Nelson DeMille
Catedrala

Versiune ebook: 1.0 realizata de membrii TYGRI

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

NELSON DeMILLE
Cathedral
Copyright © Nelson DeMille, 1981
All rights reserved

Traducere din limba engleză
DAGMAR POPESCU

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK Berlin, Germania

Octombrie 1995

ISBN 973-576-011-8

„Ar trebui să se dea o lege împotriva lui Nelson DeMille. CATEDRALA m-a ţinut cu sufletul la gură timp de trei zile bune... Este o capodoperă.“

Harrison E. Scilisbury

„Înfricoşător de plauzibilă, populată cu personaje recognoscibile... CATEDRALA sondează inimaginabilul.“

Publishers Weekly

„Cel mai teribil lucru despre această poveste este acela că, nici o clipă, nu ţi se pare neverosimilă.“

Newark Star-Ledger

„Un roman de acţiune de cea mai bună calitate... Focalizează emoţii de câteva ore, dar şi de o viaţă întreagă, într-o cursă contra cronometru ce se precipită spre un deznodământ neaşteptat.

Tensiuni puternice, construite cu atâta măiestrie de la început până la sfârşit, încât ţin cititorul încordat la maxim... Vă recomandăm această carte.“

Indianopolis News

„O întoarcere la thriller-ul clasic.“

Richmond News-Ledger

Lui Laureen, în vârstă de trei ani,
expertă în ale alfabetului,
şi lui Alexander,
de curând sosit în această lume

MULŢUMIRILE AUTORULUI

Doresc să mulţumesc următorilor, pentru ajutorul acordat la publicarea acestei cărţi, pentru sufletul pus şi mai ales pentru răbdarea lor: Bernard şi Darlene Geis, Joseph Elder, David Kleinman, Mary Crowley, Eleanor Hurka şi Rose Ann Ferrick. Şi mulţumiri cu totul speciale lui Judith Shafran, căreia ar fi trebuit să-i dedic această carte, dacă n-ar fi fost editor şi prin aceasta un duşman firesc al autorilor, deși unul nobil şi cinstit.

Doresc să mulţumesc, pentru asistenţa de specialitate, în calitate de experţi, detectivului Jack Lanigan, NYPD (Poliţia din New York), pensionar; precum şi lui Michael Moriarty, Carm Tintle şi Jim Miller, Seanachies.

Următoarele organizaţii au pus la dispoziţie informaţii pentru această carte: Biroul de Informaţii Publice din cadrul NYPD; Comitetul pentru Organizarea Paradei cu ocazia Zilei Sfântului Patrick; Regimentul 69 Infanterie, NYARNG; Amnesty International; Consulatul Irlandei; Consulatul Britanic şi Ministerul Irlandez al Turismului.

Au existat şi alte persoane şi organizaţii care şi-au dăruit din timpul şi din cunoştinţele lor, asigurând urzeala colorată a ţesăturii narative prezentată în această carte, şi acestora – prea numeroşi pentru a fi menţionaţi – le exprim sincera mea apreciere.

Şi, în sfârşit, vreau să mulţumesc Spiriduşilor care s-au abţinut, atât cât s-a putut, de la răutăţi.

Nelson DeMille
New York
1980, primăvara

DIN PARTEA AUTORULUI

Privind locurile, oamenii şi întâmplările: Autorul a aflat că în orice carte în care se vorbeşte despre irlandezi, licenţele literare şi alte libertăţi sunt nu numai tolerate, dar chiar aşteptate.

Catedrala Sfântului Patrick din New York a fost descrisă cu grijă şi acurateţe. Totuşi, ca în orice lucrare de ficţiune, cu atât mai mult într-una a cărei acţiune se petrece în viitor, s-a recurs, în câteva împrejurări, la libertăţi dramaturgice.

Ofiţerii de poliţie newyorkezi prezentaţi în acest roman nu au la bază persoane reale. Negociatorul pentru ostatici, căpitanul Bert Schroeder, din roman, nu intenţionează să-l reprezinte pe actualul negociator în probleme de ostatici al Poliţiei din New York, Frank Bolz. Unica asemănare între ei este funcţia de negociator în probleme de ostatici. Căpitanul Bolz este un ofiţer deosebit de competent, cu care autorul a avut plăcerea să se întâlnească în trei ocazii, iar reputaţia internaţională a sa, ca iniţiator al Planului de negociere în probleme de ostatici pentru New York, este meritată cu prisosinţă. Pentru cetăţenii oraşului New York şi mai ales pentru cei a căror viaţă a fost astfel salvată, el este un adevărat erou, în toate sensurile cuvântului.

Clerul catolic reprezentat în această carte nu se bazează pe persoane reale. Revoluţionarii irlandezi din acest roman se bazează într-o oarecare măsură pe un amestec de persoane reale, ca de exemplu, politicieni, lucrători în serviciile de informaţii şi diplomaţi, deşi nici unul dintre personaje nu urmăreşte să reprezinte un anume bărbat sau o anume femeie.

Scopul acestei lucrări nu a fost acela de a fi un roman *à clef* sau să reprezinte în vreun fel, favorabil sau nu, persoane în viaţă sau dispărute.

Povestea nu este plasată în prezent sau în trecut, ci în

viitor; natura povestirii îl obligă totuşi pe autor să recurgă la denumiri descriptive de funcţii şi alte titluri reale, care apar în această lucrare. Dincolo de aceste denumiri nu s-a urmărit şi nici nu s-a intenţionat vreun fel de identificare cu persoanele publice care deţin în momentul de faţă aceste funcţii.

Personajele istorice şi referirile sunt în cea mai mare parte reale, exceptând situaţiile în care există un evident amestec de real şi ficţiune ţesut în linia narativă.

CARTEA ÎNTÂI

IRLANDA DE NORD

Acum, când am aflat atâtea despre Irlanda de Nord, pot spune câte ceva despre ea: că este un loc nesănătos şi morbid, unde oamenii învaţă să moară încă din copilărie; unde niciodată nu ne-am putut uita istoria şi cultura – care nu sunt decât alte forme ale violenţei; unde este atât de uşor să iei în derâdere lucrurile şi oamenii; unde oamenii sunt capabili de multă dragoste, afecţiune, căldură sufletească şi generozitate. Dar, Doamne! Cât de mult ştim să urâm!

O dată la fiecare două sau trei ore, noi reînviem trecutul, îl scuturăm de praf şi-l aruncăm în obrazul cuiva.

Betty Williams,
luptătoare pentru pace din
Irlanda de Nord şi laureată
a Premiului Nobel pentru Pace

1

– Ceaiul s-a răcit. Sheila Malone îşi puse ceaşca jos şi aşteptă ca cei doi tineri din faţa ei să facă acelaşi lucru.

Soldatul Harding, cel mai tânăr dintre ei, îşi drese glasul.

– Am vrea să îmbrăcăm uniformele.

Sheila Malone scutură din cap.

– Nu-i nevoie.

Celălalt, sergentul Shelby, lăsă ceaşca jos.

– Hai să terminăm odată!

Vocea îi era sigură, dar mâna îi tremura şi din obraji i se scursese tot sângele. Nu făcu nici o mişcare să se ridice.

– Ce-ar fi să facem o plimbare? spuse brusc Sheila Malone.

Sergentul se ridică. Celălalt, Harding, se uita în jos pe masă, la cărţile împrăştiate ale jocului de bridge cu care-şi trecuseră cu toţii dimineaţa. Scutură din cap.

– Nu.

Sergentul Shelby îl apucă de braţ pe bărbatul mai tânăr şi încercă să-l strângă, dar mâna îi era lipsită de orice vlagă.

– Vino. Nu ne strică puţin aer curat.

Sheila Malone le făcu semn din cap celor doi bărbaţi de lângă foc. Aceştia se ridicară şi veniră în spatele soldaţilor britanici. Unul dintre ei, Liam Coogan, zise brutal:

– Să mergem. Doar n-avem toată ziua la dispoziţie.

Shelby se uită la oamenii din spatele lui.

– Mai aveţi puţină răbdare cu puştiul ăsta, spuse el, trăgându-l pe Harding de braţ.

– Ridică-te, ordonă el. Urmează partea cea mai grea.

Soldatul cel tânăr se ridică încet, apoi se prăvăli înapoi în scaun, tremurând din tot corpul.

Coogan îl apucă de sub braţe şi-l mână spre uşă. Celălalt, George Sullivan, deschise uşa, împingându-l afară.

Toţi ştiau că cel mai important lucru, acum, era viteza, că treaba trebuia făcută repede, înainte ca vreunul din ei să-şi piardă curajul. Sub picioarele prizonierilor iarba era udă şi rece şi vântul de ianuarie scutura apa din scoruşii de munte. Trecură de privata la care fuseseră, vreme de două săptămâni, dimineaţa şi seara şi continuară să se îndrepte spre râpa din apropierea cabanei.

Sheila Malone îşi băgă mâna sub pulover şi scoase din cingătoare un mic revolver. De-a lungul săptămânilor pe care le petrecuse cu aceşti oameni începuse să-i placă de ei şi, măcar din cea mai elementară decenţă, ar fi trebuit trimis altcineva să facă asta. Nişte nemernici fără suflet.

Cei doi soldaţi se aflau acum la marginea prăpastiei, coborând în ea.

Coogan o înghionti brutal:

– Acum, fir-ai tu să fii! Acum!

Sheila se uită la prizonieri.

– Opriţi-vă!

Cei doi se opriră cu spatele spre călăii lor. Sheila Malone ezită, apoi ridică pistolul cu amândouă mâinile. Ştia că de la distanţa aceea nu-i va nimeri decât în spinare, dar nu fu în stare să se apropie mai mult, ca să-i lovească în cap. Respiră adânc şi trase, schimbă ţinta şi trase din nou.

Shelby şi Harding se clătinară, prăbuşindu-se în faţă, atingând pământul înainte ca ecoul celor două împuşcături să se fi stins. Se zvârcoleau pe jos, gemând.

– La dracu'! înjură Coogan. Alergă în râpă, ţinti ceafa lui Shelby şi trase. Se uită la Harding care zăcea într-o rână. Sângele înspumat i se prelingea din gură şi pieptul i se umfla. Coogan se aplecă, fixă pistolul între ochii larg deschişi ai lui Harding şi trase din nou. Îşi băgă revolverul în buzunar şi se uită în sus, spre marginea râpei.

– Femeie tâmpită! Să pui o femeie să facă ceva, că uite...

Sheila Malone îndreptă revolverul asupra lui. Coogan se dădu înapoi şi se poticni de trupul lui Shelby. Zăcea între cele două cadavre, cu mâinile ridicate.

– Nu! Te rog! N-am vrut să spun nimic cu asta. Nu trage!

Sheila coborî pistolul.

– Dacă mă mai atingi vreodată sau dacă-mi mai spui vreodată ceva... îţi zbor creierii!

Sullivan se apropie, prudent, de ea.

– Gata, a trecut. Haide, Sheila. Trebuie să plecăm de aici.

– El se poate descurca şi singur. Nu merg cu el.

Sullivan se întoarse şi privi în jos, la Coogan.

– Ia-o prin pădure, Liam. Când ajungi la şosea, iei un autobuz. Ne vedem la Belfast.

Sheila Malone şi George Sullivan se îndreptară repede spre maşina care-i aştepta dincolo de potecă şi urcară în spatele şoferului, Rory Devane, şi al curierului, Tommy Fitzgerald.

– Să mergem, spuse Sullivan.

– Unde e Liam? întrebă Devane, nervos.

– Dă-i drumul, spuse Sheila.

Maşina intră pe cărare şi o luă spre sud, către Belfast.

Sheila scoase din buzunar cele două scrisori pe care i le dăduseră soldaţii ca să le expedieze familiilor lor. Dacă sunt

opriţi de un baraj şi Poliţia Regală din Ulster găseşte scrisorile... Deschise fereastra, aruncă pistolul şi apoi dădu drumul scrisorilor, pe aripile vântului.

Sheila Malone sări jos din pat. Auzi în stradă motoarele şi zgomotul cizmelor pe pavaj. Cei din cartier strigau de la ferestre şi capacele de la lăzile de gunoi erau lovite, pentru a se da alarma. În timp ce-şi trăgea pantalonii pe sub cămaşa de noapte, uşa de la dormitor fu izbită în lături şi doi soldaţi dădură buzna înăuntru, fără un cuvânt. Unda de lumină din hol o făcu să-şi acopere ochii. Soldaţii cu berete roşii, din trupele paramilitare, o împinseră la perete şi-i spintecară pantalonii, de-a lungul gambelor. Unul dintre ei îi ridică deasupra capului cămaşa de noapte şi-şi plimbă apoi mâinile peste trupul ei, în căutarea unei arme. Se zbătu, agitându-şi pumnii spre el.

– Ia-ţi labele murdare...

Un soldat îi dădu un pumn în stomac şi ea se îndoi de durere şi căzu pe podea, cămaşa de noapte adunându-i-se în jurul sânilor.

Celălalt soldat se aplecă, o apucă de păr şi o trase înapoi, în picioare. Vorbi pentru prima oară.

– Sheila Malone, tot ce trebuie să-ţi spun este că eşti arestată în baza Legii Speciale. Dacă scoţi vreun sunet în drumul spre dubă, chisăliţă te facem.

Cei doi soldaţi o împinseră în hol, în jos, pe scări şi, de aici, în strada înţesată de oameni care strigau. Vedea totul ca prin ceaţă, în timp ce era dusă mai mult pe sus, spre intersecţia unde se aflau parcate camioanele. Glasuri proferau insulte la adresa soldaţilor britanici şi a Politiei Regale din Ulster, care îi asista pe aceştia.

– În mă-sa cu Regina! se auzi răsunând un glas de băiat.

Femei şi copii strigau, câinii lătrau. Văzu un preot tânăr care încerca să potolească un grup de oameni. Un bărbat leşinat, cu capul sângerând, fu târât pe lângă ea. Soldaţii o înhăţară şi o aruncară în partea din spate a unei mici camionete pline cu vreo alţi doisprezece prizonieri. Un gardian de la Poliţia Regală din Ulster stătea în partea din

faţă a camionetei, mângâind o bâtă uriaşă.

– La pământ, căţea, şi tacă-ţi fleanca!

Se întinse aproape de uşa din spate, ascultându-şi propria respiraţie, în tăcerea deplină din camionetă. După câteva minute, uşile fură închise şi camioneta porni.

Gardianul strigă, acoperind zgomotul convoiului:

– Papa nu-i decât un pederast nenorocit!

Sheila Malone stătea întinsă, lipită de uşa din spate, încercând să se calmeze. În camionul întunecat, câţiva oameni dormeau sau erau în stare de inconştientă; câţiva plângeau. Gardianul continuă cu tirada sa anticatolică până când camioneta se opri şi uşa din spate fu dată în lături, lăsând să se vadă o incintă considerabilă, iluminată de reflectoare şi împrejmuită cu sârmă ghimpată şi turnuri dotate cu mitraliere. Long Kesh, cunoscută catolicilor din Irlanda de Nord sub numele de Dachau.

– Afară! Repede! Mişcaţi-vă! strigă un soldat celor din camion.

Câţiva bărbaţi se îngrămădiră deasupra şi în jurul Sheilei şi ea auzi zgomot de lovituri, urletele şi strigătele celor care părăseau camionul.

– Mai uşurel, sunt bătrân, se auzi o voce.

Un tânăr îmbrăcat în pijama se târî peste ea şi se rostogoli la pământ. Gardianul de la Poliţia Regală din Ulster începuse să-i împingă pe toţi cu picioarele, spre uşă, aşa cum un gunoier mătură podeaua maşinii de gunoi, la rampa de descărcare. Cineva o trase de picioare afară, şi căzu pe pământul moale, ud. Încercă să se ridice, dar fu împinsă înapoi.

– Târâţi-vă! Târâţi-vă, nemernicilor!

Înălţă capul şi văzu două şiruri de picioare încălţate în cizmele trupelor paramilitare. Se târî cât putu mai repede printre cele două şiruri de bătăuşi, în timp ce loviturile cădeau peste spinare şi fese. Unii făceau comentarii obscene în timp ce trecea prin dreptul lor, târându-se în mâini şi în genunchi, dar loviturile erau uşoare şi obscenităţile erau strigate de voci tinere, stânjenite, care făceau ca totul să pară şi mai obscen.

La capătul şirului, doi soldaţi o ridicară şi o împinseră într-o baracă lungă, tip Nissen. Un ofiţer cu un baston de paradă arătă spre o uşă deschisă şi cei doi soldaţi o împinseră pe duşumeaua unei mici încăperi şi plecară, închizând uşa în urma lor. Privi în sus, din locul unde zăcea, în mijlocul odăiţei strâmte.

O femeie-gardian stătea în picioare, în spatele unei mese de campanie.

– Dezbrăcarea. Haide, curviştino, în picioare şi scoate-ţi hainele!

În doar câteva minute se pomeni dezbrăcată, percheziţionată şi îmbrăcată într-o rochie cenuşie şi cu desuuri de puşcărie. Auzea loviturile aplicate dincolo de odăiţă, ţipetele şi strigătele, în timp ce avea loc procesarea recoltei strânse cu ocazia raidului – transformarea unor cetăţeni adormiţi, în deţinuţi îngroziţi, îmbrăcaţi în cenuşiu.

Sheila Malone nu se îndoia de faptul că mulţi dintre aceştia se făceau vinovaţi de activităţi anţi-britanice şi anţi-guvernamentale. Unii făceau efectiv parte din IRA[1]. Dar numai câţiva dintre ei puteau fi incendiatori sau aruncători de bombe... sau ucigaşi, ca ea. Exista o şansă de cincizeci la sută de a ieşi din lagăr, în decurs de nouăzeci de zile, asta dacă nu clacai şi nu făceai cine ştie ce mărturisiri. Dar dacă ştiu într-adevăr ceva despre tine – ceva serios, cum ar fi o crimă... Înainte de a apuca să-şi adune gândurile şi de a începe să-şi formuleze ceea ce urma să spună, cineva îi puse o glugă pe cap şi fu împinsă printr-o uşă care se închise în urma ei.

O voce strigă chiar în urechea ei, făcând-o să sară în sus:

– Ţi-am zis să-ţi spui numele, căţea!

Încercă să-şi spună numele, dar, spre surprinderea ei, constată că nu e în stare. Cineva râse.

– Curvă proastă! strigă altă voce.

O a treia voce îi ţipă în cealaltă ureche:

---

[1] IRA – Armata Republicană Irlandeză, formată în 1919 din voluntari, în 1960, IRA se scindează în două aripi: IRA „oficială“, favorabilă unei reglementări pacifiste, şi IRA „provizorie“, acţionând violent împotriva protestanţilor şi armatei britanice. (N. tr.)

– Aşadar, ai omorât doi băieţi de-ai noştri, da?

Asta era. Ştiau. Simţi cum încep să-i tremure picioarele.

– Răspunde-mi, curvă ucigaşă!

– N-n-nu.

– *Ce?* Nu minţi, curvă ucigaşă şi laşă ce eşti! Îţi place să împuşti oamenii pe la spate, nu? E rândul tău, acum!

Simţi ceva izbind-o în ceafă şi auzi sunetul făcut de cocoşul unui pistol. Percutorul căzu în făgaşul său, cu un zgomot metalic, puternic. Sări în sus şi cineva râse din nou.

– Data viitoare n-o să mai fie gol, căţea!

Simţi cum i se adună transpiraţia pe frunte, udându-i gluga neagră.

– În regulă. Ridică-ţi fusta. Aşa. De tot!

Îşi ridică fusta şi rămase nemişcată, pe când cineva îi trăgea chiloţii în jos, spre glezne.

După o oră de dureri, insulte, umilinţe şi râs deşuchiat, cei trei anchetatori dădură semne de plictiseală. Acum, era sigură că bâjbâiau doar şi aproape că se vedea eliberată, a doua zi, în zori.

– Îmbracă-te.

Îşi lăsă în jos braţele dureroase şi se aplecă să-şi tragă chiloţii. Până să se îndrepte, îi auzi pe cei trei părăsind încăperea, în timp ce alţi doi intrau. Gluga îi fu trasă de pe cap şi luminile puternice aproape o orbiră. Bărbatul care-i scosese gluga trecu într-o parte şi se aşeză pe un scaun aflat în afara unghiului ei vizual. Îşi aţinti privirea drept în faţă.

Un tânăr ofiţer din armata britanică, un maior, stătea pe scaun în spatele unei măsuţe de campanie, în mijlocul încăperii fără ferestre.

– Ia loc, domnişoară Malone.

Se îndreptă înţepenită spre un scaun aflat în faţa mesei şi se aşeză încetişor. Fesele o dureau atât de rău, încât ar fi preferat să rămână în picioare. Îşi înăbuşi un suspin şi-şi reglă respiraţia.

– Da, puteţi avea un pat îndată ce terminăm aici. Maiorul zâmbi. Numele meu e Martin. Bartholomew Martin.

– Da... Am auzit de dumneavoastră.

– Adevărat? De bine, sper.

Se aplecă şi se uită în ochii lui.

– Ascultaţi, domnule maior, am fost bătută şi violată.

Îşi făcu de lucru cu nişte hârtii.

– Vom discuta toate astea îndată ce terminăm aici. Scoase o coală de hârtie. Asta e. O percheziţie în camera dumitale a scos la iveală un pistol şi o geantă cu fulmicoton. Suficientă ca să arunce în aer tot cartierul. Se uită la ea. Groaznic lucru, de ţinut în casa mătuşii dumitale. Mă tem că în momentul de faţă are şi ea necazuri.

– Nu se aflau nici arme şi nici exploziv în camera mea şi dumneavoastră ştiţi asta.

Maiorul Martin bătea darabana în masă, cu degete nervoase.

– Nu asta e problema, domnişoară Malone, că se aflau sau nu acolo. Problema este că raportul meu *spune* că s-au găsit un pistol şi explozivi, iar în Ulster nu există cine ştie ce mare diferenţă între acuzaţie şi realitate. De fapt, ele sunt unul şi acelaşi lucru. Mă urmăreşti?

Nu-i răspunse.

– În regulă, zise maiorul. Nu asta contează. Ceea ce contează, continuă uitându-se în ochii ei, este uciderea sergentului Thomas Shelby şi a soldatului Alan Harding.

Ea îi întoarse privirea fără să arate nici cea mai mică emoţie, dar îşi simţi stomacul în gât. O aveau la mână şi ştia acum, aproape cu certitudine, cum puseseră mâna pe ea.

– Îmi închipui că-l cunoaşteţi pe un anume Liam Coogan, domnişoară Malone. Un confrate de-al vostru. A depus mărturie contra complicilor săi ca să fie iertat de pedeapsă. Un zâmbet ciudat, ca o idee doar, trecu peste chipul său. Mă tem că de data asta te avem la mână.

– Dacă ştiţi atâtea, atunci de ce naiba oamenii dumneavoastră...

– Ah, nu sunt oamenii mei. Sunt băieţi de la trupele paraşutate. Camarazii lui Harding şi Shelby. Au fost aduşi aici cu această ocazie. Eu lucrez la Informaţii, bineînţeles. Vocea maiorului Martin se schimbă, deveni mai

confidenţială.

– Eşti al naibii de norocoasă că nu te-au omorât.

Sheila Malone îşi aprecie situaţia. Chiar în condiţiile aplicării unei legi britanice obişnuite, tot ar fi fost condamnată, în baza mărturiei lui Coogan. Atunci de ce a fost arestată în baza Legii Speciale? De ce s-au mai obosit să plaseze o armă şi substanţe explozive în camera ei? Altceva urmărea maiorul Martin.

Martin se uită la ea, apoi îşi drese glasul.

– Din nefericire, în luminatul nostru regat nu există pedeapsa capitală pentru crimă. Totuşi, suntem pe cale să încercăm o acuzaţie pentru trădare. Eu cred că putem afirma cu certitudine că Armata Republicană Irlandeză Provizorie, din care faceţi parte, a comis un act de trădare faţă de Coroană.

Privi în jos, spre o carte deschisă, aflată în faţa lui.

– Acte care constituie trădare. Paragraful 811 – „Acte de rebeliune ale celor aflaţi sub arme, împotriva Suveranei, în regatul acesteia…“ Cred că te încadrezi perfect în acest paragraf. Trase cartea mai aproape şi citi: Paragraful 812 – „Esenţa delictului de trădare în violarea îndatoririlor de loialitate faţă de Suverană…“ Şi preferatul meu, paragraful 813. El spune, simplu – se uită la ea, fără să citească din carte: „Pedeapsa pentru trădare este moartea prin spânzurare“. Accentuă ultimele cuvinte şi se uită să vadă o reacţie, dar nu sesiză nimic.

Sir Winston Churchill, comentând revolta irlandezilor din 1916, a spus: „Iarba creşte verde pe câmpul de luptă, dar niciodată pe eşafod“. A sosit vremea să spânzurăm trădătorii irlandezi. Dumneata vei fi prima. Iar alături de dumneata, pe eşafod, se va afla sora dumitale, Maureen.

Sări în sus.

– Sora mea? De ce…?

– Coogan spune că se afla şi ea acolo. Dumneavoastră, sora dumneavoastră şi iubitul ei, Brian Flynn.

– O minciună sfruntată!

– De ce un om care a depus mărturie contra complicilor săi, pentru a fi iertat de pedeapsă, să mintă în privinţa

autorilor crimelor?

– Pentru că *el* i-a împuşcat pe soldaţii ăia...

– Au fost gloanţe de două calibre. Putem acuza de crimă doi oameni – oricare. Aşa încât, de ce nu mă lăsaţi să stabilesc eu cine a omorât pe cine?

– Nu vă pasă cine i-a omorât pe acei soldaţi. Nu vreţi decât să-l spânzuraţi pe Flynn.

– *Cineva* trebuie să atârne în laţ.

Maiorul Martin însă n-avea nici o intenţie să spânzure pe vreunul dintre ei, ca să îngroaşe astfel numărul martirilor irlandezi. Nu vroia decât să-l bage pe Flynn în Long Kesh, unde să poată smulge orice informaţie privind IRA-Provizorie.

După care i-ar fi tăiat gâtul lui Bryan Flynn cu un ciob de sticlă şi i-ar fi spus sinucidere.

– Să presupunem, spuse el, că scapi de laţul călăului. Să mai presupunem că punem mâna pe sora dumitale, ceea ce nu este imposibil. Imaginează-ţi, domnişoară Malone, că vei împărţi o celulă cu sora dumitale, pe tot restul vieţilor voastre. Câţi ani ai? Nici douăzeci, încă? Lunile, anii, trec greu. *Greu.* Fete tinere irosindu-şi viaţa... Şi pentru ce? Pentru o filozofie? Restul lumii va continua să trăiască şi să iubească, liberă să facă ce vrea. În timp ce dumneata... Dar adevăratul iad constă în faptul că Maureen, cel puţin, nu se face vinovată de crimă. Dumneata eşti cauza pentru care ea s-ar afla aici – pentru că dumneata nu vrei să menţionezi numele iubitului ei. Iar Flynn, firește, îşi va găsi o altă femeie. Iar Coogan, da, Coogan va pleca la Londra sau în America, ca să trăiască acolo şi...

– Încetaţi! Pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi! Îşi îngropă faţa în mâini şi încercă să gândească, înainte ca el să reînceapă.

– Dar *există* o portiţă. Se uită în jos, la hârtiile lui, apoi ridică din nou privirea. Întotdeauna există una, nu-i aşa? Ce trebuie să faci dumneata este să dictezi o declaraţie prin care să afirmi că Brian Flynn e ofiţer în IRA-Provizorie – ceea ce şi este – şi că el e asasinul sergentului Shelby şi al soldatului Harding. Vei fi învinuită de complicitate şi peste...

şapte ani, să zicem, vei fi din nou liberă.

– Şi sora mea?

– Vom emite un mandat de arestare pe numele ei, doar în calitate de complice la crimă. Va trebui să părăsească Ulsterul şi să nu se mai întoarcă niciodată aici. N-o vom căuta şi nici nu vom face presiuni asupra nici unei alte ţări, pentru extrădarea ei. Dar acest aranjament este valabil numai dacă îl găsim pe Brian Flynn. Se aplecă, apropiindu-se de ea.

– Unde este Brian Flynn?

– De unde dracu' să ştiu?

Martin reveni înapoi pe scaun.

– Bine. În termen de nouăzeci de zile de la arestare, trebuie să te acuzăm de ceva. Aceasta e legea, mă înţelegi. Dacă până în cea de a nouăzecea zi de detenţie nu-l găsim pe Flynn, te vom acuza de crimă dublă – poate şi de trădare, totodată. Deci, dacă-ţi poţi aminti orice detaliu care să ne conducă la el, te rog, nu ezita şi spune-ne. Făcu o pauză. O să te gândeşti unde s-ar putea afla Flynn?

Nu-i răspunse.

– De fapt, dacă într-adevăr nu ştii, nu-mi eşti de nici un folos... doar dacă... Înţelegi, sora dumitale va încerca să te elibereze, iar cu ea se va afla Flynn... aşa încât...

– N-o să mă foloseşti ca momeală, nemernicule!

– Nu? Asta mai rămâne de văzut, nu-i aşa?

– Pot avea un pat?

– Desigur. Te poţi ridica, acum.

– Şi fără alte practici Gestapo? spuse ea, ridicându-se.

– Îmi pare rău, nu înţeleg. Se ridică din scaun. Femeia gardian te va conduce la celula dumitale. Noapte bună.

Sheila se întoarse şi deschise uşa. O glugă se prăvăli peste capul ei, dar nu înainte ca ea să apuce să vadă nu o femeie gardian, ci doi tineri din Poliţia Regală din Ulster şi trei soldaţi rânjiţi, din trupele paraşutate.

2

Brian Flynn privi în sus la Queen’s Bridge, învăluit în pâcla şi întunericul lunii martie. Ceaţa râului Lagan se rostogolise în josul străzii luminate doar în parte şi atârna între clădirile din cărămidă roşie din Bank Road. Fusese decretată stare excepţională şi nu exista trafic.

Maureen Malone se uită la el. Trăsăturile lui frumoase, oacheşe, păreau întotdeauna sinistre în timpul nopţii. Îşi ridică mâneca de la trenci şi se uită la ceas.

– E trecut de patru. Unde naiba sunt...

– Linişte! Ascultă.

Auzi paşii ritmici venind dinspre Oxford Street. Apăru din ceaţă un pluton al Poliţiei Regale din Ulster, care se întoarse în direcţia lor iar ei se ghemuiră în spatele unei stive de butoaie de benzină.

Aşteptară în tăcere, respiraţia lor neregulată scoţând lungi vălătuci de aburi. Patrula trecu şi câteva secunde mai târziu auziră scheunatul unui camion care schimba vitezele şi-i văzură farurile, în ceată. Un camion de la Societatea de Gaze din Belfast trase lângă bordură, chiar lângă ei, şi săriră înăuntru, prin portiera laterală, deschisă. Şoferul, Rory Devane, conduse camionul încet, spre nord, în direcţia podului. Cel din dreapta, Tommy Fitzgerald, se întoarse.

– Baraj pe Cromac Street.

Maureen se aşeză pe podea.

– E aranjat totul?

Îi răspunse Devane, în timp ce cotea încet, spre pod.

– Da, Sheila a părăsit Long Kesh într-o dubă a poliţiei, acum o jumătate de oră. Au luat-o pe A23 şi, nu mai mult de zece minute în urmă, au fost văzuţi trecând prin Castlereagh. Acum trec peste Queen’s Bridge, presupun.

– Sunt escortaţi? întrebă Flynn, aprinzându-şi o ţigară.

– Nu, spuse Devane. Doar şoferul şi un gardian în cabină şi doi gardieni în spate, potrivit surselor noastre.

– Alţi prizonieri?

– Zece, probabil. Toţi merg la puşcăria Crumlin Road, cu

excepţia a două femei care sunt duse la Armagh. Unde vrei să-i lovim? întrebă el, după o pauză.

Flynn se uită afară, prin luneta maşinii. O pereche de faruri apăru pe pod.

– Oamenii lui Collins sunt plasaţi pe Waring Street. Ăsta e drumul spre Crumlin Road. Şterse aburii de pe geam şi privi afară. Uite duba!

Devane opri motorul şi stinse farurile. Duba neagră, fără număr a Poliţiei Regale din Ulster ieşi de pe pod şi o luă spre Ann Street. Devane aşteptă, apoi porni din nou camioneta şi o urmă de la distanţă, cu luminile stinse.

– Întoarce spre High Street.

Nimeni nu vorbea în timp ce camioneta înainta pe străzile liniştite. Se apropiau de Waring Street şi Tommy Fitzgerald se aplecă sub banchetă şi scoase de acolo două arme, o puşcă mitralieră veche, un Thompson American, şi o puşcă modernă, automată, Armalite.

– Puşca mitralieră e pentru tine, Brian, iar cea uşoară, pentru doamna mea. Îi dădu lui Flynn un mic tub din carton. Iar acesta... dacă, Doamne fereşte, dăm de un Saracen blindat.

Flynn luă tubul şi-l vârî sub trenci.

Ieşiră din Royal Avenue şi intrară în Waring Street dinspre vest, în acelaşi moment în care duba pătrundea în Victoria Street, dinspre est. Cele două vehicule se apropiară încet una de alta. O limuzină neagră apăru pe neaşteptate în spatele dubei poliţiei şi Fitzgerald spuse, arătând spre ea:

– Ăsta trebuie să fie Collins cu băieţii lui.

Flynn observă că duba poliţiei începuse să înainteze mai încet, şoferul realizând că a fost prins într-o cursă şi căutând o portiţă de scăpare.

– Acum! strigă Flynn. Devane întoarse camioneta în aşa fel încât aceasta blocă strada şi duba frână brusc, scrâşnind puternic. Limuzina neagră din spatele dubei se opri şi ea. Collins, împreună cu trei dintre oamenii săi, săriră şi alergară spre spatele dubei, cu puştile mitralieră în mâini.

Flynn şi Maureen coborâseră din camionetă şi se

îndreptau acum spre duba prinsă în capcană, la mai bine de douăzeci de metri în susul străzii. Gardianul şi şoferul se lăsaseră în jos, sub parbriz, şi Flynn ochi.

– Ieşiţi afară, cu mâinile sus!

Dar nimeni nu ieşi şi Flynn ştia că nu poate trage în duba neblindată, plină cu prizonieri. Strigă la Collins:

– Îi acopăr eu! Du-te!

Collins se îndreptă spre dubă, lovind uşile din spate cu patul armei.

– Gardieni! Sunteţi înconjuraţi! Deschideţi uşile şi nu veţi păţi nimic!

Maureen se ghemui în mijlocul drumului, cu puşca pe genunchi. Îşi simţea inima bătându-i puternic în piept. De-a lungul lunilor, ideea de a o elibera pe sora ei devenise o obsesie şi, îşi dădu seama, îi întunecase judecata. Dintr-o dată, toate greşelile în legătură cu această operaţie se cristalizară în mintea ei – duba care înainta foarte încet, ca şi cum ar fi fost încărcată, lipsa unei escorte, ruta previzibilă.

– Fugi! Collins...

Văzu, în lumina unui felinar de stradă, faţa surprinsă a lui Collins, în momentul în care se deschiseră uşile dubei.

Collins rămase înţepenit în faţa uşilor deschise, holbându-se la beretele soldaţilor britanici din trupele paramilitare, care se zăreau deasupra unui zid din saci cu nisip. Cele două mitraliere traseră direct în faţa lui.

Flynn privi cum cei patru oameni ai lui fură doborâţi la pământ. Una dintre mitraliere continua să verse gloanţe în trupuri, pe când cealaltă întoarse focul spre limuzină, ciuruind-o cu gloanţe incendiare, ţintind rezervorul de benzină şi făcând-o să sară în aer. Strada răsuna de ecoul exploziei şi de răpăitul mitralierelor iar noaptea se luminase de la focul limuzinei care ardea.

Maureen îl apucă pe Flynn de braţ şi-l trase spre camioneta lor, în timp ce, dinspre intrarea în care dispăruseră gardianul şi şoferul, se auzeau focuri de pistol. Maureen descărcă o magazie întreagă de gloanţe în gang şi împuşcăturile încetară. Străzile erau animate de fluierături,

de ţipete şi de oameni care fugeau, şi cei doi auziră maşinile apropiindu-se de ei.

Flynn se întoarse şi văzu că parbrizul camionetei fusese spart de gloanţe iar cauciucurile, desumflate. Fitzgerald şi Devane alergau în susul străzii. Trupul lui Fitzgerald se clătină şi căzu pe pavaj. Devane continuă să alerge şi dispăru într-o clădire distrusă de bombe.

Flynn auzea în spatele lui soldaţii sărind jos din dubă şi alergând spre el. O trase pe Maureen de braţ şi amândoi o luară la fugă, în timp ce o ploaie de lumină începu să cadă asupra lor.

Strada Donegal dădea, spre nord, în strada Waring, şi ei o luară într-acolo, cu gloanţele care muşcau, în urma lor, aşchii de piatră din pavaj. Maureen alunecă pe piatra udă şi căzu, arma zăngăni şi alunecă, dispărând în întuneric. Flynn o ridică şi o luară la fugă pe o alee lungă, care ieşea în strada Hill.

Un blindat britanic Saracen îşi făcu apariţia în stradă, cele şase roţi imense patinând pe când făcea virajul. Proiectorul blindatului îi reperă. Schimbă direcţia îndreptându-se spre ei, în timp ce, în difuzor, se auzea urlând: STAŢI PE LOC! MÂINILE SUS!

În spatele său, Flynn auzi trupele paramilitare intrând pe alee. Scoase din trenci tubul de carton şi îngenunche. Rupse sigiliul şi trase de ţevile telescopice ale armei antitanc americane, M-72, înălţă cătările din plastic şi ţinti spre Saracen-ul care se apropia.

Cele două mitraliere ale blindatului răpăiră, pulverizând pereţii de cărămidă din jurul său şi simţi schije de cărămidă muşcându-i din piept. Puse degetul pe butonul de declanşare, încercând să-şi fixeze ţinta, în timp ce se întreba dacă acest obiect va funcţiona. Un aruncător de rachete, de unică întrebuinţare. Ca un scutec de unică întrebuinţare. Cine alţii decât americanii puteau construi o bazuca de unică întrebuinţare? *Uşurel, Brian, uşurel!*

Saracen-ul trase din nou şi o auzi pe Maureen ţipând uşor în spatele lui şi o simţi rostogolindu-se la picioarele lui.

– Nemernicii! Strivi contactul în mână şi racheta HEAT 66

mm ieşi cu zgomot asurzitor din ţeavă şi brăzdă cerul întunecat, înceţoşat.

Turela Saracen-ului ţâşni într-o flacără portocalie şi vehiculul se zdruncină sălbatic, intrând într-o agenţie de voiaj, bombardată. Echipajul supravieţuitor ieşea ameţit afară, soldaţii ţinându-se de cap din cauza durerii provocate de lovitura asurzitoare a rachetei şi Flynn le văzu hainele fumegând. Se întoarse şi se uită în jos, la Maureen. Mişca. Îşi vârî braţul sub capul ei.

– Esti rănită rău?

– Nu ştiu. În piept, spuse ea deschizând ochii şi încercând să se ridice în mâini.

– Poţi fugi?

Dădu din cap şi el o ajută să se ridice. Auzeau, dinspre străzile din jurul lor, fluierături, motoare, ţipete, picioare tropăind şi câini. Flynn şterse cu atenţie amprentele de pe puşca mitralieră şi o aruncă în alee.

O luară spre nord, în direcţia ghetoului catolic care se întindea de-a lungul şoselei New Lodge. Când pătrunseră în zona rezidenţială, o luară spre labirintul familiar al drumurilor dosnice şi al grădinilor dintre casele aliniate. Auzeau coloana celor care mergeau în pas alergător, pe stradă, paturile de puşcă lovind în uşi, ferestre deschizându-se, schimburi de cuvinte pline de mânie, plânsete de copii. Zgomotele Belfastului.

Maureen se rezemă de zidul de cărămidă al unei grădini. Din cauza alergăturii, sângele începuse să-i curgă mai tare din rană, şi-şi băgă mâna sub pulover.

– Ah!

– E rău?

– Nu ştiu. Ni s-a întins o cursă, spuse ea, scoţându-şi mâna şi uitându-se la sânge.

– Asta se întâmplă tot timpul, spuse el.

– Cine?

– Coogan, poate. Oricum, putea fi oricine.

Era mai mult ca sigur că ştie cine a fost.

– Îmi pare rău pentru Sheila.

Ea dădu din cap.

– Ar fi trebuit să ştiu că o vor folosi ca momeală, ca să pună mâna pe noi... Doar nu crezi că *ea...*

Îşi îngropă faţa în mâini.

– În noaptea asta am pierdut ceva oameni buni.

Se uită cu atenţie peste zidul grădinii apoi o ajută să-l treacă şi o luară la fugă de-a lungul mai multor grădini alăturate. Intrară într-un cartier protestant, judecând după clădirile mai bine construite şi mai bine întreţinute. Flynn cunoştea bine această zonă încă din copilărie şi-şi aminti de năzbâtiile de atunci – spargerea geamurilor şi apoi fuga – ca şi acum – printre aceste alei şi grădini. Îşi aminti mirosurile mâncărurilor bune, frânghiile cu rufe albe, strălucitoare, grădinile de trandafiri şi mobila de grădină.

O luară spre vest şi se apropiară de enclava catolică din Ardoyne. Patrulele civile ale Ligii de Apărare din Ulster blocau căile de intrare în Ardoyne şi Poliţia Regală din Ulster făcea percheziţie prin case, împreună cu Armata Britanică. Flynn se chirci în spatele unui şir de lăzi de gunoi şi o trase pe Maureen lângă el.

– În noaptea asta i-am scos pe toţi din pat.

Maureen Malone se uită la el şi văzu o părere de zâmbet pe chipul lui.

– Îţi place asta.

– Ca şi lor. Mai sparge monotonia. Vor avea ce povesti în barăci şi celor din Orange Lodges[1]. Oamenilor le place vânătoarea.

Maureen îşi îndoi braţul. O durere neiertătoare şi sâcâitoare se răspândi dinspre piept, lateral şi spre umăr.

– Mă îndoiesc că avem prea multe şanse să ieşim din Belfast.

– Toţi hăitaşii sunt aici, în pădure. Prin urmare, satul hăitaşilor e pustiu.

– Adică?

– Chiar în inima cartierului protestant. Şoseaua Shankill nu este departe.

---

[1] ORANGE LODGE – Societate secretă înfiinţată în Irlanda de Nord în 1795 pentru a apăra regalitatea britanică şi religia protestantă. *Orangeman* = irlandez protestant, mai ales din Ulster. (N. tr.)

Se întoarseră, o luară spre sud şi după cinci minute pătrunseră în şoseaua Shankill. O luară calmi pe drum şi se opriră la un colţ. Aici ceaţa era mai rară şi strada era luminată. Flynn nu văzu urme de sânge pe trenciul negru al lui Maureen, dar rana îi alungase, în schimb, orice culoare de pe chip. Propria lui rană încetase să sângereze şi sângele uscat i se năclăise pe piept şi pe pulover.

– Luăm prima rată care vine, dormim într-o şură şi dimineaţa ne îndreptăm spre Derry.

– Tot ce ne trebuie acum este o rată, că de o aparenţă de respectabilitate nici nu poate fi vorba.

Maureen se sprijini cu spatele de stâlpul ce indica staţia.

– Brian, când vom fi lăsaţi la vatră?

Se uită la ea, în lumina slabă.

– Nu uita deviza IRA, spuse el, încet: „Odată intrat, nu mai ieşi niciodată“. Înţelegi?

Ea nu răspunse.

Apăru, venind dinspre est, un autobuz al Liniei Roşii. Flynn o trase pe Mauren mai aproape de el, susţinând-o, în timp ce urcau treptele.

– Până la Clady, îi spuse Flynn şoferului, zâmbindu-i în timp ce-i plătea. Mă tem că doamna a băut cam multişor.

Şoferul, un tip mătăhălos, cu un chip care aducea mai mult a scoţian decât a irlandez, dădu din cap, nepăsător.

– Aveţi permis de circulaţie pe timp de noapte?

Flynn aruncă o privire în lungul autobuzului. Mai puţin de o duzină de oameni, majoritatea muncitori în serviciile vitale ale oraşului şi arătând mai degrabă a protestanţi – atât cât îşi putea da el seama – ca şi şoferul. Poate că în seara asta arătau cu toţii ca şi cum ar fi fost agenţi protestanţi. Totuşi, nici urmă de poliţie.

– Da, uitaţi-l. Îşi ridică portmoneul, ţinându-l aproape de faţa şoferului.

Şoferul aruncă o privire spre permis, apoi închise uşa şi porni autobuzul.

Flynn o ajută pe Maureen să ajungă în fundul autobuzului. Câţiva călători le aruncară priviri în care se putea citi fie dezaprobarea, fie curiozitatea. În Londra sau

în Dublin ar fi fost debarcaţi pentru ceea ce pretindeau a fi – nişte beţivi. În Belfast însă, minţile oamenilor erau ocupate cu alte probleme. Ştiau că trebuie să coboare din autobuz cât mai repede cu putinţă. Se aşezară pe bancheta din spate.

Autobuzul o luă în sus, pe Shankill Road, traversă cartierul muncitoresc protestant şi se îndreptă spre nord-vest, în direcţia cartierelor mixte din jurul Vechiului Parc. Flynn se întoarse spre Maureen şi o întrebă încet:

– Te simţi mai bine?

– Perfect. Mai putem repeta figura.

– Ah, Maureen...

O bătrână care se afla singură pe bancheta din faţa lor se întoarse spre ei.

– Cum se simte doamna? Cum te simţi, draga mea? Mai bine?

Maureen se uită la ea fără să-i răspundă. Locuitorii Belfastului erau capabili de orice, de la crimă şi trădare la bunătate creştinească.

Bătrâna le oferi un zâmbet fără dinţi şi vorbi liniştit:

– Între Squire’s Hill şi McIlwhan’s Hill există o vale mică numită *the Flush.* Acolo se află o mănăstire – o ştiţi – mănăstirea Whitehom. Preotul, Părintele Donnelly, vă va găzdui peste noapte.

Flynn o fixă pe femeie cu o privire rece.

– Ce vă face să credeţi că avem nevoie de un adăpost? Noi ne îndreptăm spre casă.

Autobuzul se opri şi bătrâna se ridică fără să mai spună vreun cuvânt şi o luă spre partea din faţă a autobuzului, coborând.

Autobuzul porni din nou. Flynn se simţea tot mai în pericol.

– La următoarea. Poţi?

– Ce nu pot este să mai stau măcar o secundă în autobuzul ăsta. Se opri gânditoare... Bătrâna...

Flynn scutură din cap.

– Cred că putem avea încredere în ea.

– Eu n-am încredere în nimeni.

– În ce fel de ţară trăim?

– Ce întrebare prostească, Maureen. *Noi* suntem cei care am făcut-o aşa, râse el ironic.

Maureen îşi aplecă capul.

– Ai dreptate, desigur... ca de obicei.

– Trebuie să accepţi ceea ce eşti. Eu accept. M-am adaptat bine.

Ea dădu din cap. Cu această logică ciudată, el reuşise să întoarcă lumea cu fundul în sus. Brian era normal. Ea nu era.

– Eu merg la mănăstirea Whitehorn.

– Mai bine decât într-un hambar, spuse el, dând din umeri. Ai nevoie de îngrijire... dar dacă bunul paroh ne vinde...

Ea se întoarse fără să-i răspundă.

– Te iubesc, ştii asta, îi spuse el, înconjurând-o cu braţele.

Ea se uită în jos, dând din cap.

Autobuzul se opri din nou, după o altă jumătate de milă, şi Flynn şi Maureen se îndreptară spre uşă.

– Aici nu e Clady, spuse şoferul.

– E-n regulă, îi răspunse Flynn. Coborâră din autobuz, în stradă. Flynn o luă pe Maureen de braţ.

– Nemernicul ăsta o să ne semnaleze la prima staţie.

Traversară strada şi o luară spre nord, de-a lungul unui drum de ţară străjuit de scoruşi de munte.

Flynn se uită la ceas şi apoi scrută cerul, spre est.

– Mai e puţin şi se face dimineaţă. Trebuie să ajungem acolo înainte ca fermierii să plece la muncă. Aproape toţi cei de acolo sunt agenţi.

– Ştiu.

Maureen respira adânc în timp ce înaintau sub ploaia uşoară. Aerul împuţit şi urâciunea Belfastului rămăseseră departe, în urmă, şi ea se simţea mai bine. Belfast – o pată de cenuşă în frumuseţea verde a comitatului Antrim, o pată de cenuşă pe sufletul Irlandei. Uneori îşi dorea ca oraşul să se scufunde înapoi în mlaştina din care se înălţase.

Trecură de-a lungul gardurilor vii, a câmpurilor bine

îngrijite şi a păşunilor pline cu turme şi baloturi de furaje. Un miros jilav, înveselitor, umplea aerul şi primele păsări ale dimineţii începură să cânte.

– Eu nu mă întorc la Belfast.

O cuprinse cu braţul şi-i atinse faţa cu mâna. Începuse să aibă febră.

– Înţeleg. Să vedem cum o să gândeşti peste o săptămână sau două.

– Intenţionez să mă stabilesc în sud. Într-un sat.

– Perfect. Şi ce-o să faci acolo? O să creşti porci? Sau ai cumva nişte fonduri ale tale? O să-ţi cumperi o proprietate la ţară?

– Mai ţii minte cabana aceea cu vedere la mare? Spuneai că într-o bună zi vom merge acolo, să ne trăim viaţa în pace.

– Într-o bună zi poate că vom face asta.

– Atunci merg la Dublin. O să-mi găsesc de lucru acolo.

– Da. La Dublin se găsesc slujbe bune. După un an, îţi vor da mesele de la fereastră, acolo unde se aşează turiştii americani. Sau maşina de cusut de la fereastră, unde o să poţi avea puţin aer şi soare. Acesta e secretul. La fereastră.

După o vreme ea spuse:

– Poate la Killeen...

– Nu. Niciodată nu te vei putea întoarce în satul tău. Niciodată nu va fi la fel, ştii asta. Mai bine mergi în orice alt sat păduchios.

– Să plecăm în America.

– Nu! Tăria din propria sa voce îl surprinse. Nu! Nu voi face ceea ce fac toţi ceilalţi. Se gândi la familia şi la prietenii săi, dintre care atât de mulţi luaseră drumul Americii, al Canadei, sau al Australiei. Îi pierduse, la fel de sigur cum îşi pierduse tatăl şi mama, când îi înmormântase. Nu exista irlandez, din nord sau din sud, care să nu-şi fi pierdut familia, prietenii, vecinii, chiar soţii, soţiile, iubiţii, datorită emigrării. Asemenea unei mari molime care lovise ţara, luându-l pe primul născut, pe cel mai strălucitor şi pe cel mai aventuros, lăsându-i pe bătrâni, pe bolnavi, pe timizi, pe cei bogaţi, mulţumiţi de sine, pe săracii disperaţi.

– Aceasta e ţara mea. N-o voi părăsi ca să ajung un muncitor, în America.

Ea dădu din cap. Mai bine regele munţilor de gunoaie din Belfast şi Londonderry.

– Poate c-o să plec singură.

– Poate că aşa ar trebui.

Îşi continuară drumul în tăcere, înlănţuiţi, amândoi înţeleg că în noaptea asta pierduseră ceva mai mult decât puţin sânge.

3

Poteca ducea într-o vale mică, fără copaci, între două coline. Văzură în depărtare mănăstirea. Luna lumina piatra albă, conferindu-i o aparenţă spectrală în ceaţa din jur.

Se apropiară de mănăstire cu precauţie şi se opriră sub un platan de curând îmbobocit. Un mic cimitir dreptunghiular, mărginit de tufe scunde, verzi, se întindea alături de zidul mănăstirii. Flynn dădu deoparte gardul viu şi o conduse pe Maureen în cimitir.

Cimitirul era neîngrijit şi deasupra pietrelor de mormânt crescuse lăstărişul. Cărpiniţa albă – care dăduse numele mănăstirii şi care aducea noroc sau ghinion, depinde în ce superstiţii credeai – năpădise poteca strâmtă. O mică portiţă laterală, aflată în zidul înalt de piatră, dădea în peristilul mănăstirii. Flynn o împinse în lături şi se uită în jur, în curtea liniştită.

– Stai jos, pe banca asta. Mă duc să caut dormitorul călugărilor.

Se aşeză fără să răspundă şi-şi lăsă mâna să-i cadă pe piept. Când deschise din nou ochii, Flynn stătea în picioare, deasupra ei, cu un preot alături.

– Maureen, el este Părintele Donnelly.

Se uită la prelatul în vârstă, un bărbat fragil cu o faţă palidă.

– Bună ziua, părinte.

Îi luă mâna şi cu cealaltă o ţinu de antebraţ în aşa fel încât între ei se stabili o intimitate instantanee. El era păstorul; ea era acum una dintre oiţele lui. *Presto.* Rolul fiecăruia fusese înscris în piatră cu două milenii în urmă.

– Urmează-mă, spuse el. Ţine-te de braţul meu.

Cei trei traversară peristilul şi intrară prin uşa boltită a clădirii în formă de poligon. Maureen recunoscu configuraţia tradiţională a capitulului, locul de întâlnire al călugărilor. O clipă crezuse că se va afla în faţa unei adunări, dar, la lumina unei lămpi de masă, văzu că încăperea era goală.

Părintele Donnelly se opri brusc şi se întoarse.

– Avem o infirmerie, dar mi-e că trebuie să vă duc în ascunzătoare până când vor veni poliţia şi soldaţii să vă caute.

Flynn nu răspunse.

– Puteţi avea încredere în mine.

Flynn nu avea încredere în nimeni dar, dacă ar fi să fie trădat, atunci, cel puţin, Consiliul de Război n-ar putea spune despre el că a fost chiar atât de prost încât să se încreadă într-un preot.

– Şi unde-i ascunzătoarea aia? Nu cred c-avem prea multă vreme.

Preotul îi conduse de-a lungul coridorului, apoi deschise o uşă la capătul pasajului. Un răsărit cenuşiu pătrundea prin sticla murdară, împrăştiind o lumină mai mult simţită decât văzută. O singură lumânare ardea într-un vas roşu şi Flynn văzu că se afla în mica biserică a mănăstirii.

Preotul aprinse o lumânare dintr-un sfeşnic de pe perete şi o scoase din locul ei.

– Veniţi cu mine în altar. Fiţi atenţi.

Flynn o ajută pe Maureen să urce în sanctuarul înălţat al altarului şi-l urmări pe preot scotocind printre chei şi apoi dispărând după peretele ornamental din spatele altarului.

Flynn aruncă o privire în biserică dar nu văzu şi nici nu auzi nimic în umbra ei, care să-i semnaleze pericolul. Observă că lipsea izul acela apăsător de tămâie şi seu şi că biserica avea mirosul aerului de afară. Preotul îi spuse că mănăstirea era pustie. Părintele Donnelly nu era, după câte se părea, stareţul, ci slujea aici într-un fel de interimat, deşi nu părea tipul de preot pe care un episcop l-ar exila într-un asemenea loc, se gândi Flynn. Şi nici nu părea tipul care să ascundă membri ai Armatei Revoluţionare Irlandeze Provizorii, doar pentru a încerca senzaţii tari.

Preotul reapăru, ţinând lumânarea în întuneric.

– Veniţi pe-aici.

Îi conduse printr-o uşă pe jumătate deschisă, din fier forjat spiralat, aflată în spatele altarului. Se uită la cei doi fugari să vadă de ce nu înaintează.

– Cripta, spuse el, ca pentru a le explica.

– Ştiu ce este. Oricine ştie că în spatele fiecărui altar se află o criptă.

– Da, spuse părintele Donnelly. Primul lucru unde caută şi ei, întotdeauna. Veniţi.

Flynn privi cu atenţie în josul treptelor de piatră. O lumânare într-un suport de chihlimbar, care părea să fie veşnic aprinsă, lumina un zid şi o pardoseală din calcar alb.

– Cum de n-am auzit până acum că această mănăstire este o ascunzătoare?

Preotul îi răspunse liniştit, fără şovăială.

– Până în seara asta n-ai avut nevoie să ştii.

Vorbăraie tipic preoţească, gândi Flynn. Se întoarse spre Maureen. Ea se uită în jos, la scară, apoi la preot. Şi instinctele ei se revoltau la ideea intrării în criptă. Totuşi reacţia ei condiţionată era de a face ceea ce le cerea preotul. Păşi spre scară şi coborî. Flynn se uită la preot şi apoi trecu prin uşă.

Părintele Donnelly îi conduse de-a lungul zidului de calcar, trecând de mormintele foştilor stareţi ai mănăstirii Whitehorn. Se opri şi deschise uşa din bronz a unuia dintre morminte, pe care scria *Fratele Seamus Cahill,* ridică lumânarea şi intră în mormânt. În mijloc, pe un postament din piatră se afla un sicriu din lemn.

Părintele Donnelly îi dădu lui Flynn lumânarea şi ridică capacul sicriului. Înăuntru se afla un trup înveşmântat în giulgiuri grele, acoperite cu pulbere de ţărână verzuie.

– Nu-i decât o momâie înveşmântată, spuse el.

Intră în coşciug, declanşă un dispozitiv de închidere ascuns şi fundul coşciugului se lăsă în jos, cu mumia falsă rămânând fixată de el.

– Da, da. Melodramatic pentru vremurile noastre, dar când a fost concepută era ceva necesar şi chiar obişnuit. Intraţi. Pătrundeţi înăuntru. E o scară acolo. O vedeţi? Mergeţi de-a lungul gangului de jos până intraţi într-o încăpere. Luminaţi-vă drumul cu lumânarea. În cameră veţi găsi şi alte lumânări.

Flynn urcă pe soclu şi se răsuci, trecând peste marginea acestuia. Picioarele găsiră repede treapta de sus şi se

pomeni în coşciug. Un miros igrasios, aproape fetid, se înălţa din gaura întunecoasă.

– E intrarea în iad, fiule. Nu te teme. O să găseşti prieteni acolo, jos.

Flynn încercă să râdă la această glumă, dar un fior involuntar îi trecu pe şira spinării.

– Presupun c-ar trebui să vă mulţumesc.

– Presupun c-ar trebui. Dar acum grăbiţi-vă. Vreau să fiu în refectoriu la micul dejun, când vor sosi ei.

Flynn coborî câteva trepte, în timp ce părintele Donnelly o ajuta pe Maureen să se caţere pe plintă şi peste marginea coşciugului, spre prima treaptă. Flynn o apucă de braţ cu o mână, ţinând cu cealaltă, în sus, lumânarea. Coborând, încerca să evite manechinul înfăşurat în linţoliu.

Părintele Donnelly trase în sus fundul coşciugului, închizând în urma lui uşa de bronz.

Flynn ţinea lumânarea deasupra, înaintând prin gangul strâmt, de lăţimea umerilor, lung cam de cincisprezece metri, strângând-o de mână pe Maureen, care păşea în urma lui. Pătrunse într-un spaţiu deschis şi urmă zidul din dreapta lui. Găsi lumânări în suporturi plasate la distanţe inegale de-a lungul pereţilor negletuiţi şi netencuiţi şi le aprinse, completând circuitul în jurul încăperii. Aerul era rece şi-şi putea vedea respiraţia. Se uită încet, în jur, în încăperea slab luminată.

– Ciudat loc.

Maureen se înfăşură într-o pătură cenuşie pe care o găsi aici şi se aşeză pe un taburet.

– La ce te aşteptai, Brian, la o cameră de jocuri?

– Ah, văd că te simţi mai bine.

– Mă simt groaznic.

Păşi de-a lungul perimetrului încăperii cu şase laturi. Pe un perete se afla o mare cruce celtică, iar sub cruce, pe o poliţă de lemn, se afla un mic chivot. Flynn puse mâna pe capacul prăfuit, dar nu-l deschise. Se întoarse spre Maureen.

– Ai încredere în el?

– E preot.

– Preoţii nu se deosebesc de ceilalţi oameni.

– Bineînţeles că se deosebesc.

– Vedem noi.

Simţi acum oboseala cu care se luptase atâta vreme şi se prăbuşi pe pardoseala umedă. Se sprijini de peretele de lângă chivot, cu faţa la scară.

– Dacă ne trezim în Long Kesh...

– O să fie vina mea. Bine? Culcă-te.

Flynn adormi de câteva ori, deschizând ochii, o dată, pentru a o vedea pe Maureen înfăşurată în pătură, întinsă pe pardoseală, alături de el. Se trezi din nou când auzi ţâşnind în jos fundul coşciugului, lovindu-se de zidul gangului. Sări şi se duse la intrarea în gang. În raza de lumină care venea din criptă, putea vedea atârnând fundul coşciugului, cu imitaţia aceea grotescă de cadavru, prinsă de el ca o şopârlă de un perete.

Apăru trunchiul unui bărbat: ghete negre, pantaloni negri, gulerul catolic, apoi faţa părintelui Donnelly. Sus, deasupra capului, ţinea o tavă de ceai, în timp ce-şi croia drum.

– Au fost aici şi-au plecat.

Flynn înaintă în gang şi luă tava pe care i-o întinse preotul. Părintele Donnelly închise coşciugul şi păşiră în încăpere, unde Flynn aşeză tava pe o măsuţă mică, din lemn.

Părintele Donnelly se uită prin încăpere aşa cum o gazdă examinează camera de oaspeţi. Se uită la chipul adormit al lui Maureen, apoi se întoarse spre Flynn.

– Aşadar ai aruncat în aer un tanc. Mare curaj, aş spune eu.

Flynn nu răspunse.

– În sfârşit, te-au căutat până la ferma lui McGloughin, mai sus, pe drum. O familie pe cinste, cetăţeni loiali ai Ulsterului, prezbiterieni convinşi. Strămoşii lor au venit aici din Scoţia, cu armata lui Cromwell. Încă trei sute de ani şi vor crede că aceasta este patria lor. Cum se simte doamna?

Flynn îngenunche lângă ea.

– Doarme. Puse mâna pe fruntea ei. Are febră.

– Pe lângă ceai şi şuncă, am adus nişte penicilină şi o trusă militară de prim-ajutor. Scoase o sticluţă din buzunar.

– Şi puţin whisky, dacă simţi nevoia.

Flynn luă sticla.

– Rar am simţit nevoia mai mult ca acum. Scoase dopul şi trase un gât bun.

Părintele Donnelly găsi două taburete, le trase lângă masă şi se aşeză.

– Las-o să doarmă. O să beau ceaiul cu tine.

Flynn se aşeză şi îl urmări pe preot făcând gesturile aferate ale unuia care ia în serios mâncarea şi băutura.

– Cine a fost aici? întrebă Flynn.

– Englezii şi Poliţia Regală din Ulster. Ca de obicei, poliţia a vrut să distrugă totul, dar un ofiţer din armata britanică i-a temperat. Un maior Martin. Îl cunoşti, nu-i aşa? Oricum, cu toţii şi-au jucat minunat rolul.

– Mă bucur că s-au simţit bine. Îmi pare rău însă că a trebuit să-i scol pe toţi atât de devreme.

– Ştii, prietene, este ca şi cum participanţii la acest război se apreciază în secret unii pe alţii.

Flynn se uită la preot. Iată, în sfârşit, un om care nu minţea în problema asta.

– Putem ieşi de-aici? îl întrebă, în timp ce sorbea din ceaiul fierbinte.

– Trebuie să aşteptaţi să termine cu gardurile vii. Cu binoclurile, înţelegi? Cel puţin două zile. Bineînţeles, o să plecaţi noaptea.

– Nu noaptea călătoreşte toată lumea?

Preotul râse.

– Ah, domnule...

– Cocharan.

– Oricum. Când o să înceteze toate astea?

– Când vor pleca englezii de-aici şi când cele şase comitate din nord se vor reuni cu cele douăzeci şi şase din sud.

Preotul puse ceaşca jos.

– Nu-i adevărat, fiule. Adevărata dorinţă a Armatei Republicane Irlandeze, cea mai întunecată şi mai secretă

dorinţă a catolicilor, indiferent de ceea ce spunem cu toţii despre o viaţă paşnică, după reunificare, este să-i deportăm pe toţi protestanţii înapoi în Anglia, în Scoţia şi în Wales. Să-i trimitem pe McGloughlins înapoi, într-o ţară pe care n-au mai văzut-o de trei sute de ani.

– Astea sunt neghiobii.

Preotul dădu din umeri.

– Mie, personal, nu-mi pasă, înţelege asta. Eu nu vreau decât să-ţi examinezi propria inimă.

Flynn se aplecă peste masă.

– De ce faci asta? Clerul catolic n-a sprijinit niciodată nici o revoltă irlandeză împotriva englezilor. Deci, de ce rişti închisoarea?

Părintele Donnelly se uită în jos, în ceaşcă, şi apoi îşi ridică privirea spre Flynn.

– Eu nu mă implic în nimic din ceea ce înseamnă atât de mult pentru tine. Nu-mi pasă care este politica ta şi nici care este politica bisericii. Singurul meu rol este să asigur refugiu. Un rai într-o ţară care a înnebunit.

– Oricui? Unui ucigaş ca mine? Protestanţilor? Trupelor engleze?

– Oricui îmi cere asta. Se ridică în picioare. În această mănăstire a existat odinioară un ordin alcătuit din cincizeci de călugări. Nu am mai rămas decât eu.

Făcu o pauză şi privi în jos, la Flynn.

– Această mănăstire are un viitor limitat, domnule Cocharan, dar un trecut foarte bogat.

– Ca tine şi ca mine, părinte. Dar nu şi ca ţara asta, sper.

Preotul păru că nu-l aude şi continuă:

– Această încăpere a fost, de mult, pivniţa de depozitare a unei străvechi Case Celtice Bruideene. Ştii ce înseamnă asta?

– Da, cred că da.

– Casa Ostaticilor, i se spunea. O construcţie cu şase laturi, unde se întâlneau şase drumuri. Întâmplător – sau poate nu chiar – capituliile călugărilor sunt prin tradiţie în formă de poligon, iar sala prin care am trecut noi este construită peste aceste fundaţii. Aici, la bruideni, spuse el,

făcând un gest larg, un călător sau un fugar se putea adăposti de frig, de drumurile întunecate, protejat de tradiţie şi de ordinul regelui. Vechii celţi nu erau, până una alta, chiar de tot barbari. Aşa că, vezi, spuse el uitându-se la Flynn, ai venit unde trebuia.

– Şi ai hotărât singur să combini ceva din păgânism cu caritatea creştină.

Preotul zâmbi.

– Catolicismul irlandez a fost dintotdeauna un amestec de păgânism şi creştinism. Primii creştini de după Patrick îşi construiau în mod intenţionat bisericile pe locurile sfinte ale bruizilor, aşa cum este şi acesta. Eu bănuiesc că primii creştini au dat foc construcţiei bruideene de aici, după care au construit, pe fundaţiile acesteia, o adevărată biserică creştină. Se mai pot încă vedea pietrele arse ale fundaţiei. Mai târziu, vikingii au distrus mănăstirea originală iar următoarea a fost distrusă de armata engleză, la trecerea lui Cromwell prin aceste locuri. Aceasta este ultima mănăstire construită aici. Plantaţiile protestanţilor au luat tot pământul roditor din Irlanda, dar catolicii şi-au păstrat majoritatea locurilor bune pentru amplasarea bisericilor.

– Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

Preotul se uită multă vreme la Flynn şi apoi spuse cu blândeţe:

– Trezeşte-o mai bine pe doamna, înainte să se răcească ceaiul.

Flynn se sculă, traversă încăperea spre locul unde se afla Maureen, îngenunchie lângă ea şi o scutură.

– Ceaiul.

Maureen deschise ochii.

– Ţine-te de mine, îi spuse el. O ridică şi o aşeză pe scaunul lui.

– Cum te simţi?

– Mai bine, spuse ea, uitându-se în jur, în încăperea luminată de lumânări.

Flynn îi turnă ceaiul şi părintele Donnelly scoase o pastilă dintr-o sticluţă.

– Ia asta.

Ea înghiţi pastila şi bău puţin ceai.

– Au venit englezii?

Preotul puse mâna pe fruntea ei.

– Au venit şi-au plecat. Peste câteva zile, puteţi pleca.

Ea se uită la el. Părintele era atât de îngăduitor cu ei, cu ceea ce erau şi cu ceea ce făcuseră. Se simţi josnică. Ori de câte ori viaţa ei era dezvăluită altor oameni decât celor din mişcare, Maureen nu se simţea mândră, ci, dimpotrivă, ruşinată, deşi nu aşa ar fi trebuit să fie.

– Ne puteţi ajuta?

– Vă ajut, draga mea. Bea-ţi ceaiul.

– Nu, vreau să zic, ne puteţi ajuta... să ieşim din asta?

Preotul dădu din cap.

– Înţeleg. Da, vă pot ajuta, dacă vreţi. Nu e chiar atât de greu.

Flynn se arătă cuprins de nerăbdare.

– Părinte, salvează sufletele pe timpul tău. Eu trebuie să dorm. Îţi mulţumesc pentru tot.

– Cu mare plăcere.

– Ne mai poţi face un serviciu? Îţi dau un număr de telefon. Spune-i persoanei care va răspunde unde ne aflăm. Spune-le că Brian şi Maureen au nevoie de ajutor. Adu-mi răspunsul lor.

– Voi folosi un telefon din sat, în cazul în care acesta este ascultat.

Flynn zâmbi apreciativ.

– Dacă am părut puţin cam brutal...

– Nu-ţi face griji pentru asta. Repetă numărul pe care i-l dădu Flynn, se întoarse şi dispăru în gangul strâmt.

Flynn luă sticla de whisky Dunphy de pe masă şi turnă puţin în ceaşca cu ceai a lui Maureen. Ea dădu din cap, agitată.

– Nu cu penicilină, Brian.

Se uită la ea.

– Nu ne descurcăm prea bine, nu?

– Mă tem că nu.

– Bine, atunci hai să ne uităm puţin la rană, spuse el, dând din cap.

Ea se ridică încet, îşi trase puloverul ud peste cap şi-i dădu drumul pe scaun. Flynn văzu că o durea în timp ce-şi desfăcea sutienul plin de sânge, dar nu se oferi să o ajute. Luă o lumânare de pe masă şi examină rana, o crestătură largă, de-a lungul părţii laterale a sânului, şi care ajungea până la subsuoară. O idee mai la stânga şi ar fi fost moartă.

– Nu-i decât o zgârietură, crede-mă.

– Ştiu.

– Important e că n-ai nevoie de doctor.

Rana începuse din nou să sângereze în urma mişcărilor făcute de ea la dezbrăcare şi văzu că sângerase şi se închisese deja de câteva ori.

– O să te doară puţin.

Îngriji rana, în timp ce ea stătea cu braţul în sus.

– Culcă-te şi înveleşte-te cu pătura.

Se întinse şi se uită la el, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Îi era frig, era udă, avea febră. Toată partea cu rana o durea iar mâncarea îi făcuse greaţă, deşi îi era foarte sete.

– Trăim ca animalele, lingându-ne rănile, rupţi de umanitate... de...

– De Dumnezeu? Dar nu te agăţa de acest nonsens papistăşesc de mâna a doua, Maureen. Aderă la Biserica Angliei – atunci vei avea un Dumnezeu al tău, respectabilitatea ta şi vei putea lua ceaiul cu personalul de deservire al doamnelor din înalta societate şi te vei putea plânge de ultimele fărădelegi ale Armatei Republicane Irlandeze.

Maureen închise ochii şi lacrimile i se prelinseră pe obraji.

Când văzu că a adormit, Flynn goli ceaşca cu whisky şi începu să se plimbe prin încăpere. Studie din nou pereţii şi văzu urmele lăsate de lumânările arse. De câte ori oare văzuse locul acesta lumina făcliilor? Prin ce devenise acest locaş sfânt, atât pentru bruizi cât şi pentru creştini? Ce spirit trăia aici, în inima pământului? Apropie o lumânare de chivotul din lemn şi îl cercetă. După o vreme, întinse mâna şi deschise capacul.

Văzu înăuntru fragmente de calcar purtând vechi inscripţii celtice şi câteva piese metalice, neidentificabile, din bronz şi fier ruginit. Dădu la o parte câteva obiecte, scoţând la iveală un uriaş inel oval, acoperit cu o patină de un verde-cenuşiu. Îl puse pe inelar. Era mare, dar stătea foarte bine pe degetul lui. Strânse pumnul şi studie inelul. Avea o efigie şi prin patina timpului reuşi să distingă cuvinte scrise în cehă, în jurul unui chip bărbos, lucrat primitiv.

Frecă inelul cu degetele şi îndepărtă o parte din crustă. Faţa stângace privea spre el cu expresia unui copil care interpretează rolul unui personaj extrem de temut. Simţi că ameţeşte şi că i se îndoaie picioarele sub el. Îşi dădu seama că se prăbuşise la pământ. Şi leşină.

4

Brian Flynn se trezi ca să vadă un chip uitându-se în jos, la el.

– E miezul zilei, spuse părintele Donnelly. V-am adus ceva de mâncare.

Flynn privi faţa rumenă a bătrânului. Văzu că preotul fixa inelul din degetul său. Se ridică în picioare şi privi în jur. Maureen stătea la masă, cu un pulovăr nou pe ea şi mânca dintr-un bol aburind. Preotul se afla de mai multă vreme acolo şi asta îl enerva. Merse şi se aşeză în faţă ei.

– Te simţi mai bine?

– Mult mai bine.

Părintele Donnelly trase un scaun.

– Vă supăraţi dacă mă aşez şi eu?

– Este mâncarea ta şi masa ta, spuse Flynn.

Preotul zâmbi.

– Nu te obişnuieşti niciodată să mănânci singur.

Flynn luă o lingură.

– De ce nu-ţi trimit un călugăr sau mai ştiu eu pe cine?

Luă o lingură din tocană.

– Există un mirean care se ocupă de gospodărie, dar acum are liber. Văd că ai găsit comoara mănăstirii Whitehorn, spuse el, aplecându-se.

Flynn continua să mănânce, în timp ce vorbea.

– Îmi pare rău. N-am putut rezista tentaţiei.

– E-n regulă.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Maureen, privind în sus.

Flynn îşi scoase inelul din deget, i-l dădu ei şi arătă spre chivotul deschis.

Maureen studie inelul şi i-l dădu apoi părintelui Donnelly.

– E un inel extraordinar.

Părintele Donnelly spuse, jucându-se cu inelul:

– În orice caz, extraordinar de mare.

Flynn îşi turnă un pahar dintr-o sticlă de Guinness.

– De unde provine?

Părintele clătină din cap.

– Ultimul stareţ spunea că a fost dintotdeauna aici, împreună cu celelalte lucruri din cutie. Se prea poate să fi fost scos la iveală chiar de aici, cu ocazia uneia dintre reconstrucţii. Poate chiar de sub pardoseala asta.

Flynn se uita la inelul din mâna preotului.

– Este dinaintea creştinismului?

– Da. Din perioada păgânismului. Dacă vrei o poveste romantică, se spune că a aparţinut unui rege războinic. Mai exact, unui rege al fenienilor. Este cu siguranţă un inel bărbătesc şi în nici un caz al unui bărbat obişnuit.

Flynn dădu din cap.

– De ce să nu-i fi aparţinut lui MacCumail? Sau lui Dermot?

– Într-adevăr, de ce nu? Cine altcineva ar fi îndrăznit să poarte un inel mai mare ca acesta?

Flynn zâmbi.

– Părinte, ai ceva păgân în tine. Oare Sfântul Patrick nu i-a trimis în iad pe răposaţii fenieni? Dar care a fost crima lor, dacă trebuie să-şi petreacă eternitatea în iad?

– Nici o crimă. Doar că s-au născut într-un moment nepotrivit. Ca mulţi dintre noi, adăugă el, zâmbind.

– Exact.

Lui Flynn îi plăceau preoţii care puteau face haz de dogma lor. Preotul se aplecă peste masă.

– Când Oisin, fiul lui Finn MacCumail s-a întors din Tărâmul Tinereţii Veşnice, a găsit o Irlandă creştinată. Bravul războinic era derutat, trist. Oisin respingea societatea creştină, organizată, tânjind nostalgic după forţa neîmblânzită a bătrânei Erin[1]. Dacă el sau tatăl său, Finn MacCumail, ar apărea în Ulsterul zilelor noastre, ar fi prea încântaţi de acest război al creştinilor. Şi cu siguranţă că i-ar recunoaşte printre noi pe noii păgâni.

– Ca mine?

Maureen turnă ceai în trei ulcele.

– Cu tine vorbeşte, nu, Brian?

Părintele Donnelly se sculă.

– Eu o să-mi beau ceaiul în refectoriu.

[1] Erin = denumirea Irlandei, în irlandeza veche. (N. tr.)

– Nu plecaţi, spuse Maureen Malone, sculându-se şi ea.

– Trebuie, într-adevăr. Comportamentul lui se schimbase, trecând de la cel părintesc, la cel al unui om de afaceri. Se uită la Flynn.

– Prietenii tăi ar vrea să mai rămâneţi aici câteva zile. Vor lua legătura cu mine şi-mi vor spune ce plan au. Un răspuns?

– Nu, răspunse Flynn, dând din cap.

Maureen se uită la Flynn, apoi la părintele Donnelly.

– Eu am un răspuns. Spuneţi-le că vreau să mi se asigure plecarea la Dublin, o sută de lire şi o viză de lucru pentru sud.

Preotul dădu din cap. Se întoarse să plece, ezită şi se înapoie. Puse inelul pe măsuţă.

– Domnule...

– Cocharan.

– Da. Ia inelul acesta.

– De ce?

– Pentru că tu îl vrei, iar eu nu-l vreau.

– E o relicvă preţioasă.

– Ca şi tine.

– N-o să te întreb ce înţelegi prin asta. Se ridică în picioare şi-i aruncă o privire grea preotului, apoi luă inelul de pe masă şi-l puse în deget. În mintea lui începuseră să încolţească câteva gânduri noi, dar nici unul pe care să-l împărtăşească celor doi.

– Mulţumesc. Există vreun blestem legat de inelul aceasta, pe care ar trebui să-l ştiu? spuse el, uitându-se la inel.

– Ar trebui să fii sigur că există, îi răspunse preotul.

Îi privi pe cei doi din faţa lui.

– Nu pot fi de acord cu felul în care vă trăiţi vieţile, dar consider că e dureros să priveşti cum moare o iubire. Orice fel de iubire, oriunde, în această ţară neiubitoare. Se întoarse şi ieşi din subterană.

Flynn înţelese că Maureen stătuse de vorbă cu preotul în timp ce el dormea. Îi era greu să înţeleagă tot ce se petrecuse într-un timp atât de scurt. Belfast, bătrâna şi

mănăstirea, un preot care recurgea la legende păgâne pentru a emite sentinţe creştine, rezerva lui Maureen. Era clar că nu stăpânea situaţia. Stătu o vreme nemişcat, apoi se întoarse spre ea.

– Aş vrea să te răzgândeşti în privinţa Dublinului.

Ea se uită în jos şi dădu din cap.

– Te rog să rămâi... nu numai eu... Ce vreau să spun e...

– Ştiu ce vrei să spui. Odată intrat, nu mai există ieşire. Nu mi-e frică de ei.

– Ar trebui să-ţi fie. Nu te pot apăra...

– Nu-ţi cer asta. Mai bine am ieşi amândoi, adăugă uitându-se la el.

– Probabil că ai dreptate. Tu înţelegi lucrurile astea mai bine decât mine.

Cunoştea tonul ăsta. Îndepărtat. Sarcastic. Aerul din beci se simţea dens, apăsător. Biserică sau nu, locul acesta îi dădea o stare de nelinişte. Se gândi la coşciugul prin care pătrunseseră în hruba aceasta ca şi cum ar fi murit puţin. Când o să iasă din nou de aici o să dorească să lase în urmă orice amintire a acestui loc, orice gând cu privire la război. Se uită la inelul din mâna lui.

– Lasă aici lucrul ăsta blestemat.

– Maureen, nu iau numai inelul, iau şi numele.

– Ce nume?

– Am nevoie de un alt nume de cod... Finn MacCumail.

Aproape că o pufni râsul.

– În orice altă ţară, te-ar acuza de megalomanie. În Irlanda de Nord te vor considera foarte normal, Brian.

– Dar sunt normal.

– Nici cât negru sub unghie.

O privi în lumina slabă a lumânării. Se gândea că nu mai văzuse niciodată o femeie aşa de frumoasă şi-şi dădu seama că de multă vreme nu se mai gândise la ea în acest fel. Era îmbujorată de speranţele noului început dar şi de febra care-i înroşise obrajii şi-i aprinsese ochii care străluceau puternic.

– Poate că ai dreptate.

– Când am spus că eşti nebun?

– Şi asta. Zâmbi la mica glumă împărţită cu ea. Dar mă refeream la plecarea ta la Dublin.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Mie-mi pare rău doar că nu pot pleca împreună cu tine.

– Brian, poate că într-o bună zi vei obosi de toate astea.

– Niciodată.

– Nu.

– O să-mi fie dor de tine.

– Sper, spuse ea.

Tăcu o clipă, apoi spuse:

– Încă nu ştiu dacă putem avea încredere în el.

– Pentru Dumnezeu, Brian, este un sfânt. Ia-l aşa cum pare să fie.

– Mie-mi pare altfel. E ceva ciudat cu el. Oricum, încă n-am ajuns acasă, în libertate.

– Ştiu.

– Dacă se întâmplă ceva şi n-am timp să-mi iau la revedere cum trebuie de la tine... atunci...

– Ai avut tot timpul din lume, de-a lungul anilor, să spui ce simţi. Timpul n-a fost o problemă. Vrei ceai?

– Da, te rog.

Stătură în tăcere, bându-şi ceaiul.

Flynn îşi puse ceaşca jos.

– Sora ta...

– Pe Sheila n-o putem ajuta, spuse ea, scuturând din cap.

– Poate că nu.

– Nu mai vreau să văd pe nimeni cum este ucis...

– Sunt şi alte căi...

Se cufundă în tăcere, apoi spuse:

– Cheile închisorilor din Ulster se află în America.

O lună mai târziu, când primăvara se instalase definitiv la ţară şi se împlineau trei săptămâni de la plecarea lui Maureen Malone la Dublin, Brian Flynn închirie o maşină şi se îndreptă spre mănăstire ca să-i mulţumească părintelui Donnelly şi să-l întrebe dacă se mai poate conta şi în viitor pe ajutorul lui.

Găsi încuiate toate porţile mănăstirii şi nimeni nu răspunse la clopot. Un fermier, care trecea pe acolo într-o căruţă, îi spuse că mănăstirea era îngrijită de sătenii angajaţi de dioceză. Şi că nimeni nu mai locuia acolo de ani de zile.

CARTEA A DOUA

NEW YORK

Englezii, scoţienii, evreii se descurcă de minune în Irlanda. Irlandezii, niciodată; chiar şi patriotul este nevoit să părăsească Irlanda, ca să se facă ascultat.

George Moore,
Ave (Uvertura)

5

Brian Flynn, îmbrăcat în hainele negre, cu gulerul alb, ale unui preot romano-catolic, stătea, în lumina slabă a dimineţii, aproape de intrarea sudică a transeptului Catedralei Sf. Patrick. Purta un pacheţel învelit în hârtie albă, decorată cu trifoi verde. Câteva femei în vârstă şi doi bărbaţi stăteau la baza treptelor de lângă el, ferindu-se de frig.

Una din cele două uşi mari ale transeptului se deschise şi în cadrul ei apăru capul unui paracliser, făcând semne. Micul grup urcă treptele şi trecu prin atriumul lateral, apoi intră în catedrală. Brian Flynn veni în urma acestuia.

În interiorul catedralei, Flynn îngenunchie la banca de comuniune. Spaţiul înălţat din marmură, sanctuarul altarului, era acoperit cu pajişti de garoafe verzi, şi studie decoraţiile festive. Trecuseră patru ani de când părăsise mănăstirea Whitehorn; patru ani de când nu o mai văzuse. Astăzi o va vedea din nou, pentru ultima oară.

Se ridică şi o luă spre partea din faţă a catedralei, strecurându-şi mâna în buzunarul pardesiului negru, pentru a simţi oţelul rece al pistolului automat.

Părintele Timothy Murphy ieşi din camera sa din cancelarie şi o luă prin pasajul subteran care lega cancelaria de catedrală. La capătul coridorului ajunse la o uşă mare, din panouri, şi o deschise, intrând într-o încăpere întunecată, unde apăsă pe un comutator aflat în perete.

Lumini calde străluciră în sacristia boltită cu marmură.

Se îndreptă spre capela preoţilor, aflată în partea din spate a sacristiei şi îngenunchie, înălţându-şi rugăciunile către Sfântul Patrick, a cărui zi era astăzi şi cerându-i, aşa cum făcea în fiecare an, pace în Irlanda de Nord, ţara de baştină. Se mai rugă pentru o vreme bună în timpul paradei şi pentru o zi relativ cumpătată în oraşul său de adopţiune.

Se ridică, traversă sacristia, urcă câteva trepte de marmură şi deschise cele două uşi din alamă. Le trase înapoi pe făgaşele lor, în bolta de marmură, şi-şi continuă drumul pe scări.

La prima oprire a scării zăbovi şi se uită, prin uşa din bare, în cripta care adăpostea rămăşiţele pământeşti ale foştilor arhiepiscopi ai New York-ului. O lumină blândă, galbenă, ardea undeva în inima criptei.

De la această oprire, scara se despărţea în două direcţii şi el o luă spre stânga. Ajunse în apropierea altarului şi se îndreptă spre amvonul înalt. Urcă treptele cotite, din piatră şi se opri sub baldachinul din bronz, mult deasupra stranelor.

Catedrala se întindea în faţa lui, acoperind un întreg cvartal al oraşului. Petele mai deschise de culoare ale uriaşelor ferestre cu vitralii – nuanţele pielii mâinilor şi a feţelor – captau lumina dimineţii timpurii, schimbând sensul scenelor din Scripturi descrise aici, într-un fel la care nici nu se gândiseră vreodată artizanii lor. Capete şi membre desprinse de trup se detaşau din albastrurile de cobalt şi roşurile înflăcărate, arătând mai curând damnate decât salvate.

Părintele Murphy îşi întoarse privirea de la ferestre spre credincioşii de jos. O duzină de oameni împrăştiaţi la distanţe mari de-a lungul şi de-a latul acestei case cu coloane uriaşe, nici unul dintre ei neavând altă companie în afara lui Dumnezeu. Îşi ridică ochii spre marele balcon al corului, aflat deasupra portalurilor de la intrare. Marea orgă se înălţa asemenea unei catedrale în miniatură, miile de tuburi de alamă înălţându-se ca nişte săgeţi în lumina difuză a rozetei enorme de deasupra lor.

Părintele Murphy scoase din buzunar predica bătută la maşină şi o puse pe paginile deschise ale cărţii de rugăciuni şi îndreptă microfonul. Se uită la ceas. Şase patruzeci. Încă douăzeci de minute până la liturghie.

Mulţumit de aceste mici detalii, îşi ridică din nou privirea şi văzu un preot înalt care stătea lângă altarul Sfintei Brigid. Nu-l recunoscu pe preot, dar Catedrala Sf. Patrick o să fie azi ticsită de preoţi în vizită – de fapt, preotul părea că admiră priveliştea, măsurând cu privirea imensitatea catedralei. Un ţopârlan de la ţară, gândi Murphy, exact cum fusese şi el cu ani în urmă. Totuşi, în ţinuta preotului se vedea un fel de siguranţă de sine. Nu părea smerit ci critic, ca şi cum se gândea să cumpere locul dar era nemulţumit de unele aspecte.

Părintele Murphy coborî din amvon. Studie buchetele de garoafe vopsite în verde, apoi rupse una şi o înfipse la reverul hainei, coborând treptele altarului şi luând-o de-a lungul culoarului central. În marea deschidere de sub clopotniţă, se apropie cam la doisprezece paşi de preotul cel înalt, distanţă la care salutul era obligatoriu. Se opri şi apoi zâmbi.

– Bună dimineaţa, părinte.

– Bună dimineaţa, răspunse preotul cel înalt, uitându-se la el. Părintele Murphy se gândi să-i întindă mâna, dar preotul îşi ţinea dreapta înfundată adânc în buzunarul pardesiului, iar sub celălalt braţ avea o cutie împachetată în hârtie de cadouri. Murphy trecu pe lângă preot şi traversă nartexul rece, din piatră, către uşa frontală. Răsuci bolţul din pardoseală, împinse apoi uşa, deschizând-o, şi păşi afară, spre treptele principale ale catedralei. Ochii lui de un albastru deschis cuprinseră Fifth Avenue, apoi se înălţară deasupra spre Intercontinental Building, din Rockefeller Center. De pe lucrătura în bronz scânteie o rază de soare. Va fi o zi frumoasă pentru irlandezi, o zi mare pentru irlandezi.

Se uită în dreapta. Dinspre nord se apropia un vehicul cu lumini galbene, intermitente. Făcea un zgomot şuierător în timp ce se târa de partea cealaltă a catedralei. Murphy

văzu şuvoiul de vopsea de un verde Kelly ieşind din spatele maşinii, pictând o linie de-a lungul lui Fifth Avenue şi acoperind dunga albă, de demarcaţie a sensurilor.

Ochii săi se opriră asupra statuii uriaşe din bronz, a lui Atlas – care îl privea de pe partea cealaltă a străzii, din faţa lui International Building – ţinând lumea deasupra capului într-o poză clasică, eroică dar păgână. Niciodată nu-i plăcuse această statuie – îşi bătea joc de biserica lui. Însuşi Rockefeller Center îşi bătea joc de biserica lui, cu clădirile lui din ziduri cenuşii, un monument colosal ridicat în cinstea ego-ului unui singur om, avântându-se deasupra turnurilor de marmură ale catedralei.

Privea trupul despuiat al zeului din faţa lui şi-şi aminti de preotul cel înalt din catedrală.

Brian Flynn se îndreptă către o uşă boltită din stejar, aflată într-un perete al nartexului de sub clopotniţă, o deschise şi intră într-un mic lift. Apăsă pe singurul buton de pe panou şi liftul porni. Flynn coborî din lift în camera de repetiţii a corului şi de aici se îndreptă spre balconul corului şi se opri lângă balustradă.

Flynn se uită peste marea de strane din lemn, la altarul înălţat, cu lucrătura lui din bronz, scăldată într-o lumină blândă şi cu marmura care strălucea în lumina unor surse nevăzute. Statui albe reflectau lumina ambiantă şi păreau – aşa cum de altfel trebuia – eterice şi însufleţite. Statuia Sfântului Patrick, aflată în partea opusă amvonului, părea că se uită în sus, la el. În spatele altarului acoperit cu garoafe se afla absida rotunjită, unde se găsea capela Sfintei Fecioare, cu geamurile ei cu vitralii, înalte, zvelte, luminate de soarele care răsărea. Cele cincisprezece altare ridicate pe lateralele catedralei străluceau în lumina lumânărilor.

Dacă ideea era de a determina smerenie, de a mistifica, de a micşora omul în faţa lui Dumnezeu, atunci această construcţie gotică îşi îndeplinea perfect scopul. Ce maeştri ai suspansului şi ai misterului mai erau şi catolicii ăştia, se gândea Flynn, ce incredibili manipulatori ai realităţii fizice

şi, de aici, ai realităţii interioare. Sigur, pâinea şi vinul, devenite came şi sânge. Totuşi, în interiorul acestei catedrale, anii de programare, din copilărie, îşi spuneau cuvântul şi gândurile îi erau furate de prea multe emoţii uitate. În afara Bisericii exista o lume care nu-l făcea să se simtă mai slab sau nu juca feste ochilor şi minţii sale. Mai aruncă o ultimă privire în catedrală, după care se îndreptă spre o uşiţă aflată dincolo de balconul corului şi o deschise, îl lovi o pală de aer rece şi începu să tremure în timp ce intra în clopotniţă. Când ochii i se acomodară cu întunericul, o luă înainte şi dădu în centrul clopotniţei peste o scară în spirală, prevăzută cu balustradă şi începu să urce, sprijinindu-se cu o mână şi ţinând pachetul cu cealaltă.

Clopotniţa era întunecată dar geamurile translucide lăsau să pătrundă o lumină cenuşie. Urcând, Flynn îşi putea vedea respiraţia. Scara turnantă făcu loc scărilor mobile care deveneau tot mai nesigure, cu fiecare nivel care urma. Se întrebă dacă mai ajunsese oare vreodată cineva până aici; nu-şi putea imagina de ce ar fi făcut-o. Se opri să-şi tragă sufletul, la un nivel aflat sub ceea ce presupunea că ar fi începerea primului clopot.

Văzu mişcare la dreapta lui şi-şi scoase pistolul. O luă chircit în direcţia de unde venea mişcarea dar nu văzu decât frânghiile clopotelor, atârnând sinistru de-a lungul zidului şi dispărând în balans, printr-o gaură în podea.

Privi în jur. Locul era lugubru. Lumina difuză sporea efectul şi sunetele oraşului erau transformate în zgomote ciudate, care păreau să vină chiar din interiorul clopotniţei. Până şi curentul de aer era lugubru, pentru că nu puteai spune exact din ce direcţie anume venea. Părea că vine dintr-un fel de organ respiratoriu, ascuns, aparţinând catedralei însăşi – într-un fel, respiraţia secretă a Catedralei Sfântul Patrick – sau a Sfântului Patrick însuşi. Simţea totuşi că într-un fel această respiraţie nu era sfinţită şi că locul era bântuit de un duh necurat. Simţise acelaşi lucru în mănăstirea Whitehorn, ca mai târziu să-şi dea seama că ceea ce pentru un dreptcredincios era Duhul Sfânt, pentru un necredincios era ceva cu totul diferit.

Încercă să-şi aprindă o ţigară dar chibritele nu rămâneau aprinse. Scurta flăcăruie lumină mica încăpere în formă de poligon a clopotniţei şi din nou gândul lui zbură înapoi, la subterana capitulului mănăstirii din Whitehorn. Frecă cu mâna inelul acela mare, pe care continua să-l poarte. Se gândi la Maureen şi şi-o imagină aşa cum o văzuse ultima oară în acel subsol, înfricoşată, bolnavă, întristată din cauza despărţirii lor. Se întrebă care vor fi primele cuvinte pe care i le va spune ea, după aceşti patru ani.

Se uită la ceas. În zece minute, clopotele vor bate Angelus şi, dacă se va afla aproape de ele, va surzi. Se urcă pe scară şi-şi continuă ascensiunea. Avu o pornire să strige o blasfemie în întunericul clopotniţei, pentru a deştepta acele spirite din sălaşurile lor inaccesibile ca să le spună că se apropie Finn MacCumail şi să-i facă loc.

Scara ajunse la prima cameră a clopotniţei, în care se aflau trei din cele nouăsprezece clopote turnate în bronz, şi care atârnau de o grindă. Flynn se uită din nou la ceas. Şapte fără opt minute. Fixă lumânarea pe o traversă şi deschise repede pachetul, scoţând la iveală o cutie metalică, neagră. Găsi firul electric care ducea la lampa de serviciu, fixată pe bârnă, şi tăie firul, conectând fiecare capăt la terminalele aflate în cutia metalică. Reglă ceasul electric de pe cutie la ora 5:00 p.m. şi trase de lanţul lămpii de serviciu. Clopotniţa se lumină parţial, dând la iveală praful şi păienjenişul adunate de-a lungul unui secol şi ceasul începu să ticăie zgomotos în încăperea tăcută.

Flynn atinse unul din clopotele de bronz şi-i simţi răceala, cu gândul că astăzi ar putea fi ultima zi în care New York-ul îl va mai auzi.

6

Maureen Malone stătea goală în faţa oglinzii care acoperea întreaga uşă: apa rece i se lipea de faţă şi de umeri şi strălucea în lumina crudă a camerei de baie. Mâna o porni spre sânul drept şi simţi carnea rece, crestată, pe toată partea laterală a acestuia. Se uită la cicatricea purpurie. Doamne, cât rău poate face un glonţ. La un moment dat se gândise la chirurgie estetică, dar rana pătrunsese adânc în sufletul ei, acolo unde nu o puteau ajunge mâinile niciunui chirurg.

Luă un prosop de baie aparţinând hotelului, se înfăşură în el şi intră în dormitor. Traversă covorul gros, dădu la o parte draperia grea şi privi oraşul, de la etajul al patruzeci şi doilea al aripii nordice a hotelului Waldorf.

Încercă să se concentreze asupra luminilor, la câteva în acelaşi timp. Ghirlande de lămpi de pe autostradă şi poduri întretăiau cursurile de apă şi coastele, de jur-împrejurul insulei, şi insula însăşi era ticsită de clădiri incredibil de înalte. Căută printre clădirile cele mai apropiate de ea şi văzu catedrala care se aşternea sub forma unei cruci, scăldată într-o lumină albastră, rece. Absida se afla cu faţa spre ea, iar intrarea se făcea printr-un bulevard larg. Cele două fleşe gemene se înălţau graţioase printre matahalele rectangulare din jur şi Maureen văzu circulaţia intensă de pe multe din străzile oraşului, un lucru incredibil la această oră, se gândea ea.

Luminile oraşului se estompară în ochii ei şi mintea îi rătăci înapoi, la dineul din Salonul Imperial de jos, unde participase pe post de *speaker.* Ce le spusese acelor doamne şi domni de la Amnesty International? Că se afla acolo pentru viaţa sau moartea Irlandei. *Care era misiunea ei?* au întrebat-o. Să-i convingă pe englezi să elibereze bărbaţii şi femeile internaţi în Irlanda de Nord, în baza Legii Speciale. După aceea, şi numai după aceea, foştii ei camarazi de arme vor discuta despre pace.

Ziarele spuseseră că apariţia ei pe treptele Catedralei Sf.

Patrick, de ziua sfântă a acestuia, alături de Sir Harold Baxter, Consulul General englez la New York, va crea un precedent istoric. Niciodată un cardinal nu îngăduise ca o persoană cu preocupări cât de cât politice să stea alături de el pe treptele Catedralei, în această zi. I se spusese că personalităţile politice urcau treptele, îl salutau pe Prinţul Bisericii şi pe cei din anturajul acestuia, apoi reveneau în cortegiul procesiunii şi mărşăluiau până la tribunele aflate paisprezece străzi mai la nord. Dar Maureen Malone, fostă teroristă IRA, fusese invitată. Oare nu o iertase Isus pe Maria Magdalena? o întrebase Cardinalul. Nu era oare acesta mesajul lui Cristos? Nu-şi dădea seama dacă-i plăcea comparaţia cu celebra curvă, dar cardinalul păruse atât de sincer.

Sir Harold Baxter, ştia ea, era la fel de stânjenit de acest aranjament ca şi ea, dar cum fără încuviinţarea Ministerului Afacerilor Externe n-ar fi putut accepta situaţia, cel puţin faptul însemna un progres. Iniţiativele de pace, spre deosebire de iniţiativele de război, au avut întotdeauna asemenea începuturi mici, umile, de tatonare.

Simţi o răcoare bruscă dinspre fereastră şi se înfioră. Privirea i se întoarse spre catedrala scăldată într-o lumină albastră. Încercă să-şi imagineze cum se va sfârşi ziua dar nu putu şi aceasta o înspăimântă. Un alt fior, de o altă natură, îi trecu pe şira spinării. *Odată intrat, nu mai există ieşire.*

Într-un fel, ştia că Brian Flynn se afla în apropiere şi ştia că el nu o va lăsa să meargă înainte, pe linia asta.

Terri O'Neal se trezi la zgomotul traficului dimineţii timpurii, care pătrundea prin fereastra de la etajul doi. Se ridică încet în capul oaselor. Un felinar de dincolo de fereastră lumina parţial încăperea. Bărbatul de lângă ea – Dan, da, Dan – îşi întoarse capul şi se uită la ea. Văzu că ochii lui erau limpezi, neînceţoşaţi nici de somn şi nici de băutură. Bănui că se trezise de mai multă vreme şi aceasta o făcea să nu se simtă în apele ei, dar nu ştia de ce.

– Cred că e timpul să plec. Azi lucrez.

– Azi nu lucrezi. Mergi la paradă. Ai uitat? spuse el, ridicându-se şi apucând-o de braţ.

Vocea lui, cu un uşor accent irlandez, nu era răguşită de somn. Da, *era treaz* de mult – şi de unde ştia că ea nu lucrează azi? Niciodată nu spunea celor pe care-i agăţa mai mult decât trebuiau să ştie – pentru cazul în care lucrurile nu mergeau cum trebuie.

– *Tu* lucrezi azi?

– Asta fac chiar acum. Râse în timp ce lua o ţigară de pe noptieră.

Încercă un zâmbet forţat, îşi mişcă picioarele afară din pat şi se ridică. Simţea că el nu o pierde din ochi în timp ce se îndrepta spre marea fereastră bovindou şi îngenunchea pe bancheta nişei, cu faţa la stradă. Frumoasă stradă. Strada Şaizeci şi ceva – şi care dădea în Fifth Avenue, o stradă cu clădiri mici, din granit şi gresie.

Se uită spre vest. O dubă mare a poliţiei fusese parcată în colţul lui Fifth Avenue şi de partea cealaltă a bulevardului se afla un car al televiziunii. În capătul celălalt, se aflau tribunele care fuseseră înălţate în faţa parcului.

Privi în jos, chiar sub ea. Un lung şir de scutere, parcate în unghi, pe stradă şi zeci de poliţişti cu căşti, care se învârteau printre ele, suflând în mâini sau bând cafea. Apropierea lor o făcu să se simtă mai bine.

Se întoarse, rămânând cu faţa spre pat. Observă că el îşi trăsese jeanşii dar tot mai stătea pe pat. Teama o cuprinse din nou şi glasul ei se auzi stins şi tremurător:

– Cine... Cine eşti?

Se ridică de pe pat şi veni spre ea.

– Iubitul tău din noaptea asta, doamnă O’Neal. Stătea chiar dinaintea ei şi ea trebui să-şi întindă gâtul ca să-l privească în faţă.

Terri O’Neal era înspăimântată. Omul ăsta nu acţiona, nu arăta şi nici nu vorbea ca un nebun – totuşi era pe cale să-i facă ceva ce ei nu i-ar fi plăcut. Era sigură de asta. Se smulse din privirea lui şi-şi întoarse ochii, o idee, spre panoul lateral al ferestrei bovindou. Un strigăt puternic ar rezolva treaba. Spera până la Dumnezeu să o facă.

Dan Morgan nu-i urmărea privirile dar ştia exact ce-i trecuse prin cap.

– Nici un sunet, drăguţă. Nici un sunet...

Îşi întoarse în silă capul spre el şi se pomeni privind într-un amortizor negru, mare, la capătul unui şi mai mare pistol negru. I se uscă gura.

– ...sau îţi înfig un glonţ în drăgălaşa ta rotulă cu gropiţe.

Trecură câteva secunde, înainte ca ea să poată formula un gând sau un cuvânt, apoi întrebă încet:

– Ce vrei?

– Doar compania ta, pentru o vreme.

– Compania mea? Creierul ei nu reuşea să priceapă nimic din toate astea.

– Eşti răpită, scumpo. Răpită.

7

Locotenent detectiv Patrick Burke stătea ghemuit pe rândul de sus al tribunei, zgribulit în frigul începutului de zi şi privea jos, pe stradă. Dunga verde, proaspăt vopsită, strălucea în soarele slab şi poliţiştii treceau cu atenţie peste ea, când traversau.

O echipă de genişti păşea mărunt printre băncile tribunei, ridicând pungi de hârtie sau sticle, nici una din ele neconţinând ceva mai letal decât drojdia unui vin prost. Un vagabond zăcea acoperit cu ziare, pe bancheta de sub el, nederanjat de indulgenţii poliţişti. Burke se uită înspre est, de-a lungul străzii Şaizeci şi patru. Strada era străjuită de scuterele poliţiei, iar un car de televiziune WPIX se instalase în colţul nordic. În colţul sudic era parcată duba în care se instalase cartierul general mobil al poliţiei, iar doi poliţişti conectau cablurile acesteia la panoul de acces de la baza unui stâlp de iluminat.

Burke îşi aprinse o ţigară. În cei douăzeci de ani petrecuţi de el în serviciul de informaţii, această scenă se schimbase aproape tot atât de puţin pe cât i se schimbase şi lui viaţa. Se gândi că până şi cerşetorul putea foarte bine fi acelaşi.

Burke aruncă o privire la ceas – mai avea de omorât cinci minute. Urmări poliţiştii de stradă făcând coadă la un camion-cantină, pentru cafea. Cineva din spatele cozii dădea tărie cafelei turnând în ceşti, dintr-o sticlă de Coca, un lichid negru, asemenea unui preot, se gând Burke, care stropeşte cu apă sfinţită trupele care trec prin faţa lui. Urma să fie o zi lungă, grea pentru poliţişti. Peste un milion de oameni, irlandezi sau nu, urmau să se înghesuie pe trotuarele din Fifth Avenue, precum şi în barurile şi restaurantele din centrul Manhattan-ului. În mod surprinzător, în ciuda tumultului şi agitaţiei unei astfel de zile, nici un incident politic serios nu tulburase de mai bine de două secole sărbătorirea Sfântului Patrick, la New York. Dar în fiecare an, Burke simţea că aceasta se va întâmpla,

că, în sfârşit, trebuia să se întâmple.

Prezenţa acelei femei, Malone, la New York, îl deranja. Aseară avusese o scurtă discuţie cu ea, în Salonul Imperial din hotelul Waldorf. Părea destul de atrăgătoare, chiar drăguţă, şi sugestia lui că cineva s-ar putea decide să o omoare nu o înspăimântă. Probabil că se obişnuise cu asemenea ameninţări, gândi el.

Irlandezii erau specialitatea lui Burke, iar irlandezii, credea el, reprezentau în mod potenţial gruparea cea mai periculoasă. Dar dacă ar lovi, ar alege ei *această* zi? Această zi *aparţinea* irlandezilor. Parada însemna înălţarea culorilor lor, etalarea verdelui, atât de necesare în acele zile de demult când erau priviţi ca primii străini nedoriţi în America. Îşi aminti de o anecdotă pe care obişnuia s-o spună bunicul său, foarte populară la începutul secolului:

Ce este Ziua Sf. Patrick? Este ziua în care protestanţii şi evreii privesc de la ferestrele caselor de pe Fifth Avenue la angajaţii lor care mărşăluiesc pe stradă, în faţa lor.

Ceea ce începuse ca o primă demonstraţie a drepturilor civile în America, însemna acum un memento pentru oraş – pentru naţiune – că irlandezii continuau să existe ca o forţă. Aceasta era ziua în care irlandezii întorceau New York-ul cu fundul în sus, ziua în care scoteau întregul Manhattan din sărite.

Burke se sculă, îşi întinse considerabila osatură, apoi coborî, săltând peste rândurile de banchete şi sări în alee. Merse în spatele tribunei până când ajunse la o deschidere în zidul scund, din piatră, care mărginea Central Park, unde coborî nişte trepte de piatră. În faţa lui se înălţa uriaşul Arsenal, asemănător unui castel – de fapt clădirea Administraţiei Parcului – şi care arborase, alături de steagul american, tricolorul verde alb, portocaliu, al Republicii Irlanda. O ocoli prin dreapta şi ajunse la un rând de porţi uriaşe, din fier forjat, închise. Se cocoţă fără prea mare entuziasm în vârful lor, de unde-şi dădu drumul în grădina zoologică.

Grădina zoologică era pustie şi cu mult mai întunecată decât bulevardul. Lămpi ornamentale aruncau o lumină

slabă asupra aleilor şi a clădirilor din cărămidă. O luă încet de-a lungul aleii drepte, ţinându-se în umbră. Îşi scoase din mers revolverul de serviciu din toc, strecurându-l în buzunarul pardesiului, mai mult ca o protecţie împotriva tâlharilor decât a asasinilor de profesie.

Umbrele sicomorilor dezgoliţi de frunze se întindeau de-a lungul aleii şi mirosul de paie ude şi de animale plutea apăsător în aerul rece, umed. În bazinul din stânga lătrau focile, iar păsările, captive sau în libertate, ciripeau şi cârâiau într-un amestec de sunete familiare sau exotice.

Burke trecu de arcadele din cărămidă care susţineau ceasul Delacorte şi scrută umbrele colonadelor, dar nu văzu pe nimeni. Îşi confruntă ceasul de mână cu orologiul. Ferguson fie întârzia, fie murise. Se rezemă de una din arcade şi-şi mai aprinse o ţigară. Văzu în jurul său, la est, la sud şi la vest, zgârie-nori giganţi profilându-se în lumina răsăritului, înghesuindu-se aproape de siluetele negre ale şirurilor de copaci, asemenea stâncilor înalte, în jurul pădurilor tropicale.

Auzi în spatele său zgomotul paşilor uşori şi se întoarse, uitându-se pe aleea din spatele arcului care ducea, departe, în parc, spre grădina zoologică a copiilor.

Jack Ferguson trecu printr-un tunel de beton şi ieşi într-o baie de lumină, apoi se opri.

– Burke?

– Aici.

Burke îl urmări pe Ferguson apropiindu-se. Şchiopăta uşor, iar trenciul, demodat şi mult prea mare, fâlfâia la fiecare pas.

Ferguson îi întinse mâna şi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi.

– Mă bucur că te văd, Patrick.

Burke îi strânse mâna.

– Ce-ţi mai face soţia, Jack?

– Rău. Din păcate, rău de tot.

– Îmi pare rău. Dar şi tu eşti cam palid.

Ferguson îşi duse mâna la faţă.

– Adevărat? Ar trebui să ies mai mult.

– Plimbă-te prin parc, ziua. Dar de ce ne întâlnim tocmai aici, Jack?

– Ah, Dumnezeule, oraşul e plin astăzi de agenţi, nu? Putem deci fi văzuţi oriunde, de oricine.

– Presupun.

Vechii revoluţionari, se gândi Burke, ar trebui să îmbătrânească şi să moară fără această paranoie şi fără mania conspiraţiilor. Scoase un mic termos din pardesiu.

– Un ceai cu whisky irlandez?

– Să-ţi dea Dumnezeu sănătate.

Ferguson luă sticla, bău şi i-o dădu înapoi, scrutând întunericul din jur.

– Eşti singur?

– Eu, tu şi maimuţele. Burke luă o gură, privindu-l pe Ferguson pe deasupra termosului. Jack Ferguson era un autentic marxist format în puşcăriile anilor ’30 care-şi petrecuse viaţa fie aţâţând, fie aşteptând revoluţia claselor muncitoare. Puhoaiele istoriei, care măturaseră restul lumii de la război încoace, l-au lăsat pe Jack Ferguson neatins şi neimpresionat. În plus, era un pacifist, un om cumsecade, aşa încât aceste idealuri, în aparenţă atât de antagonice, se pare că nu i-au provocat niciodată vreun conflict interior. Burke îi întinse termosul.

– Mai bei un gât?

– Nu, nu chiar acum.

Burke înşurubă capacul termosului, studiindu-l pe Ferguson care se uita nervos în jur. Ferguson era înalt ofiţer în Armata Republicană Irlandeză Oficială, sau în ce mai rămăsese din aceasta la New York şi era la fel de consumat şi de muribund ca şi restul grupului de fosile.

– Ce se pregăteşte pentru azi, Jack?

Ferguson îl apucă pe Burke de braţ, uitându-se în sus, la el.

– Fenienii dau din nou bice cailor, băiete.

– Serios? De unde atâţia cai?

– Patrick, nu glumesc. E vorba de un grup de renegaţi, alcătuit mai ales din adepţii violenţei, din Ulster. Îşi spun fenieni.

Burke dădu din cap. Auzise de ei.

– Sunt aici? În New York?

– Mă tem că da.

– În ce scop?

– Exact, nu pot să-ţi spun. Dar pregătesc ceva urât.

– Sursele tale sunt sigure?

– Foarte.

– Vor recurge la violenţă?

– În limbajul zilei, da, vor recurge la violenţă. Cât cuprinde. Sunt asasini, incendiatori şi aruncători de bombe. Crema Armatei Republicane Irlandeze Provizorii. Mulţi dintre ei au contribuit la distrugerea centrului Bel-fastului şi sunt responsabili pentru sute de morţi. O adunătură cumplită.

– Aşa s-ar părea, nu? Şi ce fac în week-end?

Ferguson îşi aprinse o ţigară, cu mâini nesigure.

– Să ne aşezăm puţin.

Burke îl urmă spre o bancă aflată în faţa casei maimuţelor. Mergea şi îl studia pe omul din faţa lui. Dacă a existat vreodată un om mai anacronic, mai exaltat – în sens donqihotesc – decât Jack Ferguson, ei bine, el unul nu l-a întâlnit. Şi totuşi, Ferguson a supravieţuit într-un fel în acest infern al politicii de stânga şi a supravieţuit chiar unui atentat criminal asupra lui – sau a unei încercări de asasinare, cum l-ar fi corectat Ferguson. Şi era şi un om neobişnuit de demn de încredere, în asemenea probleme. Cei cu orientare marxistă din IRA Oficială nu aveau încredere în disidenţii IRA şi vice-versa. Totuşi, fiecare parte avea oameni în tabăra opusă, care reprezentau cele mai bune surse reciproce de informaţie. Singurul lucru care îi lega era ura lor comună împotriva englezilor şi o politică de vezi-ţi-de-treaba-ta-Americă. Burke se aşeză lângă Ferguson.

– IRA nu a comis acte de violenţă în America, de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, cită Burke o maximă la modă, şi mă îndoiesc că ar fi pe cale, în clipa de faţă.

– Un lucru adevărat în ce priveşte IRA Oficială, desigur, şi

chiar în privinţa celor din Armata provizorie, dar nu când este vorba de fenieni.

Multă vreme Burke nu spuse nimic, apoi întrebă:

– Câţi sunt?

Ferguson aprinse ţigară de la ţigară.

– Cel puţin douăzeci, dacă nu şi mai mulţi.

– Înarmaţi?

– Nu la plecarea din Belfast, fireşte, dar sunt destui aici care să-i ajute.

– Obiectivul?

– Cine ştie? Astăzi o să fie numai obiective. Sute de politicieni în tribune, printre manifestanţi. Oameni pe treptele catedralei. Apoi, bineînţeles, Consulatul Britanic, Liniile Aeriene Britanice, Departamentul Turismului Irlandez, Delegaţia Sindicatelor din Ulster...

– În regulă. Lista asta o am şi eu.

Burke urmări o gorilă cu ochi roşii, arzători, care se holba la ei printre gratiile casei maimuţelor. Animalul părea interesat de discuţia lor, întorcându-şi capul ori de câte ori spuneau ceva.

– Cine sunt liderii fenienilor?

– Unul care-şi spune Finn MacCumail.

– Care-i numele lui adevărat?

– Poate că aflu în după-amiaza asta. Aghiotantul lui este John Hickey, cu numele de cod Dermot.

– Hickey e mort.

– Nu, locuieşte chiar aici, în New Jersey. Trebuie să se apropie de optzeci de ani.

Burke nu-l întâlnise niciodată pe Hickey, dar cariera acestuia în IRA fusese atât de lungă şi atât de însângerată, încât era menţionat în cărţile de istorie.

– Altceva?

– Atât, până acum.

– Unde ne putem întâlni, mai târziu?

– Sună-mă acasă, din oră în oră, începând de la douăsprezece. Dacă nu dai de mine, mă găseşti aici, pe terasa restaurantului, la patru treizeci... dacă, bineînţeles, ceea ce trebuie să se întâmple nu s-a şi întâmplat deja. În

acest caz voi lipsi din oraş, o vreme.

Burke dădu din cap.

– Cu ce te pot ajuta?

Reacţia lui Ferguson fu în acelaşi timp de surpriză şi de indiferenţă, ca întotdeauna când se ajungea la acest punct.

– Cu ce? Ah, da... să mă gândesc... Cum mai stai cu fondul special?

– Pot să fac rost de câteva sute.

– Ar fi grozav. Ne descurcăm cam greu în ultima vreme.

Burke nu ştia dacă se referea la el şi la soţia lui sau la organizaţie. Poate că la amândouă.

– Încerc să obţin cât mai mult.

– Cum vrei. Nu banii sunt importanţi. Important este ca voi să evitaţi vărsarea de sânge şi ca departamentul să ştie că v-am ajutat. Şi ca nimeni altcineva să nu ştie acest lucru.

– Întotdeauna am procedat aşa.

Ferguson se ridică şi întinse mâna.

– La revedere, Patrick. *Erin go bragh.*

Burke se ridică şi-i strânse mâna lui Ferguson.

– Fă tot ce poţi, Ferguson, dar fii atent.

Burke îl urmări pe Ferguson luând-o şchiopătând pe alee şi dispărând sub ceas. I se făcu groaznic de frig şi mai bău un gât de termos. *Fenienii dau din nou bice cailor.* Îi trecu prin cap că această Zi a Sfântului Patrick va fi, dintre toate, cea mai memorabilă.

8

Maureen Malone îşi puse jos ceaşca de ceai şi-şi lăsă privirea să se plimbe în jurul salonului pentru servit micul dejun, al hotelului.

– Mai doriţi ceva?

Margaret Singer, ministru cu probleme externe la Amnesty International, îi zâmbea din partea cealaltă a mesei.

– Nu, mulţumesc... Cât pe-aci să adauge coniţă, dar se opri la timp. Trei ani de activitate revoluţionară nu transformaseră o viaţă de deferenţă înnăscută.

Lângă Margaret Singer se afla Malcolm Hull, tot de la Amnesty International. Iar de partea cealaltă a mesei rotunde se afla un om prezentat doar ca Peter, care stătea cu spatele la perete şi cu faţa la intrarea principală în salon. Nu mânca, nu zâmbea, dar bea cafea neîndulcită. Maureen cunoştea tipul.

Cea de a cincea persoană de la masă tocmai sosise şi încă în mod neaşteptat: Sir Harold Baxter, Consulul General Britanic. Venise, mărturisise el deschis, ca să spargă gheaţa, ca întâlnirea lor pe treptele catedralei să se producă fără stângăcii. Cât de civilizaţi, de politicoşi şi de practici erau englezii, reflectă Maureen. Zău că-ţi vine să vomiţi.

Sir Harold îşi turnă o ceaşcă de cafea şi-i zâmbi.

– Rămâneţi mai mult pe la noi?

Se forţă să-l privească direct în ochii lui cenuşii, luminoşi. Nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani, dar părul îi încărunţise pe la tâmple. Incontestabil, arăta bine.

– Mă gândesc să plec mai departe, la Belfast, mâine noapte.

– Nu-i o idee prea bună. Ar fi de preferat să plecaţi la Londra sau chiar la Dublin, spuse el, neîncetând să zâmbească.

Ea îi întoarse zâmbetul. Traducere: După ziua de azi, precis că cei din Belfast vă vor asasina. Nu se gândea că lui

i-ar fi păsat personal dacă IRA o asasina, dar guvernul lui probabil că stabilise utilitatea ei. Vocea ei sună rece:

– Când Foametea a ucis un milion şi jumătate de irlandezi, a răspândit tot pe atâţia în ţările de limbă engleză, iar printre aceşti irlandezi se află, întotdeauna, câţiva tipi din IRA. Dacă o să mor de gloanţele lor, prefer să mi se întâmple asta la Belfast decât în orice altă parte.

Câteva secunde nimeni nu scoase un cuvânt, apoi Sir Harold spuse:

– Bineînţeles că supraapreciaţi forţa acestor oameni, în afara Ulster-ului. Guvernul din Dublin i-a scos în afara legii chiar şi în sud...

– Guvernul din Dublin, Sir Harold, este format dintr-o adunătură de lachei ai englezilor.

Asta a fost. Acum, într-adevăr, spărsese gheaţa.

– Singura speranţă a catolicilor din cele şase comitate – sau Ulster, cum le spuneţi dumneavoastră – a devenit Armata Republicană Irlandeză – nu Londra sau Dublin sau Washington. Irlanda de Nord are nevoie de o alternativă pentru IRA, deci Irlanda de Nord se află acolo unde trebuie să fiu eu.

Privirea lui Harold Baxter trăda plictiseala. Se săturase de moarte de această problemă, dar simţi de datoria lui să răspundă.

– Aşadar dumneavoastră sunteţi alternativa?

– Eu sunt în căutarea unei alternative la uciderea cetăţenilor nevinovaţi.

Harold Baxter arboră cea mai glacială privire.

– Dar nu şi a soldaţilor britanici? Spuneţi-mi, de ce să dorească oare catolicii din Ulster unirea cu o naţiune guvernată de lacheii englezilor?

Răspunsul ei fu la fel de rapid ca şi al lui. Amândoi îşi cunoşteau bine catehismul.

– Consider că e de preferat ca un popor să fie guvernat de proprii săi politicieni incompetenţi, decât de incompetenţi străini.

Baxter se reaşeză în scaun şi-şi împreună palmele.

– Vă rog, nu uitaţi cele două treimi din populaţia Ulster-

ului formată din protestanţi şi care consideră că Dublin-ul, şi nu Londra, este capitala străină.

Maureen Malone se înroşi.

– Adunătura aia de bigoţi cu Biblia-n mână nu recunoaşte altă autoritate decât cea a banului. V-ar răsturna într-o clipă dacă s-ar gândi că i-ar putea manevra singuri pe catolici. De câte ori cântă *„God Save the Queen“,* în stupidele lor Orange lodges îşi fac cu ochiul unul altuia. Ei consideră că englezii sunt decadenţi, iar catolicii irlandezi, nişte beţivi puturoşi. Sunt convinşi că *ei* sunt aleşii. Şi v-au prostit, făcându-vă să credeţi că vă sunt supuşi credincioşi.

Îşi dădu seama că ridicase vocea şi inspiră adânc, apoi îl fixă pe Baxter cu o privire rece, la fel cu a lui.

– Sângele englezesc şi banii Coroanei menţin în picioare industria Belfast-ului – nu aveţi senzaţia că sunteţi luaţi drept fraieri, Sir Harold?

Harold Baxter puse şervetul înapoi pe masă.

– Guvernul Majestăţii Sale nu va mai abandona un milion de supuşi – fideli sau nu – din Ulster, aşa cum nu va abandona comitatele Cornwall sau Surrey, doamnă. Dacă aceasta, spuse el ridicându-se în picioare, ne face fraieri, atunci aşa să fim. Scuzaţi-mă.

Se întoarse, îndreptându-se spre uşă.

Maureen se uită după el, apoi se întoarse spre gazdele sale.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă iau la ceartă cu el.

Margaret Singer zâmbi.

– E-n regulă. Dar te sfătuiesc să nu te cerţi pe probleme politice cu cealaltă parte. Dacă noi le-am spune ruşilor cât sunt de codoşi şi apoi am încerca să eliberăm din lagăr un evreu sovietic, n-am avea prea mari şanse, să ştii asta.

Hull dădu din cap, aprobând.

– N-o să fi de acord, dar te pot asigura că englezii se numără printre oamenii cei mai corecţi în această lume plină de probleme. Dacă vrei să obţii de la ei să renunţe la aceste lagăre, trebuie să faci apel la acest simţ al corectitudinii. Ai rupt cu IRA ca să treci această punte.

Margaret Singer adăugă:

– Toţi trebuie să luptăm cu diavolii noştri – şi o facem. Ei ţin în mână, spuse după o pauză, cheile lagărelor.

Maureen înghiţi dojana blândă fără să răspundă. Era infinit mai greu să te porţi cum se cade cu oamenii buni din lumea asta, decât cu cei răi.

– Mulţumesc pentru micul dejun. Scuzaţi-mă. Se ridică în picioare.

Un *groom* se apropie de masa lor.

– Domnişoara Malone?

Ea dădu uşor din cap.

– Pentru dumneavoastră, domnişoară.

Ridică în sus un mic buchet de garoafe verzi.

– O să le pun într-o vază drăguţă, în camera dumneavoastră, coniţă. E şi o carte de vizită, pe care vi-o pot da chiar acum, dacă vreţi.

Se uită la micul plic gălbui, apoi îl luă. Era nescris. Se uită întrebător la Singer şi Hull. Cei doi dădură din cap. Desfăcu plicul.

Gândurile lui Maureen se întoarseră la Londra, cu cinci ani în urmă. Ea şi cu Sheila se ascundeau într-o casă de refugiu dintr-un cartier de irlandezi din East End. Misiunea lor era secretă şi numai Consiliul de Război al Armatei Republicane Irlandeze Provizorii ştia unde se află.

Într-o dimineaţă, un comisionar veni la usa lor, aducându-le un buchet de levănţică englezească şi degeţel-roşu, iar proprietăreasa irlandeză urcă în camera lor şi le aruncă florile pe pat.

– Misiune secretă, spuse ea, scuipând pe jos. Ce adunătură cretină de proşti mai sunteţi cu toţii...

Citi, împreună cu Sheila, cartea de vizită: *Bine aţi venit la Londra. Majestatea-Sa Britanică speră să vă facă plăcere vizita şi că veţi profita de distracţiile pe care vi le oferă insula noastră ca şi de ospitalitatea poporului englez.* Un text scos direct dintr-o broşură turistică. Doar că nu era semnat de Ministerul Turismului, ci de Siguranţa Militară.

În viaţa ei nu se simţise aşa de umilită şi de îngrozită. Ieşiseră amândouă în goană din casă, numai cu hainele de

pe ele şi petrecuseră câteva zile prin parcuri şi în metroul londonez. Nu îndrăzniseră să contacteze alte legături, de teamă că erau urmărite. Într-un târziu, după cele mai groaznice două săptămâni din viaţa ei, au plecat la Dublin.

Scoase pe jumătate cartea de vizită din plic, pentru a o citi. *Bun venit la New York. Sperăm că şederea dumneavoastră aici va fi plăcută şi că veţi profita de plăcerile pe care vi le oferă insula şi ospitalitatea oamenilor.*

Nu avu nevoie să scoată din plic şi restul cărţii de vizită ca să vadă semnătura, dar o făcu totuşi şi citi numele lui Finn MacCumail.

Maureen închise uşa camerei şi o încuie. Florile se aflau deja pe măsuţa de toaletă. Le scoase din vază şi le duse în baie. Le smulse şi le rupse, aruncându-le în closet şi trăgând apa după ele. Putea vedea prin oglindă dormitorul şi uşa întredeschisă a salonului alăturat. Se uită în jur. Uşa de la debara era şi ea dată de perete, deşi nu lăsase deschisă nici una din ele. Respiră adânc de câteva ori, ca să fie sigură că vocea îi va fi calmă.

– Brian?

Auzi o mişcare în salon. Simţi cum încep să-i tremure genunchii şi-i strânse unul de altul.

– Du-te la dracu’, Flynn!

Uşa dinspre salon se dădu în lături.

– M-aţi strigat, coniţă? Femeia de serviciu se uita la ea.

Maureen mai respiră o dată, adânc.

– Mai e cineva aici?

– Nu, coniţă.

– Dar a fost cineva aici?

– Doar băiatul cu florile, coniţă.

– Pleacă, te rog.

– Da, coniţă.

Femeia îşi împinse căruciorul în hol. Maureen o urmă şi încuie uşa, apoi se aşeză în fotoliu, uitându-se la tapetul de Paisley.

Era surprinsă de calmul ei. Aproape că-şi dorea ca el să

se strecoare afară de sub pat şi să-i zâmbească cu acel zâmbet ciudat, care nu era câtuşi de puţin un zâmbet. Invocă imaginea lui stând în picioare în faţa ei. Ar fi spus:

– „A trecut al dracului de mult timp, Maureen“. Întotdeauna spunea aşa, după o despărţire. Sau:

„Unde sunt florile mele, drăguţă? Le-ai pus într-un loc special?“

– Da, foarte special, spuse ea, tare. Le-am dat drumul la vale, în closet.

Stătu aşa câteva minute, continuând conversaţia imaginară cu el. Îşi dădu seama cât de dor i-a fost de el şi cât de mult ar fi vrut să-i audă din nou glasul. Era entuziasmată şi înfricoşată în acelaşi timp având certitudinea că el se afla pe aproape şi că o va găsi.

Telefonul de lângă ea sună. Îl lăsă mult timp să sune, înainte de a ridica receptorul.

– Maureen? E totul în regulă?

Era Margaret Singer.

– Să urc să te iau? Suntem aşteptaţi la Pavilionul Irlandez...

– Cobor imediat.

Puse receptorul jos şi se ridică încet din fotoliu.

La Pavilionul Irlandez pentru o recepţie, apoi pe treptele Catedralei Sf. Patrick, parada şi tribuna, la sfârşitul zilei. Apoi dineul oferit de Societatea Culturală Irlandeză, pentru strângerea de fonduri pentru Copiii Irlandei. Apoi Aeroportul Kennedy. Ce de petreceri, având ca pretext alinarea ravagiilor produse de război. Asta era America. Americanii ar fi în stare să transforme şi Apocalipsul într-un dineu urmat de dans.

Traversă camera şi intră în dormitor. Văzu pe podea o singură garoafă verde şi se aplecă să o ia.

9

Patrick Burke privi din cabina telefonică în interiorul întunecat din Blarney Stone, de pe Third Avenue. Frunze de trifoi, din carton, erau lipite de oglinda barului iar de tavan era atârnată o bonetă de spiriduş, din plastic. Burke formă un număr direct, la Police Plaza.

– Langley?

Inspectorul Philip Langley, şeful Serviciului de Informaţii al Politiei din New York, îşi sorbea cafeaua.

– Am primit raportul tău asupra lui Ferguson.

Langley se uită în jos, la Brooklyn Bridge, de la fereastra etajului treisprezece. Ceaţa de deasupra apei începea să se ridice.

– Aşa-i, Pat. Avem aici câteva piese dintr-un *puzzle,* dar figura care începe să se contureze nu arată prea bine. FBI-ul a primit de la informatorii IRA informaţia potrivit căreia câţiva renegaţi din Irlanda au dat târcoale organizaţiilor IRA din New York şi Boston – testând apele, să vadă dacă ar putea avea mână liberă pentru ceva ce pun la cale în această tară.

Burke îşi şterse ceafa cu batista.

– Folosind limbajul unei vechi iscoade de cavalerie, văd multe urme de potcoave ducându-se, dar nici una întorcându-se.

Langley îi răspunse:

– Bineînţeles, nimic nu ne duce direct la New York, în ziua Sfântului Patrick...

– Există o lege potrivit căreia, dacă-ţi imaginezi întâmplându-se cel mai rău lucru, în cel mai rău moment, de obicei acesta se şi întâmplă, iar Ziua Sfântului Patrick îndeplineşte toate condiţiile ca să fie un adevărat coşmar. Este Lăsata Secului, Căderea Bastiliei, Carnavalul, toate la un loc. Deci, dacă aş fi capul unui grup de irlandezi renegaţi şi dacă aş vrea s-o fac lată în America, aş face-o în New York City, în ziua de şaptesprezece martie.

– Ascult. Şi cum ai proceda?

– Încep prin a-mi căuta contactele. Dau o raită prin baruri. Trag cu urechea la vorbăraia patriotică din baruri. Cumpăr băutură. Cumpăr oameni.

– Fii atent.

Burke puse telefonul în furcă, apoi se îndreptă spre bar.

– Ce doriţi?

– Un Cutty.

Burke puse pe bar o hârtie de douăzeci dolari. Îl recunoscu pe barman, un uriaş pe nume Mike. Burke îşi luă băutura şi lăsă restul.

– Să bei şi tu un pahar.

– E parcă prea devreme.

Barmanul aşteptă. Recunoştea un om care vroia ceva.

– Caut nişte prieteni, spuse Burke, cu un uşor accent irlandez.

– Du-te la biserică.

– N-o să-i găsesc acolo. Fraţii Flannagan. Eddie şi Bob. Şi pe John Hickey.

– Eşti un prieten de-al lor?

– Mă întâlnesc cu ei în fiecare an, pe şaptesprezece martie.

– Atunci ar trebui să ştiţi că John Hickey a murit – Dumnezeu să-l odihnească în pace. Fraţii Flannagan au plecat înapoi, în patria mumă. De un an. Haide, termină-ţi acum băutura şi cară-te. Nu găseşti nici un prieten aici.

– Nu ăsta-i barul de unde este aruncat un beţiv afară pe fereastră, de fiecare aniversare a Sfântului Patrick?

– O să fie, dacă nu te cari. Se uită la Burke.

Dintr-o dată, un om de înălţime potrivită, într-un pardesiu scump, ţâşni dintr-o cabină şi se opri alături de Burke. Omul întrebă încet, cu accent englezesc:

– Aş putea vorbi cu dumneavoastră?

Burke se uită la individ, care îi făcu un semn cu capul, spre uşă. Cei doi ieşiră din bar. Omul îl conduse pe Burke de partea cealaltă a străzii, oprindu-se la colţul opus.

– Sunt maiorul Bartholomew Martin din Serviciul Secret al Armatei Britanice.

Martin îşi scoase paşaportul diplomatic şi o legitimaţie

militară.

– Asta nu-mi spune nimic, zise Burke, abia uitându-se la ele.

Martin se îndreptă spre un zgârie-nori din centrul cvartalului.

– Atunci poate c-ar fi mai bine să intrăm aici.

Burke recunoscu clădirea fără să se uite la ea. Văzu doi poliţişti din Poliţia Tactică stând la o oarecare distanţă de uşă, cu mâinile la spate. Martin trecu pe lângă ei şi-i deschise uşa. Burke intră în marele hol de marmură şi ochi patru tipi de la Serviciile Speciale, stând în poziţii strategice. Martin se îndreptă repede spre partea din spate a holului, în spatele unui paravan din piatră care masca lifturile clădirii. Uşile liftului se deschiseră şi cei doi intrară. Burke întinse mâna şi apăsă pe butonul etajului nouă.

– Mulţumesc, îi spuse Martin, zâmbind.

Burke se uită la omul care stătea în clasica poziţie de lift, cu picioarele distanţate, cu mâinile la spate, cu capul în sus, preocupat de progresia numerelor iluminate. În ciuda gradului, nimic din Bartholomew Martin nu trăda militarul, gândi Burke. Arăta, cel mult, ca un actor care încerca să intre în pielea personajului său, într-un rol dificil. Nu învăţase totuşi să-şi controleze gura, care era dură şi inflexibilă, în ciuda zâmbetului. Poate că trăda puţin adevăratul om.

Liftul se opri şi Burke îl urmă pe coridor. Martin făcu semn cu capul unui tip care stătea în partea stângă, îmbrăcat într-un blazer albastru, cu butoni lustruiţi, din alamă.

Pe peretele opus lui Burke se aflau blazonul regal şi o placă din bronz, cât se poate de lustruită, pe care scria: SERVICIILE SECRETE BRITANICE. Nu exista nici un semn care să indice faptul că acesta era locul unde-şi făceau veacul de obicei spionii, dar atât cât se pricepea Burke, nici un alt consulat sau ambasadă nu-şi prezenta atât de deschis serviciul de informaţii.

Burke îl urmă pe Martin printr-o uşă care-i duse într-o încăpere spaţioasă. O recepţionistă blondă, îmbrăcată într-

un costum albastru de *tweed,* care se potrivea cu afişul aflat deasupra biroului ei, făcând reclamă Concorde-ului, se ridică la apropierea lor, spunând cu un clar accent englezesc:

– Bună dimineaţa, domnule maior.

Martin îl conduse pe Burke printr-o uşă aflată chiar în spatele biroului, într-o încăpere pentru citirea microfilmelor şi de aici într-un mic salon, mobilat într-un stil mai marcat tradiţional decât restul locului. Unicul detaliu care te ducea cu gândul la faptul că era vorba de o clădire oficială guvernamentală era o mare reclamă turistică, reprezentând o vacă negru cu alb stând în mijlocul unei păşuni însorite, cu legenda: „Găsiţi-vă liniştea şi pacea într-un sat englezesc“.

Martin închise uşa, o încuie şi-şi agăţă pardesiul în cuierul-pom.

– la loc, domnule locotenent.

Fără să-şi scoată pardesiul, Burke se îndreptă spre bufet, scoase dopul unei carafe, mirosi şi-şi turnă de băut. Aruncă o privire în încăperea frumos mobilată. Ultima dată când intrase în consulat fusese cu o săptămână înainte de Ziua Sfântului Patrick. De data aceea, stătuse de vorbă cu un anume colonel Hayes. Burke se sprijini cu spatele de bufet.

– Deci, cu ce mă puteţi ajuta?

Maiorul Martin zâmbi.

– Cu destul de multe, cred eu.

– Bine.

– I-am pus deja la dispoziţie inspectorului Langley un raport asupra unui grup de terorişti irlandezi numiţi fenieni, conduşi de un anume Finn MacCumail. Aţi văzut raportul?

– Am fost informat asupra detaliilor.

– Minunat. Atunci ştiţi că s-ar putea întâmpla ceva aici, astăzi.

Maiorul Martin se aplecă.

– Lucrez îndeaproape cu FBI-ul şi cu CIA, dar mi-ar plăcea să lucrez mai strâns cu oamenii dumneavoastră – să vă pun la dispoziţie informaţiile pe care le deţinem. FBI-ul şi CIA ne spun lucruri pe care nu vi le spun vouă, dar eu v-aş

ţine la curent atât cu progresele lor, cât şi cu ale noastre. Am ajutat deja serviciile voastre secrete să alcătuiască dosare asupra Armatei Republicane Irlandeze şi am informat Serviciul Secret al Ministerului vostru de Externe asupra acestui lucru.

– Dar ştiu c-aţi fost ocupat.

– Da. Ştiţi, eu sunt un fel de casă de schimb, în această problemă. În mod firesc, Serviciile Secrete Britanice deţin mai multe date ca oricine asupra revoluţionarilor irlandezi, ori, acum, se pare că dumneavoastră aveţi nevoie de aceste informaţii şi noi avem ocazia să vă facem un mare serviciu.

– Care e preţul?

Maiorul Martin începu să se joace cu o brichetă de pe măsuţa de cafea.

– Da, preţul. Să zicem că ar fi unele informaţii mai substanţiale din partea voastră, în viitor, asupra celor care fac parte din mişcarea IRA de peste ocean, adică din New York. Contrabanda cu arme. Obţinerea de fonduri. Toţi membrii IRA de aici. Cam asta.

– Mi se pare corect.

– *Este* corect.

– Deci, ce anume, exact, doriţi de la mine?

Maiorul Martin se uită la Burke.

– N-am vrut decât să vă spun personal acest lucru. Să vă cunosc.

Martin se ridică.

– Dacă vreţi să-mi transmiteţi direct o informaţie, sunaţi aici şi cereţi cu domnul James. Cineva va prelua mesajul şi mi-l va înmâna. În acelaşi fel vă voi lăsa şi eu mesajele mele. Poate că-i veţi transmite câte ceva şi lui Langley, ca din partea dumneavoastră. Vă va prinde bine. Toată lumea va fi mulţumită.

Burke se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse.

– Probabil că au pus ochii pe acea Malone. Poate chiar pe consulul general.

Maiorul Martin dădu din cap.

– Nu cred. Sir Harold nu are nici un fel de amestec în

problemele irlandeze. Iar în ce-o priveşte pe această Malone – am cunoscut-o întâmplător pe sora ei, Sheila, la Belfast. E la puşcărie. Un martir IRA. Ei trebuie să ştie asta – dar asta e o altă poveste. Unde rămăsesem? – Maureen Malone. Pentru IRA ea reprezintă exact contrariul surorii sale. Un tribunal al Armatei Republicane Irlandeze Provizorii a condamnat-o la moarte *in absentia.* Nu mai are mult. Dar n-o vor împuşca în stradă. Într-o bună zi vor pune mâna pe ea în Irlanda, în nord sau în sud, o vor judeca, de data aceasta în prezenţa ei, o vor pune cu botul pe labe şi apoi, peste o zi sau două, îi vor trage un glonţ în cap şi-o vor părăsi pe o stradă în Belfast. Iar fenienii, oricine ar fi ei, nu vor face nimic ca să-şi revendice sentinţa la moarte, dată de gruparea violentă. Şi nu uita, Malone şi Sir Harold se vor afla pe treptele Catedralei Sfântului Patrick aproape toată ziua, iar irlandezii respectă sanctuarul bisericii, indiferent de crezul lor politic sau religios... Nu, eu nu mi-aş face griji pentru cei doi. Caută o ţintă mai evidentă. Proprietatea britanică. Delegaţia comercială din Ulster. Irlandezii se comportă întotdeauna într-un mod previzibil.

– Adevărat? Poate că de asta m-a şi lăsat nevastă-mea.

– Ah, da, sunteţi irlandez... scuzaţi-mă...

Burke descuie uşa şi ieşi din încăpere.

Maiorul Martin îşi dădu capul pe spate şi râse încetişor, apoi se duse la bufet şi-şi pregăti un Martini. Se gândi la discuţia avută cu Burke şi stabili că Burke era mult mai inteligent decât fusese lăsat să creadă. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva, în jocul acesta.

CARTEA A TREIA

PARADA

Ziua Sfântului Patrick din New York este cea mai fantastică treabă şi în ultimii ani a apărut obiceiul de a se revopsi în verde marcajele rutiere albe de pe Fifth Avenue, de la Strada Patruzeci şi Patru la Strada Nouăzeci şi Şase. Toţi pretinşii irlandezi, foştii irlandezi şi cei care n-au fost niciodată irlandezi par să devină peste noapte irlandezi pur-sânge. Nimeni nu lipseşte de la spectacol, dar este o ocazie foarte veselă şi niciodată, nicăieri în altă parte pe lumea asta, n-am trăit ceva asemănător.

Brendan Behan,
Brendan Behan's New York

10

Pat şi Mike, cei doi câini irlandezi, mascotele Regimentului 69, trăgeau de lesele lor, în mijlocul lui Fifth Avenue, în dreptul Străzii Patruzeci şi Patru. Colonelul Dennis Logan, Comandantul Regimentului 69, lovea în picior, nerăbdător, cu bastonul lui din lemn de porumbar irlandez. Se uită la cer, adulmecă aerul şi se întoarse apoi spre maiorul Matthew Cole.

– Cum o să fie vremea în după-amiaza asta, domnule maior?

Ca orice bun aghiotant, maiorul Cole avea un răspuns pentru orice.

– Un front de aer rece, mai târziu, domnule. Zăpadă sau lapoviţă, spre seară.

Logan dădu din cap, împingându-şi înainte maxilarul proeminent, într-un gest de sfidare, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Las-o naibii de vreme. Cu toată viteza, înainte."

Tânărul maior arboră şi el o poză similară, deşi maxilarul său nu era la fel de măreţ.

– Parada, cred eu, se va termina înainte de asta,

domnule colonel.

Îi aruncă o privire lui Logan, să vadă dacă acesta îl ascultase. Splendida faţă a colonelului îi servise perfect proprietarului ei cu ocazia diverselor şedinţe, dar aparenţa ca de stâncă a acestui chip era îndulcită de ochii de un verde înceţoşat, ca ochii unei femei. Păcat.

Logan se uită la ceasul lui, apoi la ceasul din vârful marelui stâlp metalic din faţa clădirii lui Morgan Guaranty Trust, de pe Fifth Avenue. Ceasul acesta mergea cu trei minute înainte, dar ei vor porni în zgomotul în care va arăta ora douăsprezece. Logan nu va uita niciodată acea poză din ziar în care era prezentat regimentul său deschizând parada şi ceasul arătând cu trei minute mai mult. Legenda spunea: IRLANDEZII ÎNCEP CU ÎNTÂRZIERE. Niciodată nu se va mai întâmpla aşa ceva.

Statul major al regimentului, întors din inspecţie, se adunase în front pentru garda drapelului. Culorile naţionale alături de cele ale regimentului, se zbăteau cu zgomot în vântul de cinci mile la oră care cobora dinspre partea nordică a bulevardului, iar flamurile multicolore, de luptă, unele chiar din timpul Războiului Civil şi al războaielor cu indienii, fâlfâiau încântător. Logan se întoarse spre maiorul Cole.

– Ce sentiment ai?

Maiorul îşi scormoni mintea ca să-i dea un răspuns, dar întrebarea îl luase pe neaşteptate.

– Ce sentiment... domnule?

– Sentiment, omule. *Sentiment,* accentuă el cuvintele.

– Unul bun. Bun.

Logan se uită la decoraţiile de pe pieptul maiorului. O pată purpurie, asemenea rănii pe care o reprezenta.

– În Vietnam n-ai avut niciodată sentimentul că ceva nu merge bine?

Maiorul dădu din cap, gânditor.

Logan aştepta un răspuns care să-i întărească propriile sentimente neliniştitoare, dar Cole era prea tânăr ca să-şi fi dezvoltat într-atât acel simţ încât să poată identifica presentimentele avute în junglă şi să le recunoască în

canioane din Insula Manhattan.

– Fii cu ochii în patru, azi. Aceasta nu-i o paradă, e o acţiune. Să nu te fure peisajul.

– Da, domnule.

Logan îşi privi regimentul. Toţi stăteau în poziţia de repaus, coifurile cu panaşul regimentului reflectând soarele de deasupra. În bandulierele de pe umeri aveau puşti M-16.

Mulţimea de pe Strada Patruzeci şi Patru, îngroşată de funcţionarii aflaţi în pauza de masă, se îmbrâncea ca să obţină o vedere mai bună. Oamenii se căţăraseră pe semnele TRAVERSAŢI-NU-TRAVERSAŢI, pe căsuţele poştale şi pe vasele de ciment în care se aflau pomii proaspăt plantaţi pe bulevard.

În intersecţia în care se afla colonelul Logan, gazetarii se amestecaseră cu politicienii şi cu oficialităţile care luau parte la paradă. Bătrânul judecător Driscoll, preşedintele însărcinat cu organizarea paradei îi bătea pe fiecare pe spate, aşa cum făcea de mai bine de patruzeci de ani. Mareşalii de carieră, strălucitori în redingotele lor negre, de dimineaţă, îşi îndreptau eşarfele tricolore şi jobenele. Guvernatorul strângea mâinile ca şi cum ar fi putut acţiona astfel maneta de vot, iar primarul Kline purta cel mai caraghios melon verde pe care-l văzuse Logan vreodată.

Logan se uită pe Fifth Avenue în sus. Artera largă, lipsită de trafic şi oameni, reprezenta o imagine bizară dintr-un film ştiinţifico-fantastic de duzină. Caldarâmul se întindea limpede până hăt-departe, şi colonelul Logan era mai impresionat de această privelişte decât de tot ce văzuse în această zi. Nu putea zări catedrala, retrasă între străzile Cincizeci şi Cincizeci şi Unu, dar vedea barierele poliţiei din jurul ei şi invitaţii aflaţi pe treptele de sus.

Tăcerea începu să se aştearnă deasupra intersecţiilor când acele ceasornicului se mai mişcară cu o diviziune spre ora doisprezece. Fanfara care însoţea Regimentul 69 se opri din acordarea instrumentelor iar orchestra de cimpoieri a Societăţii Irlandeze încetă repetiţia. Demnitarii, pe care Regimentul 69 avea sarcina de a-i escorta spre tribune, începură să se aşeze pe locurile desemnate, sub privirile

aprobatoare ale judecătorului Driscoll.

Logan simţea cum inima începe să-i bată mai repede, în timp ce aştepta trecerea ultimelor minute. Era conştient, fără s-o vadă, de masa de oameni care se bulucea în jurul său, de sutele de mii de spectatori aflaţi înaintea lui, de-a lungul traseului paradei; era conştient de existenţa poliţiei, de tribunele din parc, de camerele de luat vederi şi de reprezentanţii presei. Aceasta trebuia să fie o zi de hram şi de comemorare, de sentimentalism şi chiar de tristeţe. La New York, această zi a fost încununată cu o paradă, care a continuat fără a fi întreruptă de război, de recesiune sau de luptele civile, încă din 1762. Era de fapt un stâlp de susţinere a culturii irlandeze în Lumea Nouă şi nimic n-ar fi schimbat-o, chiar dacă toţi irlandezii, până la ultimul bărbat, femeie şi copil, din bătrâna Irlandă, şi-ar fi pus capăt zilelor, cu englezi cu tot.

– Gata, domnule maior? Logan se întoarse spre maiorul Cole.

– Irlandezii luptători sunt întotdeauna gata, domnule colonel.

Logan dădu din cap. Irlandezii sunt întotdeauna gata pentru orice, gândi el, dar niciodată pregătiţi pentru ceva.

Părintele Murphy privea în jurul său, în timp ce o mie de oaspeţi se îmbulzeau pe treptele catedralei. Se strecură prin mulţime şi se opri pe covorul verde, lung, care fusese desfăşurat de la portalul principal, între balustradele de alamă, până jos, în stradă. În faţa lui, între balustrade, se aflau Cardinalul şi Monseniorul, umăr la umăr. Cei doi erau flancaţi de consulul britanic, Baxter, alături de Cardinal şi de femeia Malone, alături de Monsenior. Murphy zâmbi. Amplasamentul nu era strict protocolar, dar în felul acesta cei doi nu se mai puteau repezi atât de uşor unul la beregata celuilalt.

În jurul grupului Cardinalului se aflau, aşezaţi la nimereală, preoţi, călugăriţe şi binefăcători ai bisericii. Murphy remarcă cel puţin doi tipi care erau, probabil, poliţişti mascaţi. Se uită deasupra capetelor celor din faţa

lui, înspre mulţimea aflată pe partea cealaltă a bulevardului. Băieţi şi fete se căţăraseră pe piedestalul statuii lui Atlas şi-şi pasau sticle, unul altuia. Ochii săi fură atraşi de o figură familiară: în picioare, în faţa piedestalului, cu mâinile odihnindu-se pe o baricadă a poliţiei, se afla Patrick Burke. Omul se înălţa mult peste mulţimea din jurul său şi părea ciudat de indiferent faţă de masa însufleţită care se bulucea spre el, dinspre trotuar. Murphy realiză că prezenţa lui Burke îi conferea o stare de linişte, deşi nu-şi dădea seama de ce simţea nevoia acestei liniştiri.

Cardinalul îşi întoarse capul spre Harold Baxter şi i se adresă cu o voce care avea acel ton neutru, diplomatic, atât de specific lui.

– Veţi sta cu noi toată ziua, domnule Baxter?

Baxter se dezobişnuise demult ca cineva să i se adreseze cu domnule, iar un eventual gând ascuns al Cardinalului era departe de el. Întoarse capul ca să întâlnească privirea Cardinalului.

– Dacă ar fi posibil, Eminenţă.

– Am fi încântaţi.

– Mulţumesc.

Continuă să se uite la Cardinal, care se şi întoarse în altă parte. Omul era bătrân, dar ochii îi străluceau. Baxter îşi drese glasul.

– Scuzaţi-mă, Eminenţă, dar eu mă gândeam că ar fi poate mai bine să stau o vreme puţin mai departe de miezul lucrurilor.

În timp ce-i răspundea, Cardinalul făcea cu mâna celor din mulţime, care salutau.

– Domnule Baxter, astăzi, dumneavoastră *sunteţi* miezul lucrurilor. Dumneavoastră şi domnişoara Malone. Această mică expunere a noastră în public a captivat imaginaţia comentatorilor politici. După spusele lor, merită toată atenţia presei. Toată lumea iubeşte asemenea precedente, asemenea rupturi faţă de trecut.

Se întoarse şi-i zâmbi lui Baxter: un zâmbet larg, irlandez.

– Un pic dacă vă mişcaţi, şi-şi vor smulge părul din cap la

Belfast, Dublin, Londra şi Washington.

Se întoarse înapoi spre mulţime şi continuă să-şi mişte braţul într-un amestec de salut voios şi sfântă binecuvântare.

– Da, desigur. Nu mă gândisem la aspectul politic, doar la cel legat de securitate. N-aş fi vrut să fiu cauza prejudicierii cuiva sau...

– Dumnezeu veghează asupra noastră, domnule Baxter, iar comisarul Dwyer mă asigură că poliţia face acelaşi lucru.

– De două ori liniştitor. Aţi vorbit recent cu el? Mă refer la comisarul de poliţie, desigur.

Cardinalul se întoarse şi-l fixă pe Baxter cu un zâmbet care arăta că înţelegea mica glumă, dar că nu o găsea amuzantă.

Baxter îi susţinu o clipă privirea, apoi se întoarse în altă parte. Se arăta a fi o zi lungă.

Patrick Burke privea treptele. Îl observă pe prietenul său, părintele Murphy, alături de Cardinal. Ciudată viaţă pentru un bărbat, reflectă el. Celibatul. Preocuparea paternă şi maternă a monseniorilor şi a stareţelor. Ca şi cum ai rămâne veşnic copil. Mama lui îşi dorise aceasta pentru el. Un preot în familie era visul suprem pentru acei irlandezi de modă veche dar el devenise în schimb poliţist, ceea ce era aproape la fel de bun pentru bătrânul cartier şi nimeni n-a fost dezamăgit şi cel mai puţin dintre toţi, el.

Văzu că Monseniorul zâmbea şi vorbea cu fosta femeie din IRA. Burke îşi fixă privirea asupra ei. Arăta bine, chiar de la distanţă. Aproape angelică. Părul ei blond se ondula frumos în bătaia brizei, şi-şi îndepărta continuu şuviţele de păr de pe faţă.

Burke se gândi că, dacă ar fi în locul lui Harold Baxter sau al lui Maureen Malone, nu s-ar afla câtuşi de puţin pe aceste trepte şi în nici un caz împreună. Iar dacă ar fi în locul Cardinalului, i-ar fi invitat ieri, când ar fi putut împărţi treptele cu porumbeii indiferenţi, cu cerşetoarele şi cu beţivii. Habar n-avea a cui fusese ideea de a flutura acest steag roşu în faţa rebelilor irlandezi, dar dacă cineva

nutrise speranţa că lucrul acesta va aduce pace, ei bine, acel cineva încurcase rău de tot socotelile.

Se uită pe bulevard în sus şi în jos. Muncitori şi elevi de liceu, chiulind cu toţii ca să participe la această nebunie, se amestecau cu vânzătorii de stradă, care se descurcau teribil de bine astăzi. Câteva tinere îşi pictaseră pe faţă trifoi verde şi harpe şi purtau cocarde cu *Sărută-mă, sunt irlandeză,* însoţite fiind de tineri care purtau pe cap scufii de spiriduş, din plastic. Mulţimea mai vârstnică preferase garoafele verzi şi cocarde cu *Erin Go Bragh.*

Maureen Malone nu mai văzuse niciodată atâta omenire. De-a lungul întregului bulevard, steaguri americane şi irlandeze atârnau în afara clădirilor din cărămidă roşie, în faţa lui British Empire, un grup înălţa un stindard uriaş şi Maureen citi cuvintele familiare: ANGLIA SĂ PĂRĂSEASCĂ IRLANDA. Margaret Singer îi spusese că acesta era singurul slogan politic pe care o să-l vadă, singurul autorizat de Marele Mareşal, care menţionase că lozincile vor fi simple, scrise cu litere albe pe fundal verde. Poliţia avea permisiunea să confişte orice alt fel de lozinci. Spera că Baxter o zărise: nu vedea cum i-ar fi putut scăpa. Se întoarse spre Monseniorul Downes.

– Cu siguranţă că nu toţi oamenii ăştia sunt irlandezi.

Monseniorul Downes zâmbi.

– Aici la New York, avem o vorbă: „De Sfântul Patrick, toţi sunt irlandezi!“

Se uită în jurul ei, ca şi cum nu putea crede ceea ce vedea. Mica Irlandă, săracă şi subpopulată, cu acel umil sfânt, patronul ei, aproape necunoscut în restul lumii creştine, să provoace atâta tărăboi. I se făcu pielea găină şi simţi un nod în gât. Mărfurile cel mai bine exportate de Irlanda, se spunea cu amărăciune, erau fiii şi fiicele sale. Cu toate acestea, îşi dădea seama că nu avea de ce să-şi facă griji. Toţi îşi păstraseră credinţa, deşi într-o versiune americană.

Auzi dintr-o dată un zgomot puternic dinspre mulţime şi se întoarse în direcţia de unde venea larma. Un grup de

vreo cincisprezece bărbaţi şi femei desfăşuraseră o lozincă verde: VICTIME ALE ÎNCHISORILOR ŞI TORTURILOR ENGLEZILOR. Recunoscu un prieten al surorii ei.

O unitate a poliţiei călare venea în galop pe bulevard dinspre sud, cu vizoarele căştilor din plexiglas, coborâte, cu bastoane lungi ridicate deasupra capetelor. Dinspre partea de nord a Catedralei, pe Fifth Avenue, scuterele poliţiei treceau în trombă pe lângă camionul cartierului general mobil, intrând în bulevard.

Un bărbat striga într-un corn de taur: „LONG KESH! ÎNCHISOAREA ARMAGH! PUŞCĂRIA CRUMLIN ROAD! LAGĂRELE DE CONCENTRARE, BAXTER, NEMERNICULE! MAUREEN MALONE – TRĂDĂTOARE!

Se întoarse şi se uită la Harold Baxter, peste spaţiul gol lăsat de Cardinal şi de Monsenior, care fuseseră urcaţi mai sus, pe trepte, de către poliţia însărcinată cu paza. Acesta păstrase aceeaşi poziţie rigidă, de concentrare, privind drept înainte. Maureen ştia că existau camere de luat vederi îndreptate asupra lui pentru a-i înregistra cea mai mică mişcare, cel mai mic gest care să trădeze emoţia provocată de mânie sau spaimă. Dar îşi pierdeau timpul degeaba. Tipul era un adevărat englez.

Îşi dădu seama că aparatele erau îndreptate şi asupra ei şi-şi întoarse privirea de la Baxter, uitându-se din nou spre stradă. Lozinca fusese coborâtă şi o jumătate din demonstranţi se afla în mâinile poliţiei, iar cealaltă jumătate trecuse peste barierele acesteia şi se apropia de trepte, unde un şir de poliţişti călare aştepta aproape cu nepăsare.

Maureen îşi scutură capul. Istoria poporului ei: încercând fără încetare imposibilul, pentru ca în final să-şi dea seama că acesta este, într-adevăr, imposibil.

Maureen urmări încremenită de groază cum un bărbat aflat în ultimele rânduri îşi înălţă braţul şi aruncă ceva în direcţia treptelor. Inima îi sări din piept când văzu obiectul zburând prin aer. Acesta păru că rămâne atârnat o clipă, înainte de a o lua în jos; strălucea în soare, aşa încât era greu să-ţi dai seama ce este.

– Ah, Dumnezeule!

Începu să se lase în jos dar cu coada ochiului reuşise să-l zărească pe Baxter. Un muşchi nu i se mişcase pe faţă şi, fie că era o bombă, fie o garoafă ce se îndrepta spre el, tipul se comporta ca şi cum i-ar fi fost perfect egal. Se ridică în silă. Auzi o sticlă care se spărgea pe treptele de granit, chiar în spatele ei, şi aşteptă zgomotul produs de explozia benzinei sau a nitroglicerinei, dar nu auzi decât exclamaţia îndepărtată a mulţimii şi apoi, în jur, tăcere. Vopseaua verde din sticla sfărâmată pătase hainele celor aflaţi aproape de locul unde căzuse aceasta. Picioarele începură să-i tremure de uşurare şi gura i se uscă.

Sir Harold Baxter îşi întoarse capul şi o privi.

– Asta face parte din tradiţie?

Nu-şi putu controla suficient vocea ca să vorbească, aşa încât rămase uitându-se la el.

Baxter se apropie de ea. Umerii li se atinseră. Reacţia ei fu de a se da de o parte, dar nu făcu asta. El îşi întoarse încet capul.

– O să stai lângă mine cât mai ţine povestea asta?

Se uită la el. Aparatele de fotografiat se auzeau ţăcănind în jurul lor. Îi spuse încet:

– Cred că printre ei se află un asasin care azi vrea să mă omoare.

Păru că nu reacţionează la spusele ei.

– Da, probabil că se află şi câţiva care intenţionează să mă omoare pe mine... Promit că n-o să mă arunc în faţa dumitale, dacă promiţi şi dumneata acelaşi lucru.

Îi scăpă un zâmbet:

– Cred că ne putem înţelege în problema asta.

Burke stătea neclintit în timp ce mulţimea se împingea şi se îmbrâncea în jurul său. Se uită la ceas. Episodul nu durase mai mult de două minute. O clipă a crezut că a început, dar în cincisprezece secunde ştiu că aceştia nu fuseseră fenienii.

Poliţia de pe trepte, însărcinată cu paza, acţionase rapid dar nu chiar decis în faţa mulţimii partizane. Dacă această

sticlă ar fi fost o bombă, atunci ar fi avut de şters mai mult decât nişte vopsea verde. Burke luă o înghiţitură zdravănă din termos. Ştia că ziua reprezenta o problemă de securitate de o amploare atât de mare încât încetase de a mai fi o problemă.

Burke reflectă asupra puţinelor lucruri pe care le ştia despre fenieni. Erau veterani, spusese Ferguson, supravieţuitori, nu fanatici sinucigaşi. Indiferent care le era misiunea, mai mult ca sigur că intenţionau să se salveze după îndeplinirea ei, iar acest lucru, gândea Burke, lor le-ar fi făcut misiunea mai dificilă, iar lui, treaba, o idee mai uşoară. Cel puţin aşa spera.

Colonelul Denis Logan îi calma pe Mike şi Pat care fuseseră aţâţaţi de strigătele mulţimii.

Logan se îndreptă şi se uită la orologiul din vârful stâlpului. Un minut după ora douăsprezece.

– Ah, la naiba!

Se întoarse spre aghiotantul lui, maiorul Cole.

– Începe odată parada asta nenorocită?

– Da, domnule!

Aghiotantul se întoarse spre Barry Dugan, ofiţerul de poliţie care vreme de douăzeci şi cinci de ani suflase în fluierul verde, marcând începerea paradei.

– Ofiţer Dugan! Dă-i drumul!

Dugan duse fluierul la buze, îşi umplu plămânii şi dădu drumul celui mai lung şi mai strident fluierat din întregul sfert de veac de când o făcea.

Colonelul Logan se instală în fruntea formaţiei şi ridică braţul. Logan se uită pe deasupra, la o distanţă de şase străzi, şi văzu masa de ziarişti şi de uniforme albastre agitându-se în jurul unei dube a poliţiei. Mai bine ar profita de timp, dacă le-a mai rămas, să se ducă la propriile lor maşini. Îşi aminti deviza regimentului său: Faceţi loc! Îşi coborî braţul şi-şi întoarse capul peste umărul drept.

– Îna-in-teee MARŞ!

Şi regimentul porni.

Fanfara atacase „Garryown“ şi astfel începu cea de a

două sute douăzeci şi treia paradă prilejuită de ziua Sfântului Patrick.

11

Patrick Burke traversă bulevardul spre curba din faţa catedralei şi se opri în dreptul baricadelor. Regimentul 69 apăru în dreptul catedralei şi colonelul Logan comandă oprirea lui.

Barierele din spatele lui Burke erau distanţate acolo unde covorul verde cobora în stradă şi un grup de oameni în haine de doliu se desprinsese de restul mulţimii, apropiindu-se de catedrală.

Burke îşi aminti că întâmplător, cu o zi înainte, Cardinalul le spusese ziariştilor că melodia sa preferată este „Danny Boy“, iar dirijorul fanfarei armatei luase afirmaţia drept comandă şi ordonase ca orchestra să cânte această melodie plăcută, cadenţată. Câţiva dintre cei aflaţi pe trepte şi mulţi din cei înghesuiţi în jurul catedralei începură brusc să cânte. Era destul de greu pentru un irlandez, îşi zicea Burke, să nu vibreze la această melodie, mai ales dacă băuse ceva înainte.

„O, Danny băiete, cimpoaiele, cimpoaiele te cheamă,
Din strungă-n strungă, până hăt în vale.
Vara s-a dus, trandafirii se scutură,
Tu trebuie să pleci, iar eu să te-aştept cu jale.“

Burke urmări grupul demnitarilor, în timp ce aceştia urcau treptele: şefii poliţiei, primarul Kline, guvernatorul Doyle, senatori, membri ai Congresului, toate puterile laice din oraş şi din stat şi mulţi de nivel naţional. Treceau cu toţii prin spaţiul dintre barierele acelea, păşeau de-a lungul covorului îngust, se prezentau Cardinalului şi se retrăgeau imediat, aşa cum cerea protocolul. Credincioşii îngenunchiau şi sărutau inelul cu piatră verde; alţii se înclinau sau strângeau mâini.

„Dar vino înapoi când vara zburdă iar, prin strungă,
Sau chiar când valea e tăcută şi albă de zăpadă:

Căci eu aici voi fi, de-i soare sau de-i umbră,
O, Danny Boy, o, Danny, cât mi-eşti de drag.“

Maureen simţi emoţia, acea sporire a sensibilităţii care duce la nelinişte, la teamă. Toată lumea zâmbea şi se înclina, sărutând inelul Cardinalului, strângându-le mâna ei, Monseniorului, lui Baxter. Mâini şi zâmbete largi. Superbi dinţi mai aveau şi americanii ăştia. Nici măcar unul singur stricat, în toată mulţimea asta.

Observă lângă ea câţiva indivizi cu ochi ca de oţel, având aceeaşi expresie de nelinişte stăpânită care ştia că se poate citi şi pe faţa ei. Jos, lângă spaţiul dintre bariere, îl recunoscu pe locotenentul Burke, de la Waldorf. Se uita la absolut oricine se apropia, ca şi cum ar fi fost cu toţii nişte ucigaşi de rând şi nu nişte cetăţeni importanţi, şi se simţi puţin mai liniştită.

În jurul ei mulţimea continua să cânte, încercând să-şi amintească versurile şi fredonând acolo unde nu reuşea, în timp ce flauturile şi cornurile fanfarei militare cântau mai departe.

„Dar când tu vei pleca, şi florile-or muri şi totul,
Şi eu voi fi murit, să stii...
Şi-atunci te vei întoarce şi-mi vei găsi mormântul
Şi-o rugăciune, în genunchi, tu vei rosti.“

Maureen scuturã din cap. Ce cântec morbid, tipic irlandez! Încercă să se gândească la altceva, dar cuvintele insinuante ale baladei îi amintiră de propria ei viaţă – propria ei iubire tragică. Danny Boy era Brian, tot aşa cum Danny Boy era iubitul oricărei fete irlandeze. Nu putea să nu înţeleagă mesajul şi semnificaţia acestui cântec pentru ea, o femeie irlandeză; simţi cum i se aşază o ceaţă pe ochi şi i se puse un nod în gât.

„Şi călcătura-ţi, oricât de-uşoară, o voi simţi,
Şi-aşa, mai cald, mai moale mormântu-mi va fi,
Şi te vei pleca şi vorbe de iubire-mi vei şopti

Şi aşteptându-te pe tine, în pace-oi dormi.“

Burke urmări înaintarea Regimentului 69. Când ultima unitate dispăru din faţa catedralei, răsuflă uşurat. Ţintele potenţiale nu se mai aflau îngrămădite în jurul catedralei, ci erau din nou împrăştiate – pe trepte, mişcându-se în jurul regimentului în grupuri mici, unele îndreptându-se acum, în limuzine, spre tribunele din Park Avenue, altele, spre casă sau spre aeroporturi.

În coada Regimentului 69, Burke îi văzu pe veterani mărşăluind grupaţi, în haine civile. În spatele lor se afla Societatea Cimpoierilor şi Toboşarilor din Poliţia Irlandeză *(Police Emerald Society Pipes and Drums*), cu fustanelele învolburându-se şi cimpoaiele jeluindu-se, în timp ce tobele băteau o cadenţă războinică. În fruntea unităţii, comandantul lor dintotdeauna, Finbar Devine, ridică uriaşa sa ghioagă şi comandă cimpoierilor să cânte Danny Boy, în timp ce treceau prin faţa catedralei. Burke zâmbi. O sută nouăzeci şi şase de formaţii vor cânta astăzi pentru Cardinal „Danny Boy“, ca o chintesenţă a forţei presei unită cu întâmplătoarea remarcă a prelatului. Nici nu se va termina ziua şi Eminenţa-sa îşi va dori să nu fi auzit niciodată acest cântec şi se va ruga la Dumnezeu să nu-l mai audă niciodată, câte zile avea să mai aibă.

Burke se alătură ultimului rând de veterani din coada Regimentului 69. Următorul posibil punct nevralgic îl reprezentau tribunele de pe Strada Şaizeci şi patru, unde ţintele vor fi din nou îngrămădite ca nişte irezistibile fructe bine coapte şi, în Ziua Simţului Patrick, modul cel mai rapid de deplasare era să te alături paradei.

Central Park era înţesat cu oameni care stăteau pe dâmburi şi formaţii stâncoase, unii fiind cocoţaţi chiar în copaci.

Colonelul Logan ştia că de acum în urma lui veneau mii de manifestanţi. Putea simţi încărcătura de electricitate care se transmisese de la regiment la mulţimea din jurul său şi mai departe, printre mărşăluitori, până la ultimele

unităţi – bătrânii veterani IRA – în ceea ce priveşte ritmul şi spiritul. Înfiguraţi şi obosiţi în lumina care murea, bătrânii soldaţi îşi ţineau capul sus în timp ce treceau prin faţa spectatorilor, care, la vremea aceea, erau sleiţi, plictisiţi şi băuţi.

Logan îi urmări pe politicieni pe când ieşeau din mulţime şi se îndreptau spre tribune, ca să-şi ocupe locurile. Dădu obişnuitul ordin „privirea la stânga“ pe când treceau prin dreptul tribunelor şi salută, răsuflând mai uşurat acum, că îşi îndeplinise misiunea de escortare.

Patrick Burke părăsi formaţia de paradă în dreptul Străzii Şaizeci şi Patru, îşi croi drum prin mulţime şi intră, prin uşa din spate, în duba care adăpostea cartierul general mobil al poliţiei. Un televizor era fixat pe canalul WPIX care transmitea parada. Pe console licăreau lumini şi trei radiouri, acordate pe diferite lungimi de undă, pârâiau în semiobscuritate. Câţiva oameni, ocupaţi cu hârtii sau cu aparatele electronice, stăteau pe scăunele.

Burke îl recunoscu pe sergentul George Byrd de la Biroul pentru Servicii Speciale.

– Marele Byrd.

Byrd îşi ridică privirea fixată pe un aparat de radio şi zâmbi.

– Patrick Burke, spaima revoluţionarilor irlandezi, apărătorul credinţei.

– Las-o baltă, George. Îşi aprinse o ţigară.

– Am citit raportul tău din dimineaţa asta. Cine sunt finiganii? Ce vor?

Burke se aşeză pe un mic taburet.

– Fenienii.

– Fenieni. Finigani. Irlandezi prăpădiţi. Cine sunt?

– Fenienii au fost un grup de războinici şi poeţi irlandezi. Cam prin anii 200 A.D. În secolul nouăsprezece, o armată irlandeză, anţi-britanică, de gherilă, îşi spunea la fel.

Byrd izbucni în râs.

– Aşadar o temă pentru vechile servicii de spionaj, Burke. Poate mai există vreun dosar în Police Plaza.

– Plin cu avansările tale, fără doar şi poate.

Byrd mormăi şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete.

– Şi cine e Finn Mac şi mai nu ştiu cum?

– Conducătorul primilor fenieni. Să fi murit acum vreo mie şapte sute de ani.

– Un nume de cod?

– Sper. N-aş dori să mă întâlnesc cu originalul.

Byrd ascultă transmisiile prin radio. Posturile de control instalate de-a lungul bulevardului raportau: Postul de la Biserica Presbiteriană, din strada Cincizeci şi Patru, transmitea că totul era în ordine. Postul de la etajul douăzeci al clădirii General Motors raporta că totul era în ordine. Cartierul general mobil de la catedrală raporta că totul era în ordine. Byrd ridică radiotelefonul, ezită puţin şi apoi începu să vorbească, încet.

– Postul mobil de pe Şaizeci şi Patru. Totul este în ordine, la tribune. Terminat. Puse receptorul la loc şi se uită la Burke.

– Prea multă ordine?

– Nu începe cu rahatul ăsta.

Burke ridică receptorul unui telefon şi formă un număr.

– Jack?

Jack Ferguson aruncă o privire spre uşa dormitorului, nu departe de el, unde soţia lui dormea un somn întrerupt şi răspunse cu glasul scăzut:

– Patrick – se uită la ceasul de perete din bucătărie – e douăsprezece treizeci. Parcă trebuia să mă suni la oră fixă.

– Am fost în formaţia de paradă. Ai ceva?

Ferguson se uită peste câteva notiţe mâzgălite pe un carnet aflat lângă telefon.

– E greu să găseşti pe cineva azi.

– Ştiu, Jack. Tocmai de aia azi e ziua.

– Exact. Dar am aflat totuşi că omul căruia i se spune MacCumail a recrutat câţiva dintre cei mai aprigi membri ai Armatei Republicane Irlandeze Provizorii din Boston.

– Interesant. Există indicii de arme? De explozivi?

– Nu, răspunse Ferguson, dar în ţara asta poţi cumpăra

tot ce vrei, de la pistoale la tancuri.

– Altceva?

– O descriere parţială a celui care-şi spune MacCumail – înalt, slab, brunet...

– La fel de bine poate fi şi mama mea.

– Poartă un inel deosebit. Întotdeauna.

– Asta nu dă dovadă de prea multă deşteptăciune.

– Nu. Poate că tipul crede că inelul are efecte miraculoase. Irlandezii sunt teribil de superstiţioşi. Inelul este supradimensionat, probabil ceva antic sau o moştenire de familie. Am mai aflat şi ceva interesant despre acest MacCumail. E doar un zvon... dar se pare că a fost prins o dată şi, foarte posibil, compromis de Serviciile Secrete Britanice.

– Stai puţin.

Burke încerca să-şi facă ordine în gânduri. Îşi dădu seama, şi asta nu pentru prima dată, că nu doar un singur joc se juca astăzi în oraş. Dacă era vorba de o conspiraţie irlandeză, atunci mai mult ca sigur că era vorba de o conspiraţie a englezilor. După opt sute de ani de luptă aproape continuă, erau ca doi adversari, inseparabil uniţi într-o ciudată şi parcă veşnică îmbrăţişare. Dacă războiul irlandezilor s-ar muta în America, atunci englezii ar fi şi ei aici, gata de luptă. Prezenţa la New York a maiorului Bartholomew Martin semnala, mai mult decât orice spusese Ferguson, apropierea unei bătălii. Şi maiorul Martin ştia mai multe decât spunea. Burke vorbi în receptor:

– Mai ai şi altceva?

– Nu... Iar acum am de făcut nişte curse. Dacă se întâmplă ceva, mesajele mele se vor găsi la Langley, la Police Plaza. Ne vedem la Zoo, la patru treizeci, dacă nu se întâmplă nimic până atunci.

– N-avem prea mult timp, Jack, spuse Burke.

– Voi face tot ce-mi stă în putere să evit violenţa. Dar tu trebuie să încerci să nu intri prea tare în băieţi, în caz că-i găseşti. Sunt fraţi.

– Da... Fraţi...

Burke puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Byrd.

– Unul din informatorii mei. Un tip straniu, sfâşiat între bunul simţ înnăscut şi ideile politice sălbatice.

Burke ieşi din dubă şi pătrunse în mulţimea strânsă la colţul Străzii Şaizeci şi patru. Se uită la tribunele înălţate pe Fifth Avenue, înţesate cu oameni. Dacă vor fi probleme, probabil că acestea vor fi la tribune. Celelalte posibile obiective sugerate de maiorul Martin – băncile, consulatele, agenţiile companiilor aeriene, simboluri ale cârmuirilor din Londra, Dublin sau Belfast – erau mărunţiş, în comparaţie cu tribunele înţesate cu personalităţi marcante americane, britanice, irlandeze şi din alte ţări.

Desigur, catedrala era şi ea o ţintă grasă, Burke înţelegea bine asta. Dar nici o organizaţie irlandeză nu ar ataca catedrala. Nici măcar Armata Republicană Irlandeză Oficială, a lui Ferguson, alcătuită în majoritate din marxişti non violenţi şi din atei n-ar face-o. Cei din Armata Provizorie erau violenţi dar, în cea mai mare parte, catolici. Cine altcineva decât irlandezii ar fi putut avea comunişti paşnici şi catolici aruncători de bombe?

Burke îşi frecă ochii obosiţi. Da, dacă se va întâmplă ceva azi, ei bine, acest lucru se va întâmplă la tribune.

Terri O’Neal stătea întinsă pe pat. Televizorul era fixat pe transmisia paradei. Dan Morgan stătea pe bancheta de la fereastră şi privea în jos, pe strada Şaizeci şi Patru. Observă un bărbat înalt, în haine civile, coborând din duba poliţiei şi-l urmări aprinzându-şi o ţigară şi privind strada, în timp ce studia clădirile. În final, poliţia, FBI-ul, poate chiar CIA şi Serviciile Secrete Britanice vor începe s-o ia pe urmele lor. Era de aşteptat.

Irlandezii aveau o tradiţie numită *Informează şi Trădează.* Fără această slăbiciune a caracterului naţional, ar fi scăpat de secole de englezi. Dar de data aceasta va fi cu totul altfel. MacCumail era un om pe care n-ai fi vrut să-l trădezi. Fenienii formau un grup mult mai bine sudat decât un clan din vechime, fiind uniţi printr-o mare durere şi printr-o mare ură.

Sună telefonul. Morgan trecu în salon, închise uşa în

urma lui şi ridică receptorul.

– Da?

Ascultă ce-i spunea Finn MacCumail, puse receptorul în furcă şi deschise uşa violent. Se uită la Terri O'Neil. Nu era uşor să ucizi o femeie, dar MacCumail nu i-ar fi cerut să facă ceva ce el însuşi nu ar fi făcut. Maureen Malone şi Terri O'Neil. Nu aveau nimic în comun, cu excepţia obârşiei şi a faptului că amândouă aveau numai o şansă de cincizeci la sută de a mai vedea un răsărit de soare.

12

Patrick Burke coborî pe Third Avenue, oprindu-se la localurile irlandeze din drum. Trotuarele erau înţesate de cheflii porniţi, conform tradiţiei, să colinde cârciumile. Spiriduşi şi harpe din hârtie erau lipiţi pe aproape toate ferestrele magazinelor şi restaurantelor. Exista o veche tradiţie cum că de Ziua Sfântului Patrick oamenii urcau în pas de marş pe Fifth Avenue şi coborau clătinându-se pe Third Avenue, iar Burke observă că doamne şi domni începuseră să se clatine uşor. Peste tot se strângeau mâini, o tradiţie a acestei zile, ca şi cum toţi se felicitau reciproc pentru faptul că erau irlandezi sau că erau suficient de treji ca să-şi găsească mâinile.

Burke se apropie de barul lui PJ. Clarke de pe Strada Cincizeci şi cinci, o relicvă din cărămidă din secolul nouăsprezece, salvată de ghiuleaua demolatorului, dar prinsă în huiduma înaltă care o înconjura – Marine Midland Bank Building – care semăna cu un calculator Sony, negru, cu prea multe butoane.

Burke intră prin uşile de sticlă, îngheţate. Îşi făcu loc prin mulţimea de la bar şi comandă o bere. Se uită în jur să descopere chipuri familiare, un informator, un vechi prieten, pe cineva care să-i fie dator, dar nu văzu pe nimeni. Prea multe chipuri cunoscute lipseau în după-amiaza asta.

Se întoarse înapoi în stradă şi trase în piept vântul rece dinspre nord, până ce i se limpezi mintea. Continuă să meargă, oprindu-se la câte un bar cât de cât ştiut, la vreun magazin ţinut de un irlandez, sau oriunde se strângeau mai mulţi oameni, stând de vorbă pe trotuar. Gândurile îi umblau repede şi în mod inconştient îşi potrivea pasul ca să rămână alături de valurile mişcătoare, de oameni.

Ziua aceasta începuse ciudat şi fiecare incident, fiecare conversaţie îi întărea senzaţia de ireal. Îşi scoase o ţigară din buzunar, o aprinse şi porni din nou spre sud.

Burke privi în sus la literele aurii de pe vitrina lui J.P. Donleavy, un local mic, discret, de pe Strada Patruzeci şi Şapte. Circiuma lui Donleavy era un alt loc frecventat de aşa-zişii membri IRA şi de patrioţii de cârciumă. În mod întâmplător, mai apărea şi câte un autentic membru IRA, de dincolo, şi puteai uşor şti cine era acela, pentru că rar se oprea la bar, rămânând de obicei singur într-un separeu. Aceştia erau întotdeauna palizi, din cauza permanentei ceţe irlandeze sau a unei perioade oarecare petrecute în închisoare. New York şi Boston erau sanctuarele lor, locurile unde regăseau cultura irlandeză, cârciumile irlandeze, irlandezi fără *exploziv cu fulmicoton.*

Burke intră şi-şi făcu loc între doi tipi care stăteau de vorbă între ei, la bar. Recurse pentru această ocazie la uşorul său accent irlandez.

– Vă fac cinste, domnilor. Băiete, un rând aici!

Se întoarse spre cel din stânga sa, un tânăr muncitor. Omul părea iritat.

– Trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni în cârciuma unui P.J., dar nu pot să-mi amintesc dacă mi-au spus la cârciuma lui P.J. Clarke, a lui P.J. O'Hara, a lui P.J. Moriarty, a lui P.J. O'Rourke sau aici. Idiotul de mine – sau poate idioţii de ei. Sosi berea şi Burke o plăti. Îi cunoaşteţi cumva pe Kevin Michaels, pe Jim Malloy sau pe Liam Connelly? I-aţi văzut cumva azi?

Răspunse tipul din dreapta lui Burke:

– Interesantă listă de nume. Dacă îi căutaţi, puteţi fi sigur că *vă vor găsi* ei.

Burke se uită în ochii tipului.

– Pe asta şi contez.

Omul îi întoarse privirea dar nu mai spuse nimic.

Burke simţi mirosul de bere acră din respiraţia omului, din hainele lui.

– Îl mai caut şi pe John Hickey.

Nici unul nu spuse nimic.

Burke bău îndelung, apoi puse paharul jos.

– Mulţumesc, domnilor. Mă duc la Derbiul Verde. Distracţie plăcută.

Se întoarse şi o luă înapoi, de-a lungul barului. O oglindă de colţ reflecta imaginea celor doi, înghesuiţi alături de barman, uitându-se în urma lui.

Îşi repetă povestea, sau una asemănătoare, în fiecare bar care i se părea promiţător. Trecu de la whiskey-ul care-i dădea putere la cafea fierbinte şi-şi luă un sandvici într-o crâşmă, ceea ce-l făcu să se simtă mai bine. Traversă şi răstraversă Third Avenue, îndepărtându-se spre sud. În fiecare bar îşi lăsa adresa unde putea fi găsit pe traseu şi la fiecare colţ de stradă se oprea şi aştepta ca zgomotul ghetelor pe care le auzea pe betonul rece să şovăie, să se oprească în spatele lui. Se fâţâia de colo-colo, folosindu-se drept momeală, dar nimeni nu se prinsese astăzi în ea.

Burke îşi reglă ritmul. Timpul zbura. Se uită la ceas; era trecut de patru şi la patru jumate trebuia să fie la zoo. Se opri la o cabină telefonică.

– Langley? Am nevoie de cinci sute pentru Ferguson.

– Mai târziu. Dar nu pentru asta ai sunat tu.

Burke îşi aprinse o ţigară.

– Ce ştii despre un anume maior Bartholomew Martin?

Urmă o lungă tăcere la telefon, după care Langley spuse:

– Ah, te referi la tipul de la Serviciile Secrete Britanice. Să nu-ţi faci griji din cauza lui.

– De ce nu?

– Pentru că aşa am spus eu. Langley făcu o pauză. E foarte complicat... CIA...

– Să-mi povesteşti într-o zi. Altceva ce-ar trebui să ştiu?

– FBI-ul s-a decis în sfârşit să stea de vorbă cu noi, spuse Langley. Au descoperit o vânzare de arme în New Jersey. O duzină de puşti M-16, câteva puşti cu lunetă, pistoale şi explosivi plastici. De asemenea, o jumătate de duzină de lansatoare de rachete, de unică folosinţă. Provenite toate de la armata americană.

– Altceva deosebit?

– Doar că achizitorii aveau accent irlandez şi că nu aranjaseră transportul în Irlanda, aşa cum fac de obicei.

– Asta nu prevesteşte nimic bun.

– Aş întreba... Ce anume *aşteaptă* ei?

Burke dădu din cap.

– Nu ştiu. Parada nu mai ţine decât vreo oră. Armele ar trebui să fie un indiciu pentru tipul de operaţiune.

– Martin crede că au de gând să atace o bancă britanică din zona Wall Street. Comisarul de poliţie a răspândit detectivi şi patrule în zonă, spuse Langley.

– De ce să străbată atâta drum până aici, ca să atace o bancă britanică? Ei vor ceva... ceva ce pot obţine numai *aici.*

– Poate. Langley făcu o pauză. Nu prea înaintăm, nu-i aşa?

– Prea multe obiective. O arie mult prea mare de păzit. Întotdeauna, atacatorii au iniţiativa.

– O să-mi amintesc fraza asta când o să mă aflu în faţa comisarului.

Burke se uită la ceas.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Ferguson. El e ultima mea carte. Puse receptorul în furcă, ieşi în Third Avenue şi făcu semn unui taxi.

Burke trecu prin poarta deschisă, de lângă manej. În lumina zilei grădina zoologică arăta mai puţin sinistru. Copii însoţiţi de părinţi sau guvernante treceau pe alei, ţinând în mână acadele, baloane sau altceva, potrivit scopului lor şi decorului.

Ceasul Delacorte arăta patru treizeci. Maimuţele din alamă, din turnul ceasului, se treziră dintr-o dată la viaţă, înconjurând clopotul cu ciocănelele ridicate şi lovind în el. Când gongul sună, banda începu să cânte „MacNamara's Band".

Burke îl găsi pe Ferguson la restaurantul-terasă, aşezat la o măsuţă, cu faţa îngropată în *The New York Times.* Două căni cu ceai abureau pe masă. Burke îşi trase un scaun vizavi de el şi luă una din căni.

Ferguson lăsă ziarul jos.

– Ei bine, se zvoneşte că va fi o spargere la una din marile bănci britanice de pe Wall Street.

– Cine ţi-a spus?

Ferguson nu răspunse.

Burke se uită prin grădina zoologică, studiind oamenii de pe bănci, apoi se întoarse spre Ferguson şi-l fixă cu o privire ascuţită.

Ferguson nu rosti nimic.

– Maiorul Martin, zise Burke, este ceea ce se spune, un agent provocator. Ce joc face, nu ştiu încă. Dar cred că ştie mai multe decât ne spune nouă. Burke îşi aruncă ţigara.

– În regulă, să uităm ce ne-a spus Martin. Spune-mi ce crezi *tu.* Timpul e...

Ferguson îşi ridică gulerul de la trenci, ca să se ferească de vântul care se stârnise.

– La timp mă pricep eu bine. E foarte relativ, ştii şi tu. Când îţi distrug rotula în felul ăsta nou, cu o bormaşină electrică, în loc de un glonţ, atunci timpul trece foarte încet. Dacă încerci să descoperi ceva când se întunecă, trece mai repede. Dacă ajungi cu zece minute mai devreme decât mai târziu, poate că mai ai timp să faci ceva.

– În legătură cu ce?

Ferguson se aplecă peste masă.

– Tocmai vin de la catedrală. John Hickey, care n-a mai intrat într-o biserică de când a jefuit biserica Saint Patrick din Dublin, dormea în prima stranã. Bătrânul şi-a lăsat barbă, dar, oricum, tot l-aş fi recunoscut.

– Continuă.

– Liturghia de la ora patru e pe sfârşite şi atunci vor ieşi din catedrală mii de oameni. Şi ora cinci este ora de plecare pentru foarte mulţi.

– Exact. I se spune ora de vârf...

– În momentul de faţă defilează comitatele şi veteranii IRA. Ambele grupuri sunt formate din oameni în haine civile şi sunt mulţi care nu se cunosc între ei, în fiecare unitate. Oricine se poate infiltra printre ei.

– Te urmăresc, dar fii mai scurt.

– Trebuie să-mi asculţi gândurile, ca să poţi trage nişte concluzii...

– Dă-i drumul.

– În regulă. Poliţia e obosită. Unele unităţi părăsesc

oraşul, mulţimea este agitată, beată.

– Te ascult.

– Evenimentele înaintează necruţător spre deznodământ. Furtuna e pe cale să izbucnească.

– Lasă poezia, te rog.

– Finn MacCumail este Brian Flynn. Înainte ca Maureen Malone să fi dezertat din IRA, ea şi Brian Flynn au fost amanţi.

Burke se ridică în picioare.

– Vrea s-o lichideze.

– Este genul de nebunie pe care un tip care-şi spune Finn MacCumail, conducătorul fenienilor, o poate face.

– La catedrală?

– Vezi un loc mai bun? Irlandezii au o pasiune pentru spectacol, pentru gesturile măreţe. Câştigă sau nu, nu asta este important. Irlanda îşi va aminti întotdeauna de martirii şi eroii ei pentru stilul lor, nu pentru victoriile sau insuccesul acestora. Spune-mi, cine-l va uita aşa curând pe reînviatul Finn MacCumail cu fenienii săi, când o vor răpi sau ucide pe necredincioasa iubită, la Catedrala Saint Patrick din New York, de hramul Sfântului Patrick? Nu, aşa ceva nu se va uita curând.

Mintea lui Burke alerga.

– N-aş fi crezut că vor ataca catedrala... dar asta corespunde faptelor...

– La naiba cu faptele! Corespunde caracterului lor. Corespunde istoriei lor, destinului lor, corespunde...

– La naiba cu istoria! Burke o luă la fugă spre treptele terasei. La naiba cu destinul, Jack. O rupse la fugă, pe alee, spre Fifth Avenue.

Ferguson strigă în urma lui:

– Prea târziu! Prea târziu!

Terri O’Neal urmărea la televizor defilarea veteranilor de război IRA. Imaginea se mută de pe Strada Şaizeci şi Patru spre o panoramă luată de pe acoperişul clădirii Rockefeller Center. Unitatea Comitatului Tyrone trecea prin faţa catedralei şi camera de luat vederi o urma. Se sculă şi se

apropie de televizor. Chipul tatălui ei umplu deodată ecranul şi reporterul, care-l recunoscuse, făcu un scurt comentariu. Îşi acoperi faţa cu mâna, începând în sfârşit să-şi dea seama de enormitatea a ceea ce urma să se întâmple – ei, lui, tuturor.

– Ah, nu... Tată! Nu-i lăsa să facă asta...

Dan Morgan se uită la ea.

– Chiar dacă te-ar putea auzi, tot n-ar mai avea ce să facă acum.

Sună telefonul şi Morgan răspunse. Ascultă.

– Da, gata ca întotdeauna. Puse receptorul în furcă, se uită la ceas şi începu să numere şaizeci de secunde, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Terri O'Neal îşi întoarse privirea de la televizor, urmărindu-l.

– Gata?

El se uită la parada care se desfăşura pe ecran, apoi la ea.

– Da. Şi Dumnezeu să ne-ajute dacă ne-am înşelat...

– Oricum, Dumnezeu să vă ajute.

Morgan trecu în dormitor, deschise fereastra laterală a bovindoului şi agită un steag verde, cu frunze de trifoi.

13

Brendan O’Connor stătea în mulţime, pe Fifth Avenue. Se uită în sus şi văzu fâlfâind steagul cu trifoi la fereastra de pe Strada Şaizeci şi Patru. Trase adânc aer în piept şi o luă prin spatele tribunelor, unde era permisă trecerea pietonilor, sub privirea scrutătoare a poliţiştilor, îşi aprinse o ţigară şi urmări fumul care era purtat spre sud, peste umărul său.

O’Connor îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul pardesiului, scoase elasticul de pe mânerul unei grenade al cărei cui fusese dinainte tras şi cu degetul mare ţinu mânerul apăsat. În timp ce trecea prin mulţimea îndesată, trase grenada printr-o crăpătură a buzunarului şi o lăsă să cadă pe trotuar. Simţi mânerul detonatorului lovindu-i glezna, în cădere. Repetă figura cu o grenadă aflată în buzunarul din stânga, făcându-şi loc repede prin mulţimea înţesată, în timp ce grenada cădea.

Ambele focoase, reglate la şapte secunde, explodaseră consecutiv. Prima grenadă, cu gaze lacrimogene, fâsâi liniştit. Cea de a doua, un dispozitiv pentru detectarea fumului, ridică nori uriaşi, negri, care plutiră înspre sud, în tribune. Brendan O’Connor continuă să meargă. În spatele lui putea auzi exclamaţii de surpriză, în timp ce gazele se înălţau la nivelul capetelor, urmate de ţipete de spaimă şi panică, fumul şi gazele înălţându-se deasupra mulţimii, pe trotuare şi în sus, spre tribune. O’Connor dădu drumul prin buzunare la încă patru asemenea grenade, după care se strecură printr-o deschizătură în peretele de piatră şi dispăru în parc.

Patrick Burke sări peste zidul scund de piatră care înconjura Central Park şi se îndreptă repede spre mulţimea de pe trotuarul din apropierea tribunelor. Vălătuci de fum verde pluteau deasupra tribunelor, venind spre el şi, încă înainte de a-l ajunge, ochii începură să-i lăcrimeze.

– Fir-ar! Îşi duse o batistă la faţă şi alergă înspre

bulevard dar panica îi cuprinsese pe demonstranţi şi Burke fu prins în îmbulzeala derutei. Drapelul unităţii căzuse pe caldarâm şi Burke îl văzu sub picioarele oamenilor care o luaseră la fugă – VETERANII ARMATEI REPUBLICANE IRLANDEZE. În timp ce-şi croia cu greu drum înspre bulevard, Burke constată că rândurile fuseseră împănate cu agitatori şi strigători profesionişti, cum le spunea el. *Bine plănuit,* gândi el. *Bine executat.*

James Sweeney se rezemă cu spatele de stâlpul de iluminat de pe Strada Şaizeci şi patru, menţinându-şi echilibrul în faţa presiunii oamenilor din jurul lui. Mâinile sale căutară prin buzunarele lungului trenci şi apucară foarfeca de sârmă prinsă de curea. Îşi lăsă poalele pardesiului să cadă peste cablurile de legătură de la duba cartierului general mobil, în timp ce tăia liniile telefonice, apoi pe cele de curent electric, la baza stâlpului de iluminat.

Sweeney făcu trei paşi spre mulţimea care se împingea şi lăsă foarfeca de sârmă să alunece în canalul de la curbă. Se lăsă purtat de fluxul maselor de demonstranţi şi de spectatori în sus, spre Strada Şaizeci şi Patru, departe de bulevard şi de gazele asfixiante.

În interiorul dubei cartierului general, operatorii telefonici auziră un sunet ciudat şi toate cele patru telefoane muriră. O clipă mai târziu, se stinseră şi toate luminile din maşină. Unul dintre operatori privi în sus la George Byrd, a cărui siluetă se vedea în dreptul unui mic geam lateral.

– Nu mai merg telefoanele!

Byrd îşi apăsă faţă de gemuleţ şi se uită în jos, la baza stâlpului de iluminat.

– Ah, Cristoase! Nemernicii!

Se întoarse şi apucă un radio, în timp ce şoferul pornea motorul şi făcea legătura la sursa proprie de curent. Byrd transmise:

– Către toate staţiile! Cartierul general mobil, din Strada

Şaizeci şi Patru. A fost tăiat curentul electric. Alimentăm aparatele de radio de la generator. Au fost tăiate liniile telefonice. Situaţie neclară...

Burke ţâşni prin uşă şi smulse transmiţătorul radio din mâna lui Byrd.

– Staţia mobilă din Cincizeci şi Unu – ne auziţi?

Cea de a doua staţie mobilă de lângă catedrală răspunse:

– Am auzit. Aici totul e liniştit. Unităţi călare şi pe scutere au pornit spre voi...

– Nu! Ascultaţi!

Pe când cele nouăsprezece clopote de bronz din turnul nordic al Catedralei Sf. Patrick băteau ora cinci, ceasul de pe cutia care se odihnea pe grinda aflată deasupra clopotelor îşi încheia circuitul electric. Cutia, un transmiţător de mare putere, începu să emită paraziţi peste întregul spectru al lungimilor de undă radio. Din locul de unde emitea, mult deasupra străzii, transmiţătorul bruia toate aparatele radio cu două lungimi de undă din zona centrală.

Un sunet înalt, ascuţit, umplu casca lui Burke.

– Staţia mobilă de pe Cincizeci şi Unu mă auzi? Se va petrece ceva la catedrală...

Sunetul crescu tot mai mult şi se stabiliză sub forma unor zgomote continue, foarte ascuţite, de paraziţi.

– Staţia mobilă de pe Cincizeci şi unu...

Lăsă să-i cadă aparatul din mână şi se întoarse spre Byrd.

– Suntem bruiaţi!

– Aud şi eu... la dracu'!

Byrd apucă aparatul de radio şi trecu pe celelalte lungimi de undă, dar toate erau bruiate de paraziţi.

– Nemernicii!

Burke îl apucă de braţ.

– Ascultă, trimite câţiva oameni la telefoanele publice. Cheamă Police Plaza şi Cancelaria catedralei. Spune-le să

încerce să intre în legătură cu poliţia din zonă. Poate că postul mobil de acolo mai are încă telefon.

– Mă îndoiesc.

– Spune-le...

– Ştiu, ştiu. Te-am auzit bine.

Byrd trimise patru oameni. Privi prin ferestruica laterală la mulţimea care se scurgea şi-şi urmări oamenii croindu-şi loc cu forţa, prin mulţime. Se întoarse să vorbească cu Burke, dar acesta dispăruse.

De pe treptele catedralei, Maureen se uita la poliţistul în haine civile din faţa ei, care încerca să-şi regleze aparatul de radio. Câţiva poliţişti alergau împrejur, transmiţând mesaje şi primind ordine şi era sigură, după felul cum se comportau, că deruta pusese stăpânire pe ei. Poliţia intra şi ieşea din duba amplasată la colţul din dreapta. Se uită la spectatorii de pe trotuare; păreau că primiseră un mesaj pe care cei de pe trepte nu îl primiseră. Un murmur cuprinsese mulţimea şi capetele se întorceau spre nord, în sus, pe bulevard, ca şi cum mesajul ar fi sosit din această direcţie, precum copiii când se joacă de-a telefonul fără fir. Se uită spre nord dar nu văzu nimic neobişnuit, cu excepţia mulţimii agitate. Apoi observă că ritmul demonstranţilor încetinise. Se întoarse spre Harold Baxter şi spuse încet:

– Ceva nu-i în regulă.

Clopotele bătură a cincea şi ultima oară, după care începură cu „Toamna“, tradiţionalele lor imnuri de la ora cinci.

Baxter aprobă din cap.

– Fii cu ochii în patru.

Unitatea reprezentând Comitatul Cork trecea încet prin dreptul catedralei, iar în spatele acesteia, unitatea Comitatului Mayo aştepta la rând, când parada se blocă în mod inexplicabil. Conducătorii de paradă şi conducătorii de formaţii vorbeau cu poliţiştii. Maureen observă că însuşi Cardinalul părea neliniştit dar nu vizibil preocupat de agitaţia crescândă din jurul său.

Funcţionarii şi vânzătorii începeau să se scurgă afară din

Rockefeller Center, din Olympic Tower şi din zgârie-norii din jur, luând cu asalt trotuarele deja aglomerate. Se îmbulzeau ca să iasă din zonă, sau să prindă un loc de unde să urmărească mai bine.

Dintr-o dată, dinspre mulţime, se auzi un strigăt puternic. O duzină de oameni îmbrăcaţi în haine negre şi cu meloane ţâşniră prin uşile centrale ale clădirii Saks din Fifth Avenue. Aveau mănuşi albe şi eşarfe ample, portocalii, peste piept, şi cei mai mulţi purtau bastoane de stradă. Împinseră de o parte o baricadă a poliţiei şi desfăşurară o lozincă lungă, pe care scria: DUMNEZEU SĂ O AIBĂ ÎN PAZĂ PE REGINĂ. ULSTER VA FI PE VECIE AL ENGLEZILOR.

Pulsul lui Maureen se înteţi şi mintea ei se întoarse într-o clipă la Ulster, la lungul sezon al marşurilor de vară, când Orangeman-ii mărşăluiau prin oraşe şi sate, proclamându-şi loialitatea faţă de Dumnezeu şi Regină şi ura faţă de vecinii lor catolici.

Mulţimea începu să urle şi să fluiere. Un bătrân veteran IRA, întărit de alcool, se năpusti peste bariera poliţiei şi alergă în stradă, precipitându-se spre provocatori şi strigând în timp ce alerga:

– Porci ucigaşi! O să vă omor!

Jumătate din provocatori începu să cânte în portavocile ridicate:

„O frânghie, pe Papă să-l spânzurăm!
Un boţ de brânză împuţită, să-l înăbuşim!
Juma de ulei lampant – pe el să turnăm,
Şi-un foc pe cinste, bine să-l prăjim!“

Câţiva din mulţimea turbată ţâşniră de pe trotuare şi alergară în mijlocul străzii, îmboldiţi de alţi câţiva care, se pare, se constituiseră brusc în conducătorii lor. Această avangardă fu curând urmată de valuri de bărbaţi, femei şi adolescenţi, în timp ce pe stradă barierele începeau să cadă la pământ.

Cei câţiva poliţişti călare care nu porniseră spre tribune formară o falangă în jurul Orangeman-ilor şi o dubă a

poliţiei, escortată de maşinile de patrulare, începu să urce pe strada Cincizeci, ca să-i salveze pe aceştia din ghearele mulţimii care se transformase brusc într-o bandă organizată. Poliţia agita bastoanele ca să ţină mulţimea răsculată departe de Orangeman-ii care încă mai cântau. Fură folosite toate tehnicile de control a mulţimilor învăţate la Academia de Poliţie sau pe stradă, în efortul de a salva de la linşaj o mână de Orangemani, pentru ca, în final, ei înşişi să pară a-şi da seama de situaţia periculoasă în care se aflau, în timp ce sute de oameni alergau, scăpaţi de sub control. Îşi coborâră portavocile şi lozincile şi se alăturară poliţiei, cucerindu-şi cu greu drumul spre siguranţa dubei care se apropia.

Patrick Burke alergă în jos pe Fifth Avenue, strecurându-se printre spectatorii şi demonstranţii care umpleau strada. Se îndreptă cu sufletul la gură spre o maşină de patrulă, parcată, şi-şi ridică legitimaţia.

– Poţi suna la punctul mobil de la catedrală?

Poliţistul scutură din cap şi arătă spre radioul bruiat.

– Du-mă la catedrală. Repede! Puse mâna pe mânerul portierei din spate.

Sergentul în uniformă, aflat lângă şofer, strigă:

– Imposibil! Nu ne putem mişca prin gloata asta. Ăştia sunt în stare să ne linşeze, dacă lovim pe cineva.

– Ce porcărie! Burke trânti portiera şi traversă din nou Avenue. Sări zidul în Central Park şi o luă la goană înspre sud, de-a lungul unei alei paralele cu bulevardul. Ieşi din parc la Grand Army Plaza şi-şi continuă drumul spre sud, prin mulţimea incredibil de dezordonată. Ştia că-i putea lua o jumătate de oră ca să străbată restul de nouă străzi care-l mai despărţeau de catedrală şi ştia că bulevardele paralele nu erau nici ele cu mult mai libere, chiar dacă ar fi putut ajunge acolo luând-o pe o stradă laterală. N-o să reuşească.

Dintr-o dată, în faţa lui apăru un cal negru. O tânără poliţistă, cu părul blond înghesuit sub cască, stătea nepăsătoare pe cal. Îşi croi drum spre ea şi-i arătă legitimaţia.

– Burke, de la Serviciul Secret. Trebuie să ajung la catedrală. Poţi târî mârţoaga asta prin mulţime, cu mine în cârca ei?

Ea se uită la Burke, măsurându-i aparenţa dezordonată.

– Asta nu-i o mârţoagă, locotenent, dar dacă eşti într-adevăr atât de grăbit, hai sus. Se aplecă. Burke o apucă de mână, îşi puse piciorul în scăriţă şi se răsuci greoi pe spinarea calului.

Poliţista dădu pinteni calului.

– Dă-i bătaie! Hai, comisare!

– Sunt doar locotenent!

Poliţista se uită la el peste umăr, în timp ce calul o pornise.

– Aşa-l cheamă pe cal – Comisarul.

– Ah. Dar pe dumnea...?

– Ofiţer de poliţie Foster... Betty.

– Frumos. Nume bune. Să mergem.

Atât calul poliţienesc, bine antrenat, cât şi călăreţul se aflau în elementul lor, năpustindu-se, amestecându-se, tăind-o prin fiecare deschidere cât de mică şi împrăştiind grupurile de oameni din calea lor, fără să producă nici un rău serios, nimănui.

Burke se ţinea tare de talia femeii. Privi în susul străzii şi văzu că se apropiau de intersecţia cu Strada Cincizeci şi Şapte. Îi strigă în ureche:

– Dansezi bine, Betty. Vii des pe-aici?

Poliţista îşi întoarse capul, uitându-se la el.

– A naibii de importantă trebuie să mai fie şi cursa asta, locotenent.

– Cea mai importantă cursă călare, de la Paul Revere încoace.

Maiorul Bartholomew Martin stătea la fereastra unei mici încăperi de la etajul al zecelea al clădirii British Empire din Rockefeller Center. Urmărea răscoala care învolburase mulţimea din jurul catedralei; se întoarse spre bărbatul care stătea în spatele lui.

– Ei bine, Kruger, se pare că au apărut fenienii.

Celălalt bărbat, un american, spuse:

– Da, la bine şi la rău.

Se opri, apoi întrebă:

– Ştiai că se va întâmpla asta?

– Nu chiar. Brian Flynn nu are încredere în mine. Eu i-am dat câteva idei, câteva variante. Singura lui interdicţie a fost să nu atace proprietatea sau personalul britanic – ca, de exemplu, clădirea asta. Dar cu oameni ca ei nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Maiorul Martin privi câteva clipe undeva departe, apoi vorbi cu glas stins:

– Ştii, Kruger, când în sfârşit am pus mâna pe nemernicul ăsta, iarna trecută la Belfast, era un om terminat – atât fizic, cât şi moral. Nu vroia decât să-l ucid cât mai repede. Te asigur, nici eu nu-mi doream altceva decât să-i fac acest hatâr, dar apoi mi-a venit o idee mai bună. L-am făcut scăpat, cum zicem noi, apoi l-am orientat spre America şi i-am dat mână liberă. Ştiu, e o treabă periculoasă, ca şi cum ai trage un tigru de coadă. Dar cred că merită osteneala.

Kruger se uită multă vreme la el, apoi spuse:

– Sper că am calculat corect reacţia publicului american.

Martin zâmbi, în timp ce-şi turna puţin coniac din sticlă.

– Dacă americanii mai nutreau încă, ieri, sentimente contradictorii în problema irlandeză, ei bine, astăzi n-o să mai fie la fel de îndoiţi. Se uită la Kruger. Sunt convins că asta vă va prinde şi vouă cât de cât bine.

Kruger îi răspunse:

– Iar dacă nu ne va servi cu nimic, atunci ne vei rămâne dator cu un contraserviciu. De fapt, chiar aveam intenţia să discut cu tine despre ceva ce am pus la cale în Hong Kong.

– Ah, intrigi. Da, da, spune-mi tot. Dar mai târziu. Acum, bucură-te de paradă.

Deschise fereastra şi zgomotele făcute de geamurile care se spărgeau, de sirenele poliţiei şi de miile de oameni umplură încăperea.

– *Erin go bragh,* aşa cum spun ei.

14

Maureen Malone simţi că o bate cineva pe umăr. Se întoarse şi văzu un bărbat ţinând o legitimaţie în dreptul chipului ei.

– Biroul pentru Servicii Speciale, domnişoară Malone. Unii din mulţime încep să se orienteze în direcţia asta. Trebuie să vă băgăm în catedrală. Şi pe dumneavoastră, domnule Baxter. Vă rog, urmaţi-mă.

Baxter se uită în jos la mulţimea din stradă şi la cordonul de poliţişti, cu braţele înlănţuite, din dreptul rigolei.

– Cred că pentru moment suntem în perfectă siguranţă aici.

Omul răspunse:

– Domnule, trebuie să plecaţi de-aici pentru siguranţa celorlalţi oameni aflaţi pe trepte... Vă rog...

– Da, da, înţeleg. Bine. Domnişoară Malone, are dreptate.

Maureen şi Baxter se întoarseră şi urcară treptele. Maureen văzu veşmintele roşii ale Cardinalului, în timp ce acesta urca în faţa lor treptele aglomerate, flancat de doi indivizi.

Alţi tipi de la Biroul de Servicii Speciale (BSS) îl înconjuraseră pe Monsenior şi pe ceilalţi preoţi şi feţe bisericeşti, fiind cu ochii pe mulţime. Doi de la BSS observară că Malone, Baxter şi Cardinalul erau conduşi undeva de oameni necunoscuţi şi o luară pe urmele lor, făcându-şi loc înspre portaluri. Doi preoţi aflaţi pe treptele de sus se apropiară de ei pe la spate şi cei doi de la BSS simţiră în spinare apăsarea unui corp tare.

– Staţi pe loc, spuse încet unul din ei, sau vă zbor măduva spinării.

Poliţia din duba cartierului general mobil de lângă catedrală pierduse comunicarea prin radio, odată cu apariţia paraziţilor pe frecvenţe, dar continua să raporteze prin telefon. Fără nici un avertisment, o ambulanţă venind

dinspre Strada Cincizeci şi cinci îşi schimbă brusc direcţia de mers şi se şterse de duba poliţiei. Duba fu împinsă înainte şi firele care o legau la sistemul de iluminat al străzii fură smulse. Cei din ambulanţă abandonară vehiculul şi dispărură repede în lobby-ul aglomerat de la Olympic Tower.

Maureen Malone, Harold Baxter şi Cardinalul înaintau cot la cot pe culoarul central al aglomeratei catedrale. Doi oameni mergeau în spatele lor, iar alţi doi imprimau ritmul, înainte. Maureen văzu că preotul din amvon era părintele Murphy şi mai văzu un preot îngenuncheat lângă banca de comuniune. Pe măsură ce se apropia de acesta, era tot mai sigură că persoana lui avea ceva familiar.

Cardinalul se întoarse şi privi înapoi de-a lungul navei, apoi îşi întrebă escorta:

– Unde este Monseniorul Downes? De ce nu sunt şi ceilalţi cu noi?

– Vin şi ei. Vă rog, continuaţi să mergeţi, Eminenţă, spuse unul din tipi.

Părintele Murphy încerca să continue slujba dar fu din nou distras de strigătele şi de sirenele de-afară. Se uită de sus la cei peste două mii de credincioşi aflaţi în strane şi pe culoare şi ochiul său prinse mişcarea unui roşu strălucitor, în nava principală. Privi spectacolul derutant al Cardinalului care se apropia de altar, flancat de Malone şi de Baxter şi escortat de oamenii de pază. Gândul că afară se întâmplase ceva care să distrugă această mare zi îl întristă. Uită unde ajunsese cu slujba şi spuse brusc:

– Liturghia s-a terminat. Plecaţi în pace. Apoi adăugă, repede: Nu. Aşteptaţi. Staţi aici până aflăm ce s-a întâmplat. Rămâneţi pe locurile voastre, vă rog.

Părintele Murphy se întoarse şi-l văzu pe preotul care îngenunchease lângă banca de comuniune, stând acum în picioare, pe prima treaptă a amvonului. Îl recunoscu pe preotul înalt, cu ochii aceia de un verde adânc şi, în mod curios, nu fu surprins să-l revadă. Îsi drese glasul.

– Da?

Brian Flynn scoase un pistol de sub sutana neagră şi-l ţinu în dreptul său.

– Dă-te înapoi.

Murphy respiră adânc.

– Cine naiba eşti?

– Sunt noul arhiepiscop.

Flynn îl împinse pe Murphy în spatele amvonului şi luă microfonul. Îl urmări pe Cardinal în timp ce se apropia de altar, apoi începu să se adreseze credincioşilor care continuau să stea în stranele lor.

– Doamnelor şi domnilor, începu el, într-o cadenţă măsurată cu grijă, vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie...

Maureen Malone se opri brusc în spaţiul liber, la câteva picioare de balustrada altarului. Privi în sus spre amvon, ţintuită pe loc de silueta înaltă, întunecată, care stătea acolo în picioare, în lumina slabă. Omul din spatele ei o înghionti să-şi continue drumul. Se întoarse încet, spre el.

– Cine sunteţi voi?

Omul îi arătă un pistol înfipt la cingătoare.

– În nici un caz poliţia, te asigur.

Accentul new-yorkez dispăruse, înlocuit de accentul irlandez.

– Mergi înainte. Şi voi doi, Baxter, Eminenţă!

Unul din cei doi din faţă deschise portiţa din balustrada de marmură a altarului şi se întoarse.

– Haideţi, intraţi?

Patrick Burke, aşezat incomod pe cal, privea pe deasupra capetelor. Două străzi mai jos putea zări talmeş-balmeşul mulţimii, mult mai mare decât cel din jurul lui. Vitrinele de la Cartier şi Gucci fuseseră sparte, ca aproape toate celelalte vitrine de pe bulevard. Poliţişti în uniformă stăteau în faţa vitrinelor multor magazine, dar nu se desluşea intenţia de a fura, ci doar acel straniu amestec de harţă şi chef, căruia irlandezii îi spun, cu duioşie, frâu-liber. Acum, Burke putea vedea catedrala şi era clar că, indiferent ce declanşase această harababură, de aici

începuse.

Mulţimea din imediata lui apropiere era formată din unităţi de paradă care se adunaseră laolaltă, trecându-şi sticlele din mână în mână şi cântând. O fanfară cânta „Cartierul de est, Cartierul de vest“, susţinută de un cor de entuziaşti. Poliţista dădu pinteni calului.

Cam cu o stradă înainte de catedrală, mulţimea deveni şi mai deasă, iar calul se chinuia să treacă printre oameni, evitându-i. Trupuri se striveau de picioarele călăreţilor, apoi se dezechilibrau când calul făcea un nou salt.

– Forţează! Nu te opri! strigă Burke.

Femeia poliţist răspunse:

– Doamne, sunt atât de lipiţi unul de altul...

Trase de hăţuri şi calul se ridică pe picioarele din spate. Mulţimea se împrăştie şi ea trecu prin acel culoar, repetând manevra.

Burke îşi simţi stomacul în gât şi-şi ţinu răsuflarea.

– Frumos! Frumos! Bine lucrat!

– Unde trebuie să ajung?

– O să-ţi spun când comisarul tău o să îngenuncheze în faţa altarului.

Brian Flynn aşteptă până când Cardinalul şi toţi ceilalţi se aflau în siguranţă, dincoace de balustrada altarului înalt, apoi spuse la microfon:

– Doamnelor şi domnilor, e un mic incendiu la subsol. Ieşiţi repede pe porţi, inclusiv prin cele principale.

Un strigăt se ridică din mijlocul congregaţiei şi câţiva oameni răspândiţi prin toată catedrala strigară:

– Foc! Foc! Fugiţi!

Stranele se goliră repede şi culoarele se umplură de puhoaiele de oameni care se îmbulzeau spre ieşiri. Sfeşnice cu lumânări căzură, împrăştiindu-se şi spărgându-se de pardoseală. Librăria din apropierea clopotniţei sudice se goli şi primul val de oameni umplu atriumurile şi ţâşni prin cele trei rânduri de porţi centrale, scurgându-se în afară, pe trepte.

Spectatorii de pe trepte se pomeniră dintr-o dată împinşi

de o mare de oameni care ieşeau prin portaluri şi fură măturaţi în jos, dincolo de trotuare, în baricadele poliţiei, prin cordonul de poliţişti şi, de aici, direct în nebunia de pe Fifth Avenue.

Monseniorul Downes încercă să opună rezistenţă presiunii intrând în catedrală, dar se pomeni în stradă, strivit între o femeie grasă şi un poliţist zdravăn.

Cei doi falşi preoţi care-şi înfipseseră pistoalele în spinările celor de la Biroul pentru Servicii Speciale se amestecară în gloata în mişcare şi dispărură. Cei doi de la BSS se întoarseră, încercând să urce din nou, treptele, dar fură împinşi de mulţime în jos, pe Avenue.

Scutere ale poliţiei erau răsturnate şi maşinile de patrulă se treziră acoperite de oameni care încercau să scape de presiunea mulţimii. Unităţile de paradă rupseră rândurile şi fură înghiţite de gloată. Poliţia încerca să stabilească perimetre pentru a restrânge zona de dezordine, dar, fără radio-comunicaţie, acţiunile ei erau lipsite de coordonare şi rămâneau ineficiente.

Carele de televiziune filmară scena până când fură copleşite de mulţimea dezlănţuită.

Inspectorul Philip Langley privea atent în jos, scrutând canioanele întunecate de dedesubt, din helicopterul poliţiei din New York. Se întoarse spre comisarul adjunct de poliţie Rourke, strigându-i ca să acopere zgomotul făcut de palele rotorului:

– Cred că parada hramului Sfintului Patrick a luat sfârşit.

Comisarul adjunct se uită lung la el, apoi privi în jos, la incredibila scenă. Traficul orei de vârf era blocat pe mile întregi şi o mare de oameni acoperea complet străzile şi trotuarele, în sud până la Strada Treizeci şi Patru, iar în nord, până la Strada Şaptezeci şi Doi. La această oră, aproape un milion de oameni se afla în această mică zonă centrală a oraşului şi nici unul din ei nu avea să ajungă acasă la timp pentru masa de seară.

– Mulţi oameni nefericiţi acolo jos, Philip.

Langley îşi aprinse o ţigară.

– La noapte o să-mi prezint demisia.

Comisarul adjunct se uită la el.

– Sper să găseşti pe cineva acolo, să ţi-o primească. Se uită din nou jos, la străzi. Aproape toţi poliţiştii cu grade superioare, din New York, se află pe undeva pe acolo, fără nici un mijloc de comunicare, fără legătură cu comandamentul lor. Ăsta e lucrul cel mai rău, până una alta, mai spuse el, întorcându-se spre Langley.

Langley scutură din cap.

– Eu cred că lucrul cel mai rău abia urmează.

În intersecţia cu Strada Cincizeci, Burke văzu cum sunt urcaţi în duba poliţiei oamenii aceia cu eşarfele lor mari, portocalii. Burke îşi aminti zicala irlandeză: „Dacă vrei public, stârneşte un scandal.“ Aceşti Orangemani îşi doriseră un public, iar el ştia bine de ce; mai ştia şi că aceştia nu erau câtuşi de puţin Orangemani ci partizani ai violenţei, din Boston, recrutaţi să provoace o diversiune – nişte irlandezi proşti, având mai mult curaj decât creier.

Poliţista se întoarse spre el, în timp ce-şi forţa calul.

– Cine sunt tipii ăştia cu eşarfe portocalii?

– E o poveste prea lungă. Dă-i înainte. Aproape am ajuns...

Brian Flynn coborî din amvon şi veni spre Maureen Malone.

– A trecut a naibii de multă vreme, Maureen.

Ea se uită la el şi-i răspunse cu o voce calmă:

– Nu suficient de multă.

El zâmbi.

– Ai primit florile mele?

– Am tras apa după ele.

– Ai una la rever.

Se înroşi la faţă.

– Deci, una peste alta, tot ai venit în America, Brian.

– Da. Dar după cum poţi bine vedea, în termenii mei.

Se uită în jur, în catedrală. Ultimii credincioşi se îmbulzeau în atriumul central, încercând să se strecoare

printre porţile mari, din bronz. Doi fenieni, Arthur Nulty, îmbrăcat în preot şi Frank Gallagher, îmbrăcat ca mareşal de paradă, stăteau în spatele lor, grăbindu-i să iasă afară, pe treptele înţesate, dar lumea începuse să se dea înapoi, în atrium. Toate celelalte uşi fuseseră închise şi încuiate. Flynn se uită la ceas. Dura mai mult decât se aşteptase. Se întoarse spre Maureen.

– Da, în termenii mei. Vezi *ce-am făcut*? Peste o jumătate de oră, toată America va vedea şi va auzi despre asta. Le vom pregăti un bun spectacol irlandez. Cel mai bun oferit vreodată de Sfânta Biserică.

Maureen văzu în ochii lui o mică sclipire triumfală, dar amestecată cu ea se afla şi o undă de teamă, pe care femeia nu o văzuse niciodată înainte.

Parcă ar fi un băieţel, se gândea ea, care a furat ceva dintr-un magazin şi ştie că va trebui, cât de curând, să răspundă pentru fărădelegea sa.

– Ştii bine că n-o să scapi din chestia asta.

El zâmbi şi spaima din ochi i se risipi.

– Ba da, voi scăpa.

Doi fenieni care făcuseră pe poliţiştii ocoliră altarul şi coborâră scările care duceau jos, la sacristie. Prin bolta deschisă, aflată în peretele din partea stângă a sacristiei, auziră paşi care se apropiau, pe coridorul care ducea la cancelarie. Voci agitate se auzeau printr-o deschidere similară, în peretele opus, care ducea la reşedinţa Cardinalului. În aceeaşi clipă, preoţi şi poliţişti în uniforme se năpustiră în sacristie, prin ambele uşi.

Cei doi fenieni traseră din perete porţile glisante până când acestea se întâlniră, cu un puternic sunet metalic, şi cei din sacristie priviră în sus, pe scări. Un sergent strigă:

– Ei! Deschideţi porţile! O luă în sus pe scări.

Fenienii trecură un lanţ prin dantelăria de alamă şi scoaseră un lacăt.

Sergentul scoase pistolul. Un alt poliţist veni în urma lui, făcând acelaşi lucru.

Fenienii păreau că nu acordă nici o atenţie ofiţerilor şi încuiară cu zgomot lacătul greu de capetele lanţului

încolăcit. Unul din ei îşi ridică privirea, zâmbi şi salută scurt.

– Îmi pare rău, băieţi, dar trebuie să ocoliţi.

Amândoi fenienii dispărură pe scări. Unul dintre ei, Pedar Fitzgerald, se postă lângă uşa criptei, de unde putea vedea poarta. Celălalt, Eamon Farrell, ocoli altarul şi-i făcu lui Flynn un semn cu capul.

Flynn se întoarse pentru prima oară spre Baxter.

– Sir Harold Baxter?

– Exact.

Se uită la Baxter, fix.

– Da, mi-ar face plăcere să te ucid.

Baxter răspunse fără nici o inflexiune:

– Celor ca tine le-ar face plăcere să ucidă pe oricine.

Flynn se întoarse şi privi spre Cardinal.

– Eminenţă. Îşi înclină capul şi nu era prea limpede dacă îşi bătea joc sau era sincer. Numele meu e Finn MacCumail, conducătorul noii Armate a Fenienilor. Acum, biserica asta este a mea. Va fi pentru mine un refugiu bruidean. Cunoşti termenul? Sanctuarul meu.

Cardinalul nu părea că-l ascultă. Întrebă brusc:

– Catedrala arde, într-adevăr?

– Asta depinde în mare măsură de ce se va întâmpla în următoarele câteva minute.

Cardinalul îl privi lung, dar nici unul din ei nu bătu în retragere. În cele din urmă, Cardinalul spuse:

– Ieşi de-aici. Ieşi cât încă mai poţi.

– Nu pot şi nici nu vreau.

Se uită în sus, spre balconul corului, unde Jack Leary, îmbrăcat în uniformă de soldat colonial, stătea cu o puşcă în mână. Ochii lui Flynn coborâră spre uşile principale, de care îi despărţea aproape o stradă. Oamenii încă mai umpleau atriul, zgomotele şi lumina pătrunzând înăuntru prin uşile deschise. Se întoarse spre părintele Murphy, care stătea lângă el.

– Părinte, poţi pleca. Grăbeşte-te, să nu se închidă uşile.

Murphy se apropie intenţionat de Cardinal.

– Plecăm împreună.

– Nu. Nu, dacă stau să mă gândesc bine, ne-ai putea fi

de folos mai târziu.

Flynn se întoarse din nou spre Maureen şi se apropie de ea. Îi spuse încet:

– Ai ştiut, nu-i aşa? Chiar înainte de a primi florile?

– Am ştiut.

– Bine. Tot ne mai cunoaştem unul pe celălalt, nu-i aşa? Am vorbit între noi, în toţi anii aceştia şi peste toate milele care ne despărţeau, nu-i aşa, Maureen?

Ea dădu din cap.

O tânără îmbrăcată ca o călugăriţă apăru la balustrada altarului, ţinând în mâini un pistol uriaş. În strana din faţă, un bătrân cu barbă, care părea că dormita pe banchetă, se ridică, se întinse şi veni în spatele ei. Toată lumea îi urmărea pe cei doi urcând treptele altarului.

Bătrânul făcu semn din cap ostaticilor şi vorbi cu o voce clară, vibrantă.

– Eminenţă, părinte Murphy, domnişoară Malone, Sir Harold. Eu sunt John Hickey şi port ciudatul nume conspirativ de Dermot[1], în armonie cu motivul păgân sugerat de conducătorul nostru, Finn MacCumail. Se înclină în mod exagerat, în direcţia lui Flynn. Sunt poet, cărturar, soldat şi patriot, aproape la fel ca vechii fenieni. Poate că aţi auzit de mine.

Se uită în jur şi văzu în ochii celor patru ostatici semnele recunoaşterii.

– Nu, nu sunt mort, aşa cum bine puteţi vedea. Dar pun rămăşag că înainte ca soarele să răsară din nou, voi fi mort. Mort sub ruinele catedralei arzând mocnit. Va fi un magnific rug funerar, aşa cum se cuvine unui bărbat de rangul meu. Oh, Cardinale, nu fi aşa de posomorit, există o portiţă – dacă nici unul din noi nu-şi pierde busola.

Se întoarse spre tânăra de lângă el.

– Permiteţi-mi să vi-o prezint pe Grania noastră – sau, pentru că ea preferă adevăratul nume, Megan Fitzgerald.

Megan Fitzgerald nu spuse nimic, dar privi în ochii fiecăruia dintre ostatici. Privirea i se odihni pe Maureen Malone şi o studie din cap până-n picioare.

---

[1] Dermot Mac Muregh, rege irlandez, în anii 1170. (N.tr.)

Maureen îi întoarse privirea. Ştia că trebuie să existe o femeie. Întotdeauna era o femeie lângă Flynn. Flynn era bărbatul care avea nevoie de o femeie care să-l urmărească, să-i dea curaj, aşa cum alţi bărbaţi au nevoie de băutură. Maureen se uită la chipul lui Megan Fitzgerald: pomeţi înalţi, pistrui, o gură care părea fixată într-un perpetuu zâmbet zeflemitor şi ochi care ar fi trebuit să fie minunaţi, dar care erau exact contrariul. Prea tânără şi fără mari şanse de a îmbătrâni prea mult în compania lui Brian Flynn. Maureen se văzu pe ea însăşi, în urmă cu zece ani.

Megan Fitzgerald se apropie de ea, cu pistolul ei mare legănându-i-se în mâna stângă şi-şi apropie gura de urechea lui Maureen.

– Înţelegi că încerc să găsesc un pretext ca să te ucid.

– Sper să găsesc curajul să fac ceva ca să-ţi dau un asemenea pretext. Şi apoi mai vedem cum *stai* în privinţa curajului tău.

Trupul lui Megan Fitzgerald se tensionă vizibil. După câteva secunde păşi înapoi şi se uită în jurul altarului, măturând pe fiecare din cei aflaţi acolo cu o privire rece, până când întâlni privirea dezaprobatoare a lui Flynn. Se întoarse, coborî din altar şi o luă de-a lungul culoarului central, spre uşile principale.

Flynn o urmări cu privirea şi apoi se uită dincolo de ea, în atrium. Uşile mai erau încă deschise. Nu se aşteptase la atâta lume. Dacă nu puteau închide şi încuia imediat uşile, poliţia îşi va face drum înăuntru şi atunci vor urma împuşcături. Pe când se uita într-acolo Megan o şi luase spre intrare şi ridică pistolul. Văzu fumul din ţeava pistolului îndreptat în sus, apoi auzi detunătura, umplând uriaşa catedrală şi ecoul, intrând şi ieşind printre bolţi şi altare. Un strigăt se auzi dinspre mulţimea din atrium şi spinările lor dădură înapoi, găsind acum o nouă forţă şi un motiv mult mai imperios de a se împinge prin gloata care bloca scările.

Flynn se uită la Megan cum lăsa arma jos, în poziţie orizontală, îndreptând-o spre ieşire. Nulty şi Gallagher începură să se agite împrejur şi fiecare din ei luă poziţie în spatele uşilor, împingându-le în spinarea ultimilor drept-

credincioşi care o ştergeau de-acolo.

Megan se aşeză într-un genunchi şi-şi fixă arma cu amândouă mâinile.

Patrick Burke strigă la femeia poliţist:

– Sus, pe scări! Sus, spre intrarea principală!

Betty Foster dădu pinteni calului spre scările care coteau în jurul Străzii Cincizeci şi Unu şi o luă în diagonală prin mulţime, spre intrarea principală.

Burke îl văzu pe ultimul dintre drept-credincioşi zburând printre uşi şi calul ţâşni în spaţiul liber dintre aceştia şi portaluri. Poliţista struni calul şi-l lovi în coaste.

– Haide, Comisare! Sus! Sus!

Burke îşi scoase revolverul şi strigă:

– Trage tare! Printre uşi!

Betty Foster apucă hăţurile cu mâna stângă şi-şi scoase revolverul.

Câţiva metri dincolo de portaluri, marile uşi de ceremonie din bronz – de aproape cinci metri lăţime, cam două etaje înălţime şi cântărind aproape cinci tone fiecare – începură să se închidă. Burke ştia că acestea erau împinse de persoane nevăzute, care se aflau în spatele lor. În faţa ochilor le apăru atriumul luminat şi Burke văzu o călugăriţă îngenunchind acolo. În spatele ei, imensa, goala catedrală se întindea pe o lungime de aproape o sută de metri, printr-o pădure de coloane de piatră, până la altarul înălţat, unde Burke văzu oameni stând în picioare. O siluetă într-un roşu strălucitor se distingea pe fundalul marmurei albe.

Uşile erau deja pe jumătate închise şi capul calului se afla la mai puţin de un metru de deschidere. Burke ştia că va reuşi. Dar atunci... Ce se întâmplase?

Brusc, imaginea călugăriţei îngenuncheate îi puse stăpânire pe minte şi ochii săi se concentrară din nou asupra ei. Din braţul ei întins, Burke văzu ţâşnind o lumină, apoi auzi un zgomot intens, răsunător, urmat de o pocnitură puternică.

Picioarele din faţă ale calului se îndoiră şi animalul se prăbuşi înainte. Burke simţi mai întâi cum zboară prin aer

Betty Foster, apoi simţi cum se prăbuşeşte şi el, înainte. Căzu cu faţa pe treapta de granit, la nici patruzeci de centimetri de uşi. Se târî spre mica deschidere, dar uşile de bronz se întâlniră şi se închiseră în nasul lui. Auzi, peste zgomotul din jur, zgomotul făcut de piedicile din podea, care intrau în făgaş.

Burke se răsuci pe spate şi se ridică în capul oaselor. Se întoarse spre poliţista care zăcea pe trepte, cu sângele şiroindu-i din frunte. O urmărea ridicându-se, încet, încet.

Burke se ridică în picioare şi-i întinse mâna, dar ea se sculă fără ajutorul lui şi rămase uitându-se în jos, la cal. La gâtul Comisarului sângera o mică rană: sângele înspumat se scurgea prin gura deschisă a calului şi aburea într-o băltoacă formată pe piatra rece. Calul încerca să se ridice în picioare, dar cădea din nou, fără vlagă, într-o parte. Betty Foster îl împuşcă în cap. După ce-şi puse mâinile pe nările calului ca să se asigure că murise, îşi băgă revolverul înapoi în toc. Privi în sus la Burke şi, din nou, la cal. Coborând uşor scările, dispăru în mulţimea care privea.

Burke privi înspre Avenue. Girofarurile maşinilor de poliţie împrăştiau lumini roşii şi albe care se rostogoleau peste scena haotică şi de-a lungul faţadelor clădirilor înconjurătoare. Din când în când, peste balamucul general, Burke auzea câte un geam care se spărgea, un fluier, un strigăt.

Se întoarse şi privi catedrala. Prinsă de una din uşile de bronz pentru ceremonii, peste chipul Sfintei Elizabeth Seton, se afla o bucată de carton pe care era scris ceva, de mână. Se apropie ca să poată citi, în lumina care se stingea:

ACEASTĂ CATEDRALĂ SE AFLĂ SUB
CONTROLUL ARMATEI FENIENE IRLANDEZE

Era semnat FINN MACCUMAIL.

CARTEA A PATRA

CATEDRALA: ASEDIUL

Prietenie, veselie şi pace! Dacă lumea din afară ar afla de minunile acestei catedrale, atunci n-ar mai rămâne niciodată o stranã neocupată.

Un enoriaş

15

Patrick Burke stătea în faţa Catedralei Sf.Patrick, cu mâinile în buzunare şi cu ţigara în gură. Fulgi rari de zăpadă cu lapoviţă se topeau de o parte şi de alta a calului mort şi curgeau apoi în mici pârâiaşe, spre treptele de piatră reci ca gheaţa.

Mulţimile din străzile înconjurătoare nu erau complet sub control, dar poliţia reorientase ce mai rămăsese din unităţile de paradă spre vest, către Sixth Avenue. Burke putea auzi tobele şi cimpoaiele care dominau vuietul mulţimii. Cea de a două suta douăzeci şi treia paradă a hramului Sfântului Patrick urma să continue până când ultimul mărşăluitor ajungea în Strada Optzeci şi Patru, chiar dacă coloana ar fi trebuit s-o ia prin Central Park, ca să ajungă acolo.

Claxoanele maşinilor urlau de zor şi fluierele şi sirenele poliţiei străpungeau amurgul vântos de martie. *Ce porcăria dracului.* Burke se întreba dacă altcineva în afară de el mai ştia că biserica se afla sub controlul unor oameni înarmaţi. Se uită la ceas – încă nu era nici cinci jumate. Ştirile de la ora şase vor începe devreme şi nu vor înceta până când nu se va termina toată povestea asta.

Burke se întoarse şi studie porţile din bronz, de ceremonie, apoi se sprijini cu umărul de una din ele şi împinse. Uşa se deplasă uşor, apoi sări înapoi şi se închise. Din spatele uşilor, Burke auzi o alarmă stridentă. „Deştepţi ticăloşii.“ Nu va fi deloc uşor să scoţi catedrala din mâinile

lui Finn MacCumail. Auzi, din spatele uşii, o voce înfundată:

– Cară-te! Minăm uşile!

Burke se dădu înapoi şi-şi ridică privirea spre uşile masive, remarcându-le pentru prima dată în douăzeci de ani. De pe panoul din partea dreaptă îl privea un relief în bronz al Sfântului Patrick; într-o mână, ţinea un toiag cocârjat, în cealaltă, un şarpe. La dreapta sfântului se afla o harpă celtică, la stânga, fenixul mitic, preluat de la păgâni, renăscând la o viaţă nouă, din propria-i cenuşă. Burke se întoarse încet şi o luă în jos pe scări. „În regulă, Finn sau Flynn, sau oricum îţi spui tu – oi fi intrat tu mare şi tare aici, dar de ieşit, n-o să ieşi la fel.“

Brian Flynn stătea lângă balustrada balconului corului şi privea deasupra vastei catedrale, care se întindea pe o suprafaţă mai mare decât cea a unui teren de fotbal. Şaptezeci de ferestre foarte înalte, cu vitralii, străluceau în luminile de afară ale oraşului, ca nişte nestemate de pe care se prelinge apa, şi zeci de candelabre împrăştiau o lumină blândă deasupra stranelor din lemn întunecat. Şiruri de coloane din granit se înălţau spre tavanul boltit, asemenea braţelor ridicate ale unui drept-credincios, susţinând casa Domnului. Flynn se întoarse spre John Hickey.

– S-a muncit ceva ca să se construiască locul ăsta.

– Lasă-l pe mine, Brian.

– Prima prioritate a poliţiei, spuse Flynn, este mulţimea de afară. Am câştigat astfel ceva timp ca să ne organizăm apărarea.

Flynn duse un binoclu la ochi şi se uită la Maureen. Vedea chiar şi de la distanta asta că faţa ei era roşie iar maxilarul descria o linie dură. Se uită la Megan, care strânsese în jurul ei trei bărbaţi şi două femei şi inspecta cu aceştia perimetrul zidurilor. Îşi scosese vălul de călugăriţă, dând la iveală părul lung, roşu, care-i cădea pe umeri. Mergea repede, smulgând de pe ea veşmintele de călugăriţă, aruncându-le neglijent pe jos, până ce rămase doar în jeanşi şi într-un *T-shirt* pe care era pictat un măr

mare, roşu, alături de cuvintele *I love New York.* Se opri lângă uşile din transeptul nordic şi-şi ridică privirea în sus, spre triforiul sud-estic şi strigă:

– Gallagher!

Frank Gallagher, îmbrăcat în redingota şi pantalonii în dungi ai unui mareşal de paradă, se aplecă peste parapetul balconului şi-şi îndreptă spre ea puşca cu lunetă, fixând-o prin cătare. Strigă:

– Atenţie!

Megan se dădu de o parte.

Flynn desfăşură un set de planuri şi le rezemă de balustrada balconului corului. Bătu cu palma deschisă în planurile catedralei şi spuse, ca şi cum abia acum realiza cele petrecute:

– Am pus mâna pe ea.

Hickey dădu din cap şi se apucă de barba în smocuri.

– Aşa e, dar o putem păstra, oare? O putem păstra, cu o mână de oameni, împotriva a douăzeci de mii de poliţişti?

Flynn se întoarse înspre Jack Leary, care stătea în picioare, lângă pupitrul orgii de lângă el.

– O putem păstra, Jack?

Leary dădu încet din cap.

– Ori douăzeci de mii, ori douăzeci, tot numai puţini sunt cei care pot intra aici. Bătu uşurel în puşca sa M-14, modificată, cu lunetă ataşată. Cine supravieţuieşte minelor de la uşi, e mort înainte de a apuca să facă trei paşi.

Flynn se uită atent la Leary, în lumina slabă. Leary arăta comic în uniforma lui de colonialist, pusă pentru defilare şi cu puşca vopsită în verde. În ochii săi însă nu era nimic comic, ca de altfel nici în vocea inexpresivă.

Flynn se concentră din nou asupra catedralei, mai aruncând câte o privire peste planuri. Clădirea era în formă de cruce. Piciorul lung al crucii îl reprezenta nava, cu stranele principale şi cele cinci culoare; braţele crucii îl formau transepturile, în care se aflau alte strane şi o ieşire, la capătul fiecărui braţ. Două triforii boltite, galerii întunecoase susţinute pe coloane, atârnau deasupra navei, pe toată lungimea transepturilor.

Pe latura îndepărtată a transepturilor începeau alte două triforii mai mici, care dădeau spre altar. Acesta era planul general de amplasare al structurii ce urma să fie apărată.

Flynn studie partea de sus a planurilor. Ele prezentau clădirea cu cinci etaje a cancelariei, adăpostită în cvadrantul de nord-est al crucii, în exteriorul catedralei. Cancelaria era legată de catedrală prin spaţii subterane, amplasate sub terase şi care nu apăreau în planuri.

În cvadrantul sudic se afla reşedinţa Cardinalului, separată, de asemenea, prin terase şi grădini şi legată prin subterane. Aceste legături necartografiate reprezentau un punct slab în apărarea lor, gândi Flynn.

– Ce bine ar fi fost dacă am fi ocupat şi cele două clădiri exterioare.

– Data viitoare, spuse Hickey, zâmbind.

Flynn îi întoarse zâmbetul. Bătrânul rămăsese o enigmă, trecând brusc de la glumă la seriozitate. Flynn se uită din nou la planuri. Vârful crucii consta în acea suprafaţă rotunjită, numită absidă. În absidă se afla Capela Fecioarei Maria, un loc liniştit, senin, prevăzut cu ferestre înalte, strâmte, cu vitralii. Flynn arătă spre planuri.

– Capela Fecioarei nu are legături cu exteriorul, aşa încât am hotărât să nu plasez nici un om acolo... n-am de unde.

Hickey se aplecă asupra planurilor.

– O să studiez planurile pentru eventualele intrări secrete. Arhitectura bisericească n-ar fi arhitectură bisericească, Brian, fără pereţi falşi şi uşi secrete. Locuri pe unde să se preumble Duhul Sfânt – locuri unde se pot strecura preoţii fără ca tu să-ţi dai seama ca să-ţi bage frica în oase, şoptindu-ţi numele.

– Ai auzit de Whitehorn Abbey, o mănăstire în apropiere de Belfast?

– Am petrecut acolo o noapte. N-ai tras cumva o sperietură bună acolo, băiete? îl întrebă Hickey, râzând.

Flynn îşi ridică din nou privirea, concentrându-se asupra porţiunii înălţate, construită în marmură neagră şi albă şi care era denumită sanctuarul altarului. În mijlocul sanctuarului se afla altarul, înălţat şi mai sus încă, pe un

soclu lat, de marmură. Impresia de rece a marmurei şi bronzului din acest perimetru fusese îndulcită cu câmpii întregi de garoafe verzi, simbolizând, îşi imagina Flynn, pământul verde al Irlandei, care n-ar fi arătat sau mirosit atât de plăcut, pe altar.

De ambele părţi ale sanctuarului se aflau şiruri de strane din lemn, rezervate clerului. În stranele din dreapta stăteau Maureen, Baxter şi părintele Murphy, toţi părând, de la distanţă, foarte tăcuţi. Flynn îşi duse binoclul la ochi şi se uită din nou la Maureen. Nu părea câtuşi de puţin înspăimântată şi lui îi plăcea asta. Observă că buzele ei se mişcau, în timp ce privirea îi era aţintită înainte. Se ruga? Nu, nu Maureen. Şi buzele lui Baxter se mişcau. Şi ale părintelui Murphy.

– Pun la cale lucruri urâte împotriva noastră, John.

– E bine, spuse Hickey. Poate reuşesc să ne distreze puţin.

Flynn orientă binoclul spre dreapta. În faţa ostaticilor, dincolo de pardoseala de marmură care forma un joc de pătrate, stătea Cardinalul, pe tronul său înălţat, din catifea roşie, complet nemişcat.

– Fără sanctuar în sanctuar, comentă Flynn, în şoaptă.

Leary îl auzi şi strigă:

– Un sanctuar ca vai de el. Dacă părăsesc zona, îi omor.

Flynn se aplecă şi mai mult peste balustradă.

Chiar sub altar se aflau scările care duceau la sacristie şi care nu puteau fi văzute din locul unde Pedar Fitzgerald, fratele lui Megan, stătea pe jos, cu o puşcă mitralieră în mână. Fitzgerald era un om de bază, un om care ştia că porţile acelea legate cu lanţuri trebuie păzite cu orice preţ. Avea curajul surorii sale, dar fără sălbăticia ei.

– Încă nu ştim dacă există posibilitatea ca ei să pătrundă în criptă prin vreun drum subteran şi să pice de-aici direct în spatele lui Peter.

Hickey privi din nou planurile.

– O să avem mai târziu şi cheile de la criptă şi toate cheile de aici şi atunci vom putea studia ca lumea întreaga clădire. Avem nevoie de timp, Brian. Timp ca să ne

consolidăm apărarea. Lasă naibii planurile astea, nu sunt prea amănunţite. Şi la naiba cu biserica asta! E ca un ciur de marmură, cu mai multe spaţii albe decât o poveste despre înviere.

– Sper că poliţia n-o să pună mâna pe arhitect.

– Ar fi trebuit să-l răpeşti aseară, o dată cu Terri o'Neal, spuse Hickey.

– Ar fi fost prea bătător la ochi. Ar fi oferit o pistă Serviciilor Secrete.

– Atunci ar fi trebuit să-l omori şi să laşi impresia unui accident.

Flynn dădu din cap.

– O linie trebuie să tragă fiecare, la un moment dat.

– Eşti un revoluţionar puturos. E o minune că ai ajuns până aici.

– Am ajuns mai departe decât cei mai mulţi. Sunt aici.

16

Maiorul Bartholomew Martin îşi lăsă în jos binoclul de câmp şi expiră lung.

Ei bine, au făcut-o. Fără accidente, se pare... Cu excepţia acelui superb cal. Închise fereastra, ferindu-se de vântul rece şi de lapoviţă.

– Totuşi, Burke era cât pe ce să se lase împuşcat.

Kruger ridică din umeri. Oricum nu merită să examinezi prea de aproape asemenea chestii.

Maiorul Martin îşi puse pardesiul.

– Sir Harold are stofă. A jucat o partidă de bridge pe cinste. Oricum, vezi şi tu, Flynn s-a reîntors la lumea lui. Iar acum, de îndată ce lucrurile nu vor mai merge aşa cum vor ei, vor fi gata să-l omoare.

Kruger se uită afară pe fereastră.

– Cred că tu ai plănuit răpirea lui Baxter.

Maiorul Martin o luă spre uşă.

– Eu nu am plănuit *nimic,* Kruger. Eu nu am asigurat decât ocazia şi cele necesare. Aproape tot ce s-a întâmplat este pentru mine o surpriză la fel de mare ca şi pentru poliţie. Martin se uită la ceas. Consulatul meu o să mă caute, iar oamenii tăi te vor căuta pe tine. Kruger, nu uita, prima condiţie a unui mincinos de succes este să aibă memorie bună. Nu uita ceea ce se presupune că nu ştii şi, te rog, aminteşte-ţi lucrurile despre care *se presupune* că le ştii.

Îşi puse mănuşile şi ieşi.

Megan Fitzgerald făcu semn celor trei bărbaţi şi două femei care erau cu ea şi o porni repede spre partea din faţă a catedralei. Cei cinci o urmară, încărcaţi cu valize, cu puşti în bandulieră şi lansatoare de rachete. Intrară în deschiderea turnului nordic, luară liftul şi coborâră în camera de repetiţii a corului, din turn. Megan intră în balconul corului.

Jack Leary stătea în picioare la capătul balconului, la o

distanţă oarecare de Flynn şi Hickey, stabilindu-şi câmpul de tragere. Megan îl întrebă scurt:

– Leary, ai înţeles ordinele primite?

Lunetistul se întoarse şi se uită la ea.

Megan îi susţinu privirea, uitându-se în ochii lui şterşi, apoşi. Ochi blânzi, se gândi ea, dar ştia cât de duri deveneau când îşi ducea puşca la umăr. Ochi care vedeau lucrurile nu într-o mişcare curgătoare, ci într-o serie de cadre fixe, ca lentilele unui aparat de fotografiat. Îi urmărise de multe ori în exerciţiul funcţiunii. O perfectă coordonare mână – ochi: „memoria muşchilor“, o numise el odată, când stătuseră împreună de vorbă. Memoria muşchilor – un pas sub instinct, ca şi cum creierul n-ar fi fost implicat în acest proces – nervi optici şi nervi motori, controlaţi de o legătură rudimentară de fibre, întâlnită doar la formele primitive de viaţă. Ceilalţi îl ocoleau pe Leary, dar Megan era fascinată de el.

– Leary, răspunde-mi, ştii ce ordine ai primit, omule?

Dădu din cap aproape imperceptibil, în timp ce ochii lui o măsurau pe tânăra femeie care stătea în faţa lui.

Megan o porni de-a lungul balustradei, apropiindu-se de Flynn şi Hickey. Puse pe balustradă telefonul portabil şi se uită la telefonul de pe orgă, legat cu exteriorul.

– Cheamă poliţia.

Flynn nu-şi ridică privirea din planuri.

– Ei să ne sune pe noi.

Hickey îi spuse:

– Te sfătuiesc să nu-l plictiseşti pe domnul Leary. Pare incapabil să susţină un dialog spiritual şi ar fi în stare să te ucidă, dacă nu-şi găseşte cuvintele.

Megan privi înapoi spre Leary şi apoi îi spuse lui Hickey:

– Noi doi ne înţelegem.

Hickey zâmbi.

– Da, am observat o comunicare tăcută între voi – dar ce fel de altă comunicare poţi avea cu un bărbat al cărui vocabular însumează paisprezece cuvinte, opt din ele referitoare la puşti?

Megan se întoarse şi o luă înapoi spre intrarea în camera

de repetiţii a corului, unde o aşteptau ceilalţi, şi îi conduse în sus, pe o scară în spirală. La următorul nivel deasupra camerei de repetiţii dădu de o uşă, o deschise îmbrâncind-o şi-i făcu semn lui Abby Boland.

– Vino cu mine, îi spuse.

Lungul triforiu se întindea de-a lungul aripii de nord a catedralei, o galerie neiluminată, numai piatră prăfuită şi conducte ale instalaţiei de aer condiţionat. O lance cam de şase metri lungime, pornea din parapet, deasupra navei, fluturând steagul Papal, alb cu galben.

Megan se întoarse spre Abby Boland, care era îmbrăcată cu fusta scurtă şi bluza de majoretă de la Şcoala Mamei Cabrini, de care nici una din ele nu auzise până săptămâna trecută.

– Acesta este postul tău, spuse Megan. Nu uita, racheta va fi folosită în cazul în care vezi un Saracen, sau cum le-or spune ei pe aici blindatelor, apărând prin uşa de care te ocupi tu. Puşca cu lunetă este pentru apărarea de aproape, dacă cumva apare cineva prin intrarea turnului, de acolo – şi ca să-ţi zbori proprii creieri, dacă-ţi trece prin cap aşa ceva. Ai întrebări? Nu?

O măsură pe fată de sus până jos.

– Ar fi trebuit să-ţi aduci nişte haine cu tine. O să fie cam frig aici sus, la noapte. Megan reveni în turn.

Abby Bolan îşi scoase puştile din bandulieră şi le puse jos, alături de rachetă. Îşi scoase ghetele foarte ajustate, desfăcu nasturii de la bluza strâmtă şi se uită prin cătarea puştii cu lunetă, apoi o lăsă jos şi privi în jur. Se gândi că, în loc să-şi elibereze soţul, pe Jonathan, ar putea ajunge şi ea foarte bine tot la puşcărie, dar pe partea asta a Atlanticului, o distanţă mult prea mare ca să le permită să-şi împletească degetele prin sârma ghimpată de la Long Kesh. Desigur, ar putea chiar muri, ceea ce ar fi mai bine pentru amândoi.

Megan Fitzgerald continuă drumul în sus, pe scara clopotniţei, de unde o luă pe un culoar lateral. Găsi un întrerupător cu lanţ, trase de el şi aprinse un bec mic, care

scoase la iveală o parte a imensului pod. Pasarele din lemn treceau peste tavanul fals al plafoanelor boltite de dedesubt, pierzându-se departe, în întuneric. Cei patru care o însoţeau mergeau grăbiţi pe aceste podeţe, aprinzând lumini în podul îngheţat, mirosind a mucegai.

Megan se uită la cele zece lucarne de sus care dădeau pe acoperişul îmbrăcat în plăcuţe de ardezie, de deasupra. Pe jos, din loc în loc, se aflau mici trolii care coborau candelabrele pentru întreţinere. Se întoarse şi o luă către fereastra mare, boltită, din creasta frontală a podului. Ornamentele exterioare, din piatră, ale catedralei obturau parţial vederea, iar ochiurile mici de geam erau acoperite de funingine. Şterse cu mâna o mică suprafaţă şi se uită jos, pe Fifth Avenue. Zona din faţa catedralei era aproape pustie, dar poliţia nu împrăştiase încă mulţimile din intersecţiile aflate de o parte şi de alta. Se vedea, în lumina felinarelor, lapoviţa care cădea, iar gheaţa acoperea străzile şi trotuarele, depunându-se şi pe umerii lui Atlas.

Megan îşi îndreptă privirea spre International Building din Rockefeller Center, care se afla exact în faţa ei. Cele două aripi laterale ale clădirii erau mai scunde decât podul şi putea vedea oameni făcându-şi loc printre porţiunile acoperite cu gheaţă, oameni îngrămădindu-se pe marile hârdaie din beton, în care se aflau plante şi pomi desfrunziţi. Politistii în uniformă nu aveau puşti şi ştia că nici catedrala nu fusese încă înconjurată de brigăzile anţi-teroriste SWAT, eufemistic numite Divizia pentru Intervenţii Urgente din New York. Nici soldaţi nu văzu şi-şi aminti că americanii recurgeau rar la ei.

Se întoarse din nou la podul ei. Cei patru deschiseseră valizele şi plantaseră mormane de lumânări, din loc în loc, de-a lungul pasarelelor. Megan îi chemă pe Jean Kearney şi Arthur Nulty.

– Găsiţi toporiştile din echipamentele PCI, scoateţi scânduri din pasarele şi construiţi ruguri în jurul lumânărilor. Tăiaţi furtunurile de apă care ajung aici şi întindeţi firul pentru telefonul de campanie. Grăbiţi-vă. Mullins şi Devane, luaţi o toporişcă şi veniţi cu mine.

Megan Fitzgerald ieşi din pod, urmată de cei doi bărbaţi care făcuseră pe cei din serviciul de pază BSS, Donald Mullins şi Rory Devane. Megan îşi continuă drumul în sus spre clopotniţă.

Mullins căra cu el o rolă de cablu telefonic, pe care îl derula în urma lui. Devane căra armele şi toporiştile.

Arthur Nulty îi oferi o ţigară lui Jean Kearney. Se uită la uniforma ei de stewardesă pe liniile Aer Lingus, de un verde Kelly.

– Arăţi foarte sexi, fetiţo. Ce crezi, ar fi un sacrilegiu dacă am face-o aici, sus?

– N-avem timp de asta.

– Timpul este singurul lucru pe care-l avem aici. Doamne, dar ce frig e. Ne-ar trebui un trotil să ne încălzim, dar cum n-avem voie, o lăsăm baltă...

– Mai vedem noi. Isuse, Arthur, dacă soţia ta – ce-o să se întâmple cu noi dacă o scoatem din închisoarea Armagh?

Arthur Nulty îi dădu drumul la braţ şi privi aiurea.

– Păi... ştiu eu... eu zic c-o să vedem atunci.

Puse mâna pe toporişcă şi o roti, zdrobind o balustradă de lemn, apoi smulse balustrada din stâlpul ei şi o aruncă peste un teanc de lumânări.

– Peste tot, aici numai lemn. Niciodată nu m-aş fi gândit că o să ajung să dau foc unei biserici. Dacă m-ar vedea acum părintele Flannery...

Mai roti o dată toporişca.

– Isuse, sper că nu se va ajunge aici. Cedează ei înainte de a vedea arzând catedrala asta. Peste douăzeci şi patru de ore, fraţii tăi vor fi la Dublin. Bătrânul tău tată va fi fericit, Jean. Se gândea că niciodată nu-şi va mai vedea băieţii.

Aruncă un bulumac deasupra stivei de lemne.

– Megan le-a spus ruguri. Oare nu ştie că ruguri se numesc doar locurile unde sunt arse trupuri?

17

Patrick Burke plasă poliţişti la toate portalurile catedralei, avertizându-i că uşile erau minate, apoi se întoarse în partea din faţă a acesteia şi se apropie de o maşină de patrulă a poliţiei, parcată acolo.

– S-au restabilit legăturile telefonice?

Poliţistul dădu din cap.

– Nu, domnule. Ce se întâmplă înăuntru?

– Sunt oameni înarmaţi, deci continuă să împingi lumea cât mai în spate. Spune-i ofiţerului care răspunde de zona asta să înceapă acţiunea de constituire a unui cordon.

– Da, domnule.

Maşina de patrulă o porni pe bulevard care era aproape pustiu.

Burke urcă din nou treptele şi o văzu pe ofiţerul de politie Betty Foster, îngenuncheată pe gheaţă alături de cal.

Îl privi.

– Tot aici eşti? Se uită înapoi la cal. Trebuie să iau şaua. Încerca să desprindă cureaua. Ce naiba se petrece înăuntru? Cât pe-aici să mă ucizi, spuse ea, smucind de şa.

O ajută să tragă de şa, dar aceasta nu se desprindea.

– Las-o aici.

– Nu pot. E din dotarea poliţiei.

– Dotările poliţiei sunt presărate acum peste tot, pe Fifth Avenue. Dădu drumul şeii şi se uită la ceasul turnului. În curând, în turnurile astea se vor afla oameni, dacă nu cumva se şi află. Recuperezi şaua mai târziu, când vor lua calul de-aici.

Ea se ridică.

– Bietul Comisar. Amândoi.

– Ce vrei să zici?

– Comisarul de poliţie Dwyer a murit în urma unui atac de cord – la tribune.

– Isuse Cristoase! Burke auzi un zgomot dinspre clopotniţa de deasupra şi o trase pe Betty Foster sub firida uşii principale. E cineva acolo sus.

– Rămâi aici?

– Până se mai îndreaptă lucrurile.

Se uită la el, apoi spuse:

– Eşti curajos, locotenent Burke?

– Nu. Numai prost.

– Aşa m-am gândit şi eu. Râse. Doamne, am crezut că mor când am văzut călugăriţa aia – cred că nu era călugăriţă...

– Nu prea.

– Femeia aia, cu o puşcă aţintită asupra noastră.

– Te-ai descurcat bine.

– Oare? Poate că da. Se opri şi privi în jur. O să fiu de serviciu o bună bucată de vreme, de-acum înainte. Trebuie să mă întorc în Varick Street, să mă văd din nou călare.

– Călare?

O bizară scenă erotică îi trecu prin minte.

– Ah, da. Mergi pe lângă zid. Nu ştiu dacă tipii din turn caută ţinte albastre, dar mai bine să pornim de la premisa asta.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea, după o uşoară ezitare. Ieşi din firidă, ţinându-se aproape de zid. Se întoarse şi-i spuse: N-am venit numai pentru şa. Am vrut să văd dacă eşti teafăr.

Burke o urmări dând colţul clopotniţei. Azi dimineaţă, nici el şi nici Betty Foster n-ar fi întors capul unul după celălalt. Dar iată că acum se petrecuseră lucruri importante – revolte, împuşcături, cai – stimulente puternice, afrodiziace puternice. Se uită la ceasul de la mână. Starea aceasta de acalmie nu va mai dura mult.

Megan Fitzgerald urcă în clopotniţă şi rămase locului, trăgându-şi răsuflarea, în timp ce se uita prin încăperea rece, scrutând lumina slabă, împrăştiată de unicul bec. Văzu aparatul de bruiaj al lui Flynn, pe o grindă de care atârnau trei clopote uriaşe, fiecare din ele fiind prevăzut cu o roată de acţionare şi o chingă de tras. Vântul rece, de martie, pătrundea în rafale prin cele opt perechi de turnuleţe din aramă, pentru ventilaţie, existente în camera

octogonală a turnului.

Sunetul sirenelor şi al portavocilor poliţiei era purtat în sus, în încăperea înaltă cât optsprezece etaje.

Megan luă o toporişcă de oţel de la Rory Devane, se întoarse brusc şi izbi cu ea într-una din perechile de guri de aerisire, spărgându-le şi făcând loc de intrare luminilor oraşului.

Mullins procedă la fel cu celelalte aerisiri, smulgându-le din tocurile lor de piatră în timp ce Devane îngenunchease, ca să conecteze un telefon de campanie.

Megan se întoarse spre Mullins care se dusese la fereastra care dădea în Fifth Avenue.

– Şi nu uita, Mullins, raportezi *orice* lucru neobişnuit. Fii cu ochii în patru la elicoptere. Şi să nu tragi fără ordin.

Mullins privi afară, la Rockefeller Center. Mulţimea se înghesuia la ferestrele din faţa lui şi pe acoperişurile de dedesubt oamenii arătau spre turnuleţele de ventilaţie, sparte. Un proiector al poliţiei se aprinse jos în stradă şi fascicolul lui alb făcu un cerc şi se odihni pe deschiderea unde se afla Mullins. Acesta se dădu înapoi şi clipi din ochi.

– Ce-aş mai scoate din funcţie proiectorul ăsta.

– Atunci ai putea s-o faci chiar acum, încuviinţă Megan, dând din cap.

Mullins se îndepărtă de deschidere şi privi prin luneta puştii. Văzu oameni mişcându-se în jurul proiectorului. Respiră adânc, fixă şi apăsă pe trăgaci. Sunetul armei explodă în clopotniţă şi Mullins văzu cursa roşie a trasorului coborând în intersecţie. Lumina albă deveni brusc roşie, apoi se întunecă de tot şi proiectorul muri. Un sunet spart, înfundat pătrunse în clopotniţă, urmat de zgomotele împuşcăturilor. Mullins se dădu înapoi, în spatele zidăriei de piatră şi-şi suflă nasul în batistă.

– Cam rece, aici sus.

Devane se aşează pe podea şi acţionă manivela telefonului de campanie.

– Podul, aici clopotniţa. Mă auzi?

Răspunse, clară, vocea lui Jane Kearney.

– Te aud, clopotniţă. Ce-a fost zgomotul ăla?

– Mullins a aruncat în aer un proiector. Nici o problemă, răspunse Devane.

– Am înţeles. Rămâi pe recepţie ca să verifici legătura cu balconul corului. Balconul corului, poţi auzi podul şi clopotniţa?

Se auzi vocea lui John Hickey:

– Vă aud pe amândoi. Legătura telefonică s-a stabilit. Cine dracu' v-a autorizat să trageţi în proiector?

Megan smulse telefonul din mâna lui Devane.

– Eu.

Vocea lui Hickey sună sarcastică şi plictisită:

– Megan, fato, asta a fost o întrebare retorică. Cunoşteam foarte bine răspunsul. Şi fii atentă ce faci astăzi.

Megan trânti la pământ telefonul de campanie şi se uită în jos, la Devane.

– Du-te jos şi întinde firul, din balconul corului spre turnul sudic, sparge turnuleţele de aerisire şi ocupă-ţi postul, acolo.

Devane luă o rolă de fir telefonic, toporişca şi coborî din clopotniţă.

Megan se deplasă de la deschizătură la deschizătură. Zidurile catedralei erau scăldate într-o lumină albăstruie, venind de la reflectoarele din grădini. La nord, masivul Olympic Tower, o clădire de cincizeci şi unu de etaje, reflecta, în pereţii ei din sticlă, catedrala. În partea de est, ferestrele hotelului Waldorf-Astoria se profilau luminate pe cerul negru, iar spre sud se înălţa turnul pereche, blocând parţial vederea spre Saks Fifth Avenue. Pe acoperişurile de la Saks, poliţişti se învârteau încolo şi încoace, bătându-se pe braţe ca să se încălzească. Porţiune cu porţiune, mulţimea fusese împinsă înapoi de pe toate străzile învecinate şi perimetrul pustiu din jurul catedralei se mărise.

Megan se uită în spate, la Mullins, care-şi sufla în mâini. Faţa lui tânără era roşie de frig şi buzele lui căpătaseră o tentă vineţie. Se îndreptă spre treptele din mijlocul încăperii.

– Fii vigilent.

Mullins o urmări pe Megan dispărând în jos pe scări şi dintr-o dată se simţi singur.

– Căţeaua!

Nu era cu mult mai în vârstă decât el dar mişcările ei, vocea ei erau cele ale unei femei mai bătrâne. Îşi pierduse tinereţea întru totul, cu excepţia chipului şi a trupului.

Mullins se uită împrejur, în solitarul său post de observaţie, apoi scrută din nou Fifth Avenue. Desfăcu un steag înfăşurat în jurul taliei, îi prinse colţurile de gura de ventilaţie, lăsându-l apoi să se desfăşoare, în exteriorul turnului. O pală de vânt făcu să se bată de marmura cenuşie şi reflectoarele catedralei îl învăluiră într-o lumină plăcută.

O exclamaţie generală se ridică din mijlocul reporterilor şi a civililor care se mai aflau încă în zonă, pe străzi şi pe acoperişuri.

Mullins ascultă reacţia combinată, apoi îşi retrase capul înapoi în turn şi-şi şterse lapoviţa de pe faţă. Se întrebă, cu o oarecare teamă, cum ajunsese el să stea în clopotniţa Catedralei Sf. Patrick, cu o puşcă în mână. Apoi îşi aminti de sora lui mai mare, Peg, văduvă cu trei copii, măsurând curtea închisorii din Armagh. Îşi aminti de noaptea în care soţul ei, Barry Collins, fusese ucis, încercând să pună mâna pe o dubă a puşcăriei în care se presupunea că s-ar fi aflat Sheila, sora lui Maureen Malone. Şi-o aminti pe mama lui, ocupându-se zile întregi de copiii lui Peg, când ea plecase însoţită de oameni cu înfăţişare de brute, îmbrăcaţi în pardesie negre. Mullins îşi aminti de noaptea în care ieşise pe străzile din Belfast ca să dea de Flynn şi de fenienii lui şi cum mai plângea şi mai ocăra maică-sa, în urma lui. Dar cel mai mult îşi amintea de bombele şi loviturile de tun care zguduiseră şi distruseseră nopţile oraşului, încă de pe vremea când era copil. Gândindu-se în urmă, nu văzu cum ar fi putut străbate orice alt drum care să nu-l fi condus aici sau într-un loc asemănător.

Patrick Burke privi în sus. Un steag verde, având blazonul auriu al harpei irlandeze, atârna de turnuleţele de

aerisire sparte, şi Burke putea distinge un om cu o puşcă în mână, stând în deschizătură. Burke se întoarse şi urmări poliţiştii care înlăturau din drum proiectorul distrus. Mulţimea devenise mai cooperantă, dându-şi seama că acela care putea dezafecta un proiector aflat la o distanţă de aproape două sute de metri de el îi putea dezafecta şi pe ei, la fel de uşor. Burke intră în firida uşii turnului şi vorbi cu poliţistul plasat de el acolo.

– Mai stăm puţin aici. Tipul ăla de sus mai produce încă adrenalină.

– Cunosc senzaţia.

Burke privi în lungul treptelor. Covorul verde devenise de acum alb de lapoviţă iar garoafele verzi, scufiile de spiriduş, din plastic, şi pompoanele de hârtie umpleau scările, trotuarele şi străzile. În intersecţia cu Strada Cincizeci, o tobă uriaşă, părăsită de Orangemani, zăcea pe o parte. Meloane negre şi eşarfe de un portocaliu strălucitor, se târau încet spre sud, purtate de vânt. De pe clădirile din Rockefeller Center, fotoreporteri imprimau totul pe peliculă. Burke îşi închipuia cam cum vor apărea acestea la televizor. Imagini luate de sus: resturi, un melon rostogolindu-se în neştire de-a lungul străzii îngheţate. Comentariul, cu o voce adâncă, răsunătoare: „Astăzi, străvechiul război dintre englezi şi irlandezi s-a mutat pe Fifth Avenue...“ Irlandezii îţi oferă întotdeauna un teatru de calitate.

Brian Flynn se aplecă în afară, peste balustrada balconului corului şi arătă spre o mică sacristie, dincolo de deambulatoriu, spunându-i lui Hickey:

– Cum noi nu putem vedea uşa exterioară a sacristiei episcopului sau uşa de la lift, poliţia poate, în mod teoretic, veni de hac alarmelor şi minelor. Atunci, sacristia asta mică o să fie ticsită de poliţişti.

Leary, care era în stare să audă de la distanţe foarte mari, strigă din capătul celălalt al balconului corului:

– Şi dacă-şi vâră capul în deambulatoriu, eu o să fac poc şi...

Hickey strigă înapoi:

– Mulţumesc, domnule Leary. Ştim bine că aşa o să faci. Iar lui Flynn îi spuse încet: Dumnezeule Atotputernic, unde ai găsit monstrul ăsta? Mi-ar fi frică şi să mă scarpin în fund, în raza lui.

Flynn răspunse liniştit:

– Da, are ochi şi urechi.

– E american, nu?

– Irlandez-american. Trăgător de elită în marină, în Vietnam.

– Ştie ce caută aici? Ştie măcar *unde* naiba *se află?*

– Cocoţat în observator, supraveghind o zonă de foc. Asta e tot ce ştie şi tot ce-l interesează. Pentru serviciile sale este plătit cu dărnicie. Este singurul, în afară de mine şi de tine, care nu are rude în puşcăriile din Anglia. Nu vreau aici, sus, un om legat emoţional de noi. El o să ucidă după cum o să sune ordinul, o să ucidă pe oricine, după cum o să-i spun eu şi, dacă vom fi atacaţi şi înfrânţi, va ucide pe oricare dintre noi, dacă va mai fi în stare de asta. El este îngerul Morţii, Femeia cu Coasa şi ultima instanţă.

– Ştie cineva toate astea?

– Nu.

Hickey zâmbi cu o jumătate de rânjet ştirb.

– Te-am subestimat, Brian.

– Da. Asta ai făcut. Dar hai să mergem mai departe. Sacristia Arhiepiscopului – este o problemă, dar doar una din multe altele...

– Mi-ar fi plăcut să aduci mai mulţi oameni.

Flynn vorbi agasat:

– Am mulţi care mă ajută afară, dar câţi oameni crezi că puteam găsi care să vină aici ca să moară?

Un aer gânditor, pierdut, se aşternu pe faţa bătrânului.

– Pe câţi bărbaţi şi femei nu te puteai baza, în Dublin, în Lunea Paştilor, în 1916. Mai mulţi decât ar fi putut adăposti clădirile asediate. Ochii lui Hickey măsurară liniştita catedrală care se întindea sub ei. Atunci nu duceam lipsă de voluntari. Sau de credinţă! Câtă credinţă putea exista în noi toţi. În primele zile ale primului război mondial, cu puţin

înainte de revolta din ziua de Paşte, fratele meu se afla în armata britanică. Mulţi băieţi irlandezi erau pe atunci înrolaţi. Şi încă mai sunt. Ai auzit de îngerii din Mons? Nu? Ei bine, fratele meu Bob se afla în Franţa, împreună cu Corpul Expediţionar Britanic şi erau cu toţii cât pe-aci să fie anihilaţi de o forţă germană copleşitoare. Atunci, într-un loc numit Mons, a apărut o ceată de îngeri care s-a interpus între ei şi nemţi. E de la sine înţeles că nemţii s-au retras într-o derută generală. S-a scris despre asta în toate ziarele timpului. Şi oamenii *au crezut* asta, Brian. Au crezut că armata britanică era atât de binecuvântată de Dumnezeu, încât El îşi trimisese chiar şi îngerii să intervină în favoarea ei, împotriva duşmanului.

Flynn se uită la Hickey.

– Sună ca o halucinaţie în masă... a unor oameni disperaţi. Când vom începe să vedem îngeri aici, vom şti că am reuşit şi că...

Se întrerupse brusc şi se uită atent la Hickey, în lumina slabă. O clipă se crezu înapoi, în mănăstirea Whitehorn, ascultând poveştile bătrânului preot.

– Ce e, amice?

– Nimic. Presupun că n-ar trebui să te îndoieşti de intervenţiile unei forţe supranaturale. O să mai vorbim despre asta, mâine.

Hickey râse.

– Dacă o să mai poţi vorbi mâine, o să te cred.

Flynn zâmbi forţat.

– Poate că o să-ţi vorbesc despre asta în altă parte.

– Atunci precis o să te cred.

Megan Fitzgerald se opri în spatele lui George Sullivan care tocmai monta ultima mină, la uşa transeptului sudic.

– Ai terminat?

Sullivan se întoarse brusc.

– Isuse, Megan, nu mai face asta când lucrez cu exploziv.

Se uită la Sullivan, îmbrăcat într-un splendid kilt de cimpoier al Societăţii Irlandeze a Poliţiei din New York.

– Ia-ţi sculele şi vino cu mine. Ia-ţi şi cimpoiul.

Îl conduse spre o uşă mică aflată în colţul transeptului şi urcară o scară de piatră în spiralăă, de unde ieşiră în lungul triforiu sudic. O lance de steag, de care atârna un uriaş steag al Americii, era îndreptată peste navă, orientată în direcţia steagului papal aflat pe triforiul din partea cealaltă. Megan se uită în stânga, spre balconul corului de dedesubt şi-i urmări pe Flynn şi Hickey cufundaţi în planurile lor, ca doi generali în ajunul unei bătălii. I se părea ciudat că doi oameni atât de diferiţi îţi creau impresia că se înţeleg atât de bine. Ei nu-i plăcuse ideea de a-l băga în combinaţie, în ultima clipă, pe John Hickey. Ceilalţi însă simţiseră nevoia bătrânului erou, pentru a se justifica pe ei înşişi, prin legătura de bună credinţă pe care acesta o reprezenta cu anul 1916, de parcă prezenţa lui Hickey i-ar fi putut face altceva decât ceea ce erau cu toţii, adică nişte proscrişi.

Ea nu simţea nevoia să se întoarcă spre trecut. Pentru ea, lumea căpătase formă în anul 1973, când, întorcându-se de la şcoală, văzuse pentru prima oară dezastrul provocat de bombe în centrul Belfastului, şi căpătase sens şi scop când fratele ei mai mare, Tommy, fusese rănit şi prins, încercând să o elibereze pe Sheila Malone. Pentru ea nu exista nici trecutul îndepărtat şi nici viitorul apropiat. Propriile ei amintiri reprezentau toată istoria care o interesa.

Îl urmări pe Flynn cum arată cu mâna şi gesticulează. Nu părea cu mult diferit de bătrânul de lângă el. Totuşi, odinioară, fusese diferit. Pentru Tommy Fitzgerald, Brian Flynn era întruchiparea a tot ce ar trebui să fie un bărbat, iar ea crescuse văzându-l pe Brian Flynn, legenda în formare, cu ochii fratelui ei. Urmă apoi arestarea şi eliberarea lui Brian, în cel mai fericit caz, dubioasă. Apoi despărţirea de IRA, formarea noii armate a fenienilor, recrutarea, de către Flynn, a ei şi a fratelui ei mai mic, Pedar, şi, în sfârşit, inevitabila lor legătură. Ca amant, el n-o dezamăgise, dar ca revoluţionar avea puncte slabe. Brian ar fi în stare să ezite înainte de a distruge catedrala, dar o să aibă ea grijă ca această hotărâre să nu depindă de el.

Sullivan strigă din capătul celălalt al catedralei:

– Vederea e minunată. Dar cum stăm cu mâncarea?

Megan se întoarse spre el:

– Dacă n-o să-ţi fie scârbă să înfuleci într-o baltă de sânge, este bună şi la discreţie.

Sullivan se uită la ea prin luneta armei.

– Nu fi bestie, Megan. Ridică puşca şi o îndreptă asupra lui Abby Boland, remarcându-i, prin lunetă, bluza descheiată. Ea îl văzu şi-i făcu semn cu mâna. El îi întoarse salutul.

– Atât de aproape şi totuşi atât de departe!

– Mai fă şi tu o pauză, George, spuse Megan. Oricum, o vreme n-o s-o mai foloseşti la altceva decât la pipi. Îl privi cu atenţie. George Sullivan nu se lăsa uşor intimidat de ea. Era în el un amestec de îngâmfare şi sfidare care veneau din folosirea explozivilor puternici şi despre care spunea că sunt un dar special de la zei. Posibil.

– Eşti sigur că Hickey ştie cum să monteze bombele?

Sullivan luă unul din cimpoaie şi începu să sufle în el. Privi în sus.

– Ah, da. E foarte bun. E drept, a rămas el la tehnica celui de-al doilea război mondial, dar e-n regulă, are nervi buni pentru aşa ceva.

– Mă interesează priceperea, nu curajul lui. Doar eu sunt cea care-l secondez.

– Splendid. În caz că lucrurile n-or să meargă bine, ideal e să fii cât mai aproape. Nu simţi nimic. Noi o să fim cei nenorociţi, cei de aici, căci vom fi striviţi încet de piatra care o să cadă. Imaginează-ţi, Megan. Vom fi ca Samson şi Dalila, cu templul prăbuşindu-se peste capetele noastre, tone de piatră care se clatină, se prăbuşesc... Ar fi trebuit să se îngrijească cineva să aducă aici o cameră de luat vederi.

– Data viitoare. În regulă, George, în caz că ei pătrund aici, tu tragi din transeptul nordic. Dar dacă vor folosi blindate ca să treacă prin uşa asta, atunci Boland se va apleca peste triforiul nordic şi va lansa o rachetă direct aici, jos. Iar tu te vei ocupa atunci de uşa transeptului sudic, de sub tine. Vă veţi acoperi reciproc, cu focuri de armă.

– Şi dacă unul din noi moare?

– În situaţia asta, ceilalţi doi, Gallagher şi Farrell, îşi vor împărţi sectorul celui mort.

– Şi dacă murim toţi?

– Atunci nu mai contează, nu-i aşa, George? Apoi, mai e şi Leary. Leary e nemuritor, ştii bine.

– Am auzit. Îşi duse cimpoiul la gură.

– Ştii să cânţi „Întoarce-te la Erin?“

Dădu din cap, în timp ce sufla din cimpoi.

– Atunci cântă-l pentru noi, George.

Inspiră adânc şi spuse:

– Ca să folosesc o zicală, Megan, nu ai plătit cimpoierul, aşa că nu comanzi melodia. O să cânt „Menestrelul“ şi al naibii să fiu dacă n-o să-ţi placă. Haide, cară-te acum şi lasă-mă-n pace.

Megan se uită la el, se răsuci brusc şi intră în micuţa încăpere care ducea la scara în spiralã.

Sullivan termină cu umflatul cimpoiului, expedie câteva note spre peretele din spatele lui, luă tonul necesar, apoi se întoarse, se sprijini cu burta de parapetul de piatră şi începu să cânte. Melodia obsedantă pătrunse în fiecare ungher al catedralei, ce-şi trimitea ecoul înapoi, din piatră. Un lucru nefericit din punct de vedere acustic, pentru orgă sau cor, se gândea Sullivan, dar pentru un cimpoi era ceva minunat, căci îl făcea să sune ca vechile cimpoaie de război ale celţilor, al căror ecou răsuna în Văile Stâncoase din Antrim. Cimpoaiele erau făcute parcă să-şi trimită înapoi, din piatră, ecoul, îşi zise el, şi acum, că-şi auzise cimpoiul aici, ar recomanda folosirea lui în Irlanda, în locul orgii. Niciodată nu se auzise atât de bine cimpoiul lui.

O văzu pe Abby Boland aplecându-se peste balustradă, uitându-se la el şi cântă pentru ea, apoi se întoarse spre răsărit şi-i cântă soţiei sale, aflată în închisoarea Armagh, după care se întoarse spre zidul din spatele lui şi cântă încet, numai pentru el.

18

Brian Flynn îl ascultă câteva secunde pe Sullivan.

– Nu e rău băiatul.

Hickey îşi scoase pipa din lemn de iarbă neagră şi începu să o îndese.

– Îmi aminteşte de regimentele scoţiene şi irlandeze din primul război mondial. Obişnuiau să pornească la luptă cântând din cimpoaie. Erau sfârtecate de mitralierele lui Fritz. Totuşi, o notă nu ratau, niciodată. Frumoasă morală. Se uită în jos, la planuri. Încep să mă gândesc că indiferent cine a proiectat locul ăsta, l-a proiectat ca pe mormântul lui Tutankamon.

– Aceeaşi concepţie. Trucuri cu piatra. De data asta, pe tip îl cheamă Renwick. Unul din chipurile de pe vitraliile alea seamănă cu el. Acolo. Pare şmecher, băiatu'.

– Până şi Dumnezeu pare şmecheros în vitralii, Brian.

Flynn se aplecă din nou asupra planurilor.

– Uite, există şase mari stâlpi de susţinere – de fapt, sunt turnuri. Toate aceste turnuri sunt prevăzute cu uşi fie înăuntrul, fie în afara catedralei şi sunt dotate cu scări în spirală, care duc la triforii... Toate, cu excepţia acesteia, care trece prin triforiul lui Farrell. Nu are uşi nici în planuri, nici în realitate.

– Cum s-a urcat el acolo, sus?

– Prin turnul următor, care are o uşă exterioară.

Flynn se uită în sus, la Eamon Farrell.

– I-am spus să caute intrarea în turnul ăsta, dar n-a găsit-o.

– Ei, probabil că nici n-o s-o găsească vreodată. Poate că aici îi ard pe eretici. Sau ascund aurul.

– Mă rog, poate că tu glumeşti, dar pe mine mă preocupă asta. Ce constructor de biserici şi-ar pierde timpul şi banii construind un turn, de la subsol până la acoperiş, fără să-i dea vreo utilizare? Sunt convins că există o scară în el şi, de asemenea, intrări. Trebuie să aflăm unde sunt.

– S-ar putea să dăm de ele pe neaşteptate, spuse

Hickey.

– Doamne-ajută!

– Mai târziu, spuse Hickey, s-ar putea să chem în ajutor stafia lui Renwick.

– Eu, unul, m-aş gândi la arhitectul care există, la Stillway. Flynn bătu cu degetele în planuri. Sunt convins că aici sunt mai multe hrube decât a ştiut însuşi Renwick. Treceri făcute de zidari şi lucrători – nimic deosebit, într-o catedrală de dimensiunile şi stilul acesteia.

– Oricum, Brian, ai făcut o treabă minunată. Poliţia o să aibă nevoie de ceva vreme ca să stabilească un plan de atac.

– Doar dacă nu pun *ei* mâna pe Stillway şi pe planurile lui, înainte de a-l fi găsit oamenii noştri de-afară.

Se întoarse şi privi spre telefonul instalat pe orgă.

– De ce-i trebuie atâta poliţiei, să sune?

Hickey ridică telefonul.

– Funcţionează.

Reveni la balustradă.

– Sunt încă derutaţi. Le-ai întrerupt legăturile. Din cauza asta vor fi mai furioşi pe tine decât pentru catedrală.

– Da. E ca o maşinărie uriaşă, dereglată. Dar când o vor pune pe picioare, vor porni asupra noastră. Şi, odată pornită, nimeni n-o va mai putea opri.

Eamon Farrell, un bărbat între două vârste şi cel mai bătrân dintre fenieni, cu excepţia lui Hickey, privea în jos, din triforiul nord-estic înalt cât şase etaje, urmărindu-i pe Flynn şi pe Hickey, care tocmai ieşeau din gangul clopotniţei. Flynn era îmbrăcat în costumul negru de preot, Hickey, într-o veche jachetă de tweed. Oricine i-ar fi văzut, ar fi zis că sunt un preot şi un arhitect, discutând despre lucrările de renovare. Farrell îşi întoarse privirea către cei patru ostatici care stăteau în sanctuar, aşteptând să afle ceva despre soarta lor. Îi părea rău pentru ei. Dar îi părea rău şi pentru fiul lui, Eamon Jr., aflat în închisoarea Long Kesh. Băiatul se afla în cea de a doua săptămână a unei greve a foamei şi nu mai putea rezista multă vreme.

Farrell îşi scoase tunica de poliţist şi o atârnă de parapet, apoi se întoarse la peretele despărţitor din lemn, aflat în spatele lui. În perete era o uşiţă pe care o deschise, îngenunche şi lumină cu lanterna tavanul fals al camerei miresei, care se afla dedesubt. Merse târându-se cu grijă până la o grindă şi plimbă lanterna prin spaţiul acela întunecat, continuând să înainteze până la bârna de lemn. În jurul lui se întindea un spaţiu destul de mare, un fel de pod mai scund, sub podul principal, format din panta acoperişului triforiului, înainte ca acesta să se întâlnească cu zidul exterior al contrafortului din piatră.

Păşi spre bârna din dreapta şi ridică lanterna spre colţul unde se uneau cei doi pereţi. În colţ se afla o porţiune rotunjită de turn, din cărămidă şi mortar. Îşi croi drum într-acolo şi îngenunche periculos pe o bârnă montată peste tavanul fals. Întinse mâna, plimbând-o pe suprafaţa unei uşi metalice mici, negre, având aproape aceeaşi culoare cu cea a cărămidei prăfuite.

Eamon Farrell desfăcu zăvorul ruginit şi trase de uşiţă, deschizând-o. Un miros ciudat îl izbi prin deschizătura întunecoasă; băgă mâna înăuntru şi pipăi cărămida din interior, apoi îşi scoase mâna şi se uită la ea. Funingine.

Farrel orientă lumina lanternei prin uşiţă şi văzu că spaţiul acela gol, circular, avea o lărgime de aproape doi metri. Îndreptă lanterna în jos, dar nu văzu nimic. Îşi vârî cu grijă capul şi umerii prin uşiţă şi se uită în sus. Simţi, mai curând decât văzu, luminile oraşului de zgârie-nori, de deasupra lui. Un tiraj rece, venind de jos, îi confirmă presupunerea că turnul era un coş.

Ceva îi atrase atenţia şi îndreptă lanterna într-acolo. O treaptă, în cărămidă. Orientă lanterna în sus şi în jos în horn şi văzu o serie de trepte din fier care urcau până în vârful coşului. Se retrase din deschizătură şi închise uşa groasă, din oţel, apoi o ferecă la loc, cu grijă. Rămase chircit multă vreme pe bârnă, apoi ieşi din micul pod şi se îndreptă spre parapet, strigându-l pe Flynn.

Flynn veni repede, sub triforium.

– Ai găsit ceva, Eamon?

Farrell ezită, apoi se hotărî.

– Am văzut locul unde turnul străpunge triforiul, în spatele acestuia. Nu există nici o intrare în el.

Flynn părea nerăbdător.

– Aruncă-mi scara de frânghie, să mă uit şi eu.

– Nu. Nu, nu te obosi. Mai caut eu.

Flynn se gândi, apoi spuse:

– Turnul ăsta trebuie să aibă un rost, descoperă care anume.

Farrell dădu din cap.

– Aşa o să fac.

Numai că el descoperise de-acum care era rostul turnului şi găsise o cale de salvare pentru el, o portiţă prin care să iasă viu din rahatul ăsta, în cazul în care tratativele care urmau vor eşua.

Frank Gallagher privea din triforiul de sud-est. Fiecare părea că se află la locul său. Chiar în faţa lui, se afla Farrell. Observă că Sullivan se zgâia la Boland, de partea cealaltă a navei. Jean Kearney şi Arthur Nulty se aflau în pod, construind ruguri şi vorbind despre cum şi-ar mai putea-o trage o dată, repede, înainte de a muri. Pedar, fratele lui Megan, se afla pe odihna de la criptă, păzind porţile sacristiei. Era tânăr, nici nu avea optsprezece ani, dar era de neclintit ca o stâncă. *Căci tu eşti Petru şi pe această stâncă,* îşi aminti Gallagher, care era un bun catolic, *pe această stâncă îmi voi construi Eu biserica; şi porţile Infernului nu vor triumfa asupra ei.* Puşca mitralieră Thompson va împiedica şi ea acest lucru, desigur.

Devane şi Mullins beneficiau de cea mai bună privelişte, gândea Gallagher, doar că trebuie să fie cam frig, acolo, sus. Megan, Hickey, şi Flynn se vânturau de jur-împrejur ca nişte gazde nervoase înaintea unei petreceri, aruncând din când în când o privire asupra aranjamentului şi ambianţei.

Frank Gallagher îşi scoase eşarfa de mareşal de paradă şi o aruncă pe jos. Îşi orientă puşca spre balconul corului, când în colimator îi apăru Leary. Lăsă repede puşca jos. Nu fixezi o puşcă asupra lui Leary. Nu faci nimic împotriva, cu

sau pentru Leary. Pe Leary îl eviţi pur şi simplu, aşa cum eviţi aleile întunecate sau saloanele de boli contagioase.

Gallagher se uită în jos, la ostatici. Ordinul lui suna limpede: *Dacă părăsesc sanctuarul neescortaţi, tragi în ei.* Se uită la Cardinal. Într-un fel, Frank Gallagher trebuia să ajungă la o rezolvare, trebuia să-şi încheie conturile cu acest Cardinal sau cu propriul său preot, mai târziu – mai târziu, când totul se va fi terminat şi când oamenii puteau vedea ce lucru bun făcuseră ei.

19

Maureen îl urmări pe Flynn care se preumbla prin catedrală.

În mişcările sale ea recunoscu acea hotărâre şi însufleţire care dovedeau că se simţea viu şi foarte mulţumit de sine. Îl urmări pe Cardinal care stătea chiar în faţa ei. Îl invidie pentru ceea ce ştia că era absoluta lui încredere în condiţia sa, infailibila convingere că reprezenta o victimă nevinovată, un potenţial martir. Însă în ceea ce o privea pe ea şi poate pe Baxter, exista o oarecare vină ca şi o oarecare presimţire încărcată de teamă, faţă de rolul jucat de ei. Iar aceste sentimente puteau submina capacitatea lor de a rezista presiunilor care vor urma în următoarele ceasuri sau zile.

Privi repede în jurul ei, spre triforii şi spre balconul corului. *Bine lucrat, Brian, numai că nu prea ai oameni.* Încercă să-şi reamintească chipurile celor pe care-i văzuse îndeaproape şi fu ferm convinsă că în afară de Gallagher şi Devane, nu cunoştea pe nimeni. Auzise de Megan şi de Pedar Fitzgerald de la fratele lor, Tommy. Ce se întâmplase cu toţi acei oameni cărora odinioară le spunea fraţi şi surori? Erau fie în lagăre, fie în mormânt. Aceştia erau rudele lor, recrutate în acel ciclu fără sfârşit al răzbunării care caracteriza războiul irlandez. Cu o asemenea vendetă perpetuă, ea nu putea vedea un alt sfârşit decât prin moartea tuturor.

I se adresă lui Baxter:

– Dacă fugim repede spre uşile transeptului sudic, putem ajunge în atrium, ascunşi de lunetele lor, înainte ca ei să apuce să reacţioneze. Eu pot dezamorsa aproape orice mină, în câteva secunde. Putem trece prin uşa exterioară, afară, în stradă, înainte ca vreunul din ei să ajungă în atrium.

Baxter se uită la ea.

– Despre ce tot vorbeşti acolo?

– Vorbesc despre cum să ieşim vii de aici.

– Uită-te acolo, sus. Cinci puşti cu lunetă. Şi cum am putea fugi, lăsându-i aici pe Cardinal şi pe părintele Murphy?

– Pot veni cu noi.

– Ai înnebunit? Nici nu vreau să aud.

– Eu una o să fac dracului ce vreau.

Îi văzu trupul încordat, întinse mâna şi o apucă de braţ.

– Nu, n-o s-o faci. Ascultă-mă, avem o şansă să fim eliberaţi dacă...

– Nici o şansă. Din ceea ce am surprins eu din discuţiile lor, au de gând să ceară eliberarea prizonierilor din lagăre. Crezi cumva că guvernul tău va fi de acord cu *asta*?

– Eu sunt... Eu sunt sigur că se va face în acest sens ceva...

– Diplomat tâmpit ce eşti! Îi cunosc pe aceşti oameni mai bine decât îi ştii tu şi cunosc şi care este poziţia guvernului tău faţă de teroriştii irlandezi. Nici o negociere. Am încheiat discuţia.

– Dar trebuie să aşteptăm momentul potrivit. Avem nevoie de un plan.

Încercă să-şi elibereze braţul, dar el îl ţinea strâns. Spuse:

– Aş vrea să am un şiling pentru fiecare prizonier care s-a trezit în faţa plutonului de execuţie pentru că a aşteptat momentul potrivit să încerce să fugă. Momentul potrivit, conform propriului vostru manual militar, este cât mai repede posibil, din clipa capturării. Înainte ca duşmanul să se regrupeze, înainte de a-şi fi făcut planul de bătaie. Şi aşa am aşteptat prea mult. Dă-mi drumul.

– Nu. Lasă-mă să mă gândesc la ceva – ceva mai puţin sinucigaş.

– Ascultă-mă Baxter, până una-alta, încă n-am fost legaţi între noi. Acum trebuie să acţionăm. Noi doi ne putem considera ca şi morţi. Poate că preotul şi Cardinalul vor fi cruţaţi. Dar noi, nu.

Baxter inspiră adânc, apoi spuse:

– Fie... se prea poate ca eu să fiu un om mort... dar tu îl cunoşti doar pe tipul ăsta, pe Flynn, nu? N-aţi fost împreună

în IRA...?

– Am fost amanţi. Şi ăsta este un motiv pentru care n-o să mai stau aici, la cheremul lui, nici măcar o secundă în plus.

– Înţeleg. Bine, dacă vrei într-adevăr să te sinucizi, asta e altă treabă. Dar nu-mi spune că încerci să scapi. Şi nu te aştepta de la mine să mă las omorât odată cu tine.

– O să-ţi doreşti mai târziu un glonte rapid.

El îi vorbi liniştit:

– Dacă se va ivi o ocazie, *voi* încerca să fug. Făcu o pauză. Dacă nu, atunci când va veni timpul voi muri cu o oarecare demnitate, sper.

– Şi eu sper la fel. Şi acum îmi poţi da drumul la mână. O să aştept. Dar dacă vom fi legaţi şi aruncaţi în criptă, sau ceva în genul ăsta – atunci, când o să te zvârcoleşti cu două rotule sfărâmate, o să te gândeşti cum am fi putut fugi. Ştii bine, aşa procedează ei. Îţi sfărâmă rotulele cu ore înainte de a-ţi trage un glonte în inimă.

Baxter respiră adânc.

– Presupun că nu am destulă imaginaţie ca să mi se facă suficient teamă încât să încerc ceva... Dar îmi furnizezi tu tabloul necesar. Îşi retrase mâna de pe braţul ei şi rămase urmărind-o cu coada ochiului.

– Uşurel.

– Ah, mai scuteşte-mă de uşurelul ăsta britanic, blestemat.

Baxter îşi aminti curajul ei, pe trepte şi îşi dădu seama că acesta se datora în parte, în mod conştient sau nu, prezenţei lui acolo sau, mai exact, poziţiei pe care o prezenta el. Şi îşi dădu seama că supravieţuirea ei era, într-o oarecare măsură, în mâinile lui. În ce îl privea, era indignat faţă de actuala situaţie, dar nu simţea că-şi pierde demnitatea. Deosebirea nu era una mică şi ea va determina felul în care fiecare dintre ei va reacţiona faţă de captivitatea lor şi, dacă ar fi să moară, felul în care vor muri. Spuse:

– Îndată ce vei fi pregătită... eu voi fi alături de tine.

Pedar Fitzgerald se uita în sus, la scările din dreapta sa, pe care cobora, venind spre el, sora lui. Se ridică în picioare şi-şi vârî sub braţ puşca mitralieră.

– Cum merge, Megan?

– Totul e montat, cu excepţia bombelor. Vreo mişcare, ceva? spuse ea privind în jos, prin poartă, spre sacristie.

– Nu. Lucrurile sunt liniştite. Poate că ei habar n-au că suntem aici, spuse el, încercând să zâmbească.

Îi zâmbi şi ea.

– Ah, ştiu eu. Ştiu, Pedar. Îşi scoase pistolul şi coborî scările, apoi examină lacătul şi lanţul montat pe porţi. Ascultă, încercând să audă vreun sunet venind din cele patru coridoare care duceau în sacristie. O oarecare mişcare, cineva tuşi încet. Se întoarse şi-i spuse fratelui ei, cu voce scăzută:

– Băieţi, când trageţi, trageţi printre bare. Să nu spargeţi lacătul şi lanţul. Puştile voastre Thompson vă pot face figuri.

– Le-am mânuit destulă vreme, spuse Pedar, zâmbind.

Ea îi făcu cu ochiul şi urcă înapoi pe scări, vârându-şi pistolul în centura blugilor. Se apropie de el şi-l atinse uşor pe obraz.

– Noi mizăm totul pe treaba asta, Pedar. Tommy este închis pe viaţă. Putem să murim sau să facem puşcărie pe viaţă, într-o închisoare americană. Mama este aproape moartă de grijă. Dacă lucrurile ies rău, nu ne vom mai vedea niciodată.

Pedar Fitzgerald simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, dar luptă să şi le stăpânească. Îşi regăsi vocea şi spuse:

– Am mers cu toţii pe mâna lui Brian, Megan. Ai... Ai încredere în el?... O poate face, ce zici?

Megan Fitzgerald se uită în ochii fratelui ei.

– Dacă n-o să poată şi dacă noi o să vedem că nu poate, atunci... tu şi cu mine, Pedar... vom prelua conducerea. Familia înainte de orice. Se întoarse şi o luă în sus spre sanctuar, ocoli altarul şi se uită la Maureen care stătea în strană. Ochii lor se întâlniră şi nici una dintre ele nu-şi retrase privirea.

Flynn privea scena din deambulatoriu. Strigă:

– Megan! Vino să faci o plimbare cu noi.

Megan Fitzgerald se întoarse, părăsind-o pe Maureen şi alăturându-li-se lui Flynn şi Hickey în timp ce aceştia începuseră să o ia în sus, pe culoarul principal.

– Există oameni în coridoarele sacristiei, spuse ea.

Flynn dădu din cap, continuând să meargă.

– Nu vor face nimic până nu vor stabili cine suntem şi ce vrem. Mai avem încă puţin timp.

Când ajunseră la uşa principală, Flynn îşi plimbă mâinile pe bronzul rece al uşilor de ceremonie.

– Magnifice. Mi-ar plăcea să iau una cu mine.

Examină minele, apoi se întoarse şi arătă spre catedrală.

– Am pus la cale un foc încrucişat, perfect şi într-adevăr mortal, din cinci puncte înalte, ascunse, protejate de parapete de piatră. Atâta vreme cât stăpânim poziţiile înalte, putem domina catedrala. Dar dacă pierdem terenul la înălţime şi lupta va avea loc jos, va fi foarte dificil.

Hickey îşi reaprinse pipa.

– Atâta vreme cât nu se vor bate pe librărie.

Megan se uită la el.

– Sper că-ţi vei păstra simţul umorului când gloanţele vor începe să spintece fumul din jurul capului tău.

Suflă fumul în direcţia ei.

– Fetiţo, eu am fost împuşcat de mai multe ori decât ai avut tu ciclu.

– John, dacă ai fi comandant de poliţie, ce-ai face? îi întrerupse Flynn.

Hickey se gândi o clipă, apoi răspunse:

– Aş face ceea ce a făcut armata britanică în centrul Dublin-ului, în 1916. Aş chema artileria şi aş nivela locul ăsta blestemat. Apoi aş oferi condiţii de capitulare.

– Dar aici nu suntem la Dublin, în 1916, spuse Flynn. Cred că oamenii ăia de-afară trebuie să acţioneze cu multă reţinere.

– Spune-i, dacă vrei, reţinere. Eu, unul, o să-i spun dibăcie. În final, vor trebui să atace, când vor vedea că altfel n-o scot la capăt cu noi. Dar n-o vor face cu artileria

grea. Mai multă tactică, mai puţin praf de puşcă, gaze, elicoptere, grenade ofensive, care să nu distrugă locul. În ziua de azi, există multe posibilităţi, dar noi vom fi capabili să rezistăm, spuse el, privind în jur.

– *Vom* rezista, spuse Megan.

Flynn adăugă:

– Întâmplător, avem măşti de gaz.

– Pe bune? Brian, eşti un om foarte grijuliu. Pe vremuri, IRA se pripea întotdeauna, doar-doar îl putea apuca pe leul britanic de ouă. Şi leului îi plăcea asta – îi plăcea să se joace cu IRA.

Se uită în sus, spre triforii, apoi în jos, la parterul pustiu.

– Păcat însă că n-ai putut găsi mai mulţi oameni...

Flynn îl întrerupse:

– Sunt buni. Fiecare din ei face cât douăzeci de bătăuşi de tip vechi.

– Chiar aşa? Inclusiv femeile?

Megan se îmbăţoşă şi dădu să spună ceva.

Flynn sări în sus.

– N-avem nici o problemă cu femeile, bătrâne. Am învăţat asta de-a lungul anilor. Ele sunt tari. Loiale.

Hickey aruncă o privire spre sanctuarul în care se afla Maureen, apoi se prefăcu în mod exagerat că se uită, repede, în altă parte.

– Bănuiesc că multe din ele sunt aşa. Se aşează pe marginea unei strane şi căscă. Obositoare treabă. Megan, drăguţă, sper că nu ţi-ai imaginat cumva că mă refeream şi la tine, când vorbeam despre femei.

– Ah, du-te dracului. Megan se întoarse şi se îndepărtă de ei.

Flynn suflă lung, enervat.

– De ce-o provoci?

Hickey o urmări îndepărtându-se spre altar.

– Rece, rece. Ori o regulezi pe ea, ori un răcitor din lemn, tot aia cred că e.

– Ascultă, John...

Telefonul de pe orga de lângă altar sună puternic şi toată lumea se întoarse spre el.

20

Brian Flynn puse mâna pe telefonul care suna şi se uită la Hickey.

– Începusem să cred că nimănui nu-i pasă – doar există atâtea poveşti despre indiferenţa New York-ului.

Hickey izbucni în râs.

– Nu cred că există un coşmar mai cumplit pentru un revoluţionar irlandez decât acela de a fi ignorat. Răspunde, şi dacă e cineva care vrea să vândă panouri din aluminiu pentru cancelarie, propun să mergem fiecare la casele noastre.

Flynn respiră adânc şi ridică receptorul.

– MacCumail la aparat.

Urmă o scurtă tăcere, apoi o voce bărbătească întrebă:

– Cine?

– Finn MacCumail, conducătorul fenienilor. Cu cine vorbesc?

Vocea ezită o clipă, apoi bărbatul spuse:

– Aici e sergentul de poliţie Tezik. De la Unitatea de Patrulă Tactică. Sun din casa parohială. Ce dracu' se petrece acolo?

– Până în prezent nimic.

– De ce sunt uşile încuiate?

– Pentru că pe fiecare uşă au fost montate mine. De fapt, pentru propria dumneavoastră protecţie.

– De ce?

– Ascultă, sergent Tezik, ascultă-mă foarte atent. Avem aici patru ostateci – Părintele Timothy Murphy, Maureen Malone, Sir Harold Baxter şi Cardinalul în persoană. Dacă poliţia încearcă să intre cu forţa aici, atunci minele vor exploda şi dacă nici atunci nu se vor retrage, ostaticii vor fi împuşcaţi iar catedrala, incendiată. Ai înţeles?

– Isuse Cristoase...

– Transmite mesajul ăsta şefilor tăi, cât mai repede şi cheamă la telefon un ofiţer superior. Grăbeşte-te, sergent Tezik.

– Da... În regulă... Ascultă, aici totul e cu fundul în sus, aşa încât ia-o mai uşurel. Cum se lămuresc lucrurile, o să apară un reprezentant oficial al poliţiei, ca să vorbească la telefon. În regulă?

– Grăbeşte-te. Şi fără prostii, altfel vor muri o groază de oameni iar tu va trebui să răspunzi pentru asta. Nu vreau elicoptere în zonă. Nu vreau maşini blindate pe străzi. În turnuri, am postat oameni cu rachete şi puşti. Chiar în clipa de faţă, de tâmpla cardinalului este fixat un pistol.

– În regulă, ia-o mai uşurel. Nu...

Flynn puse telefonul în furcă şi se întoarse spre Hickey şi Megan, care venise lângă ei.

– Un sergent de la TPU (Patrula Tactică) – rudă spirituală cu Poliţia Regală din Ulster şi cu Gestapo-ul. Nu mi-a plăcut tonul lui.

Hickey dădu din cap.

– Aşa se dau ei, mari. Asta le conferă superioritate. Totuşi, nu sunt ţinte prea dificile, mai adăugă el, zâmbind.

Flynn privi către uşi.

– Am creat puţin cam *prea* multă confuzie. Sper că vor restabili un lanţ de comandă înainte ca tipii mai repeziţi să înceapă să acţioneze. Următoarele minute vor fi critice.

Megan se întoarse spre Hickey şi spuse repede:

– Vrei să te ajute Sullivan la montatul bombelor?

– Megan, iubito, eu vreau să mă ajuţi *tu.* Aleargă şi adu-ne tot ce avem nevoie.

Aşteptă până ce Megan se îndepărtă, apoi se întoarse spre Flynn.

– E momentul să hotărâm ce facem cu ostaticii – să hotărâm cine pe cine ucide.

Flynn se uită la Cardinalul care stătea drept în tronul său, arătând într-adevăr ca un Prinţ al Bisericii. Ştia că ceea ce vedea nu reprezenta nici vanitate şi nici afectare, ci produsul a două mii de ani de istorie, de ceremonial şi de antrenament. Cardinalul nu era numai un ostatic dificil, dar şi un om dificil de adus în starea de trup neînsufleţit. Îi spuse lui Hickey:

– Trebuie să fie un om tare dur acela care va băga un

glonţ în el.

Ochii lui Hickey, care de obicei clipeau cu maliţiozitatea caracteristică bătrânilor, se îngustară şi deveniră răi.

– Ei bine, o s-o fac eu, dacă – Hickey făcu un semn mic din cap, spre Maureen – dacă tu o să te ocupi de ea.

Flynn se uită la Maureen, care stătea în stranele clerului, între Baxter şi părintele Murphy. Ezită, apoi spuse:

– Da, în regulă. Du-te şi plasează bombele.

Hickey păru că nu aude.

– Cât despre Baxter, oricine o să fie amator să-l omoare. Tu spune-i lui Megan să-l lichideze pe preot. Căţeaua asta mică trebuie să-şi descarce primul foc într-o ţintă mai dificilă, nu în Maureen.

Flynn se uită atent la Hickey. Devenea clar că Hickey era obsedat de ideea de a lua cu el cât mai mulţi oameni.

– Da, răspunse el, aşa se pare că trebuie făcut.

Privi vasta întindere din jurul lui şi spuse, mai mult pentru el decât pentru Hickey: Doamne, cum am ajuns aici şi cum vom putea ieşi de aici?

Hickey îl apucă de braţ, ţinându-l strâns.

– Ciudat, dar aproape acelaşi lucru a spus şi Padraic Pearse când oamenii lui au ocupat Poşta Centrală din Dublin, a doua zi de Paşti. Ţin minte ca acum. Răspunsul, atunci, ca şi acum, era că, de intrat, poţi intra cu puţin noroc, dar de ieşit viu, nu mai ieşi...

Îi dădu drumul lui Flynn şi-l bătu pe spate.

– Curaj, băiete, o să luăm cu noi pe mulţi dintre ei, aşa cum am făcut şi în 1916. Dă foc locului ăsta cât încă mai putem. Şi dacă punem bombele alea unde trebuie, îl aruncăm şi în aer.

Flynn se uită la Hickey. Poate că va fi nevoit să-l omoare pe Hickey înainte ca acesta să-i omoare pe ei toţi.

Megan Fitzgerald urcă în sanctuar, cu două valize. Se îndreptă repede spre partea dreaptă a altarului înălţat şi le lăsă jos lângă o placă de bronz montată în pardoseala de marmură, apoi ridică placa. John Hickey veni lângă ea şi luă valizele.

– Dă-i drumul.

Megan coborî o scară metalică tremurătoare, găsi un lanţ pentru lumină şi trase de el. Hickey coborî şi-i dădu lui Megan valizele, pe care aceasta le aşeză cu grijă jos. Examinară spaţiul extrem de scund şi de neuniform excavat. Moloz, ţevi şi conducte care aproape că umpleau spaţiul din jurul lor, astfel încât era dificil să te mişti sau să vezi normal. Megan strigă:

– Acesta e zidul exterior al criptei.

Hickey îi răspunse, strigând şi el:

– Da, aici este peretele casei scărilor, care continuă până în sacristie. Haide.

Hickey aprinse o lanternă, cercetând zona din faţa lui pe măsură ce înainta, târând după el una din valize.

Urmară un drum paralel cu zidul care devenea din ce în ce mai scund, gârbovindu-se tot mai mult, pe măsură ce înaintau. Pământul de pe jos făcu loc patului de stâncă din Manhattan şi Hickey spuse tare:

– Îl văd în faţă.

Se târî spre un dâmb proeminent, din care se înălţa soclul unei coloane masive.

– Aici e. Apropie-te. Plimbă lanterna de-a lungul spaţiilor întunecoase. Vezi? Pe aici au tăiat în fundaţia iniţială şi în soclurile vechi, ca să facă loc pentru scările sacristiei. Dacă săpăm în continuare, dăm de primul subsol al sacristiei. Seamănă într-un fel cu planul unei case moderne, cu joc de niveluri.

Megan se arătă sceptică.

– Al naibii de derutant loc! Focul din pod e mult mai sigur.

– Fii liniştită, Megan. Nu te arunc eu în aer.

– Nu mă gândesc decât cum să le plasăm mai bine.

– Bineînţeles. Hickey îşi plimbă mâna pe suprafaţa coloanei. Problema e că în 1904, când au dinamitat aici ca să facă loc, prin fundaţie, noilor scări, au slăbit aceste coloane laterale. În limbaj arhitectural, acestea sunt acum sub capacitatea portantă. Bătrânul al cărui tată a lucrat la dinamitare mi-a spus că lucrătorii irlandezi au crezut atunci

că numai Dumnezeu atotputernic a împiedicat surparea întregii construcţii, când a fost pusă dinamita. Dar Dumnezeu atotputernic nu mai locuieşte aici, aşa încât, după ce noi vom monta plasticul ăsta care va sări în aer, nimic nu va mai ţine acoperişul la locul lui.

– Şi dacă totuşi va rămâne acolo unde e, vei deveni drept-credincios?

– Nu, o să mă gândesc că n-am pus cum trebuie explozivii.

Hickey deschise valiza şi scoase din ea douăzeci de cărămizi albe, învelite în celofan. Îndepărtă celofanul de pe substanţa albă, păstoasă ca un chit şi aranjă cărămida în spaţiul unde stânca întâlnea piatra cioplită şi prinsă în mortar, a fundaţiei coloanei. I se alătură şi Megan şi amândoi aranjară cărămizile maleabile, în jurul fundaţiei, îi dădu fetei lanterna.

– Ţine-o bine.

Hickey implantă patru detonatoare, conectate prin fire la o baterie aflată în interiorul plasticului. Luă un ceas deşteptător şi se uită la ceasul de la mâna lui.

– Este ora şase şi patru minute. Alarma nu ştie ce-i aia a.m. sau p.m. aşa încât maximum de timp pe care i-l pot da este un interval de unsprezece ore şi cincizeci şi nouă de minute.

Începu să întoarcă încet, în sensul acelor de ceasornic, discul ceasului deşteptător, vorbind în acelaşi timp.

– Voi fixa deci alarma pentru ora şase şi cinci minute – nu, vreau să zic şase şi trei minute. Râse, continuând să întoarcă discul. Mi-aduc aminte de unul din Galway, care nu înţelesese acest lucru. La ora douăsprezece noaptea, tipul fixă alarma cu un minut după ora douăsprezece, pentru ceea ce credea el că ar fi miezul zilei. Cred că era vorba de Clubul ofiţerilor britanici. Da, iar el gândea că va prinde ora prânzului. Oricum, un minut după miezul nopţii... tipul se afla în faţa Creatorului său, care se întreba cum de se întorsese atât de... necreat. Râse din nou, în timp ce lega la baterie firele ceasului cu alarmă.

– Măcar nu ne omorî până n-o montăm şi pe aceea din

cealaltă parte.

– Bună glumă. Am lucrat bine? Mă rog, aşa sper. Porni ceasul şi ticăitul puternic umplu spaţiul închis. Se uită la ea. Şi nu uita, fătucă isteaţă, numai noi doi ştim exact unde se află chestiile astea, ceea ce ne conferă ceva avantaje şi olecuţă de putere asupra prietenului matale, domnul Flynn. Numai noi doi putem decide dacă vrem să prelungim termenul limită, când condiţiile puse de voi vor fi îndeplinite. Râse şi împinse ceasul între explozivi şi modelă plasticul în jurul său. Dar dacă poliţia ne va ucide înainte de asta, ei bine, atunci, la ora şase şi trei minute – care, întâmplător, s-a nimerit să fie exact ora când răsare soarele, vor primi un mesaj de la noi, direct din iad. Luă de pe jos puţin pământ şi-l presă în plasticul alb. Aşa. Arată cât se poate de nevinovat, nu? Ajută-mă puţin. Vorbea, continuând să camufleze explozivii plastici. Eşti tânără. Nu vrei să se sfârşească atât de repede. Ştiu, dar trebuie să ai şi tu o ultimă dorinţă, înainte de moarte, pe care s-o amesteci în chestia asta. Nimeni nu te-a aruncat prin acoperiş. Aţi pus chestia asta la cale de mai bine de un an. Mi-aş fi dorit să am un an să mă gândesc la asta. Acum aş fi fost acasă la mine, acolo de unde mă trag.

Luă lanterna şi o întoarse spre chipul ei. Ochii ei verzi, strălucitori, scăpărară spre el.

– Fătucă, sper că te-ai uitat bine la răsăritul de azi dimineaţă, pentru că există şansa să nu mai vezi altul.

Patrick Burke ieşi încet de sub portalul uşilor de bronz, pentru ceremonii, şi privi în sus, la turnul nordic.

Reflectoarele catedralei aruncau o strălucire de un alb albăstrui peste lucrătura în piatră, recent curăţată, şi spre steagul cu harpa, verde şi auriu, care fâlfâia în vânt amintindu-i ireverenţios de un castel dintr-un parc de distracţii Disney World. Burke privi spre turnul sudic. Turnuleţele de ventilaţie fuseseră sparte şi un bărbat se uita în jos la el, prin luneta unei puşti. Burke întoarse spatele trăgătorului şi văzu un poliţist înalt, în uniformă, de la Patrula Tactică alergând spre el, prin lapoviţă.

Tânărul poliţist ezită, apoi îi spuse:

– Sunteţi sergent sau ceva mai mare?

– Nu-ţi dai seama şi singur?

– Eu...

– Locotenent Burke, de la Informaţii.

Poliţistul începu să vorbească repede:

– Isuse, domnule locotenent, sergentul meu, Tezik, se află în cancelarie. Are un pluton TPU, gata de acţiune. Vrea să spargă uşile cu camioanele... Dar nu cred că trebuie să facem ceva până nu primim ordin...

Burke traversă repede scările şi o luă de-a lungul zidului nordic al catedralei, prin grădini şi terase, până când ajunse în spatele cancelariei. Intră printr-o uşă care dădea într-un larg vestibul. Risipiţi peste tot prin holuri şi stând jos pe trepte, se aflau vreo treizeci de bărbaţi de la Patrula Tactică, o forţă de reacţie de elită, arătând cu toţii proaspeţi, tineri, mari şi nerăbdători. Burke se întoarse spre poliţistul care venise după el:

– Unde e Tezik?

– În biroul cancelariei. Se aplecă spre Burke şi spuse încetişor: Este puţin... cam prea încordat. Înţelegeţi, da?

Burke îl lăsă pe poliţist în vestibul şi o luă repede în sus pe scări, printre poliţiştii de la TPU. La primul nivel deschise o uşă pe care scria CANCELARIE.

Monseniorul Downes stătea la biroul său, în mijlocul încăperii spaţioase, demodate, cu pardesiul încă pe el şi fumând o ţigară. Burke îl întrebă din pragul uşii:

– Monseniore, unde este sergentul de la poliţie?

Monseniorul îşi ridică privirea inexpresivă.

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Burke. De la poliţie. Unde e...?

Monseniorul Downes răspunse distrat:

– Ah, da. Vă ştiu. Sunteţi prieten cu părintele Murphy... v-am văzut noaptea trecută, la Waldorf... Maureen Malone... dumneavoastră eraţi...

– Da, domnule. Unde e sergent Tezik?

O voce puternică răzbătu din spatele celor două uşi aflate în dreapta lui Burke.

– Aici sunt!

Burke trecu prin uşile duble, pătrunzând într-un birou interior, spaţios, cu un cămin şi rafturi de cărţi. Sergent Tezik stătea la un birou enorm, în încăperea din spate.

– Burke. De la Serviciul Special. Scoate-ţi oamenii din cancelarie şi trimite-i înapoi în stradă, unde le e locul. Ocupă-te de controlul mulţimilor.

Sergent Tezik se ridică încet, scoţând la iveală o carcasă cam de vreo doi metri – aprecie Burke – şi cântărind cam o sută de kilograme. Tezik spuse:

– Cine a murit şi te-a lăsat în locul lui?

Burke închise uşa în spatele lui.

– De fapt, *a murit* comisarul Dwyer. Atac de inimă.

– Am auzit. Asta nu te face *pe tine* comisar de politie.

– Nu, dar până una alta, asta fac acum. Burke înaintă mai mult în încăpere. Nu încerca să profiţi de porcăria asta, Tezik. Nu te da mare cu vieţile altor oameni. Cunoşti vorba aia, Tezik: Când un cetăţean are probleme, cheamă un poliţist; când un poliţist are probleme, cheamă Urgenţa.

– Eu recurg la ceea ce se cheamă iniţiativa personală, locotenent. Prin urmare, înainte ca nenorociţii ăia să-şi consolideze poziţiile...

– Cine te-a chemat? Cine ţi-a dat ordin?

– Propriul meu creier.

– Asta nu-i deloc bine.

Tezik continuă, netulburat:

– Nu pot obţine nici o legătură telefonică.

– Ai încercat la Police Plaza?

– *Ţi-am spus,* nu pot obţine nici o legătură. Aici e vorba de-o revoluţie, pentru Dumnezeu. Pricepi? Ezită, apoi adăugă: Nu funcţionează decât interfonul din complexul catedralei... Am vorbit cu cineva...

Burke se apropie de birou.

– Cu cine ai vorbit?

– Cu un tip – Finn? – cam aşa ceva. Numele lui e pe uşile catedralei.

– Ce-a spus?

– Nimic. Apoi, după o clipă de gândire: Zicea că are patru

ostatici.

– Cine sunt?

– Cardinalul...

– Fir-ar!

– Da. Şi au şi un popă – Murphy. Şi o gagică al cărei nume l-am uitat – cred că e vorba de împăciuitorista aia. Numele ei era în ziare. Şi nu ştiu ce prinţ englez, unul Baker.

– Isuse Cristoase! Ce altceva a mai spus, Tezik? Gândeşte-te.

Tezik păru că se gândeşte.

– Să văd... Zicea că-i omoară – întotdeauna spun asta. Corect? Şi că o să dea foc la catedrală – cum să dai foc unei catedrale?

– Cu chibrituri.

– Imposibil! Piatra nu arde. Oricum, se pare că uşile sunt garnisite cu explozivi, dar ce dracu', am treizeci şi cinci de oameni aici, în cancelarie, gata de acţiune. Mai am alţi doisprezece în holurile care duc la sacristie. Am patru echipaje motorizate de la Salubritate, conduse de oamenii mei, gata să spargă uşile şi...

– Las-o baltă!

– Pe naiba! Ascultă, cu cât aşteptăm mai mult, cu atât îşi consolidează ceilalţi poziţiile. Asta e clar.

– Unde ai învăţat claritătile astea?

– La Marină. În Vietnam.

– Desigur. Ascultă, Tezik, aici ne aflăm în inima Manhattan-ului, nu în nu ştiu ce blestemată de junglă. A fost ocupată o mare catedrală, în care există nenumărate comori de artă, Tezik. Şi există şi ostatici, Tezik. Gălbejiţii ăia nu luau niciodată ostatici, nu-i aşa? Politica poliţiei este reţinerea şi nu atacul de cavalerie. Corect?

– Asta e altceva. Linia de comandă e la pământ. Odată, lângă Quang-tri, eram în patrulare...

– Nu mă interesează.

Tezik se îmbătoşă:

– Arată-mi legitimaţia.

Burke îşi scoase legitimaţia, apoi o vârî înapoi, la loc.

– Ascultă, Tezik, oamenii ăştia care au ocupat catedrala nu prezintă un pericol evident sau imediat pentru nimeni din afara ei...

– Au tras într-un proiector. Au atârnat un steag, de clopotniţă. Ar putea fi comunişti, Burke – revoluţionari... fenieni... ce dracu' mai sunt şi fenienii ăştia?

– Ascultă-mă – lasă treaba asta pe mâna brigăzii antiteroriste şi a negociatorului pentru ostatici. În regulă?

– Eu intru acum, Burke. Acum, înainte ca ei să înceapă să tragă în oraş – până să înceapă să tragă în ostatici... sau să dea foc la catedrală...

– E din piatră.

– Înapoi, locotenente. Eu sunt şef aici şi trebuie să fac ceea ce trebuie să fac.

Burke îşi desfăcu haina şi-şi vârî degetele mari sub curea.

– Nici o sansă!

Vreme de câteva secunde, nici unul din ei nu vorbi, apoi Tezik spuse:

– O pornesc spre uşă.

– Încearcă, rosti Burke.

În birou se aşternuse o tăcere profundă, în care nu se auzea decât ticăitul ceasului de pe poliţă.

Amândoi păşiră alături de birou, apoi se înfruntară, fiecare din ei ştiind că, fără să vrea, îl pusese pe celălalt la zid, dar neştiind ce să facă în continuare.

21

Părintele Murphy li se adresă lui Maureen şi lui Baxter, care stăteau alături de el, în strană.

– Mă duc să vorbesc cu Eminenţa-Sa. Veniţi cu mine?

Maureen scutură din cap.

– Vin şi eu imediat, spuse Baxter.

Părintele Murphy traversă pardoseala de marmură, îngenunche lângă tron şi sărută inelul episcopal, apoi se ridică şi începu să vorbească încet, cu Cardinalul. Maureen se uită la ei, apoi îi spuse lui Baxter.

– Nu mai pot sta aici nici o clipă.

El o studie atent. Ochii ei aruncau în jur scântei sălbatice şi văzu că începuse din nou să tremure.

Îşi puse mâna pe braţul ei.

– Trebuie să încerci să te stăpâneşti.

– Ah, du-te dracului! Cum poţi tu să înţelegi? Pentru mine este ca şi cum aş sta într-o cameră plină cu coşmaruri care devin realitate.

– Să văd dacă pot să-ţi fac rost de ceva de băut. Poate au nişte calmante...

– Nu! Ascultă, nu mă tem de...

– Vorbeşte-mi despre asta, dacă îţi face bine.

Maureen încercă să-şi stăpânească picioarele care-i tremurau.

– Sunt atâtea lucruri... Este *el.* Flynn. El poate... El are o putere... nu, nu o putere... un fel de a te determina să faci anumite lucruri şi să te simţi cumplit. Înţelegi?

– Cred...

– Şi... oamenii ăştia... Sunt ai mei, vezi şi tu, şi totuşi nu sunt. Nu mai sunt. Nu ştiu cum să mă port faţă de ei... E ca o întâlnire de familie la care am fost chemată pentru că am făcut ceva groaznic. Ei nu spun nimic, mă urmăresc doar...

Maureen scutură din cap. *Odată intrat, nu mai există drum de întoarcere.* Începea să înţeleagă ce anume exact însemna asta, şi acest lucru nu avea deloc de a face cu ceilalţi, ci numai cu ea însăsi. Se uită la Baxter.

– Chiar dacă nu ne omoară... Sunt lucruri mult mai rele...

Baxter o apucă de braţ.

– Da... Cred că înţeleg...

– Nu reuşesc prea bine să mă fac înţeleasă.

Maureen auzise despre această totală reprimare a personalităţii care-i transforma pe ostatici în nişte marionete, participanţi voluntari la dramă. După care urmează confuzia, sentimentul de vinovăţie. Îşi aminti ce spusese un psiholog, anume că *Odată ostatic, rămâi ostatic pentru tot restul vieţii tale.* Scutură din cap. Nu. Nu va permite să se întâmple aşa ceva cu ea. Nu.

– Nu!

Baxter o strânse tare de mână.

– Ascultă-mă, poate că va trebui să murim, dar îţi promit, n-o să-i las să abuzeze de tine... de noi. Nu va exista un proces înscenat, o retractare în public, nu... Îi venea greu să dea expresie temerilor ei. Nu vor exista jocuri sadice, nu va exista tortură psihologică.

Îi studie chipul cu atenţie. Era mai aproape de miezul acestor lucruri decât ar fi crezut ea despre un diplomat de carieră, înfumurat.

Îşi drese glasul şi spuse:

– Eşti o femeie tare mândră... De fapt, pentru mine e mult mai uşor. Îi urăsc şi, în consecinţă, orice îmi fac, îi micşorează *pe ei* – nu *pe mine.* O să te ajute mult dacă stabileşti relaţia exactă dintre tine şi ei.

Ea dădu din cap.

– Da. Mă simt ca un trădător, când, de fapt, sunt un patriot. Mă simt vinovată, când, de fapt, eu sunt victima. Cum se poate asta?

– Când vom şti răspunsul, vom şti cum să ne purtăm cu oameni ca Brian Flynn.

Ea încercă să zâmbească.

– Îmi pare rău că te-am plictisit cu toate astea.

Baxter dădu să o întrerupă, dar ea continuă:

– M-am gândit că ai dreptul să ştii, înainte de a...

Baxter o apucă de braţ, dar ea făcu un salt spre strana din spatele ei, apoi sări în ultimul şir şi se apucă de cele două coloane de lemn ale panoului sculptat, trecându-şi

picioarele peste balustradă, înainte de a sări jos, în deambulatoriul aflat la şase picioare dedesubt.

Frank Gallagher se aplecă peste marginea triforiului. Îşi aţinti puşca în jos, în creştetul ei, dar arma tremura atât de tare, încât nu trase.

Eamon Farrell ochi peste sanctuar, în spatele ei, dar devie ţinta spre stânga şi trimise un unic glonţ care explodă în liniştea catedralei.

George Sullivan şi Abby Boland, aflaţi în lungul triforiu din partea din faţă a catedralei, priviră repede în direcţia de unde venea împuşcătura, apoi în jos, înspre ţinta puştii lui Farrell, dar nici unul nu făcu o mişcare.

Leary citise semnele înainte chiar ca Maureen să apuce să facă prima mişcare. În timp ce ea ieşea dintre strane, el se aplecă mai mult peste parapetul balconului corului, urmărind-o prin luneta puştii. Trase în clipa în care ea sărea peste balustradă.

Maureen auzi plesnitura ascuţită a focului tras de Farrell răsunând undeva în spatele ei apoi, aproape simultan, detonaţia venind dinspre balconul corului. Glontele lui Farrell trecu prin stânga ei. Glontele lui Leary trecu atât de aproape de capul ei, încât îl simţi atingându-i părul şi coloana de lemn de lângă urechea stângă îşi trimise aşchiile în obrazul ei. Dintr-o dată două mâini vânjoase o apucară de umeri şi o traseră înapoi, în strana din spatele ei. Îşi ridică ochii spre chipul lui Harold Baxter.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă!

Baxter era nervos şi repeta întruna:

– Nu te mişca! Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mişca!

Se auzi zgomotul unor paşi care se apropiau în goană de sanctuar şi Maureen o văzu pe Megan aplecându-se peste strană, ţintind pistolul spre faţa ei. Megan spuse încet:

– Mulţumesc. Armă pistolul.

Baxter se trezi aruncându-se peste trupul lui Maureen.

– Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu!

Megan ţipă.

– Mişcă, cretinule! Mişcă!

Îl lovi pe Baxter cu pistolul în ceafă, apoi îndesă ţeava armei în gâtul lui Maureen.

Cardinalul se afla deja la jumătatea sanctuarului, strigând:

– Încetează! Lasă-i în pace!

Părintele Murphy se apropie de Megan pe la spate şi o apucă de mâini. O înălţă sus, în aer, şi o răsuci, dându-i apoi drumul pe jos. Megan alunecă pe marmura lustruită, se redresă repede şi se aşeză în genunchi, în poziţie de tragere, aţintindu-şi arma asupra părintelui.

Vocea lui Brian Flynn se auzi limpede, din direcţia băncii de comuniune:

– Nu!

Megan se răsuci şi se uită spre el, cu pistolul ridicat încă, în faţa ei.

Flynn sări peste poartă şi urcă treptele.

– Du-te în balconul corului şi stai acolo!

Megan stătea în genunchi cu pistolul tremurându-i în mână. Toată lumea şedea nemişcată, în jurul ei.

John Hickey urcă repede treptele sanctuarului.

– Vino cu mine, Megan.

Se apropie de ea, se aplecă şi îi luă braţele în mâinile sale.

– Haide, vino. Gata.

O ridică în picioare şi-i coborî mâna în care se afla pistolul. O conduse pe trepte în jos, în culoarul central.

Flynn se apropie de marginea stranelor şi se uită în jos.

– Baxter, a fost o chestie foarte galantă – foarte cavalerească. Dar şi prostească.

Harold Baxter se ridică, apoi o trase şi pe Maureen lângă el.

Flynn se uită la Maureen.

– N-o să scapi atât de uşor. Şi cât p-aci să-l omori pe Sir Harry.

Ea nu răspunse.

Baxter apăsă o batistă pe obrazul lui Maureen, acolo unde fusese lovită de aşchiile de lemn.

Braţul lui Flynn ţâşni şi-i dădu la o parte mâna lui Baxter.

Continuă, calm:

– Şi nu cumva să vă închipuiţi că domnul Leary e un prost trăgător. Dacă ajungeai la uşă, îţi zbura amândouă gleznele. Flynn se întoarse. Lucru la fel de valabil pentru Eminenţa Sa şi pentru bunul părinte. Iar dacă prin cine ştie ce miracol unul din voi reuşeşte să iasă de-aici, altcineva, atunci, va muri pentru el.

Îi cuprinse pe toţi cu privirea.

– Sau va trebui să vă leg unii de alţii? Aş prefera să nu fac asta. Se uită pe rând la fiecare din tăcuţii ostatici, cu o privire fixă, îngheţată. Să nu părăsiţi acest sanctuar. Aţi înţeles cu toţii regulile? Bine. Toată lumea să se aşeze.

Flynn trecu în spatele altarului şi coborî treptele spre odihnă de la scara care ducea spre criptă. Vorbi încet, cu Pedar Fitzgerald.

– E vreo mişcare aici jos?

Fitzgerald răspunse calm:

– Foarte multă agitaţie pe coridoare, dar acum e linişte. E cineva rănit? Soră-mea e bine?

– Nimeni n-a fost rănit. Să nu părăseşti postul, indiferent ce auzi sus.

– Ştiu. Ai grijă de Megan, da?

– Cu toţii avem grijă de Megan, Pedar.

Un bărbat de la TPU năvăli în cancelaria Monseniorului şi alergă spre biroul interior, cu sufletul la gură.

– Sergent!

Tezik şi Burke ridicară amândoi privirile.

Poliţistul spuse nervos:

– Cei din coridoare au auzit două focuri de armă...

Tezik se uită la Burke.

– Asta a fost să fie. Intrăm.

Tezik trecu repede pe lângă Burke, luând-o spre uşă. Burke îl apucă de umeri şi-l aruncă înapoi, în direcţia căminului.

Tezik îşi recâştigă echilibrul şi strigă la poliţist:

– Arestează-l!

Poliţistul ezită, apoi îşi scoase pistolul.

Sună telefonul.

Burke se întinse spre el, dar Tezik înşfăcă telefonul şi ridică receptorul.

– Sergent Tezik, NYPD (Poliţia din New York).

Flynn se aşeză pe bancheta orgii din sanctuar şi spuse:

– Aici e Finn MacCumail.

Vocea lui Tezik suna agitată.

– Ce se întâmplă acolo? Ce-au fost toate împuşcăturile alea?

Flynn îşi aprinse o ţigară.

– Două gloanţe nu prea înseamnă „toate împuşcăturile alea“, sergent. Următoarea vacanţă ar trebui să ţi-o petreci la Belfast. Acolo mamele îşi trezesc copiii cu câte două focuri de armă.

– Ce...

– Nu-i nimeni rănit, îl întrerupse Flynn. S-a descărcat, din întâmplare, o puşcă automată. Adăugă, brusc: Începem să devenim nerăbdători, sergent.

– Nu-ţi pierde calmul.

– Termenul final pentru solicitările pe care urmează să le fac este răsăritul soarelui, iar răsăritul soarelui nu va întârzia câtuşi de puţin numai din cauză că tu te învârţi în jurul cozii să-ţi găseşti superiorii.

Puse telefonul în furcă şi se întoarse la ţigară. Se gândi la Maureen. Ar trebui s-o lege, spre binele ei şi spre binele lor, al tuturor, dar poate că era dator să-i lase dreptul să aleagă şi să-i permită să-şi îndeplinească propriul ei destin, fără amestecul lui. Undeva, înainte de răsăritul soarelui, se vor elibera unul pe celălalt, sau, dacă nu se vor elibera, atunci vor fi din nou împreună, într-un fel sau altul.

22

Sergent Tezik puse receptorul înapoi şi se uită spre Burke.

– S-a descărcat din întâmplare o puşcă automată – asta a spus... Nu ştiu. Tezik părea că se calmase, oarecum. Ce crezi?

Burke expiră prelung apoi se îndreptă spre fereastra care dădea spre catedrală şi trase draperiile.

– Uită-te puţin afară.

Sergent Tezik privi catedrala scăldată în lumina reflectoarelor.

– Tezik, ai văzut vreodată interiorul acestui lăcaş?

Dădu din cap.

– Cu ocazia câtorva acţiuni religioase, publice. Câteva funeralii..

– Da. Bine. Atunci îţi aminteşti triforiile – balcoanele? Balconul corului? E o capcană mortală, înăuntru, sergent, o galerie numai bună de tras din ea, iar băieţii de la TPU o vor lua în guşă.

Burke lăsă draperia să cadă înapoi şi se uită la Tezik.

– Sursele mele de informaţii îmi spun că oamenii ăia au arme şi puşti cu lunetă, pentru trăgători de elită. Rachete, poate. Tu ce ai, Tezik? Şase trăgători? Întoarce-te la postul tău. Spune-le oamenilor tăi să se care repede.

Tezik se uită spre un bufet, îşi turnă un pahar cu coniac, îl bău, apoi, vreme de un minut întreg, privi ţintă undeva într-un punct din spaţiu. După care se întoarse spre Burke şi spuse:

– În regulă, nu sunt un erou. Încercă să zâmbească. M-am gândit c-o să fie floare la ureche. Rost de câteva medalii. Elogiile primarului... publicitate. Înţelegi?

– Da. Am participat la destule funeralii dintr-astea.

Celălalt poliţist TPU îşi băgă revolverul înapoi în toc şi ieşi, în timp ce Tezik se îndrepta, negru, spre uşă.

– Şi fără figuri, sergent.

Tezik trecu în biroul exterior, de unde strigă:

– Vor să vorbească cu un ofiţer superior. Poate găseşti tu unul.

Burke se duse la masă şi formă un număr special al sediului său din Police Plaza. Într-un târziu, telefonul sună şi răspunse o femeie.

– Jackson.

– Louise, sunt Burke.

Sergentul de serviciu Louise Jackson, o negresă între două vârste, părea obosită.

– Locotenente! Unde eşti?

– În cancelaria Catedralei Saint Patrick. Dă-mi-l pe Langley.

– Inspectorul este într-un elicopter, cu comisarul adjunct Rourke. Încearcă să stabilească un plan de comandă, dar am pierdut legătura radio cu ei, când s-au apropiat de catedrală. Există acolo o instalaţie de bruiaj. Toate liniile telefonice din oraş au fost bruiate, cu excepţia acestor linii speciale, care nici ele nu sunt cine ştie ce. Totul e cu fundul în sus, aici.

– Nici aici nu-i mai bine. Ascultă, sună biroul de deasupra, pentru Negocieri privind Ostaticii. Spune-le să dea de Bert Schroeder, cât mai repede. E vorba de ostatici.

– La naiba! La asta ne-am gândit şi noi. Tocmai ne-a sunat poliţistul de la BSS, însărcinat cu paza personalităţilor de pe scări. Au pierdut câţiva oameni în învălmăşeală, dar nu prea ştiau exact pe cine şi cum.

– Îţi spun eu pe cine şi cum. În regulă, cheamă Divizia pentru Intervenţii Urgente – pe căpitanul Bellini, dacă-i acolo. Spune-i că oameni înarmaţi au ocupat catedrala, şi spune-i să maseze echipament de asediu la reşedinţa Cardinalului, precum şi orice alt personal şi echipament necesar. Ai reţinut?

– Ştiu c-o să fie groasă, de data asta.

– Mai mult ca sigur. Da, am un raport asupra situaţiei şi un mesaj din partea teroriştilor, Louise. Ţi-l transmit ţie, iar tu suni biroul comisarului. Ei îi vor mobiliza pe toţi cei de pe lista „Situaţia A“. Eşti gata să notezi?

– Dă-i drumul.

– În jurul orei 5,20 p.m., Catedrala Saint Patrick a fost ocupată de un număr necunoscut de oameni înarmaţi... Burke îşi termină raportul. Sugerez cancelaria ca punct de comandă. Cheamă telefoanele şi spune-le să instaleze linii suplimentare în cancelarie, conform procedurilor de urgenţă existente. Ai notat?

– Da... Pat, eşti autorizat?

Burke simţi transpiraţia adunându-i-se în jurul gulerului şi îl mai slăbi puţin.

– Louise, nu pune asemenea întrebări. Trebuie să-i dăm bice. În regulă?

– În regulă.

– Fă tot posibilul să dai de oamenii ăştia. Nu te pierde.

– Nu mă pierd. Dar ar trebui să-i vezi pe cei de-aici. Toţi cred că e vorba de o *insurecţie* sau ceva în genul ăsta. Albany şi Washington au sunat biroul comisarului – n-au putut primi un răspuns clar nici de la primărie şi nici de la reşedinţa guvernatorului. Biroul comisarului de poliţie a sunat aici. Vor să ştie dacă e vorba de o insurecţie – sau de o răscoală. Poţi afirma că este o insurecţie? Măcar pentru raport.

– Spune-le celor din Albany şi din Washington că nimănui din New York nu-i pasă într-atât încât să pornească o insurecţie. Atâta cât îmi pot da eu seama, fenienii au provocat o agitaţie ca să acopere acţiunea lor de ocupare a catedralei. Situaţia a scăpat de sub control – mulţi cetăţeni bine dispuşi, scăpaţi din hăţuri. Ai rapoarte de la oamenii noştri de pe teren?

– Nici unul. Tu eşti primul.

– Încă ceva. Trimite-mi aici, cât mai repede cu putinţă dosarul lui John Hickey. Şi vezi ce avem în legătură cu un irlandez din nord, pe nume Brian Flynn.

Închise telefonul.

Burke intră în primul birou.

– Monseniore?

Monseniorul Downes puse jos telefonul.

– Nu pot lua legătura cu *nimeni.* Trebuie să vorbesc cu Vicarul general. Trebuie să iau legătura cu Trimisul

Apostolic la Washington. Ce se întâmplă? Ce se petrece aici?

Burke se uită la faţa cenuşie a lui Downes, apoi se duse la bufet şi luă o sticlă de vin şi un pahar.

– Beţi puţin. Mai târziu veţi avea şi ton. Două milioane de oameni încearcă să sune acasă în acelaşi timp, asta-i tot. Va trebui să folosim cancelaria ca post de comandă.

Monseniorul Downes ignoră vinul.

– Post de comandă?

– Vă rog, eliberaţi cancelaria şi evacuaţi toţi funcţionarii şi preoţii. Lăsaţi doar un telefonist, până când va sosi aici un operator de la poliţie.

Burke se uită la ceas, se gândi o clipă şi spuse: Cum intru în coridorul care duce la sacristie?

Monseniorul Downes se pierdu într-o serie de explicaţii confuze şi dezlânate.

Uşa se deschise cu forţă şi prin ea ţâşni un bărbat înalt, îmbrăcat într-un pardesiu negru. Ridică în sus etuiul legitimaţiei sale.

– Locotenent Young de la Biroul pentru Servicii Speciale. Se uită la Monsenior, apoi la Burke şi întrebă: Cine sunteţi?

– Burke, de la Informaţii.

Omul se îndreptă direct spre bufet şi-şi turnă un pahar cu vin.

– Isuse – iartă-mă, Părinte –, la naiba, am bifat toate personalităţile de pe trepte, mai puţin trei.

Burke îl privi cum bea.

– Să văd dacă ghicesc – băieţii de la Informaţii sunt buni de ghicit. I-aţi pierdut pe Cardinal, pe Baxter şi pe femeia Malone.

Locotenentul Young îi aruncă o privire.

– Unde sunt? Doar n-or fi în catedrală?

– Mă tem că da.

– Ah, Isuse – iartă-mă –, la dracu'! Asta a fost să fie. Asta mi-e meseria. În fine... În fine...

– Numai trei din vreo sută de personalităţi, nu-i rău.

– Fără glume! E rău. E foarte rău.

– După câte ştiu eu, n-au păţit nimic, mai adăugă Burke.

Se mai află acolo şi un simplu preot – Murphy. Nu e o personalitate, deci să nu-ţi faci griji pentru el.

– Fir-ar să fie! Am pierdut trei personalităţi.

Se agita fără rost, în timp ce-şi mai turna un pahar.

– Fir-ar să fie, ar fi trebuit să trimită Serviciul Secret. Când a venit Papa, Preşedintele ne-a trimis Serviciul Secret în ajutor. Se uită la Burke şi la Monsenior şi continuă: Majoritatea celor de la BSS se află în zona tribunelor. Toţi oamenii buni se aflau la Byrd. Eu a trebuit să mă descurc cu o mână de incompetenţi.

– Corect. Burke se îndreptă spre uşă. Trimite câţiva oameni competenţi să stea aici, cu Monseniorul Downes. E o personalitate. Eu o să încerc să vorbesc cu teroriştii. Şi ei sunt personalităţi.

Young îi aruncă o privire lui Burke şi întrebă cu asprime:

– De ce nu ne-ai spus c-o să se întâmple aşa ceva, Burke?

– Nu ne-aţi întrebat.

Burke ieşi din birou, coborî scările şi găsi un lift care-l duse la subsol. Dădu aici peste un paznic spaniol, cu o figură plină de îngrijorare.

– La sacristie, spuse Burke, fără nici o introducere.

Omul îl conduse spre un culoar şi-i arătă direcţia. Burke văzu şase tipi din Poliţia Tactică stând cu armele pregătite. Îşi ridică legitimaţia şi făcu semn oamenilor să se retragă în sacristie. Scoase revolverul din toc, îl vârî în buzunarul pardesiului şi o luă apoi în jos, pe cele câteva trepte, spre deschiderea din culoar. Burke îşi scoase încet capul după colţ şi privi spre sacristia boltită, din marmură.

Un om de la TPU îi şopti, în spatele lui:

– Tipul din capul scărilor ăstora are un Thompson.

Burke intră precaut în sacristie, trecând pe lângă nesfârşitul şir de mese pentru odăjdii, instalate de-a lungul peretelui din dreapta. La capătul acestor mese se afla o altă deschidere boltită, prin care putea zări o încăpere slab luminată, în formă de poligon, din piatră şi cărămidă.

Burke se îndreptă încet spre porţi, ţinându-se în afara razei vizuale a deschiderii scării. Auzi din direcţia scării

ecoul unor voci înfundate. Burke ştia că avea să vorbească cu Finn MacCumail şi că trebuie să fie stăpân pe el, când o va face. Se sprijini de peretele de marmură aflat în rând cu scara şi-şi ascultă bătăile inimii. Îşi umplu de câteva ori plămânii cu aer, dar tot nu-şi putu regăsi vocea. Mâna i se încleşta pe revolverul din buzunar şi atunci şi-o scoase, proptind-o de perete. Se uită la ceas. Un minut. Peste un minut îl va striga pe Finn MacCumail.

Maureen stătea în strană, cu faţa în mâini, în timp ce părintele Murphy şi Cardinalul stăteau de o parte şi de alta, revărsând asupra ei un val constant de vorbe de alinare. Baxter se întoarse de la credenţă, pe care fusese pus un bidon cu apă.

– Bea.

Ea dădu din cap, apoi se ridică brusc.

– Lăsaţi-mă în pace. Cu toţii. Ce ştiţi voi? Nu ştiţi nici măcar jumătate. Dar *o să ştiţi.*

Cardinalul le făcu semn celorlalţi doi şi aceştia îl urmară în partea cealaltă a sanctuarului şi se opriră lângă tron. Cardinalul spuse calm:

– Trebuie să facă pace cu ea însăşi. E o femeie chinuită. Dacă va dori tovărăşia noastră, va veni ea la noi. Se uită în sus, la altarul care se înălţa din sanctuar. Dumnezeu ne-a adunat la un loc în casa Lui şi acum ne aflăm în mâinile Sale – atât noi cât şi ei. Voinţa Lui se va împlini, nu a noastră. Noi nu trebuie să-i provocăm pe aceşti oameni ca să le dăm prilejul să ne facă rău nouă sau acestei biserici.

Baxter îşi drese glasul.

– Avem obligaţia să scăpăm de-aici, dacă se va ivi o ocazie.

Cardinalul se uită la el, oarecum plictisit.

– Mă tem că acţionăm pornind de la principii diferite. Totuşi, domnule Baxter, voi insista asupra faptului că aceasta este biserica mea şi că dumneata vei face aşa cum spun eu.

Baxter răspunse calm:

– Ei bine, eu cred că problema constă tocmai în a stabili

a cui este această biserică în momentul de faţă. Se întoarse spre părintele Murphy. Dumneavoastră ce părere aveţi?

Părintele Murphy păru că şovăie, apoi spuse:

– N-are rost să ne certăm pe tema asta. Eminenţa-Sa are dreptate.

Baxter părea exasperat.

– Să fie clar, mie nu-mi place să fiu forţat. *Trebuie* să opunem rezistenţă, fie şi numai psihologică, aşa că trebuie cel puţin să ne *propunem* să evadăm, dacă vrem să ne păstrăm judecata limpede şi respectul faţă de noi înşine. Povestea asta poate dura zile, săptămâni, şi, dacă voi ieşi viu de-aici, vreau să pot să trăiesc în continuare cu mine însumi.

– Domnule Baxter, spuse Cardinalul, oamenii ăştia ne-au tratat destul de bine şi comportamentul dumitale va atrage după sine represalii şi...

– Ne-au tratat *bine?* Nu dau nici o ceapă degerată pe *felul cum* ne tratează ei. Ei nu au nici un drept să ne ţină aici.

Cardinalul aprobă, dând din cap.

– Desigur, ai dreptate. Dar permite-mi să trag şi eu o concluzie, anume că înţeleg faptul că o mare parte din comportamentul nechibzuit al tinerilor este rezultatul apropierii femeilor tinere...

– Nu sunt obligat să ascult aşa ceva.

Cardinalul schiţă un zâmbet.

– Mi se pare că te plictisesc. Îmi pare rău. Mă rog, oricum, nu te gândi o clipă că eu m-aş îndoi cumva că ei n-ar fi în stare să ne omoare pe mine şi pe părintele Murphy, la fel de uşor ca pe dumneavoastră şi pe domnişoara Malone. Nu asta e important. Important este să nu-i împingem noi să comită păcatul mortal de a ucide. Şi pentru mine mai este, de asemenea, importantă obligaţia pe care o am în calitate de custode al acestei biserici. Aceasta este cea mai mare catedrală catolică din America, domnule Baxter, *Domus Eclesiae,* Mama Biserică, centrul spiritual al catolicismului din America de Nord. Încearcă să te gândeşti la ea ca la Westminster Abbey.

Baxter se înroşi la faţă. Îşi trase sufletul.

– Am datoria să rezist şi voi rezista.

Cardinalul scutură capul.

– Da, dar nu avem obligaţia de a ne război. Se apropie de Baxter. Nu poţi lăsa asta în mâinile lui Dumnezeu? Sau, dacă nu eşti dispus la aşa ceva, atunci în mâinile autorităţilor de-afară?

Baxter privi în ochii Cardinalului.

– Am spus clar care este poziţia mea.

Cardinalul căzu o vreme pe gânduri, apoi zise:

– Probabil că eu *sunt* prea preocupat de această biserică. Mi-a fost încredinţată mie, înţelegi, şi, la fel ca pentru oricine altcineva, valorile materiale fac şi ele parte din calculele mele. Dar *suntem* de acord că vieţile nu trebuie sacrificate fără rost, da?

– Bineînţeles.

– Nici vieţile noastre – arătă înspre catedrală – şi nici ale lor.

– Cât priveşte vieţile lor, nu sunt sigur, spuse Harold Baxter.

– Suntem cu toţii copiii lui Dumnezeu, domnule Baxter.

– Mă îndoiesc.

– Nici chiar aşa.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă de vocea lui Maureen Malone care traversa sanctuarul.

– Eminenţă, daţi-mi voie să vă asigur că toţi aceşti oameni au fost zămisliţi în iad. Ştiu bine. Unii dintre ei vă pot părea bărbaţi şi femei cu judecată – nişte irlandezi încântători, plăcuţi la vorbă, cu accentul lor cântat şi aşa mai departe. Mai târziu s-ar putea chiar să cânte sau să recite ceva. Dar sunt în stare să ne omoare pe toţi fără ezitare şi să dea foc bisericii dumneavoastră.

Cei trei bărbaţi o priviră în tăcere.

Ea arătă spre cei doi prelaţi.

– Poate că voi nu înţelegeţi ce înseamnă adevăratul diavol, voi înţelegeţi doar noţiunea abstractă de diavol, dar chiar în clipa asta Satana se află în sanctuar. Îşi îndreptă mâna întinsă spre Brian Flynn, care tocmai urca treptele

sanctuarului.

Flynn se uită la ei şi zâmbi:

– Mi-a pronunţat cineva numele?

23

Burke se apropie de capătul scării, respiră adânc şi strigă:

– Vă vorbeşte poliţia! Vreau să vorbesc cu Finn MacCumail.

Auzi, în sus, pe scările de marmură, ecoul propriilor sale cuvinte.

Îi răspunse o voce cu un puternic accent irlandez:

– Stai lângă poartă cu mâinile la bare! Fără şmecherii. Am un Thompson.

Burke înaintă spre raza vizuală a scării şi zări un tânăr, mai exact un copil, îngenuncheat pe odihna scării, în faţa intrării în criptă. Burke urcă încet treptele şi-şi puse mâinile pe poarta din alamă.

Pedar Fitzgerald îşi îndreptă puşca în josul scării.

– Rămâneţi pe poziţii! Chemaţi-l pe Finn! E unul aici care vrea să schimbe două vorbe cu el.

Burke îl studie o clipă pe băiat, apoi se concentră asupra amplasamentului. În dreptul odihnei unde se afla intrarea în criptă, scara se despărţea în două. Deasupra intrării în criptă se afla partea din spate a altarului, de unde se înălţa o cruce uriaşă, aurită, care se profila pe tavanul de o înălţime uluitoare al catedralei. Nu i se păru câtuşi de puţin că cineva ar putea trece prin porţile acestea şi că ar putea-o lua în sus, pe scări, fără să fie sfârtecat de tirul de deasupra.

Auzi paşi pe scările din stânga, de unde apăru o siluetă înaltă care se opri, profilată pe fundalul luminii sinistre ce pătrundea prin uşile criptei, prevăzute cu geamuri. Silueta trecu pe lângă omul îngenuncheat şi o luă încet în jos, pe scările de marmură slab luminate. Burke nu-i putea vedea clar trăsăturile, dar observă că bărbatul purta o cămaşă albă fără guler şi pantaloni negri – ce mai rămăsese din ţinuta unui preot. Burke spuse calm:

– Finn MacCumail?

Unui irlandez familiarizat cu istoria gaelică, aşa cum era

el, acest lucru i se părea la fel de absurd ca şi cum i-ar fi spus cuiva Robin Hood.

– Exact.

Bărbatul înalt continua să se apropie.

– Comandantul fenienilor.

Burke fu cât pe aci să zâmbească auzind această afirmaţie bombastică, dar ceva din privirea omului îl îngheţă.

Flynn se opri lângă porţi şi se uită la Burke.

– Şi cu cine am plăcerea să vorbesc?

– Inspector şef Burke, NYPD, biroul Comisarului.

Întâlni privirea ochilor adânci, întunecaţi ai omului şi apoi, uitându-se în jos, la mâna dreaptă a acestuia, văzu inelul proeminent din bronz.

Brian Flynn spuse:

– Ştiu cine eşti... locotenente. Am şi eu o secţie care se ocupă cu informaţii secrete. Enervant, nu? În sfârşit, zise el zâmbind, dacă eu pot fi comandantul fenienilor, nu văd de ce n-ai putea fi şi tu inspector şef.

Burke îşi aminti cu oarecare ciudă care era prima regulă în negocierile pentru ostatici – să nu fii niciodată prins cu minciuna. Vorbi încet, rar:

– Am spus asta doar ca să grăbim lucrurile.

– Excelent motiv ca să minţi.

Cei doi bărbaţi se aflau doar la câţiva centimetri unul de altul, dar porţile aveau efectul de a reduce intruziunea reciprocă în zona de teritoriu protejat a fiecăruia. Totuşi, Burke nu se simţea în largul său, dar continua să-şi ţină mâinile pe barele din alamă.

– Ostaticii sunt bine?

– Pentru moment.

– Vreau să vorbesc cu ei.

Flynn scutură din cap.

– S-au auzit focuri de armă. Cine a murit?

– Nimeni.

– Ce vrei? îl întrebă Burke, deşi, gândi el, nici nu conta ce doreau fenienii, din moment ce tot nu vor primi nimic.

– Eşti înarmat? îl întrebă Flynn, ignorând întrebarea.

– Bineînţeles. Dar n-o să mă pun eu cu un Thompson.

– Unii ar face-o. Ca sergent Tezik.

– Ne-am ocupat de el.

Burke se întreba de unde ştia Flynn că Tezik era nebun. Îşi imagină că spiritele înrudite se puteau recunoaşte între ele după intonaţia din vocile lor.

Flynn se uită peste umărul lui Burke, în coridoarele sacristiei.

– I-am scos de-aici, spuse Burke.

Flynn dădu din cap.

Burke continuă:

– Dacă-mi spui ce vrei, mă voi ocupa ca doleanţele tale să ajungă direct la cei de sus.

Ştia că-şi depăşeşte atribuţiile, dar mai ştia şi că trebuia să stabilizeze situaţia până când aceasta va fi preluată de Bert Schroeder, negociatorul pentru ostatici.

Flynn bătea cu degetele în barele de alamă, inelul său din bronz răsunând în acelaşi timp nervos dar şi parcă lipsit de vlagă.

– De ce nu pot vorbi direct cu cineva superior în grad?

Burke se gândi că surprinsese un ton batjocoritor în vocea lui.

– Sunt rupţi de orice posibilitate de comunicare. Dacă întrerupi bruiajul...

Flynn râse, apoi întrebă brusc:

– A fost omorât cineva?

Burke îşi simţi mâinile încleştându-i-se pe bare.

– Poate din agitaţie... Comisarul de poliţie Dwyer... a murit în urma unui atac de cord. Şi adăugă: Nu vei fi implicat în asta – dacă te predai acum. Ai obţinut ce ţi-ai propus.

– Nici măcar n-am început. Cei de pe cal au păţit ceva?

– Nu. Oamenii tăi din turnuri au văzut poliţista. Bărbatul eram eu.

Flynn râse.

– Adevărat? Se gândi o clipă. Ei bine, asta schimbă lucrurile.

– De ce?

– Să zicem doar că asta face mai puţin probabil ca dumneata să lucrezi pentru un oarecare domn englez, bine cunoscut mie. Flynn se mai gândi puţin, apoi întrebă:

– Ai un aparat de transmisie? Există aparatură de ascultat, în coridoare?

– Eu n-am un fir. Iar despre coridoare, nu ştiu nimic.

Flynn scoase din buzunar un detector de aparatură de ascultat, de forma unui creion şi îl plimbă de-a lungul trupului lui Burke.

– Cred că pot avea încredere în tine, chiar dacă eşti un ofiţer de la Informaţii, specializat în vânarea patrioţilor irlandezi.

– Îmi fac meseria.

– Da. Prea bine. Se uită la Burke, cu oarecare interes. Copoiul universal. Încăpăţânat, iscoditor, adulmecând peste tot. Vrând întotdeauna să ştie tot. Am cunoscut destui ca tine la Londra, la Belfast şi la Dublin.

Se uită la Burke, apoi vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo o bucată de hârtie pe care i-o dădu prin poartă.

– Eşti la fel de bun ca oricine, zic eu. Aici e lista cu cei o sută treizeci şi şapte de bărbaţi şi femei deţinuţi de britanici în lagărele din Nordul Irlandei şi din Anglia. Vreau ca până la răsăritul soarelui aceşti oameni să fie eliberaţi. Asta înseamnă ora 6,03 a.m. – ora New York-ului. Vreau să fie trimişi la Dublin şi să li se garanteze amnistierea, de către guvernele britanic şi irlandez, plus azilul în sud, dacă vor ei acest lucru. Transferul va fi supravegheat de către Crucea Roşie Internaţională şi Amnesty International. Când aceste două organizaţii îmi vor transmite că acest lucru a fost realizat, vă vom da înapoi catedrala şi vom elibera ostaticii. Dacă până la răsăritul soarelui nu se întâmplă acest lucru, îi voi face vânt lui Sir Harold Baxter din vârful clopotniţei, urmând, într-o ordine întâmplătoare, Cardinalul, părintele Murphy şi Maureen Malone. După care voi da foc catedralei. Mă crezi, locotenent Burke?

– Te cred.

– Bine. Este important să ştii că fiecare dintre fenienii mei are cel puţin o rudă în lagăre. La fel de important este

să ştii că nimic nu este sfânt pentru noi, nici biserica, nici preoţii, nici viaţa unui om sau umanitatea, în general.

– Cred că vei face ceea ce spui că vei face.

– Bine. Şi vei transmite nu numai mesajul, vei transmite şi esenţa şi spiritul spuselor mele. Înţelegi asta?

– Înţeleg.

– Da, cred că înţelegi. Iar acum, în ceea ce ne priveşte pe noi, ţelul nostru este să fim din nou împreună cu cei de-un sânge cu noi, deci nu negociez închisoarea lor, cu a noastră. Vrem să nu fim urmăriţi pentru faptele noastre. Vom ieşi de aici, vom merge cu propriile noastre mijloace de transport la aeroportul Kennedy şi vom părăsi New York-ul, cu diferite destinaţii. Avem paşapoarte şi bani şi nu vrem nimic de la voi sau de la guvernul vostru, decât liberă trecere. Ai înţeles?

– Da.

Flynn se lăsă mai mult pe bare, astfel încât faţa lui se apropie foarte tare de cea a lui Burke.

– Ştiu ce-ţi trece prin cap, locotenent Burke – îi putem scoate afară cu vorba sau va trebui oare să-i scoatem cu focuri de armă? Ştiu că guvernul tău – ca şi poliţia din New York – are o strălucită reputaţie de a nu fi cedat niciodată în faţa unor revendicări făcute cu pistolul în mână. Dar, înainte de răsăritul soarelui, această istorie va fi rescrisă. Vezi tu, toate cărţile se află în mâinile noastre, aşa cum spuneţi voi – Valetul, Regina, Regele, Asul şi Catedrala.

Burke spuse:

– Mă gândeam că guvernul britanic...

– Ei bine, pentru a întrerupe monotonia, asta nu este problema mea, ci a Washington-ului.

– Aşa-i.

– De acum încolo veţi lua legătura cu mine numai prin telefonul de pe orga din altar. Nu vreau să văd pe nimeni mişcându-se pe-aici.

Burke aprobă din cap.

– Şi aţi face bine să vă stabiliţi un plan de comandă înainte ca unul din cowboy-ii voştri să încerce cine ştie ce.

– Mă ocup eu să nu facă nimic, spuse Burke.

Flynn dădu din cap.

– Şi rămâi pe-aproape, locotenente, voi avea nevoie de tine, mai târziu.

Se întoarse şi urcă încet treptele, apoi dispăru după colţul scării din dreapta.

Burke se uită în sus, la omul îngenuncheat, care mişcă ţeava Thompsonului său în semn de concediere. Burke îşi desprinse mâinile de pe bare şi coborî treptele, dispărând din unghiul vizual al scării. Îşi şterse de pardesiu palmele transpirate şi-şi aprinse o ţigară, îndreptându-se spre deschiderea coridorului.

Era fericit că nu va trebui să mai aibă de-a face cu omul numit Brian Flynn sau cu personalitatea lui Finn MacCumail şi-i păru rău pentru Bert Schroeder, care va face acest lucru.

Căpitanul Bert Schroeder stătea cu un picior pe marginea fântânii arteziene din Grand Army Plaza, fumând un trabuc scurt, gros. Lapoviţa rară cădea pe umerii lui largi şi-i pătrundea în pardesiul scump. Schroeder urmărea cum mulţimea se retrăgea încet prin străzile luminate din jurul său. Fusese reinstaurată o oarecare ordine, dar se îndoia că va putea să-şi ia fiica şi să meargă împreună la petrecerea organizată de familia sa.

Unitatea cu care defilase, County Tyrone, comitatul de unde se trăgea mama lui, se dispersase şi se retrăsese, iar el stătea acum singur, aşteptând, instinctul spunându-i că în mod sigur va fi chemat. Se uită la ceas, apoi se îndreptă spre o maşină a poliţiei parcată pe Fifth Avenue şi se uită prin geamul acesteia.

– Vreo veste, ceva?

– Nu, domnule. Radioul tot nu funcţionează, spuse poliţistul, privind în sus.

Bert Schroeder simţi un val de mânie pentru felul nedemn în care a luat sfârşit parada, dar nu ştia încă spre cine să-l îndrepte.

Poliţistul adăugă:

– Cred că mulţimea s-a subţiat suficient ca să vă pot

conduce unde doriţi dumneavoastră.

Schroeder se gândi, apoi spuse:

– Nu. Bătu cu degetele în pagerul prins la curea. Chestia asta o să fie ea totuşi în stare să recepţioneze un semnal. Dar stai pe-aici, în cazul în care voi avea nevoie de tine.

Pagerul piui şi Schroeder îşi simţi inima bătându-i în acelaşi ritm, ca un fel de răspuns condiţionat. Îşi aruncă trabucul şi deschise pagerul.

Şoferul din maşina poliţiei îi spuse:

– Cineva a pus mâna pe cineva, căpitane. Aţi întrat în scenă.

Schroeder începu să vorbească şi constată că avea gura uscată.

– Da. Ascult.

– Vă duc eu?

– Poftim? Nu... Trebuie să... să telefonez...

Încercă să-şi domolească bătăile din piept. Se întoarse şi privi în sus, la strălucitor iluminatul Plaza Hotel, aflat în partea cealaltă a pieţei şi alergă într-acolo. În timp ce alerga, îi treceau prin minte nenumărate posibile scenarii, ca întotdeauna când primea acest mesaj – *ostatici* – cine? Guvernatorul? Primarul? Membri ai Congresului? Oameni de la ambasadă? Dar renunţă la asemenea speculaţii, deoarece, indiferent ce-şi imagina el când piuia pagerul sau când suna telefonul, sau când era chemat prin radio, întotdeauna se dovedea că era vorba despre ceva cu totul diferit. Ceea ce ştia cu certitudine era faptul că foarte curând urma să se târguiască pentru viaţa cuiva, sau pentru mai multe vieţi şi că va face acest lucru sub privirile critice ale fiecărui politician sau reprezentant oficial al poliţiei din oraş.

Urcă în goană treptele din Plaza, alergă prin holul aglomerat apoi coborî o scară, spre şirul de telefoane montate pe perete, afară la Trader’s Vic. O mare de oameni viermuia în jurul telefoanelor şi Schroeder îşi făcu drum îmbrâncindu-se şi smulse receptorul din mâna unui bărbat.

– Poliţia! Fă paşi!

Formă numărul unei operatoare speciale şi-i dădu

numărul din Police Plaza. Aşteptă multă vreme ca telefonul să sune, aprinzându-şi în acest timp un nou trabuc şi făcând paşi în jurul telefonului, cât îi permitea lungimea firului.

Se simţea ca un actor care aştepta să se ridice cortina, fiindu-i frică să nu-şi uite replicile învăţate, intrând în panică la gândul eventualelor cronici defavorabile. Inima îi bătea groaznic, gura i se uscase iar mâinile i se umeziseră. Ura asta. Ar fi vrut să fie undeva, în altă parte. Îi plăcea. Simţea că trăieşte.

Telefonul sună la capătul celălalt şi răspunse sergentul de serviciu. Schroeder întrebă calm:

– Ce se întâmplă, Denis?

Vreme de un minut întreg, Schroeder ascultă în tăcere, apoi spuse cu un glas abia auzit:

– În zece minute sunt la Cancelarie.

Puse receptorul în furcă şi după ce se sprijini puţin de perete, părăsi în grabă telefoanele şi urcă treptele holului, cu spatele cocârjat şi faţa lipsită de expresie. Apoi trupul i se îndreptă, ochii prinseră viaţă şi respiraţia îi reveni la normal. Ieşi încrezător prin uşile principale şi urcă în maşina de poliţie care-l urmase.

– E de rău, căpitane? întrebă şoferul.

– Toate chestiile astea sunt de rău. Du-mă la Cancelaria Catedralei Saint Pat, prin Madison. Calc-o!

24

Birourile alăturate ale Monseniorului Downes se umpleau repede de lume. Burke stătea la fereastra primului birou şi bea o ceaşcă de cafea. Intrară, foarte palizi, primarul Kline şi guvernatorul Doyle, urmaţi de ajutoarele lor. Burke recunoscu şi alte chipuri, în timp ce apăreau în uşă, parcă ezitând, ca şi cum ar fi intrat într-un salon unde se oficia un serviciu funerar. De fapt, se gândi el, pe măsură ce oamenii se scurgeau înăuntru şi schimbau saluturi reţinute, atmosfera se asemăna tot mai mult cu cea a unui priveghi, cu excepţia faptului că toată lumea mai purta încă pardesie şi garoafe verzi şi că nu aveau cui să prezinte condoleanţe, deşi observă că Monseniorul Downes se apropia pentru a îndeplini acest rol.

Burke privi în jos pe Madison Avenue. Felinarele luminau sutele de poliţişti care curăţau, sub ploaia cu lapoviţă, o zonă din jurul Cancelariei. Maşini ale poliţiei şi limuzine se opreau la rigolă, descărcând şefi de poliţie şi oficiali civili. Compania de telefoane adusese linii telefonice şi erau întinse fire pentru telefoane de campanie, pentru a compensa comunicaţia radio întreruptă. Mecanismul se mişca încet, pe-ndelete. Traficul fusese reluat; civilizaţia, aşa cum era ea concepută la New York, mai supravieţuise cu o zi.

– Bună, Pat.

Burke sări ca ars.

– Langley. Isuse, bine că mai văd şi eu pe cineva mai aproape de rangul meu.

– Tu te ocupi de cafele şi de golitul scrumierelor? îl întrebă Langley, zâmbind.

– Ai fost pus în temă?

– Sumar. Ce porcărie nenorocită! Se uită prin biroul Monseniorului. O adevărată paradă a personalităţilor. Comisarul Dwyer n-a apărut încă?

– Şi nici n-o să mai apară. A murit de-un atac de cord.

– Cristoase! Nu mi-a spus nimeni. Vrei să zici că idiotul

ăla de Rourke e acum în locul lui?

– Îndată ce ajunge aici.

– E chiar în urma mea. Am aterizat cu elicopterul în curte la Palace Hotel. Cristoase, ar fi trebuit să vezi cum arăta totul din aer. Burke îşi aprinse o ţigară.

– Avem probleme?

– În iunie n-o să mai fim invitaţi la ziua Medaliei.

– Cu siguranţă. Burke îşi scutură scrumul pe pervaz. Dar suntem încă în joc.

– Poate tu. Ţi-au împuşcat calul de sub tine. De sub mine n-au împuşcat nici un cal. Mai sunt cai disponibili?

– Am nişte informaţii de la Jack Ferguson, pe care le putem folosi când o să fim pe banca acuzaţilor. Îl apucă pe Langley de braţ şi-l trase mai aproape de el. Numele adevărat al lui Finn MacCumail este Brian Flynn. Este fostul iubit al lui Maureen Malone.

– Ah, fostul iubit, spuse Langley. Devine interesant.

Burke continuă:

– Locotenentul lui Flynn este John Hickey.

– Hickey a murit, spuse Langley. Acum câţiva ani... Au fost funeralii... În Jersey.

– Unii găsesc că e mult mai practic să-şi organizeze funeraliile înainte de moarte.

– Poate că Ferguson s-a înşelat.

– L-a văzut pe John Hickey azi, în Saint Pat. Şi el nu obişnuieşte să greşească.

– Vom pune să i se deschidă mormântul. Lui Langley i se făcu rece şi se îndepărtă de fereastră. Voi obţine un ordin judecătoresc.

Burke ridică din umeri.

– Găseşte tu în seara asta, în Jersey, un judecător treaz, că mă angajez să sap chiar eu. Oricum, trebuie să-mi sosească dosarul lui Hickey, iar Louise îl verifică pe Brian Flynn.

Langley dădu din cap.

– Bună treabă. În problema Flynn, ne pot ajuta englezii.

– Exact... Maiorul Martin.

– L-ai văzut?

Burke făcu semn cu capul, înspre uşa dublă.

– Cine altcineva mai e acolo? întrebă Langley.

– Schroeder şi câţiva şefi de poliţie, federali şi oameni de la consulatele britanic şi irlandez.

În timp ce Burke vorbea, întrară în biroul interior primarul Kline, Guvernatorul Doyle şi ajutoarele lor.

Langley îi urmări, apoi întrebă:

– Schroeder a început dialogul?

– Nu cred. I-am transmis doleanţele lui MacCumail Flynn. A zâmbit şi mi-a spus să aştept afară. Şi uite-mă.

Comisarul adjunct de poliţie Rourke, trecu repede prin încăpere şi dispăru în biroul interior, făcându-i semn lui Langley să-l urmeze.

Langley se întoarse spre Burke.

– Ascultă zgomotul capetelor care se rostogolesc la pământ. S-ar putea să devii următorul şef al Serviciului de Informaţii – parcă-l şi văd pe Patrick Burke fixat pentru eternitate într-o statuie din bronz, pe treptele Catedralei Saint Patrick, călare pe un cal cu nările dilatate, gata de atac...

– Du-te dracului!

Langley zâmbi şi o luă din loc.

Burke se uită la lumea care se învârtea prin încăpere. Preşedintele Camerei Reprezentanţilor, foşti şi actuali guvernatori, senatori, primari, membri ai Congresului. Era într-adevăr *o paradă a personalităţilor,* dar toţi aceştia arătau acum, gândea el, mai curând ca nişte oameni obişnuiţi şi înspăimântaţi. Observă că se goliseră toate cafetierele de pe măsuţa de servit, apoi îşi fixă atenţia asupra Monseniorului Downes, care continua să stea în spatele biroului său. Burke se apropie de el.

– Monseniore...

Rectorul Catedralei Sf. Patrick îşi ridică privirile.

– Vă simţiţi mai bine?

– De ce n-a ştiut poliţia că se va întâmpla asta?

Burke se abţinu de la câteva variante de răspunsuri, apoi spuse:

– *Ar fi trebuit* să ştim. Dacă cel puţin am fi...

Apăru Langley în uşa dublă şi-i făcu semn lui Burke.

Burke se uită la rectorul Downes.

– Veniţi cu mine.

– De ce?

– Este biserica dumneavoastră şi aveţi dreptul să ştiţi ce se va întâmpla cu ea. Cardinalul şi preotul dumneavoastră se află în catedrală...

– Uneori, prezenţa preoţilor îi face pe oameni să nu se simtă în apele lor. Asta se întâmplă... neintenţionat.

– Bine. Poate chiar de aşa ceva are nevoie acest grup.

Monseniorul Downes se ridică fără tragere de inimă şi îl urmă pe Burke în biroul interior.

Se aflau în încăperea spaţioasă, stând jos sau în picioare, vreo patruzeci de bărbaţi şi femei cu atenţia îndreptată în direcţia biroului la care stătea căpitanul Bert Schroeder. Câteva capete se întoarseră când Burke şi Monseniorul Downes intrară în încăpere.

Primarul Kline se ridică de pe scaun şi-i oferi locul lui Downes, care se înroşi şi se aşeză repede. Primarul zâmbi faţă de propria-i mărinimie şi bune maniere, apoi îşi ridică mâinile, cerând linişte. Începu să vorbească cu glasul său adenoidal, care-i făcu pe toţi să se crispeze.

– Suntem cu toţii? În regulă, să începem. Îşi drese glasul. Prin urmare, am căzut cu toţii de acord că oraşul New York este, potrivit legii, primul responsabil pentru orice acţiune care se va întreprinde în această problemă.

Privi la asistenta sa, Roberta Spiegel. Aceasta dădu din cap şi el continuă:

– Aşadar, pentru a evita confuziile ne vom adresa cu toţii acestor criminali prin intermediul unui singur om... Se opri şi-şi ridică glasul, ca pentru a introduce un vorbitor. Negociatorul în probleme de ostatici, din partea Departamentului Poliţiei din New York... căpitanul Bert Schroeder.

Discursul primarului stârni câteva aplauze care se stinseră repede, pe măsură ce respectivii îşi dădeau seama cât erau de deplasaţi. Roberta Spiegel îi aruncă primarului o privire dezaprobatoare şi acesta se făcu roşu la faţă.

Căpitanul Schroeder se ridică şi mulţumi reţinut pentru aplauze.

Burke îi spuse încet lui Langley:

– Mă simt ca un proctolog prins în cursă, într-o încăpere plină cu găuri de cur.

Schroeder se uită la feţele întoarse spre el şi trase adânc aer în piept.

– Vă mulţumesc, excelenţă. Îşi plimbă privirea prin încăpere.

– Voi începe curând negocierile cu un om care-şi spune Finn MacCumail, căpetenia Armatei fenienilor. Aşa cum ştiţi poate, secţia mea a soluţionat cu succes, încă de la crearea ei de către căpitanul Frank Bolz, toate cazurile cu ostatici apărute în acest oraş, fără sacrificarea unui singur ostatic, măcar.

Văzu oameni dând aprobator din cap şi dintr-o dată încetă să mai fie terorizat de ceea ce era pe cale să întreprindă, încercând senzaţia rezolvării cu succes a unui nou caz.

Tonul său deveni agresiv:

– Şi cum nu există motive să ne schimbăm tactica care a garantat succesul, atât în cazurile de ostatici luaţi cu intenţii criminale, cât şi în cele de răpiri în scopuri politice, voi trata acest caz la fel ca şi pe celelalte. Nu voi fi influenţat de consideraţii politice exterioare... dar fac apel la ajutorul şi sugestiile dumneavoastră.

Privi mulţimea şi văzu expresii care mergeau de la ostilitate făţişă, la încuviinţare.

Burke îi spuse lui Langley:

– Nu-i prost.

– Un mizerabil, îi răspunse Langley. Omul ăsta este cel mai politic animal pe care-l cunosc.

Schroeder continuă:

– Ca să-mi uşuraţi munca, îi rog pe toţi, cu excepţia următorilor, să părăsească încăperea. Luă o listă scrisă pe hârtia Monseniorului Downes, o citi şi apoi îşi ridică privirea. S-a mai stabilit ca cei însărcinaţi cu conducerea operaţiilor de teren să-şi aibă cartierele generale în celelalte birouri

ale cancelariei. Cei care au vreo legătură cu negocierile şi care nu vor rămâne în acest birou cu mine, vor sta în primul birou al Monseniorului. Am vorbit la telefon cu Vicarul general care a fost de acord ca toţi ceilalţi să ocupe reşedinţa Cardinalului.

Schroeder îi aruncă o privire Monseniorului Downes şi continuă:

– Se instalează telefoane în reşedinţă iar gustările vor fi servite în sufrageria Eminenţei-Sale. Peste tot, în ambele reşedinţe, vor fi montate instalaţii audio şi difuzoare, astfel încât veţi putea monitoriza discuţiile mele cu răpitorii.

Rumoarea se aşternu în cameră, în timp ce Schroeder se aşeza la loc. Primarul îşi ridică mâinile cerând linişte, aşa cum făcuse de atâtea şi atâtea ori, în clasă.

– În regulă. Haideţi acum să-l lăsăm pe căpitan să-şi facă treaba. Toată lumea – guvernatorul, doamnele şi domnii – este rugată să părăsească încăperea. Perfect. Splendid.

Primarul se duse şi deschise uşa.

Schroeder îşi trecu mâna peste frunte şi aşteptă ca cei rămaşi să se aşeze.

– În regulă. Ştiţi cine sunt. Vă rog acum să vă prezentaţi şi dumneavoastră. Arătă spre singura femeie din încăpere.

Roberta Spiegel, o femeie bine, în jur de patruzeci de ani, se lăsă pe spate în scaunul-balansoar şi-şi încrucişă picioarele cu un aer plictisit, senzual şi preocupat în acelaşi timp.

– Spiegel. Asistenta primarului.

Un bărbat mărunţel, cu părul de un roşu ca para focului, îmbrăcat într-un costum de tweed, spuse:

– Tomas Donahue, Consul general al Republicii Irlanda.

– Maior Bartholomew Martin, reprezentantul Guvernului Majestăţii Sale, în... absenţa lui Sir Harold Baxter.

– James Kruger, CIA.

Un bărbat numai muşchi, cu faţa ciupită de vărsat, zise:

– Douglas Hogan, FBI.

– Bill Voight, din partea biroului guvernatorului, spuse un tânăr rotofei, cu ochelari.

– Comisar adjunct Rourke... Interimarul comisarului de

poliţie.

Un bărbat foarte elegant, cu voce nazală:

– Amold Sheridan, agent plin, Departamentul Siguranţei Statului. Reprezint Statul.

– Căpitan Bellini, NYPD, Divizia Intervenţii Urgente.

– Inspector Philip Langley, Divizia Informaţii.

– Burke, Informaţii.

Schroeder se uită la Monseniorul Downes care, îşi dădu el seama, nu părăsise încăperea. Schroeder se gândi o clipă, stând la biroul acestuia, cu recuzitele acelea de birou marcate cu cruce aurie, apoi zâmbi.

– Şi ca să zic aşa, gazda noastră, Monseniorul Downes, rectorul Catedralei Saint Patrick. Frumos din partea dumneavoastră că... aţi venit... şi că ne-aţi permis să ne folosim de... Rămâneţi, cumva?

Monseniorul Downes dădu şovăitor din cap, în semn că da.

– Bine, spuse Schroeder. Bine. În regulă. Şi-acum haideţi să începem cu începutul. Burke, de ce naiba ai deschis negocierile?

Burke îşi slăbi cravata şi rămase nemişcat. Schroeder se gândi că întrebarea putea suna retoric, aşa încât insistă.

– N-ai făcut nici un fel de promisiuni, nu? N-ai spus nimic care ar putea compromite...

– V-am spus ce-am vorbit, îl întrerupse Burke.

Schroeder deveni rigid. Se uită la Burke şi zise:

– Te rog, repetă schimbul de cuvinte şi descrie-ne şi cum arăta omul – mă refer la starea lui mintală.

Burke repetă ce spusese mai înainte apoi adăugă:

– Pare foarte sigur pe el. Şi nu e vorba de bravadă. Pare, de asemenea, şi foarte inteligent.

– Nu părea dezechilibrat? îl întrebă Schroeder.

– Întreg comportamentul său pare foarte normal – cu excepţia celor spuse de el, bineînţeles.

– Droguri – alcool? întrebă Schroeder.

– Probabil că a băut mai puţin decât oricine din încăperea asta.

Cineva râse.

Schroeder se întoarse spre Langley.

– Nu ne putem face o părere despre acest tip până când nu-i cunoaştem adevăratul său nume. Corect?

Langley se uită la Burke, apoi la comisarul interimar.

– De fapt, eu ştiu cine este.

În încăpere se aşternu tăcerea.

Burke trase cu coada ochiului spre Maiorul Martin, care părea impasibil.

Langley continuă:

– Numele său este Brian Flynn. Englezii au cu siguranţă un dosar al lui – un profil psihic, chestii din astea. Poate că şi CIA are ceva. Locotenentul său este unul pe nume John Hickey, despre care s-a crezut că a murit acum câţiva ani. Probabil că aţi auzit de el. Este un american naturalizat. Atât noi cât şi FBI-ul avem un dosar bogat despre Hickey.

Hogan, tipul de la FBI, spuse:

– O să verific.

– Eu o să fac cercetări asupra lui Flynn, spuse Kruger.

Maiorul Martin adăugă:

– Amândouă numele îmi par cunoscute. O să iau legătura cu Londra.

Schroeder parcă se mai înveseli puţin.

– Bine. Bună treabă. Asta îmi uşurează – ne uşurează – mult munca. Corect? Se întoarse spre Burke. Încă ceva – ai avut impresia că femeia care a tras în tine intenţiona să te ucidă?

– Am avut impresia că ţintise spre cal, spuse Burke. Probabil că au o anumită disciplină a focurilor de armă, dacă asta este ceea ce vreţi să ştiţi.

Poliţiştii din încăpere confirmară, dând din cap.

Comisarul Rourke spuse:

– Ştie cineva ceva despre acest grup – despre fenienii ăştia? Se uită în direcţia lui Kruger şi a lui Hogan.

Kruger îi aruncă o privire maiorului Martin, apoi răspunse:

– Fondurile noastre pentru menţinerea unei secţii de legătură cu Irlanda de Nord sunt ca şi inexistente. Vedeţi dumneavoastră, s-a stabilit că IRA nu reprezintă o

ameninţare directă pentru Statele Unite, aşa încât măsurile preventive au fost considerate ca nejustificate. Din nefericire, plătim acum pentru această superficialitate.

Douglas Hogan adăugă:

– FBI-ul a crezut că este vorba de IRA-Provizorie, până când maiorul Martin a sugerat altceva. Secţia mea, care este specializată în organizaţiile irlandeze din America, nu are suficient personal şi este dependentă parţial, în privinţa informaţiilor, de Serviciile Britanice de informaţii.

Burke dădu din cap aprobator, pentru el însuşi. Începea să priceapă cam cum bătea vântul. Kruger şi Hogan erau susceptibili, arborând aerul de v-am-spus-eu-asta. În acelaşi timp îşi pregăteau plăpumioara, făcând repetiţie pentru explicaţiile ulterioare şi punând temelia pentru viitor. Oricum, frumos lucrat.

Comisarul Rourke se uită la maiorul Martin.

– Înseamnă că dumneavoastră sunteţi... adică nu sunteţi...

Maiorul Martin zâmbi şi se ridică în picioare.

– Da, de fapt, eu nu lucrez pentru consulat. Lucrez cu Serviciul Militar Britanic de Informaţii. Şi nu văd de ce să fi făcut public acest lucru. Aruncă o privire în încăpere şi apoi se întoarse spre Langley: l-am spus inspectorului Langley că ceva era – acesta a fost termenul? – pe cale să se întâmple. Dar, din nefericire...

Langley spuse sec:

– Da. Maiorul ne-a fost foarte util, la fel ca şi CIA şi FBI-ul. Propria mea divizie a lucrat şi ea admirabil; şi de fapt a ratat pararea acestei acţiuni la câteva minute doar. Locotenent Burke ar trebui lăudat pentru curajul şi pentru nesecatele lui surse de informaţii.

Urmă o tăcere în cursul căreia, observă Burke, nimeni nu strigă „Ura pentru Burke“. Îşi dădu seama că fiecare dintre ei îşi limpezea propriile obiective, propria implicare, căutând aliaţi, ţapi ispăşitori, duşmani şi încercând să-şi închipuie cum va folosi această criză spre propriul beneficiu.

– I-am spus lui Flynn că nu-l vom lăsa să aştepte.

Schroeder zise:

– Nu încep dialogul până nu voi clarifica propria noastră poziţie. Se uită la Bill Voight, asistentul guvernatorului. A menţionat cumva guvernatorul că este dispus să acorde imunitate împotriva urmăririi lor în justiţie?

Voight dădu din cap.

– Încă nu.

Schroeder se uită la Roberta Spiegel.

– Cum priveşte primarul ideea implicării poliţiei în acest caz?

Roberta Spiegel îşi aprinse o ţigară.

– Indiferent ce târg se va încheia între Londra şi Washington sau cu oricine altcineva, primarul va aplica legea şi va ordona arestarea oricui va ieşi din catedrală. Iar dacă aceştia nu vor ieşi, primarul îşi rezervă dreptul de a trimite poliţia înăuntru, pentru a-i scoate de-acolo.

Schroeder dădu gânditor din cap, apoi se uită la Arnold Sheridan.

Reprezentantul Departamentului de Stat spuse:

– Încă nu pot vorbi în numele Administraţiei sau al Statului şi nici nu ştiu care va fi poziţia ministrului de justiţie faţă de imunitatea la urmărirea în justiţie de către organele federale. Dar puteţi fi siguri că nimeni, la Washington, nu va accepta nici una din aceste pretenţii.

Schroeder se uită la Tomas Donahue.

Consulul general irlandez îi aruncă o privire maiorului Martin şi spuse:

– Armata Republicană Irlandeză este, în Republica Irlanda, în afara legii, iar guvernul meu nu va primi membri IRA şi nu le va acorda azil, în cazul puţin probabil în care guvernul britanic va decide eliberarea acelor oameni.

Maiorul Martin adăugă:

– Deşi nu reprezint guvernul Majestăţii-Sale, vă pot asigura că poziţia lui este aceeaşi dintotdeauna în ceea ce priveşte IRA sau indiferent cum şi-or mai zice acum: de a nu negocia, iar în cazul în care negociază totuşi, să nu facă nici un fel de concesie, iar dacă face totuşi vreo concesie, să nu le spună niciodată că a făcut această concesie.

Roberta Spiegel vorbi:

– Iar acum, că ştim cât de intransigenţi şi de daţi naibii suntem, hai să începem negocierile.

Comisarul Rourke îi spuse lui Schroeder:

– Deci, Bert, nu ţi-a mai rămas decât să-i convingi să iasă de-acolo. Au implicat Crucea Roşie şi Amnesty, aşa încât nu-i putem minţi prea uşor. Trebuie să fii foarte... foarte...

Nu putu găsi cuvântul pe care-l dorea şi atunci se întoarse spre căpitanul Bellini, care nu scosese nici o vorbă.

– Căpitane, în cazul puţin probabil în care Bert nu va reuşi asta, E.S.D.-ul este pregătit să organizeze un... asalt?

Bellini îşi răsuci carcasa masivă, în scaunul prea mic. Barba nerasă, ţepoasă, de un negru-vineţiu, dădea chipului său o înfăţişare dură, dar sub ochi se aşternuse paloarea.

– Da... da, domnule. Când va sosi vremea, vom fi pregătiţi.

Schroeder se întinse după telefon.

– În regulă. Acuma ştiu ce gândeşte fiecare. Corect?

– Pot să vă spun ceva? întrebă Monseniorul Downes.

Toate privirile se îndreptară spre el. Schroeder îşi retrase mâna de pe telefon, zâmbi şi încuviinţă din cap. Downes rosti încet:

– Până acum, nimeni n-a spus nimic despre ostatici. Sau despre Cardinal. În încăpere se aşternu tăcerea şi monseniorul Downes continuă: în cazul în care, aşa cum presupun, prima dumneavoastră responsabilitate o reprezintă ostaticii şi-i veţi convinge de acest lucru atât pe superiorii dumneavoastră cât şi pe cei din catedrală, atunci nu văd de ce nu poate fi făcut un compromis.

Privi în jurul lui.

Nimeni nu se obosi să-i explice Monseniorului realităţile diplomaţiei internaţionale.

Schroeder spuse:

– Monseniore, încă nu am pierdut nici un ostatic – sau, cum e cazul de faţă, o clădire. E posibil, adesea, să obţii ceea ce vrei fără să dai nimic în schimb.

– Ah... N-am ştiut asta, spuse încet monseniorul Downes.

– De fapt, continuă Schroeder încurajator, mişcarea pe

care o voi face se apropie foarte mult de ceea ce aţi sugerat dumneavoastră. Rămâneţi pe aproape şi veţi vedea cum se vor petrece lucrurile.

Ridică receptorul şi aşteptă legătura cu operatorul telefonic. Privi în jur şi spuse:

– Să nu vă tulburaţi dacă omul va apărea învingător, preţ de câteva runde. Trebuie să le laşi impresia că ei conduc jocul. La răsăritul soarelui va obosi – aţi fost vreodată la vânătoare de rechini? Îi laşi să se zbenguie pe lângă undiţă până când te simţi gata să-i înhaţi... Da, îi ceru operatorului, dă-mi legătura cu orga din altar.

Îşi sprijini coatele pe birou şi aşteptă. În încăpere, nimeni nu mai mişca.

25

Guvernatorul Doyle puse receptorul jos şi privi dincolo, în biroul aglomerat. Lumea se bătea pe telefoanele proaspăt instalate şi un nor de fum albăstriu atârna deasupra mobilierului elegant, sugerându-i un apartament de hotel în noaptea alegerilor, ceea ce îi aminti de viitoarele alegeri. Îl reperă pe primarul Kline care stătea de vorbă cu un grup de personalităţi din oraş, printre care şi câţiva poliţişti, şi se apropie de acesta, prin spate, apucându-l strâns de braţ.

– Murray, trebuie să vorbesc cu tine.

Primarul se lăsă împins de bărbatul mai voluminos decât el în hol şi de aici sus, spre o odihnă a scării, care ducea la încăperile preoţilor. Se eliberă din strânsoarea guvernatorului şi spuse:

– Ce-i, Bob? Am treburi.

– Tocmai am vorbit la Albany. Principala preocupare a celor de acolo este o eventuală nesupunere civilă.

– Nu m-am gândit că pot exista la Albany atâţia oameni încât să organizeze o răscoală.

– Nu, *aici.* În *Manhattan.* Gloata asta de afară poate exploda din nou... cu toată băutura asta...

Primarul zâmbi.

– Cu ce se deosebeşte această noapte a Sfântului Patrick de toate celelalte nopţi ale Sfântului Patrick?

– Ascultă, Murray, nu e momentul pentru vorbele tale de duh. Capturarea acestei catedrale poate fi doar preludiul unei insurecţii civile de proporţii mai mari. Cred că ar trebui să decretezi stare excepţională.

– *Stare excepţională?* Ai înnebunit? Încă este oră de vârf pentru maşinile care încearcă să iasă din Manhattan.

– Decreteaz-o mai târziu, atunci. Guvernatorul adăugă, în şoaptă: Analiştii mei din Albany spun că singurul lucru care temperează situaţia asta este lapoviţa. Când lapoviţa se va opri barurile se vor goli şi atunci să vezi necaz...

Primarul părea neîncrezător.

– Nu-mi pasă mie *ce* spun analiştii tăi din Albany. Pentru

numele lui Dumnezeu, astăzi este hramul Sfântului Patrick din New York. Cea mai mare paradă din lume, cu excepţia paradei de 1 Mai de la Moscova, tocmai a luat sfârşit. Cea mai mare sindrofie generală din New York – poate din America – tocmai a început. Oamenii se gândesc tot anul la ziua asta. Numai în centru se află acum peste un milion de oameni înghesuiţi în baruri, restaurante şi la petreceri organizate acasă. În noaptea asta se consumă mai multă băutură şi mâncare decât în orice altă noapte a anului. Dacă eu aş decreta acum stare excepţională... Asociaţia Restauratorilor ar fi gata să mă omoare. Ar turna toată berea nebăută în Patinoarul Rockefeller Center şi m-ar îneca în ea. Rahat, *tu* încerci să introduci o stare excepţională în seara asta.

– Dar...

– Şi gândeşte-te şi la implicaţiile *religioase.* Ce fel de irlandez eşti tu? Asta e tot ce ne mai lipsea – un primar evreu stabilind interdicţii în Ziua Sfântului Patrick. Ar fi mai uşor să anulezi *Crăciunul.* Cine sunt deştepţii din Albany care te sfătuiesc pe tine? Nişte nenorociţi de fermieri?

Guvernatorul începu să facă paşi în jurul micii odihne a scării.

– Bine, Murray, ia-o mai uşurel. Se opri din mers şi se gândi o clipă.

– Bine, uită starea excepţională. Dar sunt totuşi *convins* că ai nevoie de Politia statală şi de Garda Naţională ca să menţii ordinea.

– Nu. Nu vreau soldaţi, nu vreau Poliţia statală. Am douăzeci de mii de poliţişti – mai mult decât o întreagă divizie armată. Îi vom scoate, încetul cu încetul, în stradă.

– Regimentul Şaizeci şi nouă este mobilizat şi se află în situaţia de a veni în ajutor.

– Mobilizat? râse Kline. Poate vrei să zici afumat. Cristoase, toţi bărbaţii înrolaţi şi-au depus armele la ora două. În momentul de faţă sunt atât de cherchelţi, încât n-ar mai putea deosebi o puşcă de şireturile lor de la pantofi.

– Întâmplător, ştiu că ofiţerii şi majoritatea subofiţerilor se află în clipa de faţă la un cocktail la Arsenal...

– Ce încerci să forţezi?

– Să forţez?

– *Să forţezi.*

Guvernatorul tuşi, apoi zâmbi, înţelegător.

– În regulă, fie – ştii şi tu al naibii de bine că aceasta este cea mai mare perturbaţie care s-a abătut asupra New York-ului, de la pana de curent din ’77, iar eu trebuie să demonstrez că fac *ceva.*

– Zboară la Albany. Lasă-mă să-mi conduc oraşul.

– Oraşul *tău.* Este *statul* meu! Răspund pentru *toată* lumea.

– Corect. Unde erai când am avut nevoie de bani?

– Ascultă... ascultă, nu am nevoie de permisiunea ta ca să chem Garda Naţională şi Politia statală.

– Cheamă-ţi ministrul de justiţie şi verifică chestia asta. Primarul Kline se întoarse şi făcu un pas spre scări.

– Stai, Murray. Ascultă... să presupunem că Albany va suporta cheltuielile pentru această operaţie? Doamne, vreau să zic că asta va costa oraşul, *milioane.* O să mă ocup eu de asta şi o să mai storc de la Washington şi ceva pe deasupra. O să le zic că a fost vorba despre o problemă internaţională, ceea ce şi este – ca de exemplu banii pentru protecţia Consulatului. În regulă?

Primarul se opri din coborât şi se întoarse spre guvernator. Zâmbi încurajator.

Guvernatorul continuă.

– O să plătesc eu totul, dacă mă laşi să-mi trimit oamenii – am nevoie să arăt că se asigură prezenţa statului, aici – înţelegi. În regulă? Ce zici, Murray?

Primarul spuse:

– Plata către oraş se va face în termen de treizeci de zile de la trimiterea facturii.

– S-a făcut.

– Inclusiv orele de lucru suplimentare sau normale, efectuate de toate departamentele administrative şi operative, deci şi de către poliţie, pompieri, salubritate şi alte departamente municipale, pe toată durata stării de asediu, precum şi toate cheltuielile cauzate de consecinţe.

– În regulă...

– Inclusiv cheltuielile pentru repararea proprietăţilor municipalităţii şi ajutoarele ce se vor acorda cetăţenilor sau particularilor care au avut de suferit.

Guvernatorul înghiţi.

– Desigur.

– Dar numai Regimentul Şaizeci şi nouă. Nici vorbă de alte unităţi de gardă sau de Poliţia Statală – băieţii mei nu se prea au bine cu ei.

– Lasă-mă să trimit Poliţia Statală în districte, ca să umplu golul lăsat prin regruparea în Manhattan.

Primarul se gândi apoi dădu afirmativ din cap şi zâmbi. Îşi strânseră mâinile. Primarul Kline spuse tare, ca lumea aflată în holul de jos să poată auzi:

– Domnule guvernator, v-aş rămâne recunoscător dacă aţi chema Regimentul Şaizeci şi nouă şi Politia Statală.

Colonelul Dennis Logan stătea la masa festivă, în salonul Arsenalului Regimentului 69, din Lexington Avenue. Peste o sută de ofiţeri, subofiţeri şi invitaţi civili şedeau la mese sau în picioare, peste tot în marele salon. Gradul de intoxicaţie mergea de la potrivit la foarte mult. Până şi Logan se simţea nesigur pe el. Starea de spirit nu era prea violentă anul acesta, remarcă Logan, şi în salon plutea o atmosferă mohorâtă, urmare a veştilor despre tulburările din centru. Un sergent cu un telefon în mână se apropie de Logan şi conectă telefonul la o priză.

– Guvernatorul pe linie, domnule colonel.

Logan îi făcu semn din cap şi se ridică, în picioare. Luă receptorul, îi aruncă o privire maiorului Cole şi spuse:

– Colonel Logan, domnule. Vă urez La mulţi ani cu ocazia zilei Sfântului Patrick, domnule guvernator.

– Mă tem că n-ai prea nimerit-o. Un grup de revoluţionari irlandezi au pus mâna pe Catedrala Sfântul Patrick.

Colonelul simţi o greutate în piept şi fiecare părticică din trupul său, cu excepţia gâtului, asudă dintr-o dată.

– Da, domnule.

– Chem la datorie Regimentul Şaizeci şi nouă.

Colonelul Logan se uită de jur-împrejurul salonului, la scena care se desfăşura în faţa lui. Cei mai mulţi dintre ofiţeri şi subofiţeri se clătinau pe picioare, iar câţiva se prăbuşiseră peste masă. Soldaţii erau deja pe la casele lor sau răspândiţi prin toate barurile oraşului.

– Domnule colonel?

– Da, domnule.

– Cu toate mijloacele mecanizate, echipamentul pentru controlul răzmeriţelor şi armele de foc.

– Da, domnule.

– Vă strângeţi în faţa reşedinţei Cardinalului, pe strada Madison, unde aşteptaţi următoarele instrucţiuni. Nu întârzia.

– Da, domnule.

– Regimentul Şaizeci şi nouă este gata, colonele?

Logan începu prin a spune ceva raţional, dar apoi îşi drese glasul şi zise:

– Irlandezii luptători sunt gata întotdeauna, domnule guvernator.

– Căpitan Bert Schroeder, de la Departamentul Poliţiei din New York.

Schroeder întinse mâna şi deschise microfoanele din cele două reşedinţe.

O voce cu un accent irlandez pătrunse în încăpere şi răsună din celălalt birou, unde se făcu pe loc linişte.

– Ce a durat atâta?

– El e, dădu Burke din cap.

Schroeder începu să vorbească încet, amabil, pe un ton intenţionat liniştitor.

– A existat o oarecare confuzie, domnule. Cu cine...

– Finn MacCumail, conducătorul fenienilor. Le-am spus sergentului Tezik şi locotenentului Burke că vreau să vorbesc cu un ofiţer superior. Şi iată-mă acum că vorbesc doar cu un căpitan.

Schroeder îi oferi răspunsul său standard:

– Se află aici toţi cei cu care ai dori să stai de vorbă. Ne ascultă prin microfoane. Poţi auzi ecoul? Am căzut cu toţii

de acord că pentru a evita orice confuzie, voi vorbi pentru toată lumea. Îşi vor transmite mesajele prin mine.

– *Cine eşti?*

– Am ceva experienţă în problemele astea.

– Interesant. Sunt prezenţi şi reprezentanţi ai guvernelor irlandez, britanic şi american?

– Da, domnule. Comisarul de poliţie, primarul şi chiar guvernatorul.

– Bună zi am ales pentru asta, nu?

Burke îi zise lui Schroeder:

– Am uitat să vă spun că are simţul umorului.

Schroeder vorbi în aparat:

– Da, domnule. Haide să trecem direct la subiect.

– Haide să ocolim puţin şi să stabilim regulile, căpitane. Sunt toţi în legătură cu capitalele lor?

– Da, domnule.

– Amnesty International şi Crucea Roşie au fost contactate?

– Suntem în curs, domnule.

– Şi dumneata eşti vocea lor?

– Da, domnule. E mai puţin riscant să se creeze confuzii. Cred că vei găsi acceptabil acest aranjament.

Schroeder se aşează pe marginea scaunului. Asta era cea mai dificilă parte, de a convinge nişte lunatici cu privirile rătăcite că era mai bine să stea de vorbă cu el decât cu preşedintele Statelor Unite sau cu regina Angliei.

– Aşadar, dacă putem începe...

– Bine. Să vedem.

Schroeder trase încetişor aer în piept.

– Avem aici pretenţiile dumitale şi lista cu oamenii care vrei să fie eliberaţi din Irlanda de Nord. Vrem să ştii că prima noastră preocupare este siguranţa ostaticilor...

– Nu uitaţi catedrala. Este pregătită pentru incendiere.

– Da. Dar *prima* noastră preocupare o reprezintă viaţa oamenilor.

– Îmi pare rău pentru cal.

– Ce? Ah, da. Şi nouă. Dar nimeni, nici un om nu a fost ucis, deci haideţi să lucrăm împreună ca totul să rămână

aşa.

– Înseamnă că şi comisarul Dwyer se simte mai bine?

Schroeder îi aruncă o privire lui Burke şi acoperi receptorul.

– Ce dracu' i-ai spus despre Dwyer?

– Regula numărul unu. Adevărul.

– Prostii! Schroeder luă mâna de pe microfonul receptorului.

– Moartea comisarului s-a datorat unor cauze naturale, domnule. N-ai omorât pe nimeni. Accentuă din nou: Scopul nostru este să protejăm vieţile...

– Atunci pot să dau foc catedralei după ce obţin ce vreau?

Schroeder privi din nou în încăpere. Toată lumea stătea aplecată, trabucele sau ţigările răsfirându-şi fumul în atmosfera tăcută.

– Nu, domnule. Aceasta ar însemna incendiere, un delict foarte grav. Haide să nu amestecăm lucrurile.

– Nici o problemă. Faceţi doar ce vi s-a cerut.

– Ostaticii sunt în siguranţă?

– I-am spus asta lui Burke. Când spun eu ceva, aşa este.

– N-am făcut decât să-i liniştesc pe cei de aici. E multă lume aici... domnule MacCumail, care aşteaptă să audă ce ai de spus. Se află aici şi rectorul catedralei. Este foarte preocupat de soarta Cardinalului şi a celorlalţi. Toată lumea contează pe dumneata ca să depăşim momentul. Ascultă, nu este posibil să vorbim cu ostaticii? Aş vrea să...

– Poate mai târziu.

– Bine. Perfect. În regulă. Ascultă, aş vrea să discutăm puţin despre proiectorul acela. A fost un gest potenţial periculos...

– Nu şi atunci când îl ai în clopotniţă pe campionul de trageri din Comitatul Antrim. Nu mai aprindeţi proiectoarele.

– Da, domnule. Pe viitor, dacă vrei ceva, spune-mi mie. Nu încerca să rezolvi totul singur. Uneori e mai uşor să ceri.

– Voi încerca să nu uit asta. De unde anume, exact, sunaţi?

– Sunt în biroul rectorului.

– Bine. Cel mai bine e să nu te îndepărtezi prea mult de miezul lucrurilor.

– Suntem chiar aici.

– Ca şi noi. Bine, mai am şi alte lucruri de care să mă ocup. Nu mă suna una-două, cu orice pretext. Următorul telefon pe care-l voi primi de la dumneata mă va anunţa că cele trei guverne şi cele două agenţii implicate sunt gata să rezolve detaliile privind transferul prizonierilor.

– Asta poate dura ceva. Aş vrea să te pot suna ca să te ţin la curent cu mersul lucrurilor.

– Nu deveni plictisitor.

– Sunt aici ca să te ajut.

– Perfect. Poţi începe prin a-mi trimite cheile.

– Cheile? Se uită la Monseniorul Downes, care aprobă din cap.

Flynn spuse:

– Toate cheile catedralei – nu ale oraşului. Trimite-le acum, prin locotenentul Burke.

Schroeder zise:

– Nu prea cred c-o să găsesc toate cheile...

– Să nu începi cu tâmpeniile astea, căpitane. În zece minute le vreau la mine sau arunc în aer altarul Sfântului Sacrament. Spune-i asta lui Downes şi-o să-ţi scoată toate cheile pe care le are şi încă vreo sută pe care nu le are.

Monseniorul Downes se apropie de birou, foarte neliniştit.

Schroeder rosti repede, în receptor:

– Bine. A fost o neînţelegere. Monseniorul îmi spune că are un set complet de chei.

– M-am gândit eu c-o să le găseşti. Şi mai trimite o cină cu carne de vacă din conservă şi varză, pentru patruzeci şi cinci de persoane. O vreau pregătită de... stai aşa, să mă consult cu prietenul meu american, de lângă mine. Urmă o scurtă tăcere, după care Flynn urmă: John Barcleycorn, de pe East Fortyfive Street. Ah, da, şi pâine nedospită, cafea şi ceai. Şi ceva dulce, dacă nu te superi. Plătesc eu nota.

– Ne ocupăm noi de tot... şi de notă, bineînţeles.

– Căpitane, nu trece noaptea asta şi nu vor mai fi destui bani în trezoreria oraşului ca să-ţi cumperi de ei un pahar cu bere. Plătesc eu mâncarea.

– Da, domnule. Încă un lucru. În ce priveşte limita de timp... ne-aţi prezentat câteva probleme complicate şi s-ar putea să avem nevoie de mai mult timp ca să...

Vocea lui Flynn deveni ameninţătoare:

– Fără prelungiri! Ar fi de preferat ca în momentul în care primele raze de lumină vor pătrunde prin ferestrele capelei Sfintei Fecioare, prizonierii de pe listă să fie liberi, în Dublin. Răsăritul soarelui sau moartea, Schaeffer.

– Schroeder. Ascultă...

– Cum vrei tu. La mulţi ani cu ocazia Zilei Sfântului Paddy. *Erin go bragh.*

Urmă un declic şi tonul zumzăi în încăpere. Căpitanul Schroeder puse telefonul jos, închise difuzoarele şi-şi reaprinse trabucul. Bătu darabana în birou. N-a mers prea bine. Gândea totuşi că avusese de-a face cu oameni mai duri decât MacCumail. Niciodată vorbind atât de bine, dar, în mod cert, mai ţicniţi ca el.

Se gândi din nou la două lucruri. Primul era că nu avusese niciodată un eşec. Al doilea, că niciodată nu ratase obţinerea unei prelungiri a termenului limită. Şi în mare parte, lipsa eşecului era rezultatul succesului său în demersurile pentru prelungiri. Privi în sus, la tăcuta adunare.

– De data asta o să fie dur. Îmi plac situaţiile dure.

Căpitanul Joe Bellini stătea în picioare, la fereastră, cu tunica descheiată şi cu mâinile prinse în centura pistolului. Degetele sale se plimbau pe încărcător. Avusese o viziune a diviziei sale pentru intervenţii urgente luând-o cu asalt pe uriaşa doamnă cenuşie de dincolo. Lui nu-i plăceau situaţiile dure; nu-i plăceau situaţiile uşoare. Nu-i plăceau nici un fel de astfel de situaţii.

Brian Flynn stătea la orga altarului, lângă sanctuar, şi se uita la cartea care se odihnea pe capacul claviaturii. „Schaeffer“. Râse.

John Hickey luă cartea intitulată *Activitatea mea de*

Negociator în probleme de ostatici, de Bert Schroeder.

– Schaeffer. Foarte bună, Brian. Dar până la urmă o să priceapă el ce vrei.

– Poate, aprobă Flynn, dând din cap. Ridică capacul claviaturii şi apăsă pe o notă, dar nici un sunet nu ţâşni din tuburile aflate în spatele deambulatoriului.

– Ca s-o pornim avem nevoie de cheie, spuse el absent. Privi în sus la Hickey. Nu vrem să-l rănim prea tare din punct de vedere profesional. Avem nevoie de el, acolo. Şi aproape de sfârşit, dacă va trebui, vom folosi atuul nostru – Terri O'Neal. Râse. A avut oare vreodată un biet nenorocit atâtea atuuri adunate împotrivă-i, fără ca el să aibă habar?

– Bună, Burke, spuse Flynn.

Burke se opri la picioarele scărilor sacristiei.

– Te-am cerut pe tine ca să creşti în ochii superiorilor tăi, spuse Flynn.

– Mulţumesc. Pe astea le voiai? îl întrebă Burke, ridicând o bogată legătură de chei.

– Dă-mi-le printre gratii.

Burke urcă treptele şi-i înmână cheile printre bare.

Flynn scoase detectorul de microfoane şi-l plimbă peste trupul lui Burke.

– Se spune că tehnologia este dezumanizantă, dar mostra asta de tehnologie face inutilă percheziţionarea corporală, care creează întotdeauna o tensiune. Varianta asta este aproape egală cu încrederea reciprocă. Îndepărtă dispozitivul.

Burke spuse:

– Ce diferenţă ar fi fost dacă aş fi avut microfoane asupra mea? Oricum nu vom discuta nimic care să nu raportez.

– Asta mai rămâne de văzut. Se întoarse şi-i strigă lui Pedar Fitzgerald: Fă o pauză.

Fitzgerald îşi puse pe umăr puşca mitralieră şi plecă.

Flynn şi Burke se priviră unul pe celălalt, apoi Flynn spuse:

– Cum ai dat de noi, locotenente?

– Asta nu e treaba ta.

– Bineînţeles că este. Prin maiorul Martin?

Burke îşi dădu seama că se simţea mult mai liber să discute fără un emiţător care să-i transmită vocea în cancelarie. Dădu afirmativ din cap şi văzu aşternându-se pe chipul lui Flynn o expresie ciudată.

– Un prieten?

– Cunoştinţe profesionale, răspunse Flynn. V-a spus drăguţul de maior şi care e adevăratul meu nume?

Burke nu răspunse.

Flynn se apropie mai mult de poartă.

– Există o vorbă veche în lumea celor care lucrează în informaţii: „Important nu este cine a tras glonţul, important este cine a plătit pentru asta“. Se uită atent la Burke.

– Cine a plătit gloanţele?

– Asta să-mi spui tu mie.

– Serviciul Militar Britanic de Informaţii a asigurat logistica Armatei Fenienilor.

– Guvernul britanic nu şi-ar asuma un asemenea risc pentru amărâtul dumitale de război...

– Vorbesc despre oameni care-şi urmăresc propriile interese, care ar putea sau nu coincide cu acelea ale guvernului. Aceşti oameni vorbesc despre consideraţii istorice, pentru a se justifica pe ei înşişi...

– Ca şi tine.

Flynn ignoră întreruperea.

– Aceşti oameni sunt monumente de egotism. Pentru ei, viaţa are sens numai în măsura în care pot manipula, înşela, ţese intrigi şi îşi pot elimina proprii duşmani, reali sau imaginari, aflaţi de cealaltă parte sau chiar de propria lor parte. Ei se pot manifesta numai în situaţii de criză şi de dezordine, situaţii pe care adesea le confecţionează singuri. Acesta este, în esenţă, omul vostru de la informaţii, sau poliţistul de la servicii secrete, sau indiferent cum îşi mai spun ei. Acesta este maiorul Barthlomew Martin.

– Am crezut că te descrii chiar pe dumneata.

Flynn zâmbi rece.

– Eu sunt un revoluţionar. Contrarevoluţionarii sunt cu mult mai abjecţi.

– Poate c-ar trebui să mă reprofilez pe furtul de maşini.

Flynn râse.

– Ah, locotenente, eşti un poliţist cinstit. Am încredere în tine.

Burke nu-i răspunse şi Flynn continuă:

– Să-ţi mai spun ceva – cred că Martin a avut ajutoare în America. Nu se putea altfel. Fii atent cu CIA şi FBI-ul.

Din nou Burke nu spuse nimic şi Flynn adăugă:

– Cine câştigă cel mai mult din cele întâmplate astăzi?

Burke îşi ridică privirea.

– Nu tu. În curând vei fi un om mort şi dacă ceea ce spui este adevărat, atunci ce eşti *tu?* Un pion. Un biet pion, manipulat de Serviciul Britanic de Informaţii şi poate de CIA şi de FBI, pentru propriul lor joc.

Flynn zâmbi.

– Da, ştiu asta. Dar pionul l-a capturat pe arhiepiscop, vezi tu, şi-i ocupă şi poziţia. Niciodată să nu subapreciezi pionii; când au ajuns la capătul tablei de şah se întorc şi pot deveni regi.

Burke îl înţelegea bine pe Brian Flynn. Spuse:

– Presupunând că maiorul Martin este ceea ce zici că este, de ce-mi spui mie toate astea? Am cumva misiunea de a-l demasca?

– Nu. Acest lucru m-ar compromite rău de tot, înţelegi. Fii doar atent la el. Acum, că i-am slujit scopul, mă vrea mort. Vrea ostaticii morţi şi catedrala distrusă – ca să arate lumii întregi ce sălbatici sunt irlandezii. Fii atent la sfaturile pe care le dă superiorilor dumitale. Înţelegi?

– Înţeleg că te-ai băgat singur într-o situaţie din care nu poţi câştiga. Ai fost antrenat într-o afacere proastă crezând c-o poţi întoarce în folosul tău, dar acum nu mai eşti chiar atât de sigur.

– Ţelul meu nu este compromis. Depinde de guvernul britanic să-mi elibereze oamenii. Va fi greşeala lui dacă...

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, renunţă, spuse Burke, vocea sa cedând nerăbdării şi mâniei. Iei doar câţiva ani pentru atac grav, sau pentru reţinere ilegală de persoană, mă rog, pentru ce poţi scoate de la procurorul districtual.

Flynn se apucă de barele din faţa lui.

– Încetează să vorbeşti ca un copoi idiot. Sunt soldat, Burke, nu un criminal prăpădit care se târguieşte cu procurorul districtual.

Burke expiră îndelung şi spuse încet:

– Nu te pot salva.

– Nu ţi-am cerut să faci asta – dar faptul că ai spus-o îmi dezvăluie mie mai multe despre Patrick Burke, irlandezul,

decât despre Patrick Burke, poliţistul, trebuie să recunosc asta.

– Rahat.

Flynn slăbi strânsoarea barelor.

– Fii atent doar la maiorul Martin şi vei salva ostate-cii şi catedrala. Eu îi voi salva pe fenieni. Şi acum, fii băiat bun şi fugi şi adu carnea aia de vacă, da? Poate c-o să mai stăm de vorbă.

Burke arboră un ton oficial:

– Vor să ia calul de acolo.

– De ce nu? Un armistiţiu pentru îndepărtarea morţilor.

Părea că încearcă să-şi recapete controlul asupra lui însuşi şi zâmbi.

– Câtă vreme n-or să facă din el conserve de vacă. Un singur bărbat cu funie şi un vehicul deschis. Fără figuri.

– Nu, au fost destule pentru o singură zi.

Flynn se întoarse, luând-o pe scări în sus, când se opri dintr-o dată şi spuse, peste umăr:

– O să-ţi arăt acum ce băiat cumsecade sunt eu, Burke. Toată lumea ştie că Jack Ferguson este informatorul poliţiei. Spune-i să plece din oraş, dacă ţine la pielea lui.

Se întoarse din nou şi o luă în sus pe scări.

Burke îl urmări dispărând după colţul odihnei scării. *Sunt soldat, nu un criminal nenorocit.* O spusese fără cea mai mică urmă de suferinţă în glas, dar suferinţa era acolo.

Brian Flynn se opri în faţa Cardinalului care şedea în jilţul său.

– Eminenţă, vreau să vă întreb ceva important.

Cardinalul îşi înclină capul.

– Există căi de acces ascunse – orice fel de intrare secretă în această catedrală?

Cardinalul răspunse promt:

– Chiar dacă ar exista, nu ţi le-aş dezvălui.

Flynn se dădu spre spate şi arătă către tavanul înalt, într-un loc deasupra criptei, unde, agăţate de fire, se înşirau mitrele roşii ale foştilor arhiepiscopi ai New York-ului.

– V-ar plăcea să vă atârne mitra acolo?

Cardinalul îi aruncă o privire de gheaţă.

– Sunt un creştin care crede în viaţa de apoi şi nu mă las intimidat de ameninţările cu moartea.

– Vai, aţi înţeles greşit. Am vrut să zic că o să spun oamenilor mei din pod să ia un topor şi să aranjeze tot tavanul ăla fals de sus, până când acest superb plafon va să zacă printre strane.

Cardinalul inspiră scurt, apoi rosti încet:

– După câte ştiu, nu există intrări secrete. Dar asta nu înseamnă că nu există...

– Nu, nu înseamnă. Pentru că eu am bănuiala că există. Şi acum, amintiţi-vă când vi s-a prezentat pentru prima oară noua catedrală, de către Vicarul general. Există, cu siguranţă, un drum ascuns, pentru cazul unei insurecţii. O gaură pentru preot, aşa cum există în Irlanda şi în Anglia.

– Nu cred că arhitectul s-a gândit la aşa ceva. Doar suntem în America.

– Fapt ce contează tot mai puţin, cu fiecare an ce trece. Gândiţi-vă, Eminenţă. Vor putea fi salvate vieţi, dacă vă amintiţi.

Cardinalul se lăsă pe spate şi privi în biserica imensă. Da, existau pereţi goi, cu scări care duceau undeva, pasaje care nu fuseseră folosite niciodată, dar el nu putea spune cu mâna pe conştiinţă că-şi amintea de ele sau că ştie dacă acestea duceau de la sau înspre o zonă care nu se afla sub controlul acestor oameni. Îşi aruncă privirea peste întinderea de marmură a pardoselii din faţa lui. Dedesubt se afla cripta şi, în jurul criptei, un subsol scund. Dar ei ştiau asta. Doar îi văzuse pe Hickey şi pe Megan Fitzgerald strecurându-se jos, prin placa de bronz de lângă altar.

Două treimi din acest subsol erau doar puţin mai înalte decât un spaţiu prin care să te strecori de-a buşilea, o hrubă întunecată în care se puteau zbengui şobolanii, sub planşeul pardoselii de marmură, de deasupra. Şi peste această întunecime păşeau, anual, şase milioane de oameni care veneau să se roage lui Dumnezeu, să mediteze, sau pur şi simplu să se uite. Însă întunecimea de sub picioarele lor a rămas mereu aceeaşi, până acum –

acum, ea se strecura în catedrală, pătrunzând în conştiinţele şi sufletele oamenilor din interior. Deveneau importante locurile întunecate, nu locurile sfinte, scăldate în lumină.

Cardinalul privi în sus la siluetele tensionate din triforii şi din balconul corului, care stăteau în picioare, asemeni unor santinele ale întunericului, stânci abrupte, paznici pe zidurile oraşului. Eternul străjer înfricoşat, izolat, şoptind: „Străjere, cât a trecut din noapte?”[1]

Cardinalul se întoarse spre Flynn.

– Nu văd nici o intrare şi, cu atât mai puţin, nici o ieşire pentru tine.

– Ieşirea mea de aici nu se va face decât prin intrarea principală. Îl iscodi atent pe cardinal despre o presupusă subterană aflată sub navă, despre trecerile existente între subteranele aflate în afara catedralei şi spaţiul scund de dedesubt.

Cardinalul continua să dea din cap.

– E o absurditate. O absurditate tipică în cazul unei biserici. Aceasta este casa Domnului, nu o piramidă. Aici nu există secrete, există doar misterele credinţei.

Flynn zâmbi.

– Şi nu există comori de aur?

– Ba da, există o comoară de aur. Trupul şi sângele lui Cristos, care se află în tabernacol, desfătarea şi bunăvoinţa şi pacea şi dragostea care sălăşluiesc aici, cu noi – aceasta este comoara noastră. Eşti binevenit dacă vrei să iei ceva din ea, cu tine.

– Poate şi câteva potire care prisosesc şi aurul de pe altare.

– Eşti binevenit să iei toate acestea.

Flynn dădu din cap.

– Nu, nu voi lua nimic de-aici, doar pe noi înşine. Păstrează-ţi aurul şi iubirea.

Se uită împrejur şi spuse:

– Sper că va supravieţui. Privind înapoi spre Cardinal: Da, poate că un tur vă va împrospăta memoria. Veniţi cu mine,

[1] *Biblia,* „Cartea Profeţilor“, 21:11. (N. tr.)

vă rog.

Cardinalul se ridică şi cei doi coborâră treptele sanctuarului şi se îndreptară spre partea din faţă a catedralei.

Părintele Murphy îl urmări pe Cardinal îndepărtându-se alături de Flynn. Megan nu se vedea, Baxter stătea la capătul stranei, iar John Hickey se afla la orga altarului, vorbind la telefon. Murphy se întoarse spre Maureen.

– Vrei cu disperare să faci ceva, nu?

Se uită la el. Starea de eliberare pe care i-a provocat-o scăparea de la moarte o făcuse să se simtă ciudat de relaxată, aproape senină, dar imboldul la acţiune încă mai dăinuia în ea. Dădu uşor din cap.

Părintele Murphy păru că se gândeşte vreme îndelungată, apoi spuse:

– Cunoşti vreun cod – ca, de exemplu, alfabetul Morse?

– Da, alfabetul Morse. De ce?

– Te afli în pericol de moarte şi cred că ar fi bine să te confesezi, în cazul în care s-ar întâmpla ceva... pe neaşteptate..

Maureen se uită la preot dar nu răspunse.

– Ai încredere în mine.

– Bine.

Murphy aşteptă ca Hickey să pună receptorul jos şi-l strigă:

– Domnule Hickey, pot să vorbesc ceva cu dumneata?

Hickey se uită la el peste gărduleţul sanctuarului.

– Foloseşte-l pe cel din camera miresei şi şterge scaunul după aceea.

– Domnişoara Malone vrea să se confeseze.

– Ah, râse Hickey. Ar dura o săptămână.

– Ăsta nu-i un motiv de glumă. Simte că viaţa îi este în pericol de moarte şi...

– Aşa şi este. În regulă. Poţi să-i dai drumul.

Părintele Murphy se ridică, urmat de Maureen.

Hickey îi urmări îndreptându-se spre gărduleţul sanctuarului.

– N-o puteţi face aici?

– Nu în faţa tuturor. În confesional, răspunse Murphy.

Hickey părea enervat.

– Dar terminaţi repede!

Coborâră treptele laterale şi o luară, prin deambulatoriu, spre confesionalul aflat lângă camera miresei.

Hickey ridică mâna spre lunetiştii din posturi şi strigă în urma celor două siluete care se retrăgeau:

– Fără figuri! Sunteţi în bătaia puştilor.

Părintele Murphy o conduse pe Maureen într-o cabină prevăzută cu o draperie, apoi dispăru în gangul alăturat.

Păşi în confesional prin intrarea preoţilor şi se aşeză în spaţiul închis, mic şi întunecat, apoi trase de cordon ca să deschidă ecranul întunecat al ferestruicii din confesional.

Maureen Malone îngenunche şi privi prin perdea la umbra vag luminată a profilului preotului.

– A trecut atâta vreme, încât nu mai ştiu cum să încep.

Părintele Murphy şopti abia auzit, confidenţial:

– Poţi începe prin a găsi butonul de pe rama uşii.

– Poftim?

– E un buton acolo. Dacă apeşi pe el, sună în holul de sus al cancelariei. Este soneria care-l cheamă pe preot când nu era ora obişnuită pentru confesiuni, în caz că un enoriaş are nevoie de iertare imediată.

Râse uşor şi Maureen crezu că râde de o glumă tipică meseriei sale repetată adeseori în cancelarie.

Rosti emotionată:

– Vrei să zici că putem comunica...

– Nu putem primi nici un semnal de la ei şi în nici un caz nu vrem aşa ceva. Şi nici nu ştiu dacă cineva ne va auzi. Şi acum, transmite repede mesajul – ceva util pentru cei de afară.

Maureen trase şi mai mult draperia ca să-şi acopere mâna, apoi îşi plimbă degetele peste rama din stejar şi găsi butonul. Îl apăsă de câteva ori ca să atragă cuiva atenţia, apoi începu în alfabetul Morse, sacadat:

AICI E MALONE, CU PĂRINTELE MURPHY

Ce să spună? Se gândi în urmă, la instruirea primită de ea. *Cine, ce, unde, când, câţi?*

OBSERVAT 13-15 TRĂGĂTORI ÎN CATEDRALĂ, CÂTE UN LUNETIST ÎN FIECARE TRIFORIU. UNUL ÎN BALCONUL CORULUI. UN BĂRBAT PE SCARA SACRISTIEI CU PUŞCA MITRALIERĂ THOMPSON. UNUL SAU DOI BĂRBATI/FEMEI ÎN FIECARE TURN. DOI SAU MAI MULŢI ÎN POD. POSTURILE LEGATE PRIN TELEFON DE TEREN. OSTATICI ÎN SANCTUAR.

Se opri şi se gândi la frânturile de conversaţie pe care le-a auzit, apoi continuă într-un ritm mai rapid, mai sigur.

ÎN POD LUMÎNĂRI AŞEZATE ÎN STIVĂ. BOMBE? SUB SANCTUAR.

Se opri din nou şi încercă cu disperare să gândească – *Cine, ce, unde...?* Continuă.

MACCUMAIL ESTE BRIAN FLYNN. JOHN HICKEY, LOCOTENENT. MEGAN FITZGERALD A TREIA DIN CONDUCERE. AM OBSERVAT MINE LA INTRĂRI, PUŞTI CU LUNETĂ, PUŞTI AUTOMATE, PISTOALE, RACHETE M-72, MĂŞTI DE GA..

– Stop! se auzi prin ecran glasul hotărât al lui Murphy.

Îşi retrase mâna de pe buton.

Murphy rosti puţin mai tare:

– Te căieşti pentru toate păcatele tale?

– Mă căiesc.

Preotul continuă:

– Spune o dată rozariul.

Vocea lui Hickey străpunse confesionalul.

– *O dată?* Dumnezeule, eu aş ţine-o până la Paşti în genunchi, dacă am avea atâta timp. Hai, ieşiţi.

Maureen ieşi din confesional, în timp ce părintele Murphy apăru din gang. Murphy îi făcu lui Hickey un semn din cap.

– Mulţumesc. Mai târziu îl voi ruga pe Cardinal să-mi asculte confesiunea.

Faţa zbârcită a lui Hickey se destinse într-un zâmbet

ironic.

– Ei nu, părinte, ce-ai mai făcut şi dumneata?

Păşi foarte aproape de Hickey.

– Voi asculta şi confesiunile oamenilor tăi, până să se sfârşească noaptea asta.

Hickey scoase un sunet insolent:

– Fără atei în catedrale, da, Padre?

Se îndepărtă de părinte şi dădu din cap.

– Cineva a spus odată: „Până diseară, un ateu va crede pe jumătate în Dumnezeu“. Poate că ai dreptate. La răsăritul soarelui se vor întoarce cu toţii spre tine, când vor vedea chipul morţii, cu rânjetul acela obscen, găunos, strivit de frumoasele ferestre. Dar eu nu mă voi confesa nici unui muritor şi nici Flynn şi nici diavoliţa cu care se culcă el.

Părintele Murphy se înroşi. Continuă:

– Cred că Harold Baxter va dori să încheie şi el pacea lui.

– Păgânul ăla? Într-o biserică catolică? Nu paria bănuţii din cutia milei pe chestia asta.

Hickey se întoarse şi privi în sus, la silueta solitară care stătea în strana sanctuarului.

– Poate că toată acţiunea asta a meritat numai şi pentru a-l vedea pe acest nemernic de protestant îngenunchind în faţa unui preot catolic. În regulă, înapoi în ţarc.

Maureen îi spuse lui Hickey:

– Sper să trăiesc suficient ca să apuc să văd cum întâmpini *tu* moartea. Se întoarse şi se îndreptă în tăcere alături de preot, spre banca de comuniune. Omul ăsta... Are ceva... diavolesc... spuse ea.

Preotul dădu din cap. Când ajunseră sus, ea îl întrebă:

– Crezi c-o să scăpăm?

– Nu ştiu.

– Cunoşti alfabetul Morse?

El întinse mâna şi deschise portiţa.

– Nu, dar o să scrii pentru mine toate acele puncte şi liniuţe, înainte de a-mi face confesiunea. Îi făcu loc, absent, prin gărduleţ. În timp ce ea îşi continua drumul pe lângă el, luând-o înainte, îi strânse mâna. Stai! spuse el, dintr-o dată atent.

Ea se întoarse pe trepte.

– Ce este?

Murphy se uită la Hickey, oprit în dreptul confesionalului, urmărindu-i. Căută în haine şi-i întinse un set de mătănii.

– Întoarce-te aici şi îngenunchează la banca de comuniune.

Ea luă mătăniile şi se uită la Hickey.

– Proasta de mine...

– E greşeala mea. Roagă-te doar, totul e să nu bănuiască ceva.

Preotul intră în sanctuar.

Maureen îngenunche pe banca de comuniune şi lăsă şiragul de mătănii să-i atârne moale în mâini. Se întoarse, îşi ridică ochii spre catedrală, scrutând locurile întunecate. Siluete negre, ca nişte corbi, priveau în jos, spre ea, din balcoanele mohorâte. Megan se mişca asemenea unei umbre pe lângă uşile de la intrarea principală şi o tăcere nepământeană plutea deasupra acestei uriaşe, reci, lucrări în piatră. Îşi îndreptă privirea spre John Hickey. Acesta se uita la confesional şi zâmbea.

27

Brian Flynn îl ajută pe Cardinal să urce în camera clopotelor. Cardinalul se uită la turnuleţele din cupru pentru aerisire distruse. Flynn îi spuse lui Donald Mullins:

– L-ai cunoscut oficial pe Arhiepiscopul New York-ului?

Mullins îngenunche şi sărută inelul episcopal, apoi se ridică.

– Fă o pauză, Donald, spuse Flynn. Există cafea, în librărie.

Mullins coborî repede pe scări.

Flynn se îndreptă spre deschiderea turnului şi privi oraşul. O lungă tăcere se aşternu în încăperea rece, expusă curentului.

– E incredibil, ştiţi... un revoluţionar înarmat îngenunchează în praf şi vă sărută inelul.

Cardinalul părea nerăbdător.

– Ce căutăm aici, sus? Aici nu pot fi treceri ascunse.

Flynn spuse:

– Ai avut mult de-a face cu Gordon Stillway?

– Am lucrat împreună la planul ultimei renovări, răspunse Cardinalul.

– Şi niciodată nu v-a arătat nici un fel de ciudăţenii? Nici o...

– Nu am obiceiul să discut mai mult decât o dată asupra aceluiaşi subiect.

Flynn făcu o plecăciune exagerată.

– Iertaţi-mă. Nu încercam decât să vă împrospătez memoria, Eminentă.

– Ce anume vrei exact de la mine, domnule Flynn?

– Vreau să vorbiţi cu negociatorul şi vreau să vorbiţi lumii. Intenţionez să organizez o conferinţă în sala presei, atât de convenabil amplasată la subsol, sub sacristie. Veţi apărea la radio şi la televizor...

– Nu voi face asta.

– Pe dracu', aţi vorbit destul şi la radio şi la televizor împotriva cauzei noastre. Destul v-aţi folosit amvonul ca să

vorbiţi *împotriva* organizaţiei IRA. Acum veţi repara răul făcut.

– Am vorbit împotriva crimei şi a mutilării. Dacă aceasta înseamnă că am vorbit împotriva organizaţiei IRA, atunci...

Flynn ridică glasul:

– Aţi văzut un lagăr de internare britanic? Ştiţi cum se poartă acolo cu nenorociţii ăia?

– Am văzut şi am ascultat rapoarte şi am condamnat metodele englezilor, folosite în Ulster, împreună cu metodele IRA.

– Nimeni nu-şi aminteşte asta. Îşi apropie faţa de cea a Cardinalului. Vei anunţa lumea că în calitate de irlandez-american şi în calitate de prelat catolic, vei pleca în Irlanda de Nord să vizitezi lagărele.

– Dar dacă le goliţi dumneavoastră, pe cine voi mai avea de vizitat, domnule Flynn?

– Sunt cu sutele în lagărele acelea.

– Iar cei care trebuie eliberaţi sunt rudele bărbaţilor şi femeilor care sunt cu dumneata. Plus, sunt convins, un număr considerabil de importanţi lideri. Ceilalţi să rămână, astfel încât să puteţi invoca în continuare cine ştie ce justificare morală pentru metodele voastre sângeroase.

Flynn expiră prelung.

– În cazul acesta, nu voi garanta siguranţa bisericii. Voi avea grijă să fie distrusă, indiferent de rezultatul negocierilor.

Cardinalul se apropie de Flynn şi spuse:

– Există un preţ, domnule Flynn, pe care trebuie să-l plătească fiecare om, pentru fiecare păcat. Aceasta nu e o lume perfectă, iar răufăcătorii scapă adesea pedepsei şi mor în pace, în paturile lor. Dar există un tribunal mai înalt...

– Nu încerca să mă sperii cu aşa ceva. Şi nu fii chiar atât de sigur că tribunalul mă va condamna pe *mine,* iar pe *dumneata* te va scoate basma curată. Conceptul meu despre divinitate şi justiţia divină este puţintel mai păgân decât al dumitale. Eu îmi imaginez o Tirna-n’Og, unde luptătorilor li se acordă respectul pe care nu-l mai primesc

pe pământ. Paradisul vostru mi s-a părut întotdeauna prea efeminat.

Cardinalul nu răspunse, dar dădu din mână.

Flynn se întoarse şi privi luminile albastre ale oraşului. După o vreme, spuse:

– Cardinale, eu sunt un om ales. Ştiu asta. Ales ca să scot poporul Irlandei de Nord de sub sclavia engleză. Se întoarse înapoi spre Cardinal şi întinse mâna dreaptă spre el. Vedeţi inelul ăsta? Este inelul lui Finn MacCumail. Mi-a fost dăruit de un preot care nu era preot. Un om care n-a existat niciodată, într-un loc care n-a fost niciodată ceea ce părea să fie. Un loc considerat sfânt de către druizi, poate cu mai bine de o mie de ani înainte ca numele lui Isus Cristos să fi fost auzit în Erin. Ah, nu fi atât de sceptic – se pare că tu eşti cel care trebuie să crezi în miracole, ce dracu'!

Cardinalul se uită trist spre el.

– Ai alungat din sufletul tău dragostea lui Dumnezeu şi l-ai umplut în schimb cu lucruri întunecate, care niciodată n-ar trebui rostite de un creştin. Întinse mâna. Dă-mi inelul ăsta.

– Nu, spuse Flynn, făcând involuntar un pas înapoi.

– Dă-mi-l şi vom vedea dacă Dumnezeul creştin, adevăratul tău Dumnezeu, este efeminat.

Flynn scutură din cap şi-şi ridică mâna, strânsă în pumn.

Cardinalul îşi lăsă în jos mâna întinsă şi spuse:

– Ştiu acum bine care-mi este datoria. S-ar putea să nu salvez această biserică sau nici una din vieţile celor ce se află aici. Dar înainte ca noaptea aceasta să treacă, voi încerca să-ţi salvez sufletul, Brian Flynn, şi sufletul oamenilor tăi.

Flynn privi în jos, la inelul din bronz, apoi la Cardinal şi-şi aţinti apoi privirea asupra crucii mari, care atârna la gâtul acestuia.

– Îmi doresc, uneori, să primesc un semn de la acest Dumnezeu în care crezi dumneata. Până dimineaţă, unul din noi doi va şti cine a câştigat această bătălie.

28

Monseniorul Downes stătea în picioare la fereastra biroului său, fumând întruna ţigări fără filtru şi privind afară, la catedrala luminată de reflectoare, prin ceaţa de fum albăstrui. Cu ochii minţii el nu vedea doar fum, ci focul prelingându-se pe piatra cenuşie, întinzându-se prin ferestrele cu vitralii şi încolăcindu-se în jurul celor două fleşe gemene. Clipi şi se întoarse spre ceilalţi din încăpere.

În afara lui, se mai aflau acum acolo căpitanul Schroeder, care urma probabil să rămână aici până la sfârşit şi, aşezaţi în fotoliile lui, locotenentul Burke, maiorul Martin şi inspectorul Langley. Căpitanul Bellini stătea în picioare. Pe canapea se aflau tipul de la FBI, Hogan şi Kruger de la CIA – sau invers? Nu, aşa era. Toţi şase reciteau un mesaj decodat, adus de unul dintre detectivi.

Patrick Burke se uita la copia lui.

...SUB SANCTUAR.

MACCUMAIL ESTE BRIAN FLYNN. JOHN HICKEY, ADJUNCTUL LUI.

MEGAN FITZGERALD ESTE A TREIA DIN CONDUCERE. AM OBSERVAT MINE LA UŞI, PUŞTI CU LUNETĂ, PUŞTI AUTOMATE, PISTOALE, RACHETE M-72, MĂŞTI DE GA...

Burke îşi ridică privirea.

– Ce vrea să spună că se petrece sau se află SUB sanctuar? O crimă? O scară? Ce este sub sanctuarul ăsta?

Langley ridică din umeri.

– Sper că, indiferent cine a fost acela, să mai poată transmite. Am doi oameni în holul de sus, în aşteptare. Se uită din nou la mesaj. Nu-mi place felul atât de brusc în care s-a terminat.

– Nu-mi place inventarul armelor, spuse Bellini.

– Ori Malone ori Baxter l-a transmis, zise Burke. Amândoi trebuie să cunoască alfabetul Morse şi amândoi ştiu ce ne interesează pe noi. Corect? Iar dacă, aşa cum spune

Monseniorul, butonul de chemare se află în confesional, atunci ar trebui să-l scoatem pe Baxter din calcul, pentru că, îmi închipui, este protestant.

– Poţi fi sigur de asta, zise maiorul Martin.

Monseniorul lansă, cu ezitare:

– Mă gândeam... poate că domnul Baxter *se* va confesa totuşi... aşa încât să poată transmite din nou. Părintele Murphy va asculta confesiunea Eminenţei sale şi invers, aşa încât am mai putea primi şi alte mesaje...

– După care, zise Martin, nu vom mai avea păcătoşi. Se pot confesa de două ori?

Monseniorul Downes îl privi cu răceală.

– E valabilă chestia asta, Monseniore? interveni Bellini. Adică să folosească confesionalul în acest scop?

Downes zâmbi pentru prima dată.

– Este.

Maiorul Martin îşi drese glasul:

– Atenţie, nu ne-am gândit la posibilitatea ca acest mesaj să fie o cursă şi să fi fost trimis chiar de Flynn, ca să ne facă să credem că sunt bine înarmaţi... Cam prea subtil şi sofisticat pentru un irlandez... dar posibil.

Langley răspunse:

– Dacă am fi avut mesajul întreg, ne-am fi putut face o idee mai bună despre autenticitatea lui.

Schroeder îi spuse lui Langley:

– Am nevoie de date privind personalitatea celor de acolo. Megan Fitzgerald. A treia din conducere.

Langley încuviinţă.

– O să verific dosarele, dar n-am auzit niciodată de ea.

În încăpere se aşternu tăcerea, în timp ce în biroul alăturat se auzeau oameni venind şi plecând, telefoanele sunau fără încetare şi toată lumea vorbea. La etajele inferioare ale cancelariei, ofiţerii de poliţie coordonau acţiunea de ţinere sub control a mulţimii şi operaţiunile de instalare a posturilor. În reşedinţa Cardinalului, în jurul unui bufet amenajat în sufragerie, guvernatorul Doyle şi primarul Kline primeau reprezentanţii guvernului şi discutau tot felul de probleme. Legăturile cu Washington-ul, Londra,

Dublin-ul şi Albany erau permanente.

Sună unul din cele şase telefoane recent instalate. Schroeder ridică receptorul şi apoi i-l dădu tipului de la CIA. Kruger vorbi un minut, apoi închise.

– N-au nimic despre Brian Flynn. Nimic despre Megan Fitzgerald. Nimic despre fenieni. Un dosar vechi despre John Hickey. Nu atât de bun ca al vostru.

Alte două telefoane sunară în acelaşi timp şi Schroeder răspunse la amândouă, dându-i unul lui Hogan şi pe celălalt, lui Martin.

Omul de la FBI vorbi câteva secunde, închise şi spuse:

– Nimic despre Flynn, nimic despre Fitzgerald sau despre fenieni. Dosarul nostru cu Hickey, îl aveţi. Întâmplător, FBI-ul a trimis un om la funeralii, ca să-i urmărească pe cei veniţi acolo. Asta este ultima piesă din dosar. Bănuiesc că va trebui să-i adăugăm un post-scriptum.

Maiorul Martin se mai afla încă la telefon, scriind în timp ce asculta. Închise.

– Câteva veşti bune. Dosarul nostru despre Flynn va fi în curând transmis prin telex la consulat. Există şi o prezentare pertinentă a Armatei Fenienilor. Dosarele voastre despre Hickey sunt mult mai bogate decât al nostru şi, dacă vreţi, puteţi trimite o copie la Londra. Îşi aprinse o ţigară şi adăugă, pe un ton care trăda satisfacţia: Se mai află pe drum şi dosarul lui Megan Fitzgerald. Iată câteva detalii semnificative: născută la Belfast, vârsta, douăzeci şi unu de ani. Tatăl şi-a abandonat familia; fratele, Thomas, se află la Long Kesh, pentru atacul asupra unei dube a poliţiei. Fratele Pedar este membru IRA. Mama, spitalizată pentru depresie nervoasă. Adăugă, caustic: Familia tipică din Belfast, formată din cinci membri. Martin continuă, uitându-se la Burke: Descrierea ei: păr roşcat, ochi albaştri, pistrui, înaltă de un metru şaptezeci şi cinci, zveltă, chiar foarte frumuşică, dacă e să ne luăm după tipul cu care tocmai am vorbit. Seamănă cu tânăra domnişoară care a tras în tine?

Burke dădu din cap.

Martin urmă:

– Acum este iubita lui Flynn. Zâmbi. Mă întreb cum se împacă ea cu domnişoara Malone. Cred că începe să-mi pară rău pentru bătrânul Flynn.

Un ofiţer de poliţie băgă capul pe uşă şi spuse:

– A venit Chow, de la restaurantul lui John Barleycorn.

Schroeder puse mâna pe telefon.

– În regulă. O să-i spun lui Flynn că Burke este gata să-i aducă porcăria aia de carne de vacă conservată... Formă numărul operatorului. Legătura cu orga altarului! Aşteptă. Alo, aici e căpitanul Schroeder. Finn MacCumail?... Apăsă butoanele ca să pornească toate microfoanele şi în camera alăturată se aşternu liniştea.

– Aici Dermot. MacCumail se roagă cu Cardinalul.

Schroeder ezită.

– Domnul Dermot...

– Spune-mi Hickey. John Hickey. Nu mi-au plăcut niciodată aceste *noms de guerre!* Îi pune pe toţi în încurcătură. Ştiaţi că sunt aici? Ai în faţă dosarul meu, Snider?

– Schroeder. Se uită pe masă, la dosarul gros din faţa lui. Cu fiecare trebuia să te porţi altfel. Fiecare om îţi impunea propriile sale condiţii. Rar recunoştea Schroeder că are dosarul cuiva în faţa lui, în timpul negocierilor, dar la fel de important era şi să nu fie prins cu ocaua mică, în situaţia când i se punea o întrebare directă şi adesea era mai bine să satisfaci amorul propriu al tipului respectiv.

– Schroeder? Ai adormit?

Schroeder îşi reveni.

– Da, domnule. Da, ştim că eşti acolo. Şi am dosarul tău, domnule Hickey.

Hickey chicoti fericit.

– Ai citit fragmentul în care am fost prins încercând să arunc în aer Parlamentul, în 1921?

Schroeder găsi fragmentul.

– Da, domnule. Foarte – se uită la maiorul Martin, care privea cu buzele strânse – foarte îndrăzneţ. Şi o evadare la fel de cutezătoare...

– Pe legea mea, băiete. Şi-acum uită-te la anul 1941. Am

colaborat atunci cu germanii, ca să arunc în aer Flota britanică aflată în portul New York. Mă înţelegi, prea mândru de asta nu sunt eu; dar mulţi dintre noi au făcut aşa ceva, în timpul celui de-al doilea război. Asta arată cât de mult îi puteam urî pe englezi, ca să ne amestecăm cu javrele alea naziste.

– Da, aşa e. Ascultă...

– Atât guvernul din Dublin cât şi guvernul britanic m-au condamnat la moarte *in absentia,* în cinci situaţii diferite. Ei bine, aşa cum a spus odată Brendan Behan, n-au decât să mă şi spânzure de cinci ori, *in absentia.* Râse.

Se auziră râsete, din cealaltă cameră. În biroul lui Schroeder însă, nimeni nu râse. Schroeder muscă din trabuc.

– Domnule Hickey...

– Ce scrie în dosarul tău, la data de 12 februarie 1972? Citeşte-mi şi mie, Schaeffer.

Schroeder deschise dosarul la ultima pagină şi citi:

– Mort din cauze naturale, acasă, în Newark, New Jersey. Înmormântat... Înmormântat în Cimitirul Comunal din Jersey...

Hickey râse din nou, ascuţit, pătrunzător. Vreme de câteva secunde nici unul nu mai spuse nimic, apoi Schroeder îl întrebă:

– Domnule Hickey, vreau mai întâi să te întreb dacă ostaticii sunt bine.

– O întrebare prostească. Ţi-aş fi spus, dacă n-ar fi fost?

– Dar *sunt* bine?

– Iarăşi. Aceeaşi întrebare stupidă, spuse Hickey, plictisit. Sunt bine. De ce ai sunat?

– Locotenentul Burke, zise Schroeder, e gata să vă aducă mâncarea comandată. Unde...?

– Să vină prin sacristie.

– O să fie singur şi neînarmat...

Vocea lui Hickey deveni, brusc, nervoasă.

– Nu-i nevoie să mă linişteşti. În ce mă priveşte, mi-ar plăcea să faceţi o mişcare pentru că, mai repede decât veţi reuşi voi să urcaţi scările alea, folosind un aparat de tăiat

lanţuri sau un berbec, creierii Cardinalului se vor rostogoli în altar, după care va urma o explozie atât de al dracului de puternică, încât se va auzi până la Vatican şi un incendiu atât de mare, încât îi va topi ouăle de bronz ale bătrânului Atlas. Înţelegi, Schroeder?

– Da, domnule.

– Şi nu-mi mai spune domnule, copoi de paradă ce eşti. Pe vremea mea, dacă te uitai mai lung la un poliţai, te băga imediat la mititica. Acum vă adresaţi cu domnule tuturor ucigaşilor. Nu-i de mirare că le place la New York. Poliţiştii de astăzi preferă să se dea mari cu nişte amărâţi de pungaşi de mahala, decât să se pună cu adevăraţii mafioţi. Şi pentru că veni vorba, nu-mi place vocea ta, Schroeder. Ai o voce prea mieroasă. Cum dracu' te-au pus în slujba asta? Vocea ta e total pe de lături.

– Da, domnule... Hickey... Cum vreţi să vă spun?

– Spune-mi pui de căţea, Schroeder, pentru că asta sunt. Dă-i drumul, o să te simţi mai bine.

Schroeder îşi drese glasul.

– Bine... eşti un pui de căţea.

– Ah, da? Păi, mai bine să fiu un pui de căţea, decât un cur ca tine. Râse şi închise telefonul.

Schroeder lăsă jos receptorul, respiră adânc şi opri difuzoarele.

– Bine... Cred că... Se uită la dosarul lui Hickey. Foarte instabil. Poate puţin senil. Se uită la Burke. Nu trebuie să mergi dacă...

– Ba da. Trebuie să merg. Al dracului ce trebuie să mai merg. Unde e prăpădita aia de mâncare? Se ridică.

– Nu mi-a plăcut povestea aia cu explozia, spuse Langley.

– Aş fi fost surprins, spuse maiorul Martin, dacă n-ar fi făcut un montaj cu explozivi. Doar asta e specialitatea lor.

Burke se îndreptă spre uşă.

– Specialitatea irlandezilor este rahatul. Se uită la Martin. Bineînţeles, nu un rahat subtil şi sofisticat, domnule maior. Rahat, pur şi simplu. Şi dacă ar avea gelinită şi explozivi plastici cât rahat au, ar putea arunca în aer întregul sistem

solar. Deschise uşa şi se uită înapoi, peste umăr. Patruzeci şi cinci de porţii. Rahat. N-aş vrea să fiu obligat să mănânc fiecare porţie care e în plus faţă de numărul celor aflaţi înăuntru.

Bellini strigă după Burke:

– Sper să ai dreptate, Burke. Sper, pentru Dumnezeu, să ai dreptate. Se întoarse spre cei din încăpere: *El* cel puţin nu trebuie să-şi facă drum cu arma, înăuntru.

Schroeder se uită la Monseniorul Downes, care se făcuse palid, apoi se întoarse la Bellini şi spuse pe un ton iritat:

– La dracu', Joe, încetează cu asta. Nimeni nu va trebui să-şi facă drum în catedrală cu arma.

Maiorul Martin studia câteva obiecte interesante aflate pe cămin. Spuse ca pentru el, dar totuşi destul de tare ca să fie auzit de toată lumea:

– M-aş mira.

29

Flynn stătea împreună cu Maureen pe odihna din faţă intrării la criptă. Alese o cheie de pe inel şi deschise uşa verde, placată cu sticlă. Înăuntru, câteva trepte duceau în jos, spre criptă. Se întoarse spre Pedar Fitzgerald.

– Undeva pe aici ar putea exista o intrare secretă. Vin şi eu imediat.

Fitzgerald îşi atârnă arma şi coborî scările. Flynn închise uşa şi citi inscripţia din bronz. *Requiescant in Pace.*

– Odihnească-se în pace, spuse. Sub inscripţie se aflau plăcile cu numele foştilor arhiepiscopi ai New York-ului, înmormântaţi în criptă. Se întoarse spre Maureen. Mai ţii minte ce groază ne-a fost să coborâm în cripta de la Whitehorn Abbey?

Ea încuviinţă din cap.

– În viaţa noastră, Brian, au fost prea multe morminte şi prea multă fugă. Doamne, uită-te la tine. Arăţi cu zece ani mai bătrân decât eşti.

– Adevărat? Da... dar asta nu mi se trage numai de la atâta fugă. Mi se trage, în parte, de la faptul că nu am fugit destul. Adăugă, după o pauză: Am fost prins.

Îşi întoarse capul spre el.

– Ah... N-am ştiut.

– Nu s-a făcut vâlvă. Maiorul Martin. Îţi mai aminteşti de el?

– Cum să nu. A intrat o dată în legătură cu mine, imediat după ce am ajuns la Dublin. Vroia să ştie unde eşti. Zicea că o să-i fie mai uşor lui Sheila... şi zicea că vor anula mandatul pentru arestarea mea... De fapt, genul simpatic, care însă ar fi fost în stare să-ţi smulgă unghiile, dacă te-ar fi prins în Belfast.

Flynn zâmbi.

– Şi ce i-ai spus băiatului ăsta simpatic?

– I-aş fi spus să se ducă la dracu’, doar că m-am gândit că ar fi în stare să se ducă şi te-ar găsi acolo. Aşa încât i-am spus să se care şi-atât.

Flynn zâmbi din nou, dar ochii lui o studiau, gânditori.

Ea ghici expresia de pe chipul lui.

– Vreau să înţelegi că n-am fost niciodată informator. Dacă vrei, trădător, dar niciodată informator.

– Te cred, spuse el, încuviinţând din cap. Dacă nu te credeam, te omoram de mult.

– Adevărat?

El schimbă subiectul:

– Dacă încerci din nou să scapi, o să faci rău celorlalţi.

Ea nu răspunse.

Flynn scoase o cheie din buzunar şi i-o arătă.

– Aceasta este cheia lacătului de la lanţ. Îl deschid şi poţi pleca.

– Nu fără ceilalţi.

– Dar ai încercat să fugi, fără ceilalţi.

– A fost altceva.

El râse şi continuă să ţină cheia în faţă ei.

– Ah, Maureen, tot luptătoare de stradă ai rămas. Tu înţelegi că există un preţ pe care trebuie să-l plăteşti, anticipat, pentru fiecare dram de libertate. Majoritatea bărbaţilor sau femeilor de pe lumea asta ar fi şters-o în doi timpi şi trei mişcări prin ieşirea oferită şi nici măcar nu s-ar fi gândit la ideea unei evadări cu gloanţele şuierându-le pe la urechi. Vezi tu, valorile şi pretenţiile tale sunt altele decât ale oamenilor obişnuiţi. Noi te-am schimbat pentru totdeauna, în acei ani în care ai fost a noastră.

Maureen îşi aminti felul în care obişnuia el să-i explice toate motivaţiile şi acţiunile ei şi îşi aminti cum o făcuse, odată, să se simtă atât de contrariată de propria persoană, de cine şi ce era ea, încât se lăsase pradă forţei lui, dornică şi fericită. Îl privi.

– Taci!

Flynn avu o şovăire, apoi băgă cheia înapoi în buzunar şi trecu la alt subiect.

– Am stat de vorbă cu Cardinalul. El crede în inel. Tu nu ai crezut pentru că ţi-ai spus că nu se cuvine, ca o creştină nu foarte convinsă ce eşti. Dar Eminenta sa este cât se poate de creştin, trebuie să fii de acord cu asta şi tocmai de

aceea a şi crezut.

Maureen se uită spre uşa criptei.

– N-am spus niciodată că nu cred în asemenea lucruri. La Whitehorn Abbey ţi-am spus, în seara în care am plecat, că nu pot înţelege de ce orice putere – fie ea bună sau rea – trebuie să te aleagă tocmai pe *tine,* ca să fii emisarul ei muritor.

El râse.

– Ce spui tu e un lucru cumplit. Eşti un maestru al loviturilor sub centură, Maureen. Ce ticăloasă ai mai fi, dacă n-ai avea inima asta bună.

Se apropie de ea.

– Cum îţi explici dispariţia părintelui Donnelly? L-am căutat pe omul ăsta – dacă om era – în ultimii trei ani, dar nimeni nici măcar n-a auzit de el.

Maureen se uită printr-un geam la cripta albă, luminiscentă, şi dădu din cap.

Flynn o studie, apoi îi prinse cu putere braţul şi-i spuse, pe un alt ton:

– Şi până nu uit, lasă-mă să-ţi dau un sfat bun – nu o provoca pe Megan.

Se întoarse spre el.

– Simplul fapt că încă mai respir o provoacă. Lasă-mă să-ţi dau eu un sfat *ţie.* Dacă scapi viu de-aici, fugi de ea cât poţi mai departe. Atrage distrugerea ca un paratrăznet, Brian.

Flynn nu-i răspunse şi-i dădu drumul din strânsoare.

Ea continuă:

– Iar Hickey... omul ăsta e... Scutură din cap. Nu contează. Te-ai adunat cu cine nu trebuia. Nu prea ne mai cunoaştem unul pe celălalt, Brian. Atunci, cum oare să ne mai dăm sfaturi?

Flynn întinse mâna şi-i atinse obrazul. Urmă o lungă tăcere pe odihna criptei. Apoi, dinspre coridorul sacristiei se auziră paşi şi scârţâitul roţilor pe pardoseala de marmură. Maureen spuse dintr-o dată:

– Dacă maiorul Martin a pus mâna pe tine, cum se întâmplă că eşti încă în viaţă?

Flynn coborî scările şi aşteptă la poartă.

Ea îl urmă.

– Ai făcut un târg cu el?

El nu răspunse.

– Şi mai spui despre tine că eşti patriot?

O privi aspru.

– La fel ca şi maiorul Martin. La fel ca şi tine.

– Eu niciodată n-as...

– Ah, şi tu ai făcut un târg. Papi, primi miniştri şi preşedinţi încheie astfel de târguri şi lucrul ăsta se cheamă diplomaţie şi strategie. Din asta e făcută toată viaţa, Maureen – din iluzii şi semantică. Ei bine, astăzi nu închei nici un fel de târg, nici un fel de acord, indiferent cum o să-i spună negociatorul, ca să sune mai bine. Asta ar trebui să te facă mai fericită, din moment ce nu-ţi plac târgurile.

Ea nu răspunse.

– Dacă eşti de acord, continuă el, că târgul pe care l-am încheiat cu maiorul Martin nu este atât de groaznic, voi pune numele Sheilei pe lista oamenilor ce urmează a fi eliberaţi.

Îi aruncă o privire iute:

– Vrei să spui că nu e...

– Asta schimbă puţin lucrurile, nu? Te şi gândeai, nu-i aşa, la întâlnirea înlăcrimată dintre tine şi micuţa Sheila? Acum, n-ai nimic de câştigat din asta. Doar dacă, fireşte, înţelegi motivul pentru care tratez eu cu duşmanul.

– De ce este atât de important pentru tine să-ţi spun asta?

– Sunt Burke. Sosesc, se auzi o voce strigând.

– Continuăm mai târziu, îi spuse Flynn lui Maureen. Strigă în direcţia sacristiei: Dă-i drumul. Îşi dădu haina la o parte şi-şi potrivi pistolul în centură, apoi îi spuse lui Maureen: îţi respect aptitudinile tale de luptător, suficient ca să te tratez ca pe un bărbat. Nu încerca nimic, nu face nici un fel de mişcări bruşte şi nu vorbi până când nu ţi se dă voie.

– Dacă acesta a fost un compliment, spuse ea, nu mă simt flatată. Chestia asta am dat-o la spate.

– Da, la fel ca o curvă reformată care dă străzile la spate, dar pot pune rămăşag că dorinţa e tot acolo.

– Este, acum.

El zâmbi.

Burke apăru dinspre coridorul sacristiei, împingând o măsuţă de servit. Conduse măsuţa pe pardoseala de marmură şi o opri la picioarele scării de sub poartă.

– O cunoşti pe domnişoara Malone? întrebă Flynn.

– Ne-am cunoscut, spuse Burke, înclinând capul spre ea.

– Exact, spuse Flynn. Aseară, la Waldorf. Am un raport asupra acestei întâlniri. Pare atât de demult, nu? Zâmbi. Am adus-o aici ca să vă asigur că nu am măcelărit ostatici. Maureen, spune-i cât de bine aţi fost trataţi.

– N-a murit încă nimeni, spuse ea.

Burke îi răspunse:

– Te rog, spune-le celorlalţi că facem tot ce putem ca să vă scoatem nevătămaţi de aici. Spune-i părintelui Murphy că o să mă poată confesa, când o să se termine totul.

Ea dădu din cap şi-l privi cu înţeles.

Flynn tăcu o clipă, apoi întrebă:

– Preotul ţi-e prieten?

– Toţi îmi sunt prieteni, îi răspunse Burke.

– Serios? Se apropie de poartă. Burke, ai vreun microfon asupra ta? Trebuie să trec din nou prin rutina verificării?

– Sunt curat. Măsuţa e şi ea curată. Nici eu nu vreau să fiu ascultat. Burke urcă cele şapte trepte şi simţi acut dezavantajul psihologic de a sta pe o treaptă cu douăzeci de centimetri mai jos decât Flynn. Şi nici mâncarea nu este drogată.

Flynn aprobă, din cap.

– Nu, nu când există ostatici. Asta schimbă complet lucrurile, nu?

Brusc, Maureen se apucă de bare şi începu să vorbească repede.

– Numele lui adevărat e Brian Flynn. Nu are decât cel mult doisprezece oameni.

Flynn scoase pistolul şi-l apăsă cu putere pe gâtul ei.

– Nu face pe eroul, Maureen. Nu-i nevoie. Sau este,

locotenente?

Burke îşi tinu mâinile la vedere.

– Uşurel. Uşurel. Domnişoară Malone, nu mai spune nimic. Are dreptate.

Flynn îi vorbi printre dinţii încleştaţi:

– Un sfat bun, fetito. Doar nu vrei să rişti viaţa celorlalţi, aşa cum nu vrea nici locotenent Burke, care şi aşa a auzit prea multe. Se uită la Burke. Este impulsivă şi n-a aflat încă diferenţa dintre curaj şi nechibzuinţă. O apucă de braţ cu mâna liberă şi o trase de la poartă. Pleacă.

Maureen se uită la Burke şi spuse:

– M-am confesat părintelui Murphy şi nu mi-e teamă de moarte. Cu *toţii* ne vom confesa, în curând. Nu cedaţi în faţă ticăloşilor ăstora.

Burke se uită la ea şi dădu din cap.

– Înţeleg.

Ea zâmbi, se întoarse şi urcă treptele spre altar.

Flynn lăsă pistolul jos şi o urmări îndepărtându-se. Păru să se gândească puţin, apoi spuse:

– În regulă, cât îţi datorez?

Burke îi înmână, încet, nota de plată.

Flynn se uită la ea.

– Cinci sute şaizeci şi unu de dolari şi doisprezece cenţi. Nu-i prea ieftin să hrăneşti o armată la New York, nu? Flynn îşi vârî pistolul la loc în centură şi numără banii. Uite-i. Vino mai aproape.

Burke se apropie de poartă şi luă bancnotele şi mărunţişul.

– Am scăzut comisionul, din principiu. Râse. Şi nu care cumva să uiţi să relatezi asta presei, locotenente. Tipii mor după asemenea inepţii.

Burke încuviinţă, dând din cap. Hotărât lucru, Brian Flynn nu era chiar nebun de legat. Avea sentimentul neplăcut că Flynn era mai isteţ decât Schroeder şi un actor mai bun.

Flynn se uită în jos, la masa de servit, încărcată cu farfurii metalice, acoperite.

– N-ar fi ziua Sfântului Paddy fără carne de vacă sărată, nu-i aşa, Burke? Tu ai mâncat?

– Nu. Am fost prea ocupat.

– Bine, intră atunci şi mănâncă cu noi. Toţi s-ar bucura de compania ta.

– Nu pot.

– Nu poţi? Flynn lăsă impresia că-şi aminteşte ceva.

– Ah, da. Ostaticii nu vor fi nici predaţi şi nici schimbaţi, sub nici o formă. Poliţia nu va lua locul ostaticilor. Dar eu n-o să te ţin prizonier.

– Se pare că ştii multe despre asta.

Flynn îşi vârî capul printre gratii, mai aproape de Burke.

– Destule ca să nu fac nici o prostie. Sper că şi voi ştiţi tot atâta.

– Sunt convins că noi avem mai multă experienţă în situaţii cu ostatici – vezi să nu faci *tu* nici o greşeală.

Flynn îşi aprinse o ţigară şi spuse brusc:

– Înseamnă deci că acum ar trebui să mă prezint în mod oficial, de vreme ce domnişoara Malone a fost atât de grijulie încât să-ţi spună adevăratul meu nume. Sunt cine a spus doamna – ceea ce poate ai aflat din alte surse – Brian Flynn. Asta îţi spune ceva?

– Oarecum. Ceva de prin anii şaptezeci. Cam pe acolo.

– Da, cam pe acolo. Cam pe aici, acum. Spre deosebire de John Hickey, oficial eu nu sunt mort, ci doar dat lipsă, neoficial. În regulă, haide acum să ne întoarcem la subiectul nostru preferat. Maiorul Martin este prezent la consiliile voastre de război?

– Da.

– Scoate-l de acolo.

– Reprezintă în momentul de faţă Consulatul britanic.

Flynn râse forţat.

– Sir Harry o să fie distrus când o să audă asta. Dă-mi voie să-ţi spun că Martin e-n stare să-şi trădeze chiar şi propriul său Minister al Afacerilor Externe. El nu poate fi loial decât propriei sale obsesii bolnăvicioase, care este ura faţă de irlandezi. Îndepărtează-l dracului de procesul luării unei decizii.

– Mai curând l-aş ţine cât mai aproape, ca să nu-l pierd din vedere.

Flynn scutură din cap.

– N-o să vezi niciodată suficient de bine un om ca ăsta, indiferent cât este el de aproape. Scoate-l afară din cancelarie, departe de factorii de decizie.

Burke spuse încet:

– Ca oamenii tăi de afară să-l poată ucide?

Un zâmbet flutură pe chipul lui Flynn.

– Ah, locotenente, că deştept mai eşti. Da, bineînţeles.

– Te rog, nu face nimic înainte de a te consulta cu mine.

Flynn confirmă, dând din cap.

– Da, o să trebuiască să fiu deschis cu tine. Poate că încă mai putem lucra împreună.

– Poate.

– Ascultă-mă, Burke, spuse Flynn, se pun acum la cale multe jocuri duble. După părerea mea, numai poliţia din New York nu are motive ascunse. Contez pe dumneata, locotenente, că-ţi vei face meseria. Trebuie să joci rolul intermediarului cinstit şi să previi o baie de sânge. Mâine la răsăritul soarelui sau, dacă nu, – îţi promit – această catedrală va arde. Este la fel de inevitabil ca şi răsăritul însuşi.

– Vrei să spui că n-ai control asupra acestui lucru?

Flynn confirmă, dând din cap.

– Îţi merge foarte repede mintea. Îmi controlez oamenii până într-un punct. Dar la răsăritul soarelui, fiecare bărbat şi femeie de aici va acţiona conform ordinelor primite, în cazul în care doleanţele noastre nu au fost împlinite. Fără alte indicaţii din partea mea, prizonierii vor fi împuşcaţi sau aruncaţi din clopotniţă, se va da foc catedralei şi alte dispozitive de distrugere se vor declanşa în mod automat.

Burke spuse:

– Ai făcut un lucru al dracului de prostesc renunţând la control. Prostesc şi periculos.

Flynn îşi apăsă faţa de bare.

– Dar aţi putea păţi ceva mai rău decât să trataţi cu mine. Dacă mi se întâmplă ceva, veţi fi nevoiţi să negociaţi cu Hickey sau cu femeia căreia noi îi spunem Grania, deci nu încercaţi, nici tu, nici Schroeder şi nimeni altcineva de

afară, să mă subminaţi. Lucraţi cu mine şi nimeni n-o să moară.

– Mai bine cu răul pe care-l cunoşti decât cu relele pe care nu le cunoşti.

– Chiar aşa, locotenente. Chiar aşa. Poţi pleca.

Burke coborî o treaptă, îndepărtându-se de poartă. Se uitară unul la altul. De data aceasta, Flynn nu făcu nici un gest de a se întoarce şi Burke îşi aminti ordinul categoric al celor de la brigada „ostatici“ de a nu întoarce niciodată spatele unui răpitor.

„Tratează-i ca pe regi, îi plăcea lui Schroeder să spună, cu ocazia emisiunilor sale la televiziune. Nu le întoarce niciodată spatele. Nu folosi niciodată cuvinte grele. Nu folosi niciodată cuvinte ca moarte, crimă, a muri, mort. Adresează-te întotdeauna cu respect, când le vorbeşti.” Schroeder ar fi avut un atac dacă i-ar fi auzit vorbind.

Burke mai coborî o treaptă. Schroeder avea el metodele lui, dar Burke se convinsese că această situaţie cerea flexibilitate, originalitate şi chiar compromisuri. Spera că Schroeder şi toţi ceilalţi de afară îşi vor da seama de asta până nu va fi prea târziu.

Îi întoarse spatele lui Flynn, coborî treptele trecând pe lângă masa de serviciu şi se îndreptă spre deschiderea coridorului, conştient, în tot acest timp, de ochii adânci, negri, care-l urmăreau.

30

Patrick Burke parcurse lungul traseu subteran, înapoi de la sacristie, trecând pe lângă poliţiştii tăcuţi din coridoare. Observă că unitatea de patrulă tactică fusese înlocuită cu ESD-işti. Purtau cu toţii uniforme negre şi veste antiglonţ, aveau puşti cu lunetă, arme automate şi pistoale cu amortizor şi arătau foarte diferit faţă de imaginea publică a unui poliţist, gândi el. Ochii lor erau lipsiţi de expresie şi trupurile le erau exagerat de relaxate, iar între buze le atârnau ţigări.

Burke intră în subsolul cancelariei şi-şi continuă drumul pe scări în sus, spre apartamentul Monseniorului, prin primul birou, aglomerat, intră în următorul şi închise bine uşa în spatele lui. Burke întâlni privirile celor doisprezece oameni pe care-i numise în gând cei Doisprezece Disperaţi. Rămase în picioare, în mijlocul încăperii.

– De ce-a durat atât de mult? îl întrebă, într-un târziu, Schroeder.

Burke găsi un scaun şi se aşeză.

– Mi-aţi spus să-l măsor pe omul ăsta.

– Fără negocieri, Burke. Asta-i treaba mea. Nu cunoşti procedura...

– Oricând doriţi să mă retrag, dus sunt. Nu am nici o ambiţie să ajung pe coperta revistei *Time.*

Schroeder se ridică în picioare.

– M-am săturat să tot fiu tachinat pentru povestea aia nenorocită cu *Time.*

Comisarul adjunct Rourke îl întrerupse:

– În regulă, oameni buni. O să fie o noapte lungă. Se întoarse spre Schroeder. Vrei ca Burke să se retragă după ce ne pune în temă?

Schroeder dădu din cap.

– Flynn l-a făcut băiatul lui de curse şi nu ne putem permite să-l enervăm pe Flynn.

– Pat, ce spunea Flynn? interveni Langley.

Burke îşi aprinse o ţigară şi ascultă tăcerea mai mult

decât ar fi fost considerat politicos.

– Spunea că la răsăritul soarelui catedrala se va autodistruge, mai mult sau mai puţin.

Nimeni nu vorbi, până când Bellini nu rupse tăcerea.

– Dacă ar trebui să ocup acest loc cu forţa, cel mai bine ar fi să lăsaţi destul timp echipei de genişti să treacă prin sită fiecare centimetru. În momentul de faţă nu au decât două potăi, pe Sally şi pe Brandy... Ce porcărie... fir-ar să fie, spuse, scuturând din cap.

Schroeder zise:

– Indiferent ce dispozitive au montat, le pot întârzia. Obţin eu o amânare.

Burke se uită la el.

– Nu cred că aţi înţeles ce-am spus.

– Ce altceva a mai spus, Pat? interveni Langley.

Burke se dădu pe spate şi le oferi o informare prelucrată, trăgând cu ochiul la maiorul Martin, care se sprijinea de cămin, într-o poziţie clasică. Burke avea impresia că Martin completa propoziţiile lipsă.

Burke îşi îndreptă privirea spre Arnold Sheridan, viespea tipică, reprezentând Statul, cu zâmbetul reţinut, cu maniere corecte, vocea cultivată, care nu spunea nimic. Fusese repartizat la secţia securitate dar probabil că găsise dezgustător să fie chiar şi cvasipoliţist. Burke îşi dădu seama că în calitatea sa de omul de pe scenă, Sheridan putea orienta administraţia în orice direcţie. Direcţia dură, direcţia blândă sau în ambele direcţii în acelaşi timp. Washington-ul ar putea împinge Londra să accepte un compromis şi apoi, ca într-un joc de domino, Dublin-ul, Albany şi New York-ul vor face la fel. Dar uitându-se la Sheridan, nu-şi putea da seama ce se petrece în spatele acestor priviri politicoase, absente.

Vorbind, Burke se uită din nou la Schroeder. Acesta era un ascultător tot atât de bun pe cât era de bun vorbitor. Auzea fiecare cuvânt, îşi amintea fiecare cuvânt, interpreta chiar nuanţe, făcea analize şi trăgea concluzii, dar în cele din urmă, prin nu ştiu ce incredibil proces care se petrecea în creierul său, nu *înţelegea* niciodată nimic din ceea ce se

spusese. Burke scutură scrumul ţigării într-o ceaşcă de cafea.

– Nu cred că omul nostru este un caz de manual. Nu cred că va face concesii în ce priveşte pretenţiile sale şi nici că va prelungi termenul, Schroeder.

– Toţi prelungesc termenul, Burke, spuse Schroeder. Ei vor să-şi joace drama şi întotdeauna cred că în următorul minut, în următoarea oră, în următoarea zi, tot o să se facă o concesie. Asta face parte din natura umană.

Burke scutură din cap.

– Nu acţiona pornind de la premiza că o să obţii mai mult timp.

– Dacă-mi permiteţi, îi întrerupse maiorul Martin, judecata locotenentului Burke nu este corectă. De zece ani am de-a face cu irlandezii şi sunt nişte mincinoşi îngrozitori, prefăcuţi şi cacialmişti. Flynn o să-ţi acorde prelungiri, dacă îi întreţii speranţa că...

– Rahat, spuse Burke, ridicându-se.

Consulul general al Irlandei se ridică şi el în picioare şi spuse cu ezitare:

– Domnule maior, ascultaţi-mă, eu... Eu cred că nu este cinstit să-i caracterizezi pe irlandezi...

Martin impuse un ton amabil vocii sale şi zise:

– Ah, iartă-mă, Tomas. Bineînţeles că nu vorbeam decât despre IRA. Privi de jur-împrejur, în încăpere. N-am vrut să-i jignesc nici pe irlandezii americani. Comisarul Rourke, domnul Hogan, locotenent Burke – se uită la Schroeder şi zâmbi – sau pe jumătatea dumitale.

Comisarul Rourke aprobă dând din cap, ca să arate că nu are resentimente şi spuse:

– Suntem cu toţii tensionaţi. Haideţi să nu ne aprindem aşa. Da? Se uită la Burke. Locotenente, maiorul are o foarte bogată experienţă în asemenea chestiuni. Ne pune la dispoziţie informaţii preţioase, fără să mai vorbim de puterea sa de înţelegere. Ştiu că problemele irlandeze sunt domeniul tău, dar aceasta nu este o problemă irlandezo-americană. Aceasta este altceva.

Burke se uită în încăpere.

– Aş vrea s-o consider, pentru câteva minute, o problemă americană. În mod concret, vreau să vorbesc cu comisarul, căpitanul Schroeder, inspectorul Langley, domnul Kruger şi domnul Hogan – numai noi.

Comisarul Rourke se uită în încăpere, nesigur pe ce anume vrea să spună. Maiorul Martin se îndreptă spre uşă:

– Eu am treabă la Consulat.

Tomas Donahue se scuză şi el şi-l urmă. Monseniorul Downes aprobă din cap şi ieşi. Arnold Sheridan se ridică şi se uită la ceas.

– Trebuie să sun la minister.

– Ai nevoie de mine aici, Burke? întrebă Bellini.

– Joe, n-are nici o legătură cu tine.

– Mai bine, spuse Bellini şi ieşi.

Ajutorul Guvernatorului parcă se trezi dintr-o dată.

– Ah... Trebuie să plec... Se ridică în picioare şi ieşi.

Roberta Spiegel se dădu pe spate în scaunul ei balansoar şi-şi aprinse altă ţigară.

– Puteţi merge la toaleta bărbaţilor – deşi asta nu garantează că n-o să vă urmez –, sau puteţi discuta aici.

Burke hotărî că nu-l incomoda prezenţa ei. Îl duse pe Langley în celălalt capăt al încăperii şi-l întrebă încet:

– Ce-ai aflat despre Jack Ferguson?

– Ne-am dus la nevastă-sa, spuse Langley. E la pat. Nici ea nu ştie nimic de el.

Burke scutură din cap. De obicei, simţea că prima sa responsabilitate trebuie să se îndrepte spre un informator aflat în pericol, dar acum nu avea timp pentru Jack Ferguson. Ferguson înţelegea asta – şi înţelegea, spera el, că se afla în pericol. Burke se îndreptă spre mijlocul încăperii şi se adresă celor rămaşi:

– Am tras şi eu ceva cacialmale de-a lungul vremii, dar în viaţa mea n-am văzut un joc de cărţi mai măsluit ca ăsta. Şi eu sunt cel care era cât pe-aci să se pomenească cu creierii zburaţi în după-amiaza asta, cred că înţelegeţi de ce sunt puţin cam sictirit. Se uită la Kruger şi Hogan. Voi doi trebuie să daţi nişte explicaţii. Burke trase lung din ţigară şi continuă: Fiţi atenţi, avem de a face cu o operaţie bine

plănuită, bine finanţată. Chiar prea bine, ţinând cont de ce ştim noi despre IRA, de acasă şi de aiurea. Văd aici nu atât mâna revoluţionarului, cât mâna contrarevoluţionarului – a omului din guvern. Se uită la Kruger şi Hogan.

Nici unul din ei nu spuse nimic.

– Brian Flynn mi-a spus că maiorul Bartholomew Martin este cel care i-a sugerat o operaţie în America şi i-a asigurat resursele necesare pentru a o putea îndeplini. Şi dacă *acest lucru* este adevărat, atunci nu prea cred că Martin ar fi putut acţiona fără ajutorul unora din oamenii voştri – sau măcar fără binecunoscutul vostru talent de a privi în altă parte când asta vă pică bine.

Langley se sculă în picioare.

– Ai grijă.

Burke se întoarse.

– Asta-i bună, Langley. Doar ai avut şi tu bănuieli. Se întoarse înapoi la cei din faţa lui. Toată povestea asta este un spectacol regizat care, cred eu, a ieşit de sub control din cauza lui Brian Flynn care nu şi-a mai jucat rolul aşa cum a fost scris. Poate că trebuia să atace Arsenalul sau să arunce în aer o bancă. El însă a avut o idee mai bună şi acum iată-ne cu toţii băgaţi până-n gât în rahat.

Kruger se ridică de pe scaun.

– În viaţa mea n-am auzit un nonsens atât de paranoic...

Hogan se întinse, puse mâna pe braţul lui Kruger şi se lăsă în faţă, pe scaun:

– Ascultă, Burke, ceea ce spui tu nu este total neadevărat. Făcu o pauză, apoi reluă: FBI-ul *a scontat* într-adevăr să câştige din acest incident. Desigur, când toată povestea asta se va termina, vor zbura câteva capete grele, iar apoi analizele vor arăta cât de lipsiţi de putere am fost, ca să fi putut opri povestea asta. Şi poate că vom câştiga într-adevăr ceva putere şi ceva bani. Se aplecă şi mai mult înainte şi-şi compuse o voce îndurerată: Dar chiar şi numai să *insinuezi* că *noi...*

Burke dădu din mână ca să întrerupă dezminţirile.

– Nu am dovezi reale şi nici nu vreau aşa ceva. Nu vreau decât ca voi să ştiţi că Patrick Burke ştie. Şi ca să aflu asta,

aproape că era să-mi pierd capul ăsta idiot... Iar dacă Flynn începe să facă afirmaţii în public, oamenii vor înclina să-l creadă iar serviciile voastre, amândouă, vor avea necazuri, din nou.

Hogan scutură din cap.

– N-o să facă nici un fel de afirmaţii privind un ajutor din afară, pentru că n-o să recunoască el, în faţa poporului irlandez, că a lucrat cu Informaţiile britanice.

Kruger se uită tăios la el.

– Taci, Hogan.

Douglas Hogan îl expedie, cu un semn din mână.

– Ah, Kruger, pentru numele lui Dumnezeu, n-are rost s-o facem pe modeştii.

Se uită la cei patru poliţişti din încăpere.

– Ceva, ceva, am ştiut şi noi, dar, cum ai spus, situaţia a scăpat de sub control. Totuşi, îţi pot promite că indiferent ce se va întâmpla, te vom acoperi... atâta vreme cât o să faci şi tu la fel. Ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului. Acum trebuie să acţionăm ca să ne asigurăm că vom ieşi din treaba asta nu numai neşifonaţi, dar chiar arătând bine. Douglas Hogan îşi întinse mâinile în faţă şi spuse linguşitor: Ni s-a oferit o ocazie unică de a face unele modificări importante în sistemul informaţiilor din această ţară. O şansă de a schimba în bine propria noastră imagine.

Comisarul Rourke se ridică în picioare.

– Oameni buni... sunteţi nebuni.

Langley se întoarse spre comisar.

– Domnule, cred că altă soluţie nu avem decât să ţinem hăţurile în mână. Nu putem schimba şirul de situaţii care ne-a condus aici, dar putem încerca să luăm măsuri ca urmările să nu fie dezastruoase... atâta vreme cât vom lucra împreună.

Comisarul se uită la omul de la FBI, la omul de la CIA, apoi la cei doi ofiţeri de informaţii din serviciul lui. Înţelegea foarte bine că logica acestora nu era logica lui, că lumea lor nu era lumea lui. Înţelese, de asemenea, că acei care puteau face ceea ce se pare că făcuseră Kruger şi Hogan, erau oameni periculoşi şi disperaţi. Se uită la Roberta

Spiegel. Ea îi făcu semn cu capul şi comisarul se aşeză la loc.

Burke aruncă o privire peste toată încăperea şi spuse:

– Important este ca voi toţi să înţelegeţi că Bartholomew Martin este un pericol pentru orice soluţionare prin negociere. El vrea să vadă cum este distrusă catedrala şi cum este vărsat sângele. Se uită la Rourke şi la Schroeder. Nu este bunul vostru prieten. Îi privi pe Kruger şi pe Hogan. Maximumul pe care-l sperase Martin era un furt de arme sau atacul asupra unei bănci, dar *Flynn* i-a oferit o ocazie unică de a influenţa opinia publică din America, aşa cum asasinarea de către IRA a Lordului Mountbatten o făcuse în Insulele Britanice. Cu toate acestea, în cazul în care Flynn ar ieşi afară din catedrală fără vărsare de sânge iar prizonierii IRA ar fi eliberaţi, el va fi, pentru un mare segment din populaţia irlandeză, un erou şi nimeni nu va crede vreodată că el a intenţionat să facă rău cuiva sau să distrugă catedrala – iar maiorul Martin nu-şi putea permite să se întâmple aşa ceva. Burke se întoarse din nou spre Kruger şi Hogan. Vreau să fie neutralizat – nu, nu în sensul unuia dintre faimoasele voastre eufemisme pentru asasinare. Lăsaţi mutrele astea încurcate. Neutralizat – inoperant. Urmărit. Vreau un om de la Ministerul de Externe care să reprezinte guvernul britanic la New York, nu pe Martin. Iată, *v-am* oferit o ocazie unică să vă salvaţi fundurile.

Kruger se holba la Burke, cu o ostilitate făţişă în priviri.

Hogan confirmă, dând din cap.

– O să fac tot ce pot.

– Gata cu discuţiile, spuse Roberta Spiegel. Se uită la Schroeder. Căpitane, e rândul dumitale.

Schroeder dădu din cap şi deschise microfoanele din birourile cancelariei şi din reşedinţa Cardinalului. Ceru legătura prin centrală şi se uită în încăpere, aşteptând. *O nouă minge de set pentru ei,* gândi el. Mingea lui de set însă nu se schimbase prea mult. Unica sa preocupare era personalitatea lui Brian Flynn. Washington, Londra şi Dublin îi puteau uşura situaţia capitulând, dar nu i-o puteau face şi

mai dificilă decât era. O voce în receptor îl făcu să sară în sus.

– Alo, domnul Flynn? Aici căpitanul Schroeder.

31

Brian Flynn stătea în picioare, lângă orga altarului, aprinzându-şi o ţigară în timp ce-şi fixa telefonul în căuşul umărului.

– Schroeder, carnea de vacă a fost aţoasă. Sper că n-ai măcelărit calul, nu?

Vocea negociatorului îi răspunse cu un râs forţat:

– Nu, domnule. Şi dacă mai doriţi ceva, vă rog să ne spuneţi.

– Tocmai asta mă pregătesc să fac. În primul rând, mă bucur că-mi cunoşti numele. Acum barem ştii că ai de-a face cu cel mai mare patriot irlandez în viaţă. Corect?

– Da, domnule...

– Într-o bună zi mie mi se va ridica un monument în Dublin şi în Belfastul liber. Dar de tine nu-şi va mai aminti nimeni.

– Da, domnule.

Brusc, Flynn începu să râdă.

– Am auzit că scrii, Schroeder. Ce scrii? „Despre megalomanie“?

– Nu, domnule. Note, atâta tot.

– Perfect. Şi-acum ascultă şi ia note. În primul rând... Flynn răsfoia, vorbind, autobiografia lui Schroeder... Asigură-te că nu se sting reflectoarele care luminează catedrala. Arată atât de grandios, scăldată în lumina asta albăstruie. Totodată, asta va face dificilă escaladarea zidurilor de către oamenii tăi de la ESD. Am oameni cu binocluri, în zgârie-nori. Dacă văd ceva mişcându-se, îi semnalizează pe cei din turnuri sau mă sună direct. Şi asta mă aduce la punctul doi. Nu interfera liniile mele telefonice cu exteriorul. Punctul trei, dacă luminile de aici, dinăuntru, pâlpâie măcar, îi împuşc pe toţi. Punctul patru, fără război psihologic, aşa cum e şpilul vostru obişnuit de a plimba motoblindata aia în jurul catedralei. Oamenii mei din turnuri au rachete M-72. Şi oricum, am văzut noi mai multe blindate decât aţi văzut voi taxiuri, Schroeder, aşa că nu ne

speriem noi de ele. Punctul cinci, fără elicoptere. Dacă oamenii mei din turnuri văd vreunul, trag în el. Punctul şase, spune-le oamenilor tăi de la ESD că noi plănuim chestia asta de multă vreme, aşa că un atac de-al lor i-ar costa al naibii de scump. Cruţă-i! Mai ai nevoie de ei data viitoare. Flynn îşi şterse sudoarea de pe frunte. Punctul şapte, repet, nu există prelungiri. Planifică-te în aşa fel încât la răsăritul soarelui să se termine totul. Punctul opt, vreau un televizor drăguţ, cu diagonala de cincizeci şi patru. Îţi spun eu când să mi-l aducă Burke. Punctul nouă: până mâine nu vreau altceva la televizor decât un program non-stop de ştiri. Punctul zece, vreau să ţin o conferinţă de presă în sala de conferinţe de sub sacristie. Ora de începere, 10:00 p.m. Ai reţinut totul?

Se auzi, după o lungă tăcere, vocea tensionată a lui Schroeder:

– Da, domnule. Vom încerca să vă satisfacem toate aceste puncte.

– Mi *le vei* satisface. Ce noutăţi mai ai de la Dublin, Londra şi Washington?

– Lucrează tare cu reprezentanţii lor care se află aici, în reşedinţa Cardinalului. Fac progrese.

– E plăcut să vezi cât de bine colaborează aliaţii între ei. Sper că nimeni nu-şi va pierde cumpătul, aşa cum nu ni-l pierdem nici noi, căpitane. Ce noutăţi de la Amnesty şi de la Crucea Roşie?

– Sunt de acord să colaboreze în orice direcţie posibilă.

– Bravo lor! Buni oameni! Întotdeauna gata să-ţi întindă o mână. Dar imunitatea oamenilor mei de aici, dinăuntru, la urmărirea judiciară?

Schroeder îşi drese glasul.

– Procurorul general al Statelor Unite discută problema cu Procurorul general al statului. Până una-alta, tot ce-ţi pot promite este...

– Un proces cinstit, îl întrerupse Flynn. Minunată ţară. Doar că eu nu vreau *nici un fel* de proces, Schroeder.

– Nu-ţi pot face o astfel de promisiune, acum.

– Haide să fiu cât se poate de clar – în clipa în care o să-

mi spui că prizonierii respectivi au fost eliberaţi, ar fi bine să ai şi garanţia imunităţii noastre, altfel n-o să existe nici un târg. Împuşc prizonierii şi arunc în aer locul ăsta.

Flynn putea auzi în receptor respiraţia lui Schroeder.

Schroeder spuse încet:

– Absolut tot ce ceri este analizat cu cea mai mare grijă, dar lucrurile astea cer timp. Preocuparea mea mai mare în momentul de faţă este siguranţa...

– Schroeder, nu mai discuta cu mine ca şi cum aş fi nu ştiu ce criminal lunatic. Păstrează asta pentru următorul tău caz, dacă o să mai ai unul. Sunt soldat şi vreau să mi se vorbească ca unui soldat. Prizonierii de aici sunt trataţi corect. Iar tonul tău este foarte protector.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc. Nu vreau decât să te asigur de bunele noastre intenţii. Misiunea mea este să negociez un aranjament convenabil tuturor şi...

Flynn se sculă brusc în picioare şi zise:

– Cum îi poţi spune negociere, când nu intenţionezi să *dai* nimic?

Schroeder nu răspunse.

– Ai făcut *vreodată* o concesie reală în toată cariera ta de negociator de ostatici, Schroeder? Niciodată. Nici măcar *nu mă asculţi,* pentru numele lui Dumnezeu! Dar ar fi totuşi *mai bine* să mă asculţi dracului, pentru că atunci când catedrala asta o să zacă în ruine iar morţii vor fi împrăştiaţi peste tot, o să-ţi doreşti până la Dumnezeu să mă fi ascultat mai bine şi să fi acţionat de bună credinţă.

– Te *ascult. Acţionez...*

– Vei fi cunoscut, căpitan Bert Schroeder, ca omul care nu a reuşit să salveze Catedrala Saint Patrick şi care are mâinile pătate de sânge nevinovat. Niciodată nu-ţi vei mai putea ţine capul sus şi mă tem că nu vei mai accepta prea multe discuţii televizate.

Pentru prima oară, Schroeder răspunse cu o voce mai agitată, aşa cum nimeni din cei din jur care-l ascultau nu-şi mai aminteau să-l fi auzit vreodată.

– Nu te-am minţit, nu? Nu am încercat să folosim forţa, nu? Ai cerut mâncare, ţi-am dat mâncare. Ai cerut...

– Am plătit mâncarea aia căcăcioasă! Şi-acum ascultă-mă bine. Ştiu că pentru mulţi ticăloşi nu eşti decât un intermediar, dar...

Flynn se uita la poza lui Schroeder, de pe coperta cărţii. Era o poză de lucru, făcută în timpul atacului unei bănci, care a evoluat într-un caz cu ostatici. Schroeder, spre deosebire de predecesorul său care purta întotdeauna o şapcă de baseball şi o geacă împotriva vântului, era îmbrăcat cu grijă, într-un costum cu vestă, dungat. Atât chipul cât şi trupul masiv, sugerat, atât cât era el, păreau mai curând ale unui jucător de baseball, dar Schroeder îşi construise propriul său stil. Flynn studie chipul de pe copertă. Un profil regulat, un maxilar robust, o ţinută dreaptă. Dar ochii, fără doar şi poate, înspăimântaţi. O poză proastă. Flynn continuă:

– Dar eu am încredere în tine, Schroeder – am încredere în tine că-ţi vei folosi influenta şi bunele oficii. Căpitane, vreau să ţii legătura cu mine toată noaptea. Vreau să transmiţi mesajul meu celor ce te înconjoară.

Vocea lui Schroeder păru surprinsă de această subită manifestare a încrederii.

– Da, domnule. Voi face asta. Poţi vorbi cu mine.

Amândoi rămaseră tăcuţi o vreme, apoi Schroeder spuse:

– Acum vreau şi eu să vă cer două favoruri.

Flynn zâmbi şi răsfoi absent autobiografia din faţa lui.

– Dă-i drumul!

– Păi, una la mână, instalaţia de bruiaj provoacă confuzie în acţiunile de comandă şi control şi n-am vrea să se întâmple incidente din cauza întreruperii comunicaţiei. Provoacă, în plus, interferenţe cu posturile publice de radio şi cu lungimile de undă care transmit sunetul emisiunilor de televiziune.

Flynn azvârli cartea de o parte.

– Nu se poate. O să mă mai gândesc la asta. Altceva?

– Aş vrea să vorbesc câteva cuvinte cu fiecare ostatic în parte.

– Poate după conferinţa de presă.

– Perfect. Ar mai fi încă ceva.

– Întotdeauna este încă ceva.

– Da, în sfârşit, câtă vreme noi doi construim o relaţie – de încredere reciprocă –, şi eu sunt singurul care discut cu dumneata, mă întreb dacă dumneata faci acelaşi lucru în ce mă priveşte. Vreau să spun că am vorbit cu domnul Hickey şi...

Flynn râse şi privi în jur, dar Hickey nu se vedea nicăieri.

– Înţeleg că John ţi-a cam dat bătaie de cap, nu-i aşa, căpitane? Adoră glumele neplăcute. N-ai ce-i face decât să continui jocul cu el. Îi place să pălăvrăgească – e irlandez, ce vrei.

– Da, dar aşa se pot produce neînţelegeri. Dumneata eşti şeful şi eu vreau să-mi ţin deschise căile de comunicare cu dumneata şi...

Flynn închise telefonul şi răsfoi un album cu note muzicale. Ar fi vrut să găsească ceva nebisericesc, care să-l ducă cu gândul departe de catedrală. Dintre toate locurile părăsite de Dumnezeu, pe unde trecuse el vreodată, nici unul nu i se păruse atât de ciudat de părăsit cum i se părea catedrala, în acel moment. Alţii, totuşi, ştia bine asta, simţeau aici prezenţa unui spirit divin şi Flynn înţelegea că pustiul pe care îl resimţea se afla numai şi numai în interiorul lui. Găsi *Trandafirul din Tralee*, întoarse cheia orgii şi începu să se acompanieze, cântând foarte încet.

Luna se înălţa, palidă, deasupra
Munţilor verzi
Soarele asfinţea, încet, în
Marea albastră,
Pe când eu cu draga mea rătăceam, la
Fântâna cu apă cristalină,
Tocmai în valea cea frumoasă
Din Tralee...

Bert Schroeder rămase multă vreme privind la telefonul mort, gândindu-se, cu mâinile împreunate pe masă. Flynn vorbea despre imunitate, ceea ce arăta că se gândea la un viitor şi, de aici, cât de puternică era dorinţa lui de a evita orice rezolvare prin compromis. Nu avea nici o intenţie de a

omorî pe cineva, cu atât mai puţin de a muri el însuşi. Mai important, Flynn începea să depindă de el. Aşa se întâmpla întotdeauna. Era inevitabil, pe măsură ce înţelegea că singurul care conta era cuvântul lui Schroeder. Schroeder îşi ridică privirea.

– Cred că încep să-l desluşesc pe băiatul ăsta.

– S-ar părea că începe el să te desluşească pe *tine,* spuse Burke.

Ochii lui Schroeder se îngustară şi el dădu din cap, în silă.

– Da, s-ar părea că nu-i sunt străine câteva din metodele mele. Mă tem că presa a acordat prea mult spaţiu activităţii mele... N-am alergat niciodată după publicitate, mai adăugă el.

– Vrei să spui că autobiografia ţi-a apărut fără permisiunea ta? Isuse, ar fi trebuit să aştepţi cu publicarea ei până după pensionare, cel puţin. Uite, zâmbi Burke, ai ratat cel mai important capitol. Prinde-l în următoarea ediţie. Vorbeşte cu agentul tău despre asta. Burke mai adăugă, pe un ton conciliant: Ascultă, Bert, nu am toate răspunsurile dar...

– Nu, nu le ai, spuse Schroeder, sculându-se în picioare. Iar eu m-am săturat de prestaţiile tale suplimentare, de fundaş.

Nimeni nu vorbi. Burke se scula şi se îndreptă spre uşă.

– Nu pleca prea departe, spuse Schroeder. Poate că Flynn o să vrea o cafea, mai târziu.

Burke se întoarse:

– Până acum am avut de-a face cu înşelătorie, incompetenţă şi o oarecare prostie obişnuită. Dar dacă până la răsăritul soarelui nu ne armonizăm eforturile, vom avea un masacru, o profanare şi o groază de explicaţii de dat.

Schroeder privi înaintea lui şi spuse cu nepăsare:

– Asta las-o în seama mea.

32

Părintele Murphy traversă sanctuarul şi se opri în faţa jilţului Cardinalului.

– Eminentă, aş vrea să-mi fac confesiunea.

Cardinalul aprobă din cap.

– Ia-mi mâinile.

Murphy simţi în palmă bucăţica de hârtie.

– Nu... Aş vrea să mergem în confesional.

Cardinalul se ridică.

– Vom merge atunci la confesionalul Arhiepiscopului.

– Nu..

Murphy simţi cum i se adună transpiraţia pe frunte.

– Acolo n-or să ne lase. Putem merge la confesionalul unde am ascultat confesiunea domnişoarei Malone.

Cardinalul se uită curios la el, apoi dădu din cap.

– Cum vrei.

Coborî de pe tron şi o luă spre spatele sanctuarului, apoi coborî treptele laterale, care duceau la deambulatoriu.

Părintele Murphy se uită înapoi, la Maureen şi la Baxter. Cei doi îi făcură un semn încurajator cu capul şi-şi continuă drumul, după Cardinal.

Leary se aplecă peste balustrada balconului corului, plasă reticulul în cruce al lunetei sale în faţa chipului Cardinalului şi-l conduse astfel, pe când acesta trecea din partea stângă în cea dreaptă, urmărindu-l prin imaginea sa mărită. Toată lumea din triforii începuse să strige, atenţionându-i pe cei doi preoţi şi strigând la Leary, pe care-l ştiau gata să tragă şi chemându-i pe Flynn sau pe Hickey.

Cardinalul părea că nu recepţionează atenţionările. Se opri sub arcada care ducea la intrarea preoţilor în confesional, aşteptându-l pe părintele Murphy, care traversa şovăitor deambulatoriul.

Leary centră reticulul în cruce pe crucea de aur care atârna peste inima Cardinalului şi ridică piedica.

Dintr-o dată, în faţa celor doi preoţi apăru Flynn, cu

braţele ridicate şi privind spre balcoane. Strigătele încetară. Leary îşi îndreptă trupul şi rămase în picioare, cu arma în îndoitura braţului. Chiar şi de la distanta asta, Flynn putea vedea că Leary rămăsese în poziţia specifică unui vânător căruia tocmai i-a fost interzisă prada, nemişcat, în ascultare, urmărind. Flynn o văzu pe Megan apărând în balcon şi apropiindu-se de Leary, vorbind cu el ca şi cum ar fi vrut să-i aline dezamăgirea. Flynn se întoarse spre cei doi preoţi.

– Ce naiba vă închipuiţi că faceţi aici?

Cardinalul răspunse calm:

– Merg să ascult o confesiune.

Flynn i se adresă, cu dinţii încleştaţi:

– Eşti *nebun*? Nu poţi coborî de-acolo, fără permisiune.

– Nu am nevoie de permisiunea ta ca să circul oriunde vreau eu, în această biserică. Te rog, dă-te de o parte.

Flynn îşi stăpâni mânia.

– Să vă spun ceva, la amândoi. Oamenii ăia de-acolo, de sus, au ordine precise să tragă... mă rog, patru dintre ei s-ar putea să nu fie ucigaşi de preoţi, dar al cincilea e în stare să vă omoare. Şi-ar omorî şi mama, dacă pentru asta e angajat. La fel cum aveţi şi voi jurămintele voastre, tot aşa le are şi el pe-ale lui.

Cardinalul se făcu roşu la faţă; începu să vorbească, dar Flynn i-o reteză:

– Omul ăsta a fost vreme de paisprezece ani trăgător de elită, servind o duzină de cauze diferite. A ajuns să nu mai vadă lumea decât prin luneta armei. Toată existenţa lui a fost redusă la acest unic act. Şi îi place – îi place zgomotul făcut de armă, reculul patului puştii pe umăr, flama din gura ţevii, mirosul prafului de puşcă, în nări. Pentru el, este ca un act sexual – oare puteţi voi înţelege *asta?*

Nici Cardinalul şi nici preotul nu răspunseră. Cardinalul îşi întoarse capul şi se uită în sus, la umbrele din balconul corului şi apoi se întoarse din nou spre Flynn.

– Cu greu poţi crede că există un asemenea om. Ar trebui să fii atent să nu tragă în *tine.*

Trecu pe lângă Flynn şi o luă pe sub arcada din lemn,

apoi se întoarse ca să intre în confesional.

Părintele Murphy se uită la Flynn, apoi dădu la o parte perdeaua şi intră în confesional.

John Hickey stătea puţin mai departe, lângă Capela Fecioarei şi urmărea scena în tăcere.

Murphy îngenunche în spaţiul întunecat şi începu:

– Binecuvântează-mă, părinte...

Se uită printr-o despărţitură lăsată de perdea şi-l văzu pe Flynn îndepărtându-se. I se adresă în şoaptă Cardinalului, făcându-şi o confesiune grăbită, apoi termină brusc, spunând:

– Eminenţă, voi folosi butonul de apel ca să transmit un mesaj cifrat.

Conturul întunecat al profilului Cardinalului, în spatele paravanului negru, rămase nemişcat, ca şi cum n-ar fi auzit, apoi, încet, capul i se înclină.

Murphy trase uşor perdeaua peste tocul uşii şi apăsă butonul într-o serie de semnale de avertizare. Se uită atent la hârtia din mână şi-şi miji ochii în întuneric. Începu:

AICI E PĂRINTELE MURPHY

Brusc, o mână ţâşni prin perdea şi-l apucă de încheietură. Vocea lui Hickey umplu confesionalul:

– Pentru că tot eşti aici, Padre, confesează-te că foloseşti confesionalul pentru trădare. Trase perdeaua la o parte şi Murphy clipi în lumina bruscă. Hickey smulse hârtia din mâna preotului şi trase perdeaua la loc. Haide, termină-ţi confesiunea. Eu voi termina mesajul.

Murphy se lăsă greu pe paravan şi-i spuse încet Cardinalului:

– Îmi pare rău...

Hickey rămase afară şi privi în jur. Flynn dispăruse. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenţie, cu excepţia lui Malone şi a lui Baxter, aflaţi în sanctuar şi care arătau totodată enervaţi şi descurajaţi. Hickey zâmbi în direcţia lor, apoi citi mesajul codat, puse degetul pe buton şi începu să transmită. Repetă partea introductivă:

AICI E PĂRINTELE MURPHY, ÎN CONFESIONAL CU

CARDINALUL.

Continuă, imitând întreruperile unuia care transmite pentru prima oară. Transmiţând, modifica mesajul scris.

FORŢA ESTIMATIVĂ A FENIENILOR: NU MAI MULT DE OPT PUŞCAŞI, CÂTE UNUL ÎN FIECARE DIN TRIFORIILE ESTICE. NICI UNUL ÎN TRIFORIUL VESTIC. NICI UNUL ÎN BALCONUL CORULUI. UN OM PE TREPTELE SACRISTIEI CU UN THOMPSON – N-AM VĂZUT DECÂT ARME AUTOMATE. CÂTE UN OM ÎN FIECARE TURN. TELEFOANELE DE CAMPANIE FUNCŢIONEAZĂ PROST. OSTATICII MUTAŢI ÎN CRIPTĂ. DEPARTE DE PERICOL.

Se opri şi citi mesajul textului.

MACCUMAIL ESTE BRIAN FLYNN. JOHN HICKEY, ADJUNCT. MEGAN, A TREIA DIN CONDUCERE.

Improviză din nou:

NU SUNT MINE LA UŞI. MĂŞTILE DE GAZ SUNT DE UN TIP VECHI, FILTRELE INEFICIENTE.

Se opri şi se gândi o clipă. Apoi continuă:

FENIENII LOIALI LUI HICKEY. NU VOR NEGOCIA CINSTIT. SE VORBEŞTE DESPRE SINUCIDERE. BAXTER URMEAZĂ SĂ FIE SPÂNZURAT ÎNAINTE DE RĂSĂRITUL SOARELUI, CA UN EXEMPLU. FACEŢI CE TREBUIE SĂ FACEŢI. NOI NU NE TEMEM! DUMNEZEU SĂ VĂ BINE-CUVÂNTEZE... PĂRINTELE MURPHY.

Hickey luă degetul de pe buton şi zâmbi. Cei de afară sunt uşor derutaţi, acum... şi îngroziţi. Groaza duce la disperare. Disperarea duce la acte necugetate. Hickey se puse pe el însuşi în locul lor – având rezerve faţă de posibilităţile de negociere, îngrijoraţi pentru soarta

ostaticilor, subestimând forţa care ţine catedrala în mână. Politia va prezenta un plan pentru cucerirea catedralei, care va fi acceptat. Iar politicienii vor avea acest mesaj, care să justifice recursul la violenţă. Poliţia va irumpe prin uşi şi va fi întâmpinată de explozii şi de o neaşteptată cantitate de gloanţe ucigaşe. Hickey vedea toate astea cu ochii minţii, în timp ce se uita de jur-împrejurul catedralei. Marmură făcută ţăndări, statui sfărâmate, sânge de un roşu închis curgând peste altare şi pardoseli, morţii zăcând inerţi peste strane. Podul va fi incendiat şi tavanul se va prăbuşi în navă, aruncând afară, în străzi, preţioasele vitralii. Văzu trupuri pe moarte, chircindu-se printre moloz şi flăcări. Şi când vor crede că totul s-a sfârşit, mult după ce se va fi tras şi ultimul glonţ, în timp ce răsăritul îşi va croi drumul său vărgat printre coloanele prăfuite, dezvăluindu-i pe salvatorii şi pe medicii care-şi făceau loc printre ruine, atunci se vor declanşa şi bombele cu ceas şi cele două coloane principale se vor zgudui şi se vor cutremura şi se vor prăbuşi într-un zgomot asurzitor de granit şi marmură, tencuială şi bronz, lemn şi beton. Catedrala va muri, cărămidă de cărămidă, piatră de piatră, coloană de coloană, zid de zid... Şi de-a lungul anilor care vor veni, când lumea va privi cea mai măreaţă ruină din America, îşi va aminti de ultima misiune a lui John Hickey pe acest pământ.

Maureen Malone stătea în stranã, cât se poate de tăcută şi-l urmărea pe John Hickey, transmiţând mesajul. Se întoarse spre Harold Baxter:

– Ticălosul!

Baxter îşi luă privirea de pe Hickey.

– Da, dar astea sunt prerogativele lui, nu? Dar n-o să facă nici un rău. Mai ales dacă a fost recepţionat primul mesaj.

– Nu, nu înţelegi, spuse ea. Cei de afară încă mai cred că noi controlăm semnalul. Hickey nu le transmite un mesaj grosolan sau ceva în genul ăsta. Citeşte mesajul nostru şi, în numele nostru, transmite un raport informativ înşelător.

Baxter se uită la Hickey şi semnificaţia celor spuse de ea îl pătrunse.

– Şi Dumnezeu ştie ce le spune. E nebun, pricepi? În comparaţie cu Hickey, Flynn este un model de judecată.

– Hickey nu este nebun, spuse Baxter. Este într-un fel mult mai periculos decât nebun.

Ea se uită în jos, spre pardoseală.

– Oricum n-o să-mi cer scuze că am încercat.

– Nici nu-ţi cer asta. Dar îmi închipui că următorul plan îmi va aparţine mie.

– Nu zău? spuse ea cu un ton îngheţat în glas. Mă îndoiesc că vom avea timp atât pentru planul tău cât şi pentru mult discutatul tău moment potrivit.

El răspunse fără mânie:

– Mai dă-mi doar câteva minute. Cred că ştiu o cale care să ne scoată de-aici.

Burke intră în biroul din spate al Monseniorului, urmat de inspectorul Langley. Un ofiţer de poliţie în uniformă îi înmânã fiecăruia câte o copie a mesajului decodat. Burke se aşează la biroul lui Schroeder şi citi mesajul. Se uită în jur, la cei de faţă – Schroeder, comisarul Rourke, Roberta Spiegel şi Bellini – sufletul Celor Doisprezece Disperaţi, cu Langley şi cu el însuşi, adăugaţi sau eliminaţi, în funcţie de cum se schimba situaţia.

Căpitanul Bellini ridică ochii din copia sa şi-i spuse comisarului Rourke:

– Dacă e valabil ce spune aici, pot ocupa catedrala cu un risc acceptabil în ce-i priveşte pe oamenii mei. Dacă ostatecii sunt în criptă, au mari şanse să supravieţuiască... deşi nu pot garanta acest lucru. Citi din nou mesajul. Oricum, prea mari şanse cu fenienii, tot nu par să aibă. Se sculă. Am nevoie de câteva ore, ca să-mi fac planul.

Burke se gândi la ce spusese Maureen, în poarta sacristiei. *Doisprezece trăgători.* Acum, Murphy spusese opt. Se uită la Bellini, care se afla în cealaltă parte a încăperii.

– Şi dacă informaţia nu este exactă?

Bellini spuse:

– Cât de mult să se fi putut ei înşela? Doar sunt toţi cu

ochii în patru. Ştiu să numere. Ascultă, nu sunt chiar nerăbdător să fac asta, dar acum mă simt puţintel mai bine.

Langley zise:

– Nu putem să nu ne gândim la varianta că unul sau chiar amândouă mesajele sunt de la fenieni. Se uită la copia lui şi o compară cu mesajul anterior, pe care-l avea în mână. Sunt puţin încurcat. Ceva nu se leagă aici. Îşi ridică privirea. Bellini, în calitatea mea de ofiţer de informaţii, te sfătuiesc să nu iei în consideraţie nici unul din aceste mesaje.

Bellini rămase consternat.

– Mă rog, dar atunci pe ce poziţia dracului mă plasează ăsta pe mine? Pe cea mai căcăcioasă cu putinţă, iată pe care.

Roberta Spiegel spuse:

– Credem sau nu credem mesajele astea, toată lumea din reşedinţa Cardinalului şi de alături citeşte acum acest ultim mesaj şi fiecare va trage propriile sale concluzii. Aceasta, spuse ea uitându-se la Rourke, justifică luarea unei iniţiative, domnule comisar. Iată la ce se gândesc cei de afară. Se întoarse spre Bellini: Domnule căpitan, fii pregătit să organizezi un atac dintr-o clipă într-alta.

Bellini dădu din cap, distrat.

Uşa se deschise şi apăru Monseniorul Downes.

– A vrut cineva să mă vadă?

Cei cinci bărbaţi se uitară întrebători unii la alţii, apoi Roberta Spiegel spuse:

– Da, eu v-am chemat.

Downes rămase în picioare.

Ajutorul primarului se gândi o clipă, apoi zise:

– Monseniore, nici primarul, nici eu şi nici nimeni altcineva nu vrea să facă nimic care ar putea provoca daune acestei biserici sau ar putea pune în pericol vieţile ostaticilor. Totuşi...

Monseniorul luă o atitudine rigidă.

– Totuşi, dacă poliţia, primăria şi cei din Washington decid că negocierile nu mai sunt posibile şi că există un

pericol clar şi imediat pentru ostatici... veţi sprijini dumneavoastră împreună cu dioceza decizia noastră de a-i trimite înăuntru pe cei de la antitero?

Monseniorul Downes stătea nemişcat, fără să răspundă.

Spiegel îi spuse lui Bellini:

– Dă-i Monseniorului o copie a acestui mesaj.

Downes luă hârtia şi o citi, apoi se uită la Roberta Spiegel.

– Trebuie să mă sfătuiesc cu Vicarul general. Nu pot lua singur o decizie ca aceasta. Se întoarse şi ieşi din încăpere.

Roberta Spiegel vorbi:

– De fiecare dată când descoperim un alt aspect al acestei probleme, constat cât de mult l-am subestimat pe Flynn. Suntem al naibii de încolţiţi din toate părţile şi, pe măsură ce trece timpul, devine tot mai evident că cea mai simplă cale de acţiune este capitularea – a noastră, nu a lui Flynn şi alor lui.

– Nici măcar capitularea, spuse Langley, nu este simplă. Putem noi foarte bine renunţa, dar asta nu înseamnă că acelaşi lucru îl vor face cei din Washington, din Londra sau Dublin.

Comisarul Rourke i se adresă lui Bellini:

– Căpitane, singurul lucru pe care-l putem face unilateral, fără altă permisiune decât cea a primarului, este atacul.

– Asta este întotdeauna, spuse Bellini, cea mai uşoară decizie, domnule – executarea ei este puţin mai greoaie.

– Am sentimentul că aţi renunţat la negocieri, interveni Schroeder.

Toată lumea se întoarse spre el. Burke spuse:

– Domnule căpitan, dumneavoastră continuaţi să rămâneţi cea mai mare speranţă a noastră. Dacă există cât de cât o cale de mijloc între capitularea noastră şi un atac, eu sunt convins că dumneavoastră o veţi găsi. Totuşi, Brian Flynn a zis că nu există nici o cale de mijloc, iar eu unul cred că spunea adevărul. Răsăritul soarelui sau moartea.

Maureen îl urmărea pe Hickey, în timp ce acesta stătea

de vorbă în confesional cu părintele Murphy şi cu Cardinalul.

– Îi chestionează în legătură cu butonul soneriei şi cu primul mesaj.

Baxter dădu din cap şi se ridică în picioare.

– Hai să ne mişcăm puţin să ne mai întindem picioarele. Mai stăm şi noi de vorbă.

Cei doi începură să traverseze sanctuarul altarului, în direcţia tronului, o distanţă cam de doisprezece metri, apoi se întoarseră şi o luară înapoi. Baxter făcu, din mers, un semn cu capul.

– Uită-te acolo, la placa aceea de alamă.

Maureen se uită în partea dreaptă a altarului. Dincolo de scara sacristiei se afla placa aceea mare, din alamă, prin care coborâseră cu valizele lor Megan Fitzgerald şi Hickey.

Baxter privi catedrala, în toată lungimea ei.

– Am studiat clădirea asta. Când Hickey şi Fitzgerald s-au întors înapoi prin placa de-acolo, aveau pământ pe mâini şi pe genunchi. Asta înseamnă că este vorba de un subsol scund, în care poţi circula mai mult târându-te. Trebuie să existe acolo spaţii vaste, întunecate sau slab luminate. Avem o suprafaţă aproape cât un cartier, în care să dispărem. Dacă am putea ridica foarte repede placa asta şi dacă am putea coborî acolo, nu ne-ar mai găsi niciodată.

Întorcându-se şi îndreptându-se spre partea dreaptă a altarului, placa apăru din nou în raza lor vizuală.

– Chiar dacă am reuşi să ridicăm placa, spuse Maureen, şi am coborî până să apuce ei să tragă în noi, tot n-am fi liberi şi nimeni de-afară n-ar afla că noi suntem acolo, jos.

– Noi însă am şti că nu suntem *aici,* sus.

– Da, asta-i diferenţa, nu? spuse ea, dând din cap. Mai merseră în tăcere câteva minute, apoi Maureen continuă: Şi cum îţi propui să facem asta?

Baxter îşi expuse planul.

Părintele Murphy şi Cardinalul reveniră în sanctuar, foarte palizi, după cum observară Maureen şi Baxter.

– Evident, Hickey ştie.

– Nu m-aş fi împotrivit încercării de a intra în legătură cu

Cancelaria, spuse Cardinalul. Se uită tăios la Murphy, apoi la Baxter şi la Maureen. Trebuie să mă informaţi – anticipat – asupra planurilor voastre.

Baxter încuviinţă, înclinându-şi capul.

– Tocmai asta eram pe punctul de a face, Eminenţă. Tocmai discutam o posibilitate de evadare. Vrem să veniţi cu noi, amândoi.

Cardinalul scutură din cap şi rosti cu emfază:

– Locul meu este aici.

Pentru o clipă păru pierdut în gânduri, apoi spuse:

– Dar sunt gata să vă dau binecuvântarea mea. Se întoarse spre părintele Murphy. Dacă vrei, poţi pleca şi dumneata.

Murphy scutură din cap şi spuse, uitându-se la Maureen şi la Baxter:

– Eu nu voi pleca fără Eminenţa-Sa. Dar dacă o să pot, vă ajut.

Maureen se uită la cei trei bărbaţi.

– Bine. Haideţi atunci să punem la punct detaliile şi să stabilim momentul. Se uită la ceas. La ora nouă, plecăm.

33

Căpitanul Bellini se adresă Monseniorului Downes, care tocmai intra în birou:

– Aţi găsit cumva planurile catedralei?

Monseniorul scutură din cap.

– Oamenii caută şi aici şi în clădirea diocezei. Dar mă îndoiesc să fi avut vreodată un set cu planuri.

– Ce-ai mai făcut cu arhitectul Gordon Stillway?

Langley îşi aprinse o ţigară şi se gândi puţin înainte de a răspunde. Într-un târziu, spuse:

– Au fost trimişi detectivi la biroul lui din East Fiftythird. Era închis, fireşte...

– Aşteptaţi decizia tribunalului ca să intraţi?

Comisarul adjunct, observă Langley, devenea tot mai agresiv. Pe la miezul nopţii, va încerca probabil să dea ordine.

– De fapt, spuse Langley, cineva a şi intrat acolo – fără a avea decizia unui tribunal. Nu există copii ale planurilor catedralei. Detectivii încearcă să dea de un registru cu angajaţii. Se pare însă că şi acesta lipseşte.

Monseniorul Downes îşi drese glasul şi rosti:

– Eu nu sunt de acord cu un asalt... dar presupunem că trebuie plănuit... Se uită spre bibliotecă şi urmă: Veţi găsi printre cărţile astea cel puţin cinci care reprezintă studii cu imagini ale catedralei. Unele au şi planuri, planuri foarte generale – pentru turiştii care vizitează parterul. Fotografiile de interior sunt totuşi foarte reuşite şi v-ar putea ajuta.

Bellini se îndreptă spre bibliotecă şi începu să scotocească printre cărţi.

Burke se ridică în picioare.

– Ar putea exista un set de planuri în apartamentul lui Stillway. La telefon nu răspunde nimeni iar detectivul pe care l-am postat acolo spune că nu răspunde nimeni nici la uşă. Mă duc chiar acum acolo.

Schroeder se ridică şi el în picioare.

– Nu poţi pleca acum. Flynn a spus...

– La dracu’ cu Flynn, zise Burke, întorcându-se spre el.

– Du-te, locotenente, spuse Roberta Spiegel.

Langley rupse o pagină din carneţelul său.

– Ai aici adresa. Nu intra folosind mijloace ilegale.

– Dacă-l găsiţi totuşi pe Gordon Stillway, nu uitaţi că este un om foarte bătrân. Nu-l speriaţi, spuse Monseniorul Downes.

– Nu fac nimic ilegal. Eu nu sperii lumea.

Burke se întoarse şi dispăru în celălalt birou. Un nor gros de fum albăstrui atârna la nivelul capetelor, în biroul tixit. Burke îşi croi drum spre hol şi coborî scara. Birourile de la parterul Cancelariei erau pline cu ofiţeri de poliţie care conduceau operaţiunile de teren. Burke se apropie de un căpitan aşezat la un birou şi-i arătă legitimaţia.

– Am nevoie de o maşină de serviciu şi de un maniac care s-o conducă.

Căpitanul îşi ridică ochii de pe harta centrului oraşului.

– Serios? Păi zona de dincolo de cordon este înţesată cu oameni şi cu maşini. Dar unde anume trebuie să ajungi în graba asta, locotenente?

– Gramercy Park. Acum, dacă se poate.

– Da, ia-o atunci pe Lex, până la staţia IRT.

– Rahat.

Puse mâna pe un telefon şi obţinu, prin centrală, biroul Monseniorului.

– Langley, elicopterul ăla se mai află în curtea Palace-ului? Perfect. Sună-i şi spune-le să fie gata de decolare.

Burke ieşi din cancelarie în strada Cincizeci şi Unu şi inspiră aerul rece, înviorător, care-l făcu să se simtă mai bine. Lapoviţa începuse să dispară, dar vântul continua să bată cu putere. Se îndreptă spre intersecţia pustie dintre Cincizeci şi Unu cu Madison.

O tăcere sinistră plutea deasupra străzilor luminate din jurul catedralei, iar în depărtare se vedeau baricadele construite din maşinile poliţiei, autobuze şi camioanele salubrităţii. Cabluri asigurând reţeaua de comunicaţii se întindeau peste străzile şi trotuarele acoperite cu lapoviţă. În faţa clădirilor slab luminate erau postate santinele şi

Gărzile Naţionale patrulau în jeep-uri, cu puştile îndreptate în sus. Portavoci lătrau în aerul hibernal şi poliţişti înarmaţi patrulau prin zona asanată. Burke le auzea paşii scrâşnind pe gheaţa necurăţată şi propriul său ritm, tot mai rapid. Mergând, se gândea la Belfast şi, cu toate că nu fusese niciodată acolo, simţea că locul îi era cunoscut. Îşi ridică gulerul şi mări pasul.

De partea cealaltă a bulevardului Madison, o siluetă solitară călărea încet, cu vântul dinspre nord în faţă. Se uită la călăreţ, Betty Foster, în timp ce trecea prin dreptul unui stâlp de iluminat. Cum ea nu părea să-l fi observat, Burke îşi continuă drumul.

Vântul încetă şi auzi în depărtare, dincolo de perimetrul cordonului, muzică şi cântece. New York-ul nu renunţa la sărbătoarea lui. Burke trecu prin spatele Capelei Fecioarei, se apropie de reşedinţa Cardinalului şi prin perdelele de dantelă ale unei ferestre de la parter îi văzu, într-una din încăperi, pe cei de la ESD. Un locotenent le ţinea un instructaj şi Burke citi pe tablă: *Să nu ne dăm bătuţi, băieţi.* Printr-o altă fereastră, dinspre colţ, Burke văzu oameni bine îmbrăcaţi, înghesuiţi în jurul unui bufet, probabil. Nu arătau ei ca şi cum s-ar fi distrat, dar nu arătau nici atât de încruntaţi ca bărbaţii din jurul tablei.

În intersecţie, Burke se opri şi se uită înapoi, la catedrala iluminată de reflectoarele din grădină. O lumină caldă străbătea vitraliile şi arunca o umbră colorată deasupra străzii albe. O imagine senină, ca o carte poştală: ramurile acoperite cu gheaţă ale teilor desfrunziţi şi întinderile strălucitoare, de zăpadă moale, necălcată. Poate mai senină decât a fost vreodată, în acest secol – zona înconjurătoare, golită de maşini şi de oameni şi clădirile întunecate...

Ceva nelalocul lui îi atrase atenţia şi se uită în sus la cele două turnuri unde lumina strălucea prin turnuleţele de aerisire, sparte. În turnul nordic – clopotniţa – văzu mişcându-se o umbră, o siluetă solitară care circula de la turnuleţ la turnuleţ, îngheţată probabil, încordată, atentă. Şi în turnul sudic se vedea o siluetă stând nemişcată, în

picioare. Doi oameni, câte unul în fiecare turn – singurii ochi care priveau afară din catedrala asediată. Cât de multe depindeau de ei, gândi Burke. Spera că nu erau înfricoşaţi.

Elicopterul poliţiei o luă spre sud, de-a lungul Bulevardului Lexington. Burke vedea cum jos, traficul, sau, mă rog, ceea ce putea fi considerat trafic în Manhattan, începea din nou să prindă viaţă. Semnalele luminoase, giratorii, montate în fiecare intersecţie, indicau câmpul de acţiune al poliţiei. Clădirile gigantice din centru făceau loc construcţiilor mai puţin înalte din vechiul perimetru al Parcului Gramery şi elicopterul reduse din înălţime.

Burke vedea felinarele din micuţul parc particular, înconjurat de vile elegante. Indică locul şi pilotul întoarse în direcţia spaţiului deschis şi aprinse luminile de aterizare. Elicopterul se aşeză pe un mic petic de iarbă şi Burke sări afară din el şi se îndreptă repede spre gardul cel mai înalt, din fier forjat. Zgâlţâi barele unei porţi înalte dar constată că aceasta era încuiată. Lumea aflată pe trotuar întoarse curioasă capul spre el.

– Are cineva o cheie? întrebă el.

Nimeni nu răspunse.

Burke privea printre bare, cu mâinile încleştate pe metalul rece. Se gândi la poarta grădinii zoologice din dimineaţa asta, la casa maimuţelor, la poarta sacristiei şi la toate închisorile pe care le văzuse vreodată. Se gândi la Long Kesh şi la Crumlin Road, la Lublianka şi la Dachau. Se gândi că existau prea multe gratii de fier şi prea mulţi oameni uitându-se unii la alţii, prin ele. Strigă, cu o furie bruscă şi neaşteptată:

– Hai odată, fir-ar să fie! Cine are o cheie?

O femeie în vârstă, bine îmbrăcată, ieşi în faţă şi scoase o cheie cu înflorituri. Deschise poarta fără un cuvânt şi Burke se strecură repede afară şi-şi făcu brutal loc prin mulţime.

Se apropie de o clădire veche, impunătoare, aflată de cealaltă parte a străzii şi bătu tare în uşă. Un poliţist deschise uşa şi Burke îşi prezentă legitimaţia, strecurându-se pe lângă el, în micul vestibul. Singurul poliţist, în haine

civile, stătea în unicul scaun şi Burke se prezentă formal.

– Detectiv Lewis, răspunse omul, căscând cu toată gura. Se sculă în picioare, deşi cu un oarecare efort.

– Ceva noutăţi despre Stillway? întrebă Burke.

Detectivul scutură din cap.

– Aţi obţinut un mandat?

– Nu.

Burke începu să urce scările. Pe vremea când era doar boboc, un bătrân poliţist îi spusese: „Toţi trăiesc la ultimul etaj. Toţi sunt furaţi la ultimul etaj. Toţi o iau razna la ultimul etaj. Toţi mor la ultimul etaj.“

Burke ajunse la ultimul etaj, al patrulea. Două apartamente fuseseră amenajate din ceea ce odinioară fuseseră, probabil, camerele servitorilor. Găsi uşa lui Stillway şi apăsă pe sonerie.

Detectivul urcă scările după el.

– Nu-i nimeni acasă.

– Nu, fir-ar, Sherlock Holmes.

Burke se uită la cele trei broaşte Yale, înşirate pe verticală, de la prima, foarte veche, la ultima, foarte nouă, arătând sporirea panicii, cu fiecare deceniu. Se întoarse spre detectiv.

– Vrei să pui un umăr la chestia asta?

– Nu.

– Nici eu.

Burke se îndreptă spre o scară îngustă, în spatele unei uşi mici.

– Stai aici.

Se urcă şi ieşi afară, pe acoperiş, apoi coborî pe scara de incendiu din spate şi se opri la uşa lui Stillway.

Apartamentul era întunecat, cu excepţia luminiţei galbene a unui radio cu ceas. Fereastra nu avea grilaj şi Burke îşi scoase pistolul şi-şi făcu loc prin geamul vechi, fragil, deasupra cremonei. Băgă mâna, deschise cremona şi trase fereastra în sus, apoi sări în cameră şi se îndepărtă de fereastră chircit, cu pistolul ţinut cu amândouă mâinile, ca pentru tragere.

Îşi reglă respiraţia şi ascultă. Ochii i se obişnuiră cu

întunericul şi începu să desluşească umbre şi forme. Nimic nu se mişca, nimic nu respira, nimic nu mirosea; nu era nimic care să fi vrut să-l ucidă şi, simţea el, nimic care să fi fost ucis aici. Se îndreptă, găsi o lampă şi o aprinse.

Marele studio-apartament, prin modernismul său total, era în contrast cu lumea care-l înconjura. Pereţi de un alb ivoriu, lumină indirectă, mobilă din crom. Lumea modernă, secretă, a unui bătrân arhitect specializat în restaurări gotice.

Ruşine, ruşine, Gordon Stillway.

Se îndreptă spre uşa holului, cu pistolul încă scos, uitându-se spre colţurile întunecate, pe măsură ce înainta. Totul era perfect normal; nimic nelalocul lui – nici o urmă de purpuriu pe covorul alb, nici o urmă de sânge închegat pe cromul strălucitor. Burke îşi băgă revolverul înapoi în toc şi deschise uşa. Se îndreptă spre detectiv.

– Fereastra din spate, spartă. Motiv de a suspecta o crimă în desfăşurare. Fă un raport.

Detectivul îi făcu cu ochiul şi se îndreptă spre scări.

Burke închise uşa şi se uită împrejur. Găsi un fişier, alături de o planşetă şi deschise sertarul din mijloc, cuprinzând literele J – S. Nu fu prea surprins să constate că între bisericile St.Mark’s-in-the-Bouwerie şi St.Paul the Apostle nu se mai afla altceva decât un spaţiu puţin mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Burke văzu un telefon pe masa din chicinetă şi sună Cancelaria, găsi linia principală ocupată, sună centrala, îi răspunse automatul care-l sfătuia să revină şi trânti cu furie receptorul, înapoi. Descoperi, într-un corp de etajere, barul lui Gordon Stillway şi alese un Burbon de calitate.

Telefonul sună şi Burke răspunse:

– Alo.

– M-am gândit că nu poţi intra pe fir, se auzi vocea lui Langley în receptor. Ce veşti ai? Ai găsit un cadavru în bibliotecă?

– Nici un cadavru. Nici un Stillway. Şi lipseşte şi dosarul Saint Patrick.

– Interesant, spuse Langley. După o pauză, adăugă: Nici

cu celelalte investigaţii n-am avut noroc.

Burke auzi pe cineva vorbind tare, în fundal.

– E Bellini?

Langley îi răspunse calm:

– Da. Ăsta e el. Nu-i da atenţie.

Burke îşi aprinse o ţigară.

– Nu am o zi prea bună de Saint Patrick, inspectore.

– Şi nici ziua de optsprezece nu pare să promită prea mult. Trebuie să existe undeva, în oraşul ăsta, copiile noastre şi există alţi arhitecţi, poate constructori, care să cunoască locul, mai adăugă, după ce respiră adânc. Am putea da de ei mâine, în cursul dimineţii – dar nu avem atâta timp. Flynn s-a gândit la toate astea. Fix la răsăritul soarelui, ca să nu apucăm să punem mâna nici pe Stillway, nici pe planuri.

– Mă întreb... spuse Burke.

– *Ce* te întrebi?

– Nu te-ai gândit că dacă Flynn a pus mâna pe Stillway, atunci Stillway se află în catedrală, unde îi este cel mai de folos?

– Poate că se *află* acolo.

Burke se gândi o clipă.

– Nu ştiu. Flynn ne-ar fi spus dacă l-ar fi avut pe arhitect. Ne-ar fi spus că ştie cum să arunce locul în aer, minând pasajele ascunse – dacă există aşa ceva. Este un om inteligent, care ştie cum să obţină maximum de profit din tot ce face. Gândeşte-te la asta.

Burke se uită prin încăpere. Pe canapea se afla un număr din *New York* şi se duse într-acolo, trăgând după el firul telefonului. O poză de pe prima pagină prezenta o imagine clară, luată de sus, a catedralei, în timpul tulburărilor de la ora prânzului. Titlul spunea: DEMONSTRAŢIILE OBSTRUCTIONEAZĂ PARADA. Un subtitlu completa: DAR IRLANDEZII MĂRŞĂLUIESC. Ediţiile speciale de seară vor prezenta materiale mai bune.

– Burke, mai eşti acolo? se auzi în aparat vocea lui Langley.

Burke îşi ridică privirea.

– Da. Ascultă, Stillway a fost aici. A adus acasă ediţia de seară şi...

– Şi?

Burke începu să umble prin casă, ţinând în mână telefonul şi receptorul. Deschise o debara de lângă uşa de la intrare şi spuse.

– Pardesiul, ud. Pălăria, udă. Nu există manta de ploaie. Nu există umbrelă. Nu există geantă. A venit acasă pe lapoviţă, s-a schimbat şi a plecat din nou, luând cu el geanta în care se afla, bănuiesc eu, dosarul Catedralei Saint Patrick.

– Ce culoare au ochii lui? Bine, cumpăr chestia asta. Unde s-a dus?

– A plecat probabil cu cineva care avea recomandări foarte bune şi o poveste plauzibilă. Cineva care l-a dus cu vorba ca să-i dea drumul în apartament.

– Un fenian care a ajuns la el prea târziu, spuse Langley, ca să-l ducă la catedrală...

– Poate. Dar poate că mai există cineva care nu vrea ca noi să avem... planurile şi nu vrea să-l avem nici pe Stillway.

– Ciudată chestie.

– Gândeşte-te la asta, inspectore. Între timp, trimite aici o echipă de la Criminalistică şi apoi obţine-mi un fir ca să pot vorbi cu Ferguson.

– Bine. Dar grăbeşte-te. Schroeder devine nervos.

Burke închise şi făcu un tur al apartamentului, cu paharul cu Burbon în mână. Nimic altceva nu i-a mai oferit vreun indiciu concludent, dar începuse să-şi facă o idee despre bătrânul arhitect. Nu era genul de om care să iasă afară în lapoviţa rece, se gândi el, dacă nu-l chema datoria. Sună telefonul. Burke ridică receptorul şi-i dădu operatoarei numărul lui Ferguson, apoi spuse:

– Sună-mă din nou peste zece minute. O să trebuiască să mai dau un telefon.

După şase semnale, receptorul fu ridicat şi Jack Ferguson se auzi pe fir, întrebând cu glas ezitant:

– Alo?

– Burke. Credeam că trebuie să sun Parchetul.

– Cine ştie. Unde dracu’ ai fost?

– Am fost ocupat. Ascultă, se pare că o să obţii premiul celui mai bun spion al anului.

– Las-o baltă! De ce n-ai sunat? Am aşteptat telefonul tău...

– Nu te-au sunat cei de la biroul meu?

– Ba da. Băieţi foarte de treabă. Mi-au spus că sunt vizat. Cine-i pe urmele mele?

– Păi, Flynn, pe de o parte. Poate Armata Republicană Irlandeză din New York, Aripa Provizorie, pe de alta. Iar eu cred că din punctul de vedere al utilităţii tale pentru maiorul Martin, ţi-ai trăit traiul, ţi-ai mâncat mălaiul – căci cu Martin intraseşi în cârdăşie, *nu-i aşa*?

După câteva secunde de tăcere. Ferguson spuse:

– Mi-a spus că i-ar putea suprima pe fenieni, cu ajutorul meu.

– Şi a reuşit asta, acum? Ei bine, singurii pe care vroia să-i anihileze, sunt poliţiştii din New York.

Ferguson tăcu din nou câteva secunde, apoi zise:

– Ticăloşii! Sunt nişte ticăloşi sângeroşi. De ce sunt cu toţii atât de credincioşi acestei violente fără rost?

– Asta face presă bună. Care e statutul tău, Jack?

– Statutul? Statutul meu e că sunt îngrozit. Am împachetat şi sunt gata să părăsesc oraşul. A venit cumnată-mea şi a luat-o pe soţia mea la ea. Dumnezeule, pentru nimeni altcineva n-aş fi aşteptat, Burke. Ar fi trebuit să plec de o oră.

– Şi de ce ai aşteptat? Ai ceva pentru mine?

– Numele de Terri O’Neal îţi spune ceva?

– Bărbat sau femeie?

– Femeie.

Burke se gândi o clipă.

– Nu.

– A fost răpită.

– Se întâmplă multe chestii de-astea, azi.

– Cred că este în legătură cu ceea ce se întâmplă.

– Cum adică?

– Stai la aparat, îi spuse Ferguson. Aud pe cineva pe coridor. Stai aşa!

– Aşteaptă, îi zise Burke repede. Spune-mi... Jack... Firar!

Burke aşteptă. Auzi paşii lui Ferguson, îndepărtându-se. Aşteptă să audă zgomotul, împuşcătura, ţipătul, dar nimic.

Şi din nou se auzi în aparat glasul lui Ferguson, respirând tare în receptor:

– Nenorociţii ăştia de fraţi Rivero. Cine ştie ce senoritas şi-au mai adus şi-acum se joacă printre ţâţele lor. Doamne, ce casă onorabilă era asta, pe vremuri. Băieţii se duceau jos şi se îmbătau criţă. Până la treizeci de ani, unul nu ştia ce-s alea ţâţe. Unde rămăsesem?

– La Terri O'Neal.

– Exact. Am aflat asta de la unul din fanaticii ăia din Boston. El, împreună cu alţi câţiva, urmau să pună mâna pe această O'Neal noaptea trecută, în cazul în care un anume Morgan n-ar fi reuşit s-o agaţe la un disco. Cred că Morgan a agăţat-o – uşor, în zilele noastre, ca şi cum te-ai duce să-ţi iei un pachet de ţigări. N-am dreptate? Oricum, aceşti băieţi din Boston cred că răpirea e în legătură cu ce s-a întâmplat azi şi nu sunt prea fericiţi pentru ce-au făcut fenienii.

– Nici noi.

– Bineînţeles, adăugă Ferguson, ar putea fi vorba de o coincidenţă.

– Da. Burke se gândi. *Terri O'Neal.* Îi *suna* cunoscut, dar nu reuşea să plaseze numele. Era sigur că numele nu se afla în nici un dosar, pentru că femeile din dosare erau încă destul de puţine ca să-şi poată aduce aminte de fiecare din ele. Terri O'Neal.

– Aşa spunea omul acela. Şi acum scoate-mă naibii de aici.

– Bine. Fii pregătit. Nu deschide uşa la străini.

– Cât durează să trimiţi o maşină aici?

– Nu ştiu. Rezistă. Eşti acoperit.

– Aşa i-a spus şi Langley lui Timmy O'Day, vara trecută.

– Mai sunt şi greşeli. Ascultă, săptămâna viitoare o să

bem ceva împreună... o să luăm masa...

– La dracu' cu masa...

Burke închise. Se uită vreme de câteva minute la telefon. Avea în gură un gust prost şi-şi scoase ţigara şi sorbi din Burbon. Sună telefonul şi ridică receptorul.

– Dă-mi secţia de poliţie din Midtown North.

După o scurtă aşteptare, telefonul sună şi o voce puternică răspunse:

– Sergent Gonzales, Midtown North.

– Locotenent Burke, de la informaţii. Îşi dădu numărul legitimaţiei. Aveţi legătură bună cu maşinile voastre?

Sergentul de birou, hărţuit, răspunse:

– Da, bruiajul nu ne-a afectat aici.

Burke auzi cum merge aparatul de înregistrat şi auzi piuitul, la intervale de patru secunde.

– Mă verifici după ce închizi, bine?

– Bine.

– Poţi trimite o maşină pe West Fifty-fifth Street, la numărul 560? Apartamentul 5D. Preluare şi plasare în arest preventiv – numele, Jack Ferguson.

– Pentru ce?

– Viaţa lui e în pericol.

– Ca şi a oricărui cetăţean din oraşul ăsta. Locurile sunt de vină. West Fifty-fifth? Mă miră că n-a murit încă.

– E un informator. Cu adevărat important.

– Nu prea am maşini libere. E aşa o bulibăşeală...

– Da, am auzit. Ascultă, o să vrea să-l duci la sediul Căpităniei Portului, dar tu ţine-l la secţie.

– Sună al naibii de nasol.

– Tipul e implicat în povestea cu catedrala. Fă asta, da? N-o să te uit. *Erin go bragh,* Gonzales.

– Da, *hasta la vista.*

Burke închise telefonul şi ieşi din apartament. Ieşi în stradă şi o luă pe jos înapoi spre parc, unde o mulţime de lume se adunase în faţa gardului. Mergând, se gândea la Ferguson. Ştia că-i datora lui Ferguson mai multă grijă pentru viaţa lui. Ştia c-ar fi trebuit să-l ia cu elicopterul. Dar priorităţile se schimbau din nou. Acum, important era

Gordon Stillway. Important era Brian Flynn şi important era maiorul Martin. Jack Ferguson nu mai era aşa de important, acum. Doar dacă... *Terri O'Neal.* Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai însemna şi asta? De ce îi părea atât de familiar numele ăsta?

34

John Hickey stătea singur, la orga altarului. Ridică binoclul spre triforiul sudic. Frank Gallagher stătea într-o poziţie precară pe parapet şi citea *Biblia.* Se sprijinea cu spatele de o coloană de susţinere, puşca cu lunetă se odihnea pe genunchi şi el arăta foarte senin. Hickey se minuna cum putea un om să cuprindă în mintea lui, în acelaşi timp, două filozofii diferite. Strigă la Gallagher:

– Arăţi plin de entuziasm!

Hickey îl fixă cu binoclul pe George Sullivan, care stătea şi el pe parapet, în lungul triforiu dinspre sud-vest. Cânta la o mică muzicuţă, prea încet ca să poată fi auzit de altcineva, în afară de Abby Boland, care se afla de partea cealaltă a navei. Hickey o fixă, în timp ce aceasta se apleca peste balustradă uitându-se la Sullivan ca o lunatică dintr-o melodramă ieftină, agăţată de un balcon.

Hickey întoarse binoclul spre balconul corului. Megan stătea din nou de vorbă cu Leary şi Leary părea că de data asta efectiv ascultă. Hickey simţea că cei doi îşi descopereau o inumanitate comună. Se gândi la doi vampiri, pe peretele unui castel, în lumina lunii, fără sânge şi fără viaţă în ei, incapabili să-şi consume întâlnirea într-un mod firesc şi acceptând atunci să vâneze împreună.

Îşi ridică binoclul şi-l fixă pe Flynn, care stătea de unul singur în băncile corului, care se profilau pe tuburile uriaşe de alamă ale orgii. Dincolo de tuburi, marea fe-reastră-rozetă se înălţa deasupra capului acestuia ca o lună stranie, inundată de luminile nocturne de pe Ave-nue. Efectul era dramatic, izbitor, gândi Hickey, şi neintenţionat, asemenea tablourilor memorabile pe care le văzuse în viaţa lui. Flynn lăsa impresia că nu-l interesau nici Megan, nici Leary şi nici planurile desfăcute pe genunchii săi. Privea departe, în spaţii, şi Hickey vedea că se juca cu inelul.

Hickey lăsă binoclul jos. Avea impresia că luptătorii începeau să se plictisească, chiar mai mult, să sufere de claustrofobie, dacă acest lucru era posibil într-un asemenea

spaţiu. Febra spaţiului închis – Febra Catedralei, indiferent cum îi spunea, îşi întindea mrejele, iar noaptea era abia la început. De ce oare, îşi zicea el, tocmai bătrânii, cărora le-a mai rămas atât de puţin timp, au cea mai multă răbdare? În sfârşit, zâmbi, aici vârsta nu prea avea cine ştie ce importanţă. Nu-i mai rămăsese, nimănui, decât aproape tot atât de trăit... cu câteva bătăi de inimă în plus sau în minus.

Hickey se uită la ostaticii din sanctuar. Cei patru vorbeau între ei, foarte preocupaţi. Nici urmă de plictiseală, aici. Hickey învârti manivela telefonului de campanie, de lângă el.

– Podul? Raportul.

– E aici un frig de te ia naiba, se auzi vocea gâfâită a lui Jean Kearney.

Hickey zâmbi.

– Tu şi cu Arthur ar trebui să faceţi ce obişnuiam să facem noi, iarna, pe vremea când eram tineri, ca să ne încălzim. Aşteptă un răspuns, dar cum nu veni nici unul, continuă. Obişnuiam să tăiem lemne. Râse, apoi acţionă din nou manivela telefonului de campanie. Turnul sudic. Vezi ceva interesant?

Îi răspunse Rory Devane.

– Pe fiecare acoperiş, numai trăgători în vestele lor antiglonţ. Până la Strada Patruzeci şi opt, zona a fost golită. Sute de oameni la ferestre, pe partea cealaltă a străzii. Mă simt ca un peştişor de aur într-un bol, mai adăugă el.

Hickey îşi aprinse pipa, care i se bălăngănea în gură, în timp ce vorbea.

– Ţine-ţi capul sus, băiete – tipii te urmăresc prin binocluri. *Şi prin lunetele puştilor,* mai adăugă, în gând. Uită-te şi tu la ei. Tu eşti motivul pentru care se află acolo cu toţii.

– Da, domnule.

Hickey sună clopotniţa.

– Raportul.

Îi răspunse Donald Mullins.

– Situaţia neschimbată... doar că sosesc tot mai mulţi

soldaţi.

Hickey îşi scoase pipa.

– Ţi-ai primit carnea de vacă? Mai vrei ceai?

– Da, mai vreau ceai, te rog. Mi-e frig. E cumplit de frig aici.

Hickey spuse încet:

– Era frig a doua zi de Paşti, în 1916, pe acoperişul poştei. Era frig când soldaţii britanici ne duceau pe jos, spre închisoarea Kilmainham. Era frig în cimitirul din Stonebreaker, când i-au împuşcat pe tata şi pe Padraic Pearse şi pe alţi cincisprezece conducători ai noştri. Este frig în mormânt.

Hickey ridică receptorul telefonului catedralei şi vorbi cu operatorul poliţiei, din casa parohială.

– Dă-mi-l pe Schroeder.

Aşteptă câteva declicuri şi spuse:

– L-aţi găsit pe Gordon Stillway?

– Ce? întrebă Schroeder, surprins.

– I-am făcut curăţenie în birou, după ora închiderii. N-am putut face asta mai devreme, înţelegi. Asta le-ar fi atras atenţia până şi unor idioţi ca Langley şi ca Burke. Dar am avut probleme să ajungem la Stillway, în aglomeraţia aia. Apoi a izbucnit revolta.

Vocea lui Schroeder tremură uşor, apoi spuse:

– De ce ne spui asta?

– Ar fi trebuit să-l omorâm, dar n-am făcut-o. Este fie undeva într-un spital, fie beat, cine ştie pe unde, fie a fost omorât de bunul tău prieten Martin. Stillway este, firește, omul cheie pentru un atac reuşit. Planurile în sine nu sunt suficiente. Ai găsit o copie la Cancelarie? Mă rog, dacă nu vrei, nu-mi spui. Mai eşti pe fir, Schroeder?

– Da.

– Am crezut c-ai aţipit.

Hickey îl văzu pe Flynn îndreptându-se spre claviatura orgii din balconul corului.

– Ascultă, Schroeder, puţin mai încolo o să cântăm nişte imnuri, la clopote. Prima oară când sun, vreau o listă cu opt preferinţe ale poliţiei din New York. În regulă?

– În regulă.

– Dar fără prostii. Doar cântece religioase, serioase, care să sune bine la clopote. Şi câteva cântece populare irlandeze. Să încurajăm puţin oraşul ăsta. *Beannacht.*

Închise telefonul. După ce descoperi claviatura şi porni orga altarului, îşi puse mâinile subţiri pe clape şi începu să cânte câteva note, la întâmplare. Înclină capul cu exagerată bunăvoinţă înspre ostaticii care-l urmăreau şi începu să cânte:

– *În Dublin-ul făr-de pereche, unde fetele-s cochete....* Vocea lui se făcea auzită într-un bas bine stăpânit, bogat şi plin, cu totul alta decât vocea lui vorbită. *Aici am cunoscut-o eu pe scumpa mea Molty Malone...*

Brian Flynn se aşeză la orga corului şi întoarse cheia, ca s-o pornească. Îşi puse mâinile pe lunga, curbata claviatură şi cântă un acord. Pe orgă se afla o oglindă mare, convexă, pusă într-un colţ, care-i permitea lui Flynn să vadă, jos, aproape toată catedrala – folosită de organist, ştia asta, ca să vadă intrarea triumfală a unei procesiuni sau să regleze ritmul pentru o mireasă mult prea nerăbdătoare, sau pentru una fără tragere de inimă. Zâmbi când se acordă cu mica orgă de jos şi se uită la Megan, care tocmai se întorcea din turnul sudic.

– Fă-ne plăcerea să-ţi auzim vocea ta atât de dulce, Megan. Vino aici şi dă drumul microfonului ăsta.

Megan se uită la el dar nu făcu nici o mişcare spre microfon. Ochii lui Leary alergau de la Flynn la Megan.

– Ah, Megan, spuse Flynn, habar n-ai cât de important este cântecul pentru revoluţie.

Porni microfonul. Hickey repetă cântecul iar Flynn i se alătură, cu o voce caldă de tenor.

Taraba-i pe roţi o-mpingea,
Pe străzi largi sau strâmte o plimba,
Hai la midii, hai la scoici, ea striga,
Sunt vii, vii...

John Hickey zâmbi şi ochii i se împăienjeniră, pe când muzica îl purta înapoi, prin timp şi spaţiu, în ţara pe care nu o mai văzuse de peste patruzeci de ani.

Precupeaţă de peşte era
Şi nimeni nu se mira
Căci şi maică-sa şi taică-său
Tot asta făceau.
Cu tărăboanţa cu peşte, umblau...

Hickey revăzu încă o dată chipul tatălui său, în noaptea în care soldaţii îl scoseseră afară, să-l împuşte. Îşi aminti cum fusese târât afară din celulă, spre ceea ce credea că era propriul său loc de execuţie, dar îl bătuseră şi-l aruncaseră apoi în drum, dincolo de zidurile închisorii Kilmainham. Îşi amintea, ca acum, stratul de pământ verde aşternut cu grijă peste mormântul tatălui său, a doua zi, şi chipul mamei, lângă mormânt...

Şi iată că de friguri muri
Şi nimeni n-o putu izbăvi
Şi acesta fu sfârşitul blândei Molfy Malone,
Dar stafia-i şi azi îi mai plimbă taraba...

A vrut să moară atunci şi de atunci în fiecare zi încercase să moară o moarte de soldat, dar în steaua lui nu aşa fusese scris. Şi când, în sfârşit, a crezut că moartea venise după el, în căsuţa aceea mică, meschină, de pe malul celălalt al râului, află că i se cerea să meargă mai departe... să îndeplinească o ultimă misiune. Dar se va sfârşi totul, curând... şi el va fi din nou acasă.

35

Bert Schroeder se uită la raportul primit de la psihologul Secţiei Ostatici, dr. Korman, care ascultase toate conversaţiile, din biroul alăturat. Korman scrisese: *Flynn este un megalomaniac şi probabil un schizofrenic paranoic. Hickey este şi el paranoic şi are o dorinţă neîmplinită de moarte.* Pe Schroeder aproape că-l pufnise râsul. Ce dracu' altfel de dorinţă de moarte poţi avea, câtă vreme eşti încă în viaţă?

Cum oare, se întreba Schroeder, putea un psiholog new-yorkez să diagnosticheze un om ca Flynn, aparţinând unei culturi cu totul diferită de a lui? Sau pe Hickey, dintr-o cu totul altă epocă? Cum putea să diagnosticheze pe cineva, bazându-se pe conversaţii telefonice? Şi totuşi, făcea asta pentru Schroeder, de cel puţin cincizeci de ori pe an. Uneori diagnosticele lui se dovedeau a fi cât se poate de corecte; alteori, nu. Se întreba întotdeauna dacă nu cumva Korman îl diagnosticase şi pe *el.*

Ridică privirea spre Langley, care-şi scosese haina, în încăperea sufocantă. Revolverul lui expus conferea o frumoasă notă de ameninţare pentru civili, gândi Schroeder. Îi spuse:

– Tu crezi cu adevărat în chestiile astea?

Langley îşi ridică privirea de pe copia lui:

– Îmi aminteşte de horoscopul meu – este astfel conceput, încât să se potrivească oricui... Nimeni nu joacă cu toate cărţile pe masă. Pricepi?

Schroeder confirmă din cap şi întoarse o pagină a raportului, uitându-se la ea fără să citească. Încă nu-i dăduse lui Korman psiho-profilele nici unuia dintre cei doi şi poate că nici n-o să le dea vreodată psihologului. Cu cât opiniile pe care le are sunt mai diverse, cu atât mai uşor va fi să se acopere, în cazul în care lucrurile vor merge prost.

– Apropo de teoria lui Korman, spuse el, privind dorinţa de moarte neîmplinită a lui Hickey, cum mai stăm cu ordinul de deshumare?

– Am dat de un judecător din Jersey City, zise Langley. Cam pe la miezul nopţii îl vom putea săpa pe Hickey... mormântul lui, vreau să zic.

Schroeder aprobă din cap. *Miezul nopţii – deschiderea unui mormânt.* Se cutremură uşor şi începu să se uite din nou la raportul psihologului. Continua de-a lungul a trei pagini dactilografiate şi, pe măsură ce citea, Schroeder simţea că nici dr. Korman nu era chiar în toate ale lui. Iar în ce priveşte adevărata stare mintală a celor doi, Schroeder bănuia că numai Dumnezeu o putea cunoaşte – nici Korman şi nimeni altcineva din încăpere şi probabil nici măcar cei doi.

Schroeder se uită la ceilalţi trei care mai rămăseseră acolo – Langley, Spiegel şi Bellini. Îşi dădea seama că aceştia aşteptau ca el să spună ceva. Îşi drese glasul.

– Mă rog... am avut eu de-a face cu oameni mai nebuni... De fapt, toţi oamenii cu care am avut eu de-a face au fost nebuni. Partea nostimă este că apropierea de moarte pare să-i scoată brusc, o vreme, din starea asta. Ei acţionează foarte raţional când îşi dau seama cu ce se luptă – când văd forţele concentrate împotriva lor.

– Numai cei doi oameni din turnuri au acest stimulent vizual, Bert, spuse Langley. Ceilalţi se află într-un fel de cocon. Pricepi?

Schroeder îi aruncă lui Langley o privire iritată.

– Fac ceva pe tot rahatul ăsta psiho, zise Joe Bellini. *Unde este Stillway*? Se uită la Langley.

Langley dădu din umeri.

– Dacă-l ţine Flynn acolo cu el, spuse Bellini, atunci chiar că am încurcat-o.

– Chiar acum ne ocupăm de problema asta, zise Langley, suflând un rotocol de fum.

– Hickey minte, spuse Schroeder. El ştie unde este Stillway.

– Nu cred că ştie, răspunse Spiegel, dând din cap.

– Hickey a fost foarte indiscret, mai adăugă Langley, menţionând la telefon numele maiorului Martin. Flynn n-ar fi dorit ca numele lui Martin să fie implicat în mod public.

Nu vrea să ridice probleme între Washington şi Londra, în această fază.

Schroeder dădu din cap, absent. Era sigur că, oricum, cele două guverne nu vor ajunge la nici un acord – sau, dacă vor ajunge, acesta nu va prevedea şi eliberarea prizonierilor din Irlanda de Nord. El nu avea altceva de oferit fenienilor decât viaţa lor şi un proces cinstit, iar ei nu păreau prea interesaţi nici de una nici de alta.

Căpitanul Bellini făcea paşi prin faţa căminului.

– Nu-mi voi expune oamenii în luptă până când nu voi cunoaşte fiecare coloană, fiecare stranã, fiecare balcon şi fiecare altar de catedrală.

Langley se uită la cele şase cărţi mari, cu ilustrate, de pe bufet.

– Astea îţi vor da o idee clară despre amplasament. Sunt câteva imagini din interior, bine făcute. Planuri ale parterului, acceptabile. Pune-ţi oamenii să înceapă să le studieze. Acum.

Bellini se uită la el.

– Astea sunt cele mai bune informaţii cu care te poţi prezenta? Luă cărţile cu una din mâinile lui mari şi se îndreptă spre uşă. La naiba, dacă există o intrare secretă în clădirea asta, trebuie s-o ştiu. Începu să facă paşi, în mici cercuri. Până acum, au făcut tot ce au vrut ei... dar le vin eu de hac. Se uită la lumea tăcută, din încăpere. Ţine-i de vorbă, Schroeder. Când or să strige după mine, voi fi gata. Le vin eu de hac nemernicilor ăstora de irlandezi, mâncători de cartofi. O să-ţi aduc boaşele lui Flynn, într-o ceaşcă de ceai. Ieşi trântind cu putere uşa în urma lui.

Roberta Spiegel se uită la Schroeder.

– Îi lipseşte o doagă?

Schroeder ridică din umeri.

– Aşa reacţionează de câte ori se înrăutăţesc lucrurile. Se ambalează singur. Cu cât lucrurile trenează mai mult, cu atât înnebuneşte mai tare.

Roberta Spiegel se ridică şi băgă mâna în buzunarul cămăşii lui Langley, de unde scoase o ţigară.

Langley o privi pe când aceasta îşi aprindea ţigara. Era

ceva masculin dar în acelaşi timp ceva de o feminitate voluptoasă în toate mişcările ei. O femeie care avea putere vădită asupra primarului – deşi ce fel de putere anume, nimeni nu ştia exact. Şi, se gândea Langley, era mult mai inteligentă decât Excelenţa Sa. Când ajungea la decizia finală, de care atârnau atâtea vieţi, *ea* era cea care o lua. Roberta Spiegel, al cărei nume nu spunea nimic nimănui dinafara New-York-ului. Roberta Spiegel, care nu avea nici o ambiţie de a câştiga cine ştie ce alegeri, care nu avea nici o carieră civilă pentru care să-şi facă griji, şi pe nimeni în faţa căruia să răspundă.

Spiegel se aşeză pe marginea biroului lui Schroeder şi se aplecă spre el, apoi se uită înapoi, la Langley. Spuse:

– Daţi-mi voie să fiu sinceră, câtă vreme suntem doar noi trei. Îşi mişcă buza gânditoare, apoi continuă: Aşa cum bine ştiţi, englezii nu vor ceda. Bellini n-are prea multe şanse să-i salveze pe oamenii ăia din catedrală. Washington-ul face diferite jocuri iar Guvernatorul este – rămâne între noi, un tâmpit. Excelenţa Sa este – cum să zic eu? – nu este la înălţimea acestei misiuni. Iar biserica e pe cale să devină o problemă, dacă mai aşteptăm mult. Spiegel se aplecă foarte mult spre Schroeder. Deci... depinde de tine, căpitane. Mai mult ca oricând în distinsa ta carieră, totul depinde de *tine* – şi dacă nu te superi c-o spun, căpitane, nu laşi impresia că manevrezi situaţia cu aplombul tău obişnuit.

Schroeder se înroşi. Tuşi.

– Dacă tu... dacă primarul vrea să mă dau de o parte...

Spiegel coborî de pe birou.

– Vine o vreme când fiecare bărbat ştie că şi-a găsit naşul. Eu cred că *noi toţi* ne-am găsit naşul, aici, la catedrală. Nici măcar un punct nu putem spune c-am câştigat. De ce?

Schroeder îşi drese glasul.

– Mă rog... aşa pare întotdeauna, la început. Ei sunt agresorii, pricepi, şi au avut la dispoziţie luni de zile ca să se gândească la toate. Cu timpul, situaţia va începe să se inverseze.

Spiegel dădu cu putere cu mâna în masă.

– Ei ştiu bine asta, fir-ar să fie! Tocmai de aceea ne-au şi dat atât de puţin timp. *Blitzkrieg,* Schroeder, *Blitzkrieg.* Război fulger. Cunoaşteţi cuvântul. N-au de gând să aştepte până când ne revenim noi. La răsăritul soarelui, sau morţi. Acesta este cel mai adevărat lucru pe care l-a spus cineva în toată seara asta.

Schroeder încercă să-şi stăpânească vocea.

– Domnişoară Spiegel... vezi dumneata, eu am mulţi ani în spinare... dă-mi voie să mă explic. Noi ne aflăm în dezavantaj psihologic din cauza ostaticilor... Dar imaginează-te în interiorul *catedralei.* Gândeşte-te la dezavantajele pe care trebuie ei să le depăşească. Ei nu vor să moară – indiferent că pretind contrariul. Acesta şi numai acesta este punctul de plecare al gândirii lor. Iar ostaticii îi ţin în viaţă – de aceea ei nu vor ucide ostaticii. De aceea, la răsăritul soarelui, nu se va întâmpla *nimic. Nimic.* Niciodată nu se întâmplă nimic. *Niciodată.*

Spiegel răsuflă îndelung. Se întoarse spre Langley şi se întinse nu după o ţigară, ci după pistolul acestuia. Îl scoase din tocul centurii prinse de umăr şi se întoarse înapoi spre Schroeder.

– Îl vezi? Aşa îşi rezolvau oamenii neînţelegerile, pe vremuri. Se uită cu atenţie la metalul negru albăstrui şi continuă: Se presupune că am depăşit, în prezent, faza asta, dar să-ţi spun ceva. Se apelează mai mult la aşa ceva în lumea noastră, decât la negociatorii de ostatici. Şi să-ţi spun încă ceva – aş prefera să-l trimit pe Bellini acolo, cu puştile lui, decât să stau aici şi să aştept, cu degetul în fund, ca să văd ce-o să se întâmple la răsăritul soarelui. Lăsă pistolul în jos şi se aplecă peste birou. Dacă n-o să poţi obţine o prelungire fermă a termenului limită de la răsăritul soarelui, atunci vom pătrunde în catedrală câtă vreme mai avem protecţia întunericului – înainte ca ameninţarea lor cu autodistrugerea să niveleze cartierul ăsta.

Schroeder rămase nemişcat.

– Nu există nici o ameninţare cu autodistrugerea.

Spiegel spuse:

– Doamne, ce n-aş da să am nervii tăi. Sunt nervi, nu? Îi aruncă revolverul înapoi, lui Langley.

Langley băgă arma în toc. Se uită la Spiegel. Se descurcase de minune – mai întâi cu ţigările, apoi cu pistolul. Îl deposedase de lucrurile lui într-un fel foarte nonşalant. Dar poate că, se gândi el, nu era decât simplul fapt că ea nu respecta atât de prevăzătoarea etichetă, aşa cum făceau bărbaţii, în asemenea situaţii.

Roberta Spiegel se îndepărtă şi se uită la cei doi ofiţeri.

– Dacă vreţi să ştiţi ce se întâmplă cu adevărat în jurul vostru, nu ascultaţi la ce spun politicienii de dincolo. Ascultaţi-i pe Brian Flynn şi pe John Hickey.

Se uită la un mare crucifix din lemn, atârnat deasupra capului lui Schroeder şi apoi afară, pe fereastră, la catedrală.

– Dacă Flynn sau Hickey au spus „la răsăritul soarelui sau moartea“, ei bine, aşa va fi, răsăritul soarelui sau moartea. Înţelegeţi cu cine aveţi de a face.

Schroeder dădu din cap, aproape imperceptibil. Văzu, vreme de o fracţiune de secundă, faţa inamicului, dar aceasta dispăru din nou, la fel de repede.

În încăpere se aşternu o lungă tăcere, apoi Spiegel continuă încet:

– Ei pot simţi frica noastră… o pot mirosi. Ei simt şi că noi nu o să le dăm ceea ce vor. Se uită la Schroeder. Îmi doresc ca oamenii de dincolo să-ţi poată da acea orientare de care ai nevoie. Numai că ei au început să confunde treaba ta cu a lor. Ei aşteaptă de la tine miracole iar tu începi să crezi că le poţi face. Nu poţi. Numai Joe Bellini le poate oferi un miracol – un miracol militar – nimeni să nu fie ucis, nici un rănit, nici o pagubă. Bellini îi înţelege mai bine pe cei de acolo. Începe să-şi piardă încrederea în lungul, greul drum pe care îl reprezinţi tu. Începe să viseze la o soluţie militară, încununată de succes. Deci, în timp ce încerci să-i amâni pe fenieni, nu uita să-i amâni şi pe cei din celelalte încăperi.

36

Flynn şi Hickey cântau la cele două orgi, iar George Sullivan, la cimpoi. Eamon Farrell, Frank Gallagher şi Abby Boland cântau *Sălbaticul meu trandafir irlandez.* În pod, Jean Kearney şi Arthur Nulty stăteau înghesuiţi unul într-altul, pe o pasarelă deasupra balconului corului. Tuburile orgii uriaşe făcuseră să intre în rezonanţă scândura pe care stăteau ei, întinşi. Pedar Fitzgerald stătea jos, sprijinit cu spatele de uşa de la criptă. Închisese pe jumătate ochii obosiţi şi fredona.

Flynn simţea cum slăbesc tensiunile, pe măsură ce oamenii cădeau în reverie. Putea simţi cum această duzină de minţi evada din fortăreaţa rece. Aruncă o privire spre Megan şi Leary. Până şi ei păreau copleşiţi, aşa cum stăteau pe parapetul corului, cu spatele la catedrală, bând ceai şi fumând împreună aceeaşi ţigară. Flynn îşi întoarse privirea de la ei şi se pierdu în orga asurzitoare.

Părintele Murphy îngenunche pe nesimţite în faţa altarului înalt. Se uită la ceas.

Harold Baxter se învârtea prin sanctuar, încercând să lase impresia că n-are astâmpăr, în timp ce ochii lui scrutau catedrala. Se uită la ceas. N-avea rost, gândi el, să mai aştepte. S-ar putea să nu mai aibă niciodată o ocazie atât de bună ca asta. Trecând pe lângă părintele Murphy, spuse:

– Treizeci de secunde.

Maureen zăcea prăvălită peste o strană, cu faţa îngropată în mâini. Privi cu un ochi şi-l văzu pe Baxter dând din cap, spre ea.

Baxter se întoarse şi o luă spre jilţ. Trecu aproape de Cardinal şi spuse:

– Acum.

Cardinalul se ridică, coborî de pe tron şi se îndreptă spre banca de comuniune. Deschise portiţa şi o luă repede spre nava principală.

Părintele Murphy îl auzi pe Baxter spunând: „Du-te“. Murphy îşi făcu semnul crucii, se ridică repede şi se

îndreptă spre laterala altarului.

Flynn urmărea prin oglinda orgii, în timp ce cânta, mişcările din sanctuar. Continuă să cânte melodia ritmată, strigându-i totodată lui Leary:

– Întoarce-te!

Leary şi Megan săriră deodată de pe parapet şi se întoarseră. Leary îşi ridică puşca.

Orga lui Hickey încetă, iar orga lui Flynn se stinse într-o notă lungă, tărăgănată. Se opriră toţi din cântat şi catedrala amuţi, toţi ochii fiind îndreptaţi spre Cardinal. Flynn i se adresă în microfon, în timp ce privea prin oglindă:

– Opreşte-te unde eşti, Cardinale!

Părintele Murphy deschise panoul electric, ascuns într-o parte a altarului, trase întrerupătorul şi zona sanctuarului se cufundă în întuneric. Baxter făcu trei paşi mari, trecu de scara sacristiei şi se întinse pe jos, lunecând pe marmură, spre placa de alamă. Maureen se strecură din strană şi se târî repede în spatele sanctuarului. Degetele lui Baxter găsiră mânerul din placa de alamă şi ridicară metalul greu, până când ţâţânii îşi găsiră făgaşul. Maureen pivotă şi picioarele ei găsiră deschiderea din pardoseală.

Cei patru din triforiu strigau ca apucaţi. Se auzi o împuşcătură în balconul corului şi strigătele încetară. Patru împuşcături explodară una după alta, din triforiu.

Maureen se lăsă prin deschizătură şi căzu pe pământul de dedesubt.

Baxter simţi ceva – un glonţ explodat, o bucăţică de marmură, izbindu-l în piept şi se rostogoli pe spate.

Cardinalul continua să meargă drept înainte, dar nimeni nu se mai uita la el.

Părintele Murphy orbecăia spre scara sacristiei şi se lovi de Pedar Fitzgerald care alerga în sus, pe scări. Amândoi se clătinară puternic, în semiobscuritate.

Baxter îşi trase răsuflarea şi se năpusti înainte. Braţele şi umerii îi atârnau în deschizătură, cu picioarele alunecându-i pe marmură, în încercarea de a-şi face vânt.

Maureen striga:

– Sari! Sari! Se întinse şi-l apucă de braţul care i se

bălăbănea.

Se auziră alte cinci împuşcături sfărâmând marmura şi răsunând puternic pe capacul de alamă. Baxter simţi o durere ascuţită în spinare şi trupul i se smuci convulsiv. Alte cinci gloanţe şuierară prin întuneric, deasupra capului său. Era conştient că Maureen îl trăgea de mâna dreaptă, încercă să se arunce cu capul înainte, în deschizătură, dar cineva îl trăgea de picioare. Auzi strigându-se foarte aproape de urechea lui şi împuşcăturile încetară.

Maureen atârna de mâna lui, strigând în sus, la el:

– Sari! Pentru Dumnezeu, sari!

Baxter îşi auzi propria voce, stinsă şi fără suflu:

– Nu pot. M-au prins. Fugi! Fugi!

Cineva îl trăgea de glezne, afară din gaură. Simţi strânsoarea lui Maureen slăbind, apoi dispărând complet. O pereche de mâini puternice îl întoarseră cu faţa în sus şi se pomeni nas în nas cu Pedar Fitzgerald, în genunchi peste el, cu puşca mitralieră îndreptată spre gâtul lui. În lumina difuză, Baxter văzu sânge împrăştiindu-se peste gâtul lui Fitzgerald şi peste cămaşa lui albă.

Fitzgerald se uita la el, vorbind printre răsuflări chinuite:

– Ticălos tâmpit! Te omor – nemernic blestemat ce eşti. Îi arse lui Baxter un pumn zdravăn în faţă, apoi se târî peste el, deasupra gurii chepengului, ţintind prin ea. Se propti şi trase rafale lungi, asurzitoare, în întunericul de dedesubt.

Baxter era vag conştient de o umezeală călduţă care se strecura pe pardoseala rece de sub el. Ochii săi încercară să privească la tavanul boltit, zece etaje deasupra lui, dar tot ce reuşi să vadă nu erau decât petele acelea roşii, nedesluşite, ale mitrelor Cardinalilor. Auzi paşi alergând spre altar, urcând scările, apoi văzu feţe roind deasupra lui – Hickey, apoi, câteva secunde mai târziu, Flynn şi Megan Fitzgerald.

Baxter întoarse capul şi-l văzu pe părintele Murphy zăcând lângă scară, cu mâinile apăsate pe faţă şi sângele şiroindu-i printre degete. Auzi vocea lui Megan:

– Pedar! Eşti rănit? Pedar!

Baxter încercă să-şi ridice capul ca să se uite după

Cardinal. Văzu, o clipă, pantoful lui Megan venind direct spre capul lui şi un fulger roşu îi trecu prin faţa ochilor, urmat de întuneric.

Flynn îngenunche lângă Pedar Fitzgerald şi-i dezarmă puşca. Atinse rana sângerândă de la gâtul lui Fitzgerald.

– O simplă zgârietură, băiete. Îi strigă lui Megan: Du-l înapoi la post. Repede!

Flynn se întinse pe burtă, la marginea gurii chepengului, şi strigă în jos:

– Maureen! Ai păţit ceva? Eşti rănită?

Maureen stătea în genunchi, la câţiva metri de intrare.

Trupul îi tremura şi respira rar, ca să se poată potoli. Mâinile ei se plimbau pe corp, ca să simtă vreo rană.

Flynn strigă din nou:

– Eşti rănită? Glasul lui începea să trădeze îngrijorarea. Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi.

Maureen respiră adânc şi se surprinse răspunzând:

– Nu.

Vocea lui Flynn se auzi din nou, mai stăpânită:

– Întoarce-te!

– Du-te dracului!

– Întoarce-te, Maureen, sau îl împuşcăm pe Baxter, îl împuşcăm şi-l aruncăm jos, ca să-l poţi vedea.

– Oricum, toţi sunt deja morţi.

– Nu, nu sunt.

– Lasă-l pe Baxter să-mi vorbească.

Urmă o pauză, apoi Flynn spuse:

– E leşinat.

– Bastarzi ucigaşi ce sunteţi. Vreau să vorbesc cu părintele Murphy.

– E... rănit. Stai, îl aduc pe Cardinal...

– Du-te dracului! Ştia că nu vroia să-l audă pe nici unul din ei; nu vroia decât să fugă. Strigă: Renunţă, Brian. Renunţă, până nu mor şi alţi oameni. După o ezitare, mai strigă: La revedere.

Se trase din dreptul deschiderii până când spinarea ei se lovi de baza unei coloane. Se uita la scara care cobora prin deschidere. Auzi şoapte şi presimţi că cineva era gata să

coboare.

Vocea lui Flynn strigă din nou:

– Maureen – nu eşti genul care-şi părăseşte prietenii. Vieţile lor depind de tine.

Simţi cum o năpădeşte, pe tot corpul, o sudoare rece. Îşi spuse: *Brian, faci totul atât de al naibii de greu.* Se îndreptă spre deschidere, dar apoi ezită. Un alt gând îi trecu prin minte. *Ce-ar face Brian?* Ar fugi. Întotdeauna fuge. Şi nu din laşitate, ci pentru că el şi toţi ai lor căzuseră de mult de acord că fuga era răspunsul cel mai corect, din punct de vedere moral, în situaţii dificile. Totuşi... a stat cu ea când a fost rănită. Ezita între coloană şi chepeng.

Vocea lui Flynn străpunse subterana întunecată:

– Eşti o laşă nenorocită, Maureen. În regulă, s-a zis cu Baxter.

Se auzi o împuşcătură, dinspre sacristie.

După ce ecoul muri, Flynn strigă din nou:

– Urmează Murphy.

Instinctiv, Maureen se trase înapoi spre coloană. Îşi îngropă faţa în mâini.

– Ticăloşilor!

– Popa la rând! ţipă Flynn.

Îşi ridică capul şi-şi şterse lacrimile de pe ochi. Scrută întunericul. Ochii i se obişnuiseră cu semiobscuritatea şi încerca să aprecieze, calm, situaţia. La dreapta ei se afla zidul exterior al sacristiei. Dacă se ţinea de el, dădea de zidul fundaţiei, dincolo de care se afla libertatea. Pe aici trebuia s-o ia.

Se uită repede înapoi şi văzu o pereche de picioare lăsându-se prin deschizătură. Se vedea tot mai mult din corp, pe măsură ce omul cobora scara – Hickey. Peste capul lui Hickey apăru o altă pereche de picioare – Megan. Amândoi aveau lanterne şi pistoale. Hickey întoarse capul, scrutând întunericul în timp ce cobora. Maureen se chirci lângă coloană.

Vocea lui Hickey se rostogolea prin aerul umed, întunecos. Îi vorbea ca unui copil:

– Vin la tine, scumpo. Vin după tine. Vino la bătrânul

Jack, acum. N-o lăsa pe Megan cea rea să te găsească. Vino la domnul Hickey. Haide, vino.

Râse şi sări ultimele trepte, aprinse lanterna şi o întoarse spre ea.

Imediat în spatele lui se afla Megan, chipul ei aprins, de roşcovană, arătând sinistru în lumina de deasupra.

Maureen trase adânc aer în piept şi-şi ţinu răsuflarea.

37

Schroeder stătea încordat, cu telefonul la ureche. Se uită la Langley, singurul care mai rămăsese în încăpere.

– Dracu' să-i ia – nu răspund.

Langley stătea la fereastră, în picioare, privind intens spre catedrală. De cealaltă parte a uşilor duble, telefoanele sunau şi lumea striga.

Una din uşi se deschise cu putere şi Bellini ţâşni înăuntru, părând mult mai agitat decât în momentul când plecase. Strigă:

– Am ordin de la Kline, naiba să-l ia, să intru peste ei, dacă nu-i poţi contacta.

Schroeder îşi ridică privirea spre el.

– Intră aici şi închide uşa! Ţipă la operator: Normal că vreau să încerci în continuare, deşteptule!

Bellini închise uşa, se îndreptă spre un scaun şi se prăbuşi pe el. Transpiraţia îi brăzda chipul palid.

– Dar eu... nu sunt pregătit să intru...

Schroeder îi spuse, nerăbdător:

– Cât dracu' durează să omori patru ostatici, Bellini? Dacă tot sunt morţi, Kline poate aştepta naibii până când îţi faci şi tu o idee cât de căcăcioasă cum să ataci.

Brusc, prin receptor se auzi vocea lui Flynn:

– Schroeder?

Schroeder răspunse repede:

– Da... Îşi stăpâni vocea. Da, domnule. E totul în regulă?

– Da.

Schroeder îşi drese glasul şi întrebă:

– Ce s-a întâmplat acolo?

– O încercare nebunească de evadare, răspunse Flynn aparent calm.

– De *evadare?* întrebă Schroeder, neîncrezător.

– Exact ce-am spus.

– Nu-i nimeni rănit?

Urmă o lungă pauză, după care Flynn răspunse:

– Baxter şi Murphy sunt răniţi. Nu prea rău.

Schroeder se uită la Langley şi la Bellini. Îşi stăpâni vocea şi spuse:

– Trimitem un doctor.

– Dacă aveam nevoie de el, îţi spuneam.

– Îţi trimit un doctor.

– În regulă, dar înainte de a-l trimite, spune-i că-i zbor creierii.

Schroeder îşi înăspri glasul, dar era o asprime controlată, aproape născocită, care intenţiona să arate că exterminarea era singurul lucru pe care nu l-ar fi tolerat.

– La naiba, Flynn, parcă spuneai că n-o să fie vorba de împuşcături. Spuneai că...

– Nu s-a putut altfel, crede-mă.

Schroeder îşi compuse un ton ameninţător:

– Flynn, dacă omori pe cineva – aşa să mă ajute Dumnezeu, dacă răneşti pe cineva, atunci s-a dus cu hai-să-ne-jucăm-de-a-târguitul.

– Înţeleg regulile jocului. Calmează-te, Schroeder.

– Vreau să vorbesc cu fiecare dintre ostatici, în parte. Acum.

– Rămâi pe fir.

Urmă o tăcere, apoi vocea Cardinalului umplu încăperea:

– Căpitane, îmi recunoşti vocea?

Schroeder se uită la ceilalţi doi şi aceştia confirmară, dând din cap. Spuse:

– Da, Eminenţa-Voastră.

Cardinalul vorbea pe un ton care sugera că era îndrumat şi urmărit îndeaproape.

– Eu n-am nimic. Domnul Baxter are, după cum spun ei, o zgârietură de-a lungul spinării şi o rană provocată de un ricoşeu, în spate. Se odihneşte acum şi se pare că se simte foarte bine. Părintele Murphy a fost şi el rănit – la faţă – de un glonţ ricoşat în maxilar. Este buimăcit, dar în rest se simte bine... A fost un miracol că n-a fost nimeni ucis.

Cei trei bărbaţi din încăpere părură că se relaxează. Se auziră murmure din încăperea alăturată.

– Domnişoara Malone?

Cardinalul răspunse cu o ezitare:

– E în viaţă. Nu e rănită. E...

Schroeder auzi cum este astupat receptorul, la celălalt capăt. Auzi voci înfundate, un schimb violent de cuvinte. Vorbi în receptor:

– Alo? Alo?

Vocea Cardinalului se făcu din nou auzită:

– Asta e tot ce pot să spun.

Schroeder răspunse repede:

– Eminenţă, vă rog, nu-i provocaţi pe aceşti oameni. Nu trebuie să vă puneţi în pericol propriile vieţi, pentru că astfel puneţi în pericol şi alte vieţi...

Cardinalul răspunse cu o voce neutră.

– Trec receptorul celorlalţi. Şi mai adăugă: Domnişoara Malone a...

Interveni brusc vocea lui Flynn:

– Bun sfat din partea Căpitanului Curaj. În regulă, precum vedeţi, nimeni n-a murit. Fiecare e pe cale să-şi revină.

– Vreau să vorbesc cu domnişoara Malone.

– E puţin până afară. Mai târziu. Este totul pregătit pentru conferinţa mea de presă? adăugă Flynn, dintr-o dată.

– Poate că mai avem nevoie de ceva vreme, răspunse Schroeder, calm. Reţelele...

– Am un mesaj pentru America şi pentru restul lumii şi vreau să-l transmit.

– Bine, o să-l transmiţi. Ai răbdare.

– Asta nu-i una dintre virtuţile irlandezilor, Schroeder.

– Ah, nu ştiu dacă e adevărat. Simţi că era momentul unei apropieri şi mai personale: Şi eu sunt pe jumătate irlandez şi...

– Serios?

– Da, familia mamei mele se trage din County Tyrone. Ascultă. Îţi înţeleg frustraţiile şi mânia – am avut şi eu un unchi în IRA. Un erou al familiei. Închis de englezi.

– Pentru ce? Că era un plicticos ca şi nepotu-său?

Schroeder ignoră remarca.

– Şi eu am crescut cu multe dintre urile şi prejudecăţile

pe care tu...

– Tu n-ai fost acolo, Schroeder. Tu n-ai fost *acolo.* Tu ai fost *aici.*

– Asta n-o să ducă nicăieri, spuse Schroeder, hotărât. Poate doar să-ţi faci mai mulţi duşmani...

– Cei de aici nu au nevoie de mai mulţi prieteni. Prietenii noştri sunt închişi sau sunt în închisori. Spune-le să dea drumul oamenilor noştri, căpitane.

– Încercăm din răsputeri. Negocierile dintre Londra şi Washington progresează. Întrevăd o lumină, la capătul tunelului...

– Eşti sigur că lumina asta nu este un accelerat care vine spre tine?

În încăperea alăturată, cineva râse.

Schroeder se aşează şi muşcă vârful unui trabuc.

– Ascultă, de ce nu ne arăţi puţină bună credinţă şi nu ne eliberezi unul dintre ostaticii răniţi?

– Pe care dintre ei?

Într-o clipă, Schroeder fu în picioare:

– Păi... Păi...

– Uite, ştii ce? Joacă-te de-a Dumnezeul. Nu întreba pe nimeni de acolo. Tu să-mi spui pe care dintre ei.

– Acela care este cel mai grav rănit.

Flynn râse.

– Foarte bine. Iar eu îţi fac o contrapropunere. Nu l-ai vrea pe Cardinal, în loc? Gândeşte-te. Un preot rănit, un englez rănit sau un Cardinal teafăr?

Schroeder simţea cum îl cuprinde mânia şi tulburarea, la gândul că Flynn putuse veni cu un asemenea răspuns.

– Cine este cel mai grav rănit?

– Baxter.

Schroeder ezită. Se uită în încăpere. Se bâlbâi.

– Repede! spuse Flynn.

– Baxter.

Flynn îşi compuse o voce tristă.

– Îmi pare rău. Răspunsul corect ar fi fost, bineînţeles, să ceri un Prinţ al Bisericii. Dar tu ştiai asta, Bert. Dacă ai fi spus Cardinalul, i-aş fi dat drumul.

Schroeder se zgâi în jos, la ţigara neaprinsă. Glasul îi tremura.

– Mă îndoiesc.

– Nu te îndoi de mine pentru astfel de lucruri. De dragul unui punct marcat, sunt gata să pierd şi un ostatic.

Schroeder îşi scoase batista şi-şi şterse gâtul.

– Doar nu încercăm să transformăm povestea asta într-o competiţie, ca să vedem cine stă mai bine cu nervii, cine are... cine are...

– Boaşe mai mari.

– Da. Nu încercăm să facem asta. Asta este vechea imagine despre poliţie. Noi venim în întâmpinarea ta. Se uită la Bellini, care părea foarte iritat. Continuă: Nimeni de aici n-are intenţia să rişte viaţa unor oameni nevinovaţi...

– *Nevinovaţi?* În război nu mai există civili nevinovaţi. Suntem cu toţii soldaţi – soldaţi prin alegerea făcută, prin recrutare, prin implicare şi prin naştere. Flynn trase aer în piept şi spuse: Partea bună în cazul unui lung război de gherilă este că fiecare are ocazia să se răzbune, cel puţin o dată. Dar, hai să renunţăm la subiectul ăsta, adăugă el, după o pauză. Vreau acum emisiunea aia televizată. Trimite-mi-l pe Burke.

În sfârşit, Schroeder îşi aprinse ţigara.

– Îmi pare rău, lipseşte pe moment din clădire.

– Ţi-am spus că-l vreau prin preajmă. Vezi tu, Schroeder, până una alta nu prea eşti amabil.

– Nu s-a putut altfel. O să te sune îndată. Făcu o pauză, apoi spuse, cu tonul schimbat: Ascultă, că veni vorba, vreau să zic că, aşa cum ai spus chiar tu, noi construim un raport între noi – pot să te mai rog o dată să încerci să-l ţii pe Hickey departe de telefon?

Flynn nu răspunse.

Schroeder continuă:

– Nu încerc să bag zâzanie între voi, dar el spune una iar tu spui alta. Vreau să zic că este foarte negativist şi foarte... pesimist. Nu vreau decât să te fac conştient de asta, în cazul în care tu nu...

Telefonul amuţi.

Schroeder se răsuci în scaun şi trase din trabuc. Se gândea la cât de uşor îi era să trateze cu Flynn şi cât de dificil era Hickey. Apoi avu o bruscă revelaţie şi dădu drumul ţigării, în scrumieră. *Om bun – Om rău.* Cea mai veche cacialma a jocului. Acum, Flynn şi Hickey îi trăgeau *lui* această cacialma.

– Ticăloşii!

Langley se uită la Schroeder, apoi la carneţelul din mâna lui. După fiecare dialog, Langley avea un sentiment de frustrare şi de zădărnicie. Afacerea asta cu negocierea nu era jocul lui şi nu înţelegea cum reuşea Schroeder să facă asta. Instinctele lui Langley strigau la el să apuce telefonul şi să-i spună lui Flynn că era un ticălos mort. Langley îşi aprinse o ţigară şi fu surprins văzând că-i tremură mâinile.

– Nemernicii!

Roberta Spiegel îşi reluă locul în scaunul balansoar şi-şi aţinti privirile în tavan.

– Ţine cineva scorul?

Bellini privi afară, pe fereastră.

– Ştiu ei oare să lupte la fel de bine pe cât de bine ştiu să mănânce rahat?

Schroeder răspunse:

– Irlandezii sunt printre puţinii care pot face asta.

Bellini se întoarse înapoi la fereastra lui, Spiegel începu să se balanseze în scaunul ei, Langley urmărea rotocolul de fum care se înălţa din ţigara lui şi Schroeder se zgâia la hârtiile răvăşite pe birou. În cealaltă încăpere, telefoanele sunau. O portavoce sfâşie aerul nopţii şi ecoul ei se strecură prin fereastră. Ceasul de pe consolă ticăia tare şi Schroeder se uită la el. 9:17 p. m. La ora 4:30, mărşăluia în paradă, simţindu-se bine, bucurându-se de viaţă. Acum avea un nod în stomac şi viaţa nu mai părea atât de frumoasă. De ce oare se găsea întotdeauna cineva care să strice parada?

38

Maureen se strecură în spatele coloanei groase şi-l urmări pe Hickey, stând şi uitându-se chiorâş în semiobscuritate. Megan apăru şi ea în spatele lui, legănându-şi cu uşurinţă pistolul, aşa cum alte femei îşi legănau poşeta – aşa cum şi ea obişnuia, cu multă vreme în urmă, să-şi legene pistolul.

Maureen îi urmări vorbindu-şi în şoaptă. Ştia ce-şi spuneau, fără să audă un cuvânt: În ce parte a luat-o, oare? Să se apere? Să tragă un foc? Să strige? Să aprindă lanternele? Ea aştepta aproape de ei, la o distanţă de cel mult cinci metri, pentru că ei n-ar fi bănuit niciodată că putea sta atât de aproape, urmărindu-i. Pentru ei, ea era un civil, dar ar fi trebuit s-o cunoască mai bine. Era furioasă pe proasta părere pe care o aveau despre ea.

Brusc, lanternele se aprinseră şi razele lor străpunseră departe, în întuneric. Maureen se lipi şi mai tare de coloană.

Hickey strigă:

– Ultima şansă, Maureen. Renunţă şi n-o să păţeşti nimic. Dar dacă vom fi nevoiţi să te scoatem cu forţa... Îşi lăsă vocea să se piardă, ceea ce se subînţelegea părând mai descurajant decât dacă ar fi spus-o direct.

Îi urmări în timp ce se sfătuiau din nou. Ştia că se aşteptau ca ea să o fi luat spre est, spre fundaţia sacristiei. Poate că Flynn i-a şi auzit punând la cale această variantă. Şi chiar aceasta era direcţia în care voia să o ia, dar acum ştia că nu mai poate.

Se rugă ca cei doi să nu se despartă – să nu o blocheze în amândouă direcţiile. Admise, totodată, că, de fapt, n-ar fi vrut ca Megan să fie departe de Hickey... deşi, poate, dacă *ar fi* departe de Hickey... Maureen îşi scoase pantofii, îşi băgă mâinile sub fustă şi-şi scoase dresurile. Răsuci ciorapii supraelastici într-o sfoară, înfăşură capetele acesteia în jurul braţelor şi trase cu putere. Îşi trecu garota de nailon peste umeri şi îngenunche, luând pământ cu mâinile şi frecându-se cu el peste faţa jilavă, peste picioare şi pe

mâini. Se uită la fusta şi la jacheta din tweed – închise la culoare, dar nu suficient. Le scoase fără zgomot, la întoarse pe dos, astfel încât căptuşeala mai închisă la culoare să rămână în afară şi se îmbrăcă la loc. Închise nasturii jachetei peste bluza albă şi ridică gulerul în sus. În tot acest timp, ochii ei priveau ţintă la Hickey şi la Megan.

Dintr-o dată, o altă pereche de picioare se lăsă în deschizătură şi o siluetă începu să coboare scara. Maureen îl recunoscu pe Frank Gallagher, după pantalonii vărgaţi ai costumului său de mareşal de paradă, din dimineaţa aceea.

Hickey arătă spre partea din faţă a Catedralei. Gallagher scoase pistolul şi o luă încet spre vest, de-a lungul zidului casei scării, spre zidul exterior al criptei parţial îngropate. Hickey şi Megan o luară spre est, în direcţia sacristiei.

Maureen constată că nu mai are încotro s-o ia decât spre sud, spre spaţiul scund, de mers târât, de sub deambulatoriu – locul cel mai puţin probabil unde putea găsi o ieşire, potrivit celor ştiute de părintele Murphy despre amplasament. Dar urmărind lanterna lui Gallagher mişcându-se atât de încet, îşi dădu seama că i-o luase înainte, spre capătul criptei, iar de acolo avea mai multe posibilităţi. Se mişcă într-o parte, spre stânga ei, paralel cu traseul lui Gallagher. La vreo patru metri jumătate de prima coloana dădu de o alta şi se opri. Urmărea lanterna lui Gallagher, a cărei lumină înainta aproape paralel cu ea. Fasciculul de lumină care cobora prin chepeng era mai slab acum, iar următoarea coloană era undeva în întuneric, la stânga ei.

Continuă să înainteze pe o parte, alergând fără zgomot, cu picioarele goale pe pământul umed, cu mâinile căutând ţevile şi conductele. Următoarea coloană se afla la o distanţă diferită faţă de prima, cam de şapte metri jumătate, şi crezu că a pierdut-o, când se izbi de ea, lovitura puternică scoţându-i aerul din piept şi făcând-o să icnească, involuntar.

Lumina lui Gallagher ţâşni spre ea şi Maureen îngheţă în spatele coloanei. Raza îşi schimbă direcţia şi Maureen începu o cursă paralelă. Se lansă spre următoarea coloană,

numărând paşii în timp ce alerga. După patru paşi mari se opri şi pipăi înaintea ei, atingând coloana de piatră şi lipindu-se de ea.

Văzu că o luase cu mult înaintea lui Gallagher, dar raza lui luminoasă o devansa, sondând locul opus ei. Planşeul sanctuarului de deasupra se termina la câţiva metri de locul în care se afla, iar treptele care duceau sus, în confesional, coborau spre subsolul scund, de mers pe brânci, aflat sub planşeul principal. Maureen mai văzu, la lumina lanternei, colţul criptei, acolo unde zidul începea să se îndepărteze de ea. Nu mai avea până acolo mai mult de cinci metri. Se lăsă jos şi pipăi pământul cu mâinile, după o bucăţică de moloz. O aruncă înapoi, în direcţia ultimei coloane pe lângă care trecuse.

Lanterna lui Gallagher dispăru brusc din calea ei, în direcţia de unde venise zgomotul. Maureen o luă repede înainte, încercând să calculeze distanţa. Mâna ei atinse zidul de cărămidă, exterior, al criptei, şi o luă la stânga, după colţ. Lumina lui Gallagher se întoarse. Maureen se ghemui sub nivelul razei de lumină, apoi se strecură după colţ, rezemându-se cu spatele de cripta rece. Păşi într-o parte, cu spatele lipit în continuare de perete, urmărind spotul luminos al lanternei lui Gallagher trecând prin stânga ei. Îşi scoase de pe umeri sfoara de nailon. Invocă imaginea lui Frank Gallagher: arătos, cu o privire oarecum inexpresivă. Mare. Înfăşură strâns sfoara de nailon în jurul mâinilor şi făcu un nod.

Spotul luminos creştea în grosime şi intensitate, săltând tot mai aproape de colţul criptei. Auzea efectiv paşii lui Gallagher după colţ, îi auzea respiraţia, pe nas, cu buzele strânse, atât de bine cunoscută ei. *Dumnezeule,* gândi ea, *Dumnezeule, n-am vrut niciodată să ucid atât de cumplit.*

Prudenţă. Să fugă sau să lupte?

„Când nu ştii ce să faci, fugi“, obişnuia să spună Brian Flynn. „Studiază lupii, îi spusese el. Lupii fug din faţa pericolului, fără să se autoacuze pentru asta. Nici măcar foamea nu le poate întuneca judecata. Mai găsesc ei o altă pradă de ucis.“ Maureen îşi stăpâni mâinile, inspiră adânc,

îşi aruncă sfoara de nailon în jurul umerilor şi o luă de-a lungul zidului, departe de paşii care se apropiau, paşii lui Gallagher. *Data viitoare.*

Ceva se şterse de faţă ei şi-şi înăbuşi un strigăt, în timp ce se freca cu mâna. Întinse mâna cu grijă şi atinse un obiect care atârna. Un lanţ de tras. Se întinse şi mai sus şi dădu peste un bec, îl deşurubă şi-l aruncă uşor, în spaţiul de târât din faţa ei. Trase lanţul, aprinzând astfel curentul electric. Îşi spuse: *Sper să-şi bage afurisitele alea de degete aici şi să se facă praf.*

Gallagher se apropie de colţ şi îngenunche. Manevră lanterna într-un arc larg, sub spaţiul de târât, care începea la câteva picioare de zid.

În lumina din faţa ei, Maureen văzu baza scărilor care coborau din sanctuarul aflat deasupra. Departe, în fund, în spaţiul scund, văzu ochii roşii, strălucitori, ai şobolanilor. Înaintă de-a lungul zidului criptei. Părea că acesta se mai întindea încă mult înainte. Lumina lui Gallagher reveni din spaţiul scund şi începu să exploreze lungimea zidului.

Maureen începu să meargă mai repede, împiedicându-se de moloz. Cam după vreo opt metri, cât aprecie ea, mâna dreaptă simţi colţul unde zidul revenea spre sacristie. Raza de lumină căzu pe umărul ei şi Maureen îngheţă pe loc. Lumina se mai jucă puţin pe jacheta ei, apoi îşi schimbă direcţia. Maureen se strecură după colţ exact în momentul în care lumina revenea, ca să exploreze încă o dată obiectul suspect pe care-l depistase.

Maureen se întoarse, rămânând cu umărul drept lipit de perete şi deplasându-se spre fundaţia sacristiei. Găsi un alt bec, îl deşurubă, apoi trase lănţişorul. În jurul ei chiţăiau şobolanii şi ceva îi trecu repede peste picioarele goale.

Peretele criptei se curba spre interior, pentru a se întâlni cu peretele exterior al sacristiei şi Maureen aprecie că se afla exact în partea opusă a casei scării, de unde coborâse prin intrarea în subsol, acoperită cu placa de alamă.

Reuşise până acum să se strecoare pe lângă ei, dovedindu-se mai bună ca ei într-un joc decisiv de-a v-aţi ascunselea. Îi trecură prin faţa ochilor toate aleile şi

împrejurimile fabricilor din Belfast. Îşi aminti de toate strecurările ei pe brânci, prin moloz, cu sufletul la gură şi se simţi vie, încrezătoare, aproape însufleţită de acest joc periculos.

Terenul începu să se înalţe şi ea trebui să se aplece şi mai mult, până când ajunse, în final, să meargă în patru labe. Înaintând astfel, căzu la un moment dat, în faţă. Un şobolan o zbughi peste mâna ei, un altul, peste picioare. Transpiraţia i se prelingea pe faţă, spălând noroiul camuflajului, care i se scurgea în ochi şi în gură. Respiraţia ei era atât de puternică, încât se gândea că era cu neputinţă să nu o audă Gallagher.

În spatele ei, raza lanternei lui Gallagher sonda în toate direcţiile. Era foarte posibil ca acesta să nu-şi dea seama că se afla, de fapt, chiar în spatele ei... doar dacă n-a auzit-o sau nu i-a văzut urmele paşilor sau nu a dat de vreunul din fasungurile alea goale, dându-şi astfel seama... *Vârâ-ţi dracului degetul într-unul din ele şi pârleşte-te.* Nutrea credinţa că era şi el la fel de speriat ca ea.

Continuă să se târască, până când mâna ei veni în contact cu o piatră umedă, rece. Îşi plimbă mâinile peste suprafaţa rugoasă şi simţi conturul rotunjit al unei coloane masive. Mâna ei coborî din nou şi simţi ceva moale şi umed şi se retrase repede. Se întinse din nou cu grijă şi atinse substanţa elastică, chitinoasă. Luă puţin din ea şi o duse la nas.

– Ah, Dumnezeule, spuse ea în şoaptă. Nemernicilor! Chiar o s-o faceţi.

Genunchiul ei se lovi de ceva, întinse mâinile şi pipăi valiza pe care o căraseră ei jos, prin gaură – o valiză suficient de mare ca să încapă în ea cel puţin douăzeci de kilograme de plastic. Undeva, probabil de cealaltă parte a scării, se afla a doua încărcătură.

Se vârî în spaţiul dintre peretele scării şi baza coloanei şi-şi scoase frânghia de nailon din jurul umerilor. Găsi o jumătate de cărămidă şi o apucă în mâna dreaptă.

Gallagher se apropia, orientând lanterna jos, în faţa lui. Maureen văzu în lumină urmele pe care le făcuse când

trebuise să se târască pe pământ. Lanterna lui Gallagher îşi schimbă brusc direcţia, fixându-se pe baza coloanei, apoi exploră zona unde se ascundea ea. Gallagher se târî mai aproape şi îndreptă lumina în spaţiul dintre coloană şi zid.

Vreme de o interminabilă secundă, lumina rămase pe chipul ei, amândoi privindu-se în faţă, la o distanţă mai mică de un metru. Chipul lui Gallagher trăda surpriza totală, remarcă ea. Un prost.

Maureen coborî mâna în care se afla jumătatea de cărămidă şi lovi cu putere între ochii lui. Lumina căzu la pământ şi Maureen sări din nişă şi încolăci garota de nailon în jurul gâtului lui Gallagher.

Gallagher se zbătea pe pământ ca un animal rănit. Maureen îşi încolăci picioarele în jurul trupului acestuia, călărindu-i spinarea, ţinând garota aşa cum ai ţine nişte hamuri, trăgându-le strâns în jurul gâtului, cu toată forţa pe care o putuse ea aduna.

Gallagher slăbi şi căzu pe piept, prinzându-i piciorul sub el. Ea continua să tragă mai tare de sfoară, dar în mişcarea ei exista prea multă rezilienţă. Ştia că-l strangulează prea încet, provocându-i o durere inutilă. Auzi gâlgâitul din fundul gâtului acestuia.

Capul lui Gallagher se răsuci într-un unghi incredibil şi faţa lui privi în sus, spre ea. Lanterna căzută arunca o rază gălbuie pe chipul lui şi-i văzu ochii bulbucaţi şi limba groasă, ieşită din gură. Pielea i se despicase acolo unde îl lovise cu bucata de cărămidă iar nasul, spart, sângera. Pentru o clipită, ochii lor se întâlniră.

Trupul lui Gallagher deveni moale şi se prăvăli, rămânând nemişcat. Maureen stătea pe spinarea lui, încercând să-şi tragă sufletul. Încă mai simţea viaţă în trupul lui, respiraţia tot mai slabă, muşchii care se convulsionau şi carnea lui, sub fesele ei. Începu să strângă garota, apoi, brusc, o trase de pe gâtul lui şi-şi îngropă faţa în mâini.

Auzi voci apropiindu-se de după criptă, apoi văzu două lumini, la nu mai mult de doisprezece metri de ea. Stinse repede lanterna şi o aruncă într-o parte. Maureen îşi simţi

inima bătându-i sălbatic şi orbecăi după pistolul căzut.

Spotul luminos se înălţă, cercetând tavanul. O voce – a lui Megan – spuse:

– Încă un bec lipsă. Deşteaptă, scorpia.

Cealaltă lanternă examină solul.

– Se văd urmele lor, spuse Hickey.

Maureen atinse cu mâinile trupul lui Gallagher şi-l simţi mişcându-se. Se dădu înapoi.

– Frank? Eşti aici? strigă Hickey. Lumina lui, care se apropia, dădu peste trupul lui Gallagher şi se opri pe el.

Maureen se târî în spate, până când se atinse de baza coloanei. Se întoarse şi începu să scurme explozivul plastic, încercând să-l desprindă de soclu, pipăind după detonatorul pe care-l ştia îngropat undeva, acolo.

Cele două raze de lumină se apropiau tot mai mult.

– Maureen! strigă Hickey, ai fost grozavă, fetiţo. Dar, cum bine vezi, copoii sunt pe urmele tale. Dacă nu te predai, avem de gând să tragem.

Maureen continua să tragă de plastic. Ştia bine că nu putea fi vorbă de foc, cu explozivul atât de aproape.

Zgomotul făcut de cei doi oameni care se târau se auzea tot mai aproape. Privi înapoi şi văzu două fascicule luminoase unindu-se peste trupul lui Gallagher. Gallagher încerca să se ridice în patru labe.

– Uite, i-am găsit lanterna, spuse Megan.

– Caută-i arma, îi spuse Hickey.

Maureen mai trase pentru ultima oară de plastic, apoi o luă în jurul coloanei, până când dădu de peretele fundaţiei care o separa de sacristie.

Se lipi cu umărul drept de perete şi se târî de-a lungul lui, pipăind după o deschidere. Peretele era străpuns de ţevi şi conducte, dar nici un loc, nicăieri, prin care să treacă şi ea.

Hickey strigă din nou:

– Maureen, draga mea, Frank se simte puţin mai bine. Ţi s-a iertat totul, iubito. Îţi datorăm asta, fetiţo. Ai o inimă bună. Haide, acum. Haide să ne întoarcem cu toţii sus, să ne spălăm şi să bem o ceaşcă cu ceai.

Maureen urmărea cum una, apoi două, apoi trei lanterne începură să scormonească după ea.

– Maureen, spuse Hickey, am găsit pistolul lui Frank, deci ştim că nu eşti înarmată. Jocul s-a terminat. Te-ai purtat bine. N-ai de ce te ruşina. Frank îţi datorează viaţa lui şi n-o să existe pedepse, Maureen. N-ai decât să strigi şi venim să te ducem înapoi. Ai cuvântul nostru că n-o să păţeşti nimic.

Maureen se ghemui lângă zidul fundaţiei. Ştia că Hickey spunea adevărul. Gallagher îi era dator. Pentru că Gallagher trăia, ei nu-i vor face nici un rău; asta era una din reguli. Vechile reguli, regulile lui Hickey, regulile ei. Se îndoia, totuşi, pentru cineva ca Megan.

Instinctul îi spunea că totul se terminase – că trebuia să renunţe, câtă vreme amnistia oferită mai era încă în vigoare. Era obosită, îi era frig, o durea totul. Lanternele se apropiară. Deschise gura să vorbească.

39

Inspectorul Langley răsfoia agenda Monseniorului Downes.

– Eu unul cred că bunul Rector s-a întâlnit nu numai o dată cu fenienii... Fără intenţie, desigur.

Schroeder se uită la Langley. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să caute prin hârtiile altcuiva. De aceea şi fusese un detectiv atât de prost. Pe de altă parte, Langley ar fi scotocit, din simplă curiozitate, până şi în buzunarele primarului. Schroeder spuse sarcastic:

– Sper că nu-l bănuieşti pe Monseniorul Downes?

– N-am spus asta, zâmbi Langley.

Bellini se întoarse de la fereastră şi se uită la Schroeder.

– Chiar trebuia să mănânci atâta rahat? Mă refer la treaba cu întoarcerea macazului şi toate poveştile alea.

Schroeder simţi cum groaza i se transformă în mânie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i decât o stratagemă. M-ai auzit recurgând la ea de zeci de ori.

– Da, dar de data asta ai vorbit *serios.*

– Du-te dracului!

Bellini părea că era frământat de ceva. Se aplecă înainte, cu mâinile pe biroul lui Schroeder şi spuse moale:

– Şi eu sunt înspăimântat. Crezi că *eu vreau* să-mi trimit oamenii acolo, înăuntru? Dumnezeule Atotputernic, Bert, intru şi eu cu ei. Am nevastă şi copii. Dar, Isuse, fiecare oră pe care o iroseşti mâncând rahat cu ei, este o altă oră câştigată de ei, ca să-şi întărească apărarea. Fiecare oră scurtează timpul care a mai rămas până la apariţia zorilor, când *trebuie* să atac. Dar eu nu o să atac în zori, într-o ultimă, disperată încercare de a salva ostaticii şi catedrala, pentru că ei *ştiu* că eu trebuie să acţionez în zori, în cazul în care nu au obţinut ceea ce au vrut.

Schroeder se uita fix în ochii lui Bellini, dar nu răspunse nimic.

Bellini continuă, cu o voce din ce în ce mai stridentă:

– În timp ce tu o ţii întruna cu ce poţi tu să obţii, ei îmi

fac şi mai grea intervenţia. Admite că nu o să obţii nici o amânare şi o să... o să-mi aduci la cunoştinţă... că *trebuie* să intru peste ei. Şi adăugă, aproape în şoaptă: Nu-mi place să mă perpeleşti în felul ăsta, Bert... Oamenilor mei nu le place aşa ceva... Trebuie să *ştiu.*

Schroeder îi răspunse mecanic:

– Eu acţionez pas cu pas. Sunt proceduri standard. Stabilizez situaţia, îi ţin permanent de vorbă, îi mai potolesc, obţin o prelungire a timpului limită...

Bellini izbi cu mâna în birou şi toată lumea sări brusc în picioare.

– Chiar dacă vei *putea* obţine o prelungire, pentru câtă vreme va fi aceasta? Pentru o oră? Pentru două ore? În cazul ăsta voi fi nevoit să acţionez pe lumină... În vreme ce tu o să stai aici, la fereastră, fumându-ţi trabucul şi privindu-ne cum suntem masacraţi.

Schroeder se ridică în picioare, cu faţa convulsionată, încercă să se înfrâneze, dar cuvintele ieşiră fără voia lui:

– Dacă vei fi nevoit să intri peste ei, imediat în urma ta voi veni şi eu, Bellini.

Un zâmbet chinuit trecu peste chipul lui Bellini. Se întoarse spre Langley şi Spiegel, apoi se uită din nou la Schroeder:

– Eşti invitatul meu, căpitane. Se întoarse şi ieşi din încăpere.

Langley aşteptă să se închidă uşa şi spuse:

– Asta a fost o prostie, Bert.

Schroeder constată că-i tremurau mâinile şi picioarele şi se aşeză, apoi se ridică din nou, brusc. Spuse, cu o voce răguşită:

– Păziţi telefonul. Trebuie să ies puţin – la toaletă. Se îndreptă în grabă, spre uşă.

– Şi eu i-am cam zis-o, e drept, spuse Spiegel.

Langley privi în altă parte.

– Aşa e, sunt afurisită rău, poţi să mi-o spui.

Langley se duse la bufet şi-şi turnă un pahar cu vin. Nu intenţiona câtuşi de puţin să-i spună ajutorului de primar că era afurisită rău.

Ea se apropie de el, întinse mâna şi-i luă paharul din mână. Bău şi i-l dădu înapoi.

Iar mi-a făcut-o! gândi Langley. Era ceva incomod de intim şi în acelaşi timp ceva descurajam de agresiv în atitudinea de proprietar pe care o abordase ea, în relaţia cu el.

Roberta Spiegel se îndreptă spre uşă.

– Să nu faci vreo prostie, ca Schroeder.

Îşi ridică ochii spre ea, cu oarecare surpriză.

– Eşti însurat? Divorţat... despărţit... burlac? îl întrebă ea, brusc.

– Da.

Ea râse.

– Ai grijă de dugheană. Pe curând. Şi plecă.

Langley se uită la urma de ruj de pe pahar şi-l puse jos.

– Afurisita. Se duse la fereastră.

Bellini lăsase un binoclu pe pervaz. Langley îl ridică şi îl văzu clar pe omul care stătea în clopotniţă. Dacă Bellini ar ataca, acest tânăr ar muri printre primii. Se întreba dacă omul ştia asta. Bineînţeles că ştia.

Omul îl văzu şi ridică şi el un binoclu. Se uitară, vreme de câteva secunde, unul la celălalt. Tânărul ridică mâna, într-un fel de salut. Chipurile tuturor membrilor IRA, pe care-i cunoscuse vreodată Langley, se contopiră, brusc, în această faţă – tinerii romantici, cei din garda veche, cum era Hickey, oficialii pe cale de dispariţie ca Ferguson, tinerii adepţi ai violenţei, cu sânge rece, ca majoritatea dintre ei, şi acum, fenienii – mai nebuni decât adepţii violenţei – cei mai răi dintre cei mai răi... Intraseră cu toţii în viaţă, era sigur de asta, ca nişte adolescenţi politicoşi, îmbrăcaţi în costumaşe şi rochiţe frumoase, pentru Liturghia de duminică. Undeva, ceva n-a mers cum trebuia. Dar poate că cei mai nebuni dintre toţi fuseseră adunaţi dintr-un foc aici, în seara aceasta. Trebuie înăbuşiţi în faşă, aici. Căci al naibii să fie el dacă ar vrea să mai aibă de-a face cu ei, vreodată.

Langley lăsă binoclul jos şi se retrase de la fereastră. Se uită la ceas. Unde dracu’ era Burke?

Simţea un nod în stomac. *Transfer.* Într-un fel, simţea că era acolo, înăuntru, cu ei.

Maureen urmărea cercul de lumină care se apropia de ea şi aproape că salută această lumină şi glasul ademenitor al lui Hickey, după privarea senzorială pe care o trăise.

Hickey strigă din nou:

– Ştiu că ţi-e frică, Maureen. Respiră adânc şi cheamă-ne.

Era gata să facă asta, când ceva o opri. O serie de gânduri confuze îi trecură prin minte – Brian, Harold Baxter, Whitehorn Abbey, faţa ca de stafie a lui Frank Gallagher. Simţea că plutea, la întâmplare, pe o mare în ceaţă – fără ancoră, cu faruri înşelătoare, cu porturi false. Încercă să se scuture de legătura în care căzuse şi să gândească clar, încercă să se decidă asupra scopului ei, care era libertatea. Libertate pentru Brian Flynn, libertate pentru toţi oamenii şi pentru toate lucrurile care o făcuseră să se simtă vinovată şi de care se simţise legată toată viaţa ei. *Odată ostatic, ostatic rămâi toată viaţa ta.* Ea fusese ostatica lui Brian cu mult înainte de a lua o armă în mână. Toată viaţa ei fusese ostatica propriilor ei stări de nesiguranţă şi conjuncturale. Dar acum, pentru prima dată, se simţea mai puţin ostatică şi mai puţin trădătoare. Se simţea ca un refugiat dintr-o lume nebună, un evadat dintr-o anumită stare mintală, care era chiar mai rea decât închisoarea Long Kesh. *Odată înăuntru, niciodată nu mai scapi.* Rahat. Începu din nou să se târască, de-a lungul zidului fundaţiei.

– Maureen, te vedem mişcându-te. Nu ne face să tragem, strigă Hickey, din nou.

Ea îi răspunse:

– Ştiu că nu ai pistolul lui Gallagher, pentru că e la mine. Fii atent să nu trag eu, în *voi.* Îi auzi vorbind între ei, apoi lanternele se stinseră. Zâmbi, gândindu-se cât de uşor acţionează cele mai banale cacialmale, când oamenii sunt înspăimântaţi. Continuă să se târască.

Temelia făcu o curbă şi ştia că se afla acum sub deambulatoriu. Undeva, în partea cealaltă a fundaţiei, se

aflau subsolurile complet excavate, de sub terasele de afară, care duceau înapoi la clădirea cancelariei.

Sub stratul subţire de pământ, patul de stâncă al Manhattan-ului se înălţa şi cobora, pe măsură ce Maureen înainta, târându-se. Tavanul ajunsese acum la aproape un metru deasupra ei şi Maureen se lovea întruna cu mâinile şi cu capul de conducte şi ţevi. Conductele făceau zgomot când se lovea de ele şi răsunau ca o tobă în aerul rece, stătut.

Brusc, lanternele se aprinseră din nou, mai departe. O auzi pe Megan, spunând:

– Am găsit pistolul, Maureen. Ieşi la lumină, sau tragem. Pentru ultima dată.

Maureen urmări fasciculele de lumină care încercau s-o repereze. Nu ştia dacă pistolul lui Gallagher era sau nu la ei, dar ştia că la ea nu era. Începu să se târască pe burtă, în stilul comando, lipindu-se cu faţa de pământ.

Luminile începură să se strângă în jurul ei. Hickey spuse:

– Număr până la zece. După care armistiţiul ia sfârşit. Şi începu să numere.

Maureen se opri din târât şi rămase nemişcată, lipită de perete. Pe faţa ei curgeau sânge şi transpiraţie; în picioare şi braţe avea implântate bucăţele de piatră. Îşi linişti respiraţia şi rămase să asculte zgomotele parterului care se afla la numai un metru deasupra. Căută o geană de lumină, adulmecă după un curent de aer, apoi îşi plimbă mâinile pe fundaţia de piatră. Nimic. Începu din nou să se târască.

Hickey îi strigă din nou:

– Maureen, eşti o faţă fără inimă, lăsând un bătrân ca mine să se târască aşa, în umezeala asta. O să mi se tragă moartea de aici – haide să ne întoarcem înapoi sus şi să bem câte o ceaşcă de ceai.

Din când în când, spoturile lanternelor treceau efectiv peste ea şi ea îngheţa de fiecare dată. Se pare că nu reuşeau să o depisteze, aşa înnegrită cum era, în întunecimea asta. Observă că peretele de piatră făcea din nou o curbă, după care se termina. În locul lui apăru, direct din piatră, un perete de cărămidă care făcea unghiuri

drepte şi Maureen bănui că acest perete de cărămidă nu era un zid de rezistenţă ci un perete despărţitor, în spatele căruia dispărea fundaţia. Se ridică în genunchi, se întinse spre partea de sus a zidului şi descoperi un mic spaţiu aproape de tavanul de beton. Îşi apăsă faţa de acest spaţiu dar nu văzu nici o lumină, nu auzi nici un zgomot, şi nu simţi nici un curent de aer. Totuşi, avea convingerea că era pe cale să găsească o ieşire.

Cineva strigă din nou. Era Gallagher.

– Maureen, te rog, nu ne face să tragem în tine. Ştiu că mi-ai cruţat viaţa – haide, zău, fii femeie cumsecade şi hai să ne întoarcem înapoi, cu toţii.

Era şi de data aceasta sigură că n-or să tragă, dacă nu din cauza explozivului, atunci măcar de teama unui ricoşeu, în atâta pietrăraie. Se înfurie dintr-o dată pe minciunile lor ieftine. Cât de idioată o credeau? Hickey o fi el un bătrân soldat, dar Maureen ştia mai mult despre război decât vor trăi Megan şi Gallagher, ca să înveţe. Vroia să le strige o obscenitate, legată de atitudinea lor condescendentă. Înaintă de-a lungul zidului şi-l simţi cum se curbează şi mai mult, spre interior. Judecă, după configuraţia în formă de potcoavă a deambulatoriului, că se afla sub camera miresei, sau sub confesional. Şi, dintr-o dată, mâna ei intră în contact cu lemnul uscat. Inima îi tresări uşor. Se aşeză cu faţa la perete şi îngenunche. Mâinile ei explorau lemnul, una cu zidul. Balamalele scârţâiră ascuţit, în aerul nemişcat. Lumina lanternei veni spre ea.

– Ne oferi o şansă grozavă, domnişoară, se auzi Hickey. Sper că admiratorilor tăi nu le faci tot atâtea necazuri.

– Du-te dracului, sac de oase ce eşti, îi răspunse Maureen, în şoaptă. Trase, încetişor, de uşă. Gene de lumină apărură pe la colţuri, arătând că uşa să tot fi avut în jur de un metru pătrat. Închise repede uşa, găsi o bucăţică dintr-o cărămidă şi o aruncă departe, de-a lungul zidului.

Lumina lanternei se îndreptă în direcţia zgomotului. Deschise uşa câţiva centimetri şi-şi apăsă faţa de mica deschizătură. Clipi de câteva ori şi-şi opri privirea pe un coridor iluminat cu lumină fluorescentă.

Pardoseala coridorului se afla la puţin mai mult de un metru sub ea – o pardoseală, se gândi ea, din vinilin alb, lucios. Pereţii coridorului erau vopsiţi într-o imitaţie de lambriu; tavanul era căptuşit cu plăci antifonice. Într-adevăr, superb coridor. Lacrimi îi şiroiau pe faţă.

Deschise uşa de tot, cu o smucitură puternică, apoi îşi dădu de o parte părul, de pe faţă. Ceva nu era cum trebuia... Întinse mâna şi degetele ei trecură printr-o reţea de sârmă. O plasă de protecţie contra şobolanilor acoperea deschiderea.

40

Burke intră în biroul interior al Monseniorului şi se uită la Langley, unica persoană prezentă, care privea afară pe fereastră.

– Au plecat cu toţii? întrebă Burke.

Langley se întoarse.

– Unde e Schroeder? întrebă Burke.

– Se uşurează... sau varsă, sau aşa ceva. Ai auzit ce s-a întâmplat...?

– Am fost informat. Nenorociţii ăia dinăuntru sunt pe cale să strice totul. A păţit cineva ceva?

– Cardinalul spune că nu. Ai mai pierdut două discuţii minunate – Schroeder versus Spiegel şi Schroeder versus Bellini. Bietul Bert. De obicei, el este favoritul. Cred c-o să piardă, mai spuse el, după o pauză.

Burke înclină din cap.

– Crezi că el e de vină, sau noi... sau toate astea, pentru că Flynn e prea bun?

– Toate la un loc, spuse Langley, dând din umeri.

Burke se duse la bufet şi observă că rămăsese foarte puţin în carafe.

– De ce i-a ales Dumnezeu pe irlandezi să inventeze whisky-ul, Langley? spuse el.

Langley cunoştea răspunsul.

– Ca să-i împiedice să conducă lumea.

– Corect, zise Burke, râzând. Şi adăugă, gânditor: Pariez că de patruzeci şi opt de ore, nici un fenian n-a mai pus gura pe băutură. Cunoşti o femeie pe nume Terri O'Neal?

Langley se concentră asupra numelui, apoi spuse:

– Nu. Nu-mi pică fisa. Regretă pe loc jargonul obişnuit de poliţist şi adăugă: Nu pot identifica numele. Sună la secţie.

– Am sunat de jos. Negativ. Dar mai caută. Dar de unul Dan Morgan ai auzit?

– Nu. Irlandez?

– Probabil din Irlanda de Nord. Ne mai sună Louise.

– Ce-i cu oamenii ăştia?

– Tocmai asta te întrebam eu pe tine. Îşi turnă restul de whisky şi se gândi o clipă: Terri O'Neal... O am în faţa ochilor, dar pur şi simplu nu-mi pot aminti...

– Flynn a cerut un televizor, spuse Langley. De fapt, tu i-l vei duce.

Langley îl privi pe Burke cu coada ochiului.

– Voi doi vă înţelegeţi binişor.

Burke se gândi câteva secunde la această afirmaţie. În ciuda circumstanţelor în care a avut loc întâlnirea lor, admise că Flynn era genul de om în stare să-i placă – dacă Flynn ar fi fost poliţist sau el, Burke, ar fi făcut parte din IRA.

– Sună-l pe Flynn, spuse Langley.

Burke se apropie de telefon.

– Flynn mai poate aştepta. Se asigură că microfoanele din celelalte încăperi nu erau deschise, apoi porni microfonul de pe birou, astfel încât Langley să poată auzi. Sună la Secţia din Midtown North.

– Gonzales? Locotenent Burke. Omul meu e la tine?

– E un scandalagiu, spuse Gonzales. O ţine întruna cu tacticile de stat poliţienesc şi tot rahatul ăsta. Zice că ne dă în judecată pentru arestare fără motiv. Parcă ziceai că are nevoie de protecţie.

– Mai e acolo?

– Da. Vrea să-l duc la Port Authority Terminal. Nu-l mai pot ţine aici. Dacă mă potcovesc cu o răpire şi arestare fără motiv te târăsc şi pe tine după mine...

– Dă-mi-l la aparat.

– Cu mare plăcere. O clipă.

Burke se întoarse spre Langley, în aşteptare.

– E vorba de Ferguson. A dat de ceva. Terri O'Neal – Dan Morgan. Şi acum vrea s-o şteargă.

Langley se apropie de Burke.

– Oferă-i ceva bani, să rămână pe-aproape.

– Încă nu i-ai plătit nici ziua de astăzi. Oricum, nu avem noi atâţia bani încât să-l oprim s-o şteargă.

Burke vorbi în receptor:

– Jack...

Vocea lui Ferguson ascuţită şi agitată umplu încăperea:

– Ce naiba *îmi faci,* Pat? Aşa te porţi tu cu un prieten? Pentru numele lui Dumnezeu, omule...

– Scuteşte-mă. Ascultă, pune-mă în legătură cu tipii cu care ai vorbit despre O'Neal şi Morgan.

– Nici o şansă. Sursele mele sunt confidenţiale. Eu nu mă port cu prietenii aşa cum te porţi tu. Serviciul de informaţii din ţara asta...

– Lasă asta pentru spiciul de Întâi Mai. Ascultă, Martin ne-a fentat pe toţi. El este forţa din spatele fenienilor. Toată povestea asta nu-i decât o stratagemă ca să arunce o lumină proastă asupra irlandezilor – ca să îndrepte opinia publică americană împotriva luptei irlandezilor.

– Mi-am închipuit eu asta, zise Ferguson, după un moment de tăcere.

Burke forţă:

– Ascultă, nu ştiu câte date ţi-a dat ţie Martin, sau câte date despre poliţie şi fenieni trebuia să-i dai tu în schimb, dar îţi spun că acum se află într-un moment în care îşi acoperă urmele. Ai înţeles?

– Înţeleg că figurez pe trei liste de lichidare – lista fenienilor, a adepţilor violenţei şi a lui Martin. De asta părăsesc oraşul.

– Trebuie să rămâi aici. Cine e Terri O'Neal? De ce a fost răpită de un bărbat pe nume Morgan? Cine a pus asta la cale? Unde este ţinută?

– Asta e problema *ta.*

– Jack, ne ocupăm deja de asta, dar tu eşti mai aproape de urme. Şi nu avem prea mult timp. Dacă ne-ai spune care sunt sursele...

– Nu.

Burke continuă:

– Şi pentru că tot eşti calat pe chestia asta, vezi dacă poţi da de un fir în ce-l priveşte pe Gordon Stillway, arhitectul permanent al Catedralei Sf. Pat. Şi el lipseşte.

– Lipsesc cam mulţi. Şi eu lipsesc. La revedere.

– Nu! Rămâi aici.

– De ce? De ce mi-aş mai risca viaţa?

– Pentru acelaşi motiv pentru care ţi-ai riscat-o şi până acum – pacea.

Ferguson suspină dar nu spuse nimic.

Langley şopti:

– Oferă-i o mie de dolari – nu, o mie cinci sute. Vom organiza un bal de binefacere, pentru recuperarea pierderilor.

Burke spuse în receptor:

– Am vrea să-i disculpăm pe toţi irlandezii care n-au nici o legătură cu asta, inclusiv oficialii voştri şi chiar şi pe adepţii violenţei. O să lucrăm cu voi după ce se termină toată povestea asta şi o să avem grijă ca guvernul şi presa să nu-i crucifice pe toţi ai voştri. Burke făcu o pauză, apoi continuă: Tu şi cu mine, în calitate de irlandezi – îşi aminti încercarea lui Flynn de a invoca legătura de sânge, aş vrea ca noi doi să ne putem ţine capul sus, după asta. Burke se uită la Langley, care dădea din cap apreciativ. Burke se întoarse.

– Stai puţin, zise Ferguson. Urmă o lungă tăcere, apoi spuse: Cum ne putem vedea, mai târziu?

Burke răsuflă uşurat.

– Încearcă să prinzi cancelaria. Se eliberează liniile, mai târziu. Spune parola... *leprechaun* (spiriduş) şi-o să primeşti imediat legătura.

– Lepră se potriveşte mai bine, Burke. Zi-i lepră. În regulă. Dacă nu reuşesc să dau de tine la telefon, eu la cancelarie nu vin – locul este supravegheat de fel de fel de oameni. Dacă nu ai veşti de la mine, hai să stabilim un loc fix. Să zicem la unu, la zoo.

– Mai aproape de catedrală, spuse Burke.

– Bine. Dar nu baruri sau alte locuri publice. Da, spuse el, după ce se gândi puţin, părculeţul acela de pe Cincizeci şi unu – nu-i departe de voi.

– E închis noaptea.

– Sări poarta!

Burke zâmbi.

– Într-o bună zi tot o să-mi fac rost de cheile de la toate parcurile din oraş.

– Vorbeşte cu administraţia parcurilor. Îţi dau ei. Cheia şi mătura.

– Baftă. Burke îi spuse lui Gonzalez: Dă-i drumul. Puse receptorul în furcă şi respiră prelung.

– Crezi că O'Neal asta este chiar atât de importantă încât să-i rişti lui Ferguson viaţa? îl întrebă Langley.

Burke goli paharul cu brandy şi se strâmbă.

– Cum de-or fi bând oamenii chestia asta?

– Pat?

Burke se duse la fereastră şi se uită afară.

Langley îi spuse:

– Nu fac nici un fel de judecăţi etice. Nu vreau decât să ştiu dacă *merită* moartea lui Jack Ferguson.

Burke spuse ca pentru el însuşi:

– O răpire este o acţiune subtilă, mai complicată decât o lovitură, mai sinistră în multe privinţe ca o luare de ostatici. Burke reflectă. Luarea de ostatici, continuă el, este o formă de răpire. Terri O'Neal este un *ostatic...*

– Al cui?

– Nu ştiu, spuse Burke, întorcându-se cu faţa spre Langley.

– Cine, ce trebuie să facă pentru cine, ca să obţină eliberarea ei? Încă n-a cerut nimeni nimic.

– Ciudat, fu de acord Burke.

– Într-adevăr, spuse Langley.

Burke se uită la scaunul gol al lui Schroeder. În ciuda atâtor lucruri, prezenţa lui Schroeder era liniştitoare. Spuse, jumătate în glumă:

– Eşti sigur că se mai întoarce?

Langley dădu din umeri.

– Rezerva lui e dincolo, lângă telefon, aşteptând, ca dublura unui actor, lovitura vieţii sale...

– Cheamă-l pe Flynn, spuse Langley.

– Mai târziu.

Se aşeză în scaunul lui Schroeder, se lăsă pe spate şi se uită în sus, la tavanul înalt. O crăpătură lungă pornea din perete în perete, reparată dar nevăruită încă. Îşi imagină catedrala în ruine, apoi Statuia Libertăţii, zăcând într-o

rână, scufundată în port. Se gândi la Colosseum-ul roman, la ruinele de pe Acropole, la templele inundate, de-a lungul Nilului. Spuse:

– Ştii, catedrala în sine nu este importantă. Şi nici viaţa vreunuia dintre noi. Important este cum acţionăm noi, ce vor scrie şi vor spune oamenii, după aceea.

Langley se uită la el apreciativ. Uneori, Burke îl surprindea.

– Da, e adevărat, dar n-o spui nimănui, azi.

– Şi nici mâine, dacă va trebui să scoatem cadavrele de sub dărâmături.

Vocea lui John Hichey se auzi nu prea departe de Maureen.

– Ei, ce-avem noi aici? Ce lumină străbate prin acele ferestre, Maureen? Râse, apoi spuse ascuţit: Dă-te de-o parte de-acolo, sau tragem în tine.

Maureen îşi ridică umărul şi-l propti în plasa de şobolani. Sârma se îndoi, dar colţurile rămâneau fixate de perete. Îşi apăsă faţa de plasă. În stânga ei, coridorul se termina la vreo trei metri distanţă. Pe peretele opus, spre capătul pasajului, se aflau uşi cenuşii, glisante – uşile liftului – liftul care se deschidea deasupra lângă camera miresei. Împinse din nou cu umărul în reţea şi una din părţile cadrului se desprinse de tencuială.

– Da, da... te rog...

Îi auzea în spatele ei, tropăind pe molozul de pe jos ca nişte şobolani ce erau, tot mai repede, îndreptându-se spre sursa de lumină. Şi iată că John Hickey apăru din întuneric.

– Mâinile pe cap, scumpo.

Se întoarse şi se uită la el, încercând să-şi retină lacrimile care i se formau în ochi.

– Uită-te la tine, spuse Hickey. Frumoşii tăi genunchi sunt numai zgârieturi. Şi ce-i cu tot noroiul ăsta de pe faţa ta, Maureen? Camuflaj? O să ai nevoie de o baie bună. Îşi plimbă lanterna peste ea. Şi frumosul tău costum, întors pe dos. Deşteaptă fată. Deşteaptă. Şi ce-i *chestia asta* din jurul gâtului? Apucă garota de nailon şi o răsuci. Drace, ce fetiţă

rea eşti. Răsuci din nou garota şi o ţinu aşa, până ce ea începu să se sufoce. O dată în plus, Maureen, mi-ai arătat o mică fisură în armura noastră. Ce ne-am fi făcut noi fără tine? Slăbi tensiunea garotei şi o trânti la pământ. Ochii i se micşorară, devenind ca două fante pline de răutate.

– Cred că o să-ţi trag un glonte în cap şi o să te arunc în coridor. Asta va ajuta poliţia să ia hotărârea cu care se luptă acum. Păru că se gândeşte, apoi spuse: Dar, pe de altă parte, mi-ar plăcea să fii acolo, la finală. Zâmbi cu un zâmbet negru, ştirb. Vreau să-l vezi pe Flynn murind, sau el să te vadă pe tine, murind.

Într-o sclipire de înţelegere, descifră esenţa răului acestui bătrân.

– Omoară-mă.

El scutură din cap.

– Nu. Îmi placi. Îmi place ce ai început să devii. Totuşi, ar fi trebuit să-l ucizi pe Gallagher. Dacă ai fi făcut asta, ai fi fost ferm implântată în rândurile celor damnaţi. Dar aşa, eşti doar pe linia de hotar. Chicoti.

Maureen zăcea pe pământul umed. Simţi o mână apucând-o de părul ei lung şi trăgând-o înapoi, în întuneric. Megan Fitzgerald îngenunche peste ea şi-i înfipse pistolul în inimă.

– Viaţa ta minunată s-a apropiat de sfârşit, căţea.

– Să nu faci asta, Megan! strigă Hickey.

– De data asta nu mă mai opreşti, îi răspunse Megan. Trase cocoşul pistolului.

– Nu! strigă Hickey. Brian decide dacă trebuie să moară – şi dacă trebuie să moară, o să vrea să fie el cel care s-o ucidă.

Maureen ascultă această afirmaţie fără nici un fel de emoţie. Se simţea paralizată, vlăguită.

Megan strigă:

– La dracu’ cu tine! La dracu’ cu Flynn! O să moară aici şi acum.

– Dacă tragi, te împuşc, îi spuse Hickey, încet. Auziră cu toţii declicul siguranţei automatului său.

Gallagher îşi drese vocea şi zise:

– Dă-i drumul, Megan.

Nimeni nu vorbi şi nimeni nu se mişcă. Într-un târziu, Megan trase înapoi cocoşul pistolului. Îşi aprinse lanterna şi o propti în faţa lui Maureen. Un rânjet se formă pe buzele lui Megan.

– Eşti bătrână... şi nu cine ştie ce drăguţă. Îi arse una, peste sâni, cu ţeava pistolului.

Maureen se uită în sus, prin spotul luminos, la chipul contorsionat al lui Megan.

– Tu eşti foarte tânără şi ai putea fi frumoasă, dar există o urâciune în tine, Megan, pe care oricine o poate vedea în ochii tăi.

Megan o scuipă şi apoi dispăru în întuneric.

Hickey îngenunche deasupra lui Maureen şi-i şterse faţă cu batista.

– Ascultă, dacă vrei să-mi ştii părerea, eşti foarte drăguţă.

– Du-te dracului, spuse ea întorcându-şi capul.

– Vezi, unchiul John ţi-a salvat încă o dată viaţa.

Ea nu-i răspunse şi el continuă:

– Pentru că într-adevăr vreau să vezi ce se va întâmpla mai încolo. Da, o să fie ceva foarte spectaculos. De câte ori în viaţă poţi vedea o catedrală prăbuşindu-se peste capul tău?

Gallagher scoase un suspin ciudat şi Hickey îi spuse:

– A fost doar o glumă, Frank.

Maureen îi spuse lui Gallagher:

– Află că nu glumeşte...

Hickey se apropie de urechea ei.

– Gura sau o să...

– *Ce?* Se uită la el cu furie. Ce-mi poţi face? Se întoarse înapoi, spre Gallagher. Vorbeşte serios când spune că vrea să ne vadă morţi pe toţi. Chiar vrea să-i vadă pe toţi prietenii tăi tineri, urmându-l în mormânt...

Hickey râse ascuţit, pătrunzător.

Şobolanii se opriră din chiţcăială.

Hickey spuse:

– Creaturile astea mici simt pericolul. Ele miros moartea.

Ele ştiu.

Gallagher nu rosti nimic, dar răsuflarea lui umplu aerul rece, nemişcat.

Maureen începu să se ridice încetişor.

– Baxter? Ceilalţi...?

Hickey spuse degajat:

– Baxter e mort. Părintele Murphy a fost lovit în faţă şi e pe moarte. Cardinalul totuşi n-are nimic. Zise într-o şoaptă mâhnită: Vezi ce ai *făcut*?

Nu putu spune nimic şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

Hickey se întoarse şi se jucă cu lanterna peste chepengul deschis.

Gallagher spuse:

– Mai bine am pune aici o alarmă.

– Singura alarmă pe care o s-o auzi de-aici, zise Hickey, o să fie cam un chil de exploziv plastic. O să-l pun pe Sullivan să vină şi să-l instaleze. Se uită la Maureen: Ei, plecăm acasă?

Îşi reluară lungul drum în patru labe, înapoi.

Hickey vorbi, în timp ce mergeau:

– Dacă aş fi fost un tânăr, Maureen, m-aş fi îndrăgostit de tine. Semeni atât de mult cu femeile din Mişcare, pe care le-am cunoscut în tinereţea mea. Atâtea femei revoluţionare din alte mişcări sunt nişte stârpituri urâte, nevropate şi psihopate. Noi însă am fost întotdeauna în stare să atragem fete drăguţe, cu capul pe umeri, ca tine. Ai cumva idee de ce? Urmă respirând greoi: Bine, nu trebuie să-mi răspunzi. Obosită? Da, şi eu. Mai încet, Gallagher, bivol mare ce eşti. Mai avem ceva drum de făcut, până când o să putem să ne odihnim. O să ne odihnim cu toţii, împreună, Maureen. În curând, totul se va termina... ne vom elibera de toate grijile noastre, de toate lanţurile noastre... Înainte de răsăritul soarelui... plăcută odihnă... n-o să fie chiar aşa de rău... zău că nu... Mergem acasă.

41

Schroeder intră prin uşa dublă a biroului interior al rectorului.

– Ia te uită cine s-a întors. L-ai sunat pe Flynn?

– Nu fără tine de faţă, Bert. Te simţi mai bine?

Schroeder ocoli masa.

– Te rog, scoală-te de pe scaunul meu, locotenente.

Burke eliberă scaunul.

Schroeder se uită la Burke şi spuse:

– Poţi căra un televizor?

– De ce n-a cerut televizorul de la bun început?

Schroeder se gândi.

Din multe privinţe Flynn nu este un caz clasic. Lucruri mărunte ca cel de a nu cere imediat un televizor... lucruri mărunte care se adună...

Langley spuse:

– Îi ţine pe fenieni izolaţi. Singura lor realitate este Brian Flynn. După conferinţa de presă, va distruge televizorul sau îl va plasa undeva unde numai el şi cu Hickey îl vor putea folosi, pentru a aduna informaţii.

Schroeder dădu din cap.

– N-am ştiut niciodată dacă problema asta a televizorului face parte din cazul respectiv sau din soluţionarea acestuia. Dar dacă ei ni-l cer, noi trebuie să-l dăm. Sună centrala.

– Legătura cu orga din altar.

Îi dădu lui Burke receptorul, porni toate microfoanele, apoi se lăsă pe spate, cocoţându-şi picioarele pe birou.

– Ai legătura, locotenente.

O voce ţâşni prin difuzoare.

– Flynn la aparat.

– Burke.

– Ascultă, locotenente, fă-mi o mare favoare şi stai dracului în cancelarie – cel puţin până la răsăritul soarelui. Dacă sare-n aer catedrala, o să vrei să vezi asta. Lipiţi hârtie pe toate ferestrele şi nu staţi sub candelabre.

Burke era conştient de faptul că era ascultat de două

sute de oameni din complexul catedralei şi că fiecare cuvânt era înregistrat şi transmis la Washington şi la Londra. Şi Flynn ştia şi exploata acest lucru, pentru efect.

– Cu ce te pot ajuta?

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci nu este să întrebi de soarta ostaticilor?

– Ai spus că sunt bine.

– Dar a trecut ceva vreme de-atunci.

– Bine, cum sunt ei *acum*?

– Nimic nou. Doar că domnişoara Malone a făcut o plimbare prin subsolul scund. Dar acum e din nou aici. Arată cam obosită, din câte pot eu vedea. Deşteaptă cum este, a găsit o uşă care dădea din subsolul scund în coridorul care trece pe lângă liftul camerei miresei. Făcu o pauză şi reluă. Oricum, nu vă atingeţi de uşă, pentru că tocmai a fost minată cu destul plastic ca să vă scuture al naibii de tare.

Burke se uită la Schroeder care era deja la celălalt telefon, vorbind cu unul din adjuncţii lui Bellini.

– Înţeleg.

– Bine. Şi-ţi închipui sper, că orice altă intrare pe care o s-o găsiţi, va fi şi ea minată. Şi-ţi închipui şi că tot spaţiul de mers pe brânci este semănat cu mine. Sigur, mă poţi suspecta de minciună sau de înşelătorie dar serios, n-ar fi prea inteligent să-i zici cacialma. Spune asta oamenilor tăi de la ESD.

– Aşa o să fac.

– Oricum, vreau televizorul, spuse Flynn. Adu-l aici, la locul obişnuit. Peste cincisprezece minute.

Burke se uită la Schroeder şi acoperi microfonul.

Schroeder îi zise:

– E un aparat jos, la secretariat. Dar trebuie să obţii ceva de la el în schimb. Cere-i să vorbeşti cu un ostatic.

Burke luă mâna de pe microfon.

– Vreau mai întâi să vorbesc cu părintele Murphy.

– Oh, prietenul tău. N-ar fi trebuit să recunoşti că ai un prieten aici, înăuntru.

– Nu este prietenul meu, e confesorul meu.

Flynn râse zgomotos.

– Iartă-mă, dar mi s-a părut comic. Nu era o doamnă, era soţia mea. Ştii bancul, nu?

Schroeder îşi înăbuşi un surâs.

Burke părea enervat.

– Dă-mi-l!

Vocea lui Flynn îşi pierdu umorul.

– Tu să nu-mi ceri mie nimic, Burke.

– Nu aduc nici un televizor până nu vorbesc cu părintele.

Schroeder dădea furios din cap.

– Las-o baltă, îi şopti el. Nu-i forţa mâna.

Burke continuă:

– Parcă aveam ceva de discutat, nu-i aşa, Flynn?

După o lungă tăcere, Flynn spuse:

– O să-l aduc pe Murphy la poartă. Ne vedem pe no-man’s-land. Peste cincisprezece... nu, chiar peste paisprezece minute şi vezi să nu întârzii. Închise.

Schroeder se uită la Burke.

– Ce dracului de dialog purtaţi voi doi, acolo jos?

Burke nu-l băgă în seamă şi ceru din nou, prin centrală, orga altarului.

– Flynn?

Vocea lui Brian Flynn reveni, oarecum surprinsă.

– Ce mai e?

Burke constată că tremură tot, de furie.

– O regulă nouă, Flynn. Nu închizi până n-am terminat. Ai priceput? Şi trânti receptorul.

Schroeder se ridică în picioare.

– Ce dracu’ se întâmplă cu tine? Chiar n-ai învăţat *nimic*?

– Ah, du-te dracului. Îşi şterse fruntea cu batista.

Schroeder continuă:

– Nu-ţi place să fii la capătul firului care recepţionează, nu? Îţi face praf propria-ţi imagine. Nemernicii ăştia m-au făcut în fel şi chip în seara asta, dar nu m-ai văzut...

– În regulă. Ai dreptate. Scuză-mă.

– Ce tot discuţi cu el acolo, jos? reluă Schroeder întrebarea.

Burke scutură din cap. Era obosit şi începea să-şi piardă

stăpânirea de sine. Ştia că dacă el face greşeli din cauza oboselii, atunci vor face cu toţii.

Sună telefonul. Răspunse Schroeder şi-i trecu receptorul lui Burke.

– Cartierul tău general secret din Police Plaza.

Burke închise toate difuzoarele şi plecă cu telefonul de lângă masă.

– Louise.

Sergentul de serviciu spuse:

– Nimic despre Terri O'Neal. Daniel Morgan – treizeci şi patru de ani. Cetăţean american naturalizat. Născut la Londonderry. Tatăl, protestant din Welsh, mama, catolică irlandeză. Logodnica arestată în Belfast, pentru activităţi IRA. Posibil să fie încă în închisoarea Armagh. O să verificăm cu engle...

– Nu verificaţi *nimic* cu serviciile lor de informaţii sau cu CIA sau cu FBI, fără liber de la mine sau de la inspectorul Langley.

– Bine. Am înţeles. Morgan, continuă ea, are dosar la noi pentru că a fost odată arestat cu ocazia unei demonstraţii, organizată aici, în 1979. Verificat şi eliberat. Adresa lui, YMCA, pe WEST Twenty-third. Mă îndoiesc c-ar mai fi încă acolo. Nu? Citi ce mai era scris pe fişa de arestare şi continuă: Am pus-o la dispoziţia oamenilor noştri şi a detectivilor. O să-ţi trimit o copie a fişei. De asemenea, încă nimic despre Stillway.

Burke închise şi se întoarse spre Langley.

– Haide acum să duc televizorul.

– Despre ce-aţi tot vorbit? îl întrebă Schroeder.

Burke îi întoarse privirile.

– Încerc să găsesc o fisură ca să vă fac mai uşoară munca ta şi a lui Bellini.

– Serios? Ei bine, ăsta-i cel mai mic lucru pe care-l poţi face după ce aţi ratat investigaţia iniţială.

– Dacă n-am fi făcut asta, spuse Burke, n-ai mai fi avut ocazia să negociezi pentru viaţa Arhiepiscopului New York-ului sau pentru siguranţa Catedralei Saint Patrick.

– Mulţumesc. Îţi rămân dator.

Burke îl privi cu atenţie şi avu impresia că Schroeder nu spusese asta doar în derâdere.

Maureen ieşi din spălătorul camerei miresii şi se duse la măsuţa de toaletă. Hainele ei erau puse frumos pe un scaun şi în faţa oglinzii se afla o trusă de prim ajutor. Se aşeză şi deschise trusa.

Jean Kearney stătea în picioare, de o parte, cu pistolul şi se uita la ea. Kearney îşi drese glasul şi spuse, şovăitor:

– Ştii... se mai vorbeşte încă despre tine în Mişcare.

Maureen îşi tampona picioarele cu iod, indiferentă. Zise cu nepăsare, fără să ridice ochii:

– Serios?

– Da, oamenii mai povestesc încă despre faptele tale şi ale lui Brian, înainte să devii trădătoare.

Maureen îşi ridică privirea spre femeia cea tânără. Fusese o afirmaţie nevinovată, fără ostilitate sau maliţie, exact relatarea unui fapt pe care-l aflase de la povestitori – ca povestea lui Iuda. Evanghelia după Armata Republicană. Maureen se uită la buzele şi degetele vineţii ale fetei.

– E frig acolo, sus?

Ea confirmă, dând din cap.

– Groaznic de frig. Asta-i o mică pauză pentru mine, aşa că nu te grăbi.

Maureen observă aşchiile de lemn de pe hainele lui Jean Kearney.

– Faci cumva tâmplărie, în pod?

Kearney întoarse ochii.

Maureen se ridică şi-şi luă fusta de pe scaun.

– Să n-o faci, Jean. Când o să vină timpul, tu şi – Arthur, nu? – tu şi Arthur să nu faceţi ce vi s-o fi spus să faceţi.

– Nu spune asemenea lucruri. Noi suntem loiali – nu ca tine.

Maureen se întoarse şi se uită în oglindă la ea şi apoi se uită la imaginea lui Jean Kearney, din spatele ei. Ar fi vrut să-i spună ceva acestei tinere femei, dar, într-adevăr, nu era nimic de spus cuiva care comisese un sacrilegiu cu bună ştiinţă şi care va comite probabil crime, cât de

curând. Până la urmă Jean Kearney va găsi ea o posibilitate de a scăpa, sau, dacă nu, va muri tânără.

Se auzi un ciocănit şi uşa se deschise puţin. Flynn îşi vârî capul înăuntru şi ochii săi se opriră pe Maureen; privi în altă parte.

– Iartă-mă. Am crezut că eşti gata.

Maureen îşi trase fusta, luă apoi bluza şi se strecură în ea.

Flynn intră în cameră şi privi în jur. Atenţia i se opri asupra bandajelor şi a iodului.

– Istoria are un mod ciudat de a se repeta, nu?

Maureen se încheia la bluză.

– Vezi tu, dacă noi toţi continuăm să facem aceleaşi greşeli, înseamnă că aşa trebuie să fie, nu, Brian?

– Într-o bună zi, o să facem ce trebuie, spuse Flynn, zâmbind.

– M-aş cam îndoi.

Flynn îi făcu un semn lui Jean Kearney şi aceasta plecă fără tragere de inimă, cu o expresie dezamăgită.

Maureen se aşeză la masa de toaletă şi începu să-şi pieptene părul.

Flynn o urmări o vreme, apoi spuse:

– Aş vrea să vorbesc cu tine.

– Te ascult.

– În capelă.

– Suntem absolut singuri, aici.

– Bine... da. Prea singuri. Lumea ar putea vorbi. Nu mă pot compromite şi nici tu nu poţi...

Ea râse, sculându-se în picioare.

– *Despre ce* ar putea vorbi lumea? Zău, Brian... aici, în catedrală, în camera miresei... Ce adunătură de catolici obsedaţi sexual sunteţi cu toţii. Se îndreptă spre el. Bine. Sunt gata. Să mergem.

O apucă de braţe şi o întoarse spre el.

Ea scutură din cap.

– Nu, Brian. E mult prea târziu. Pe chipul lui, se gândea ea, se citea disperarea... aproape spaima.

– De ce voi, femeile, spuneţi întotdeauna asemenea

lucruri? Niciodată nu-i prea târziu; pentru asemenea lucruri, nu există sezoane sau cicluri.

– Dar există, totuşi. Pentru noi, acum e iarnă. Şi n-o să mai fie primăvară – nu, câtă vreme mai trăim noi.

O trase spre el şi o sărută şi, înainte ca ea să poată reacţiona, se întoarse şi ieşi din încăpere.

Rămase în picioare în mijlocul camerei miresei, vreme de câteva secunde, imobilă, apoi mâna ei o luă spre gură şi se aşeză, apăsat, pe buze. Îşi scutură capul.

– Nebunule! Nebun blestemat ce eşti!

Părintele Murphy stătea în strana clerului, cu un pansament aplicat pe maxilarul drept. Alături de el stătea, în picioare, Cardinalul. În aceeaşi strană zăcea întins, pe o parte, Harold Baxter. Torsul gol era bandajat, o lungă dâră de sânge închegat îi traversa spinarea şi o pată roşie, mai mică, i se vedea pe piept. Faţa lui trăda rezultatul loviturilor lui Pedar Fitzgerald. Şutul lui Megan aproape că făcuse să-i dispară un ochi, ascuns în orbită, pe jumătate închis.

Maureen traversă sanctuarul şi îngenunche lângă cei doi bărbaţi. Se salutară, trişti. Maureen îi spuse lui Baxter:

– Hickey mi-a spus că ai murit şi că părintele Murphy e pe moarte.

Baxter scutură din cap.

– Omul ăsta e total nebun.

Se uită împrejur. Flynn, Hickey şi Megan Fitzgerald nu se vedeau nicăieri. Aceasta era într-un fel mai descurajant decât a-i avea în colimator. Simţea cum îşi pierde curajul şi ştia că ceilalţi simţeau acelaşi lucru. Spuse:

– Dacă nu putem evada... fizic, vreau să zic... atunci trebuie să discutăm o modalitate de a supravieţui aici, înăuntru. Trebuie să le ţinem piept, să-i împiedicăm să ne separe şi să ne izoleze. Trebuie să-i *înţelegem pe cei care ne ţin captivi.*

Maureen se gândi o clipă, apoi rosti:

– Da, dar sunt oameni greu de înţeles. Eu nu l-am înţeles niciodată pe Brian Flynn, n-am înţeles niciodată ce-l făcea să meargă mai departe. După toţi aceşti ani, continuă ea

după o pauză, m-am gândit că într-o bună zi voi auzi că a murit sau a suferit o depresiune, ca atâţia alţii, sau că a fugit în Spania, ca atâţia, mult mai mulţi dintre ei, dar el a continuat pur şi simplu să meargă înainte... ca ceva nemuritor, torturat de viaţă, incapabil să moară, incapabil să lase jos sabia care a devenit împovărătoare... Doamne, aproape că mi-e milă de el.

Avea sentimentul neplăcut că, într-un fel, dezvăluirile ei despre Brian Flynn erau neloiale.

Cardinalul îngenunche alături de cei trei. Spuse:

– Am aflat în turn că Brian Flynn este un om cu câte-va credinţe neobişnuite. Este un romantic, un om care trăieşte într-un trecut întunecat. Ideea sacrificiului de sânge – care ar putea fi soluţia finală aici – este compatibilă cu mitologia, legendele şi istoria Irlandei. Pe oamenii ăştia de aici îi înconjoară aura înfrângerii – spre deosebire de aura victoriei finale, cu care este impregnat psihicul americanilor şi al englezilor. Cardinalul păru că reflectează, apoi adăugă: El crede cu adevărat că este un fel de reîncarnare a lui Finn MacCumail. Se uită la Maureen. Te iubeşte încă foarte mult.

Maureen se înroşi şi spuse:

– Asta nu-l va împiedica să mă omoare.

Cardinalul răspunse:

– O să-ţi facă rău doar dacă se va convinge că nu mai ai nici un sentiment pentru el.

Ea se gândi la cele petrecute în camera miresei.

– Deci, ce-ar trebui să fac? Să joc teatru cu el?

Părintele Murphy spuse:

– Presupun că noi toţi vom fi nevoiţi să facem acelaşi lucru, dacă vrem să supravieţuim. Să-i arătăm că ne pasă de el ca om şi cred că cel puţin unora dintre noi le pasă. Mie-mi pasă de sufletul lui.

Baxter dădu încet din cap.

– De fapt, nu ne costă nimic să fim politicoşi... poate doar puţin autorespect. Zâmbi şi continuă: Apoi, când toată lumea se va linişti, vom putea discuta de pe alte poziţii.

– Da, abia aştept, zise Maureen, dând repede din cap.

– Nu v-a ajuns prin ce-aţi trecut, spuse Cardinalul,

neîncrezător.

– Nu, răspunse ea.

Baxter spuse:

– Dacă Flynn ar fi fost singura mea problemă, mi-aş fi încercat norocul cu el. Dar când mă uit în ochii lui Megan Fitzgerald sau ai lui John Hickey... Am discutat mai devreme cu Maureen despre asta şi am ajuns la concluzia că nu aş vrea ca ziarele de mâine să vorbească despre execuţia şi martiriul meu, dar aş vrea să spună „mort într-o încercare de evadare“.

Cardinalul rosti acru:

– Ceea ce s-ar putea citi, „O încercare prostească de evadare... cu puţin înainte de eliberare“.

Baxter se uită la el.

– Am încetat să mai cred într-un aranjament negociat. Acest lucru îmi reduce opţiunile la una singură.

Maureen adăugă:

– Sunt aproape sigură că Hickey vrea cu adevărat să ne omoare şi să distrugă biserica asta.

Baxter se ridică, cu oarecare dificultate.

– Mai există o posibilitate de a scăpa de aici... şi am putea reuşi cu toţii... *Trebuie* să încercăm cu toţii, pentru că altă şansă nu vom mai avea.

Părintele Murphy părea că se lupta cu ceva. Spuse:

– Sunt alături de voi. Se uită la Cardinal.

Cardinalul scutură din cap.

– A fost un miracol că nu am fost omorâţi cu toţii, data trecută. Eu voi continua să insist că...

Maureen căută în buzunarul jachetei şi scoase de acolo o bucăţică albă.

– Ştie careva dintre voi ce este asta? Nu, fireşte că nu. Este un exploziv plastic. Aşa cum am presupus noi, asta cărau Megan şi Hickey jos, în acele valize. Chestia asta este muşuroită în jurul a cel puţin unei coloane de aici, de sub noi. Nu ştiu câte alte coloane au fost pregătite pentru a fi aruncate în aer, dar ştiu bine că două valize cu plastic, bine plasate, sunt suficiente pentru a arunca acoperişul în aer.

Îşi fixă privirea asupra Cardinalului care pălise. Continuă:

– Şi nu văd aici, sus, nici un detonator comandat de la distanţă sau o legătură prin fire. Asta înseamnă că trebuie să presupun că explozia va fi declanşată de un ceas fixat la un anumit moment. Când anume? Maureen se uită la cei trei bărbaţi. Măcar unul din noi trebuie să iasă de aici şi să-i avertizeze pe cei de afară.

Brian Flynn sări peste balustrada băncii de comuniune şi spuse, pe un ton agitat:

– Iar complotaţi? Eminenţă, vă rog, aşezaţi-vă pe tronul vostru slăvit. Domnii răniţi n-au nevoie de consolarea Voastră. Se simt suficient de consolaţi ştiindu-se în viaţă. Domnişoară Malone, pot vorbi cu tine în Capela Fecioarei? Mulţumesc.

Maureen se ridică şi simţi înţepeneala care-i cuprinsese întregul corp. Se îndreptă încet spre scara laterală care cobora în deambulatoriu, apoi intră în Capela Sfintei Fecioare.

Flynn veni în urma ei şi-i arătă o strană mai în spate. Maureen se aşeză.

El rămase în picioare, în interval, alături de ea şi privi capela tăcută. Era altfel decât restul catedralei; arhitectura era mai delicată şi mai rafinată. Pereţii din marmură aveau o nuanţă mai caldă şi vitraliile mai înalte, înguste, erau lucrate în cea mai mare parte în bogate nuanţe de albastru de cobalt. Se uită în sus la una din ferestrele din dreapta intrării. Un chip, semănând foarte tare cu Karl Marx, îi întorcea privirea şi figura respectivă purta într-adevăr un steag roşu într-o mână şi un baros în cealaltă, atacând crucea din vârful unei clopotniţe.

– Da, spuse el pe un ton neutru, când biserica îţi imortalizează chipul pe un vitraliu, înseamnă că ai devenit un mic demon. E ca o fotografie pe un panou de afişaj, celest. Căutat pentru erezie. Flynn arătă în sus, spre vitraliu. Karl Marx. Ciudat.

Maureen se uită la imaginea aceea.

– Ai fi vrut să fie acolo Brian Flynn, nu?

El râse.

– Citeşti în sufletul meu întunecat, Maureen.

Se întoarse şi se uită spre altarul cuibărit în capătul rotunjit al capelei.

– Doamne, câţi bani trebuie să fi înghiţit asemenea locuri.

– Mai bine ar fi fost cheltuiţi pe armament, nu-i aşa?

Se uită la ea.

– Nu fi răutăcioasă cu mine, Maureen.

– Îmi pare rău.

– Adevărat?

– Da, spuse ea, după o mică ezitare.

El zâmbi. Îşi plimbă ochii pe sus, trecând de la Statuia Sfintei Fecioare, din altar, spre fereastra din absida de deasupra.

– Lumina va pătrunde mai întâi prin această fereastră. Sper că nu vom mai fi aici, ca s-o vedem.

Maureen se întoarse brusc spre el.

– Nu o să arunci în aer biserica asta şi nu o să omori nişte ostatici neînarmati. Aşa încât încetează să mai vorbeşti ca şi cum ai fi genul de om care ar face asta.

Puse o mâna pe umărul ei şi ea îi făcu loc. Se aşeză alături de ea şi spuse:

– Ceva nu merge deloc cum trebuie, dacă am lăsat impresia unei cacialmale.

– Poate pentru că te cunosc. Pe toţi ceilalţi, i-ai prostit.

– Dar eu nu prostesc şi nici nu trag nimănui vreo cacialma.

– M-ai împuşca?

– Da... Bineînţeles că imediat după aceea m-aş împuşca şi pe mine.

– Foarte romantic, Brian.

– Sună cumplit, nu-i aşa?

– Da... În sfârşit, oricum, aveam de gând să vorbesc din nou cu tine, dar cu tot ce se întâmplă... Dar uite, acum avem puţin timp.

– Bine, spuse el, mai întâi trebuie să-mi promiţi că nu o să mai încerci să evadezi.

– Bine.

– Vorbesc serios, zise el, uitându-se la ea. Data viitoare,

te vor ucide.

– Şi ce dacă? Mai bine decât să fiu împuşcată în ceafă de tine.

– Nu fi morbidă. Nu cred că se va ajunge aici.

– Dar nici sigur nu eşti.

– Asta depinde acum de lucruri care au ieşit de sub controlul meu.

– Atunci n-ar fi trebuit să te joci cu viaţa mea şi nici cu celelalte vieţi – n-am dreptate? De ce-ţi închipui că cei de afară vor fi rezonabili şi preocupaţi de vieţile noastre, dacă tu nu eşti?

– Ei nu au altă soluţie.

– Nici o altă soluţie decât să fie raţionali şi plini de milă? Ce încredere ai căpătat în omenire! Dacă oamenii s-ar fi comportat astfel, nici unul dintre noi n-ar fi fost aici, acum.

– Sună ca cearta noastră de acum patru ani, pe care n-am mai terminat-o niciodată. Flynn se uită o vreme la vitralii, apoi se întoarse spre ea. O să vrei să vii cu mine, când o să se termine totul, aici?

Maureen se uită în ochii lui.

– Când o să ieşi de aici, o să pleci fie direct la puşcărie, fie direct la cimitir. Nu, mulţumesc.

– Du-te naibii... O să ies de aici la fel de liber şi de viu precum am intrat. Răspunde-mi la întrebare.

– Şi ce-o să se întâmple cu biata Megan? O să-i sfâşii inimioara, Brian.

– Lasă asta. O apucă strâns, de braţ. Mi-e dor de tine, Maureen.

Ea nu răspunse.

– Sunt gata să mă retrag, spuse el. O privi atent. Crede-mă. Îndată ce termin treaba asta. Am învăţat multe din asta.

– Ca, de exemplu?

– Am învăţat ce este important pentru mine. Vezi, tu te-ai retras când ai fost pregătită şi eu o să fac acum acelaşi lucru. Îmi pare rău că nu am fost pregătit odată cu tine.

– Nici unul dintre noi nu crede o iotă din tot ce spui. „Odată intrat, nu mai există ieşire“. Asta mi-aţi trântit în

faţă, tu şi ceilalţi, în toţi aceşti ani, aşa că îţi răspund acum şi eu cu aceleaşi cuvinte. Odată intrat...

– Nu! O trase mai aproape de el. În clipa asta cred că o să mă retrag. De ce nu poţi crede asta, alături de mine?

Brusc se muie toată şi-şi puse mâna peste a lui. Spuse abătută:

– Chiar dacă lucrul ăsta ar fi posibil – există oameni care şi-au făcut planuri privind retragerea ta, Brian, şi aceste planuri nu includ şi o căsuţă la malul mării, în Kerry. Se prăbuşi peste umărul lui. Şi cu mine ce se va întâmpla? Eu tot mai sunt urmărită de IRA din Belfast. Nimeni nu poate face ce am făcut noi cu vieţile noastre şi apoi să spere că va trăi fericit până la adânci bătrâneţi, nu? Când ai auzit ultima oară o bătaie în uşă fără să-ţi sară inima din piept? Chiar crezi că-ţi poţi anunţa retragerea ca un respectabil om politic şi apoi să te aşezi la casa ta şi să-ţi scrii memoriile? Ai lăsat o dâră de sânge dintr-un capăt într-altul al Irlandei, Brian Flynn, şi există oameni – irlandezi şi englezi deopotrivă – care-l vor pe al tău, în schimb.

– Există locuri unde am putea merge...

– Nu pe această planetă. Lumea este foarte mică; adevăr descoperit de atâţia oameni de-ai noştri, care au încercat şi ei, la rândul lor, să fugă. Gândeşte-te numai cum am trăi împreună. Nici unul din noi n-ar putea vreodată ieşi afară după un pachet de ceai măcar, fără să se întrebe dacă nu a fost asta ultima oară când l-a mai văzut pe celălalt. Orice scrisoare îţi poate exploda în faţă. Şi ce s-ar întâmpla dacă ar apare... un copil? Gândeşte-te puţin la asta.

El nu răspunse.

Maureen scutură din cap, încet.

– Eu nu voi trăi aşa. Este suficient că trebuie să-mi fac griji pentru mine. Şi este o uşurare, ca să fiu sinceră cu tine, că nu am pe nimeni altcineva pentru care să-mi fac griji – nici pe tine, nici pe Sheila... aşa că de ce să plec cu tine şi să mă frământ tot timpul, întrebându-mă când or să mă omoare? ... De ce să te frămânţi tu, întrebându-te când vor pune mâna pe mine?

Flynn se uită la pardoseala dintre strane, apoi în sus, la

altar.

– Dar... ţi-ar plăcea să... Vreau să zic, dacă ar fi posibil...?

Maureen închise ochii.

– Am vrut asta, odată. Şi cred că încă mai vreau asta, serios. Dar nu aşa stă scris în steaua noastră, Brian.

El se ridică dintr-o dată şi se mişcă pe intervalul dintre strane.

– Bine... atâta vreme cât vrei asta... Îmi pare bine că ştiu, Maureen. O să adaug numele Sheilei pe listă, mai spuse el.

– Nu aştepta nimic în schimb.

– Nu aştept. Să mergem atunci.

– Te superi dacă eu o să rămân aici, în capelă?

– Nu, nu. Dar nu eşti în siguranţă, aici. Megan...

– Dumnezeule, Brian, vorbeşti despre ea ca şi cum ar fi un câine turbat la pândă să omoare oiţa care se rătăceşte de turmă.

– Este puţin... vindicativă...

– Vindicativă? Dar ce i-am făcut eu, vreodată?

– Ea... te acuză în parte pe tine pentru prinderea fratelui ei... Nu este un lucru raţional, ştiu bine asta, dar ea e...

– Însetată de sânge. Pentru numele lui Dumnezeu, cum te-ai putut înhăita cu sălbatica asta? Aşa se schimbă oare tineretul Irlandei de Nord?

Flynn se uită înapoi, spre intrarea capelei.

– Poate. Războiul este singurul lucru pe care-l cunosc ei... singurul lucru pe care l-a cunoscut Megan, de când era doar un copil. A devenit un lucru obişnuit, la fel ca balurile şi picnicurile de pe vremuri. Tinerii ăştia nici măcar nu-şi mai amintesc cum arăta centrul Belfast-ului, odinioară. Deci nu-i poţi acuza. Înţelege asta.

Maureen se ridică în picioare.

– Ea depăşeşte puţin psihoza războiului. Tu şi cu mine, Brian... sufletele *noastre* nu sunt moarte, nu?

– Noi ne mai amintim câte ceva din viaţa de dinainte de a fi început nenorocirile.

Maureen se gândi la Jean Kearney. Îşi rememoră chipurile celorlalţi.

– Noi am început totul, ştii bine.

– Nu. Cealaltă parte a început totul.

– Şi care e diferenţa? Cu mult înainte ca totul să se termine, ţării noastre i se vor lăsa prin testament copii care tremură prin colţuri întunecate. Noi perpetuăm starea asta şi va fi nevoie de o generaţie, ca să se uite totul.

El scutură din cap.

– Mă tem că de mai multe. Irlandezii nu uită într-o singură generaţie. Ei pun totul pe hârtie şi citesc şi recitesc şi povestesc despre asta, în jurul focului de turbă. Şi adevărul este că tu, eu şi cu Megan suntem produsul celor petrecute cu mult înaintea problemelor de acum. Masacrele lui Cromwell s-au întâmplat nu mai departe de săptămâna trecută, marea foamete a fost ieri, revolta şi războiul civil, azi dimineaţă. Întreabă-l pe John Hickey. El îţi va confirma asta.

Maureen respiră adânc.

– Aş vrea să nu fi avut atât de al naibii de multă dreptate, în tot ce ai spus.

– Aş vrea să nu fi avut nici tu atât de multă dreptate în ce ne priveşte pe noi doi. Vino.

Ieşi în urma lui, din tihna capelei.

42

Flynn coborî treptele sacristiei şi-i văzu pe Burke şi pe Pedar Fitzgerald uitându-se unul la altul. Pe platformă, alături de Burke, se afla un televizor portabil.

Flynn îi spuse lui Fitzgerald:

– Peste cinci minute, îl aduci aici pe popă.

Fitzgerald îşi agăţă Thompsonul pe umăr şi plecă.

Burke se uită atent la Flynn. Părea obosit, poate chiar trist.

Flynn scoase detectorul de microfoane şi-l trecu peste televizor.

– Prin temperament şi profesiune, suntem amândoi nişte oameni bănuitori. Doamne, câtă singurătate, totuşi, nu?

– De ce această bruscă melancolie?

Flynn scutură încet din cap.

– Mă tot gândesc că povestea asta nu se va termina cu bine.

– Aproape că-ţi pot garanta asta.

Flynn zâmbi.

– Eşti o binevenită uşurare, după fundul ăla de Schroeder. Tu nu mă plictiseşti cu vorbe dulci sau cu vrăjeli despre renunţare.

– Ei bine, află că mi-e groază s-o zic după acest compliment, dar *ar trebui* să renunţi.

– N-aş putea, chiar dacă aş vrea. Maşinăria asta pe care am asamblat-o nu are un cap adevărat, un creier adevărat. Dar are multe accesorii ucigătoare... înăuntrul şi în afara catedralei, fiecare din ele fiind prevăzut cu resort care reacţionează în anumite condiţii. Eu nu mai sunt altceva decât creatorul acestei alcătuiri – şi care se află în afara acestui organism... Să zicem că vorbesc în numele lui, dar nu *din interiorul* lui. Înţelegi?

– Da. Burke nu putea spune dacă acest pesimism era prefăcut. Flynn era un bun actor, fiecare replică a lui având ca scop să creeze o iluzie, să producă reacţia dorită.

Flynn dădu din cap şi se lăsă greu pe bare.

Burke avea impresia că Flynn se lupta cu el însuşi, o luptă care-l slăbea destul de mult.

După o vreme, Flynn spuse:

– În sfârşit, uite ce voiam să vorbesc cu tine. Hickey şi cu mine am ajuns la concluzia că Martin l-a răpit pe arhitectul Catedralei Saint Patrick. De ce, o să mă întrebi tu? Ca voi să nu puteţi plănui şi porni un atac reuşit împotriva noastră.

Burke se gândi la cele spuse. Desigur, ar fi fost mai mult optimism în cancelarie şi în reşedinţa Cardinalului, dacă George Stillway ar fi stat în clipa de faţă aplecat asupra planurilor, alături de Bellini. Burke încerca în minte să pună totul cap la cap. Fenienii îl rataseră pe Stillway; asta era, de acum, clar. Maureen Malone n-ar fi găsit ea o trecere neasigurată, dacă Stillway ar fi fost acolo, pentru că Stillway, oricât de curajos ar fi fost el, după cincisprezece minute petrecute cu asemenea oameni, ar fi scuipat tot ce ştia.

Şi nu mai era nici atât de greu de crezut că maiorul Martin anticipase importanţa lui Stillway şi pusese mâna pe el înainte ca fenienii să fi putut da de urma lui. Dar ca să crezi toate astea, trebuia să crezi despre maiorul Martin nişte lucruri foarte urâte şi înfiorătoare.

Flynn rupse tăcerea.

– Înţelegi, acum? Martin nu vrea ca poliţia să se mişte prea repede. Vrea să tărăgăneze lucrurile – vrea să se apropie termenul limită, de la răsăritul soarelui. Probabil că v-a şi sugerat să obţineţi o prelungire a termenului, nu?

Burke nu răspunse.

Flynn se aplecă şi mai mult.

– Şi fără un plan de atac bine făcut, sunteţi gata să-l credeţi. Dar să-ţi spun ceva, la 6:03 a.m. această catedrală nu va mai fi. Dacă veţi ataca, oamenii voştri vor fi măcelăriţi rău de tot. Singurul mod în care toate astea se pot sfârşi fără vărsare de sânge este acceptarea condiţiilor *mele. Tu,* unul, crezi că v-am învins. Aşa încât, înghite această blestemată de mândrie de tipul Coasta Normandiei – Iwo Jima[1] şi spune-le tâmpiţilor ălora că totul s-a sfârşit şi

[1] Iwo Jima – Insulă în Pacific, capturată de forţele SUA, în 1945. (N. tr.)

hai să mergem cu toţii acasă.

– N-o să asculte aşa ceva.

– *Obligă-i* să asculte!

Burke spuse:

– Pentru cei de afară, fenienii nu pot fi egalii poliţiei şi ai guvernului, la fel cum nu pot fi cei din banda care ameninţă străzile New York-ului şi care îşi spun Păgânii. Ei nu *pot* trata cu tine, Flynn. Ei sunt obligaţi prin lege să te aresteze şi să te arunce în temniţă, cot la cot cu tâlharii şi violatorii, pentru că asta sunt, de fapt, toţi teroriştii – tâlhari, criminali şi violatori, pe o scară oarecum mai mare...

– Taci!

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic, apoi Burke reluă, pe un ton mai calm:

– Eu îţi spun cum gândesc ei. Eu îţi spun ceea ce Schroeder n-o să-ţi spună. Este adevărat că am pierdut, dar este la fel de adevărat şi că nu vom – nu putem – capitula. Tu poţi capitula... În mod onorabil... poţi negocia cele mai bune condiţii posibile, poţi depune armele...

– Nu. Nimeni de aici nu va putea accepta nimic mai mult decât v-am cerut.

Burke dădu din cap, aprobator.

– În regulă. O să transmit asta... Poate că încă mai putem găsi ceva care să te salveze pe tine şi pe oamenii tăi, să-i salveze pe ostatici şi să salveze catedrala... Dar pe cei din lagăre... Scutură capul. Niciodată Londra nu va...

Flynn scutură şi el din cap.

– Totul sau nimic.

Cei doi bărbaţi se închiseră în tăcere, fiecare din ei conştient că spusese mai mult decât intenţionase. Fiecare dintre ei era conştient, de asemenea, că pierduse ceva ce fusese pe cale să se clădească între ei.

Se auzi vocea lui Pedar Fitzgerald:

– Părintele Murphy.

Flynn se întoarse şi-i strigă:

– Trimite-l jos.

Preotul coborî nesigur scara de marmură, sprijinindu-şi de balustradă trupul masiv. Zâmbi printre bandaje şi spuse

cu o voce înăbuşită:

– Patrick, mă bucur că te văd. Întinse mâna printre gratii.

– Te simţi bine? întrebă Burke, luându-i mâna.

Murphy dădu din cap, în semn că da.

– A fost cât pe-aci. Dar Dumnezeu nu mă vrea, încă.

Burke îi dădu drumul la mână şi şi-o retrase pe a lui.

Flynn puse mâna pe grilaj.

– Dă-mi-o.

Burke îşi desfăcu mâna şi Flynn îi smulse o bucăţică de hârtie.

Flynn despături hârtia şi citi cuvintele scrise cu creionul. *Hickey a transmis ultimul mesaj prin soneria confesionalului.* Urma o apreciere destul de corectă a numărului apărătorilor Catedralei. Flynn se încruntă citind prima propoziţie: *Hickey a transmis ultimul mesaj...* Ce înseamnă asta?

Flynn băgă hârtia în buzunar şi-şi ridică privirea. Nu se citea mânie în glasul său.

– Sunt mândru de oamenii ăştia, Burke. Au arătat că au ceva în cap. Până şi sfinţii ăştia doi ne-au dat bătaie de cap, crede-mă.

Burke se întoarse spre Murphy.

– Are vreunul dintre voi nevoie de doctor?

Murphy dădu din cap.

– Nu. E drept, suntem cam sleiţi, dar aici nu ne poate ajuta nici un doctor. Ne descurcăm noi.

Flynn interveni:

– Ajunge, părinte. Acum întoarce-te la ceilalţi.

Murphy ezită şi aruncă o privire în jur. Se uită la lanţ şi la lacăt, apoi se uită la Flynn, care stătea în picioare, tot atât de înalt ca şi el, dar nu aşa de greoi.

Flynn simţi pericolul şi se dădu înapoi. Mâna dreaptă şi-o ţinea în jos, dar poziţia degetelor sale sugera că erau gata să înşface pistolul.

– Am mai fost ciomăgit de preoţi, înainte, aşa că v-am rămas dator, la toţi, cu câteva lovituri bune. Nu-mi da ocazia. Pleacă.

Murphy dădu din cap, se întoarse şi o luă în sus, pe scări.

Strigă, peste umăr:

– Pat, spune-le celor de afară că nu ne este frică.

Burke răspunse:

– Ei ştiu asta, părinte.

Murphy rămase în uşa criptei câteva secunde, apoi se întoarse şi dispăru după curba scării.

Flynn îşi vârî mâinile în buzunare. Se uită în jos, la pardoseală, apoi începu să ridice încet capul, până când întâlni privirea lui Burke. Vorbi fără urmă de răutate:

– Promite-mi ceva, locotenente – promite-mi ceva în noaptea asta...

Burke aştepta.

– Uite ce să-mi promiţi – că dacă vor ataca, vei fi alături de ei.

– Ce...?

Flynn continuă:

– Pentru că, vezi tu, dacă ştii că nu eşti implicat la acest nivel, atunci subconştientul tău va prevala şi n-ai să mai vezi lucrurile pe care ar trebui să le vezi şi n-ai să mai spui acolo lucrurile pe care ar trebui să le spui. Iar după asta, n-ai să mai trăieşti atât de comod cu tine însuţi. Ştii ce vreau să spun.

Burke îşi simţi gura uscată. Se gândi la nesăbuinţa lui Schroeder. Era o noapte proastă pentru cei din eşalonul din spate. Linia frontului se apropia tot mai mult. Se uită în sus la Flynn şi dădu aproape imperceptibil din cap.

Flynn confirmă, fără un cuvânt, înţelegerea lor. Îşi întoarse privirea de la Burke şi spuse:

– Să nu mai părăseşti cancelaria.

Burke nu răspunse.

– Rămâi în zonă. Rămâi în zonă, mai ales la apropierea răsăritului.

– Aşa voi face.

Flynn se uită dincolo de Burke, în sacristie, şi-şi aţinti privirea asupra altarului preoţilor, din mica capelă din spate şi care se afla chiar sub altarul din Capela Sfintei Fecioare. Existau şi aici, în spatele acestui altar, ferestre gotice arcuite, dar aceste ferestre subterane, iluminate artificial,

din spate, de o lumină blândă, cu geamurile lor care priveau spre răsărit, erau inundate de un răsărit fals, perpetuu. Renunţă să mai privească spre ele şi spuse:

– Mi-am petrecut o bună parte din viaţă lucrând în orele întunecate, dar niciodată nu am fost atât de înfricoşat ca acum, la vederea răsăritului soarelui.

– Ştiu ce simţi.

– E bine... Cei de afară sunt şi ei înspăimântaţi?

– Cred că da.

Flynn dădu încet din cap.

– Mă bucur. Nu e bine când eşti numai tu singur înfricoşat.

– Nu.

Flynn spuse:

– Într-o bună zi – dacă va mai exista o zi după cea de astăzi – o să-ţi spun o poveste despre Whitehorn Abbey – şi despre acest inel. Lovi cu el în grilaj.

Burke se uită la inel; bănuia că era un fel de talisman. Părea că magia era întotdeauna prezentă când avea de a face cu oameni, care trăiau atât de aproape de moarte şi, mai ales cu irlandezi.

Flynn se uită în jos.

– S-ar putea să ne mai vedem, mai târziu.

Burke dădu din cap şi o luă în jos, pe scări.

43

Brian Flynn se opri lângă draperia prin care se intra în confesional, uitându-se la micuţul buton alb, montat pe glaf. *Hickey a trimis ultimul mesaj...* Flynn se întoarse în direcţia de unde auzea apropiindu-se paşi.

Hickey se opri şi se uită la ceasul de la mână.

– E timpul să ne întâlnim cu presa, Brian.

– Povesteşte-mi despre soneria asta, spuse Flynn uitându-se la Hickey.

Hickey privi înspre confesional.

– Ah, chestia asta. N-am ce să-ţi spun. L-am prins pe Murphy încercând să transmită un mesaj, în timp ce se confesa – *un preot,* Brian, ţi-ar fi trecut prin cap aşa ceva? Oricum, cred că e vorba de o sonerie pentru cancelarie. În concluzie, am trimis şi eu câteva cuvinte alese, de genul celor care nu s-au auzit niciodată într-un dormitor preoţesc. Hickey râse.

Flynn zâmbi şi el, forţat, dar explicaţia lui Hickey conţinea mai multe întrebări decât răspunsuri. *Hickey a trimis ultimul mesaj...* Cine trimisese mesajul anterior, sau mesajele? Spuse:

– Ar fi trebuit să mă informezi.

– Ah, Brian, răspunderile comenzii tale sunt atât de grele, încât nu poţi fi plictisit cu orice detaliu fără importanţă.

– Oricum...

Flynn se uită la faţa albă ca varul a lui Hickey şi văzu că licărirea plină de bunăvoinţă din ochii acestuia se transformase într-o privire fixă, arzătoare, a cărei semnificaţie era inconfundabilă. Îşi imagină chiar că aude o voce spunându-i: *Opreşte-te aici!* Se întoarse.

Hickey zâmbi şi bătu uşor în ceasul de la mână.

– E timpul să mergem să le frecăm ridichea, băiete.

Flynn nu făcu nici o mişcare spre lift. Ştia că ajunsese la un moment de criză în relaţiile sale cu John Hickey. Un fior îi străbătu şira spinării şi îl cuprinse un sentiment de frică, cu

totul altfel decât orice frică obişnuită, pe care o simţise vreodată. *Ce am dezlănţuit*?

Hickey intră în culoarul boltit de lângă confesional şi de aici în holul care ducea la camera miresei. Se opri în faţa uşii de stejar a liftului şi deconectă alarma. Începu, încet, să dezactiveze mina.

Flynn veni în spatele lui.

Hickey neutraliză mina.

– Asta e... O voi monta la loc, după ce cobori.

Deschise uşa de stejar, scoţând la iveală uşile glisante ale liftului.

Flynn se apropie.

Hickey spuse:

– Când te întorci, baţi în uşa de stejar. De trei ori, lung, de două ori, scurt. O să ştiu că eşti tu şi o să dezamorsez din nou mina. Se uită la Flynn: Noroc.

Flynn păşi mai aproape şi se uită la uşile cenuşii ale liftului, apoi la mina care atârna de uşa de stejar, pe jumătate deschisă. *O să ştiu că eşti tu şi o să dezamorsez din nou mina...* Se uită în ochii lui Hickey şi spuse:

– Am o idee mai bună.

Inspectorul Langley şi Roberta Spiegel aşteptau în holul puternic luminat, la subsol. Împreună cu ei se aflau poliţişti de la ESD şi trei ofiţeri de la Informaţii. Langley se uită la ceas. Trecuse de zece. Îşi lipi urechea de uşile liftului. Nu auzi nimic şi se îndreptă.

– Nemernicul ăsta, spuse Roberta Spiegel, se lasă aşteptat de trei reţele de televiziune şi de toate staţiile locale. Complexul lui Mussolini – lasă-i să aştepte, până când turbează de atâta aşteptare.

Langley dădu din cap, conştient că asta era exact ce simţea el, aşteptându-l pe Brian Flynn să păşească prin uşile cenuşii ale liftului.

Brusc, tăcerea coridorului fu spartă de zgomotul făcut de motorul liftului. Zgomotul devenea tot mai puternic, pe măsură ce liftul cobora din holul care dădea spre camera miresei, în subsol. Uşile începură să se deschidă.

Langley, cei trei de la Informaţii şi poliţiştii îşi îndreptară, fără să-şi dea seama, spinările. Roberta Spiegel îşi trecu mâna prin păr. Îşi simţea inima, în piept.

Uşa se deschise, scoţându-l la iveală nu pe Flynn ci pe John Hickey. Acesta păşi în hol, zâmbind.

– Finn MacCumail, comandantul fenienilor, vă transmite respectul şi regretele sale. Hickey privi în jur şi continuă: Şeful meu este un om suspicios – tocmai de aceea a şi rămas atâta vreme în viaţă. A avut, cred eu, o premoniţie în ce priveşte expunerea sa la pericolele inerente într-o asemenea situaţie. Hickey se uită spre Langley. Este un om grijuliu, care nu a vrut să vă supună unei asemenea tentaţii, pe dumneavoastră sau pe aliaţii britanici. Aşa încât m-a trimis pe mine, devotatul său locotenent.

Lui Langley nu-i prea venea să creadă că Flynn se temuse de o cursă – nu cu patru ostatici care să-i garanteze siguranţă. Spuse:

– Desigur, sunteţi John Hickey.

Hickey se înclină uşor.

– Fără doar şi poate, mărturisesc.

– Este numărul dumneavoastră, dădu Langley din umeri.

Hickey zâmbi.

– Exact. Şi cu cine am plăcerea să vorbesc?

– Inspector Langley.

– Ah, da... Şi doamna? Se uită la Spiegel.

Spiegel spuse:

– Sunt Roberta Spiegel. Lucrez cu primarul.

Hickey se înclină din nou şi-i strânse mâna.

– Da. V-am auzit odată, la radio. Sunteţi cu mult mai frumoasă decât mi-am imaginat, după voce. Făcu un gest de scuză. Vă rog, nu interpretaţi greşit.

Spiegel îşi retrase mâna şi nu spuse nimic. Trăi experienţa, străină ei, de a nu fi în stare să dea un răspuns.

– Să mergem, spuse Langley.

Hickey nu-l băgă în seamă şi se întoarse înspre coridor.

– Şi aceşti oameni? Hickey se apropie de un ESD-ist înalt şi-i citi numele de pe ecuson. Gilhooly. Îi luă mâna, strângându-i-o repetat. Îmi place muzicalitatea numelor

galice, cu sunetele lor calde. Am cunoscut un Gilhooly, în Tullamore.

Poliţistul părea încurcat. Hickey o luă în sus şi în jos pe coridor, dând mâna cu fiecare şi spunându-le pe nume.

Langley schimba priviri cu Spiegel. Şopti:

– Pe lângă el, Mussolini pare un biet copil de scaldă.

Hickey strânse mâna ultimului poliţist, un ESD-ist uriaş, cu o vestă antiglonţ şi o puşcă cu lunetă.

– Dumnezeu să te aibă în pază în noaptea asta, băiete. Sper că următoarea noastră întâlnire să aibă loc în împrejurări mai fericite.

– Acum putem merge? îl întrebă Langley, pierzându-şi răbdarea.

– După dumneata, inspectore, spuse Hickey. Îşi potrivi paşii cu cei ai lui Langley şi Spiegel. În urma lor, veneau cei trei de la Informaţii. Ar fi trebuit să mi-i prezinţi. I-ai ignorat – le-ai ignorat demnitatea de oameni. Cum îi poţi convinge pe oameni să te urmeze, dacă îi tratezi ca pe nişte *jackstraws*?[1]

Cum Langley nu prea era el sigur ce era ăla un *jackstraw,* preferă să nu răspundă.

Hickey continuă:

– În vremurile de demult, luptătorii se salutau unii pe ceilalţi înainte de bătălie. Iar cel ce urma să fie executat, strângea mâna călăului său, ba chiar îl binecuvânta, în semn de respect şi compasiune. A sosit momentul să reaşezăm războiul şi moartea pe baze personale.

Langley se opri în faţa unei uşi moderne, din lemn.

– Corect. Se uită la Hickey. Aici e sala pentru conferinţe de presă.

– N-am mai apărut niciodată la televizor. Trebuie să mă machiez?

Langley arătă spre cei trei de la Informaţii şi-i spuse lui Hickey:

– Înainte de a te lăsa înăuntru, trebuie să te întreb dacă

[1] Jack Straw, nume sau poreclă a unui conducător al răscoalei lui Wat Tyler, din Anglia, 1381; joc cu „beţişoare vibrante“; sperietoare; om de paie, nulitate. (N. tr.)

eşti înarmat.

– Nu. Dumneata eşti?

Langley făcu un semn cu capul unuia dintre oameni, care scoase un detector de metale, trecându-l peste trupul lui Hickey.

– Poate că o să găseşti în mine glonţul ăla englezesc, pe care-l port din ’21, spuse Hickey.

Detectorul nu făcu nici un zgomot şi Langley se întinse şi deschise uşa. Hickey pătrunse în încăpere şi zgomotele conversaţiei muriră dintr-o dată. Sala pentru conferinţe de presă, de sub sacristie, era o încăpere prelungă, cu pereţii îmbrăcaţi în panouri luminoase şi cu tavanul capitonat cu plăci antifonice. Câteva mese de joc erau grupate în jurul unei lungi mese de conferinţă, amplasată la mijloc. Cabluri pentru aparatele de filmat şi instalaţiile electrice atârnau din trape aflate în tavan. Hickey se uită încet de jur-împrejurul încăperii, examinând chipurile celor care se uitau la el.

Un reporter, David Roth, ales drept purtător de cuvânt, se ridică şi se prezentă. Arătă spre un scaun din capul lungii mese.

Hickey se aşeză.

Roth spuse:

– Sunteţi Brian Flynn, omul care îşi zice Finn MacCumail?

Hickey se lăsă pe spate şi se aşeză comod.

– Nu, sunt John Hickey, omul care îşi zice John Hickey. Aţi auzit de mine, fireşte, şi când o să termin, o să mă cunoaşteţi destul de bine. Se uită în jurul mesei. Vă rog, acum este rândul dumneavoastră să vă prezentaţi.

Roth păru surprins, apoi se prezentă şi arătă spre un reporter. Fiecare bărbat şi femeie din încăpere, inclusiv, la cererea lui Hickey, tehnicienii, îşi rostiră numele.

Hickey dădea din cap, cu bunăvoinţă, spre fiecare. Spuse:

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Sper că întârzierea mea nu i-a determinat pe reprezentanţii guvernelor implicate să plece.

– Ei nu participă, spuse Roth.

Hickey îşi compuse o expresie jignită şi dezamăgită.

– Ah, înţeleg... Mă rog, bănuiesc că nu vor să se arate în public cu o persoană ca mine. Zâmbi cu toată faţa. De fapt, nici despre mine n-aş vrea să se creadă c-am intrat în cârdăşie cu ei. Râse, apoi îşi scoase pipa şi o aprinse. Bine, să-i dăm drumul atunci.

Roth îi făcu semn unui tehnician şi reflectoarele se aprinseră. Un alt tehnician măsură lumina, pe chipul lui Hickey, în timp ce o femeie cu o trusă de machiaj se apropie de el. Hickey o împinse uşor şi aceasta se îndepărtă repede.

Roth spuse:

– Există o anumită schemă pe care doriţi s-o urmăm?

– Da. Eu vorbesc şi dumneavoastră ascultaţi. Dacă o să ascultaţi fără să vă pice capul sau să vă scobiţi în nas, atunci, după aceea, voi răspunde şi la întrebări.

Câţiva reporteri pufniră în râs.

Tehnicienii terminară reglarea aparaturii şi unul dintre ei strigă:

– Domnule Hickey, puteţi spune ceva pentru proba de microfon?

– Probă de microfon? În regulă. O să vă cânt un vers din *Oameni în spatele sârmei ghimpate* şi, când am terminat, o să vă rog să începeţi. În noaptea asta am mult de lucru, începu să cânte cu o voce joasă, spartă:

Pe îngustele străzi din Belfast,
Ascunşi de-ntunericul primei dimineţi,
Soldaţii britanici iar apărură la jaf,
Micuţele case distrugând cu dispreţ.
La plânsetele copiilor, nepăsători,
Târându-i pe taţi din paturile lor,
Bătându-le fiii, pe când bietele mame
Neajutorate privesc, sângele care ţâşneşte...

– Mulţumesc, d-le Hickey.

Hickey cântă şi refrenul:

Blindate şi tancuri şi tunuri,
Fiii să ni-i răpească, veniră.

Dar, unul câte unul, toţi se vor ridica,
În spatele celor din spatele sârmei ghimpateee!

– Mulţumesc, domnule.

Se aprinse lumina de filmare. Cineva strigă:

– Suntem în direct!

Roth se uită în aparat şi spuse:

– Bună seara. Aici David...

Hickey se auzea cântând în continuare:

Fără judecată şi fără juraţi,
Şi bineînţeles, fără de crimă,
A fi irlandez, e unica vină,
Deci, din tată-n fiu, noi suntem vinovaaţi...

Roth se uită în dreapta.

– Mulţumesc...

Adevărul în lume să-l răspândiţi,
Oamenii lui Cromwell din nou au venit
Şi din nou numele Angliei e pângărit,
În ochii celor cinstiţi..

Roth îi aruncă o privire lui Hickey, care părea că terminase. Roth se uită din nou în aparat.

– Bună seara, sunt David Roth şi transmitem în direct... aşa cum puteţi vedea şi dumneavoastră... din sala de conferinţe de presă a Catedralei Saint Patrick. Nu departe de unde ne aflăm, un număr pe care nu-l cunoaştem de luptători înarmaţi din IRA...

– Fenieni! ţipă Hickey.

– Da... Fenieni... au ocupat catedrala şi au luat patru ostatici: Cardinalul...

– Cunosc ei toate astea! strigă Hickey.

Roth părea enervat.

– Da... Alături de noi se află, în seara aceasta, domnul John Hickey, unul dintre... fenieni...

– Pune camera pe mine, Jerry, spuse Hickey. Aici – perfect.

Hickey zâmbi în aparat şi începu:

– Bună seara şi La mulţi ani cu ocazia Sfântului Patrick. Sunt John Hickey, poet, cărturar, soldat şi patriot. Se instală

înapoi în scaun. M-am născut în 1905 sau cam pe-acolo, din părinţii Thomas şi Mary Hickey, într-o căsuţă aflată în apropiere de Clonakily, în Comitatul Cork. În 1916, când nu eram încă decât un puşti, mi-am servit ţara, ca mesager în slujba Armatei Republicane Irlandeze. A doua zi de Paşti, în 1916, m-a prins în sediul asediat al Poştei Centrale din Dublin, alături de poetul Padraic Pearse, de liderul laburist James Connoly şi de oamenii lor, printre care tata, Thomas. Eram încercuiţi de Regimentul de Puşcaşi Irlandezi şi de Artileria Irlandeză, lacheii Armatei britanice.

Hickey îşi reaprinse pipa, acordându-şi timp, apoi continuă:

– Padraic Pearse a citit o proclamaţie de pe treptele Poştei Centrale şi cuvintele lui îmi sună şi astăzi în urechi, îşi drese glasul şi cu o voce de stentor, citi: „Bărbaţi şi femei din Irlanda – în numele lui Dumnezeu şi al generaţiilor dispărute, de la care îşi primeşte străvechea ei tradiţie şi naţionalitate, Irlanda, prin noi, îşi cheamă copiii, să lupte sub stindardul ei, pentru libertate.“

Hickey continuă, întreţesând un amestec de istorie şi fantezie, fapte şi prejudicii personale, plasându-se în mijlocul unora dintre cele mai renumite evenimente ale deceniilor care au urmat revoltei din a doua zi de Paşti.

Majoritatea reporterilor se aplecară în faţă, ascultând cu interes; câţiva dintre ei păreau nerăbdători sau intrigaţi.

Hickey ignora plin de candoare reporterii, camerele de luat vederi şi reflectoarele. Din când în când mai făcea câte o referire la catedrală, ca să menţină treaz interesul tuturor, apoi trecea la câte o lungă polemică împotriva guvernului britanic sau american, sau a guvernelor divizatei Irlande, atent întotdeauna să nu-şi verse cumva mânia asupra populaţiei din aceste ţinuturi.

Vorbi despre suferinţele sale, despre rănile sale, despre tatăl său martirizat, despre prietenii săi morţi, despre iubirea lui pierdută, chemând pe nume fiecare umbră. Radia, vorbind despre triumfurile sale revoluţionare şi se încrunta când prevestea viitorul întunecat al Irlandei divizate. În final, căscă şi ceru un pahar cu apă.

Roth profită de această ocazie să întrebe:

– Ne puteţi spune exact cum aţi pus mâna pe catedrală? Care sunt pretenţiile voastre? Veţi omorî ostaticii şi veţi distruge catedrala dacă...

Hickey ridică mâna.

– Băiete, n-am ajuns încă aici. Unde rămăsesem? Ah, da. O mie nouă sute cincizeci şi şase. În acest an, IRA, acţionând din sud, a început o campanie împotriva celor şase comitate din Nord, ocupate de englezi. Eu conduceam un pluton alcătuit din bărbaţi şi femei, în apropiere de Pădurea Doon, unde am fost ambuscaţi de un întreg regiment de trupe britanice paraşutate, sprijinit de criminala Poliţie Regală din Ulster. Şi Hickey o ţinu tot aşa.

Langley îl urmărea din colţul lui, uitându-se totodată şi la reprezentanţii presei. Păreau nefericiţi, dar Langley presupuse că Hickey se descurca mai bine cu publicul decât cu presa. Avea un stil narativ greoi... avea o simplitate, aproape o lipsă de maturitate – transpira, fuma, se scărpina – lucruri de multă vreme nemaivăzute la televizor.

John Hickey – instalat acum comod în cincizeci de milioane de cămine americane – devenea un erou popular. Langley n-ar fi fost surprins dacă cineva i-ar fi spus că afară, pe Madison Avenue, vânzători ambulanţi etalau T-shirturi cu chipul lui John Hickey.

44

Brian Flynn stătea în picioare lângă altar, urmărind televizorul montat pe altar.

Maureen, părintele Murphy şi Baxter stăteau în stranele clerului, urmărind şi ascultând în tăcere. Cardinalul stătea aproape imobil, privind din jilţul său în jos, la televizor, cu vârfurile degetelor strâns apăsate unele de altele.

Multă vreme, Flynn rămase tăcut, apoi spuse fără să se adreseze cuiva anume:

– De cursă lungă bătrânul, nu?

Maureen se uită la el, apoi îl întrebă:

– De ce nu te-ai dus chiar tu, Brian?

Flynn se uită la ea, dar nu spuse nimic.

Maureen se aplecă spre părintele Murphy:

– De fapt, Hickey este un orator eficient. Se opri, meditând. Aş dori să existe o modalitate de a obţine o asemenea platformă publică fără să faci ceea ce au făcut ei.

Murphy spuse, uitându-se la ecran:

– Cel puţin dă frâu liber frustrărilor atâtor irlandezi, nu?

Baxter îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu dă frâu liber frustrărilor nimănui – aţâţă pasiuni demult stinse. Şi cred că mai şi înfloreşte şi deformează puţin totul, nu-i aşa? Cum nimeni nu-i răspunse, Baxter continuă: Uite, de exemplu: dacă ar fi fost ambuscat de un regiment de trupe paramilitare, nu s-ar mai fi aflat acum aici, să ne vorbească despre asta...

Maureen interveni:

– Nu asta e problema...

Flynn, care ascultase discuţia, se uită la Baxter.

– Harry, şovinismul tău este evident. Trăiască Britannia! Britannia îi conduce pe irlandezi. Irlanda – primul avanpost al imperiului şi destinat să fie şi ultimul.

– Individul e un demagog şi un şarlatan nenorocit, îi spuse Baxter lui Flynn.

Flynn râse.

– Nu, este *Irlandez.* Uneori, între noi tolerăm o rearanjare poetică a unor fapte binecunoscute de toţi. Dar ascultă-l, Harry, ai putea învăţa câte ceva.

Baxter se uită la cei din jurul lui – Maureen, Murphy, Flynn, fenienii... până şi Cardinalul. Şi înţelese pentru prima oară cât de puţine înţelegea.

Megan Fitzgerald urcă în sanctuar şi privi şi ea la televizor.

Hickey, în cea mai bună tradiţie a străvechilor *seanachies* îşi întrerupse istorisirea, începând să cânte:

Deci, pentru bravii bărbaţi ai Irlandei.
De acasă sau de-aiurea;
Şi pentru speranţele străvechiului nostru tărâm,
Pe care nicicând nu-l va cuprinde rugina.
Tuturor bravelor naţiuni îngenuncheate,
Glorioasa, orbitoarea libertate-o dorim.
Ah! Dar haideţi pentru salvarea patriei noastre,
În seara aceasta, cea mai fierbinte urare să înălţăm!

– Bătrân nebun, spuse Megan. Ne face de râs cu tiradele astea sforăitoare ale lui. Se întoarse spre Flynn.

– De ce dracu’ l-ai trimis pe el?

Flynn se uită la ea şi spuse încet:

– Lasă-l pe bătrân să aibă şi el ziua lui de glorie. O merită, după aproape şaptezeci de ani de război. Ar putea fi cel mai bătrân soldat din lume, care s-a luptat continuu. Zâmbi conciliant. Are o groază de spus.

Vocea lui Megan era nerăbdătoare.

– Dar parcă trebuia să le spună că englezii sunt singurul obstacol în calea negocierii unei înţelegeri. Am un frate care putrezeşte în Long Kesh şi vreau ca la răsăritul soarelui să fie liber, în Dublin.

Maureen se uită la ea.

– Şi eu, care credeam că eşti aici numai pentru Brian.

Megan se răsuci spre ea.

– Tacă-ţi gura aia spurcată!

Maureen se ridică în picioare, dar părintele Murphy o trase repede înapoi, în strană.

Flynn nu spuse nimic şi Megan se întoarse şi o luă din loc.

Vocea lui Hickey urla la televizor. Cardinalul stătea nemişcat, privind fix un punct din spaţiu. Baxter îşi întorsese privirea de la ceilalţi şi, încercând să facă abstracţie de vocea lui Hickey, se concentra asupra unui plan de evadare. Părintele Murphy şi Maureen urmăreau atent ecranul. Flynn părea şi el atent, dar gândurile lui, ca şi ale lui Baxter, erau aiurea.

John Hickey scoase o butelcă şi turnă un lichid închis la culoare în paharul său de apă, apoi îşi ridică privirile spre camera de luat vederi.

– Scuzaţi-mă. Medicamente pentru inimă. Dădu paharul pe gât şi apoi scăpă un oftat. E mai bine acum. Deci, unde rămăsesem? Da – 1973 – Scutură din mâini. Ah, dar ajunge cu asta. Ascultaţi-mă cu toţii! Noi nu vrem să facem rău nimănui din catedrala asta. Nu vrem să facem rău unui Cardinal papistaş – un sfânt – sau preotului său, părintele Murphy... un om minunat... Hickey se aplecă înainte şi-şi împreună mâinile. Nu vrem să distrugem nici măcar o statuie sau un altar din această frumoasă casă a lui Dumnezeu, pe care newyorkezii – americanii – o iubesc atât de mult. Nu suntem nici barbari şi nici păgâni, să ştiţi asta.

Îşi întinse mâinile înainte, într-un gest de implorare.

– Şi acum, ascultaţi-mă... Vocea i se gâtui şi în ochi îi apărură lacrimi. Tot ce vrem noi nu este decât o nouă şansă tinerelor vieţi care se irosesc în lagărele britanice. Noi nu cerem imposibilul – nu emitem nici o pretenţie iresponsabilă. Nu, noi cerem doar – cerşim – cerşim în numele lui Dumnezeu şi al umanităţii, eliberarea fiilor şi fiicelor Irlandei, din întunericul şi degradarea acestor temniţe de nedescris.

Luă o gură de apă şi se uită în obiectiv.

– Şi cine sunt aceia care şi-au împietrit inimile împotriva noastră? Lovi puternic în masă. Cine sunt aceia care nu vor da drumul oamenilor noştri? „Lovitură“! Cine sunt cei care, prin politica lor inflexibilă, pun în pericol viaţa celor din această măreaţă catedrală? Izbi în masă cu amândoi

pumnii. Nemernicii ăştia de englezi – iată *cine sunt* aceştia!

Burke se rezemă de peretele din biroul Monseniorului, uitându-se la televizor. Schroeder stătea la biroul lui, iar Spiegel se întorsese în scaunul ei balansoar. Bellini umbla de colo-colo, prin faţa televizorului, blocând vizibilitatea tuturor, dar nimeni nu se plângea de asta.

Burke se îndreptă spre uşile duble, le deschise şi privi în biroul de dincolo. Arnold Sheridan, care reprezenta securitatea statului, stătea la fereastră, pierdut în gânduri. Din când în când, mai arunca o privire reprezentanţilor Angliei şi Irlandei. Burke avea impresia că Sheridan era pe cale să le dea neplăcuta veste, din partea Washingtonului, că Hickey începea să câştige teren şi că era timpul să înceapă discuţiile. O tăcere grea, aproape jenantă, plutea în birou, în timp ce Hickey îi dădea înainte cu monologul lui. Burke îşi amintea de o încăpere în care se aflase odată şi unde adolescenţi şi adulţi se treziseră implicaţi în urmărirea unui documentar despre sexualitatea la adolescenţi. Burke se întoarse în biroul lui şi începu să se uite din nou la televizor.

Glasul lui Hickey era sugrumat de emoţie.

– Mulţi dintre dumneavoastră se întreabă, poate, cu ce drept am ocupat noi casa Domnului şi vă asigur că aceasta a fost cea mai grea decizie pe care a luat-o fiecare dintre noi, în viaţa sa. În realitate însă, noi nu am *ocupat* catedrala ci ne-am *refugiat* în ea – făcând apel la vechiul privilegiu al *sanctuarului.* Şi ce loc mai bun ar putea exista, unde să implori ajutor Domnului?

Se opri, lăsând impresia că se lupta cu o decizie, apoi spuse încet:

– În după-amiaza aceasta, mulţi americani au văzut pentru prima oară faţa obscenă a bigotismului religios aşa cum este el practicat de Orangeman-ii din Ulster. Chiar aici, pe străzile celui mai ecumenic oraş din lume, a ieşit la iveală, fără tăgadă, urâciunea intoleranţei şi persecuţiei religioase. Cântecele pe care le-aţi auzit cântate de aceşti bigoţi sunt cântece pe care copiii le învaţă la şcoală, acasă,

la biserică. Hickey îşi îndreptă ţinuta; pe chipul lui se citea o expresie de dezgust, care dispăru în tristeţea caracteristică bătrâneţii. Îşi scutură încet capul.

Schroeder se întoarse de la ecran şi-l întrebă pe Burke:

– Ce se mai aude cu Orangeman-ii noştri?

Burke spuse, fără să-şi desprindă privirile de pe televizor:

– Continuă să susţină că sunt protestanţi regalişti din Ulster şi probabil c-o s-o ţină aşa cel puţin până la răsăritul soarelui. Dar după câte spun anchetatorii noştri, par să fie cu toţii irlandezi din Boston. Probabil, provocatori IRA, recrutaţi pentru ocazia asta.

Considerând toate datele exterioare ale acestei afaceri, se gândi Burke, coordonarea psihologică, relatările făcute de mass-media, pregătirile tactice, manevrele politice şi datele strânse în urma ultimelor săpături făcute de serviciile de informaţii – era clar faptul că Flynn nu va prelungi termenul, riscând astfel ca totul să se întoarcă împotriva lui.

– A fost o greşeală tactică grosolană faptul că l-ai lăsat pe Hickey să vorbească la televizor, spuse Spiegel.

– Ce altceva aş fi putut face? zise Schroeder, apărându-se.

– De ce n-aş pune mâna pe el, interveni Bellini, ca să-l folosim apoi în negocieri, pentru ostatici?

– Bună idee, spuse Schroeder. De ce nu te-ai duce chiar acum să-l ridici, înainte de a se întrerupe interviul pentru cine ştie ce reclamă?

Burke se uită la ceas. 10:25 p.m. Noaptea se scurgea atât de repede, încât răsăritul îşi va face apariţia înainte ca cineva să-şi dea seama că era deja prea târziu.

Hickey se uită de jur-împrejur, în sala de conferinţe. Observă că Langley dispăruse. Hickey se aplecă înainte şi-i spuse operatorului:

– Prim-plan, Jerry. Se uită la monitor. Mai aproape. Acum e bine. Rămâi aşa. Se uită la obiectiv şi începu să vorbească într-o tonalitate scăzută, care sugera convingerea în caracterul definitiv şi în implacabilitatea

situaţiei.

– Doamnelor şi domnilor americani – şi toate generaţiile încă nenăscute care veţi auzi, într-o zi, cuvintele mele –, suntem depăşiţi de două mii de ori de poliţişti şi soldaţi, suntem asediaţi şi izolaţi de către duşmanii noştri, trădaţi de politicieni şi diplomaţi, compromişi şi subminaţi de către agenţi secreţi şi blamaţi de presa din întreaga lume... Hickey îşi duse mâna piept. Dar noi nu ne temem, pentru că ştim că acolo, afară, există prieteni care ne doresc succes şi toate cele bune, în misiunea noastră. Şi aceştia sunt bărbaţii şi femeile, bătrânii şi tinerii aflaţi în Long Kesh, în Armagh, în Crumlin Road – toate acele găuri de iad din Anglia şi Irlanda de Nord – şi care în noaptea aceasta se roagă, în genunchi, pentru libertatea lor. Mâine, cu voia Domnului, porţile închisorii Long Kesh se vor deschide şi soţiile îşi vor îmbrăţişa soţii, copiii vor plânge alături de părinţii lor, fraţii şi surorile se vor revedea...

Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi Hickey îşi scoase o batistă mare, viu colorată şi-şi suflă nasul, după care continuă:

– Dacă nu vom realiza nimic altceva în noaptea aceasta, tot vom fi făcut cunoscută lumii întregi existenţa acestora. Iar dacă vom muri şi dacă alţii vor muri odată cu noi şi dacă această măreaţă catedrală unde mă aflu chiar acum nu va mai fi, spre dimineaţă, decât o ruină fumegândă, atunci aceasta se va întâmpla numai din cauza faptului că bărbaţii şi femeile de bună-credinţă nu au putut triumfa asupra forţelor întunericului şi ale lipsei de omenie. Până când ne vom reîntâlni, continuă el după ce respiră adânc şi-şi limpezi glasul, într-un loc mai bun... Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să binecuvânteze America şi Irlanda şi, da, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe duşmanii noştri şi fie ca El să le arate lumina. *Erin go bragh.*

David Roth îşi drese glasul şi spuse:

– Domnule Hickey, am dori să ne răspundeţi la câteva întrebări concrete...

Hickey se ridică brusc, îşi suflă nasul în batista lui pestriţă şi ieşi din raza obiectivului.

Inspectorul Langley se întorsese; acesta deschise uşa şi

Hickey ieşi repede în hol, urmat de Langley şi de cei trei de la Informaţii. Langley apăru lângă Hickey şi-i spuse:

– Văd că ştii când să te retragi.

Hickey îşi băgă batista la loc.

– Ah, băiete, nu mai puteam rezista.

– Da. Ascultă, mesajul vostru a fost recepţionat. V-aţi atins scopul. Ce-ar fi să ieşiţi din catedrală şi să-i lăsaţi pe toţi în pace?

Hickey se opri în faţa liftului. Comportamentul şi vocea îi deveniră, dintr-o dată, mai puţin plângăcioase.

– De ce naiba am face asta?

Langley îi concedie pe cei trei de la Informaţii. Scoase un carneţel din buzunar şi aruncă o privire în el.

– Bine, domnule Hickey, ascultă-mă cu atenţie. Tocmai am fost autorizat de reprezentanţii guvernelor britanic şi irlandez să-ţi spun că, dacă ieşiţi din catedrală acum, englezii vor începe formalităţile pentru eliberarea – în linişte şi la intervale – a majorităţii oamenilor aflaţi pe lista voastră, în termenii eliberării condiţionate.

– *Majoritatea?* Ce fel de *intervale?* Ce fel de *eliberare* condiţionată?

Langley îşi ridică privirile din carneţel.

– Nu ştiu nimic mai mult decât îţi spun acum. Tocmai am primit astea prin telefon. Nu sunt decât un poliţist, e clar? Iar noi suntem singurii care avem permisiunea să vorbim cu voi. Corect? Este, într-adevăr, puţin cam greu, dar ascultă-mă doar si...

– Codoşule!

Langley îi aruncă o privire.

– Ce-ai spus?

– Codoşule! Faci pe codoşul, pentru diplomaţii care nu vor să ne facă o propunere directă nouă, curvelor.

Langley se înroşi la faţă.

– Ascultă... Ascultă, voi...

– Stăpâneşte-te, omule. Calmează-te.

Langley inspiră adânc şi continuă, cu o voce stăpânită:

– Englezii nu-i pot elibera, dintr-o dată, pe toţi. Nu câtă vreme staţi cu arma la tâmpla lor – la tâmpla tuturor. Dar

se va face asta. Totodată, Procurorul General al Statului şi al Statelor Unite a fost de acord să vă permită să depuneţi o garanţie infimă şi să aşteptaţi procesul, în stare de libertate – înţelegi ce înseamnă asta?

– Nu, nu înţeleg.

Langley părea enervat.

– Asta înseamnă că puteţi scăpa naibii de puşcărie şi că vă puteţi cărăbăni dracului din ţară.

– Ah... Sună dezonorant.

Langley ignoră remarca şi continuă:

– N-a fost încă nimeni ucis – ăsta este lucrul important. Asta ne dă nouă multă libertate de acţiune, în modul de a trata cu voi...

– Asta contează chiar atât de mult? Am comis până acum o duzină de delicte grave, am băgat groaza în jumătate de oraş, ne-am bătut joc de voi, am provocat o revoltă, v-am costat milioane de dolari, v-am distrus parada, iar comisarul de poliţie a picat lat, în urma unui atac de inimă. Dar sunteţi dispuşi să uitaţi tot ce a fost – să ne faceţi cu ochiul şi să ne daţi scăpaţi, la fel cum face poliţia când dă peste unii care joacă barbut pe cine ştie ce alee, atâta vreme cât nimeni n-a fost ucis. Interesant. Asta spune multe despre această societate.

Langley trase din nou aer în piept:

– Nu voi mai repeta această ofertă – din motive evidente, nimeni nici măcar nu o va menţiona la telefon. Deci, asta este. Închise carneţelul, cu zgomot. Este un compromis cinstit. Îl acceptaţi sau nu.

Hickey apăsă butonul liftului şi uşile se deschiseră. Îi spuse lui Langley:

– N-o să facem o figură prea bună dacă vom accepta compromisul, nu-i aşa? Voi însă, da. Schroeder va fi, vreme de un an, bine înfipt la televiziune. Noi însă nu vom mai avea atât de uşor acces pe calea undelor. Tot ce va vedea sau îşi va aminti cineva despre noi va fi imaginea noastră ieşind, cu mâinile sus, prin uşile principale ale Catedralei Saint Patrick. Şi am face asta bucuroşi, dacă *mai întâi* ar fi golite lagărele. Atunci nimeni n-ar mai putea ascunde sau

confisca victoria noastră, cu sporovăieli diplomatice.

– Dar veţi *trăi,* pentru numele lui Dumnezeu.

– Încă nu mi-aţi deschis mormântul?

– Nu-mi vinde mie rahatul ăsta cu fantome.

Hickey râse.

Langley continua să vorbească ca un automat, hotărât să transmită tot ce fusese instruit să spună.

– Foloseşte-ţi forţa de convingere asupra celor dinăuntru şi influenţa pe care o ai, de mare lider irlandez, republican. Nu întina cu morţi şi distrugeri inutile ceea ce ai realizat până acum. Langley continuă, cu propriile sale gânduri. În noaptea asta aţi îmbrobodit jumătate de americani. Plecaţi câtă vreme sunteţi încă în frunte.

– Cunosc un cal care a primit azi după-amiază un glonţ în cap, pe când era în frunte... Dar o să transmit oferta voastră atât de amabilă lui Flynn şi fenienilor şi o să vă facem cunoscută decizia noastră. Dacă n-o să pomenim nimic, înseamnă că nu renunţăm la nici una din pretenţiile noastre.

Hickey intră în lift.

– Ne vedem mai târziu, cu voia lui Dumnezeu.

Hickey apăsă pe buton şi, în timp ce uşile se închideau, strigă:

– Păstrează-mi corespondenţa din partea admiratorilor mei, inspectore.

45

Brian Flynn stătea în faţa uşii de stejar a liftului, cu o puşcă M-16 îndreptată spre ea. George Sullivan stătea de o parte a uşii, ascultând. Liftul se opri şi Sullivan auzi o bătaie uşoară, de trei ori lung şi de două ori scurt. Răspunse cu acelaşi semnal, apoi dezamorsă mina şi deschise uşa.

John Hickey păşi afară din lift. Flynn coborî puşca o jumătate de secundă prea încet, dar nimeni nu observă.

Sullivan întinse mâna.

– Al dracului de bine, John. M-ai făcut să plâng şi să râd în acelaşi timp.

Hickey zâmbi, strângând mâna lui Sullivan.

– Ah, băiete, a fost ca un vis devenit realitate. Se întoarse spre Flynn. Tu te-ai fi descurcat chiar mai bine, amice.

Hickey se îndreptă spre orga altarului.

– Jos pălăria, în ce-l priveşte pe acest inspector Langley. Ne-a dat o şansă de capitulare. Ne-a promis o cauţiune mică – chestii de genul ăsta.

– Au transmis englezii vreo informaţie – vreo indicaţie că ar face compromisuri?

– Englezii? Compromisuri? Ei nici măcar nu negociază. Se aşează la claviatură şi porni orga.

– Nu ţi-au transmis nici o vorbă, prin nimeni?

– N-o să primeşti nici o veste de la ei. Se uită la Flynn. Brian, trebuie să cânţi la clopote acum, când întreaga atenţie mai este încă concentrată asupra noastră. O să începem cu – să vedem – *Danny Boy,* după care vom ataca câteva melodii irlandezo-americane favorite, pentru electoratul nostru. O să conduc eu, iar tu vei urma tempoul meu. Să-i dăm drumul.

Flynn şovăi, apoi se îndreptă spre nava centrală. Hickey începu să cânte *Danny Boy,* într-un ritm lent, ca să stabilească tempoul clopotelor.

Cei patru ostatici îi urmăriră pe Flynn şi pe Hickey, apoi reveniră la televizor. Reporterii din sala de conferinţe a

catedralei comentau discursul lui Hickey. Baxter spuse:

– Nu văd să ne fi apropiat ceva mai mult de momentul eliberării noastre de aici.

Părintele Murphy îi replică:

– Mă întreb... Nu credeţi, după toate astea, că englezii... Vreau să zic...

– Nu, nu cred, răspunse Baxter, aspru. Se uită la ceas. Încă treizeci de minute şi o ştergem.

Maureen se uită la el, apoi la părintele Murphy. Zise:

– Ceea ce vrea să spună domnul Baxter este că şi el crede că, după discursul lui Hickey, ei se gândesc probabil la un compromis, dar domnul Baxter a hotărât că nu vrea să fie cauza nici unui compromis.

Baxter se înroşi.

Maureen continuă:

– E-n regulă. Şi eu simt la fel. N-am de gând să fiu folosită de ei ca o halcă de carne care să fie schimbată la troc, pentru ceea ce vor ei. Destul am fost folosită de ei, adăugă ea, mai încet.

Murphy se uită la ei.

– Da... e bine pentru voi doi, dar eu nu pot pleca de-aici câtă vreme viaţa mea nu este în real pericol. Nici Eminenţa-Sa nu poate. Înclină capul în direcţia Cardinalului care-i privea, din tronul său. Murphy mai spuse: Cred că ar trebui să aşteptăm cu toţii...

Maureen se uită la Cardinal şi desluşi pe chipul acestuia că şi el se lupta cu aceeaşi întrebare. Se întoarse spre părintele Murphy.

– Chiar dacă discursul lui Hickey i-a îndreptat pe cei de afară în direcţia unui compromis, acest lucru nu-l îndreaptă şi pe *Hickey* în direcţia unui compromis – nu-i aşa? Maureen se aplecă înainte. Este un om perfid. Dacă mai credeţi că este spiritul răului şi că intenţionează să ne distrugă pe noi, să se distrugă pe el însuşi, pe fenieni şi biserica asta, atunci *trebuie* să încercăm să ieşim de aici. Se uită fix în ochii lui Murphy: Crezi asta?

Murphy se uită la televizor. Se reda un fragment din discursul lui Hickey. Volumul era dat la minim şi vocea lui

Hickey nu se auzea din cauza orgii. Murphy urmări mişcările gurii, lacrimile rostogolindu-i-se de-a lungul obrajilor. Privi în ochii îngustaţi. Fără vocea captivantă, ochii îl trădau.

Părintele Murphy se uită dincolo de grilajul sanctuarului la Hickey, care cânta la orgă. Capul lui Hickey era întors spre ei, în timp ce se urmărea la televizor. Zâmbi la propria sa imagine, apoi se întoarse şi zâmbi cu un zâmbet grotesc la părintele Murphy. Părintele se întoarse repede spre Maureen şi dădu din cap.

Baxter privi în sus, spre jilţul Cardinalului, care înclină capul spre el. Baxter se uită la ceas.

– Peste douăzeci şi şapte de minute, plecăm.

Flynn urcă cu liftul până la camera de repetiţii, de unde ieşi afară, în balconul corului. Se îndreptă spre Leary, care se apleca peste parapet, urmărind ostaticii, prin binoclu.

– E ceva? întrebă Flynn.

Leary continuă să-i observe pe cei patru din sanctuar. Cu ani în urmă, descoperise că era în stare nu numai să anticipeze mişcările oamenilor şi să le citească expresiile, dar şi să citească pe buzele lor. Spuse:

– Câteva cuvinte, doar. Nimic clar. E greu să le văd buzele.

În relaţiile dintre ei, ostaticii atinseseră momentul în care nu aveau nevoie de prea multe cuvinte ca să comunice, dar Leary reuşise să le descifreze limbajul trupurilor.

– În fine, o fac sau nu? îl întrebă Flynn.

– Da.

– Cum? Când?

– Nu ştiu. Curând.

Flynn dădu din cap.

– Mai întâi tragi ca să-i avertizezi, apoi ţinteşti la picioare. Ai înţeles?

– Absolut.

Flynn luă telefonul de campanie şi-l sună pe Mullins, din clopotniţă.

– Donald, pleacă de lângă clopote.

Mullins îşi atârnă arma pe umăr şi-şi trase amortizoarele

peste urechi. Înşfăcă telefonul de campanie şi coborî repede scara, spre nivelul inferior.

Flynn se îndreptă spre o claviatură mică, aflată lângă consola orgii şi întoarse comutatorul, ca să acţioneze cele nouăsprezece chei care făceau să cânte clopotele. Rămase în picioare în faţa claviaturii care-i venea până la brâu şi întoarse paginile aflate pe pupitru, cu muzică pentru clopote, apoi îşi aşeză mâinile pe clapele mari şi se alătură orgii de jos.

Clopotul cel mare, numit Patrick, cântă un si bemol şi sunetul ţâşni prin clopotniţă, cât pe-aici să-l răstoarne pe Mullins.

Unul câte unul, cele nouăsprezece clopote uriaşe începură să bată, în dangătul lor acordat, mai întâi în prima cameră a clopotelor, unde se aflase Mullins, şi tot mai sus, spre un punct aflat aproape de vârful clopotniţei, la douăzeci şi unu de etaje deasupra străzii.

În pod, o ceaşcă de cafea căzu de pe o grindă. Arthur Nulty şi Jean Kearny îşi astupară urechile şi se mutară spre capătul dinspre Madison Avenue. În balconul corului şi în triforii, clopotele băgau în rezonanţă lucrătura din piatră şi reverberau în pardoseală. În turnul sudic, Rory Devane asculta dangătul armonios şi constant, venind din turnul opus. Privi cum începe activitatea de pe acoperişurile clădirilor şi cum mişcarea pe străzi încetează. În aerul rece, de iarnă, sunetele melodiei *Danny Boy* vuiau, într-un ritm lent, prin canioanele întunecate ale Manhattan-ului.

Mulţimea strânsă în jurul baricadelor poliţiei începu să ovaţioneze, ridicând în sus sticle şi pahare, apoi se puse pe cântat. Tot mai mulţi oameni ieşeau afară din case, pe bulevarde şi pe străzile laterale.

Atenţia televiziunii se mută brusc, dinspre camera conferinţei de presă din catedrală spre acoperişurile din Rockefeller Center.

Peste tot în New York, în baruri şi locuinţe, şi peste tot în ţară, pe ecranele televizoarelor apăreau imagini ale catedralei văzută din Rockefeller Center, scăldată în lumina de un albastru crud a reflectoarelor. Una din camere se opri

pe steagul cu harpa, verde cu auriu, pe care-l aninase Mullins de turnuleţele pentru aerisire, smulse.

Sunetele clopotelor erau amplificate de echipamentul audio al posturilor de televiziune şi transmise împreună cu imaginile, dintr-un colţ al continentului, spre celălalt. Sateliţi captau semnalul şi-l transmiteau în lumea întreagă.

Rory Devane băgă o rachetă de semnalizare într-un pistol Very, ţinti în sus, prin gurile de aerisire şi trase. Proiectilul descrise un arc, izbucni într-o lumină verde şi începu apoi să plutească agăţat de paraşută, mişcându-se ca un pendul, în bătaia brizei, împrăştiind o strălucire verde, nepământeană, asupra clădirilor şi peste străzi. Devane se duse la turnuleţele de aerisire dinspre est şi trase din nou.

Aparate de filmat comandate de la distanţă, plasate pe străzi, în baruri şi restaurante, începură să transmită imagini care prezentau bărbaţi şi femei cântând, ovaţionând, plângând. Un caleidoscop de imagini se succeda rapid pe ecranele videobaruri, mulţimea de pe străzi, cerul luminat în verde, prim-planuri cu poliţişti taciturni, cu clopotniţa, planuri lungi ale catedralei.

Rachetele se schimbară brusc, de la rachetele pentru iluminat la cele pentru semnalizare, izbucnind în stele roşii, albe, albastre, apoi în verdele, portocaliul şi albul tricolorului Irlandei. Mulţimea reacţionă în consecinţă. Şi în tot acest timp, melodia bogată, cadenţată a lui *Danny Boy* umplea aerul din clopotniţă şi undele televizoarelor şi ale aparatelor radio portabile.

O, Danny Boy, cimpoaiele te cheamă,
Din strungă-n strungă, până jos în vale,
Vara s-a dus şi rozele s-au ofilit,
Tu pleci, tu pleci, iar eu rămân şi plâng...

În sfârşit în fiecare post reporterii începură, după o perioadă de tăcere neobişnuit de lungă, să adauge comentarii unor scene care nu aveau nevoie de aşa ceva.

În sanctuar, ostaticii urmăreau transmisia în tăcere, fascinaţi. Hickey cânta la orgă cu o intensă concentrare, conducându-l pe Flynn care trăgea clopotele. Cei doi

bărbaţi se uitau din când în când unul la altul, peste cele câteva sute de metri care-i despărţeau.

Hickey atacă pentru a treia oară *Dany Boy,* nevrând să rupă vraja pe care melodia dulce-amăruie o ţesuse deasupra suflării colective a catedralei şi a oraşului. Râdea şi lacrimile i se rostogoleau în jos, pe obrajii scofâlciţi.

În reşedinţa Cardinalului şi în cancelarie, nu se mai auzea nimic altceva în afara vuietului clopotelor, care se rostogolea dinspre grădină şi care răsuna, ţâşnind din duzina de televizoare, în încăperile înţesate de lume.

Burke stătea în picioare în biroul interior al Monseniorului, unde cei Doisprezece Oameni Disperaţi, de la început, se strânseseră din nou, secondaţi de alţi câţiva membri suplimentari, pe care Burke îi botezase Rezervele Disperate.

Schroeder stătea într-o parte, cu Langley şi cu Rober-ta Spiegel, care, observă Burke, devenise companioana constantă a acestuia din urmă.

Langley privi spre televizor şi spuse:

– Dacă am fi avut televizoare în ziua capitulării Japoniei, aşa ar fi arătat şi atunci.

Burke zâmbi, fără să vrea.

– Bună programare. Bun teatru... foc de artificii... Într-adevăr, o mare şmecherie, dar, Isuse, chestiile astea prind întotdeauna.

Spiegel adăugă:

– Şi vorbesc despre dezavantajele voastre psihologice.

Maiorul Martin stătea în picioare, în fundul camerei, între Kruger şi Hogan. Spuse pe un ton foarte scăzut, fără să-şi mişte nici capul, nici ochii:

– Întotdeauna am subestimat dorinţa irlandezilor de a se da în spectacol. De ce oare nu suferă şi ei în tăcere, ca oamenii civilizaţi?

Cei doi agenţi se uitară unul la altul, prin spatele lui Martin, dar nici unul nu spuse nimic.

Martin se uită pe rând la amândoi... Ştia că dăduse de necaz. Spuse cu o voce indiferentă:

– Da, presupun că trebuie să desfac chestia asta – sau poate, în modul lor tipic irlandez, o s-o desfacă chiar ei, dacă... Ah, iartă-mă, Hogan...

Douglas Hogan se îndepărtă de Martin.

Monseniorul Downes îşi găsi agenda îngropată sub hârtiile lui Schroeder şi-o trase spre el, deschizând-o la ziua de 17 martie.

Începu să scrie:

10:35 p.m. În seara aceasta, clopotele au bătut aşa cum au mai bătut şi în trecut, ca să marcheze celebrarea zilelor sfinte, sfârşitul războaielor şi moartea preşedinţilor. Făcu o pauză, apoi adăugă: *Au bătut, poate, pentru ultima oară. Iar oamenii, cred eu, au simţit asta şi ascultă şi cântă. Dimineaţa, cu voia lui Dumnezeu, dangătul clopotelor va celebra un glorios Te Deum – sau, dacă aşa este voia Domnului, nu vor mai celebra nimic.* Monseniorul Downes îşi puse stiloul de o parte şi închise jurnalul.

Donald Mullins răsuci patul puştii şi izbi cu el în geamul opac, gros, din partea de jos a clopotniţei, spărgându-l. Făcu astfel vreo douăsprezece asemenea găuri de observaţie, zgomotul sticlei sparte neajungând la el prin amortizoarele de zgomot de la urechi şi prin dangătul clopotelor. Mullins îşi puse arma la loc şi trase adânc aer în piept, apoi se apropie de unul din geamurile sparte, în partea orientală a clopotniţei şi privi afară, în noaptea rece.

Văzu că Devane alterna rachetele stelate cu rachetele cu paraşută şi cerul limpede al nopţii era luminat multicolor, sub o lună albastră, strălucitoare. Teama şi disperarea pe care le simţise toată seara dispărură dintr-o dată în limpezimea nopţii şi simţi că moartea, cu care va avea întâlnire aici, îl va găsi neînfricat.

46

Harold Baxter nu se uită la ceas. Ştia că venise timpul. De fapt, se gândi el, ar fi trebuit să plece mai devreme, înaintea clopotelor şi a focurilor de artificii, înaintea discursului lui Hickey, înainte ca fenienii să se fi transformat, din terorişti, în luptători pentru libertate.

Se uită îndelung, pentru ultima oară, de jur-împrejurul catedralei, apoi aruncă o privire spre televizor. O imagine luată de pe cea mai înaltă clădire din Rockefeller Center arăta formatul în cruce al catedralei învăluite în lumina aceea albăstruie. În colţul din stânga, sus, se afla cancelaria; în colţul din dreapta, reşedinţa Cardinalului. Peste cinci minute se va afla într-unul din cele două locuri, bând ceai şi spunându-şi povestea. Spera că Maureen, preotul şi Cardinalul se vor afla alături de el. Dar chiar dacă unul sau chiar toţi vor fi ucişi, va fi o victorie, pentru că aceasta ar însemna sfârşitul fenienilor.

Baxter se ridică în strană şi se întinse cu nonşalanţă. Picioarele îi tremurau şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Părintele Murphy se ridică şi traversă sanctuarul. Schimbă în şoaptă câteva cuvinte cu Cardinalul, apoi o luă ca din întâmplare în spatele altarului şi se uită în jos, pe scară.

Pedar Fitzgerald stătea cu spatele rezemat de uşa criptei, cu Thompsonul îndreptat în jos pe scări, spre poarta sacristiei. Cânta încet, pentru el.

Părintele Murphy ridică glasul, ca să acopere orga:

– Domnule Fitzgerald.

Fitzgerald se uită în sus, într-o fugă.

– Ce e, părinte?

Murphy simţi cum i se usucă gâtul. Se uită peste casa scării, după Baxter, dar nu-l văzu. Spuse:

– Ascult... Ascult confesiuni, acum. O să te schimbe cineva, dacă vrei să...

– Nu am nici o confesiune de făcut. Pleacă, te rog.

Baxter îşi stăpâni picioarele, inspiră adânc şi o luă din

loc. Acoperi distanţa dintre el şi partea dreaptă a altarului din trei paşi lungi şi din două salturi coborî scările, neauzit de zgomotul orgii. Maureen venea imediat în spatele lui.

Părintele Murphy îi văzu apărând brusc de partea cealaltă a scărilor şi făcu semnul crucii peste Fitzgerald.

Fitzgerald simţi pericolul şi se întoarse. Îl văzu pe Baxter zburând spre el şi-şi ridică automatul.

Părintele Murphy auzi un foc de armă venind dinspre balconul corului şi se lăsă în jos, pe scări; se uită peste umăr, după Cardinal, deşi ştia bine că acesta nu va veni.

Leary trase un singur foc, dar ţintele lui dispăruseră în mai puţin timp decât îi trebui lui să-şi fixeze cătarea, în urma reculului. Nu mai rămăsese decât Cardinalul, stând imobil în jilţul său, un strop de stacojiu pe marmura albă şi garoafele verzi. Leary îl văzu pe Hickey sărind peste orgă şi dându-şi drumul în sanctuar, lângă tronul Cardinalului. Cardinalul se ridică, aşezându-se în calea lui Hickey. Braţul lui Hickey ţâşni şi-l dărâmă pe Cardinal la pământ. Leary fixă reticulul în cruce pe trupul căzut pe spate, al Cardinalului.

Flynn continua să tragă clopotele, nedorind să alerteze lumea de afară că se întâmplase ceva. Urmărea, prin oglindă, sanctuarul. Strigă:

– Asta-i tot, Leary.

Leary lăsă arma jos.

Baxter zbură pe scări în jos şi piciorul îi ţâşni înainte, lovindu-l pe Fitzgerald din plin, în faţă. Fitzgerald se clătină înapoi şi părintele Murphy îl apucă de braţ, pe la spate. Baxter înşfăcă automatul, trăgându-l cu putere. Fitzgerald îl smulse înapoi. Sunetul orgii din altar murise, dar clopotele continuau să bată şi vreme de o secundă dangătul lor rămăsese singurul zgomot din catedrală, până când aerul fu despicat de o rafală de automat. Gura ţevii scăpără chiar în faţa lui Baxter, orbindu-l pentru o clipă. Din tavanul boltit, de deasupra, începură să cadă bucăţi de tencuială, care se sfărâmau de treptele sacristiei.

Părintele Murphy îl apucă din nou pe Fitzgerald de braţ, dar nu-i putu smulge mâna de pe armă. Ascunzându-se pe

după Baxter, Maureen îşi înfipse degetele în ochii lui Fitzgerald. Acesta urlă şi Baxter se trezi ţinând în mâini greul automat. Ridică patul puştii în poziţie verticală dar rată vintrele şi plexul solar, lovindu-l pe Fitzgerald peste piept, într-o mişcare nereuşită.

Baxter înjură, ridică din nou patul puştii şi-l trimise, culcat, în gâtul tânărului. Părintele Murphy îi dădu drumul lui Fitzgerald şi acesta căzu la pământ.

Deasupra trupului căzut, Baxter înălţă patul armei în dreptul feţei lui Fitzgerald.

– Nu! strigă Maureen, apucându-l pe Baxter de braţ.

Fitzgerald se uita în sus la ei, lacrimi şi sânge şiroindu-i din ochii împăienjeniţi. Din gura deschisă, ţâşnea sângele.

Brian Flynn îi urmări pe Hickey şi Megan traversând sanctuarul. Lângă el stătea Leary, pipăindu-şi arma cu degetele şi murmurând ceva. Flynn îşi îndreptă din nou atenţia spre clopote.

Cei patru oameni din triforii nici măcar nu apucaseră să se dumirească ce se petrecuse în ultimele cincisprezece secunde. Priviră jos, în sanctuarul altarului şi-l văzură pe Cardinal întins pe pardoseală şi pe Hickey şi Megan apropiindu-se precauţi, de casa scării.

Maureen apucă Thompsonul, se puse în poziţie şi trase piedica. O rafală asurzitoare ţâşni din gura automatului, izbind în lacăt şi lanţ.

Murphy şi Baxter se chirciră în faţa gloanţelor care ricoşau, izbind în scările şi pereţii de marmură. Baxter auzi paşi pe pardoseala sanctuarului.

– Vin!

Maureen trase în poartă o a doua rafală, lungă, apoi răsuci puşca în sus, spre scara din dreapta, îl prinse pe Hickey în obiectiv şi trase.

Trupul lui Hickey păru că se convulsionează, apoi căzu pe spate şi dispăru.

Maureen răsuci arma spre stânga şi ţinti în Megan, care se oprise chiar pe prima treaptă, cu un pistol în mână. Maureen ezită, iar Megan se lăsă într-o parte şi dispăru.

Baxter şi Murphy alergară în jos pe scări şi începură să

tragă de lanţul sfărâmat şi de lacăt. Metalul ascuţit, fierbinte, tăia în carnea mâinilor, dar lanţul începu să se desfacă în bucăţi şi lacătul căzu la pământ.

Maureen începu să coboare scările, continuând să ţină gura automatului îndreptată în sus, spre uşa criptei.

Ofiţerii de poliţie aflaţi în coridoarele laterale ţipau în sacristia goală.

Baxter strigă la ei:

– Nu trageţi! Ieşim! Nu trageţi!

Smulse ultima bucată de lanţ şi începu să lovească cu putere în porţi.

– Deschideţi-vă! Deschideţi-vă!

Părintele Murphy trăgea cu frenezie de poarta stângă, urlând:

– Nu! Glisează pe şină!

Baxter se repezi în poarta din dreapta şi încercă să o tragă de-a lungul şinei, în perete, dar ambele porţi rămaseră pe loc.

Poliţişti în veste antiglonţ începură să se strecoare în sacristie.

Maureen îngenunche pe treapta de jos ţinând arma orientată spre odihna de deasupra. Strigă:

– Ce se întâmplă?

– E blocată! E blocată! ţipă Baxter.

Murphy dădu brusc drumul la poartă şi se îndreptă. Apucă o cutie neagră, din metal, prevăzută cu o gaură mare de cheie, amplasată la îmbinarea celor două porţi şi trase de ea.

– Au încuiat-o! Cheile – cheile sunt la ei...

Maureen se uită la ei, peste umăr. Văzu lacătul cu care fusese prevăzută poarta şi în care nu trăsese nici măcar o dată. Baxter strigă la ea să o atenţioneze şi Maureen se întoarse. Îl văzu pe Hickey stând în faţa intrării criptei, cu picioarele încălecate peste trupul lui Pedar Fitzgerald. Maureen ridică arma.

Hickey strigă la ea:

– Dacă vrei, poţi să mă împuşti, dar asta nu vă va scoate afară de-aici.

– Nu te mişca! Mâinile sus! strigă Maureen la el.

Hickey îşi ridică încet mâinile.

– Într-adevăr, nu există nici o posibilitate de ieşire, stii bine.

– Aruncă-mi cheia porţii! strigă ea.

Hickey ridică din umeri, exagerat de mult.

– Cred că e la Brian. Încerci să spargi lacătul, mai adăugă el, sau preferi să tragi în mine ultimele gloanţe?

Îl înjură, se răsuci şi se aşează cu faţa la poartă.

– Daţi-vă înapoi! le strigă ea lui Baxter şi Murphy.

Văzu poliţiştii din sacristie.

– Daţi-vă la o parte!

– Poliţia se risipi înapoi, în coridoare. Maureen ţinti spre lacătul sub formă de cutie care unea porţile şi trase o rafală scurtă, directă. Gloanţele pătrunseră în lacăt, împrăştiind aşchii şi bucăţi de metal încins.

Baxter şi Murphy urlară de durere, când fură atinşi. O bucată de metal îi zdreli un picior şi Maureen ţipă. Trase o nouă salvă şi butoiul cu gloanţe de calibrul 45, sună a gol. Murphy şi Baxter se apucară de barele porţilor şi începură să tragă. Porţile rămaseră pe loc.

Maureen se răsuci pentru a-l vedea pe Hickey la jumătatea scărilor, cu un pistol în mână. Acesta îi spuse:

– În zilele noastre nu mai vezi atâta perfecţiune în execuţie. Mâinile sus, te rog.

Megan Fitzgerald îngenunche pe odihnă, lângă fratele ei. Se uită în jos la Maureen şi, o clipă, privirile lor se întâlniră.

– Mâinile pe cap! Acum! se auzi, nerăbdătoare, vocea lui Hickey.

Părintele Murphy, Baxter şi Maureen rămaseră nemişcaţi.

Hickey strigă la poliţişti:

– Rămâneţi în coridoare, sau îi omor pe toţi!

– Să mergem! strigă la cei trei.

Aceştia rămaseră pe loc.

Hickey ţinti şi trase.

Glonţul şuieră pe lângă capul lui Murphy şi acesta căzu la pământ.

Maureen întoarse Thompsonul, apucând cu mâinile butoiaşul încins şi-l trânti sălbatic pe scările de marmură. Patul puştii se sfărâmă şi butoiul zbură. Aruncă într-o parte arma distrusă, apoi se îndreptă şi ridică braţele.

Baxter făcu acelaşi lucru. Murphy se ridică şi-şi puse mâinile pe cap.

Hickey se uită admirativ la Maureen.

– Haide, acum. Linişteşte-te. Ai dreptate. Planurile cel mai bine puse la cale şi tot restul.

Se dădu de o parte ca să-i lase să treacă.

Maureen ajunse la odihnă, unde se uită în jos, la Pedar Fitzgerald. Gâtul începuse de acum să i se umfle şi ea ştia că o să moară dacă nu va ajunge cât de repede la spital. Se pomeni înjurându-l pe Baxter pentru treaba de cârpaci pe care o făcuse, acuzându-l pe părintele Murphy că nu-şi amintise de lacătul porţii şi înjurându-se pe ea că nu-i omorâse pe Hickey şi pe Megan. Se uită în jos, la Megan, care ştergea sângele din jurul gurii fratelui ei, dar sângele continua să ţâşnească din gâtul strivit.

– Ridică-l în poziţie şezând, altfel se îneacă, îi spuse ea.

Megan se întoarse încet şi se uită în sus, la ea. Buzele i se retraseră de pe dinţi, sări şi-şi înfipse unghiile în gâtul lui Maureen, ţipând şi mârâind.

Baxter şi Murphy urcară în grabă ultimele trepte şi le despărţiră pe cele două femei. Hickey urmări liniştit lupta şi ţipetele care se stingeau, apoi spuse:

– În regulă. Se simte toată lumea mai bine, acum? Megan, ridică băiatul. O să se facă bine. Să mergem, urmă el, îndreptând pistolul spre cei trei.

Continuară să urce spre sanctuar. Urmându-i, Hickey trăncănea prietenos.

– Să nu vă simţiţi prea rău. N-a fost vorba decât de un nenorocit de ghinion. Maureen, că prost mai tragi. Ai tras la o poştă de mine.

– Te-am atins! Te-am atins! spuse ea, întorcându-se brusc.

El râse, îşi duse un deget la piept şi şi-l retrase, cu o picătură mică de sânge palid, apos.

– Aşa este.

Ostaticii se îndreptară spre strane. Cardinalul stătea prăvălit în jilţul său, cu capul în mâini şi Maureen se gândi că plângea, dar văzu apoi sângele care i se prelingea printre degete. Părintele Murphy făcu o mişcare înspre Cardinal, dar Hickey îl îmbrânci înapoi.

Baxter se uită în sus spre triforii şi spre balconul corului şi văzu cele cinci puşti aţintite asupra lor. Îşi dădea vag seama că încă se mai auzeau clopotele dăngănind şi că telefonul de lângă orga altarului suna continuu.

Hickey strigă sus, la Gallagher:

– Frank, coboară repede şi înlocuieşte-l pe Pedar. Îl împinse pe Baxter într-o strană şi spuse, ca şi cum s-ar fi plâns unui prieten apropiat: în al naibii de riscantă treabă m-am vârât şi eu, Harry. Pierzi un om şi n-ai pe nimeni cu cine să-l înlocuieşti.

Baxter îl privi în ochi.

– Am învăţat la şcoală că IRA vine de la I Ran Away *(Am rupt-o la fugă).* Mare minune că au mai rămas toţi aici.

Hickey râse.

– Ah, Harry, Harry. După ce locul ăsta o să sară în aer şi o să ţi se găsească rămăşiţele, sper ca cei de la pompe funebre să-ţi pună buza de sus, înţepenită, în locul găurii fundului şi invers.

Hickey o trase pe Maureen în strană.

– Şi tu – să distrugi automatul ăla – Maureen, arătai ca un celt de pe vremuri, care-şi sfărâma spada de stâncă, înainte de a muri în luptă. Ai fost magnifică. Doar că începi să devii puţin cam enervantă. Iar *tu,* spuse el uitându-se la Murphy, să-ţi părăseşti şeful în halul ăsta. Ruşine!

– Du-te dracului, spuse Murphy.

Hickey se prefăcu şocat.

– Bine, poate asculţi atunci de ăsta...?

Murphy dădu din mâini şi se întoarse cu spatele la Hickey.

Baxter se uita la televizorul de pe masă. Scena se mutase înapoi, în sala conferinţei de presă. Reporterii transmiteau, într-o stare de exaltare, ultimele ştiri.

Schimbul de focuri, ştia bine asta, rupsese vraja discursului lui Hickey şi al clopotelor. Baxter zâmbi şi se uită la Hickey. Începu să spună ceva dar simţi brusc o durere intensă în cap şi se prăbuşi spre înainte, în afara stranei.

Hickey îşi îndoi bastonul, se întoarse şi-l apucă de rever pe părintele Murphy. Ridică în sus matraca neagră, din piele şi se uită în ochii preotului.

Pe uşa triforiului apăru Gallagher, care alerga spre sanctuar.

– Nu!

Hickey se uită la el şi lăsă matraca jos.

– Pune-le cătuşe.

Se duse la televizor şi smulse ştecherul din priză.

Maureen îngenunche peste trupul chircit al lui Baxter şi-i examină rana de la frunte.

– Nemernici nenorociţi!

Se uită în sus, în balconul corului, unde Flynn continua să tragă clopotele. Gallagher o apucă de încheietură şi-i prinse o cătuşă, iar pe cealaltă o fixă de încheietura lui Baxter. Gallagher îi prinse lui Murphy o cătuşă la mână şi-l duse spre Cardinal. Gallagher îngenunche, apoi trecu cătuşa prin braţul tronului şi o prinse încetişor de încheietura vărgată de sânge, a Cardinalului. Gallagher şopti:

– O să vă ocrotesc eu.

Îşi înclină capul şi se îndepărtă.

Părintele Murphy se prăvăli pe treapta cea mai de sus a platformei înălţate. Cardinalul coborî de pe tron şi se aşeză alături de el. Nici unul din ei nu vorbi.

Megan apăru din casa scărilor, cărându-şi fratele în braţe. Se opri în picioare, în mijlocul sanctuarului, privind în gol, în jurul ei. O dâră de sânge se întindea de la casa scărilor până în locul în care se oprise şi dâra devenise o mică băltoacă, la picioarele ei. Hickey îl luă pe Pedar din braţele surorii sale şi transportă trupul fără vlagă spre orga altarului. Îl propti pe Pedar Fitzgerald de consola orgii şi-l acoperi cu pardesiul său vechi.

Gallagher îşi scoase puşca şi coborî spre odihna scării

din faţa criptei. Strigă la poliţiştii care examinau, prevăzători, poarta:

– Înapoi! Căraţi-vă!

Poliţiştii dispărură în coridoarele laterale ale sacristiei.

Megan rămase în picioare, în balta de sânge, zgâindu-se la aceasta. Singurele sunete din catedrală erau dangătul clopotelor şi soneria persistentă, a telefonului.

Brian Flynn urmărea totul din balconul corului, în timp ce trăgea clopotele. Leary se uită la el, curios. Flynn se întoarse şi se concentră asupra claviaturii, terminând ultima măsură din *Danny Boy,* după care începu să cânte *Moartea răzvrătitului.* Spuse în microfon:

– Domnule Sullivan, cimpoaiele, vă rog. Doamnelor şi domnilor, un cântec.

Începu să cânte. Alte voci i se alăturară, şovăitoare, şi cimpoiul lui Sullivan începu să scoată sunete ascuţite.

Noaptea era neagră şi lupta se sfârşise.
Pe strada O'Connell luna strălucea.
Singur stăteam pe locul de unde plecase
Şi ultimul erou... Şi totul, în jur, tăcea.

John Hickey ridică telefonul care suna întruna.

Vocea lui Schroeder izbucni, la limita stăpânirii de sine.

– Ce s-a întâmplat? Ce s-a *întâmplat?*

– Taci odată, Schroeder! tună Hickey. Ostaticii n-au murit. Oamenii tăi au văzut totul. Ostaticii sunt în cătuşe, acum, şi alte tentative de evadare n-or să mai fie. Am încheiat discuţia.

– Stai! Ascultă, sunt răniţi? Să trimit un doctor?

– Sunt într-o formă destul de bună. Iar dacă vrei să ştii, a fost totuşi rănit unul din oamenii mei. Sir Harold Baxter, cavalerul domeniului, i-a strivit gâtul cu o puşcă. Câtuşi de puţin sportiv.

– Dumnezeule... Ascultă, o să trimit un doctor...

– Dacă vrem unul, îţi spunem.

Hickey se uită la Fitzgerald. Gâtul i se umflase acum în mod grotesc.

– Am nevoie de gheaţă. Trimite-o prin poartă. Şi o sondă de traheotomie.

– Te rog... Lasă-mă să trimit...

– Nu!

Hickey se frecă la ochi şi se prăbuşi în faţă. Părea foarte obosit şi-şi dorea să se sfârşească totul mai repede decât sperase.

– Domnule Hickey...

– Ah, taci odată, Schroeder. Pur şi simplu, taci.

– Pot să vorbesc cu ostaticii? Domnul Flynn spunea că pot vorbi cu ei, după conferinţa de presă...

– Au pierdut dreptul de a mai vorbi cu cineva, inclusiv între ei.

– Cât de rău sunt răniţi?

Hickey se uită la cei patru oameni zdrobiţi, din sanctuar.

– Sunt al naibii de norocoşi că mai trăiesc.

– Nu pierde ce ai câştigat, spuse Schroeder. Domnule Hickey, dă-mi voie să-ţi spun că în clipa de faţă sunt mulţi oameni de partea ta. Discursul tău a fost... magnific, măreţ. Ceea ce ai spus despre suferinţele tale, despre suferinţele Irlandei...

Hickey râse, obosit.

– Da, un mod irlandez tradiţional de a privi istoria, adică intrând în conflict cu faptele, dar niciodată inhibat de acestea. Zâmbi şi căscă. Dar au înghiţit-o toţi, nu? Trăiască televiziunea!

– Da, domnule, şi clopotele – te-ai uitat la televizor?

– Ce se mai aude cu cererile acelea de cântece?

– Ah, am câteva, aici...

– Fă-le vânt.

După o scurtă tăcere, Schroeder spuse:

– Da, oricum a fost într-adevăr incredibil, ştii... Niciodată n-am mai văzut aşa ceva în oraşul ăsta. Nu pierde asta, nu...

– Totul e deja pierdut. Cu bine, Schroeder.

– Stai! Rămâi la aparat! Încă ceva. Domnul Flynn spunea că o să demontaţi instalaţia de bruiaj...

– Nu daţi vina pe noi pentru problemele voastre de transmisie. Cumpăraţi-vă aparatură mai bună.

– Mă tem doar că fără un control prin radio, poliţia ar

putea reacţiona în mod exagerat în cazul unui pericol pe care-l observă...

– Şi ce-i cu asta?

– Aproape că s-a şi întâmplat asta. Aşa că mă întrebam când aveţi de gând s-o demontaţi?

– Probabil că va fi demontată când va sări catedrala în aer.

Hickey râse.

– Domnule Hickey, zău... pari obosit. De ce nu încercaţi cu toţii să adormiţi puţin? Vă garantez o oră – două ore de armistiţiu – şi nişte mâncare şi...

– Sau şi mai sigur, când va fi mistuită de flăcările din pod. Patruzeci de ani nesfârşiţi – Poc! – vor dispărea în mai puţin de două ore.

– Domnule... vă ofer un armistiţiu...

Schroeder îşi trase sufletul, apoi spuse pe un ton criptic:

– Un inspector de poliţie v-a dat un... raport al situaţiei, dacă nu mă înşel...

– Cine? Ah, tipul acela înalt, îmbrăcat într-un costum scump. Fii cu ochii pe el, joacă murdar.

– Te gândeşti la ce ţi-a spus?

– Aşa cum le place protestanţilor din Ulster să spună, „nici un *inch!*“[1]. Sau or fi spunând acum centimetru? *Inch.* Da, *inch...*

– E o soluţie cinstită pentru...

– Inacceptabilă, Schroeder! Nu mă mai plictisi din nou cu ea.

– Pot să vorbesc cu domnul Flynn? spuse Schroeder, brusc.

Hickey se uită în sus, spre balconul corului. Exista acolo, pe orgă, o derivaţie, dar Flynn nu se folosise de ea.

– A ajuns la un pasaj dificil, la clopote, zise Hickey. Chiar nu auzi? Ai puţină consideraţie.

– De mult n-am mai auzit de el. L-am aşteptat la conferinţa de presă. Este... bine?

Hickey îşi găsi pipa şi o aprinse.

– Este cât poate fi de bine un bărbat tânăr care-şi

[1] Un inch – 2,54 centimetri. (N. tr.)

contemplă moartea iminentă, durerea unei iubiri pierdute, tragedia unei puteri pierdute şi a unei cauze pierdute.

– *Nimic* nu e pierdut...

– Schroeder, înţelegi fatalismul irlandez, nu? Când irlandezii încep să cânte cântece melancolice şi să plângă în berile lor, atunci înseamnă că sunt pe cale să comită un act nesăbuit. Iar vocea ta smiorcăită n-o să îmbunătăţească dispoziţia lui Brian Flynn.

– Nu, ascultă, sunteţi aproape, nu e pierdut totul...

– E pierdut! Ascultă clopotele, Schroeder şi, printre bătăile lor, le vei auzi pe *banshee,* tânguindu-se pe coline, prevestindu-ne moartea noastră, a tuturor.

Hickey închise telefonul.

Megan se uita la el, din sanctuar.

Hickey se uită la Pedar Fitzgerald.

– O să moară, Megan.

Ea dădu din cap şovăitor şi Hickey o privi. Arăta, dintr-o dată, înspăimântată, aproape ca un copil. Hickey spuse:

– L-aş putea preda poliţiei şi poate c-o să trăiască, dar...

Ea înţelese clar că n-o să existe nici o victorie, nici amnistie pentru ei sau pentru cei din Irlanda de Nord şi că în curând ea şi toţi ceilalţi din catedrală vor fi morţi. Se uită la faţa vineţie a fratelui ei.

– Îl vreau aici, cu mine.

Hickey dădu din cap.

– Da, aşa trebuie, Megan.

Părintele Murphy se răsuci pe platforma tronului.

– Ar trebui dus la spital.

Nici Megan, nici Hickey nu-i răspunseră.

Părintele Murphy continuă:

– Permiteţi-mi să-i dau sfânta împărtăşanie...

Hickey îl întrerupse.

– Ai un ritual afurisit pentru orice, nu?

– Ca să-i salvez sufletul de osânda veşnică...

– Oameni ca tine au inventat osânda veşnică, spuse Hickev, râzând. Pun pariu că ai întotdeauna la tine o sticluţă cu ulei sfânt. Nu se ştie niciodată când îţi poate pica mort, la picioare, un bun catolic.

– Da, port mereu cu mine uleiul sfânt.

Hickey râse zeflemitor.

– Bun. Mai târziu o să ne prăjim un ou, cu el.

Părintele Murphy îi întoarse spatele. Megan se îndreptă spre Maureen şi Baxter. Maureen o urmărea apropiindu-se, cu ochii ţintă în ochii lui Megan.

Megan se opri deasupra celor doi oameni încătuşaţi, îngenunche lângă trupul întins al lui Baxter şi-i smulse cureaua de la pantaloni. Se ridică, îşi depărtă picioarele şi-l plesni pe Baxter peste faţă, cu toată forţa, cureaua şuierând, în cădere.

Părintele Murphy şi Cardinalul strigară la ea.

Megan ridică din nou cureaua şi o lovi pe Maureen peste braţele ridicate. Următoarea lovitură o îndreptă asupra lui Baxter, dar Maureen se aruncă peste trupul fără apărare şi cureaua o biciui peste gât.

Megan o lovi pe Maureen peste spinare, apoi, din nou, peste picioare, apoi peste fese.

Cardinalul îşi întoarse privirea. Murphy striga din toţi rărunchii.

Hickey începu să cânte la orga altarului, alăturându-se melodiei cântate de clopote. Frank Gallagher stătea pe odihna scării plină de sânge, unde zăcuse Fitzgerald şi asculta loviturile; apoi, sunetele ascuţite se pierdură, pe când orga cânta *Rebelul murind.*

George Sullivan privi în altă parte, cântând la cimpoi. Abby Boland şi Eamon Farrell se opriseră din cântat, dar Flynn strigă la ei prin microfon şi cei doi reluară cântatul. Hickey cânta şi el, în microfonul orgii:

Şi-atunci l-am văzut murind pe rebel,
Îngenunchind, i-am auzit plânsul uşor,
Binecuvântată fie-mi casa din Tipperary,
Binecuvântată fie cauza pentru care mor.

În pod, Jean Kearney şi Arthur Nulty stăteau întinşi pe o parte, înlănţuiţi, pe duşumeaua care vibra. Se sărutară şi se apropiară mai mult unul de altul. Jean Kearney se răsturnă pe spate şi Nulty o acoperi cu trupul lui.

Rory Devane privi afară, din turnul nordic, apoi aprinse

ultima rachetă. Mulţimea de jos continua să cânte şi cânta şi el ca să se simtă mai puţin singur.

Donald Mullins stătea în turn, sub camera primului clopot, uitând de orice, cu excepţia bătăilor din capul său şi a vântului rece care pătrundea prin ferestrele sparte. Scoase din buzunar un carneţel plin cu poezii mâzgălite şi se uită la el. Îşi aminti ce spusese Padraic Pearse, referindu-se la el însuşi, la Joseph Plunkett şi la Thomas Mac-Donagh, la începutul răscoalei din 1916: „Dacă altceva n-o să reuşim, cel puţin scăpăm Irlanda de trei poeţi proşti“. Mullins râse, apoi îşi şterse ochii. Aruncă carneţelul peste umăr şi acesta zbură afară, în noapte.

În balconul corului, Leary se uita la Megan, prin lunetă. Îşi dădu seama şi rămase uimit de această constatare, că niciodată, chiar copil fiind, nu dăduse în cineva. Îi urmări chipul, îi urmări mişcările trupului şi începu, brusc, să o dorească.

Brian Flynn se uita în oglinda mare, concavă, a orgii, urmărind scena din sanctuar. Încerca să audă ţipetele lui Maureen şi zgomotul constant, făcut de loviturile curelei pe trupul ei, dar nu auzea decât tonurile vibrante ale clopotelor, jeluitul ascuţit, strident al cimpoaielor, vocile care cântau şi orga de jos, răsunând din toţi rărunchii ei.

Şi văzut-am apoi un tată încărunţit,
Căutându-şi unicul fiu, ca nebun.
Şi spus-am, Bătrânule, nu-l mai căuta atât,
Unicul tău fiu e în ceruri, de-acum.

Îşi coborî privirea din oglindă şi închise ochii, ascultând dangătul îndepărtat al clopotelor. Îşi aminti că sacrificiile se făceau pe altare şi nu-i scăpă aluzia, sperând că poate şi ceilalţi, sau măcar câţiva dintre ei, au înţeles asta. Maureen înţelesese. Îşi aminti dubla semnificaţie a sacrificiului: o sanctificare implicită, un dar făcut divinităţii, o ofrandă, o purificare... Dar celălalt sens era mai întunecat, mai groaznic – durere, pierdere, moarte. În ambele cazuri, însă, semnificaţia consta în aceea că sacrificiul era răsplătit. Timpul, locul şi natura recompensei rămâneau totuşi incerte.

Căci la Dublin ucis el fost-a,
Pentru Patrie luptând neînfricat, unicu-ţi fiu.
Pentru Irlanda şi numai pentru Irlanda murit-a,
Pentru steagul ei verde, alb şi-auriu.

Un sentiment copleşitor de melancolie îl cuprinse. Îi trecură prin minte imagini cu Irlanda, cu Maureen, cu mănăstirea Whitehorn, imagini din copilăria sa. Îşi aminti, dintr-o dată, de propria lui mortalitate şi o simţi ca pe ceva palpabil, ca pe un nod în stomac, o amorţeală care îi cuprinse pieptul şi braţele.

O viziune confuză asupra morţii îi umplu întunericul din spatele pleoapelor şi se văzu pe el zăcând gol, alb ca marmura catedralei, în braţele unei femei cu plete lungi, de culoarea mierii, învăluindu-i faţa ca într-un linţoliu; şi din gura lui se prelingea sânge peste albul rece, cadaveric – un sânge atât de roşu şi atât de abundent, încât lumea care se strânsese în jurul lui remarca uimită acest lucru. Un tânăr îi luă mâna şi îngenunche ca să-i sărute inelul; dar inelul dispăruse şi omul se ridică şi plecă mai departe, scârbit. Iar femeia care-l ţinea, spuse: *Brian, te iertăm cu toţii.* Dar asta îi pricinui mai mult durere decât consolare, pentru că îşi dădu seama că nu făcuse nimic ca să încerce să schimbe mersul lucrurilor ce fuseseră puse în mişcare cu atâta amar de vreme în urmă.

47

Brian Flynn se uită la ceasul din spatele balconului corului. Lăsă să se stingă ultimele note ale *Unui cântec de leagăn irlandez,* apoi apăsă claviatura clopotului numit Patrick. De unul singur, clopotul bătu o dată, într-o tonalitate joasă, profundă, apoi iară şi iară, de douăsprezece ori, marcând miezul nopţii. Ziua Sfântului Patrick se sfârşise.

Cea mai scurtă zi a anului, se gândi el, nu era solstiţiul de iarnă, ci ziua în care mureai, iar ziua de 18 martie va fi doar de şase ore şi trei minute, cel mult.

O tăcere adâncă se pogorâse peste aerul acela de piatră iar frigul de afară se strecura în biserică, amorţind încetişor pe cei aflaţi înăuntru. Cei patru ostatici mai aţipeau când şi când, pe marmura rece a sanctuarului altarului, încătuşaţi doi câte doi.

John Hickey se frecă la ochi, căscă şi se uită la televizorul pe care-l mutase pe consola orgii. Sonorul fusese dat la minim şi o voce abia auzită anunţa începutul unei noi zile, făcând speculaţii cu privire la ce va aduce cu el răsăritul soarelui. Hickey se întreba oare câţi oameni mai urmăreau emisiunea. Îşi imagina priveghiul, de-a lungul întregii nopţi, în jurul televizoarelor. Indiferent ce urma să se întâmple, se va întâmpla transmis în direct, color, şi puţini erau cei care să fi preferat să meargă să se culce şi să vadă apoi totul, în reluare. Hickey se uită la Pedar Fitzgerald. Avea în jurul gâtului, pungi cu gheaţă şi din gură îi ieşea un tub, care emitea sunete şuierate. Uşor enervant, îşi spuse Hickey.

Flynn începu din nou să cânte la clopote, de data asta un cântec al irlandezilor din America, *Cum mai merg treburile în Glocca Morra?.*

Hickey se uita la televizor. Mulţimea de pe străzi aprobă alegerea. Oamenii se legănau, braţ la braţ, lacrimi de bere rostogolindu-se pe obrajii roşii. În final însă, şi el ştia asta, magia se va destrăma şi grija faţă de ostatici şi catedrală va deveni din nou preocuparea principală a ştirilor. În

noaptea aceasta fuseseră trase numeroase sfori ale emoţiei iar el era fascinat de jocul manipulării. Hickey privi în sus, în triforiul gol unde stătuse înainte Gallagher, apoi se întoarse şi strigă în direcţia scărilor sacristiei.

– Frank?

– Linişte peste tot! îi răspunse Gallagher, din casa scării.

Hickey se uită în sus, la Sullivan şi Abby Boland şi aceştia îi făcură semn, la rândul lor. Eamon Farrell strigă din triforiul de deasupra:

– Linişte peste tot!

Hickey întoarse manivela telefonului de campanie.

Arthur Nulty se rostogoli şi apucă receptorul.

– Ascult.

– Situaţia.

Nulty îşi drese glasul.

– N-am avut destule clopote, pentru numele lui Dumnezeu? Cu dangătul ăsta în urechi nu mai pot auzi ca lumea.

– Dă-ţi silinţa.

– Clopotniţa? întrebă Hickey, învârtind din nou manivela telefonului.

Mullins se uită afară printr-una din ferestrele sparte şi telefonul sună de câteva ori înainte de a-şi fi dat seama de asta. Îl apucă în grabă.

– Clopotniţa.

– Dormeai? întrebă Hickey.

Mullins îşi scoase din ureche unul din amortizoare şi spuse iritat:

– Să dorm? Cum dracu’ ar putea dormi cineva cu *asta*? Ai înnebunit? mai întrebă el, după o pauză.

– Cum se comportă cei de afară? întrebă Hickey.

Mullins trase firul telefonului şi o luă de jur-împrejurul clopotniţei.

– Continuă să vină şi să plece. Mai mult să vină. Soldaţii au bivuacat în Channel Gardens. Nenorociţii ăia de reporteri de pe acoperişuri au băut toată noaptea. Nu mi-ar strica şi mie o duşcă.

– Ei, ai destul timp pentru asta. Unde o să fii mâine – pe

vremea asta?

– În Mexico City... Zbor la Mexico City... Departe de Tipperary, adăugă el, încercând să râdă.

– Acolo e cald. Fii vigilent.

Hickey acţionă din nou manivela.

– Turnul sudic.

– Situaţia neschimbată, răspunse Rory Devane.

– Fii atent la luminile stroboscopice.

– Ştiu.

– Tot te mai enervează trăgătorii de elită, băiete?

– Nu. Îmi ţin companie. Cred c-o să-mi lipsească, spuse el, râzând.

– Încotro o apuci mâine?

– Spre sudul Franţei. Acolo e primăvară, mi s-a spus.

– Aşa este. Şi nu uita, de azi într-un an ne întâlnim la cârciuma lui Kavanagh, din Dublin.

– O să fiu acolo.

Hickey zâmbi, amintindu-şi de cârciuma lui Kavanagh, al cărei perete frontal făcea parte din zidul înconjurător al cimitirului Glasnevin. Peretele din spate era prevăzut cu o trecere, pe unde groparii puteau obţine întăritoare, acest lucru având ca urmare, se spunea, faptul că mulţi morţi erau băgaţi în altă groapă. Hickey râse.

– Da, Rory, o să fii acolo. Închise telefonul şi acţionă din nou manivela.

Leary ridică telefonul din balconul corului. Hickey spuse:

– Zi-i lui Brian să mai lase clopotele să se odihnească puţin.

Îl urmări pe Leary întorcându-se şi vorbind cu Flynn. Leary reveni la telefon.

– Zice că are chef să mai cânte.

Hickey înjură în gând.

– Rămâi pe fir.

Se uită din nou la televizor. Scenele din New York fuseseră înlocuite cu o vedere la fel de dramatică a Casei Albe unde, prin ferestrele Biroului Oval străbătea lumina galbenă. Un reporter spunea lumii că preşedintele era în conferinţă cu înalţi consilieri. Scena se mută în Downing

Street 10, unde era ora 5 a.m. O reporteră cu ochii înceţoşaţi asigura America că primul ministru nu se culcase, încă. O schimbare rapidă de scenă arătă Scaunul Apostolic, din Vatican. Hickey se plecă înainte, ascultându-l atent pe reporterul care făcea speculaţii despre o şedinţă cu uşile închise, a oficialilor Vaticanului.

„Urmează la rând Sfântul Petru“, mormăi Hickey, numai pentru el.

– Spune-i domnului Flynn, vorbi el în telefon, că având în vedere că ne putem aştepta la un atac dintr-o clipă în alta, sugerez să înceteze de a le mai asigura zgomotul de acoperire, de care au nevoie. Închise telefonul şi ascultă clopotele, care mai dăngăneau încă. Brian Flynn, se gândea el, nu mai era acelaşi om care se plimba aşa băţos prin catedrală, cu doar puţin mai mult decât şase ore în urmă. Flynn era un om care învăţase multe în aceste şase ore, dar învăţase toate astea prea târziu, iar în următoarele şase ore, nu va mai învăţa nimic care să aibă vreo consecinţă.

Capitanul Bert Schroeder tresări din moţăială, la sunetul telefonului. Ridică repede receptorul.

Glasul lui Hickey întrerupse tăcerea din birou şi tună prin microfoane în încăperile alăturate, făcând să tresară speriaţi şi câţiva dintre cei de aici.

– *Schroeder! Schroeder!*

Schroeder se ridică, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Da! Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Hickey era imperioasă.

– Cineva a pus mâna pe catedrală! Sau, adăugă el încet, după o mică pauză, am avut un coşmar? Râse.

Schroeder aşteptă până când fu sigur că glasul îi sună stăpânit. Se uită în birou. În clipa aceea nu se afla acolo decât Burke care dormea dus, pe canapea. Spuse:

– Cu ce vă pot ajuta?

– Cu un raport asupra stării de lucruri, Schroeder.

Schroeder îşi drese glasul:

– Un raport...

– Cum merg lucrurile la Glocca Morra, Londra, Washington, Oraşul Vaticanului, Dublin? Se mai ocupă cineva de treaba asta?

– Bineînţeles. Poţi vedea la televizor.

– Eu nu sunt publicul, Schroeder. *Tu* îmi spui mie ce se întâmplă.

– Bine... Schroeder se uită peste câteva rapoarte recente. Bine... Cei de la Crucea Roşie şi de la Amnesty se află pe poziţie, în toate lagărele... aşteptând...

– Asta a fost şi la televiziune.

– A fost? Bine... Dublinul... Dublinul încă nu a fost de acord să-i primească pe cei eliberaţi din lagăre...

– Spune-le din partea mea că sunt nişte laşi smiorcăiţi. Spune-le că, într-un an, IRA va ocupa Dublinul şi-i va împuşca pe toţi.

Schroeder îi răspunse cu emfază:

– Oricum, nici unii dintre noi nu am căzut de acord până în prezent, asupra condiţiilor. Nu? Prin urmare, problema găsirii unui sanctuar este de importanţă secundară.

– Vreau să vorbesc direct cu toate guvernele. Organizează o teleconferintă.

Vocea lui Schroeder sună ferm:

– Ştii prea bine că nu vor vorbi direct cu tine.

– Ticăloşii ăştia aroganţi îmi vor cere în genunchi o audienţă, pe la ora şase dimineaţa.

Schroeder spuse, cu optimism:

– Discursul dumitale continuă să aibă urmări favorabile. Vaticanul este...

– Pentru că tot vorbim de urmări şi zdruncinări şi toate chestiile astea, ce crezi – este vorba de o problemă tehnică, la care trebuie să te gândeşti – ce crezi, faţada de sticlă a Turnului Olimpic o să cadă în stradă când...

– Domnul Flynn este acolo? Îl întrerupse Schroeder, brusc.

– Ai un obicei urât de a întrerupe, Schroeder.

– Domnul *Flynn* este acolo?

– Bineînţeles că e aici, prostule. Unde naiba să fie?

– Pot să vorbesc cu el, te rog?

– Cântă la clopote, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poţi să-i spui să ridice receptorul derivaţiei care se află lângă orgă?

– Ţi-am mai spus, nu întrerupi un om când trage *clopotele.* Chiar n-ai învăţat nimic în noaptea asta? Pariez că pe vremuri ai lucrat la brigada de moravuri, năpustindu-te în camerele de hotel şi întrerupând oamenii. Eşti genul ăsta.

Schroeder simţi cum se înroşeşte. Auzi vocea lui Hickey răsunând în cancelarie şi auzi râsete. Rupse un creion, între degete.

– Vrem să vorbim cu domnul Flynn – în particular, la poarta sacristiei.

Se uită la Burke care dormea pe canapea.

– Locotenentul Burke vrea să vorbească...

– Aşa cum bine ai spus mai devreme, este mai puţin derutant să vorbeşti cu o singură persoană. Dacă eu nu pot vorbi cu Regina, nici tu nu poţi vorbi cu Finn MacCumail. *Eu* ce cusur am? Apropo, tu la ce-ai renunţat pentru Postul Paştelui? La minte sau la boase? Eu, unul, am renunţat să mai vorbesc cu proştii la telefon, dar în cazul tău o să fac o excepţie.

Schroeder simţi dintr-o dată că ceva se rupe în el. Făcu un efort teribil să-şi stăpânească glasul şi spuse, pe un ton măsurat:

– Domnule Hickey... Brian Flynn are multă încredere în mine – eforturile pe care le fac, onestitatea de care am dat dovadă...

Râsul lui Hickey umplu biroul.

– Pare băiat bun, nu-i aşa? Ei bine, află că are pentru *tine* o surpriză pe cinste, Schroeder, şi n-o să-ţi placă deloc.

Schroeder îi răspunse:

– Noi am prefera să nu avem nici un fel de surprize.

– Încetează să tot foloseşti acest *noi* imperial. Eu vorbesc despre *tine. Tu* o să ai o surpriză, cât de curând.

Schroeder se ridică repede şi privirea îi deveni neliniştită.

– Ce vrei să spui cu asta? Ce înseamnă asta? Ascultă,

dacă vrem să negociem, fiind de bună credinţă, atunci trebuie să jucăm cu cărţile pe faţă...

– Bellini acţionează de bună credinţă?

Schroeder ezită. Obiceiul ăsta al lor de a folosi nume era tulburător. Referirile astea la el personal nu făceau parte din scenariu.

Hickey continuă:

– Unde este Bellini acum? Grămadă, în jurul unei table, împreună cu Gestapoul lui? Găsind mici găuri de şarpe, ca să ne omoare? Ei bine, fac ceva pe Bellini şi fac ceva pe tine.

Schroeder dădu din cap într-o tăcută resemnare şi întrebă:

– Cum se simt ostaticii?

– Ai dat de Stillway? întrebă Hickey.

– Aveţi nevoie acolo de un medic?

– Mi-ai deschis mormântul?

– Pot să vă trimit mâncare, medicamente...?

– Unde este maiorul Martin?

Burke stătea întins pe canapea, cu ochii închişi şi asculta dialogul care degenerase în două monologuri. Pe cât de neproductiv fusese dialogul, nu-l considerase totuşi atât de bizar pe cât suna ceea ce asculta acum. Ştia acum, fără nici un dubiu, că totul se sfârşise.

– Ce surprize are Flynn pentru mine? întrebă Schroeder.

Hickey râse din nou.

– Dacă-ţi spun, n-o să mai fie o surpriză. Pun pariu că ai fost un copil nesuferit, Schroeder. Întotdeauna încercând să afle ce urma să primească în dar de Crăciun, adulmecând pe lângă debarale şi toate chestiile astea.

Schroeder nu răspunse şi auzi din nou râsete, în încăperea alăturată.

Hickey spuse:

– Nu ne sunaţi din proprie iniţiativă decât ca să ne anunţaţi că am învins. O să vă sun eu din oră în oră, la oră fixă, până la 6:00 a.m. La 6:03, totul se termină.

Schroeder auzi închizându-se telefonul. Se uită la forma liniştită a lui Burke pe canapea, apoi închise toate

microfoanele şi sună din nou.

– Hickey?

– Ce-i?

Schroeder inspiră adânc şi rosti, printre maxilarele încleştate:

– Eşti un porc mort.

Puse receptorul jos şi-şi propti mâinile de birou. Simţea în gură gust de sânge şi-şi dădu seama că-şi muşca buza de jos.

Burke întoarse capul şi se uită la Schroeder. Privirile li se întâlniră şi Schroeder se întoarse în altă parte.

– E-n regulă, spuse Burke.

Schroeder nu răspunse şi Burke îi putea vedea umerii tremurând.

48

Colonelul Dennis Logan, aşezat pe bancheta din spate a unei maşini de serviciu, se îndrepta spre catedrală, de-a lungul tronsonului pustiu de pe Fifth Avenue. Se întoarse spre adjunctul său, maiorul Cole.

– N-am crezut c-o să mai trec azi pe-aici.

– Da, domnule. De fapt, suntem pe optsprezece martie.

Colonelul Logan trecu cu vederea rectificarea şi ascultă clopotele care cântau *Te voi duce acasă, Kathleen,* apoi spuse:

– Crezi în minuni?

– Nu, domnule.

– Bine, vezi linia aia verde?

– Da, domnule, linia lungă din mijlocul bulevardului pe care am luat-o noi. Căscă.

– Exact. Ei bine, acum câţiva ani, în fruntea Regimentului Şaizeci şi nouă se afla maiorul Beame. Alături de el se aflau comisarul de poliţie Codd şi comisarul pentru evenimentele publice, Neil Walsh. Tu nu erai aici pe vremea aia.

Maiorul Cole şi-ar fi dorit ca şi parada asta să se fi desfăşurat înaintea apariţiei lui.

– Da, domnule.

– În sfârşit, în dimineaţa aceea, imediat după trecerea maşinii pentru marcat, a început să plouă, ploaia spălând vopseaua verde, proaspătă – de peste tot, de la Strada Patruzeci şi opt, până la Strada Optzeci şi şase. Spre sfârşitul dimineţii însă, Walsh cumpără nişte vopsea şi-şi puse oamenii să traseze linia cu mâna, în dreptul catedralei.

– Da, domnule.

– Ei bine, pe când mărşăluiam pe-acolo cu delegaţia oficială, Walsh se întoarse spre Codd şi-i spune: „Priviţi, un miracol, domnule Comisar! Linia din faţa catedralei nu s-a şters!“

Colonelul Logan râse amintindu-şi această veselă întâmplare şi continuă:

– Şi Codd îi răspunse: „Ai dreptate, Walsh!“ şi-i făcu cu ochiul, apoi se uită la Beame. „Ah, Doamne!“, spuse micuţul maior, „Mi-am dorit din totdeauna să văd o minune. Niciodată n-am mai văzut o minune.“ Logan râse dar se reţinu să nu dea cu palma în genunchiul lui sau al lui Cole. Şoferul râse şi el.

Maiorul Cole zâmbi. Spuse:

– Domnule, cred că am mobilizat cea mai mare parte a ofiţerilor şi cel puţin jumătate din restul oamenilor.

Logan îşi aprinse o ţigară.

– E bine... Ţi s-au părut destul de treji?

– E greu de spus, domnule.

Logan dădu din cap în semn că aşa este şi continuă:

– Nu-i prea mare nevoie de noi aici, nu?

– Asta-i greu de stabilit, domnule colonel.

– Cred că guvernatorul are nevoie de oameni unul şi unul, tu ce zici?

– Regimentul, îi răspunse maiorul, este bine antrenat în stăpânirea revoltelor şi a mulţimilor, domnule.

– Ca şi cei douăzeci şi cinci de mii de poliţişti din New York.

– Da, domnule.

– Mă rog la Dumnezeu să nu ne implice într-o acţiune de asalt asupra catedralei.

– Domnule, îi răspunse maiorul, răspuns care nu presupunea nici o interpretare.

Colonelul Logan privea pe fereastră în timp ce maşina trecea printr-o serie de bariere ale poliţiei şi înainta încet, pe lângă mulţimea care cânta.

– Incredibil.

– Într-adevăr, spuse Cole, dând din cap.

Maşina de serviciu ajunse la cancelarie şi opri aici.

Căpitanul Joe Bellini îi informă pe oamenii de presă că sala de conferinţe s-ar putea surpa în cazul în care catedrala ar fi aruncată în aer şi aceştia se mutară cu echipament cu tot în zone mai puţin vulnerabile, din afara complexului catedralei şi Bellini le luă locul. Se opri în

încăpere, lângă o tablă. În jurul meselor şi de-a lungul pereţilor se aflau şaizeci de ESD-işti înarmaţi cu puşti de vânătoare, cu puşti M-16 şi pistoale cu amortizor. În spatele încăperii se aflau colonelul Logan, maiorul Cole şi o duzină de ofiţeri din conducerea Regimentului 69. Un nor cenuşiu de fum de ţigară voala luminile puternice. Bellini arătă spre o schiţă grosolană a catedralei, desenată pe tablă.

– Prin urmare, unitatea a cincea va ataca prin porţile sacristiei. Veţi primi ferăstraie de tăiat oţelul şi tăietoare de buloane. În regulă?

Colonelul Logan se ridică în picioare:

– Dacă-mi permiteţi... Spuneaţi mai devreme că oamenii dumneavoastră vor trebui să-şi controleze tirul... Aceasta este operaţiunea dumneavoastră, iar rolul meu este secundar, dar regulile de bază ale războiului... În sfârşit, când ai de a face cu poziţii ascunse ale inamicului, cu o rază de acţiune superioară, – ca cele din triforii şi din balconul corului – şi când ştii că nu le poţi ataca folosind strategia de foc obişnuită... atunci trebuie să te angajezi într-un atac de *represiune.* Logan surprinse unele semne de apreciere. Cu alte cuvinte, comuţi puştile tale M-16 de pe semiautomat pe automat – faci un *rock and roll,* cum spun băieţii – şi dai drumul unui tir atât de intens, încât inamicul este obligat să-şi bage capul la adăpost. După care îţi poţi conduce ostaticii în siguranţă, jos, pe scările sacristiei.

Nimeni nu spuse nimic, dar câţiva dădură din cap, aprobator.

Glasul lui Logan deveni mai puternic. Începuse brusc să ţină clasicul discurs încurajator, dinaintea unei bătălii:

– Trageţi rafală după rafală în acele triforii, trageţi continuu în acel balcon, vârâţi magazie după magazie în mitralierele alea, seceraţi, seceraţi, seceraţi poziţiile acelor trăgători de elită, mitraliaţi atât de îndelung, de tare, de repede şi de rău, încât să pară Armagedonul[1] şi Apocalipsul la un loc şi nimeni – *nimeni* – aflat în acele poziţii să nu-şi înalţe capul câtă vreme aerul din jurul lui este încărcat cu

[1] Armagedon – locul unde se va da bătălia decisivă dintre forţele binelui şi răului (Apocalipsul, 16.16). (N. tr.)

gloanţe şi piatră pulverizată.

Logan privi în jur în încăperea tăcută şi-şi ascultă bătăile inimii.

Izbucni o explozie generală de aplauze, din partea celor de la ESD şi a militarilor. Căpitanul Bellini aşteptă până când aplauzele se stinseră şi spuse:

– Da, foarte frumos, colonele, e un sfat înţelept, dar noi am primit cu *toţii* ordinul strict de a nu distruge locul – aşa cum bine ştii. Este plin de opere de artă... Este... În sfârşit... ştii bine...

– Da, înţeleg, spuse Logan, ştergându-se pe faţă. Nu pledez pentru atacuri aeriene. Vreau să spun că vă sugerez doar să apelaţi mai mult la armele de mână şi...

– Un nivel atât de intens de folosire chiar şi al armelor de mână, colonele, ar provoca – Bellini îşi aminti de cuvintele guvernatorului – daune... daune ireparabile catedralei... tavanului... sculpturii în piatră... statuilor...

Unul dintre conducătorii brigăzii se ridică şi spuse:

– Ascultă, căpitane, de când operele de artă sunt mai importante decât oamenii? Mama mea crede că *eu sunt* o operă de artă.

Câţiva râseră nervos.

Bellini îşi simţi transpiraţia adunându-se sub guler. Se uită la Logan.

– Colonele, misiunea dumitale... Bellini se opri, uitându-se cum se îmbăţoşează Logan.

– Misiunea mea, spuse Logan, este de a asigura un cordon strâns în jurul catedralei, în timpul asaltului. Ştiu ce am de făcut.

Bellini aproape că surâse.

– Nu, a intervenit o schimbare. Guvernatorul doreşte să ai un rol mai activ în atac. Spunând aceasta, savura fiecare cuvânt în parte. Poliţia vă va pune la dispoziţie propriul ei transportor blindat. Face parte din excedentul cedat de armată, aşa încât te vei familiariza repede cu el. Bellini observă că maiorul Cole se făcuse alb la faţă.

Bellini se apropie de Logan.

– Vei urca transportorul sus, pe treptele principale, cu

cincisprezece oameni înăuntru...

Logan aproape că nu-şi mai putea controla vocea:

– Dar asta e o *nebunie.* Nu poţi folosi un vehicul blindat într-un loc atât de înghesuit. E foarte posibil ca ei să aibă artilerie anţi-tanc. Doamne, Dumnezeule, nu-l vom putea manevra, nu vom putea trece vehiculul neobservat... Fenienii ăştia sunt veterani în gherilă, căpitane. Ei ştiu prea bine cum să lupte cu tancurile – au văzut mai multe blindate englezeşti decât ai văzut dumneata...

– Taxiuri, spuse Burke, intrând în sala de conferinţe de presă. Asta i-a spus Flynn lui Schroeder. Taxiuri. Aveţi ceva împotrivă dacă stăm şi noi aici, eu şi inspectorul Langley?

Bellini arăta obosit şi enervat. Îi spuse lui Logan:

– Descurcă-te cu guvernatorul. Se uită la ceasul din perete şi spuse: Gata, eliberaţi terenul! Valea!

Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Oamenii părăsiră sala şi se înghesuiră grupuri-grupuri, de-a lungul coridoarelor.

Burke şi Langley stăteau vizavi de Bellini. Bellini zise încet:

– Eroul ăsta de război, să-l ia dracu', îmi sperie oamenii.

Burke se gândi: *Ar cam trebui speriaţi, încep să se zahariseascâ.*

Bellini trase din ţigară.

– Ce caută soldaţii ăştia de paradă aici?

Langley se uită în jur, apoi spuse liniştit:

– Guvernatorul are nevoie de un sprijin.

Bellini sorbi dintr-o ceaşcă cu cafea rece.

– Ştii... Am discutat numeroase variante ale acestui atac, cu maiorul şi cu guvernatorul. Ai observat vreodată cum oamenii, care habar n-au despre război, devin dintr-o dată generali?

Bellini îşi aprinse ţigară de la ţigară şi continuă cu o voce surescitată:

– Kline îmi ia mâna şi mi-o strânge – Cristoase, ar fi trebuit să i-o strivesc şi să-i frâng degetele lui nenorocite. Oricum, îmi spune: „Joe, ştii ce aşteptăm cu toţii de la tine". Isuse Atotputernic, eu încă nu ştiu, la ora asta, dacă am voie să intru în biserică cu pistolul. Adrenalina însă începe

să crească şi-i spun: „Excelenţă, ar trebui să atacăm *acum,* câtă vreme se mai trag clopotele“. Corect? Iar el îmi răspunse – fii atent –: „Căpitane, noi avem o obligaţie – morală, să-i zicem –, să încercăm orice cale de negociere – bla, bla, bla – consideraţii politice – bla, bla, bla – Vaticanul – bla, bla.“ Aşa că am spus... nu, nu am spus-o, dar ar fi trebuit s-o fac... Ar fi trebuit să spun: „Kline, deşteptule, vrei să salvezi ostaticii şi nenorocita aia de catedrală, sau vrei să te pui bine cu Casa Albă şi cu Vaticanul?“ Se opri şi respiră cu putere. Dar poate că atunci m-aş fi făcut şi eu de rahat, pentru că de fapt nu-mi pasă cine ştie ce de o grămadă de bolovani sau de patru indivizi pe care nici măcar nu-i cunosc. Răspunderea mea este faţă de suta aia de oameni ai mei pe care îi cunosc, faţă de familiile lor, şi faţă de mine, şi de soţia mea, şi de copiii mei. Corect?

Nici unul nu mai spuse nimic o bună bucată de vreme, până când sună telefonul. Bellini înşfăcă receptorul, ascultă, apoi i-l înmânã lui Burke.

– Un tip care-şi spune Leper. Dar ştiu că ai de-a face cu oameni unul şi unul.

Burke luă receptorul şi-i recunoscu vocea lui Ferguson.

– Burke, sunt Leper.

– Ce faci? îl întrebă Burke.

– Mi-e frig, mi-e o frică de moarte, sunt obosit, flămând şi distrus. În rest, splendid. Linia asta este sigură?

– Nu.

– Bine, trebuie să vorbim între patru ochi.

Burke se gândi o clipă.

– Vrei să vii aici?

Ferguson ezită.

– Nu... Am văzut oameni la punctele de control, care n-ar trebui să mă vadă. Sunt foarte aproape de locul nostru de întâlnire. Ne vedem acolo.

Burke puse receptorul jos şi-i spuse lui Langley:

– Ferguson a descoperit ceva.

Brusc, Bellini îşi ridică privirea.

– Ceva ce m-ar putea ajuta?

Burke ar fi vrut să-i spună: „Cinstit vorbind, nimic nu te

poate ajuta“, dar îi spuse:

– Cred că da.

Bellini păru că miroase minciuna şi se lăsă şi mai adânc în scaun.

– Isuse, niciodată n-am avut de-a face cu luptători de gherilă, antrenaţi. Par speriat? Arăt speriat? mai întrebă el, ridicându-şi repede privirea.

– Pari şi arăţi ca un om care înţelege pe deplin situaţia, îi răspunse Burke.

Bellini râse.

– Da, înţeleg al dracului de bine, n-am ce zice.

Dintr-o dată, Langley păru plictisit.

– Ascultă, trebuia să ştii că o să vină o zi ca asta. Doar pentru aşa ceva ai fost pregătit...

– *Pregătit?* Bellini se întoarse spre el. Al dracului de bine pregătit. În armată am fost pregătit cum să acţionez în cazul unui atac nuclear. Singurul instructor care avea o oarecare logică a fost unul care ne-a spus să ne scoatem căştile, să ne vârâm capul între picioare şi să ne pupăm curul, în semn de adio. A naibii pregătire, spuse el, râzând. Bellini îşi stinse ţigara şi respiră adânc. A, da, poate că o să rezolve Schroeder totul. Râse uşor. A devenit mult mai dinamic... Arătă spre o vestă antiglonţ şi spre un pulover închis la culoare, de la capătul mesei. Astea sunt ale lui.

– De ce nu-l laşi liber? întrebă Langley.

Bellini scutură din cap şi se uită la Burke.

– Şi tu? *Tu* ce-o să faci mai încolo?

– O să fiu cu tine, îi răspunse Burke.

Ochii lui Bellini se făcură mari.

– Pe dracu’, spuse Langley, aruncându-i lui Burke o privire scurtă.

Burke nu-i răspunse nimic.

– Lasă-l să facă ce vrea el, spuse Bellini.

Langley schimbă subiectul şi-i spuse lui Bellini:

– Am pentru tine mai multe profiluri psihanalitice.

Bellini îşi aprinse o ţigară.

– Toarnă benzină peste ele şi lipeşteţi-le de fund.

Langley se îmbăţoşă.

Bellini continuă, bucurându-se că nimeni nu se mai putea da mare faţă de el.

– Unde e arhitectul, Langley? Unde sunt planurile?

– Se lucrează la asta, răspunse Langley.

– Extraordinar. Fiecare lucrează la câte ceva – tu, Schroeder, maiorul, preşedintele. Toată lumea lucrează. Ştii, când a început povestea asta, nimeni nu-i acordase prea mare atenţie lui Joe Bellini. Iar acum, maiorul sună din sfert în sfert de oră să întrebe ce mai fac. Îmi spune Joe. Teribil, omuleţul.

Lumea începea să se întoarcă în cameră.

Bellini se aplecă peste masă.

– M-au prins la înghesuială. Când încep să-ţi spună pe numele mic, se cheamă că te-au apucat de ouă şi n-au de gând să-ţi mai dea drumul. Nici mie, până când n-o să iau cu asalt treptele alea nenorocite – doar cu scula mea într-o mână şi cu o cruce, în cealaltă – şi n-o să mă las omorât. Se ridică în picioare.

– Crede-mă, Burke, totul nu-i decât un spectacol împuţit. Fiecare trebuie să joace un rol. Tu, eu, politicienii, biserica, ticăloşii ăia din catedrală. *Ştim bine* că nu facem decât să mâncăm rahat, dar aşa am învăţat noi să jucăm.

Burke se ridică în picioare şi se uită în jur la ESD-işti, apoi se uită atent la Bellini.

– Ţineţi minte, voi sunteţi băieţii buni.

Bellini se frecă la tâmplă şi-şi scutură capul.

– Atunci de ce suntem îmbrăcaţi în negru?

49

Patrick Burke ieşi afară din catedrală, în aerul rece, vântos. Se uită la ceas. Aproape ora 1:00 a.m., 18 martie. De acum înainte i se va zice Masacrul din Ziua Sfântului Patrick, sau cam aşa ceva. Îşi ridică gulerul şi o luă înspre est, spre Strada Cincizeci şi Unu.

În Park Avenue un autobuz fusese răsturnat ca să formeze o baricadă. Burke ocoli autobuzul, trecu pe lângă o mică mulţime şi traversă bulevardul. Un mic grup se adunase pe scările bisericii episcopale Sf. Bartholomew, sticle erau trecute de la unul la altul, se cântau cântece care fuseseră cântate de clopotele de la Sf. Patrick. Oameni intrau în biserică şi Burke îşi aminti că multe biserici şi sinagogi anunţaseră că rămân deschise toată noaptea, pentru rugăciuni. O maşină a presei instala aparate de filmat şi reflectoare.

Burke ascultă clopotele. Flynn – dacă Flynn era cel care cânta – avea un tuşeu bun. Burke îşi aminti speculaţiile lui Langley referitoare la T-shirt-urile cu John Hickey. Îşi imagină învelitoarea unui disc: Catedrala Sf. Patrick – Un mănunchi de stele verzi – *Brian Flynn cântă la clopote.*

Burke trecu pe lângă biserică şi o luă mai departe spre est, pe Strada Cincizeci şi Unu. Între două clădiri se întindea un mic parc. Între acesta şi clădirile care-l flancau se afla un gard cu o poartă şi Burke privi printre bare. Pe terasele de sub platani se aflau măsuţe de cofetărie şi scaune întoarse. În parcul neiluminat, nici o mişcare. Burke se apucă de barele reci de oţel, se ridică în sus şi-şi dădu drumul în parc. Lovindu-se de pavajul îngheţat, din piatră, simţi o durere ascuţită în picioarele amorţite şi înjură în gând. Îşi scoase pistolul şi rămase chircit. Vântul scutura copacii şi ramuri acoperite cu gheaţă cădeau la pământ, cu zgomot de cristal spart.

Burke se ridică încetişor şi înaintă printre mesele răvăşite, cu pistolul pregătit. Gheaţa se spărgea sub picioarele lui în timp ce păşea şi ştia că, dacă Ferguson ar fi

fost acolo, l-ar fi auzit până acum.

O masă răsturnată îi atrase atenţia şi se îndreptă spre ea. Puţin mai departe se afla un scaun, răsturnat pe spate. Gheaţa de jos fusese spartă şi împrăştiată şi Burke îngenunche ca să studieze o pată mai mare, întunecată, care la o privire mai atentă părea a fi îngheţată italienească cu căpşuni, dar nu era.

Burke se ridică şi constată că picioarele îi deveniră nesigure. Urcă treptele puţin înalte, spre următorul nivel al terasei şi dădu peste alte mese şi scaune răsturnate. În partea din spate a parcului se afla un zid de piatră, înalt de câteva etaje, unde curgea de obicei o cascadă. La baza peretelui se afla un jgheab lung, îngust. Burke se îndreptă spre jgheab şi-l văzu pe Jack Ferguson întins în apa îngheţată, cu faţa vineţie, foarte asemănătoare, se gândi Burke, cu faţada catedralei. Ochii îi erau deschişi şi gura i se căsca ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete suflul, după şocul provocat de apa rece.

Burke îngenunche pe marginea joasă, de piatră, a jgheabului, se întinse şi-l apucă pe Ferguson de vechiul său pardesiu. Trase trupul mai aproape şi văzu, sub faldurile trenciului, care se dăduseră de o parte, doi genunchi zdrobiţi de gloanţe, ieşind prin pantalonii sfâşiaţi – oase, cartilagii şi ligamente, parcă şi mai albe în contrast cu culoarea intensă a cărnii albăstrii.

Îşi vârî pistolul în buzunar şi trase cu uşurinţă bărbatul mărunţel pe creasta din piatră a jgheabului. În mijlocul frunţii lui Ferguson se vedea o mică gaură întunecată, ca o frunză crestată. Buzunarele îi fuseseră răscolite, dar Burke îi percheziţiona din nou trupul, negăsind decât o batistă curată, frumos împăturită, ceea ce-i aminti că va trebui s-o sune pe soţia lui Ferguson.

Burke îi închise ochii şi se ridică, îşi şterse mâinile de pardesiu şi suflă în ele, apoi se îndepărtă.

Ridică un scaun acoperit cu gheaţă, îl trase aproape de o masă metalică şi se aşeză. Trase aer în piept prelung, adânc, şi-şi domoli tremurul mâinilor, suficient ca să-şi poată aprinde o ţigară. Trase din ţigară, apoi îşi scoase

sticla şi o deschise, dar o puse pe masă fără să fi băut din ea. Auzi un zgomot în dreptul gardului şi se uită de-a lungul parcului. Îşi scoase pistolul şi-l puse în poală.

– Burke! Sunt Martin!

Burke nu răspunse.

– Pot să vin la tine?

Burke trase cocoşul pistolului.

– Desigur!

Martin se apropie de Burke, se opri şi se uită dincolo de el, la peretele scund, de piatră, de la baza cascadei.

– Cine e?

Burke nu-i răspunse.

Martin se duse spre cadavru şi privi chipul îngheţat.

– Îl ştiu pe omul ăsta... e Jack Ferguson.

– Oare?

– Da. Am avut de-a face cu el – nu mai departe de ieri, că veni vorba. IRA oficială. Marxist. Un tip cumsecade, totuşi.

Burke răspunse fără nici o intonaţie:

– Singurul comunist bun este un comunist mort. Omoară un comunist, în numele lui Cristos. Vino aici, unde te pot vedea.

– Ei? Martin veni în spatele scaunului lui Burke. Ce spuneai...? Ascultă, sper că nu... că nu tu?

– Aici, în faţă, unde te pot vedea, repetă Burke.

Martin ocoli masa.

– Ce cauţi aici? întrebă Burke.

– Te-am urmărit de la cancelarie, spuse Martin aprinzându-şi o ţigară.

Burke era sigur că nimeni nu-l urmărise.

– De ce?

– Am vrut să văd unde te duci. Nu mi-ai fost de nici un folos. Apropo, m-au dat afară din slujba mea de la consulat. Asta e opera ta? Lumea începe să spună lucrurile cele mai incredibile despre mine. Oricum, acum sunt pe liber. Habar n-am ce să fac cu mine. Aşa că m-am gândit că poate... În sfârşit... te-aş putea ajuta... ca să-mi pot spăla numele... Un pistol? Îl poţi da deoparte.

Burke apucă pistolul.

– Maiorule, tu cine crezi că l-a omorât?

– Păi, presupun că nu tu... Dădu din umeri. Poate că proprii săi oameni. Sau adepţii violenţei, sau fenienii. I-ai văzut genunchii? Dumnezeule, urâtă treabă.

– De ce să fi vrut IRA să-l ucidă?

Martin răspunse repede şi clar:

– Vorbea prea mult.

Burke trase înapoi piedica pistolului şi-l vârî în buzunar.

– Unde este Gordon Stillway?

– Gordon... Ah, arhitectul. Martin trase din ţigară. Aş fi vrut să fiu aşa de şmecher pe cât mă crezi tu.

Burke luă o gură din sticlă şi spuse:

– Ascultă, în câteva ore, catedrala o să fie asaltată.

– Îmi pare rău că s-a ajuns aici.

– Oricum, în momentul de faţă preocuparea mea este de a salva cât mai multe vieţi cu putinţă.

– La fel şi a mea. Consulul nostru general se află înăuntru.

– Până acum ai făcut numai ce ai vrut, maiorule. Ţi-ai adus terorismul irlandez în America. Ni l-ai aruncat drept în braţe. Punct ochit, punct lovit. Dar nu avem nevoie de o catedrală aruncată în aer şi de un morman de cadavre.

– Nu cred că te înţeleg prea bine.

– Lui Bellini i-ar fi de mare folos dacă ar avea planurile, cu arhitect cu tot.

– Fără îndoială. Şi eu mă ocup de chestia asta.

Burke îl privi cu atenţie pe Martin.

– Mulţumeşte-te cu ce-ai făcut până acum. Nu împinge lucrurile mai departe.

– Iartă-mă, încep din nou să nu te mai înţeleg.

Burke se uită fix la Martin, care-şi pusese un picior pe scaun şi trăgea liniştit din ţigară. O pală de vânt rece trecu peste parcul închis făcând vârtejuri. De pe pomii strălucitori începu să cadă gheaţă, aşezându-se pe Martin şi pe Burke, dar nici unul din ei nu băgă de seamă. Martin păru că luase o hotărâre şi se uită la Burke.

– Nu e vorba numai de Flynn, vezi tu? Întreaga mea

acţiune nu a fost concepută doar pentru a-l omorî pe Brian Flynn, spuse Martin, frecându-şi bărbia cu mâna înmănuşată. Vezi, tu, eu am nevoie de ceva mai mult decât moartea lui Flynn, deşi abia o aştept. Eu am nevoie şi de un simbol *durabil* al terorismului irlandez. Mă tem că am nevoie de distrugerea catedralei.

Burke stătu mult până să răspundă. Glasul îi era coborât, controlat:

– Aceasta ar putea deveni un simbol al lipsei dorinţei de negociere, din partea britanicilor.

– Omul trebuie să rişte. Vezi tu, însă, spre marea mea surpriză, Londra *le-a oferit* un compromis, iar fenienii, lunatici cum sunt, nu au răspuns acestei oferte. Iar cu discursul bătrânului şi cu clopotele alea şi cu tot restul, fenienii se află în frunte, nu eu. Serios, Burke, singura posibilitate de a influenţa opinia publică de aici şi din străinătate este dacă... În sfârşit, dacă se va întâmpla o tragedie. Îmi pare rău.

– O armă cu două tăişuri.

– Când o să se aşeze praful, vina o să cadă numai pe irlandezi. Guvernul Majestăţii Sale este foarte versat în exprimarea durerii şi a regretelor pentru pierderile de vieţi omeneşti şi de bunuri. De fapt, ruinele Catedralei St. Patrick ar putea valora mai mult, din punct de vedere al atracţiei turistice, decât catedrala în sine... Nu aveţi prea multe ruine de clasă în America...

Degetele lui Burke atinseră metalul rece, albastru al revolverului din buzunar.

Martin continuă, micşorând ochii şi scoţând lungi vălătuci de aburi, pe nas şi pe gură.

– Şi funeraliile, bineînţeles. Le-ai văzut pe ale lui Mountbatten?[1] Mii de oameni cu ochii în lacrimi. Vom face ceva frumos şi pentru Baxter, fireşte. Biserica Catolică se va întrece pe sine în ce-i priveşte pe Cardinal şi pe preot. Cât despre Malone... în sfârşit, cine ştie?

Burke spuse:

– Ştii că eşti şi tu destul de vulnerabil, da?

[1] Louis Mountbatten (1900-1979), amiral britanic. (N. tr.)

Martin se uită la ţigara care scânteia.

– Uneori ai nevoie de un dezastru magnific – Dunkirk, Pearl Harbour, Coventry, Saint Patrick... Scutură scrumul ţigării şi se uită în jos, la pata cenuşie de pe masa acoperită cu gheaţă... Şi din această cenuşă se va înălţa o nouă menire. Privi în sus. Poate că ai observat pasărea Phoenix de pe poarta din bronz, pentru ceremonii, a Catedralei St. Patrick. Asta îmi inspiră numele de Operaţiunea Phoenix.

– Poate că Flynn, spuse Burke, va accepta compromisul. Mi-a dat de înţeles asta. S-ar putea chiar să facă o declaraţie publică despre felul în care trădarea britanicilor a fost gata să-i ucidă pe toţi.

– El n-ar admite că cea mai mare operaţie IRA, de la asasinarea lui Mountbatten încoace, a fost pusă la cale de un englez.

– Nu vrea să moară atât de cumplit precum vrei tu să moară. O să accepte ceea ce a obţinut până acum şi o să iasă de acolo ca un erou.

Burke mai trase o duşcă, aşa ca să-şi aprindă imaginaţia.

– Pe de altă parte... mai există posibilitatea ca, la răsăritul soarelui, el să distrugă locul. Tocmai de aceea maiorul şi guvernatorul vor să atace înainte ca ei să acţioneze. Repede. Dar pentru asta au nevoie de o încurajare. Şi nu vor face nici o mişcare până când Bellini nu-i va asigura că poate reuşi. Dar Bellini n-o să spună asta dacă nu primeşte planurile şi nu dă de arhitect...

Martin zâmbi...

– Minunat. Văd că este ceva ereditar – mă refer la abilitatea de a confecţiona maldăre de tâmpenii, la cea mai mică provocare.

– Dacă nu punem mâna pe arhitect, nu atacăm. La 6:03, Flynn va cere *time out,* va aştepta până când oraşul se va umple de lume şi emisiunile de dimineaţă vor fi în toi şi va cruţa atunci, cu mărinimie, catedrala şi ostaticii... Nu tu funeralii, nu tu bubuituri, nici măcar un singur vitraliu spart.

– La 6:03 se va petrece ceva mult mai cumplit.

– Mai riscă omul.

Martin scutură din cap.

– Nu ştiu... Ai reuşit să mă faci să mă îngrijorez, locotenente. Ar putea fi foarte bine o tragere pe sfoară, cum a făcut şi nemernicul ăsta. Zâmbi. În sfârşit, poate că tragerea pe sfoară nu este cuvântul potrivit... Oamenii ăştia sunt atât de ciudaţi... nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la ei, nu? Vreau să spun că, din punct de vedere istoric, ei optează întotdeauna pentru cea mai nesăbuită...

– Frumoasă părere ţi-ai mai făcut despre irlandezii ăştia, maiorule, nu? spuse Burke.

– Mă rog... n-am avut nici o intenţie să emit generalităţi de ordin rasial, asta în mod sigur, dar... Nu ştiu...

Martin lăsă impresia că pune în balanţă posibilităţile.

– Problema este – joc totul pe-o explozie la 6:03 sau mă mulţumesc cu o bătălie ca lumea, înainte de această oră...?

Burke se apropie de Martin.

– Haide să n-o luăm aşa... Suflă un val prelung de ceaţă rece în faţa lui Martin şi continuă: în cazul în care catedrala se prăbuşeşte – îşi scoase pistolul, îl armă şi-l apăsă de tâmpla lui Martin – eşti, cum spunem noi, un ticălos mort.

– Dacă mi se întâmplă ceva, îi ţinu piept Martin, o să fii ucis.

– Cunosc regulile.

Burke îl bătu pe Martin pe frunte, cu ţeava revolverului, pe care îl băgă apoi la loc, în toc.

Martin îşi scutură ţigara şi vorbi pe un ton de afaceri:

– În schimbul lui Stillway, vreau cuvântul tău că vei face tot posibilul ca asaltul să aibă loc înainte ca Flynn să facă orice fel de propuneri formale în vederea unui compromis. Te bucuri de încrederea lui, ştiu asta, aşa că foloseşte-te de ea cum poţi tu – faţă de el sau faţă de superiorii tăi. Şi indiferent ce se întâmplă, asigură-te că Flynn nu va fi prins viu. Ai înţeles?

Burke dădu din cap.

Martin adăugă:

– O să-l ai pe Stillway şi planurile lui în timp mai mult decât util şi, ca să-ţi arăt că ştiu să joc sportiv, ţi le voi înmâna ţie personal. Aşa cum spuneam ieri dimineaţă, o să faci impresie bună superiorilor tăi. Numai Dumnezeu ştie,

locotenente, câtă nevoie ai de brânciul ăsta.

Martin se îndepărtă de Burke şi privi în jos, la trupul îngheţat al lui Ferguson. Îşi aprinse o nouă ţigară şi lăsă, nepăsător, chibritul să cadă pe faţa lui Ferguson. Se uită la Burke.

– Te gândeşti desigur că asemenea amicului ăsta al nostru, mort, ştii şi tu prea multe. Dar e în regulă. Vreau – mă simt obligat – să fac o excepţie în cazul tău. Eşti de-ai noştri – un profesionist, nu un băgăcios amator, ca Ferguson, sau un insurgent periculos ca Flynn. Aşa încât acţionează ca un profesionist, locotenente, şi vei fi tratat ca atare.

– Mulţumesc că mi-ai spus-o pe şleau. O să fac cum pot mai bine.

Martin râse.

– Dacă vrei, poţi face cum poţi mai rău. Nu contez numai pe tine ca să mă asigur că lucrurile se vor desfăşura cum vreau eu, locotenente, există mai multe surprize înăuntru şi în afara catedralei ăsteia decât ai putea bănui tu, măcar. Şi cum se crapă de ziuă, totul va fi dezvăluit. Noapte bună, spuse el, înclinându-şi capul. Se întoarse şi se îndepărtă cu un pas agale.

Burke se uită în jos, la Ferguson. Se aplecă şi luă chibritul de pe faţa acestuia.

– Iartă-mă, Jack.

50

Orologiul din spatele balconului corului bătu ora 3:00 a.m. Brian Flynn bătu şi el ora la clopote, apoi se ridică şi se uită la Leary care stătea pe parapet, bălăngănindu-şi picioarele în aer, la trei etaje deasupra parterului.

– Dacă aţipeşti, cazi, spuse el.

– Nici o problemă, răspunse Leary fără să se întoarcă.

Flynn se uită în jur după Megan, dar nu o văzu. Ocoli orga, luă o puşcă şi se apropie de Leary.

Leary se întoarse brusc şi-şi răsuci picioarele, în balcon.

– E un truc vechi, spuse el.

Flynn simţi cum i se încordează trupul.

Leary continuă:

– L-am învăţat în armată. Te aşezi într-o poziţie care te-ar putea răni sau omorî, dacă adormi. Te ţine treaz... de regulă.

– Interesant. Trecu de Leary şi intră în clopotniţă, apoi luă liftul şi coborî în vestibul. Se îndreptă spre nava centrală, paşii răsunându-i în catedrala tăcută. Sullivan, Boland şi Farrell se aplecară peste balustrada triforiilor. Hickey dormea lângă orga altarului. Flynn trecu prin portiţa deschisă a gărduleţului băncii de comuniune şi urcă treptele. Cei patru ostatici dormeau, doi câte doi, în părţi opuse ale sanctuarului. Aruncă o privire spre Baxter, aflat lângă Maureen, urmări mişcările egale, în sus şi în jos, ale pieptului ei, apoi se uită spre locul unde dormeau, zăcând încătuşaţi de tron, Cardinal şi părinte. Flynn îngenunche alături de Maureen şi se uită la faţa ei contuzionată. Simţea ochii care-l urmăreau, de acolo, de sus, o simţea pe Megan pândindu-l din întuneric şi simţea luneta lui Leary centrată pe buzele lui. Flynn se aplecă cu spatele la Leary şi se aşeză astfel încât să-l împiedice pe acesta s-o vadă pe Maureen. O bătu pe obraz.

Ea deschise ochii şi se uită în sus, la el.

– Cât e ceasul?

– E târziu.

– Tu ai lăsat să se facă târziu, spuse ea.

El îi răspunse repede:

– Îmi pare rău... N-am putut să te ajut...

Ea îşi întoarse capul. O vreme, tăcură amândoi, apoi Maureen spuse:

– Această sfidare a poliţiei este ca într-unul din acele jocuri ale nervilor, cu maşini care înaintează nebuneşte una spre cealaltă, fiecare şofer, hipnotizat de apropierea celeilalte – şi cu un minut înainte de răsărit... îşi va schimba oare vreuna din ele direcţia?

– Prostii. Aici e vorba de război. Femei tâmpite ce sunteţi, credeţi că bărbaţii joacă jocuri de mândrie...

– Război? Îl apucă de cămaşă şi-şi ridică glasul. Dă-mi voie *să-ţi* vorbesc despre *război.* Războiul nu se poartă în biserici, cu ostatici în cătuşe. Şi dacă tot vorbeşti despre război, mai sunt încă suficient de soldat ca să ştiu că e foarte posibil ca ei să nu aştepte răsăritul. Poate *chiar acum* se strecoară înăuntru şi până să apuci tu să mai respiri o dată, locul ăsta s-ar putea umple cu puşcaşi iar tu te-ai putea umple de gloanţe. Îi dădu drumul la cămaşă. Război, desigur. Nu ştii despre război mai mult decât ştii despre dragoste.

Flynn se ridică în picioare şi se uită la Baxter.

– Îţi place de omul ăsta?

– E un om bun, spuse ea, dând din cap.

Flynn se uită undeva, în zare.

– Un om bun, repetă el. Unul care m-ar vedea pentru prima oară ar putea spune şi despre mine aşa ceva – atâta vreme cât nu-mi cunoaşte povestea. Se uită în jos, la ea. Nu prea mă placi tu pe mine în clipa asta, dar nu-i nimic. Sper că vei supravieţui, sper că va supravieţui chiar şi Baxter şi mai sper că o să vă înţelegeţi bine împreună.

Ea se culcă pe spate, uitându-se la el.

– Ştii bine că nici unul dintre noi nu crede un cuvânt din toate astea.

Flynn se depărtă de ea.

– Trebuie să plec...

Se uită la Hickey, peste gărduleţul sanctuarului şi spuse

dintr-o dată:

– Vorbeşte-mi despre el. Ce spunea bătrânul? Ce e cu soneria confesionalului?

Maureen îşi drese glasul şi vorbi pe un ton de afaceri, povestind ce descoperise ea despre John Hickey. Adăugă şi concluziile ei.

– Chiar dacă veţi câştiga, el se va asigura, într-un fel, că toată lumea va muri. Toţi patru, adăugă ea, credem asta, altfel nu am fi riscat atâta ca să evadăm.

Ochii lui Flynn se întoarseră înapoi spre Hickey, apoi se uită împrejurul sanctuarului, la ostatici, la buchetele de garoafe verzi care începuseră să se veştejească şi la petele de sânge de pe marmura de sub altarul înalt. Avu sentimentul că mai văzuse toate astea înainte, că mai trăise o experienţă similară într-un vis sau într-o viziune şi-şi aminti că o *trăise* în mănăstirea Whitehorn. Se scutură ca să alunge această impresie şi se uită la Maureen.

Flynn îngenunche brusc şi descuie cătuşa lui Maureen.

– Vino cu mine. O ajută să se ridice şi o sprijini, în timp ce se îndrepta spre scara sacristiei.

Era conştient că Hickey îl urmărea de lângă orga altarului şi că Leary şi Megan îl urmăreau şi ei, din umbra balconului corului. Ştia că ei credeau că intenţiona să o lase pe Maureen să plece. Şi înţelese că acesta era un moment critic, un test al poziţiei sale de conducător. Vor încerca oare cei trei, sub o formă sau alta, să-i limiteze mişcările? Acum câteva ore n-ar fi îndrăznit aşa ceva.

Ajunse la scara sacristiei şi se opri, nu şovăitor, ci sfidător şi se uită sus, în balconul corului, apoi înapoi, spre orga altarului. Nimeni nu scoase un sunet şi nu făcu o mişcare şi el stătu şi aşteptă, intenţionat, privind în catedrală şi coborând apoi treptele. Se opri pe odihna scării, lângă Gallagher.

– Fă o pauză, Frank.

Gallagher se uită la el şi la Maureen şi Flynn citi pe chipul acestuia o privire de înţelegere şi aprobare. Privirea lui Gallagher o întâlni pe cea a lui Maureen; acesta deschise gura să spună ceva, dar se întoarse şi urcă repede scara.

Flynn se uită în josul treptelor care mai rămăseseră, spre poarta ferecată cu lanţ şi apoi se întoarse spre Maureen.

Ea îşi dădu seama că Brian Flynn se afirmase din nou, impunându-şi voinţa în faţa celorlalţi. Şi ştiu, de asemenea, că intenţiona să mai facă un pas. Intenţiona să o elibereze, dar nu ştia dacă acest lucru îl făcea pentru ea sau pentru el însuşi, sau ca să demonstreze că putea face orice îi trăznea prin cap – ca să arate că el era Finn MacCumail, conducătorul fenienilor.

Coborî scara şi se opri lângă poartă. Flynn o urmă, arătând spre sacristie.

– Aici se întâlnesc două lumi, lumea sacrului şi lumea mireană, viaţa şi moartea. Oare s-au mai aflat vreodată atât de aproape una de alta, două lumi atât de deosebite?

Ea se uită în sacristia liniştită şi văzu o candelă pâlpâind pe altarul capelei preoţilor, mesele pentru odăjdii, de-a lungul pereţilor, acoperite cu odăjdiile frumos împăturite, albe şi purpurii, din această perioadă a Postului Mare. *Pastele*, se gândi ea. *Primăvara. Învierea şi Viaţa.* Se uită la Flynn.

– Vei alege viaţa? Vei pleca fără ceilalţi? întrebă acesta.

– Da, voi pleca, spuse ea, dând din cap.

El şovăi, apoi scoase cheile din buzunar. Cu o mână nesigură descuie lacătul porţii şi lacătul lanţului şi începu să desfacă lanţul. Trase într-o parte poarta stângă şi scrută deschiderile coridorului, dar nu văzu nici urmă de poliţie.

– Grăbeşte-te.

Ea îl apucă de braţ.

– Plec, dar nu fără tine.

Se uită la ea, apoi spuse:

– I-ai părăsi pe ceilalţi ca să pleci cu mine?

– Da.

– Ai putea face asta fără remuşcări de conştiinţă?

– Da.

El se uită la poarta deschisă.

– Aş face puşcărie, o bună bucată de vreme. Ai putea aştepta?

– Da.

– Mă iubeşti?

– Da.

El se întinse spre ea, dar ea se urcă repede pe scări şi se opri la jumătatea drumului spre odihnă.

– N-o să mă împingi afară. Plecăm împreună.

El rămase uitându-se în sus la silueta ei, profilată în lumina care se revărsa prin uşile criptei.

– Nu pot pleca.

– Nici măcar pentru mine? Eu aş pleca cu tine – pentru tine. Tu n-ai face acelaşi lucru?

– Eu *nu pot...* pentru numele lui Dumnezeu, Maureen... Eu *nu pot.* Te rog, dacă mă iubeşti, pleacă. Pleacă!

– Împreună. Într-o direcţie sau alta, *împreună.*

El se uită în jos, scuturâ din cap şi, după ceea ce i se păru un timp nesfârşit, îi auzi paşii retrăgându-se înapoi, în sus, pe trepte.

Flynn încuie poarta la loc şi o urmă; când ajunse în sanctuarul altarului, o găsi întinsă la loc alături de Baxter, cu cătuşa închisă în jurul încheieturii mâinii şi cu ochii închişi.

Flynn coborî sanctuarul, se îndreptă spre o strană din centrul catedralei şi se aşeză, uitându-se la altarul înalt. Îl izbi faptul că acele lucruri pe care majoritatea bărbaţilor le obţin luptând din greu – comanda, curajul, îndemânarea de a fi stăpân pe propria soartă – el le-a obţinut uşor, ca pe un dar, îşi zicea el, din partea zeilor. Dar dragostea – o emoţie atât de primară încât până şi oamenii cei mai obişnuiţi erau binecuvântaţi cu soţii iubitoare, copii, prieteni, dragostea l-a ocolit întotdeauna. Şi singura dată când nu l-a ocolit, a fost pentru el atât de dureros de greu, încât, ca să facă să înceteze durerea, a făcut să înceteze dragostea, prin forţa voinţei sale. Şi totuşi, se întorcea înapoi, iară şi iară. *Amor vincit omnia,* aşa cum obişnuia să spună părintele Michael. Dădu din cap. *Nu, eu am învins dragostea.*

Se simţi teribil de gol pe dinăuntru. În acelaşi timp însă, spre groaza şi dezgustul său, se simţi foarte bine pentru că reuşise din nou să fie stăpân pe el şi pe lumea lui.

Rămase aşa, în strană, multă vreme.

Flynn se uită la Pedar Fitzgerald, încovrigat la picioarele consolei orgii, cu o pătură trasă în sus, până pe faţa pe care se închegase sângele. Flynn se duse lângă John Hickey, care zăcea prăbuşit peste claviatura orgii şi se uită la chipul palid, aproape ca de ceară, al acestuia. Telefonul de campanie sună şi Hickey se mişcă. Sună din nou şi Flynn ridică receptorul.

Auzi vocea lui Mullins.

– M-am întors în clopotniţă. Gata cu clopotele?

– Da... Ce se mai vede pe-afară?

– E foarte linişte jos, spuse Mullins. Dar departe, încolo... mai sunt încă oameni pe străzi.

Flynn recunoscu o notă de uimire în glasul tânărului.

– Petrec târziu, nu-i aşa? Le-am oferit o zi a Sfântu-lui Patrick, s-o ţină minte.

– Nici măcar *stare excepţională* nu s-a decretat, spuse Mullins.

Flynn zâmbi. America îi amintea de *Titanic,* cu o crestătură de trei sute de picioare într-o parte, înclinându-se cumplit, iar ei continuând să servească băuturi, în hol.

– Nu e ca la Belfast, nu-i aşa?

– Nu.

– Simţi cumva vreo nelinişte acolo jos... vreo mişcare...?

Mullins se uită şi spuse:

– Nu, încă par liniştiţi. Înfriguraţi şi obosiţi, dar relaxaţi. Nu se dau ordine, nimic din rigiditatea pe care o întâlneşti înainte de un atac.

– Tu cum te descurci cu frigul?

– Am depăşit momentul.

– În regulă, tu şi Rory veţi fi primii care veţi vedea crăpându-se de ziuă.

Mullins renunţase la răsărit, cu ore în urmă.

– Da, răsăritul văzut din clopotniţa Catedralei Saint Patrick din New York. Asta cere o poezie.

– O să mi-o spui mai târziu. Închise şi luă derivaţia. Cu căpitanul Schroeder, vă rog. Se uită la chipul lui Hickey, în timp ce operatorul făcea legătura. Treaz, faţa lui era expresivă, vie, dar în somn arăta ca o mască mortuară.

Se auzi, neclară, vocea lui Schroeder.

– Da...

– Sunt Flynn. Te-am sculat din somn?

– Nu, domnule. Aşteptam telefonul domnului Hickey. Zicea că... dar mă bucur că ai sunat dumneata. Vroiam să stăm de vorbă.

– Ai crezut că am murit, nu-i aşa?

– Ei, nu... Dumneata ai tras clopotele, da?

– Cum mă auzeam de afară?

Schroeder îşi drese glasul:

– Promiţi.

Flynn râse:

– Nu cumva începi să dai dovadă de umor, căpitane?

Schroeder râse jenat.

– Sau poate eşti atât de uşurat că vorbeşti cu mine şi nu cu Hickey, încât te-ai năucit?

Schroeder nu răspunse.

– Ce mai fac cei de prin capitale? întrebă Flynn.

Schroeder spuse rezervat:

– Se întreabă de ce nu aţi răspuns la cele transmise prin Langley.

– Mă tem că nu ne-am lămurit prea bine.

– Nu pot intra în detalii, la telefon.

– Înţeleg... Păi atunci de ce nu vii la poarta sacristiei, să stăm de vorbă?

Urmă o lungă pauză.

– Nu sunt îndrituit să fac asta... Este împotriva regulamentului.

– Ca şi aruncarea în aer a catedralei, căci asta se va întâmpla dacă nu stăm de vorbă, căpitane.

– Dumneata nu înţelegi, domnule Flynn. Există legi gândite cu multă atenţie... Cred că ştii... Iar negociatorul nu se poate expune el însuşi la... la...

– N-o să te omor.

– Da... Ştiu că nu... dar... Ascultaţi-mă, dumneata şi domnul Burke aţi... N-aţi vrea să staţi de vorbă cu el la poartă?

– Nu, vreau să vorbesc cu *tine,* la poartă.

– Eu...

– Nici măcar nu eşti curios să mă vezi?

– Curiozitatea n-are ce căuta...

– Nu are? Căpitane, mie mi se pare că tu ar trebui să-ţi dai seama, mai bine ca oricine, de valoarea contactului direct, ochi în ochi.

– Nu există nimic special în...

– Oare câte războaie s-ar fi putut evita, dacă conducătorii ar fi putut măcar vedea chipul celuilalt, dacă s-ar fi putut atinge unul pe celălalt, dacă ar fi putut simţi spaima celuilalt?

– Rămâi pe fir, spuse Schroeder.

Flynn auzi declicul telefonului şi, un minut mai târziu, vocea lui Schroeder:

– E-n regulă.

– Peste cinci minute.

Flynn închise telefonul şi-i arse una lui Hickey.

– Ascultai?

Flynn îl apucă pe Hickey de braţ, strângându-l cu putere.

– Într-o bună zi, tot o să-mi spui tu mie, bătrân netrebnic ce eşti, despre confesional şi despre tot ce i-ai spus lui Schroeder şi despre tot ce le-ai spus oamenilor mei şi ostaticilor. Şi o să-mi vorbeşti şi despre compromisul care ne-a fost oferit.

Hickey tresări şi se îndreptă.

– Să mergem! Ciolanele astea bătrâne crapă uşor.

– Să nu ţi le crap eu pe cele de la gât.

Hickey îşi ridică privirea spre Flynn, fără urmă de durere pe chip.

– Atenţie! Fii atent!

Flynn îi dădu drumul la braţ, împingându-l.

– Nu mă sperii tu pe mine.

Hickey nu-i răspunse, dar se uită în ochii lui Flynn cu maliţie nedisimulată.

Flynn îi întâlni privirea, apoi se uită în jos, la Pedar Fitzgerald.

– Te îngrijeşti de el?

Hickey nu răspunse.

Flynn privi atent chipul lui Fitzgerald şi văzu că era alb ca ceara, ca şi chipul lui Hickey.

– E mort. Se întoarse spre Hickey. A murit cam de o oră, spuse Hickey fără emoţie.

– Megan...

– Când o să mă sune Megan, o să-i spun că e bine şi ea o să mă creadă, pentru că vrea asta. Dar până la urmă...

Flynn se uită la Megan, care era sus, în balcon.

– Dumnezeule, ea o să... Ar fi trebuit să chemăm un doctor..., spuse el, întorcându-se spre Hickey.

– Dacă n-ai fi fost atât de prins de clopotele alea nenorocite, îi răspunse Hickey, ai fi putut face asta.

Flynn se uită la el.

– *Tu* ai fi putut...

– *Eu?* Ce dracu-mi pasă mie dacă trăieşte sau dacă moare?

Flynn se dădu înapoi şi mintea începu să-i umble.

Hickey spuse:

– Ce vezi tu, Brian? Este tare înspăimântător? Râse şi-şi aprinse pipa.

Flynn se retrase în deambulatoriu, cât mai departe de Hickey, încercând să-şi stăpânească gândurile. Analiză din nou, în parte, pe fiecare din cei aflaţi în catedrală, până când se asigură că înţelege motivele fiecăruia... potenţialul de trădare... fidelităţi şi slăbiciuni. În final, gândurile sale se opriră asupra lui Leary şi-şi puse întrebările pe care ar fi trebuit să şi le pună cu luni în urmă: Ce căuta Leary aici? De ce să se cocoaţe singur, un asasin de profesie ca el, pe o stinghie de unde nu mai poate coborî? Precis că Leary avea o carte despre care nimeni nici măcar nu ştia că există. Flynn îşi şterse sudoarea de pe frunte şi urcă în sanctuar.

Hickey îi strigă:

– Îi spui lui Schroeder despre scumpa lui fiică? Spune-i din partea mea – foloseşte chiar cuvintele astea – spune-i că fiica-sa este o căţea moartă!

Flynn coborî scările din spatele altarului. Gallagher stătea în picioare pe odihna scării, cu un M-16 atârnat în

diagonală, peste piept.

– Găseşti cafea la standul de cărţi, îi spuse Flynn.

Gallagher urcă scara şi Flynn coborî restul de trepte până la poartă. Bucăţile de lanţ fuseseră prinse unele de altele şi un lacăt nou atârna de el. Examină lacătul ciopârţit al porţii; încă un glonţ sau două şi ar fi cedat. Dar în magazia de gloanţe a unui Thompson nu existau decât cincizeci de focuri. Nu cincizeci şi unu, cincizeci... Iar o rachetă M-72 poate distruge un tanc, iar Autobuzul Roşu spre Clady, prin Shankill Road, trecea prin faţa mănăstirii Whitehorn... şi teoretic, totul era hazard, întâmplare, fără noimă...

Flynn se uită în sacristie. Auzi oameni vorbind în coridoarele laterale şi dinspre deschiderea centrală din peretele stâng se apropiară paşi. Schroeder păşi în sacristie, privi în jur, se întoarse spre Flynn şi urcă şovăitor scara. Se opri pe treptele de sub porţi, cu ochii fixaţi asupra lui Flynn. Trecu mult până când Flynn începu să vorbească.

– Sunt aşa cum m-ai imaginat?

– V-am văzut în fotografie, răspunse Schroeder, sec.

– Şi eu, pe dumneata. Dar eu sunt aşa cum m-ai *imaginat*?

Schroeder scutură din cap. Urmă o nouă lungă tăcere, apoi Flynn spuse brusc:

– O să-mi bag mâna în buzunar. Scoase senzorul pentru depistat microfoane şi-l trecu peste Schroeder. Aceasta este o conversaţie foarte particulară.

– Voi raporta absolut tot ce se va spune aici.

– Sunt gata să pariez pe viaţa mea că n-o s-o faci.

Schroeder păru perplex şi îngrijorat.

– Au mai înaintat ceva pe calea îndeplinirii cerinţelor noastre?

Lui Schroeder nu-i plăceau negocierile de la om-la-om. Ştia, pentru că lumea îi spusese asta, că faţa sa trăda prea mult. Îşi drese glasul.

– Voi cereţi imposibilul. Acceptaţi un compromis.

Flynn remarcă un plus de fermitate în glasul lui Schroeder, absenţa oricărei formule de adresare, domn sau

domnule Flynn, dar şi starea de disconfort.

– Care *este* compromisul?

Schroeder îşi ridică încet sprâncenele.

– Hickey nu v-a...

– Repetă-mi-l.

Schroeder expuse oferta şi adăugă:

– Acceptaţi-o înainte ca englezii să se răzgândească în privinţa eliberării condiţionate. Iar în ce vă priveşte pe voi, eliberarea contra unei cauţiuni modice este la fel de bună ca şi imunitatea. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nimănui nu i s-a oferit vreodată mai mult, într-o situaţie în care există ostatici.

Flynn dădu din cap, aprobator.

– Da... Da, e o ofertă bună – tentantă...

– Acceptaţi-o! Acceptaţi-o înainte de a fi ucis cineva...

– Mă tem că e puţin cam târziu pentru asta.

– Ce?

– Sir Harold a omorât un băiat pe nume Pedar. Din fericire, nimeni nu ştie că a murit, în afară de Hickey şi de mine... şi bănuiesc că Pedar ştie şi el că a murit... În sfârşit, când oamenii mei vor afla de moartea lui Pedar, vor vrea să-l omoare pe Baxter. Sora lui Pedar, Megan, o să vrea să facă chiar mai rău. Toate astea complică într-un fel lucrurile.

Schroeder îşi trecu mâna peste frunte.

– Dumnezeule... ascultă, sunt sigur că n-a vrut asta.

– Harry i-a zdrobit beregata cu patul armei. Bănuiesc că putea foarte bine să fie doar un accident. Oricum, asta nu-l face pe băiat mai puţin mort.

Mintea lui Schroeder o luase razna. Înjură în gând: *Baxter, idiotule.*

– Ascultă... Încercarea de evadare e un caz de POW[1]. Este datoria lui Baxter să încerce... Doar eşti soldat...

Flynn nu spuse nimic.

– Asta e o ocazie pentru dumneata să-ţi dovedeşti profesionalismul... să arăţi că nu eşti doar un simplu crim... Se controlă.... Să arăţi îndurare şi...

[1] Prisoner of war – prizonier de război. (N. tr.)

Flynn îl întrerupse.

– Schroeder, eşti, mai mult ca sigur, pe jumătate irlandez. Rar am văzut un om care să aibă la îndemână, pentru orice împrejurare, rahatul potrivit.

– Vorbesc serios...

– În fine, soarta lui Baxter depinde în mare măsură de ceea ce o să faci tu acum.

– Nu. Depinde de ce-o să faci dumneata. Următoarea mişcare îţi aparţine.

– Iar eu sunt pe cale să o fac. Cât de departe au ajuns cu planul de atac? întrebă el, aprinzându-şi o ţigară.

– Nu asta este opţiunea noastră, răspunse Schroeder.

Flynn se zgâi la el.

– Te-am prins cu minciuna – ţi se zbate ochiul stâng. Doamne, Schroeder, ţi se lungeşte nasul, uite. Râse. Ar fi trebuit să te chem aici cu ore în urmă. Burke este prea rece.

– Ascultă – m-ai chemat aici pentru o întâlnire între patru ochi, deci ai tu ceva să-mi spui...

– Vreau să ne ajuţi să obţinem ceea ce vrem.

Schroeder părea exasperat.

– Păi asta este exact ceea ce am şi *făcut* până acum.

– Nu, vreau să spun *tot* ce vrem. Tu nu pui suflet în treaba asta. Dacă negocierile eşuează, tu nu pierzi aproape nimic, în comparaţie cu toţi cei care se află aici. Sau cu ESD-iştii lui Bellini. Ei pot pierde, în cazul unui atac, între cincizeci şi o sută de oameni.

Schroeder se gândi la oferta imprudentă pe care i-o făcuse lui Bellini.

– N-o să fie nici un atac.

– Ştiai că Burke mi-a spus c-o să fie alături de Bellini? În cazul că vei eşua, el are foarte mult de pierdut. *Tu* o să-l însoţeşti pe Bellini?

– Burke nu putea spune asta, pentru că Bellini nu se duce *nicăieri.* Schroeder avea impresia neplăcută că era târât în ceva, dar nu intenţiona câtuşi de puţin să mai facă vreo greşeală. O să încerc să obţin mai mult pentru voi, doar dacă o să-mi mai acorzi încă două ore, după răsăritul

soarelui.

Flynn îl ignoră şi continuă:

– M-am gândit c-ar fi mai bine să-ţi dau un motiv foarte personal, ca să-i determini pe oamenii ăia să capituleze.

Schroeder se uită bănuitor la Flynn.

– Vezi tu, există o situaţie la care nu te-ai gândit deloc în cartea ta, de altfel detaliată, căpitane. Flynn se apropie şi mai mult de poartă. Fiica ta ar da nu ştiu cât să încerci mai mult.

– Ce...?

– Terri Schroeder O'Neal. Ea vrea să încerci mai mult.

Schroeder rămase privind câteva secunde, apoi spuse tare:

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Coboară glasul. Îi faci curioşi pe poliţişti.

Schroeder vorbi printre dinţi:

– Ce aia măsii-mi spui tu aici?

– Te rog, eşti într-o biserică.

Flynn îi întinse, printre gratii, o bucăţică de hârtie.

Schroeder o înhăţă şi citi scrisul fiicei sale: *Tată – Am fost luată ostatic de membrii armatei fenienilor. N-am păţit nimic. Nu-mi fac nici un rău câtă vreme totul merge cum trebuie, la catedrală. Fă tot ce poţi. Te iubesc, Terri.*

Schroeder citi încă o dată biletul. Simţi cum i se îndoaie genunchii şi se apucă de poartă. Se uită în sus, la Flynn, şi încercă să spună ceva, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

Flynn spuse indiferent:

– Bun venit în armata fenienilor, căpitane Schroeder.

Schroeder înghiţi de câteva ori şi se uită din nou la bilet.

– Îmi pare rău, spuse Flynn. Zău îmi pare rău. Nu trebuie să vorbeşti – ascultă doar. Flynn îşi mai aprinse o ţigară şi începu să vorbească cu vioiciune: Ce trebuie tu să faci, este să prezinţi situaţia cât mai convingător cu putinţă. Le spui în primul rând că am pus să defileze în faţa ta patruzeci de bărbaţi şi femei, toţi bine înarmaţi. Mitraliere, rachete, grenade, *aruncătoare de flăcări.* Spune-le că suntem pregătiţi, dornici şi capabili să-i omorâm pe toţi cei şase sute de ESD-işti, să distrugem catedrala şi să omorâm

ostaticii. Cu alte cuvinte, bagă frica în oasele lui Bellini şi a eroilor săi. Înţelegi? Făcu o pauză, apoi urmă: Nu vor suspecta niciodată drept fals raportul căpitanului Schroeder privind numărul mare de soldaţi bine înarmaţi. Foloseşte-ţi imaginaţia – şi mai bine, uită-te sus, la odihna scării, Schroeder. Imaginează-ţi patruzeci, cincizeci de bărbaţi şi femei mărşăluind prin faţa intrării la criptă – imaginează-ţi acele mitraliere şi rachete şi aruncătoare de flăcări... Haide, uită-te într-acolo.

Schroeder se uită şi Flynn văzu în ochii lui exact ce vroia să vadă.

După un minut, Schroeder îşi coborî capul. Era palid şi mâinile lui trăgeau de cămaşă şi de cravată.

– Te rog, linişteşte-te, spuse Flynn. Nu-ţi poţi salva fiica decât dacă reuşeşti să te aduni. Asta este. Ascultă... dacă chestia asta nu merge, dacă vor fi în continuare fixaţi pe un atac, atunci ameninţă că vei face totul public – prin radio, presă, televiziune. Spune-le lui Kline, lui Doyle şi tuturor celorlalţi că eşti gata să faci publică ideea că după atâţia ani în care ai negociat ostatici, tu, în calitate de ultimă instanţă pentru salvarea vieţilor ostaticilor, crezi ferm, indubitabil, că nici un atac şi nici alte negocieri nu pot salva această situaţie. Vei declara în public că, pentru prima dată în cariera ta, ceri, în consecinţă, capitularea – atât din motive umanitare, cât şi tactice.

Flynn îi urmărea chipul lui Schroeder, dar nu putea vedea pe el nimic decât suferinţă. Continuă:

– Ai o mare putere de a influenţa mass-media, poliţia şi politicienii. Foloseşte toate resursele acestei influenţe. Trebuie să creezi o astfel de presiune şi un asemenea climat, care să forţeze guvernele britanic şi american să capituleze.

Schroeder şopti, abia auzit:

– Timp... am nevoie de timp... De ce nu mi-ai dat mai mult timp?

– Dacă-ţi spuneam mai devreme, n-ai fi rezistat toată noaptea sau ai fi fost în stare să sufli ceva. Singurul timp pe care-l mai ai este cel rămas până la ivirea zorilor – mai

puţin, dacă nu poţi împiedica atacul. Dar dacă-i poţi convinge să deschidă larg porţile închisorilor... Ocupă-te de asta.

Schroeder se apăsă cu faţa de bare.

– Flynn... te rog... ascultă-mă...

Flynn continuă:

– Sigur, ştiu că dacă reuşeşti şi dacă o să ieşim liberi de-aici, precis că or să ne numere şi că or să se întrebe unde sunt toate aruncătoarele de flăcări... şi, sigur, o să fii cam încurcat, dar în dragoste, ca şi în război, totul este cinstit şi *c'est la guerre* şi tot rahatul ăsta. Nici măcar nu te gândi până acolo şi nu fi egoist.

Schroeder scutură din cap şi începu să vorbească incoerent. Tot ce putu Flynn înţelege era cuvântul „închisoare". Flynn spuse:

– Fiica ta te poate vizita acolo, în zilele de sărbătoare. O să te vizitez şi eu, mai adăugă el.

Schroeder se zgâi la el şi un sunet sugrumat îi ieşi din gât.

Flynn spuse:

– Îmi pare rău, a fost o lovitură sub centură. Făcu o pauză. Ascultă, dacă asta te poate consola, îmi pare rău că a trebuit să recurg la aşa ceva. Dar lucrurile n-au prea mers cum trebuie şi am ştiut că o să vrei să ne ajuţi pe noi, să o ajuţi pe Terri, dacă o să înţelegi situaţia prin care trece. Vocea lui Flynn deveni severă. Într-adevăr, ar trebui să fie selectivă cu colegii ei de cameră. Copiii pot deveni atât de deranjanţi pentru părinţi şi în special pentru părinţii care au o viaţă publică – droguri, sex, convingeri politice primejdioase...

Schroeder începu să dea din cap.

– Nu... nu aţi pus mâna pe ea. E o cacialma...

Flynn continuă:

– Dar pentru moment, este destul de în siguranţă. Dan – ăsta e numele prietenului ei – este drăguţ, atent, un amant pasabil. Este genul soldatului care se fofilează, făcând treburi uşoare – alţii sunt cu lupta şi cu moartea. Totuşi, nici în pielea lui Dan n-aş vrea să fiu, în cazul în care primeşte

ordinul să vâre un glonţ în ceafa lui Terri. Fără rotulă sau chestii de genul ăsta. Este nevinovată şi o să primească un glonţ rapid, fără măcar să-şi dea seama. Prin urmare, ne-am lămurit care este treaba ta?

– N-o să fac aşa ceva, spuse Schroeder.

– Cum doreşti.

Se întoarse şi începu să urce scările. Spuse peste umăr:

– Peste circa un minut se va lansa din clopotniţă un semnal luminos şi oamenii mei de afară îi vor telefona lui Dan şi... şi mă tem că aceasta va însemna sfârşitul lui Terri Schroeder.

Continuă să urce scările.

– Stai! Ascultă, poate reuşim totuşi să ne înţelegem. Stai! Opreşte-te odată!

Flynn se întoarse încet.

– Mă tem că asta nu-i o chestiune negociabilă, căpitane. Se opri şi spuse: E cumplit când eşti implicat personal, nu-i aşa? Te-ai gândit vreodată că fiecare bărbat şi femeie cu care sau pentru care ai negociat, a fost implicat personal? Mă rog, n-am de gând să te taxez pentru succesele tale trecute. Ai avut de a face cu criminali care au meritat poate târgurile ieftine pe care le-ai făcut cu ei. Dar tu şi cu mine merităm ceva mai bun. Destinele noastre se întrepătrund, scopurile noastre sunt aceleaşi – nu-i aşa? Da sau nu, căpitane? Răspunde repede!

Schroeder dădu din cap.

Flynn coborî scările.

– Bună decizie.

Se apropie de poartă şi întinse mâna. Schroeder se uită la ea şi scutură din cap.

– Niciodată.

Flynn îşi retrase mâna.

– În regulă... În regulă...

– Pot pleca acum? întrebă Schroeder.

– Da... Ah, încă un lucru. E foarte posibil să eşuezi, chiar dacă vei insista asupra aruncătoarelor de flăcări şi vei ameninţa cu declaraţii publice... aşa încât ar trebui să ne gândim şi la nereuşită.

Chipul lui Schroeder arăta că înţelesese bine ce urma.

Vocea lui Flynn era fermă şi oficială:

– Dacă Bellini atacă, în ciuda faptului că ai făcut tot ce ai putut ca să-l opreşti, atunci o să-ţi dau o altă şansă să-i salvezi viaţa lui Terri.

– Nu.

– Ba da. Mă tem că o să trebuiască să vii aici jos şi să-mi spui când, unde, cum, toate chestiile astea...

– Nu! Nu, niciodată – niciodată nu voi cauza moartea ofiţerilor de poliţie...

– Oricum vor fi morţi. La fel şi ostaticii şi fenienii şi Terri. Deci, dacă vrei s-o salvezi măcar pe ea, îmi dai planurile operaţionale.

– N-o să-mi spună ei mie...

– Spune-le că este treaba ta să le cunoşti. Cea mai uşoară soluţie este să-l bagi în sperieţi pe Bellini şi să-l faci pe *el* să refuze. Ai o groază de opţiuni. Aş vrea să am şi eu la fel.

Schroeder se şterse pe frunte. Respira neregulat şi vocea îi tremura.

– Flynn... te rog... O să încerc cu cerul şi pământul, ca să-i conving să capituleze, jur pe Dumnezeu că aşa voi face, dar dacă n-o să mă ia în seamă – îşi îndreptă trupul – atunci n-o să-i trădez. Niciodată. Chiar dacă acest lucru înseamnă Terri...

Flynn se întinse şi-l apucă pe Schroeder de braţ.

– Foloseşte-ţi capul, omule. Dacă sunt respinşi o dată, a doua oară nu mai încearcă ei. Ei nu sunt nici din marină şi nici trupe regale speciale. Dacă-i resping, atunci Washington-ul, Vaticanul şi alte ţări implicate vor face presiuni asupra Londrei. Aproape că-ţi pot garanta că vor fi *mai puţini* poliţişti ucişi, dacă-i opresc de la început... opreşte-i înainte ca lupta să ajungă prea departe... *Trebuie* să-mi spui dacă au dat de planuri şi de arhitect... să-mi spui dacă vor folosi gaze, dacă vor întrerupe curentul electric... Ştii bine ce am nevoie. Voi emite un semnal şi, în cinci minute, Terri va fi eliberată. Altceva n-o să-ţi mai cer.

Schroeder scutură din cap.

Flynn întinse şi cealaltă mână şi o lăsă pe umărul lui Schroeder. Vorbi aproape cu blândeţe:

– Mult după ce noi vom fi murit, după ce tot ce s-a petrecut aici va fi devenit doar o palidă amintire pentru o lume nepăsătoare, Theresa va continua să trăiască, poate recăsătorită – cu copii, cu nepoţi. Păşeşte dincolo de ceea ce simţi acum, căpitane, şi priveşte în viitor. Gândeşte-te la ea şi gândeşte-te şi la soţia ta – Mary trăieşte pentru fata asta, Bert. Ea...

Schroeder se retrase brusc.

– Încetează! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează... Se prăbuşi cu capul pe bare.

Flynn îl bătu pe umăr.

– Eşti un om cumsecade, căpitane. Un om cinstit. Şi eşti un tată bun... Sper că o să mai fii tată, la răsăritul soarelui. În sfârşit... o să fi?

Schroeder dădu afirmativ din cap.

– Bine. Dă-i drumul atunci, du-te înapoi, bea ceva. Adună-te. Totul o să fie bine. Nu, nu te gândi la pistol. Că mă omori pe mine sau te omori pe tine, asta nu va rezolva decât numai şi numai problema ta. Gândeşte-te la Terri şi la Mary. Ele au nevoie de tine şi te iubesc. Dacă dă Domnul, ne vedem mai târziu, căpitane.

51

Guvernatorul Doyle stătea în picioare, într-o încăpere din spate a reşedinţei Cardinalului, cu un telefon în mână. Asculta, pe rând, diferite oficialităţi ale statului: poliţişti, diverşi specialişti în relaţii publice, procurorul general, comandantul Gărzii Naţionale a statului. Îi vorbeau din Albany, din birourile oficiale din Rockefeller Center, din casele lor şi din hotelurile unde-şi petreceau vacanţa, într-o climă mai blândă. Toţi aceşti oameni, care în mod obişnuit nu puteau alege între pui şi friptură de vacă la un banchet, hotărâseră că sosise momentul atacării catedralei. Locţiitorul guvernatorului îi spusese clar, chiar dacă lipsit de tact, că gradul lui de popularitate printre alegători a scăzut atât de mult încât nu avea nimic de pierdut, ba, poate avea chiar de câştigat dacă sprijinea un atac asupra catedralei, indiferent dacă acesta reuşea sau eşua. Doyle puse receptorul în furcă şi se uită la oamenii care intrau în cameră.

Kline, observă el, o adusese pe Spiegel, ceea ce însemna că ar fi fost posibil să se ia o hotărâre. Monseniorul Downes se aşează alături de Arnold Sheridan de la Departamentul de Stat. Pe canapea stătea Consulul general al Irlandei, Donahue şi reprezentantul Ministerului Afacerilor Externe, Eric Palmer. Comisarul de poliţie Rourke stătea în picioare la fereastră şi Kline îi făcu semn spre un scaun.

Doyle se uită la Bartholomew Martin, care nu mai avea statut oficial, dar pe care-l rugase să fie prezent. Indiferent de ceea ce spunea lumea despre el, pe Martin se putea conta pentru furnizarea de informaţii corecte.

Guvernatorul îşi drese glasul şi spuse:

– Domnilor, domnişoară – doamnă – Spiegel, v-am chemat aici deoarece simt că *noi* suntem primii afectaţi de această situaţie. Se uită în jurul camerei. Şi înainte de a părăsi această încăpere, va trebui să tăiem nodul gordian. Făcu un gest de tăiere, cu mâna. Să tăiem toate problemele tactice şi strategice, considerentele politice şi dilema

morală, care au paralizat voinţa şi abilitatea noastră de *a acţiona!* Se opri şi se întoarse spre Monseniorul Downes: Părinte, vreţi să repetaţi, pentru toată lumea, ultimele veşti pe care le-aţi primit de la Roma?

– Da, spuse Monseniorul Downes. Sanctitatea-Sa va face un apel personal către fenieni, în calitate de creştini, pentru a cruţa catedrala şi vieţile ostaticilor. Totodată va face un apel către guvernele implicate pentru a manifesta rezervă şi va pune la dispoziţia acestora facilităţile Vaticanului, unde ei şi fenienii vor putea continua negocierile.

Maiorul Martin rupse tăcerea:

– Capii statelor celor trei guverne implicate şi-au propus să *nu* vorbească direct cu aceşti terorişti...

Monseniorul făcu un gest de concediere, cu mâna.

– Sanctitatea Sa nu va vorbi în calitate de şef al statului Vatican ci în calitate de lider spiritual al lumii.

Reprezentantul englez, Palmer, spuse:

– Un asemenea apel îi va pune pe preşedintele american şi pe primii miniştrii ai Irlandei şi Angliei într-o dificilă...

Monseniorul Downes devenea tot mai agitat din cauza reacţiei negative.

– Sanctitatea-Sa simte că Biserica are obligaţii de a face tot ce poate pentru aceşti proscrişi, deoarece aceasta ne este misiunea, de două mii de ani – aceştia sunt oamenii care au nevoie de noi. Acesta este textul apelului Sanctităţii-Sale, spuse el, înmânându-i guvernatorului o coală de hârtie.

Guvernatorul Doyle citi scurtul mesaj şi i-l dădu mai departe primarului Kline.

– Am dori, spuse Monseniorul Downes, ca acest mesaj să fie înmânat celor din catedrală, în acelaşi timp cu citirea lui la radio şi la televiziune. În cursul următoarei ore – înainte de răsăritul soarelui.

După ce toţi cei aflaţi în încăpere citiră mesajul Papei, Eric Palmer spuse:

– În urmă cu câţiva ani, chiar ne-am întâlnit în secret cu IRA, dar ei au făcut public acest lucru. Consecinţele au cam clătinat guvernul. Nu cred că vom mai sta de vorbă cu ei –

şi, cu siguranţă, nu la Vatican.

Cu o umbră de tristeţe în glas, Donahue zise:

– Monseniore, în anii 1920 guvernul de la Dublin a scos IRA în afara legii şi nu cred că Dublinul va susţine Vaticanul în această acţiune...

– Aşa cum ştiţi, spuse Martin, noi le-am oferit de fapt un compromis, dar ei nu au răspuns. Papa se poate scuti pe el şi ne poate scuti pe noi toţi de multe situaţii neplăcute, dacă retrage acest apel.

Primarul Kline adăugă:

– Fenienii nu pot merge la Vatican decât dacă îi las *eu* să plece. Dar eu nu pot face asta. Eu trebuie să aplic legea.

Arnold Sheridan luă pentru prima dată cuvântul şi tonul vocii sale sugera o atitudine politică categorică.

– Guvernul Statelor Unite are motive să creadă că au fost încălcate legile federale privind armele de foc şi paşapoartele, dar în rest rămâne o chestiune de interes pur local. Nu vom merge nicăieri ca să discutăm eliberarea prizonierilor irlandezi din Regatul Unit sau imunitatea faţă de urmărirea judiciară a celor din catedrală.

Spiegel se uită la Downes.

– Singurul loc unde se pot ţine negocierile este chiar aici – la telefon sau la poarta sacristiei. Politica poliţiei din acest oraş constă tocmai în a stăpâni o astfel de situaţie, în care sunt implicaţi ostatici – şi nu să-i scape din mână, să o lase să devină mobilă. Iar legea spune să arestezi criminalii, cu prima ocazie. Cu alte cuvinte, tranşeele sunt săpate şi nimeni nu va ieşi din ele cu steagul armistiţiului în mână.

Monseniorul îşi strânse buzele pungă şi dădu afirmativ din cap.

– Eu înţeleg care sunt poziţiile dumneavoastră, dar Biserica, pe care mulţi dintre dumneavoastră o consideră atât de riguroasă, doreşte să încerce *orice.* Cred că trebuie să cunoaşteţi faptul că în curând vor fi lansate apeluri personale către toate forţele implicate, din partea Arhiepiscopului de Canterbury, a Arhiepiscopului Irlandei şi din partea altor sute de lideri religioşi ai tuturor cultelor şi sectelor. Şi aproape fiecare biserică şi sinagogă din acest

oraş şi din alte oraşe va rămâne deschisă toată noaptea, pentru rugăciuni. Şi la ora 5:00 a.m., dacă nu se termină până atunci, vor începe să bată toate clopotele bisericilor din oraşul acesta şi probabil din ţară – vor bate pentru bun simţ, pentru îndurare şi pentru noi toţi.

Roberta Spiegel se ridică şi-şi aprinse o ţigară.

– Starea de spirit a oamenilor, cu toate clopotele şi cântecele de pe străzi, este foarte scăzută. Dacă alegem varianta rezolvării pe cale paşnică şi la 6:03 catedrala sare în aer sub nasul nostru, atunci ne-a luat dracul pe toţi şi nimeni n-o să se roage toată noaptea pentru noi. Adăugă, după o pauză: Aşa încât, haideţi să fim categorici cu tot rahatul ăsta – sau cu nodul gordian – şi să stabilim când şi cum avem de gând să atacăm, şi să lăsăm poveştile pentru după aceea.

Se aprindeau ţigări şi maiorul Martin se servea din vinul de Xeres al Cardinalului.

Guvernatorul aprobă din cap:

– Admir cinstea şi receptivitatea dumneavoastră, doamnă Spiegel şi...

– Doar de aceea ne-aţi chemat aici, deci s-o ţinem tot aşa, domnule guvernator, spuse ea, uitându-se la acesta.

Guvernatorul Doyle se înroşi dar îşi stăpâni mânia şi spuse:

– Bună idee. Privi în jurul lui. Înseamnă deci că suntem cu toţii de acord că un compromis nu este o opţiune, că fenienii nu se vor preda şi că îşi vor pune în aplicaţie ameninţările, la răsăritul soarelui?

Câţiva dădură şovăitor din cap.

Guvernatorul se uită la Arnold Sheridan şi spuse:

– Nu mă susţine nimeni?

Sheridan dădu din cap, aprobator.

Doyle spuse:

– Dar – neoficial – administraţia ar vrea să vadă o abordare dură?

Sheridan spuse:

– Mesajul pe care guvernul vrea să-l transmită este că o astfel de situaţie va fi întotdeauna rezolvată prin forţă –

forţa locală. Mulţumesc, domnule guvernator, spuse Sheridan îndreptându-se spre uşă, pentru ocazia care mi s-a oferit de a participa la discuţie. Sunt convins că veţi lua hotărârea care trebuie. Şi ieşi.

Primarul urmări închizându-se uşa şi spuse:

– Am fost lăsaţi în voia valurilor. Se întoarse spre Donahue şi Palmer: Vedeţi, sistemul federal funcţionează de minune – ei colectează şi dau legi, iar primarul Kline luptă cu teroriştii.

Kline se ridică şi începu să meargă de colo, colo. Se opri în faţa lui Donahue şi a lui Palmer.

– Înţelegeţi că stă în puterea mea, ca primar ales al acestui oraş, să ordon un atac asupra catedralei?

Nimeni nu răspunse.

Kline ridică glasul:

– Este de *datoria* mea. Şi nu trebuie să dau socoteală *nimănui.*

Eric Palmer se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Am oferit toate compromisurile pe care le puteam face... Şi dacă aceasta este, aşa cum aţi spus, o problemă de interes local, atunci nu există nici un motiv pentru care guvernul Majestăţii Sale să continue să se implice. Palmer se uită la Martin, care nu făcu nici o mişcare spre a-l urma, apoi îşi înclină capul spre ceilalţi. Noapte bună. Şi ieşi.

Tomas Donahue se ridică.

– Mă simt prost pentru toate astea... Trăiesc de cinci ani în acest oraş. Saint Patrick este biserica mea parohială... Îi cunosc pe Cardinal şi pe părintele Murphy... Se uită la Monseniorul Downes. Dar nu pot face *nimic.* O luă spre uşă şi se întoarse. Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi la Consulat. Doamne ajută... Şi ieşi repede.

– Frumoase, nevinovate ieşiri.

Guvernatorul Doyle îşi vârî degetele mari în buzunarele vestei.

– Ei... asta e. Se întoarse spre Martin: Domnule maior... n-aţi vrea să ne împărtăşiţi gândurile dumneavoastră... Ca unul care sunteţi familiar cu IRA... dumneavoastră ce-aţi face?

Martin spuse fără nici un preambul:

– E momentul să discutaţi despre o acţiune de salvare.

Guvernatorul dădu încet din cap, conştient că expresia „acţiune de salvare“, spre deosebire de atac sau asalt, era un punct de cotitură subtil. Limbajul pentru următoarea acţiune fusese prezentat şi rafinat. Se întoarse brusc spre monseniorul Downes.

– Doriţi să vă daţi binecuvântarea pentru o acţiune de salvare?

Monseniorul privi repede în sus.

– Oare...? Bine, dar...

Guvernatorul Doyle se apropie de Downes.

– Monseniore, este un lucru obişnuit ca în vremuri de criză oameni ca noi, de mijloc, să se unească şi să ducă greul. Şi *noi* trebuie să acţionăm. A acţiona nu este mai imoral decât a acţiona recurgând la forţă. Să salvăm, noi trebuie *să salvăm*, mai adăugă el.

Monseniorul Downes spuse:

– Dar... apelul papal...

Primarul Kline îi răspunse din partea cealaltă a camerei:

– Nu vreau să-l văd pe Papă sau pe ceilalţi lideri religioşi bătându-şi joc de ei înşişi. Dumnezeu dacă ar negocia cu aceşti fenieni, şi tot n-ar obţine nimic.

Monseniorul îşi trecu mâinile peste obraji.

– Dar de ce *eu...?* Ce importanţă are ce spun *eu?*

Kline îşi drese glasul.

– Ca să fiu absolut cinstit cu dumneavoastră, Monseniore, eu n-aş mişca un deget să-i salvez pe oamenii ăia sau să salvez catedrala, fără binecuvântarea unui membru important al clerului catolic. Un Monsenior o poate da, cu atât mai mult cu cât acesta este irlandez, ca dumneavoastră. Nu sunt prost şi nici dumneavoastră nu sunteţi.

Monseniorul Downes se prăbuşi pe scaun.

– Ah, Doamne...

Rourke se ridică din scaun şi se îndreaptă spre Downes. Îngenunche alături de scaunul Monseniorului şi rosti, cu nelinişte în glas:

– Băieţii mei sunt în cea mai mare parte catolici, părinte. Dacă o să trebuiască să intre aici... vor dori să vă vadă mai întâi pe dumneavoastră... să-şi facă confesiunea... să ştie că cineva care aparţine Bisericii binecuvântează misiunea lor. Dacă nu, ei... Nu ştiu...

Monseniorul Downes îşi ascunse chipul în palme. După un minut întreg îşi ridică privirea şi dădu încet din cap.

– Dumnezeu să mă ajute, dar dacă dumneavoastră credeţi că aceasta este singura cale de a-i salva... Se ridică brusc şi părăsi încăperea aproape în fugă.

Câteva secunde nimeni nu scoase un cuvânt, apoi Spiegel spuse:

– Haideţi să ne mişcăm înainte ca lucrurile să înceapă să se destrame.

Primarul Kline îşi frecă bărbia, gânditor. Ridică privirea.

– Schroeder va trebui să afirme că a eşuat în mod categoric.

– Asta n-ar fi o problemă. Chiar a eşuat. Şi mai adăugă: Ne-ar ajuta, de asemenea, dacă am lansa o ştire – în paralel cu acţiunea de salvare – anume că fenienii au emis *noi* pretenţii, în plus faţă de cele pe care eram dispuşi să le discutăm. Se opri brusc. La naiba, există *benzi* cu toate convorbirile telefonice... Burke poate...

Kline îl întrerupse:

– Lasă-l pe Burke. Chiar în clipa de faţă, Schroeder discută personal cu Flynn. Aceasta îi va da lui Schroeder ocazia să declare că Flynn i-a comunicat un nou şir de pretenţii.

– Da, foarte bine, spuse guvernatorul, aprobând din cap.

– Voi obţine de la Bellini un raport scris, spuse Kline, din care să reiasă că el crede că există toate şansele organizării unei acţiuni de salvare, cu pierderi minime de vieţi omeneşti şi de bunuri.

– Dar Bellini e ca un joc yo-yo. Îşi schimbă continuu părerile... Se uită insistent la Rourke. O să scrie el oare o astfel de declaraţie?

Vocea lui Rourke suna neliniştită.

– O să îndeplinească orice ordine de atac... dar în

privinţa semnării unei declaraţii... este un om dificil. Ştiu foarte bine că în situaţia lui are nevoie de mai multe informaţii sigure, înainte de a spune că *este de acord...*

– Locotenentul Burke, interveni maiorul Martin, mi-a spus că este foarte aproape de a intra în posesia unei informaţii decisive.

Toate privirile se întoarseră spre maiorul Martin.

Martin continuă:

– În următoarea oră va intra în posesia planurilor cel puţin, dacă nu chiar a arhitectului în persoană. Aproape că pot garanta acest lucru. Tonul lui Martin lăsa de înţeles că nu vroia să fie forţat să spună mai multe.

– Ce avem noi de la inspectorul Langley, zise Kline, sunt portretele psihice, care arată că jumătate din teroriştii dinăuntru sunt bolnavi psihic.

Guvernatorul Doyle spuse:

– Ofiţerii de poliţie vor colabora?

Răspunse Spiegel:

– De Langley mă voi ocupa eu. Cât despre Schroeder, omul este foarte înţelept şi pe fază, din punct de vedere politic. Nici o problemă cu el. Iar lui Bellini îi vom oferi o avansare şi un transfer oriunde doreşte. Spiegel se îndreptă spre telefon. Chem chiar acum presa şi anunţ că negocierile au ajuns într-un moment critic şi este imperios necesar să mai amâne acele apeluri ale Bisericii.

Doyle spuse aproape cu îngâmfare:

– Eu măcar ştiu că omul *meu,* Logan, o să facă ce-o să i se ceară. Se întoarse spre Kline. Nu uita, vreau şi eu partea mea de-aici, Murray. Măcar un pluton trebuie să provină din regimentul şaizeci şi nouă.

Primarul Kline se uită afară pe fereastră.

– Oare facem ce trebuie? Sau poate am înnebunit cu toţii?

Martin spuse:

– Aţi fi nebuni să aşteptaţi răsăritul soarelui. Ciudat, nu-i aşa, mai adăugă el, că ceilalţi nu vor să fie alături de noi, în problema asta.

Roberta Spiegel îşi ridică privirile şi formă un număr.

– Câţiva şobolani au simţit că se scufundă corabia şi au sărit de pe ea. Alţi şobolani au simţit care-i partida câştigătoare şi au sărit în ea. Înainte de răsăritul soarelui, vom afla care dintre şobolani au văzut lucrurile mai bine.

Bert Schroeder stătea la biroul lui, din biroul Monseniorului. Langley, Bellini şi colonelul Logan ascultau în picioare ce le spuneau Primarul Kline şi guvernatorul Doyle despre ce se aştepta din partea lor. Ochii lui Schroeder alergau de la Kline la Doyle, în timp ce gândurile lui goneau sălbatic.

Roberta Spiegel stătea în scaunul balansoar, uitându-se la şemineul scos din uz, rotind în mâini, absentă, un pahar de coniac. În încăpere se făcuse frig şi-şi pusese peste umeri jacheta lui Langley.

Maiorul Martin stătea în picioare în faţa şemineului, preocupat de obiectele interesante de pe poliţă. Comisarul Rourke stătea în picioare lângă primar, aprobând din cap tot ce spuneau Kline sau Doyle, încercând să smulgă încuviinţări similare de la cei trei ofiţeri ai săi.

Guvernatorul se opri şi se uită o clipă la Schroeder. Ceva din el îi sugera un vulcan adormit. Încercă să-i măsoare reacţiile.

– Bert?

Schroeder se uită la guvernator.

– Bert, spuse Doyle, nu-ţi fac nici un reproş, dar dacă se ivesc zorile şi n-am obţinut nici un compromis, nici o prelungire a termenului – şi nu va exista aşa ceva – şi ostaticii sunt *executaţi,* iar catedrala *demolată...* ei bine, cel care va încasa cea mai mare parte a oprobriului public, Bert, *tu* vei fi.

Schroeder nu răspunse nimic.

Primarul Kline se întoarse spre Langley.

– Iar *tu* vei fi acela, inspectore, care va încasa o mare parte din acuzele oficiale.

– Fie ce-o fi.

Bellini spuse înfierbântat:

– Noi putem manipula criminali, excelenţă, dar aceştia

sunt luptători de gherilă înarmaţi cu armament militar – alarme detectoare de intruşi, mitraliere, rachete si... şi Dumnezeu mai stie ce. Dar dacă au aruncătoare de flăcări? Ei? Şi şi-au găsit adăpost într-un altar naţional. Isuse, tot nu înţeleg de ce oare armata nu poate...

Primarul puse mâna pe Bellini, încercând să-l înfrâneze, aruncându-i o privire în care se citea dezamăgirea.

– Joe... Joe, ăsta nu eşti tu.

– Să fiu al naibii că eu sunt, spuse acesta.

Guvernatorul Doyle se uită la Logan, care părea stingherit.

– Colonele? Care este *senzaţia* dumitale?

Colonelul Logan abordă problema de pe poziţii schimbate.

– Ah... da... eu sunt convins că ar trebui să acţionăm fără întârziere şi să organizăm un at... o acţiune de salvare.

Guvernatorul radia.

– Totuşi, continuă Logan, planul tactic nu este înţelept. Ceea ce ne cereţi să facem este ca şi cum... ca şi cum ar trebui să împuşti şobolani într-o vitrină cu porţelanuri, fără să spargi porţelanurile... sau vitrina.

Guvernatorul se uită la Logan, înălţându-şi sprânce-nele stufoase care formau un arc asemenea unor cozi de veveriţă. Datoria Gărzii Naţionale nu se rezumă numai la parăzi şi la momente fericite.

– Nu, domnule... da, domnule.

– Irlandezii luptători pot duce la bun sfârşit această operaţie?

– Bineînţeles!

Guvernatorul îl bătu pe Logan pe spate, cu putere.

– Bun băiat.

Primarul se întoarse spre Langley.

– Inspectore, va trebui să te prezinţi cu dosarele de care avem nevoie, referitoare la fenieni.

Langley ezită.

Roberta Spiegel se uită fix la el.

– Nu mai târziu de amiază, inspectore.

Langley se uită la ea.

– Desigur. De ce nu? O să compun ceva, cu ajutorul unui psiholog al poliţiei, foarte discret – Dr. Korman – şi mă voi prezenta cu nişte profile psihice ale fenienilor, care l-ar băga în sperieţi pe John Hickey în persoană.

Maiorul Martin spuse:

– Îmi permiţi să vă sugerez, inspectore, să arătaţi şi existenţa unei legături între moartea acelui informator – Ferguson, parcă aşa îl chema – şi fenieni? Aceasta va lămuri şi mai bine afacerea asta.

Langley se uită la Martin şi înţelese. Încuviinţă din cap.

Kline se uită la Bellini.

– Ei bine, Joe... eşti de partea noastră?

Bellini părea tulburat.

– Sunt... dar...

– Joe, poţi spune cu mâna pe inimă că eşti absolut sigur că teroriştii ăştia nu-l vor împuşca pe Cardinal şi nici pe ceilalţi, la răsăritul soarelui, şi nu vor arunca în aer, după aceea, Catedrala Sfântul Patrick?

– Nu... dar...

– Eşti convins că oamenii tăi nu pot organiza o acţiune de salvare, sigură?

– N-am spus niciodată aşa ceva, excelenţă. Doar că nu voi semna nimic... De când li se cere oamenilor să semneze aşa ceva?

Primarul îl bătu uşor pe umăr.

– Oare trebuie să aduc pe *altcineva* care să-ţi conducă oamenii împotriva teroriştilor, într-o acţiune de salvare, Joe? Sau să-l las pur şi simplu pe colonelul Logan să se ocupe de întreaga operaţie?

În mintea lui Bellini se luptau gânduri contradictorii, toate nefericite.

– Da sau nu, căpitane? izbucni Spiegel. E târziu, şi al dracului soare răsare la 6:03.

Bellini se uită le ea şi-şi îndreptă ţinuta.

– Voi conduce eu atacul. Când voi intra în posesia planurilor, voi decide dacă voi semna sau nu, ceva.

Primarul Kline respiră uşurat.

– Ei, asta este. Se uită la Langley.

– Iar dumneata te vei răzgândi în ce priveşte demisia.

– De fapt, spuse Langley, mă gândeam la funcţia de inspector şef.

Kline încuviinţă, dând repede din cap.

– Bineînţeles. După povestea asta, toţi vor fi avansaţi.

Langley îşi aprinse o ţigara şi observă că-i tremurau mâinile. Era convins că Doyle şi Kline făceau ce trebuie, atacând catedrala. Dar, cu instinctul sigur al politicianului, ei făceau asta din considerente greşite, într-un mod greşit şi printr-o abordare onctuoasă. Şi ce dacă? În fond, jumătate din lucrurile corecte aşa se rezolvă.

Primarul Kline zâmbea acum. Se întoarse spre Schroeder.

– Bert, tot ce avem noi nevoie de la tine este încă puţin timp. Continuă să vorbeşti cu ei. Faci o treabă a naibii de bună, Bert, şi noi apreciem asta... Căpitane? Îi zâmbi lui Schroeder în felul în care le zâmbea întotdeauna celor pe care-i prindea că nu erau atenţi la el. Bert?

Ochii lui Schroeder se opriră asupra lui Kline, dar nu scoase o vorbă.

Primarul Kline se uită la el cu teamă crescândă.

– Ascultă... Ascultă, Bert, nu-ţi cer decât o declaraţie semnată de tine, în care să spui că părerea ta de profesionist, bazată pe ani de negocieri în conflicte cu ostatici, este de a recomanda încetarea negocierilor. Corect?

Schroeder se uită de jur-împrejurul încăperii şi scoase un sunet ininteligibil.

Primarul părea neliniştit, dar continuă:

– Ar trebui să precizezi că Flynn a emis *noi* pretenţii, cu prilejul întâlnirii cu tine... pretenţii nebuneşti. În regulă? Scrie toate astea, cât mai repede.

Se întoarse spre ceilalţi.

– Şi voi toţi...

– Eu unul, n-o să fac asta.

Toată lumea din cameră se uită la Schroeder.

Kline spuse, nevenindu-i să creadă:

– Ce... ce-ai spus?

Roberta Spiegel se ridică brusc, trimiţând scaunul balansoar direct în guvernatorul Doyle.

Doyle dădu scaunul de o parte şi se apropie de Schroeder.

– Sunt declaraţii adevărate. Iar până acum n-ai reuşit să faci nici pe dracu'!

Schroeder se ridică şi se sprijini de birou.

– V-am ascultat pe toţi şi sunteţi cu toţii nebuni.

– Cheamă negociatorul de rezervă, îi spuse Spiegel lui Langley.

– Nu! ţipă Schroeder, nimeni în afară de mine nu poate vorbi cu Flynn... N-o să stea de vorbă cu nimeni altcineva... O să vedeţi că n-o să vorbească... O să-l sun chiar acum...

Puse mâna pe telefon, dar Langley i-o dădu de o parte. Schroeder căzu înapoi în scaun.

Primarul Kline părea năucit. Încercă să vorbească dar nu reuşi să scoată un cuvânt.

Spiegel ocoli biroul şi se uită în jos la Schroeder. Spuse, încet şi calm:

– Capitane, undeva între acest moment şi acela în care Bellini este gata să acţioneze, vei pregăti o declaraţie care să justifice hotărârea noastră. Dacă nu vei face asta, voi avea grijă să fii acuzat cu privire la activitatea profesională, să fii dat afară din armată şi să-ţi pierzi pensia. Vei sfârşi ca paznic de bancă în Dubuque – dacă vei fi suficient de norocos să obţii un permis de port-armă. Şi acum, haide, să discutăm ca între oameni inteligenţi.

Schroeder se ridică şi trase adânc aer în piept. Glasul lui îşi recăpătase controlul şi tonalitatea negociatorului profesionist.

– Da, aşa să facem. Îmi pare rău, am căzut o clipă pradă surmenajului. Haideţi să discutăm ceea ce mi-a spus cu adevărat Brian Flynn şi nu ceea ce v-ar fi plăcut să spună. Schroeder se uită la Bellini şi la Logan. Cele patruzeci şi cinci de porţii de carne de vacă nu au fost o cacialma – avea cine să le mănânce pe toate. I-am văzut. Şi aruncătoarele de flăcări... Îşi aprinse un trabuc cu mâini tremurânde şi continuă.

Schroeder vorbi în tonuri măsurate, imparţiale, dar oricine putea simţi în vocea lui un fel de nelinişte.

– Flynn a adunat laolaltă ceva ce echivalează cu cea mai mare şi mai bine echipată forţă armată de insurgenţi pe care a văzut-o ţara asta de la războiul civil încoace. Este prea târziu să mai facem altceva decât să luăm legătura cu Washington-ul şi să le spunem celor de acolo că am renunţat la ceea se stă în puterile noastre să renunţăm...

52

Langley îl găsi pe Burke întins pe pat, în chilia unui preot.

– Au hotărât să atace catedrala!

Burke sări ca ars.

Langley vorbea agitat:

– Repede. Înainte de apelul Papei – până să fie trase clopotele şi înainte ca Monseniorul Downes să-şi revină...

– Mai rar.

– Schroeder a vorbit cu Flynn, la poartă – a spus că a văzut patruzeci sau cincizeci de fenieni înarmaţi...

– Cincizeci?

– Dar nu i-a văzut. *Ştiu* că nu i-a văzut.

– Continuă. Ia-o de la început.

Langley bătea în lung şi-n lat mica încăpere.

– Washington-ul a întrezărit un vapor care se scufundă. Kline şi Doyle au întrezărit o situaţie profitabilă, înţelegi? Mâine vor fi amândoi nişte eroi, sau vor fi în Mexico, purtând ochelari de soare negri şi nasuri false...

Burke găsi în noptieră nişte aspirină rătăcită şi mestecă trei dintr-o dată.

Langley se aşeză pe un scaun.

– Ascultă, Spiegel vrea să te vadă.

Îl puse pe Burke repede la curent şi adăugă:

– Până decid ei ce vor face cu Schroeder, tu eşti negociatorul.

Burke se uită la el.

– Negociatorul? Râse. Bietul Bert! Tocmai când începuse să devină jocul lui perfect... Ţinea cu adevărat la partida asta.

Îşi aprinse un chiştoc de ţigară.

– Deci – dădu drumul unui val de fum înţepător – atacăm...

– Nu! *Salvăm!* Trebuie să o numeşti acum acţiune de salvare. Trebuie să-ţi alegi cu multă grijă cuvintele, pentru că atmosfera a devenit foarte înverşunată şi nimeni nu mai

spune ceea ce gândeşte – oricum, niciodată n-au făcut asta – şi mint mai bine decât o facem noi. Du-te, te aşteaptă.

Burke nu schiţă nici un gest de a se ridica.

– Şi Martin le-a spus că eu voi apărea cu Stillway!

– Da, cu planuri cu tot. Asta a fost ceva nou pentru mine – tu ştii ceva?

– Şi nu a pomenit niciodată de Terri O'Neal?

– Nu – ar fi trebuit? Oricum, mai contează asta? adăugă el, uitându-se la ceas.

Burke se uită pe fereastră, în Madison Avenue.

– Află că Martin l-a omorât pe Jack Ferguson.

Langley se opri în spatele lui.

– Nu. Fenienii l-au omorât pe Jack Ferguson.

– Se întâmplă o groază de lucruri suspecte în noaptea asta, spuse Burke întorcându-se spre el.

Langley clătină din cap.

– Al naibii ce dreptate ai. Şi Kline împarte avansări, ca şi cum ar fi cocarde electorale. Du-te şi ia-ţi şi tu una. Dar va trebui să plăteşti.

Langley începu să se învârtă din nou prin cameră.

– Trebuie să semnezi o declaraţie în care să afirmi că tot ce fac Kline şi Doyle este extraordinar. În regulă? Fă-i să-ţi dea gradul de căpitan. Eu o să fiu inspector-şef. Şi o să plec din Departamentul Informaţiilor. Cere şi tu Brigada pentru falsuri de opere de artă – Paris, Londra, Roma. Şi promite-mi c-o să-l vizitezi pe Schroeder, la Dubuque...

– Încetează!

Langley îşi flutură braţele:

– Nu uita, Martin a intrat, Schroeder a ieşit. Logan este acolo, de partea lui Kline şi Doyle, dar Bellini a ieşit – mă urmăreşti? Fii atent la Spiegel. E într-o formă – o scorpie magnifică. Fenienii sunt lunatici, noi suntem întregi la minte... Monseniorul Downes ne bine-cuvântează pe toţi... Mai vrei altceva? Se uită împrejur cu ochi scânteietori, sălbatici. Există un duş pe aici? Mă simt lipicios. Mai eşti încă aici? Dă-i bătaie! Langley se prăbuşi pe pat. Pleacă odată!

Burke nu-l văzuse niciodată pe Langley dându-şi drumul

şi era îngrozitor. Începu să spună ceva, apoi se gândi mai bine şi ieşi.

Burke urca scările alături de Roberta Spiegel. În timp ce înaintau, îi asculta vocea energică. Martin urca în urma lor, în tăcere.

Burke deschise uşa de la casa scărilor şi urcă pe acoperişul terasă al catedralei. Sufla un vânt dinspre nord şi bălţi de apă îngheţată reflectau luminile clădirilor înalte, din jur. Spiegel expedie un grup de trăgători de elită ESD, îşi ridică gulerul pardesiului şi se îndreptă spre partea vestică a acoperişului. Îşi puse mâinile pe gardul scund din fier forjat, care înconjura perimetrul acoperişului şi se uită la catedrala atât de înaltă, care se ridica de partea cealaltă a curţii înguste.

Jos, străzile erau pustii dar în depărtare, în spatele baricadelor, se sufla din cornuri, lumea cânta şi urla, cimpoaie şi alte instrumente muzicale se auzeau cu intermitenţă. Burke îşi dădu seama că trecuse de ora 4:00 a.m. şi barurile se închiseseră. Petrecerea se mutase acum în stradă, să tot fi fost o sută de mii, poate chiar mai mult, agăţându-se cu tenacitate de o noapte care pentru ei devenise magică.

Spiegel vorbea şi Burke încerca să se concentreze asupra cuvintelor ei; dar nu avea pardesiu şi-i era frig şi cuvintele ei erau duse mai departe, de vântul puternic. Spiegel concluzionă:

– Am reuşit să acţionăm ca un tot, locotenente, dar trebuie să ne mişcăm, înainte ca acest tot să se destrame. Şi nu mai vrem nici un fel de surprize. Ai înţeles?

Burke spuse:

– Brigada falsuri de opere de artă.

Spiegel se uită la el contrariată o clipă, apoi spuse:

– Ah... În regulă. Ori asta, ori îngrijitor la spălătorul sălii de gimnastică a Academiei de Poliţie.

– Unde este Schroeder? întrebă Burke.

– A înţeles, îi răspunse Spiegel, că nu-l vrem nesupravegheat sau vorbind presei, aşa încât, decât să

suporte umilinţa pazei, a ales voluntar să rămână alături de Bellini.

Burke simţi străbătându-l o senzaţie vagă de neliniște. Spuse:

– Şi eu sunt negociatorul?

– De fapt, da, îi răspunse Spiegel. Dar pentru salvarea aparenţelor, Schroeder este încă pe postul lui. Este un om cu multe legături în lumea politicienilor. Va continua să-şi facă treburile, cu unele modificări, desigur, şi mai târziu... va apărea la televizor.

Martin vorbi pentru prima dată.

– Căpitanul Schroeder chiar trebuie să se ducă din nou în sacristie şi să vorbească încă o dată cu Flynn. Trebuie să salvăm aparenţele, în acest moment critic. Nici Flynn şi nici presa nu trebuie să bănuiască nimic.

Burke îşi făcu mâinile căuş şi-şi aprinse o ţigară, uitându-se la Martin în timp ce făcea asta. Se gândi la Schroeder care se învârtea în jurul lui Bellini, la Schroeder întâlnindu-se din nou cu Flynn, la poartă. Se gândi, de asemenea, că Flynn nu avea cincizeci de oameni bine înarmaţi şi, în consecinţă, Schroeder se înşelase, dând dovadă de prostie şi credulitate, potrivit părerii generale. Dar el ştia că Schroeder nu era nimic din toate astea. *Când ai exclus imposibilul,* spunea Sherlock Holmes, *orice rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul.* Schroeder minţea şi Burke începea să înţeleagă de ce. Îşi rememoră chipul unei tinere femei, îi auzi din nou vocea şi o plasă la o petrecere cu ocazia unor avansări în grad, în urmă cu cinci sau şase ani. Aproape şovăitor, făcu ultima legătură, pe care ar fi trebuit s-o facă cu ore în urmă. Burke îi spuse lui Spiegel:

– Şi Bellini lucrează la un nou plan de atac?

Spiegel se uită la el, în lumina difuză şi zise:

– Bellini şi cu Logan formulează chiar acum planul B – dând o amploare mai mare reacţiei de răspuns, aşa cum s-au exprimat ei – bazându-se pe aparenta posibilitate a existenţei unei forţe puternice, în catedrală. Altfel, nu vor acţiona. Dar noi ne bazăm pe *dumneata* ca să ne pui la dispoziţie informaţiile de care avem nevoie, pentru a

formula un plan C, o pătrundere în catedrală şi un atac surpriză, folosind pasaje secrete, în a căror existenţă atâţia dintre noi se pare că ar crede. Aceasta ne-ar putea ajuta să salvăm efectiv câteva vieţi şi catedrala.

Spiegel se uită la construcţia învăluită în umbre din faţa ei. Chiar şi de afară părea labirintică, cu atâtea turnuri, clopotniţe, contraforturi şi complicata ei lucrătură în piatră. Se întoarse spre Burke.

– Deci, locotenente Burke, simţi că ţi-ai aşezat gâtul pe un butuc?

– Nu există nici un motiv pentru care gâtul meu n-ar sta acolo unde stă şi al dumneavoastră.

– Adevărat, spuse ea. Adevărat. Iar al dumitale este, de fapt, chiar puţintel mai expus, căci înţeleg că intri cu Bellini în catedrală.

– Aşa este. Dar dumneavoastră?

Zâmbi urâcios şi spuse:

– Nu trebuie să te duci... Dar n-ar fi o idee rea... dacă nu-l aduci pe Stillway.

Burke se uită la Martin, care dădu uşor din cap:

– O să-l am, să zicem... peste o jumătate de oră.

Tăcură, apoi Martin spuse:

– Dacă-mi permiteţi să mai fac o sugestie... propun să nu facem prea mult tapaj cu arhitectul ăsta, în faţa căpitanului Schroeder. Este surmenat şi ar putea, din neglijenţă, să se scape în faţa lui Flynn, la viitoarea lor întâlnire.

O lungă tăcere se aşternu pe acoperiş, întreruptă doar de zgomotul ghetelor târşâite pe pietrişul îngheţat şi de vântul care sufla în rafale, pe străzi. Burke se uită la Spiegel şi-şi dădu seama că aceasta simţise că Schroeder avea o problemă adevărată, că era o problemă adevărată.

Spiegel îşi vârî mâinile în buzunarele lungului ei pardesiu şi se îndepărtă câţiva paşi de Burke şi de Martin. Câteva scurte secunde se întrebă de ce era atât de angajată în acest caz şi-şi dădu seama că în toţi aceşti lamentabili ani în care predase istoria, ceea ce dorise ea, cu adevărat, era să facă istorie; şi o va face.

Căpitanul Joe Bellini se frecă la ochi şi se uită la ceasul din sala pentru conferinţe de presă. 4:26 a.m. *Şi blestematul ăla de soare care răsărea la 6:03.* Pe jumătate adormit, visase un perete ca un soare strălucitor îndreptându-se spre el, venind să-l salveze, aşa cum făcuse de atâtea ori în Coreea. *Doamne,* se gândi el, *cât pot să urăsc zgomotul puştilor, în noapte.*

Se uită prin cameră. Oamenii dormeau pe paturi pliante sau pe jos, cu vestele anţi-glonţ în chip de pernă. Alţii stăteau treji, fumând, vorbind în şoaptă. Din când în când, cineva râdea de ceva ce, bănuia Bellini, nu era câtuşi de puţin nostim. Frica avea un miros al ei special şi Bellini îl simţea acum puternic, un miros de transpiraţie, tutun, ulei de puşcă şi respiraţia care ieşea din plămânii grei şi gurile cleioase. Tabla fusese acoperită cu semne făcute cu cretă colorată, suprapuse peste conturul alb al Catedralei Sf. Patrick. Pe lunga masă de conferinţe zăceau copii ale planului de atac, revizuit. În capătul îndepărtat al mesei se afla Bert Schroeder, răsfoind din când în când câte o copie.

Sună telefonul şi răspunse Bellini:

– Misiunea ESD, Bellini.

Auzi vocea nazală, distinctă a primarului.

– Cum te descurci, Joe? Nerăbdător să-i dai drumul?

– Abia aştept.

– Bine... Ascultă, tocmai ţi-am văzut noul plan de atac... Nu-i puţin cam excesiv?

– Îi aparţine, în cea mai mare parte, colonelului Logan, răspunse Bellini.

– Ah... bine, ocupă-te să-l mai moderezi puţin.

Bellini luă o cutie plină cu băutură răcoritoare şi o strivi în mână, urmărind cum îi sare capacul şi cum lichidul închis la culoare i se prelinge pe degete.

– Aprobat sau nu?

Primarul lăsă să treacă multă vreme şi Bellini ştia că acesta se consulta cu ceilalţi, uitându-se la ceas. În sfârşit, Kline reveni.

– Guvernatorul şi cu mine îl aprobăm... În principiu.

– Vă mulţumesc, în principiu.

Kline trecu la alt subiect.

– Mai este acolo?

Bellini se uită la Schroeder.

– Ca rahatul câinelui pe talpa bascheţilor unuia care face jogging.

Kline schiţă un zâmbet vag.

– În regulă, mă aflu împreună cu guvernatorul şi echipa noastră, în birourile oficiale din Rockefeller Center.

– Frumoasă vedere, de acolo.

– Nu fi sarcastic. Ascultă, tocmai am vorbit cu preşedintele Statelor Unite.

Bellini simţi în tonul lui Kline o notă de importanţă pe care acesta şi-o acorda.

– Preşedintele spune că face progrese categorice cu primul ministru britanic. El mai face mare caz cum că ar pune securitatea sub control federal şi că ar trimite aici ofiţeri federali...

Kline coborî glasul, vorbind pe un ton confidenţial.

– Între noi doi, Joe, cred că ridică o perdea de fum protector... ca să se acopere mai târziu.

– Cine nu face asta? spuse Bellini, aprinzându-şi o ţigară.

Kline insistă:

– Este presat. Clopotele bisericilor din Washington au şi început să bată şi mii de oameni mărşăluiesc prin faţa Casei Albe, cu lumânări în mână. În faţa Ambasadei britanice au început să se formeze pichete.

Bellini îl urmări pe Schroeder ridicându-se şi apoi îndreptându-se spre uşă.

– Stai puţin, spuse el în telefon şi apoi strigă la Schroeder:

– Încotro, şefu'?

– La sacristie, spuse Schroeder, uitându-se la el. Şi ieşi.

Bellini îl conduse cu privirea, apoi spuse în telefon:

– Schroeder tocmai a plecat la repriza finală cu Flynn. E în regulă?

Kline răsuflă prelung.

– În regulă... nu poate face nimic rău. Când se întoarce el, tu o să fii gata de acţiune – doar dacă n-o să aibă ceva

foarte solid, ceea ce n-o să se întâmple.

Bellini îşi aminti că Schroeder n-a avut niciodată o nereuşită.

– Nu se ştie niciodată.

O lungă tăcere se aşternu pe fir, apoi primarul spuse:

– Crezi în miracole?

– N-am văzut niciodată vreunul. Şi, în gând: *cu excepţia realegerii tale.* Nu, n-am văzut niciodată vreunul.

– Nici eu.

Bellini auzi un declic pe linie, urmat de ton. Se uită în încăperea tăcută.

– Ridicaţi-vă! Mişcaţi-vă fundurile! Ocupaţi-vă poziţiile de luptă! Mişcaţi-vă!

Bert Schroeder stătea în faţa lui Brian Flynn, la poarta sacristiei. Schroeder vorbea încet, cu pauze şi se tot uita nervos înapoi, în sacristie.

– Planul este un atac foarte simplu şi clasic... Colonelul Logan l-a conceput... Logan însuşi va ataca intrarea principală cu o blindată, apoi ESD-ul va ataca toate celelalte intrări simultan, cu berbeci... Vor folosi scări de asalt şi vor pătrunde prin ferestre... Totul se va face la adăpostul gazului şi al întunericului... Toţi vor fi echipaţi cu măşti şi periscoape cu infraroşii. În momentul în care vor fi atacate intrările, se va întrerupe curentul electric...

Flynn simţi alergându-i sângele prin vine, în timp ce asculta.

– Gaze...

Schroeder înclină din cap.

– Acelaşi gaz pe care l-aţi folosit şi voi la tribune. Va fi pompat înăuntru prin instalaţia de aer. Descrise în detaliu coordonarea elicopterelor, amplasarea trăgătorilor de elită pe acoperişuri, a puşcaşilor şi a aruncătorilor de bombe. Scările sacristiei – adăugă el şi se uită în jos ca şi cum şi-ar fi dat seama că stătea chiar în dreptul ţintei – vor fi atacate cu ferăstraie cu lanţuri tăietoare. Aici voi fi şi eu, împreună cu Bellini. Vom veni după ostatici... dacă sunt în sanctuar...

Scutură din cap, încercând să înţeleagă faptul că spunea

toate acestea.

– Ostaticii, spuse Flynn, vor fi morţi. Unde o să fie Burke? mai întrebă el, după o pauză.

Schroeder dădu din cap şi încercă să continue, dar se auzi bâlbâindu-se. După câteva momente de ezitare, scoase un snop de hârtii din jachetă şi-l trecu printre gratii.

Flynn le strecură sub cămaşă, cu ochii scrutând intrările în coridor.

– Deci faimosul căpitan Schroeder nu poate face nimic ca să oprească asta?

Schroeder îşi lăsă privirea în jos.

– Niciodată n-a putut... De ce n-ai văzut asta...?

Flynn spuse cu ostilitate:

– Pentru că te-am ascultat toată noaptea, Schroeder, şi cred că am crezut pe jumătate blestematele tale de minciuni!

Schroeder era hotărât să mai salveze ceva din el, de la înfrângerea şi umilinţa pe care le resimţise la ultima confruntare.

– Nu arunca asta în cârca *mea.* Ai ştiut că minţeam. *Ai ştiut!*

Flynn se uită fix la el, apoi dădu uşor din cap.

– Da, am ştiut. Se gândi o clipă, apoi spuse: Şi mai ştiu că, în sfârşit, spui adevărul. Trebuie să fie un mare efort. Da, îi pot opri la intrări... dacă, aşa cum spui tu, nu au descoperit nici o intrare secretă şi nu au dat de arhitect. Se uită dintr-o dată, la Schroeder. *Nu* au dat de el, nu-i aşa?

Schroeder scutură din cap. Se apropie mai mult de Flynn şi începu să vorbească repede.

– Renunţă. Voi obţine pentru voi o escortă a poliţiei, până la aeroport. Ştiu că pot face asta. Asta este tot ce vor ei cu-adevărat – te vor afară de-aici!

53

Burke stătea singur în micul birou de contabilitate de lângă sala de conferinţe de presă. Îşi potrivi vesta anţi-glonţ peste pulover şi, după ce vârî o garoafă verde în încărcătorul de cartuşe, o porni spre uşă.

Uşa se deschise dintr-o dată cu putere şi în faţa lui apăru maiorul Martin.

– Bună, Burke. Asta se poartă acum de către toată lumea din New York? Strigă înapoi, în direcţia coridorului şi doi poliţişti îşi făcură apariţia, cu un civil între ei. Martin zâmbi. Permite-mi să ţi-l prezint pe Gordon Stillway, de la Institutul american de arhitectură. Domnule Stillway, acesta este Patrick Burke, din poliţia secretă, renumit în toată lumea.

Un bărbat înalt, drept, păşi în încăpere, părând derutat dar demn. În mâna stângă ţinea o mapă din care scoase patru suluri de hârtie.

Burke îi eliberă pe cei doi ofiţeri şi se întoarse spre Martin.

– E târziu.

– Oare? Martin se uită la ceasul de mână. Ai cincisprezece minute întregi ca să-l opreşti pe Bellini. Timpul, cum ştii bine, este relativ. Când mănânci stridii din Galway Bay, cincisprezece minute trec destul de repede, dar dacă stai agăţat de ouţul stâng, se scurg destul de greu. Râse apoi de propria sa glumă. Bellini atârnă acum de un ouţ. Îi tai sfoara – apoi îl atârni la loc, după ce a vorbit cu domnul Stillway.

Martin înaintă mai mult în mica încăpere şi se apropie de Burke.

– Domnul Stillway a fost răpit din apartamentul său de persoane necunoscute şi ţinut într-o mansardă goală, nu departe de aici. Bazându-mă pe informaţii anonime, m-am dus la Circumscripţia de poliţie şapte şi *voilà* Gordon Stillway. Domnule Stillway, nu vreţi să luaţi loc?

Gordon Stillway rămase în picioare privind de la unul la altul, apoi spuse:

– Asta este o mare tragedie... dar nu prea ştiu ce ar trebui să...

– Dumneavoastră, domnule, spuse Martin, veţi furniza poliţiei informaţiile de care are nevoie ca să se infiltreze în catedrală şi să-i surprindă pe ticăloşi pe nepusă masă.

Stillway se uită la el.

– Ce vreţi să spuneţi? Că intenţionează să atace? Aşa ceva, eu nu fac.

Martin îşi lăsă mâna pe umărul lui Stillway.

– Mă tem că aţi sosit aici cam târziu, domnule. Nu mai avem vreme de negocieri. Fie veţi ajuta poliţia, fie aceasta va pătrunde prin uşi şi ferestre şi va provoca nenumărate morţi şi distrugeri, după care teroriştii vor incendia şi vor arunca catedrala în aer – sau viceversa.

Ochii lui Stillway se holbară şi acesta îl lăsă pe Martin să-l împingă într-un scaun. Martin îi spuse lui Burke:

– Ai face bine să te grăbeşti.

Burke se apropie de Martin.

– De ce l-ai adus aici atât de târziu?

Martin făcu un pas înapoi şi răspunse:

– Îmi pare rău. A trebuit să aştept până când căpitanul Schroeder îi dădea planul de atac lui Flynn, ceea ce face chiar în clipa asta.

Burke dădu din cap. Atacul lui Bellini trebuia anulat, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Un plan nou, bazat pe informaţiile lui Stillway, dacă acesta avea aşa ceva, ar fi putut fi pus în practică atât de aproape de ora 6:03, încât oricum ar fi sfârşit printr-un dezastru. Dar Martin îl pusese la dispoziţie pe Stillway şi, în consecinţă, s-ar fi bucurat de mari favoruri din partea Washington-ului. Se uită la Martin.

– Domnule maior, aş vrea să fiu primul care să vă mulţumească pentru ajutorul dat în această problemă.

Martin zâmbi:

– În sfârşit, abordezi problema aşa cum trebuie. Ai fost atât de posac toată noaptea, dar o să vezi tu – fii alături de mine, Burke, şi-ţi promit că o să ieşi de aici cum nu se poate mai bine.

Burke i se adresă lui Stillway:

– Există intrări secrete în catedrală, care i-ar putea oferi poliţiei avantaje tactice nete?

Stillway stătea nemişcat, gândindu-se la evenimentele care începuseră cu o zi însorită şi cu o paradă, continuând cu răpirea şi salvarea sa şi sfârşind cu prezenţa lui într-o încăpere la subsol, cu doi bărbaţi care erau, în mod evident, dezechilibraţi. Spuse:

– Habar n-am ce înţelegeţi prin avantaje tactice nete. Glasul său deveni iritat. Sunt arhitect.

Martin se uită din nou la ceas.

– În sfârşit, eu mi-am îndeplinit misiunea... Deschise uşa. Şi grăbeşte-te. I-ai promis lui Bellini c-o să fii alături de el şi o promisiune e sfântă şi minunată. Şi ah, da, mai târziu – dacă o să mai fii în viaţă – o să vezi cel puţin încă un mister dezvăluit în această catedrală. Unul chiar foarte bun. Ieşi şi trânti uşa.

– Cine eşti *dumneata?* Eşti într-adevăr Gordon Stillway – sau eşti doar una din micile glume ale maiorului Martin?

Stillway nu răspunse.

Burke scoase un sul cu planuri din mapă, îl desfăcu şi se uită la el. Aruncă planurile pe masă şi se uită la ceas.

– Vino cu mine, domnule Stillway, şi vom vedea dacă a meritat să te aştept atâta.

Schroeder intră în sala pentru conferinţe de presă şi se îndreptă grăbit spre telefon.

– Schroeder. Dă-mi-l pe Kline.

Vocea primarului părea indiferentă.

– Da, căpitane, ai avut succes?

Schroeder se uită în încăperea aproape goală. Puştile şi vestele anţi-glonţ dispăruseră şi prin colţuri zăceau cutii goale cu muniţii şi grenade ofensive. Cineva mâzgălise pe tablă:

SCORUL FINAL:

CREŞTINI ŞI EVREI– –

PĂGÂNI ŞI ATEI– –

Kline întrebă cu nerăbdare în glas:

– Ei, bine?

Schroeder se aplecă peste masă şi-şi înfrână un val de greaţă.

– Nici o... nici o prelungire... nici un compromis. Ascultă...

Kline păru enervat.

– Bine, dar asta este ce ţi-a spus toată lumea, toată noaptea.

Schroeder trase adânc aer în piept şi-şi apăsă mâna pe stomac. Kline vorbea, dar Schroeder nu asculta. Începu, încet, să descifreze tot mai mult din ce-l înconjura. De partea cealaltă a mesei se afla Bellini, în picioare, cu braţele încrucişate. Burke stătea în partea cealaltă a încăperii, cu doi ESD-işti cu măşti negre pe faţă, foarte aproape de el, iar un bărbat în vârstă, un civil, stătea la masa pentru conferinţe.

Primarul continuă:

– Căpitane, în clipa de faţă mai eşti încă un adevărat erou, şi de aici într-o oră o să fii primul purtător de cuvânt al poliţiei.

Schroeder studia faţa înnegrită a lui Bellini, gândindu-se că Bellini se uita la el cu ură nedisimulată, ca şi cum ar fi *ştiut,* dar stabili că nu era vorba decât de o mască grotescă.

Kline tot mai vorbea.

– Şi nu vei sta de vorbă cu nici un reprezentant al presei, până când nu se trage şi ultimul foc. Şi ce mai e cu povestea asta a ta, să te oferi voluntar să fii alături de Bellini?

Schroeder îi răspunse:

– Trebuie... trebuie să fac asta. Este cel mai mic lucru pe care-l pot face...

– Ţi-ai pierdut minţile? Ce naiba se petrece cu tine? Vorbeşti de parcă – ai băut?

Schroeder se surprinse zgâindu-se la bătrânul care, observă el acum, studia o coală mare de hârtie, desfăşurată. Privirea îi trecu din nou de la omul cel tăcut, mai departe, prin încăpere şi se opri asupra lui Burke care părea... aproape trist. Toţi arătau ca şi cum murise cineva. Ceva nu mergea cum trebuie, aici...

– Eşti băut?

– Nu.

– Adună-te, Schroeder. Mai ai puţin şi apari la televizor.

– Ce...?

– *La televizor!* Ţii minte, lumina roşie, aparatul acela mare de filmat... Termină odată cu catedrala asta – şi vino aici cât poţi de repede.

Schroeder auzi închizându-se telefonul, se uită la receptor şi apoi îi dădu drumul pe masă. Întinse mâna şi arătă spre Gordon Stillway.

– Cine mai e şi *ăsta?*

În încăpere se aşternu tăcerea. Apoi Burke spuse:

– Ştii bine cine e ăsta, Bert. Acum refacem planurile de atac.

Schroeder îi aruncă o privire lui Bellini şi izbucni:

– Nu! Nu! Tu...

Bellini se uită la Burke şi înclină din cap. Se întoarse spre Schroeder.

– Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta. Se apropie de Schroeder care se îndrepta spre uşă. Unde te duci, expertule? Te duci să-ţi informezi ortacul, lingău de nimic ce eşti?

Schroeder dădea spasmodic din cap.

Bellini se apropie şi mai mult.

– Nici măcar nu te pot asculta, rahatule! Vocea ta de aur sună ca apa de la toaletă.

Burke interveni.

– Joe – fără artilerie grea – ia-i pistolul, atâta.

Burke se apropie de cei doi. Cei doi ESD-işti stăteau cu puştile la şold, neînţelegând bine ce se petrecea, dar gata să tragă dacă Schroeder ar fi făcut vreun gest spre pistol. Gordon Stillway îşi ridică privirea din planuri.

Schroeder îşi recăpătă glasul.

– Nu... ascultă... trebuie să vorbesc cu Flynn... pentru că... trebuie să mai încerc o dată...

Bellini întinse mâna.

– Dă-mi pistolul – cu mâna stângă – atârnat de degetul mic, trecut prin garda trăgaciului –, frumos şi încetişor şi nimeni n-o să păţească nimic.

Schroeder ezită, apoi băgă mâna încet în haină şi scoase cu grijă pistolul, cu un deget îndoit.

– Bellini, ascultă, ce se petrece? De ce...

Bellini întinse mâna stângă după pistol şi se răsuci cu dreapta, dându-i lui Schroeder o lovitură cumplită în maxilar. Schroeder căzu pe spate, lovindu-se de uşă şi alunecând la podea.

– Nu trebuia să faci asta, spuse Burke.

Bellini îşi flexă mâna şi se întoarse spre Burke.

– Ai dreptate – ar fi trebuit să-i smulg ouăle şi să i le trec pe sub nas. Se uită la Schroeder. Ai încercat să mă omori, nu-i aşa, lepădătură?

Burke îşi dădu seama că Bellini nu renunţase la violenţă.

– N-avea nimic de-a face cu tine, Bellini. Răcoreşte-te. Se apropie de Bellini şi-şi puse mâna pe umăr. Vino. Te aşteaptă multe.

Bellini se îndreptă spre ESD-işti.

– Puneţi-i cătuşele labagiului ăsta şi îndesaţi-l undeva. Se întoarse spre Burke. Crezi că sunt prost, da? Crezi că nu ştiu că aveţi cu toţii de gând să-l acoperiţi pe nemernicul ăsta şi îndată, la răsăritul soarelui, o să fie din nou băiatul de aur al primarului. Se uită la ESD-iştii care-l duceau pe Schroeder şi strigă după ei: Găsiţi un loc cu şobolani şi gândaci negri. Se aşeză şi încercă să-şi stăpânească mâinile, aprinzându-şi o ţigară.

Burke rămase în picioare, alături de el.

– Viaţa e nedreaptă, nu-i aşa? Dar de data asta, cineva ne-a oferit o şansă pe tavă. Flynn crede că o să faci ceva, iar tu o să faci cu totul altceva. Deci, până la urmă, n-a ieşit chiar aşa de rău, nu?

Bellini aprobă din cap, ursuz, şi se uită la Stillway.

– Da... s-ar putea... Îşi frecă articulaţiile şi-şi îndoi din nou degetele. Doare, dar... mă simt atât de bine. Începu să râdă. Burke, vino aici. Vrei să-ţi spun un secret? De cinci ani caut un pretext să fac asta. Îşi ridică privirea în tavan. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne. Şi râse din nou.

Încăperea începu să se umple cu comandanţii de plutoane, chemaţi în grabă de la punctele lor de atac şi

Bellini îi urmărea, în timp ce intrau în încăpere. Cel mai cumplit sentiment care poate exista, se gândea Bellini, era acela de a te obişnui cu ideea luptei, ca apoi să fii nevoit să o amâni. Oamenii, observă el, erau în proastă dispoziţie. Bellini se uită la Burke.

– Mai bine l-ai suna pe deşteptul ăla de primar şi i-ai explica. Dacă vrei, poţi să-i salvezi fundul lui Schroeder, dar chiar dacă n-o să faci asta, pentru Kline tot nu contează, pentru că ei tot îl vor avansa şi-l vor face erou naţional.

Burke îşi scoase vesta anţi-glonţ şi puloverul.

– Trebuie să mă văd cu Flynn şi să inventez un pretext ca lumea pentru care Schroeder nu mai poate intra în legătură cu el.

Bellini se îndreptă spre capul mesei de conferinţe şi trase, lung, aer în piept. Se uită la fiecare dintre cei doisprezece comandanţi de pluton şi spuse:

– Băieţi, am pentru voi câteva veşti bune dar şi câteva veşti proaste. Problema este că nu ştiu care sunt bune şi care sunt proaste.

Nimeni nu râse şi Bellini continuă:

– Înainte de a vă spune de ce am amânat atacul, vreau să vă spun ceva... Cei din catedrală sunt oameni disperaţi, bărbaţi şi femei... luptători de gherilă... Acesta este un război... o bătălie... şi scopul nu este să-i prindem pe aceşti oameni cu riscul propriilor voastre vieţi...

Unul dintre comandanţii de pluton întrebă:

– Adică mai întâi tragi şi apoi te întrebi, da?

Bellini îşi aminti de eufemismul folosit în armată pentru aşa ceva:

– Să faceţi curăţenie lună.

54

Părintele Murphy stătea în picioare pe odihna scării din faţa criptei, cu un patrafir purpuriu în jurul gâtului. Frank Gallagher stătea în genunchi în faţa lui, făcând o confesiune grăbită, cu o voce şoptită, tremurătoare. Flynn aştepta chiar în dreptul uşii mari a criptei, de unde îi strigă lui Gallagher:

– E-n regulă, Frank.

Gallagher înclină capul în faţa preotului, se ridică şi se îndreptă spre criptă. Flynn îi înmână o foaie de hârtie şi-i spuse:

– Aici e partea din planul de atac, care se referea la poarta sacristiei. Îl instrui pe Gallagher, apoi adăugă: Te poţi adăposti aici, în criptă, în timp ce ţii porţile sub foc.

În timp ce Flynn vorbea, Gallagher nu-şi dezlipea ochii de la sângele maroniu care cursese valuri din gura lui Pedar Fitzgerald. Părintele Murphy stătea în mijlocul petei de sânge, aparent fără să-şi dea seama de asta şi Gallagher ar fi vrut să-i spună părintelui să se mişte de acolo – dar Flynn îi strângea mâna.

– Noroc, Frank. Şi nu uita, la Dublin, pe şaptesprezece martie, la anul.

Gallagher scoase un sunet neclar dar aprobă dând din cap, cu o disperată determinare.

Flynn ieşi din criptă şi-l apucă pe Murphy de braţ. Îl conduse pe preot în sus, pe scări, traversă sanctuarul şi coborâră scările laterale, în deambulatoriu. Părintele Murphy se eliberă din strânsoarea lui Flynn şi se întoarse, luând-o spre orga altarului. John Hickey vorbea la telefonul de campanie, trupul acoperit al lui Pedar Fitzgerald aflându-i-se la picioare. Părintele îngenunche şi trase pardesiul de pe faţa lui Pedar. Îl mirui pe frunte, se ridică şi se uită la Hickey, care punea receptorul în furcă.

Hickey spuse:

– I-ai vârât mirul pe gât, da? Şi, mă rog, unde se află acum sufletul lui Pedar Fitzgerald?

Părintele Murphy continua să se uite la Hickey.

Hickey urmă:

– Şi acum, ca un bun preot ce eşti, o să mă rogi să-mi fac confesiunea, închipuindu-ţi c-am s-o refuz. Dar dacă totuşi o să-mi fac confesiunea? Mi se va ierta oare toată viaţa mea, cu fiecare păcat, sacrilegiu şi blasfemie pe care ţi le-ai putea închipui? Voi câştiga eu împărăţia cerurilor?

– Ştii bine că trebuie să ispăşeşti, îi răspunse Murphy.

Hickey lovi capacul orgii.

– *Am ştiut* eu că există o capcană.

Flynn îl apucă pe Murphy de braţ şi-l trase de o parte. Trecură de confesional şi Flynn se opri ca să se uite la micul buton de sonerie.

– A fost un lucru deştept, *padre.* Trebuie să recunosc asta. Flynn se uită înapoi, la Hickey. Habar n-am ce mesaje aţi transmis tu, Maureen sau Hickey, dar poţi fi sigur că nici unul dintre voi n-a reuşit să facă altceva decât să mărească confuzia celor de sus.

– Eu însă continuu să mă simt *mai bine* că am făcut asta.

Flynn râse şi continuă drumul. Murphy venea în urma lui şi Flynn vorbea în timp ce mergeau.

– Te simţi mai bine, da? Doamne, părinte, ce orgoliu poţi să ai. Flynn se opri în transeptul navei dintre cele două triforii sudice. Se întoarse şi se uită în sus, la triforiul pe sub care tocmai trecuseră şi strigă la Eamon Farrell.

– Ştiu că eşti credincios, Eamon, dar părintele Murphy nu poate zbura, aşa că n-ai ce face, trebuie să renunţi la această confesiune.

Farrell arăta ca şi cum exact aceasta ar fi fost confesiunea pe care n-ar fi vrut s-o rateze.

Părintele Murphy îi strigă:

– Îţi pare rău pentru toate păcatele făptuite?

– Îmi pare rău, părinte, spuse Farrell, încuviinţând cu o înclinare a capului.

Murphy urmă:

– Căieşte-te sincer – şi vei putea fi iertat, domnule Farrell. Să nu faci nimic care să distrugă asta.

Flynn se enervase.

– Dacă o să mai faci ceva de genul ăsta, nu o să mai auzi nici o confesiune.

Murphy o porni mai departe şi Flynn îi descrise lui Farrell atacul aşteptat. Îi mai spuse:

– Dacă reuşim să-i oprim, în zori fiul tău va fi liber. Noroc.

Flynn se îndreptă spre uşile mari ale transeptului. Părintele se holba la cele două mine kaki, ataşate de uşi şi la celelalte alte patru mine, în formă de cutie de conservă, plasate la intervale, pe pardoseală. Fire capcană ieşeau din ele, îndreptându-se în toate direcţiile.

– Vezi, i se adresă Flynn, sfătos, în momentul în care porţile sunt deschise, aceste două mine explodează instantaneu, urmate la diferite intervale de câte cincisprezece secunde de alte patru, generând, ca să zic aşa, o perdea de şrapnele vreme de un minut. Toate intrările vor fi burduşite cu trupuri zvârcolinde. Ţipetele... aşteaptă numai să auzi ţipetele... N-ai să crezi că oamenii pot scoate asemenea sunete. Dumnezeule, îţi îngheaţă sângele în vine şi ouăle ţi se fac sloi.

Murphy continua să se holbeze la minele montate.

Flynn o luă mai departe.

– Uită-te la acest punct de observaţie... Cum naiba se pot aştepta ei să reuşească? Îl conduse pe preot spre mica uşă din colţul transeptului şi-i făcu semn lui Murphy să o ia înainte. Urcară tăcuţi scara în spirală şi ieşiră în lungul triforiu care se întindea la cinci etaje deasupra parterului.

În faţa uşii stătea în picioare Abby Boland, cu o puşcă M-16 în braţe. Găsise o salopetă într-o debara pentru intervenţii şi şi-o pusese peste uniforma ei de suporteră de galerie. Flynn îşi petrecu braţul în jurul ei şi o conduse mai departe de preot, explicându-i atacul care urma şi instruind-o asupra atribuţiilor ei. Flynn se uită în partea cealaltă a navei, la George Sullivan care-i urmărea. Îşi luă braţul de pe umărul ei şi spuse:

– Dacă nu-i vom opri... şi dacă hotărăşti în mintea ta că nu ajută la nimic dacă continui să-i omori, atunci du-te în clopotniţă... Nu încerca să traversezi balconul corului ca să

ajungi la George... Stai departe de Leary şi Megan. Ai înţeles?

Ochii ei se îndreptară spre balconul corului şi dădu din cap, aprobator.

Flynn continuă:

– Podul va dura ceva până se va prăbuşi, iar bombele nu vor distruge turnurile – acestea vor fi singurele părţi care vor mai rămâne în picioare. George va fi şi el apărat, în turnul sudic.

– George şi cu mine am înţeles că nu ne vom mai vedea după asta. Se uită la Sullivan, care continua să-i observe.

– Mult noroc.

Flynn o luă spre pasajul turnului şi o lăsă cu părintele Murphy.

După câteva minute, Murphy i se alătură din nou lui Flynn şi acesta se uită la ceasul de la mână.

– Nu prea avem timp, aşa că încearcă să fii cât mai scurt.

– De unde ştii cât timp mai avem? Să înţeleg oare că ai cunoştinţă de detaliile acestui atac? Se uită la sulurile de hârtie din mâna lui Flynn.

Flynn îl bătu pe Murphy pe umăr, cu tubul sulurilor.

– Fiecare om are preţul lui, aşa cum bine ştii, care adesea apare jalnic de derizoriu, dar oare s-a gândit vreodată cineva că Iuda Iscarioteanul avea poate *nevoie* de arginţii aceia? Râse şi arătă spre scările în spiralã. Urcară trei etaje în turn până când ajunseră la nivelul care trecea pe lângă pod. Flynn deschise o uşă mare de lemn şi păşiră pe o pasarelă. Murphy scrută spaţiul slab luminat, apoi se îndreptă spre o grămadă de lemne tăiate şi lumânări. Se întoarse şi se uită la Flynn, care-i întâlni privirea şi Murphy ştiu că nu mai era nimic de spus.

Jean Kearny şi Arthur Nulty apărură din întuneric şi se apropiară de ei pe pasarelă, înlănţuiţi. Expresiile de pe feţele lor arătau că vederea lui Flynn şi a părintelui erau pentru ei de prost augur. Se opriră la o oarecare distanţă de cei doi şi se uitară la ei, vălătuci lungi de aburi ieşindu-le din gură. Părintele Murphy îşi aminti de două suflete pierdute, care nu aveau voie să treacă pragul decât

invitate.

Flynn spuse:

– Bunul părinte vrea să vă audă păcatele.

Jean Kearney roşi. Nulty arăta încurcat şi îngrozit în acelaşi timp. Flynn îşi înălţă sprâncenele şi dădu drumul unui râs scurt. Se întoarse spre preot.

– Autocontrolul este dificil în vremuri ca acestea.

Faţa lui Murphy nu trăda nici mânie nici uimire, dar dădu drumul unui suspin lung, familiar, despre care Flynn se gândi că face parte din pregătirea seminaristică. Flynn îi făcu semn lui Murphy să rămână acolo unde se afla şi traversă pasarela. Îi dădu lui Jean Kearney trei coli de hârtie şi începu să-i instruiască pe cei doi. Spuse în final:

– Vor apărea cu elicopterele oricând, începând cu ora 5:15. Să nu vă temeţi, mai adăugă el, după o pauză.

– Singurul lucru de care ne temem este să nu fim despărţiţi, îi răspunse Jean Kearney şi Nulty aprobă din cap.

Flynn îşi puse mâinile pe umerii lor şi se îndreptă cu ei spre preot.

– Faceţi din părintele Murphy un om fericit şi lăsaţi-l să vă salveze sufletele de focurile iadului, măcar. Flynn se îndreptă spre uşă, de unde îi strigă lui Murphy: Nu submina moralul trupelor şi nu acorda penitenţe lungi.

Flynn intră din nou în turn şi aşteptă în obscuritatea unei încăperi spaţioase, cu ferestre opace. Se uită la ceas. După Schroeder, mai rămăseseră doar douăzeci de minute până la cea mai timpurie oră la care ar fi putut începe atacul.

Se aşeză jos, pe duşumeaua rece, prăfuită, cuprins brusc de un sentiment de teamă faţă de ceea ce făcuse. Una din cele mai mari tulburări civile din istoria Americii era pe cale să ia sfârşit în cea mai masivă acţiune a poliţiei, văzută vreodată pe acest continent – şi un indicator era pe cale să fie anulat din ghidurile turistice. Numele lui Brian Flynn urma să intre în istorie. Totuşi, se gândea el, toate acestea nu însemnau nimic faţă de faptul că aceşti bărbaţi şi aceste femei îl urmau de bună voie în drumul lui spre moarte.

Se întoarse brusc, îşi scoase pistolul şi sparse un geam gros, apoi se uită afară, în noapte. Un vânt rece mâna nori

uşori de-a lungul unui cer de un albastru strălucitor, luminat de lună. În sus, pe Avenue, zeci de steaguri atârnau din lăncile scoase în afară, legănându-se înţepenite şi îngheţate, în bătaia vântului. Drumurile erau acoperite cu gheaţă şi cioburi de geamuri sparte care străluceau în lumină. *Primăvară,* se gândi el.

– Dumnezeule Mare, eu n-o să mai văd primăvara.

Părintele Murphy tuşi şi Flynn se întoarse brusc spre el. Ochii lor se întâlniră şi Flynn spuse repede:

– Ai terminat repede de data asta.

Flynn începu să urce scara în spiralăcare făcu apoi loc unei serii de scări de pisică. Murphy îl urma atent. Nu urcase încă atât de sus în nici unul dintre turnuri şi, în ciuda împrejurărilor, era nerăbdător ca un copil să vadă clopotele.

Urcară în încăperea primului clopot, unde Donald Mullins stătea chircit, sprijinit de peretele din piatră care despărţea două turnuleţe de aerisire. Purta o vestă anţi-glonţ, iar faţa şi mâinile îi erau înnegrite de funinginea unui dop ars, al cărui miros mai plutea încă în încăperea rece.

Părintele se uită cu vădită neplăcere la turnuleţele de aerisire sparte şi apoi privi clopotele care atârnau de grinzile lor. Flynn nu spuse nimic şi începu să se uite afară, pe Avenue. Totul părea ca şi înainte şi totuşi, într-un mod vag, nedefinit, nu mai era la fel. Îl întrebă pe Mullins:

– Eşti gata?

– Când? întrebă acesta, încuviinţând din cap.

– Cât de curând. Flynn îi dădu două coli de hârtie. Ei trebuie să orbească ochii care-i urmăresc, înainte de a porni atacul propriu-zis. Ai totul aici, în ordinul de luptă.

Mullins plimbă lanterna peste paginile frumos dactilografiate, prea puţin interesat de felul în care Flynn ajunsese în posesia lor.

– Văd că numele meu aici este Towerman North[1]. Sună ca numele unui prăpădit de lord englez sau cam aşa ceva. Râse, apoi citi: Dacă Towerman North nu poate fi lichidat de către trăgătorii de elită, atunci vor fi lansate în camera clopotelor grenade de mare calibru sau cu gaz. Iar dacă

[1] Omul din turnul nordic. (N. tr.)

Towerman North nu este nici aşa neutralizat, atunci se va recurge la mitraliori în elicoptere... Mullins îşi ridică ochii. Neutralizat... Doamne, ce-au mai măcelărit limba asta...

Flynn observă că Mullins zâmbea forţat. Spuse:

– Încearcă să ne ţii la curent, prin telefonul de campanie... Nu pune receptorul în furcă, aşa încât să auzim ce se petrece aici...

Mullins se imaginã târându-se pe duşumea, sunete slabe, animalice ieşindu-i din gură, în receptorul deschis.

Flynn continuă:

– Dacă vei supravieţui trăgătorilor de elită, vei supravieţui exploziei şi incendiului.

– Asta mă va compensa oarecum pentru faptul c-am îngheţat aproape de moarte, aici.

Flynn se duse la spărtura din partea vestică şi privi în jos la steagul cu harfa aurie, acoperit de gheaţă şi-şi trecu mâna peste el. Se uită afară la Rockefeller Center. Sute de ferestre continuau să fie iluminate, cu lumini strălucitoare, fluorescente, şi diverse siluete treceau mereu prin dreptul lor. Îi luă binoclul lui Mullins şi privi prin el. Un bărbat mânca un sandvici. Cineva cu binoclu îi făcu semn cu mâna. Îi dădu binoclul înapoi lui Mullins.

– Nu i-am urât niciodată până acum...

Mullins încuviinţă din cap.

– Totul pare atât de înnebunitor de obişnuit... dar am reuşit să mă obişnuiesc. Mullins se întoarse spre părintele Murphy.

– E timpul, deci?

– Aşa s-ar părea.

Mullins se apropie de Murphy.

– Preoţii, doctorii şi antreprenorii de pompe funebre mi-au dat fiori mai groaznici decât mi-a dat vreodată un vânt suflând dinspre nord.

Părintele Murphy tăcu.

Privirea lui Mullins se îndreptă undeva, spre un loc şi timp nedeterminat. Vorbi abia auzit.

– Eşti din nord şi ai auzit acel *caoine* – vaietul funebru al ţăranilor. Scopul lui este să imite bocetul unui cor de

banshees, acele iele prevestitoare de moarte. Preoţii ştiu asta, dar niciodată nu par să obiecteze ceva. Se uită la Murphy. Preoţii irlandezi sunt foarte toleranţi cu asemenea lucruri. În sfârşit, eu am auzit vaietul acestor iele, suflând toată noaptea prin lucarne... chiar şi după ce vântul a stat.

– N-ai auzit nimic de felul ăsta.

Mullins râse.

– Ba am auzit. *Am auzit.* Şi am văzut şi carul mortuar. Era imens şi de un negru strălucitor, trecând deasupra acestor acoperişuri, cu un sicriu roşu în el, iar un Dullahan decapitat biciuia sălbatic nişte cai decapitaţi... şi dricul a trecut prin faţa ferestrei, părinte, şi vizitiul mi-a aruncat în faţă un vas cu sânge îngheţat.

Murphy scutură din cap.

Mullins zâmbi.

– În sfârşit... mă cred şi eu poet, pricepi... şi-mi permit deci să aud asemenea lucruri...

Murphy se uită la el cu oarecare interes.

– Poet...

– Da. Un zâmbet vag îi flutură pe buzele vinete, dar glasul îi era plin de melancolie. Şi, cu puţin în urmă, m-am îndrăgostit de Leanhaun Shee, muza galică, inspiratoarea noastră. În schimbul favorurilor ei, ea poate trăi viaţa muritorilor, aşa cum bine ştii. Acesta este motivul pentru care poeţii galezi mor de tineri, părinte. Crezi asta?

– Mor tineri, răspunse Murphy, pentru că se hrănesc prost, beau prea mult şi nu se îmbracă bine, iarna. Ei mor tineri pentru că, spre deosebire de majoritatea poeţilor civilizaţi, aleargă să lupte în războaie prosteşti. Vrei să-ţi spui confesiunea?

Mullins îngenunche şi-i luă mâinile preotului.

Flynn coborî în încăperea de dedesubt. O puternică pală de vânt pătrunse prin ferestrele sparte şi antrenă nori de praf străvechi, care nu mai fusese deranjat de o sută de ani.

Părintele Murphy coborî scara de lemn.

– Lucrul ăsta – şi arătă spre ferestrele sparte – lucrul ăsta a fost singurul lucru care l-a supărat. Cred că n-ar trebui să-

ţi spun asta...

Flynn aproape că râse.

– Mă rog, ceea ce pentru unul este doar o poznă nevinovată, pentru altul poate fi cel mai chinuitor păcat şi viceversa. Sări pe scara de pisică şi coborî spre scara în spirală, cu părintele Murphy venind în urma lui. Ieşiră din turn, în lumina difuză şi aerul mai cald al balconului corului.

Luând-o de-a lungul balustradei, părintele Murphy simţi că cineva îl urmăreşte. Se uită în stranele corului care se ridicau deasupra, din dreptul pupitrului orgii şi scoase un sunet înăbuşit, de uimire.

O siluetă se ridica deasupra lor, nemişcată în întuneric, îmbrăcată într-o sutană de călugăr, cu glugă. Un chip hidos, inuman, privea de sub gluga trasă spre faţă şi-i trebuiră câteva secunde părintelui Murphy ca să recunoască capul unui leopard.

Vocea lui Leary se făcu auzită din spatele chipului imobil.

– Te-am speriat, părinţele?

Murphy îşi recăpătă sângele rece.

– Puţin fard n-ar fi stricat, domnule Leary, spuse Flynn.

Leary râse, cu un râs ciudat de ascuţit pentru un bărbat cu o voce atât de profundă.

Megan apăru dintre strane, îmbrăcată într-o manta neagră, cu faţa acoperită de vârtejuri făcute din vopsea de camuflaj, întunecată, aplicată în mod expert, se gândi Flynn, de o altă mână.

Megan ieşi în culoarul central şi Flynn văzu acum că era îmbrăcată în cămaşa unui băiat de altar, care-i scotea la vedere braţele goale. Văzu totodată că era în picioarele goale. Îi studie chipul şi constată că vopseaua nu-i făcea trăsăturile atât de impenetrabile încât să nu poată vedea aceleaşi semne pe care le văzuse şi la Jean Keamey. Spuse:

– Cu moartea atât de aproape, Megan, nu-mi vine să te condamn.

Ea îşi împinse bărbia în afară, într-un gest de sfidare.

– În fond, dacă altceva mai bun din toată povestea asta n-o să iasă, măcar tu ţi-ai găsit tovarăşul ideal.

Părintele Murphy ascultă fără să înţeleagă de la început,

apoi trase, şuierat, aer în piept.

– Fratele meu a murit? îl întrebă Megan pe Flynn.

Flynn îşi înclină capul.

Chipul ei rămase ciudat de inexpresiv. Se îndreptă spre Leary, rămânând cu ochii ei, de un verde adânc, fixaţi asupra lui Flynn.

– Nu te vom lăsa să capitulezi. Nu vor exista compromisuri.

Flynn îi răspunse cu o voce ascuţită:

– N-am nevoie de nici unul dintre voi să-mi explice îndatoririle sau destinul.

– Când sosesc? întrebă Leary. Cum sosesc?

Flynn le explică. Îi spuse lui Leary:

– Aceasta ar putea fi cea mai bogată recoltă a ta.

– Mult după ce voi veţi fi cu toţii morţi, spuse Leary, eu tot voi mai trage.

Flynn se uită în ochii negri, la fel de nemişcaţi ca şi masca din jurul lor.

– Apoi?

Leary nu spuse nimic.

– Mi-e greu să cred, domnule Leary, că sunteţi pregătit să muriţi împreună cu noi.

Răspunse Megan.

– Este la fel de hotărât ca şi tine. Dacă trebuie să murim, atunci vom muri aici, împreună.

Flynn refuză să se gândească la spusele ei. Îşi înfrânse impulsul de a o preveni pe Megan, căci nu ştia de ce anume să o prevină şi nici nu părea să mai aibă vreo importanţă. Îi spuse:

– La revedere, Megan. Mult noroc.

Megan se întoarse în stranã, alături de Leary.

Murphy se uită la cele două siluete înfăşurate în sutane. Şi acestea se uitau după el. Îi trecu prin cap că l-ar putea ucide pe loc, din întunericul unde se aflau, neezitând mai mult decât ezită un om să strivească o insectă. Şi totuşi...

– Trebuie să-i întreb.

Flynn îi răspunse:

– Dă-i drumul! Arată din nou cât eşti de nebun.

– Tu eşti nebunul care i-a adus aici, îi răspunse Murphy, întorcându-se spre el.

Megan şi Leary lăsau impresia că intuiseră rostul discuţiei. Megan strigă, cu o voce batjocoritoare:

– Hai, părinte, urcă aici. Haide să-ţi mărturisim păcatele. Leary râse şi Megan continuă: Ţi-ar dura nopţi întregi, părinte, şi chipul tău ar deveni la fel de roşu ca şi tichia unui cardinal. În viaţa ta n-ai auzit păcate ca ale noastre. Râse şi Flynn îşi dădu seama că nu auzise încă niciodată râsul ei.

Flynn îl apucă din nou de braţ şi-l îndreptă spre turnul sudic, fără nici o rezistenţă din partea lui Murphy. Urcară treptele şi intrară printr-o uşă în lungul triforiu sud-vestic.

George Sullivan stătea lângă parapet, uitându-se în jos, spre uşa transeptului nordic. Tunica şi kiltul lui Sullivan nu se potriveau deloc, gândi Flynn, cu puşca sa automată şi cu sacii cu muniţii. Flynn îi strigă:

– Se fac confesiuni, Sullivan.

Sullivan îşi scutură capul fără să-şi ridice privirea şi îşi aprinse o ţigară. Mintea părea să-i zboare aiurea. Flynn îi dădu un ghiont şi-i arătă triforiul gol, de dincolo de transept.

– Va trebui să acoperi şi sectoarele lui Gallagher.

Sullivan se uită la el.

– De ce nu se duce Megan acolo?

Flynn nu răspunse şi nici Sullivan nu insistă. Flynn se uită dincolo, la Abby Boland. Aceste legături personale au fost întotdeauna forţa fenienilor – dar şi slăbiciunea lor.

Sullivan se uită şi el dincolo de navă. Spuse, aproape cu sfială:

– Am văzut-o confesându-se preotului... Nenorocitele astea de femei ale noastre se simt întotdeauna atât de vinovate şi de ruşinate... Într-un fel mă simt trădat...

– Ar fi trebuit să-i spui versiunea ta, îi răspunse Flynn, într-o doară.

Sullivan începu să răspundă ceva, dar se răzgândi. Flynn întinse mâna şi Sullivan i-o apucă, cu putere. Flynn se întoarse odată cu părintele Murphy înapoi în turnul sudic şi

urcară împreună cele zece etaje, în încăperea cu turnuleţele pentru aerisire, unde îl găsiră pe Rory Devane stând în picioare, în întuneric, cu faţa înnegrită şi cu o haină mare, de camuflaj, atârnând pe umerii lui înguşti. Devane îi salută afabil, dar imaginea preotului care purta patrafirul purpuriu era, în mod clar, nu prea bine venită.

– Cândva după ora 5:15, spuse Flynn, trăgătorii de elită vor începe să scuipe gloanţe prin toate cele opt laturi ale încăperii ăsteia.

– Ce aglomeraţie o să fie aici, nu?

Flynn continuă:

– Cu toate acestea, tu trebuie să rămâi aici şi să ataci elicopterele. Va trebui să arunci o rachetă asupra blindatului.

Devane se apropie de o deschidere orientată spre latura vestică şi privi în jos. Flynn îl instrui pe Devane, apoi spuse:

– Pe părintele Murphy îl interesează sufletul tău.

Devane se uită înapoi, la părinte.

– Eu mi-am făcut confesiunea azi dimineaţă – chiar aici, în catedrala Saint Pat, dacă vrei să ştii. Numele lui era părintele Bertero. Între timp, n-am mai făcut nimic ce ar trebui să mărturisesc.

– Dacă te căieşti, spuse Murphy, poţi redobândi graţia divină. Se întoarse şi se lăsă în jos, în deschizătura scării de pisică.

Flynn îi luă mâna lui Devane.

– Mult noroc. Ne vedem la Dublin.

– Da, Brian, la cârciuma lui Kavanagh, sau pe-acolo pe-aproape, lângă zidul din spate.

Flynn se întoarse şi coborî scara, alăturându-i-se lui Murphy, un etaj mai jos. Cei doi părăsiră turnul sudic şi-şi continuară drumul de-a lungul balconului corului. Intrară în clopotniţă şi Flynn arătă spre scara în spiralăă:

– Trebuie să vorbesc încă o dată cu Mullins.

Murphy era cât pe-aci să-i sugereze lui Flynn să recurgă la telefonul de campanie, dar ceva în comportamentul acestuia îl făcu să se abţină. Urcară până când ajunseră la un etaj unde scara făcea loc scărilor de lemn, undeva sub

prima cameră a clopotelor, unde se afla Mullins.

Flynn se uită la încăperea spaţioasă, unde se aflau. Aici turnul avea patru laturi, cu ferestre mici, lăptoase, separate între ele prin ziduri groase de piatră. Mullins făcuse găuri în câteva geamuri, în cazul că ar fi trebuit să-şi schimbe locul şi Flynn scoase o bucată de sticlă groasă, triunghiulară, se uită la ea şi apoi la Murphy.

– Mulţi dintre cei care ne urmăresc la televizor sunt morbid de fascinaţi de întrebarea cum oare va arăta locul acesta, după.

– Nu mai am nevoie de alte destăinuiri din partea ta, în seara asta, îi răspunse Murphy. Ca preot, de multă vreme nu mă mai şochează nimic şi continuu să mă agăţ de credinţa mea în umanitate.

– Asta este o adevărată minune. Sunt plin de veneraţie pentru asta...

Murphy îşi dădu seama că Flynn era sincer.

– Am văzut cum oamenii tăi îşi făceau griji unii pentru alţii şi pentru tine... Am auzit câteva confesiuni... Există printre toate astea semne pline de speranţă.

Flynn încuviinţă, dând din cap.

– Dar Hickey? Megan? Leary? Şi eu?

– Fie ca Dumnezeu să se îndure de sufletele voastre.

Flynn nu răspunse.

Murphy îi spuse direct:

– Dacă intenţionezi să mă omori, fă-o repede.

Flynn păru încurcat, aproape rănit.

– Nu... de ce crezi asta?

Murphy bălmăji în mod automat o scuză, dar simţi imediat că, având în vedere împrejurările, nu era necesar.

Flynn întinse mâna şi-l apucă de braţ.

– Ascultă, eu mi-am ţinut promisiunea pe care ţi-am făcut-o şi ţi-am permis să bântui de jur-împrejur şi să-ţi faci datoria. Acum vreau să-mi promiţi şi tu ceva.

Părintele Murphy se uită la el, prudent.

– Promite-mi, spuse Flynn, că după ce totul se va termina, vei avea grijă ca toţi oamenii mei să fie înmormântaţi împreună la Glasnevin, alături de patrioţii

Irlandei. Dacă asta te va face să te simţi mai bine, poţi asigura o ceremonie catolică... Ştiu că n-o să fie deloc uşor... Ţi-ar putea lua ani ca să-i convingi pe porcii ăia din Dublin... Niciodată n-o să ştie care sunt adevăraţii lor eroi, decât după cincizeci de ani de la moartea acestora.

Preotul se uită la el fără să poată înţelege şi spuse:

– Eu... n-o să trăiesc ca să...

Flynn apucă ferm mâna mare a preotului, ca şi cum ar fi vrut să i-o strângă, dar petrecu capătul unei cătuşe în jurul încheieturii şi încuie celălalt capăt în jurul balustradei de la scară.

Părintele Murphy se uită la încheietura pironită, apoi la Flynn.

– Dă-mi drumul!

Flynn zâmbi vag:

– Nimeni nu-şi închipuie măcar că ai putea fi aici. Şi acum, păstrează-te pentru când vor începe să zboare gloanţele. Turnul acesta va supravieţui exploziei.

Murphy se înroşi la faţă şi strigă o dată:

– Nu ai dreptul să faci asta! Dă-mi drumul!

Flynn nici nu-l băgă în seamă. Scoase un pistol din centură şi se năpusti în jos, prin deschiderea scării de lemn.

– S-ar putea ca Megan, Hickey... unul din ei să dea de tine... Lăsă pistolul pe duşumea. Omoară-i!

– Noroc, părinte, mai spuse, coborând scara.

Murphy se aplecă şi apucă pistolul, cu mâna liberă.

Ţinti deasupra capului lui Flynn.

– Stai!

Flynn zâmbi, continuând să coboare.

– *Erin go bragh,* Timothy Murphy. Râse şi ecoul râsului său răsună în turnul de piatră.

Murphy strigă în urma lui.

– Stai! Ascultă... trebuie să-i salvezi şi pe ceilalţi... Pe Maureen... Pentru numele lui Dumnezeu, omule, te iubeşte... Se uită în jos, în gaura întunecată, urmărindu-l pe Flynn dispărând.

Părintele Murphy aruncă pistolul jos şi trase de cătuşe, apoi se lăsă în genunchi, alături de deschiderea scării.

Undeva, în oraş, răsună un clopot, apoi un altul i se alătură şi în curând putu auzi zeci de alte clopote, cântând imnul *Să nu-ţi fie teamă.* Se gândi că precis băteau toate clopotele din oraş, poate toate clopotele din ţară şi speră că şi ceilalţi le puteau auzi, ca să ştie că nu erau singuri. Pentru prima dată de când începuse totul, părintele Murphy simţi lacrimi scăldându-i ochii.

55

Brian Flynn coborî din turn şi o luă pe culoarul navei, paşii săi răsunând pe marmura lustruită. Reveni în deambulatoriu şi se apropie de John Hickey care stătea în picioare pe platforma înălţată a orgii altarului şi-l urmărea apropiindu-se. Flynn urcă agale treptele şi se opri în faţa lui Hickey. După o scurtă tăcere, Hickey spuse:

– Este 4:59. L-ai lăsat pe Murphy să piardă timp preţios încercând să salveze nişte suflete oricum damnate. Cel puţin, ştie fiecare ce are de făcut?

– A sunat cumva Schroeder?

– Nu – ceea ce înseamnă ori că nu-i nimic nou, ori că ceva nu-i cum trebuie. Hickey îşi scoase pipa şi o umplu. Toată noaptea mi-am făcut griji ca nu cumva tutunul să mi se sfârşească mai repede ca viaţa. Rău m-a mai chinuit... Înainte de moarte, un bărbat nu trebuie să facă economie la tutun. Aprinse un chibrit şi zgomotul produs sună neobişnuit de puternic în tăcerea din jur. Trase adânc din pipă şi spuse: în sfârşit, unde-i preotul?

Flynn arătă vag în direcţia turnurilor.

– Cu el n-avem nimic. N-are de ce să plătească pentru faptul că s-a aflat unde nu trebuia, când nu trebuia.

– De ce nu? Doar pentru asta vom muri noi, ceilalţi, în ochi îi scăpără o lumină de simulată revelaţie. Ah, presupun că, pentru a juca rolul lui Dumnezeu, trebuie să salvezi câte o viaţă pentru alte zece pe care le curmi.

– Cine *eşti* tu? îl întrebă Flynn.

Hickey râse cu bucurie nereţinută:

– Te-am speriat, amice? Haide, nu te teme. Nu sunt decât un bătrân care se amuză jucându-se cu temerile şi superstiţiile oamenilor. Hickey păşi peste trupul lui Pedar Fitzgerald şi se apropie de Flynn. Trase zgomotos din pipă, având un aer gânditor. Ştii, băiete, de când am fost îngropat, m-am distrat mult mai bine decât înainte de înmormântare. Învierea îţi oferă nenumărate avantaje – cineva a făcut din asta o întreagă religie, cândva. Arătă

brusc cu degetul mare spre crucifixul aflat deasupra altarului şi râse din nou.

Flynn simţi pe faţă răsuflarea bătrânului. Îşi lăsă mâna dreaptă pe consola orgii.

– Ştii ceva despre inelul ăsta?

Hickey nu se uită la inel.

– Ştiu ce crezi tu că este.

– Atunci, ce este, cu-*adevărat*?

– Un inel din bronz.

Flynn îl scoase de pe deget şi-l ţinu în palma deschisă.

– Atunci înseamnă că l-am tinut prea multă vreme. Ia-l.

Hickey dădu din umeri şi întinse mâna după el.

Flynn îşi strânse palma şi se uită la Hickey.

Ochii lui Hickey deveniră două fante întunecate.

– Aşadar, vrei să ştii cine sunt şi cum am ajuns aici? Hickey se uită în cupa incandescentă a pipei cu interes exagerat. Îţi pot spune că sunt o stafie, un *thevshi* reîntors din mormânt ca să recuperez inelul şi să te distrug, pe tine şi pe noii fenieni – ca să perpetuez vrajbă mai departe, în noua generaţie. Aceasta este explicaţia celtică potrivită, pe care o cauţi ca să te ajute să te împaci mai uşor cu temerile tale. Se uită direct în ochii lui Flynn. Îţi pot însă spune şi adevărul, care este cu mult mai înfricoşător. Sunt *viu.* Propriul tău suflet întunecat şi-a imaginat un *thevshi,* un strigoi, aşa cum tot el îşi imaginează zânele, *acele banshee* prevestitoare de moarte şi *pooka* şi Far Darrig şi toate creaturile de coşmar care cutreieră peisajul întunecat al minţii tale şi te fac să te aciuieşti lângă focurile pâlpâitoare, de turbă. Da, Brian, asta da spaimă, pentru că nu poţi găsi adăpost contra acestor monştri pe care-i porţi în tine.

Flynn se uita la el, studiind chipul alb, brăzdat. Dintr-o dată ochii lui Hickey deveniră benigni, scânteietori şi gura i se curbă într-un zâmbet plăcut. Hickey spuse:

– Vezi?

– Da, văd, îi răspunse Flynn. Văd că eşti o creatură care-şi trage forţa din slăbiciunile altor oameni. Este o greşeală a mea că te afli aici şi este de datoria mea să am grijă să nu mai faci în continuare rău.

– Răul este făcut. Dacă m-ai fi înfruntat, în loc să-ţi plângi de milă, ţi-ai fi putut îndeplini obligaţiile faţă de oamenii tăi, ca să nu mai vorbesc de cele faţă de propriul tău destin.

Flynn se uită la Hickey.

– Indiferent ce se va întâmpla, voi avea grijă să nu ieşi viu de-aici. Flynn se întoarse şi se îndreptă spre sanctuar. Cardinale, oricând după ora 5:15, poliţia va ataca. Părintele Murphy se află într-un loc oarecum mai sigur – noi nu, şi mai mult ca sigur că vom muri.

Flynn urmări chipul Cardinalului, încercând să desluşească pe el o urmă de emoţie, dar nu văzu nimic. Continuă:

– Vreau să ştii că oamenii de afară împart răspunderea cu noi, pentru toate astea. Ca şi mine, şi ei sunt vanitoşi, egoişti şi viciaţi. Un lot aproape jalnic de produse ale atâtor mii de ani de dragoste şi caritate iudeo-creştină, ai spune dumneata, nu?

Cardinalul se aplecă înainte, în tronul său.

– Aceasta este o întrebare pentru cei ce caută un drum care să-i poarte prin viaţă. Viaţa ta s-a terminat şi foarte curând vei primi toate răspunsurile. Foloseşte-te de minutele care ţi-au mai rămas ca să vorbeşti cu ea. Arătă, cu capul, spre Maureen.

Pentru o clipă, Flynn se pierdu. Poate că acesta ar fi fost ultimul răspuns pe care l-ar fi aşteptat de la un preot. Se îndepărtă de tron, se întoarse şi traversă sanctuarul.

Maureen şi Baxter stăteau tot acolo, încătuşaţi împreună, în prima strană. Flynn descuie fără nici un cuvânt cătuşele, apoi vorbi, cu o voce distantă:

– Aş vrea să vă aşez pe amândoi într-un loc mai puţin expus, dar acest lucru nu este acceptabil din punctul de vedere al unora dintre ceilalţi. Totuşi, când vor începe să tragă, voi nu veţi fi executaţi, deoarece este posibil să-i respingem şi atunci vom avea din nou nevoie de voi. Se uită la ceasul de la mână şi continuă pe un ton liniştit: Cam după 5:15, veţi vedea toate uşile explodând, apoi poliţia năpustindu-se înăuntru. Ştiu că amândoi sunteţi capabili să

nu vă pierdeţi cu firea. Lăsaţi-vă jos, între stranele din spatele vostru. Când se apropie ora 6:03... dacă n-aţi murit până atunci... plecaţi din zona asta, indiferent ce se întâmplă în jurul vostru. Asta e tot ce pot face pentru voi.

Maureen se ridică în picioare şi se uită cu atenţie la el.

– Nimeni nu ţi-a cerut să faci ceva pentru noi. Dacă vrei să faci ceva pentru toată lumea, coboară scările astea chiar acum şi deschide porţile. Apoi urcă în amvon şi spune-le oamenilor tăi că totul s-a sfârşit. Nimeni nu te va opri, Brian. Cred că ei aşteaptă asta de la tine.

– Când deschid ei porţile de la Long Kesh, atunci deschid şi eu porţile astea.

Glasul ei deveni mânios.

– Cheile închisorilor din Ulster *nu* se află în America şi nici la Dublin sau la Londra. Ele se află în Ulster. Lasă-mă un an la Belfast şi la Londonderry şi voi scoate mai mulţi oameni din puşcării decât ai eliberat tu vreodată, cu toate răpirile, raidurile, asasinatele tale...

Flynn izbucni în râs.

– Un *an?* N-ai rezista un an. Dacă nu te-au curăţat catolicii tăi, Maureen, atunci o vor face protestanţii.

Maureen respiră scurt şi reuşi să-şi stăpânească din nou vocea.

– Foarte bine... n-are rost s-o luăm de la capăt. Dar tu n-ai dreptul să-i duci pe aceşti oameni la moarte. Glasul tău poate întrerupe vraja morţii, care pluteşte deasupra acestui loc. Haide! Fă-o! Acum! Se întoarse şi-l lovi peste faţă.

Baxter se îndepărtă puţin şi privi în altă parte.

Flynn o trase pe Maureen spre el şi-i spuse:

– Cât a fost noaptea de lungă, toată lumea s-a arătat foarte bună cu mine şi mi-a dat tot felul de sfaturi. Este ciudat, nu-i aşa, faptul că nimeni nu-ţi acordă cine ştie ce atenţie până când nu montezi o bombă cu ceas sub ei? Îi dădu drumul la mâini. Tu, de exemplu, ai plecat din viaţa mea acum patru ani, fără să te preocupe prea mult viitorul meu. Tot ce mi-ai spus în seara asta, mi-ai fi putut spune atunci.

Maureen se uită la Baxter şi, în mod ciudat, se simţi

jenată că acesta aude toate astea. Vorbi în şoaptă:

– Ţi-am spus atunci tot ce aveam de spus. Dar tu n-ai ascultat.

– Şi nici tu nu trâmbiţai atâta...

Flynn se întoarse spre Baxter.

– Şi tu, Harry. Se apropie de Baxter. Maiorul Bartholomew Martin avea nevoie de un englez mort aici şi tu eşti ăla.

Baxter se gândi la cele spuse şi acceptă ideea foarte repede.

– Da... este un om bolnav... un om obsedat. Cred că întotdeauna am bănuit că...

Flynn se uită la ceas.

– Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu oamenii mei. Se întoarse şi se îndreptă spre amvon.

Maureen veni în spatele lui şi-i puse mâna pe umăr, întorcându-l spre ea.

– La naiba, nici măcar n-ai de gând să-ţi iei la revedere?

Flynn se înroşi şi simţi că-şi pierde stăpânirea de sine, apoi îşi drese glasul.

– Îmi pare rău... Nu m-am gândit că tu... bine... la revedere, atunci. ...N-o să mai vorbim, da? Noroc... Ezită, apoi se aplecă spre ea, dar îşi reveni brusc şi se îndreptă.

Ea vru să spună ceva, dar vocea profundă a lui Gallagher îl strigă de pe treptele sacristiei.

– Brian! A venit Burke, vrea să te vadă!

Flynn se uită la ceas, oarecum uimit.

Hickey strigă, de la orgă:

– E o capcană!

Flynn ezită, apoi se uită la Maureen. Ea dădu uşor din cap. Se uită o clipă în ochii ei şi spuse:

– Tot încrezător am rămas. Zâmbi şi ocoli repede altarul, apoi coborî scările.

Burke stătea la poartă, în cămaşă, cu tocul gol al pistolului atârnat de umăr şi cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

Flynn se apropie fără precauţie şi se opri lângă poartă.

– Da?

Burke nu răspunse şi Flynn spuse tăios:

– Sper că n-ai de gând să-mi ceri să renunţ sau...

– Nu.

Flynn îi strigă lui Gallagher:

– Fă o pauză. Se întoarse la Burke. Ai venit aici să mă omori?

Burke îşi scoase mâinile din buzunare şi le puse pe bare.

– Există aici un steag alb subînţeles, nu-i aşa? Chiar crezi că te-aş omorî în felul ăsta?

– Ar trebui. Întotdeauna trebuie să-l ucizi pe conducătorul celeilalte părţi, când ai ocazia s-o faci. Dacă ai fi fost Bellini, te-aş fi omorât.

– Mai există încă reguli.

– Da, tocmai ţi-am oferit una.

Se scurseră în tăcere câteva secunde, apoi Flynn întrebă:

– Ce vrei?

– Am vrut numai să-ţi spun că nu am nici un resentiment personal faţă de dumneata.

Flynn zâmbi.

– Da, am ştiut asta. Am putut vedea asta. Şi nici eu n-am nimic împotriva ta, Burke. A naibii treabă, nu-i aşa? Eu nu urăsc pe nici unul din oamenii tăi şi majoritatea dintre ei nu are nimic împotriva mea.

– Atunci de ce eşti aici?

– Suntem aici pentru că în anul 1154 Adrian al IV-lea i-a dat lui Henry al II-lea al Angliei permisiunea de a-şi aduce armata în Irlanda. Suntem aici pentru că Autobuzul Roşu spre Clady trecea prin faţa mănăstirii White-horn. Iată de ce sunt eu aici. Dar tu de ce eşti aici?

– Eram de serviciu la ora cinci.

Flynn zâmbi, apoi spuse:

– Da, un motiv al dracului de puţin important ca să mori. Te eliberez de promisiunea de a te alătura atacului. Poate că, în schimb, te vei hotărî să-l omori pe Martin. Martin a aranjat ca bietul Harry să fie acum aici – ţi-ai imaginat asta?

Chipul lui Burke rămânea nepăsător.

Flynn trase cu ochiul la ceas. 5:04. Ceva nu mergea.

– N-ar fi mai bine să pleci?

– Dacă vrei. De asemenea, dacă vrei, o să stau cu tine pe fir până la 6:03.

Flynn se uită atent la Burke.

– Vreau să vorbesc cu Schroeder. Trimite-l aici.

– Asta nu se poate.

– Vreau să vorbesc cu el! Acum!

– Nimeni nu se mai sperie de amenințările tale, îi răspunse Burke. Şi cel mai puţin, Bert Schroeder. Scoase un suspin profund. Căpitanul Schroeder şi-a vârât în gură ţeava revolverului...

Flynn îl apucă pe Burke de braţ.

– Minţi! Vreau să-i văd trupul.

Burke se smulse şi coborî în sacristie, apoi se întoarse şi se uită la Flynn.

– Nu ştiu ce l-a făcut să-şi piardă minţile, dar ştiu că, într-un fel sau altul, tu eşti cel vinovat.

Burke se opri la intrarea în coridor. La numai trei paşi distanţă, se afla un ESD-ist mascat, cu un automat Browning. Burke se îndreptă spre deschidere şi se întoarse spre Flynn. Păru să şovăie, apoi spuse:

– La revedere.

– Îmi pare bine că ne-am întâlnit, zise Flynn, înclinându-şi capul.

56

Bellini stătea în picioare, lipit de masa de conferinţe din salonul presei, cu ochii aţintiţi pe patru coli lungi de hârtie desfăşurate, reprezentând planuri, având colţurile fixate sub ceşti de cafea, scrumiere şi cutii pentru grenade, înghesuiţi în jurul lui, se aflau comandanţii de plutoane. Primele trei planuri reprezentau subsolul, nivelul principal şi nivelele superioare. Cel de-al patrulea reprezenta o secţiune a unei vederi laterale a Catedralei. Acum, că toate aceste planuri se aflau în faţa lui, Bellini nu părea impresionat.

Gordon Stillway stătea în faţa planurilor, explicând repede detaliile preliminare. Bellini avea fruntea încreţită. Privi în jur să vadă dacă cineva dădea semne de înţelegere. Tot ce putea citi pe chipurile înnegrite, transpirate, era nerăbdarea, oboseala şi enervarea datorate amânării.

Burke deschise uşa şi pătrunse în cameră. Bellini îşi ridică ochii şi-i aruncă o privire care nu exprima prea multă recunoştinţă sau optimism. Burke îl văzu pe Langley stând în picioare lângă peretele din spate şi se duse lângă el. Rămaseră în picioare unul lângă altul, urmărind câteva secunde scena de la masă, apoi Burke întrebă, fără să-şi ia ochii de la masa de conferinţe:

– Te simţi mai bine?

– Niciodată nu m-am simţit mai bine ca acum, spuse Langley, pe un ton rece.

– Nici eu. Se uită la locul de pe podea, unde căzuse Schroeder. Cum se mai simte Bert?

– Un medic de la poliţie îl tratează pentru extenuare fizică, îi răspunse Langley.

Burke inclină capul.

Langley îl întrebă, după alte câteva secunde:

– A înghiţit-o Flynn?

– Următoarea lui mişcare, răspunse Burke, poate fi ameninţarea cu omorârea unui ostatic dacă nu-i arătăm cadavrul lui Schroeder... cu ţeasta zburată.

Langley bătu în buzunarul în care se afla revolverul de serviciu al lui Schroeder.

– Da... important este ca Flynn să creadă că planurile pe care le deţine el sunt cele pe care le va folosi Bellini... Înclină capul în direcţia comandanţilor de plutoane. Multe vieţi depind de asta...

Burke schimbă subiectul:

– Ce faci cu arestarea lui Martin?

Langley scuturǎ capul.

– În primul rând, a dispărut din nou. E bun la aşa ceva. În al doilea rând, am vorbit cu omul de la Departamentul de Stat, Sheridan, şi am aflat că Martin se bucură de imunitate diplomatică, dar ei se gândesc la expulzare...

– Nu vreau să fie expulzat.

Langley îi aruncă o privire.

– Mă rog, nu contează, pentru că am vorbit şi cu tipul nostru de la FBI, Hogan, care mi-a spus că Martin s-a autoexpulzat bucuros...

– A plecat?

– Nu încă, desigur. Nu înainte de sfârşitul spectacolului. Este pe lista de pasageri a unei curse spre Bermude şi decolează de pe Kennedy.

– La ce oră?

Langley îi aruncă o privire piezişă.

– Pleacă la 7: 35. Micul dejun la Southampton Prin-cess – las-o baltă, Burke.

– În regulă.

Langley urmări oamenii adunaţi la masa de conferinţe, apoi spuse:

– Totodată, colegul nostru de la CIA, Kruger, zice că ăsta e numărul lor. Nimeni nu vrea să te învârţi prin preajmă. În regulă?

– Îmi convine de minune. Deci ce spuneai, Brigada de falsuri de opere de artă?

Langley încuviinţă din cap.

– Da, cunosc un tip acolo. Este cea mai căcăcioasă slujbă pe care a inventat-o cineva vreodată.

Burke făcea semne sugestive de interes, în timp ce

Langley îi descria viaţa idilică de la Brigada de falsuri, mintea fiindu-i preocupată de alte probleme.

Gordon Stillway îşi încheie descrierea preliminară şi întrebă:

– Şi-acum mai spuneţi-mi încă o dată ce anume exact vreţi să ştiţi?

Bellini se uită la ceasul de pe perete: 5:09. Trase adânc aer în piept.

– Vreau să ştiu cum pot intra în Catedrala Saint Patrick fără a folosi intrarea principală.

Gordon Stillway vorbea şi răspundea la întrebări şi starea şefilor batalioanelor ESD trecu de la pesimism la un optimism precaut.

Bellini se uită la genişti. Locotenentul acestora, Wendy Peterson, singura femeie din încăpere, se aplecă mai mult peste planul subsolului şi-şi îndepărtă de pe faţă părul lung, blond. Bellini urmări ochii albaştri, reci, ai femeii care studia planurile. Echipa de genişti era alcătuită din şaptesprezece bărbaţi, o femeie şi doi câini, Brandy şi Sally, şi Bellini ştia, fără nici un dubiu, că erau cu toţii nişte lunatici cu patalama, inclusiv câinii.

Locotenentul Peterson se întoarse spre Stillway. Vocea ei era joasă ca o şoaptă, ceea ce era aproape un semn de recunoaştere pentru genişti, se gândi Bellini. Peterson spuse:

– Dacă ai vrea să plasezi bombe – să presupunem că nu ai avea o mare cantitate de exploziv, dar urmăreşti efectul maxim...

Stillway făcu două X-uri pe planuri.

– Aici şi aici. Cele două coloane mari care flanchează scările sacristiei. Se opri o clipă gânditor şi spuse: Pe vremea când aveam vreo şase ani, au aruncat în aer scările, prin fundaţia de aici, şi au slăbit patul de piatră al fiecăreia dintre aceste coloane. Este vorba de informaţii înregistrate, aflate la dispoziţia oricui, inclusiv a celor de la IRA.

Wendy Peterson îşi înclină capul în semn de aprobare.

Stillway se uită curios la ea.

– Sunteţi genist? Ce fel de meserie mai e şi asta, pentru o femeie?

– Mă ocup şi cu broderia, destul de mult chiar, îi răspunse aceasta.

Stillway meditǎ o clipă la această afirmaţie, după care reluă:

– Cu explozivii de care dispun ei astăzi, ştiţi bine că un expert în demolări poate distruge aceste coloane, chiar dacă sunt atât de mari, şi jumătate din catedrală se va prăbuşi odată cu ele... şi Dumnezeu să vă aibă în pază dacă vă aflaţi înăuntru. Se uită la locotenentul Peterson.

Wendy Peterson spuse:

– Pe mine nu mă interesează explozivii.

Stillway reflectă din nou asupra acestui răspuns confuz şi-i desluşi înţelesul. Spuse:

– Pe mine însă, da. Nu sunt mulţi ca mine pe aici, în stare să reclădească locul... Îşi lăsă vocea să se piardă încet.

Cineva puse întrebarea care se aflase pe buzele multora, de-a lungul acestei nopţi.

– *Poate* fi reconstruită?

Stillway confirmă, înclinând capul.

– Da, dar va arăta, probabil, ca prima bancă supranaturală.

Câţiva râseră, dar râsul muri repede.

Stillway se reîntoarse la planurile subsolului şi detalie alte câteva caracteristici ale construcţiei.

Bellini îşi freca barba ţepoasă şi asculta. Îl întrerupse:

– Domnule Stillway, dacă am aduce un transportor blindat – cântărind în jur de zece tone... plus sau minus o tonă – sus, pe scara principală, prin uşile principale...

Stillway izbucni:

– *Ce?* Uşile acelea au o valoare incomensurabilă...

– Pardoseala ar putea susţine această greutate?

Stillway încercă să se calmeze şi se gândi o clipă, apoi spuse fără tragere de inimă:

– Dacă ar trebui să faceţi ceva atât de nesăbuit... de distrugător... Zece tone? Da, conform specificaţiilor, planşeul ar putea susţine această greutate... dar există

întotdeauna câteva semne de întrebare, nu-i aşa?

Bellini confirmă.

– Da. Încă ceva... spuneau – fenienii ăştia au spus – că vor incendia catedrala. Avem motive să credem că ar fi vorba de pod. Este posibil aşa ceva?

– De ce nu?

– Păi... mie mi se pare destul de solid.

– *Lemn* solid. Scutură din cap. Nemernicii... Stillway se ridică brusc. Domnilor... Domnişoară... Trecu prin cercul de oameni. Scuzaţi-mă dacă nu rămân aici să asist la stabilirea detaliilor – nu mă simt prea bine – însă, dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi în camera alăturată.. Se întoarse şi ieşi din încăpere.

Şefii ESD începură să vorbească între ei. Echipa de genişti se îndreptă spre capătul celălalt al încăperii şi Bellini îi urmări îngrămădindu-se în jurul lui Peterson. Chipurile lor, observă el, erau întotdeauna lipsite de orice expresie, privirile, goale. Se uită la ceas. 5:15. Ar fi avut nevoie de cincisprezece-douăzeci de minute ca să modifice planul de atac. Timpul era strâns, dar planul care prindea deja contur în mintea lui era mult mai curat, mult mai puţin probabil să se transforme într-un masacru. Se îndepărtă de comandanţii de plutoane şi se îndreptă spre Burke şi Langley. Ezită o clipă, apoi spuse:

– Mulţumesc pentru Stillway. Bună treabă.

Langley îi răspunse:

– Oricând, Joe – scuză-mă – *Inspectore.* Tu suni, noi furnizăm – arhitecţi, judecători, celebrităţi, pizza.

– Te simţi mai bine acum? îl întrerupse Burke.

Bellini confirmă, dând din cap.

– O să am mai puţine pierderi. Catedrala are o şansă de cincizeci la sută, dar ostaticii tot o să moară. Se opri puţin, apoi spuse: Crezi că există vreo posibilitate de a împiedica cavaleria blindată a lui Logan să atace prin Fifth Avenue?

Langley scutură din cap.

– Guvernatorul Doyle este trup şi suflet pentru ideea asta. Se gândeşte la transportorul ăsta blindat ca la benzile sonore care se folosesc în campaniile electorale.

Bellini găsi un chiştoc de trabuc în buzunar şi-l aprinse, apoi se uită din nou la ceas.

– Flynn se aştepta să fie atacat îndată după ora 5:15 şi probabil că în clipa asta transpiră, aşteptând. Imaginează-ţi scena – e bine, *e bine.* Sper ca nemernicul ăsta să aibă acum cele mai grele clipe din viaţa lui netrebnică.

– Iar dacă nu acum, sper că asta se va petrece foarte curând, spuse Langley.

– Da, labagiul. Gura lui Bellini se schimonosi într-o grimasă răutăcioasă şi ochii i se îngustară într-o fantă, ca la purceluşi. Sper să fie împuşcat în maţe şi să moară încet. Sper să verse sânge şi suc gastric şi fiere, până când...

– Te rog... Langley îl apucă de mână.

Bellini se răsuci şi se uită la Burke.

– Nu-mi vine să cred că Schroeder *i-a spus...*

Burke i-o tăie brusc:

– N-am spus niciodată asta. Am spus că am dat de arhitect şi că ar trebui să-ţi revizuieşti planul de atac. Căpitanul Schroeder a suferit o cădere fizică. Ai înţeles?

Bellini râse.

– Bineînţeles că a suferit o cădere. Doar i-am ars una în mutră. Ce te aşteptai să facă – să danseze? Chipul lui Bellini se înăspri şi scoase un sunet dispreţuitor. Labagiul ăsta m-a vândut. O sută de oameni ar fi putut muri din cauza asta.

– Dacă tu uiţi de Schroeder, spuse Burke, atunci uit şi eu că te-am auzit băgându-le în cap comandanţilor tăi de pluton să facă curăţenie lună în catedrală.

Bellini tăcu vreme de un minut, apoi spuse:

– Atacul n-o să se desfăşoare aşa cum i-a spus Schroeder lui Flynn. ...Ce-o să se întâmple cu fiică-sa?

Langley scoase din buzunar o poză de dosar reprezentându-l pe Dan Morgan şi o puse pe o măsuţă de bridge, alături de un instantaneu al lui Terri O’Neal, pe care-l luase din portvizitul lui Schroeder.

– Omul ăsta o s-o omoare. Şi arătă spre chipul zâmbitor al lui Terri O’Neal.

Sună telefonul şi Bellini se uită într-acolo. Le spuse celor doi:

– Este ortacul meu, Murray Kline. Pentru voi, Excelenţa-Sa. Luă receptorul extensiei de pe măsuţa de bridge.

– Cartierul general al Gestapoului, Joe la telefon.

Se auzi o bâlbâială la capătul celălalt al firului, după care izbucni, agitată, vocea primarului:

– Joe, la ce oră începi mişcarea?

Bellini simţi o binecunoscută palpitaţie la inimă, auzind această expresie militară. Niciodată după ziua aceea n-ar mai vrea să audă aceste cuvinte.

– Joe?

– Da... a meritat să-l aşteptăm pe arhitect...

– Bine. Foarte bine. *Când* te lansezi?

Când te lansezi. O nouă tresărire a inimii şi parcă simţi apă îngheţată în stomac.

– Pe la 5:35... plus sau minus.

– Nu poţi mai devreme?

– Nu! spuse Bellini, pe un ton insolent.

– Ţi-am spus că există oameni care încearcă să oprească această acţiune de salvare...

– Pe mine nu mă interesează politica.

Interveni glasul Robertei Spiegel:

– În regulă, dă-i dracului de politicieni. Bombele, Bellini...

– Spune-mi Joe.

– Laşi prea puţin timp echipei de genişti să găsească şi să dezamorseze *bombele* alea nenorocite, căpitane.

– Inspectore!

– Ascultă!

– *Tu* să asculţi, Spiegel – de ce nu te târăşti tu primprejur împreună cu câinii ăia ca să o ajuţi să adulmece bombele? Brandy, Sally şi Robbie... Se întoarse spre Burke şi Langley şi zâmbi, cu o expresie triumfătoare pe faţă.

Langley tresări.

Bellini continuă, înainte ca Spiegel să-şi poată reveni, ştiind că acum tot nu mai avea rost să se oprească:

– Nu prea au câini, de când le-ai redus ultima dată bugetul, aşa că i-ai putea ajuta. Tot îţi bagi năsucul tău mare în orice.

Urmă o lungă tăcere pe fir, după care Spiegel începu să

râdă.

– În regulă, deşteptule, acum poţi spune tot ce vrei, dar mai târziu...

– Da, mai târziu. Mi-aş da braţul stâng pentru un mai târziu garantat. Începem la 5:35. Fără negocieri...

– Inspectorul Langley e acolo?

– Rămâi pe fir. Acoperi receptorul cu mâna. Vrei să vorbeşti cu doamna Dragon?

Langley se înroşi şi ezită puţin înainte de a lua telefonul de la Bellini, care se retrase înapoi la masa de conferinţe.

– Langley la aparat.

– Ştii unde este Schroeder? întrebă Spiegel. Locţiitorul lui nu poate da de el.

– A avut o cădere, spuse Langley.

– O cădere?

– Da, ştii, ca un leşin, o pierdere de cunoştinţă.

– Ah... da, pune-l pe picioare şi trimite-l aici, la birourile oficiale din Rockefeller Center. Trebuie să-şi joace, după aceea, rolul de erou.

– Eu credeam că trebuia să joace rolul celui care eşuează.

– Nu, ai rămas puţin în urmă. ...Ne-am răzgândit, spuse ea. El este eroul acum, indiferent ce se va întâmpla. Are nenumărate relaţii cu presa.

– Şi cine este învinsul?

– Vezi tu, continuă ea, nu mai există chestii dintr-astea ca victorie şi înfrângere – există doar probleme legate de relaţiile cu publicul...

– Cine este învinsul?

– Tu, spuse Spiegel. Dar n-o să fii singur... şi-o să fii aici, în timpul asaltului.

Sprâncenele lui Langley se înălţară, când sesiză nota de intimitate din glasul ei. Observă că vocea ei era plăcută, aproape timidă.

– Acţiunea de salvare. Trebuie să-i spui acţiune de salvare, Roberta. Îi făcu cu ochiul lui Burke.

Vocea lui Spiegel sună puţin mai aspru.

– Nu contează. Noi... *Eu* te vreau aici.

– Cred c-o să rămân aici.

– În cinci minute îţi muţi fundul aici.

Langley se uită la Burke.

– În regulă. Închise şi se uită în jos, la aparat. A naibii noapte!

– Lună plină, spuse Burke.

Urmă o lungă tăcere, apoi Langley zise:

– Intri cu Bellini?

Burke îşi aprinse o ţigară.

– Cred că ar trebui... trebuie să dau de capăt poveştii ăsteia... să pun mâna pe toate notele pe care le-ar putea avea fenienii acolo. Există secrete acolo... mistere, cum zicea maiorul. Şi înainte ca Bellini să înceapă să zboare capete... sau locul să dispară în fum...

– Fă ce trebuie să faci, zise Langley. Încercă să zâmbească. Nu vrei să schimbi locul cu mine şi să te duci s-o ţii pe Spiegel de mână?

– Nu, mulţumesc.

Langley se uită nervos la ceas.

– În regulă... ascultă, spune-i lui Bellini să-l ţină pe Schroeder încuiat în camera aia. În zori vom veni să-l luăm şi să-l plimbăm prin faţa camerelor de luat vederi ca pe un campion olimpic. Intră Schroeder, iese Langley.

Burke încuviinţă, apoi spuse:

– Poliţista aia călare... Betty Foster... Doamne, ce mult pare de atunci. ...Oricum, ocupă-te să se aleagă cu ceva din treaba asta... iar dacă eu n-o să am ocazia să-i mulţumesc mai târziu... poţi tu să...

– O să am grijă. Îşi scutură capul. A naibii noapte. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. Mai ai ceva de aflat, când o să pătrunzi acolo. Am luat amprentele de pe paharul pe care l-a folosit Hickey. Făcu semn cu capul spre scaunul în care stătuse Hickey. Urmele erau neclare, dar cei de la Albany şi FBI susţin că nouăzeci la sută este într-adevăr Hickey. Mai mult, a fost identificat şi de câţiva din cei care l-au văzut la televizor...

Burke încuviinţă.

– Asta lămureşte totul...

– Nu chiar. La Jersey City s-a efectuat o expertiză dentară asupra rămăşiţelor deshumate şi... Se uită la Burke. Straniu... Într-adevăr, straniu...

– Lasă prostiile, Langley, izbucni Burke.

Langley râse.

– Glumeam. Sicriul era plin cu pământ şi înăuntru s-a găsit un bilet scris de mâna lui Hickey. O să-ţi spun mai târziu ce scria în el. Zâmbi şi deschise uşa. Betty Foster, da? Ne vedem mai târziu, Patrick. Şi închise uşa în urma lui.

Burke privi în cameră. Peste zece comandanţi ESD, complet îmbrăcaţi în negru, erau grupaţi în semicerc în jurul mesei. Deasupra lor, un ceas de perete îşi ticăia minutele. În timp ce-i urmărea, aceştia se îndreptară aproape la unison, ca o echipă de fotbal care se desface dintr-o grămadă, şi ieşiră unul după altul, afară, pe uşă. Bellini rămase în urmă, preocupat de câteva detalii. Burke îi privi silueta neagră, mătăhăloasă, în încăperea puternic luminată şi-şi aminti de un nor negru de ploaie, pe un cer însorit.

Burke se îndreptă spre masa de conferinţe şi-şi trase pe el un pulover negru cu guler colant, apoi îşi îmbrăcă înapoi vesta anţi-glonţ. Îşi potrivi garoafa verde pe care o primise de la un ESD-ist care distribuise un coş întreg. Burke se uită la planuri şi citi adnotările mâzgălite în grabă, deasupra, indicând poziţiile antiteroriştilor. Îl întrebă pe Bellini:

– Care este cel mai sigur loc unde pot sta, în timpul atacului?

Bellini se gândi o clipă, apoi spuse:

– Los Angeles.

57

Brian Flynn stătea în picioare în amvonul înalt, aflat cu un etaj deasupra parterului. Privi în catedrala care se întindea în faţa lui, apoi spuse în microfon:

– Luminile.

Luminile începură să se stingă pe porţiuni, mai întâi în sanctuar, în deambulatoriu şi în Capela Sfintei Fecioare, întrerupătoarele fiind acţionate de Hickey; apoi luminile în cele patru triforii controlate de Sullivan, urmate de luminile din balconul corului şi, în sfârşit, candelabrele uriaşe care atârnau deasupra navei, stinse de la panourile electrice aflate în balconul corului. Atriile, altarele laterale şi librăria se întunecară ultimele, pe măsură ce Hickey colinda prin catedrală, acţionând ultimele întrerupătoare.

Câteva luminiţe tot mai rămăseseră, observă Flynn. Lumini ale căror întrerupătoare se aflau probabil în afara catedralei. Hickey şi ceilalţi sparseră becurile accesibile, sunetul făcut de cioburi umplând spaţiile tăcute.

Flynn dădu din cap. Începutul atacului va fi semnalizat în clipa în care se vor stinge brusc şi ultimele lumini, ca urmare a acţionării de către poliţie a întrerupătorului principal, aflat în cancelarie. Poliţia conta pe o catedrală întunecată, unde lunetele lor cu infraroşii le-ar fi asigurat un avantaj copleşitor. Dar Flynn n-avea câtuşi de puţin intenţia de a le oferi un asemenea avantaj, aşa încât fuseseră aprinse toate lumânările, sute şi sute de lumânări, care pâlpâiau acum în întunericul înconjurător, ofrandă improvizată, sprijin împotriva terorilor întunericului şi o sursă de lumină pe care poliţia nu o va putea stinge. Totodată, fuseseră plasate din loc în loc, în întreaga catedrală, făclii mari cu fosfor, pentru a asigura un plus de lumină şi a face ineficiente lunetele cu infraroşii ale poliţiştilor. O surpriză, se gândea Flynn, pe care i-o pregătise căpitanului Bellini.

Flynn îşi puse mâinile pe balustrada rece, din marmură de Carrara, a amvonului şi clipi ca să-şi obişnuiască ochii cu

lumina difuză, examinând spaţiul vast. Umbre pâlpâinde se jucau pe ziduri şi coloane, dar tavanul rămânea în obscuritate. Nu-ţi era greu să-ţi închipui că nu exista acoperiş, că uriaşele coloane fuseseră eliberate de greutăţile lor şi că deasupra nu se afla decât cerul nopţii – o iluzie care în noaptea următoare va fi realitate.

Galeriile lungi, întunecate ale triforiilor de deasupra, negre şi impenetrabile chiar şi sub cea mai puternică lumină, deveniseră aproape invizibile şi unica senzaţie pe care o avea, că acolo sus exista ceva, era sunetul puştilor care se frecau de piatră.

Balconul corului era un spaţiu vast de întunecime, total ascuns luminii mohorâte de dedesubt, ca şi cum ar fi fost trasă o cortină de-a lungul balustradei, dar Flynn putea simţi cele două prezenţe negre de acolo, mai puternic decât atunci când le văzuse, ca şi cum acestea s-ar fi încălzit la întuneric şi ar fi înflorit în întuneric.

Flynn respiră adânc, pe nări. Fosforul care ardea emana un miros înţepător, copleşitor, care părea că alterează adevărata natură a catedralei. A dispărut ciudatul miros ca de mosc, acel amestec de tămâie veche, seu şi încă ceva de nedefinit şi pe care-l etichetase drept mirosul bisericii romano-catolice, un miros care nu se schimbă niciodată, de la o biserică la alta, şi care-i evoca amintiri diverse, din copilărie. *A dispărut, în sfârşit a dispărut,* se gândi el. *Dat afară.* Şi îi părea teribil de bine, ca şi cum ar fi câştigat o dispută teologică cu un episcop.

Îşi coborî ochii şi privi pe deasupra făcliilor şi a suporţilor cu lumânări. Lumina părea acum mai puţin mângâietoare, lumânările arzând ca sulful în suporţii lor din sticlă roşie sau albastră, în jurul altarelor, iar fosforul alb, strălucitor, asemenea flăcărilor săltăreţe ale iadului. Iar sfinţii, observă el, se mişcau pe altarele lor, rotindu-se în mici dansuri obscene, expresiile extatice de pe chipurile lor dând dintr-o dată la iveală o destrăbălare de care îi suspectase întotdeauna.

Dar cea mai extraordinară metamorfoză se petrecuse cu ferestrele, care păreau că atârnă în spaţiul întunecat,

făcându-le să pară de două ori mai mari decât în realitate, înălţându-se ameţitor de sus, încât dacă te uitai la ele, efectiv simţeai un vârtej. Iar acolo, sus, deasupra balconului corului, dincolo de nevăzutele tuburi de alamă ale orgii, se afla rozeta care devenise un vârtej învolburat, gata să te aspire din acest iad al umbrelor şi spiritelor – şi care nu era de fapt decât anticamera infernului – să te aspire, definitiv şi iremediabil, în însuşi infernul.

Flynn îşi potrivi microfonul şi vorbi. Se îndoia că vocea lui va reuşi să spargă vraja morţii, aşa cum spusese ea, dar, oricum, nu acesta era scopul lui.

– Doamnelor şi domnilor... fraţi şi surori... Se uită la ceas: 5:14. Aşa cum bine ştiţi, a sosit clipa. Fiţi vigilenţi... nu va mai dura mult. Trase scurt aer în piept, iar suflarea îi fu purtată mai departe prin difuzoare. A fost o mare cinste pentru mine de a vă fi fost conducător. ...Vreau să vă asigur că ne vom întâlni din nou, dacă nu la Dublin, atunci într-un loc luminos, pe tărâmul de dincolo de Marea de Vest, nu contează cum i se zice... pentru că, oricât ar controla Dumnezeu destinele noastre, până în ultima clipă, nu poate nega legătura noastră pământeană care ne apropie unii de alţii, viaţa noastră, închinată poporului nostru... Simţi cum îi tremură glasul. Să nu vă fie frică! Opri microfonul.

Toţi ochii se îndreptară de la el, înspre uşi. Rachetele şi puştile erau pregătite şi măştile de gaz atârnau peste piepturi, acolo unde inimile băteau sălbatic.

John Hickey se opri sub amvon şi-i aruncă lui Flynn un lansator de rachete, o puşcă şi o mască de gaz. Hickey strigă cu o voce care nu trăda nici o urmă de frică:

– Brian, mă tem că ne luăm adio, amice. A fost o mare plăcere pentru mine şi sunt sigur că ne vom întâlni din nou într-un loc de o incredibilă lumină, ca să nu mai spun nimic de căldură. Râse şi se îndepărtă în semiobscuritatea sanctuarului.

Flynn îşi petrecu puşca peste piept, apoi rupse sigiliul rachetei şi întinse tubul, îndreptându-l spre atriumul central.

Ochii i se împăienjeniră – din cauza fosforului, gândi el, şi

pierdură obiectivul, cătarea din plastic transparent a rachetei acţionând ca o prismă în lumina slabă a lumânărilor. Culorile săltau peste tot, în spaţiile tăcute ca moartea din faţă lui, ca focurile văzute de la mare distantă sau ca bătăliile cu fantomele acelea, din cele mai cumplite şi mai tăcute coşmaruri ale sale. Şi nici aici nu se auzea nici un sunet, în afara ticăitului constant al ceasului de la mâna ridicată în dreptul urechii, a sângelui care-i pulsa în cap şi a bătăilor îndepărtate din piept.

Încerca să invoce chipuri, oameni pe care-i cunoscuse în trecut, părinţi, rude, prieteni şi duşmani, dar nici una dintre imagini nu părea să dureze mai mult de o secundă, în schimb o scenă neaşteptată se aprinse în conştiinţa sa şi rămase acolo: subsolul mănăstirii Whitehorn, părintele Donnely vorbind cu mult suflet, Maureen turnând ceai iar el cercetând inelul. Vorbeau cu toţii, dar el nu le putea auzi vocile, iar mişcările erau lente, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Recunoscu viziunea, înţelese că această scenă reprezenta ultima dată când fusese cât de cât fericit şi tihnit.

John Hickey se opri în faţa tronului Cardinalului şi se înclină.

– Eminenţă, am o dorinţă irezistibilă, spuse el sec, să vă despic gâtul alb, zbârcit, de la o ureche la cealaltă şi apoi să mă dau înapoi şi să mă uit cum vi se scurge sângele pe roba purpurie şi peste obiectul ăsta obscen care atârnă de gâtul dumneavoastră.

Brusc, Cardinalul întinse mâna şi atinse obrazul lui Hickey.

Hickey se dădu înapoi şi făcu un zgomot ca un schelălăit înfricoşat. Îşi reveni şi sări înapoi pe treaptă, îl trase pe cardinal în jos de pe tron şi-l împinse cu brutalitate spre scara sacristiei.

Coborâră treptele şi Hickey se opri pe odihna scării, acolo unde stătea Gallagher, în genunchi, imediat în spatele uşilor criptei.

– Ţi-am adus un partener, Frank. Hickey îl înghionti pe Cardinal în jos, pe ultimele trepte, proptindu-l de porţi, cu

faţa spre sacristie. Îi întinse braţul drept şi îi prinse încheietura mâinii de bară, în cătuşe.

Hickey spuse:

– Iată un nou logo pentru biserica ta, Eminenţă. A trecut ceva vreme de când n-au mai apărut cu nimic nou. Vorbea, în timp ce prindea în cătuşe, de bară, şi celălalt braţ, întins. L-am avut pe Crist pe cruce, pe Sfântul Petru crucificat cu susul în jos, pe Sf. Andrei răstignit pe o cruce în X şi acum te avem pe tine, spânzurat de porţile sacristiei Catedralei Sf. Patrick. Doamne, asta e ceva natural. Face cât un milion de icoane.

Cardinalul îşi întoarse capul spre Hickey.

– Biserica a supravieţuit unor hoarde ca tine, spuse el, şi-ţi va supravieţui ţie, şi va deveni şi mai puternică, tocmai pentru că există printre noi oameni ca tine.

– Aşa să fie oare? Hickey îşi făcu mâna pumn, dar simţi prezenţa lui Gallagher în spatele lui. Se întoarse şi-l apucă pe Gallagher de braţ, ducându-l înapoi spre uşile deschise ale criptei. Stai aici. Nu vorbi cu el şi nu-l asculta.

Gallagher se uită în josul scării. Braţele întinse şi sutanele roşii ale Cardinalului acopereau grilajul pe jumătate. Gallagher simţi cum i se strânge stomacul, privi înapoi spre Hickey, dar nu fu în stare să-i susţină privirea. Gallagher se întoarse şi dădu din cap.

Hickey urcă pe scara care-l duse în dreapta altarului şi se apropie de Maureen şi de Baxter. Când se apropie, cei doi se ridicară în picioare.

Hickey le arătă două măşti cu gaze care se aflau la capătul stranei care-i separa pe cei doi.

– Puneţi-vă chestiile astea la primul semn de gaz. Dacă este ceva ce nu pot suporta, este vederea unei femei care vomită – îmi aminteşte de prima mea călătorie la Dublin – curve bete, dând la raţe, pe alei. Niciodată n-am uitat asta.

Maureen şi Baxter rămaseră tăcuţi. Hickey continuă:

– Poate v-ar interesa să ştiţi că planul acestui atac ne-a fost vândut la preţ mic şi că planul nu prevede prea multe măsuri pentru salvarea voastră sau a catedralei.

– Câtă vreme asigură moartea voastră, spuse Baxter,

este un plan perfect.

Hickey se întoarse spre Baxter.

– Eşti un ticălos răzbunător. Pariez că ţi-ar plăcea să mai zdrobeşti gâtul vreunui tânăr irlandez, acum că i-ai prins gustul şi rostul.

– Eşti omul cel mai rău, cel mai contorsionat pe care l-am întâlnit vreodată. Baxter abia îşi mai putea controla vocea.

Hickey îi făcu cu ochiul.

– În sfârşit, vorbeşti şi tu. Atentia lui se întoarse din nou spre Maureen. Nu-i lăsa pe Megan sau pe Leary să te împuşte, fetiţo. Ascunde-te între stranele astea şi stai întinsă în întuneric, fără să faci zgomot. Nici un fel de zgomot. Ia-ţi ceasul înapoi, scumpo. Uită-te la el, în timp ce gloanţele vor zbura deasupra capului tău. Continuă să te uiţi la el, în timp ce privirea ţi se îndreaptă spre tavan. Undeva, între 6:03 şi 6:04, vei auzi un zgomot şi planşeul se va bomba uşurel sub drăgălaşa ta crupă şi coloanele vor începe să tremure. Şi-acolo, sus, departe, în întuneric, vei vedea mari bucăţi de tavan căzând deasupra ta, iară şi iară, ca într-o mişcare încetinită, exact pe drăguţa ta faţă. Şi nu uita, fetiţo, ultimele tale gânduri, în timp ce eşti strivită şi omorâtă, vor trebui să se îndrepte spre Brian – sau Harry... orice bărbat e la fel de bun, cred. Râdea, pe când se întorcea spre placa de bronz din pardoseală. Se aplecă şi ridică placa.

Maureen strigă în urma lui:

– Ultimul meu gând va fi acela că Dumnezeu va trebui să se îndure de toate sufletele noastre... şi că sufletul tău, John Hickey, va trebui în final să-şi găsească odihna.

Hickey îi trimise o sărutare apoi coborî scara, trăgând la locul ei, peste capul său, placa de bronz. Baxter rămase o clipă în picioare, apoi se apropie de ea. Maureen se uită în sus la el şi-i întinse mâna. Baxter i-o luă, se aşeză aproape de ea şi trupurile li se atinseră. El privi în jur, la umbrele săltărete.

– Am încercat să-mi imaginez cum se va sfârşi totul... dar *asta...*

– Nimic nu este vreodată aşa cum te aştepţi să fie. ...Niciodată n-aş fi crezut ca tu să fii...

Baxter o strânse şi mai tare.

– Sunt înfricoşat.

– Şi eu. Se gândi o clipă, apoi zâmbi. Dar am reuşit, ştii asta. Un centimetru nu le-am cedat.

Baxter îi înapoie zâmbetul.

– Nu, niciodată, nu-i aşa?

Flynn scrută întunericul în dreapta sa şi privi tronul gol şi apoi se uită prin panoul din lemn sculptat în direcţia unde se afla, pe platforma ei de lângă sanctuar, orga altarului. Pe consola orgii ardea o lumânare şi o clipă se gândi că John Hickey stătea la orgă. Clipi şi un zgomot involuntar i se ridică în gât. La orgă şedea Pedar Fitzgerald, cu mâinile pe claviatură, cu trupul drept dar înclinat uşor spre spate. Faţa îi era îndreptată spre tavan, ca şi cum ar fi fost pe cale să izbucnească în cântec. Flynn putea întrezări sonda ieşindu-i încă din gură, pielea albă, moartă şi ochii deschişi care păreau vii sub lumina lumânării care dansa în ei.

– Hickey, spuse încet, doar pentru el. Hickey, mizerabilule, dezgustătorule, obscenule... Se uită în sus, în balconul corului, dar nu o putu vedea pe Megan şi se concentră din nou asupra uşilor principale.

Veni şi ora 5:20, apoi 5:25...

Flynn se uită după coloana din spatele lui şi-i văzu pe Maureen şi pe Baxter strânşi unul într-altul. Îi urmări puţin, apoi se întoarse spre vestibul.

5:30.

O stare de încordare plutea în aerul tăcut, îngheţat, al catedralei, o încordare atât de palpabilă încât putea fi auzită în piepturile care băteau constant, simţită pe frunţile asudate, gustată în gură cu amăreala fierii, văzută în luminile care dansau şi mirosită în duhoarea fosforului arzând.

Veni şi ora 5:35 şi în minţile oamenilor aflaţi în catedrală începu să-şi facă loc gândul că era deja prea târziu să mai porneşti un atac care, oricum, n-ar fi servit la nimic.

În lungul triforiului dinspre sud-vest, George Sullivan îşi lăsă jos arma şi puse mâna pe cimpoi. Îl vârî sub braţ, aşeză cele trei tuburi bas peste umăr şi-şi potrivi degetele pe fluierul cu opt găuri, după care îşi fixă gura pe tubul de suflat. Împotriva tuturor ordinelor primite şi împotriva oricărei logici, începu să cânte. Melodia înceată, obsedantă a cântecului *Uimitoare Graţie* pluti dinspre fluier şi o porni apoi vuind, din tuburile bas, înspre tăcerea luminată de pâlpâirea lumânărilor.

Urmă o foarte vagă, imperceptibilă slăbire a stării de încordare, o relaxare a vigilenţei, dublată de cea mai primitivă dintre convingeri, anume că dacă anticipezi ceva teribil, imaginându-ţi-l în cele mai mărunte detalii, acest lucru nu se va petrece.

CARTEA A CINCEA

Asaltul

Pentru că toţi marii Gaeli ai Irlandei
Nebuni au fost lăsaţi de Dumnezeu,
Pentru că toate războaiele lor doar un circ sunt,
Iar cântecele lor triste sunt, toate.

G.K. Chesterton

58

Bellini stătea în faţa uşii deschise a micului lift de la subsol, aflat sub sacristia Arhiepiscopului. Un soldat ESD stătea pe acoperişul liftului şi lumina cu un proiector de mână lungul tunel. Tunelul începea în cărămidă, dar un etaj deasupra parterului era căptuşit cu lemn şi părea să continue în sus, aşa cum arătase Stillway, până undeva unde se intersecta cu podul triforiului.

– Cum arată? întrebă Bellini încet.

– Vedem noi, spuse soldatul ESD. Acesta luă o gheară din geanta cu scule, o înşurubă strâns în cablul liftului, la nivelul coapsei, apoi urcă pe ea şi-i încercă rezistenţa. Înşurubă o alta şi urcă pe ea. Pas cu pas, acum foarte repede, începu să-şi facă drum în susul tunelului, spre triforiu, opt etaje deasupra.

Bellini privi înapoi, în coridorul cotit din spatele lui. Primul pluton ESD de atac stătea tăcut, încărcat cu echipament şi înarmat cu pistoale cu amortizor şi puşti prevăzute cu lunete cu infraroşii.

Pe jos, chiar la ieşirea din lift, stătea radiotelefonistul, în faţa panoului unui mic telefon de campanie care era legat prin cablu cu restul plutoanelor ESD de atac şi cu biroul oficial din Rockefeller Center. Bellini îi spuse omului:

– Cum începe nebunia, comunicarea între plutoane are prioritate faţă de Excelenţa Sa şi faţă de comisar. ...De fapt,

nici n-am de gând să-i aud decât dacă ne spun să ne retragem.

Omul dădu din cap în semn că a înţeles.

În coridor apăru Burke. Faţa îi era înnegrită şi-şi înşuruba un amortizor uriaş în ţeava pistolului său automat.

Bellini îl urmări.

– Asta nu prea aduce a Los Angeles, nu-i aşa, Burke?

Burke îşi vârî automatul în centură.

– Să mergem, Bellini.

Bellini dădu din umeri. Urcă scara mobilă şi se opri pe acoperişul liftului iar Burke i se alătură, în puţul strâmt. Bellini lumină peretele cu lanterna, până când aceasta se opri pe uşa de stejar care dădea în sacristia Arhiepiscopului, şase metri deasupra. Îi spuse încet lui Burke:

– Dacă cumva se află acolo un fenian cu un automat şi ne aude urcând, atunci o să fie o adevărată cascadă de sânge şi de trupuri prăvălindu-se înapoi, pe liftul ăsta.

Burke orientă lumina lui Bellini mai sus şi surprinse conturul vag al celui care se căţăra, acum cam la vreo treizeci de metri mai sus.

– Sau s-ar putea să dăm de o ambuscadă, acolo, sus.

Bellini încuviinţă.

– Pe hârtie arăta bine. Stinse proiectorul. Ai aproximativ un minut ca să nu te mai porţi ca un tâmpit şi să te cari de aici.

– În regulă.

Bellini se uită în sus, în tunelul întunecat.

– Mă întreb... mă întreb dacă uşa asta sau oricare dintre uşile de aici sunt minate? Bellini vorbea de-acum nervos. Mai ţii minte din armată... toate semnele alea de falsă minare? Tot acel război psihologic...? Scutură din cap. După primul foc, totul este perfect... toată nebunia e înainte... Flynn m-a cântărit... El înţelege... Sunt convins că e mai nebun ca mine.

Burke spuse:

– Poate că Schroeder i-a spus într-adevăr cât eşti de nebun... poate că Flynn se teme de *tine.*

Bellini dădu din cap.

– Da... Râse, apoi faţa i se înăspri. Ştii ceva? *Simt nevoia* de a ucide pe cineva... Am o *urgenţă...* ca atunci când simt nevoia unei ţigări... ştii?

– Cel puţin de data asta n-o să facem ore suplimentare. La 6:03 totul se sfârşeşte.

Bellini se uită şi el la ceas.

– Da... fără ore suplimentare. O atenţionare de numai două minute, o bubuitură teribilă, stadionul se prăbuşeşte şi jocul s-a sfârşit. Râse din nou şi Burke se uită la el.

Căţărătorul ESD ajunse la vârful tunelului. Legă o scară de nailon de traversa scripetelui şi o lăsă să cadă. Bellini o prinse înainte de a lovi acoperişul metalic al liftului. Omul de la telecomunicaţii îi aruncă un telefon de campanie şi Bellini şi-l prinse la umăr, peste vesta sa anţi-glonţ.

– Ei, Burke... asta este. Odată urcat *pe* scară, nu mai cobori aşa de uşor *de pe* ea. Şi începu să se caţere. Burke îl urmă şi unul în spatele celuilalt urcară şi cei zece ESD-işti.

Bellini se opri la uşa de stejar a sacristiei Arhiepiscopului şi-şi lipi urechea de ea. Auzi paşi şi îngheţă. Brusc, dâra de lumină de la baza uşii dispăru. Aşteptă câteva secunde, cu puşca aţintită spre uşă şi cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Paşii se îndepărtară. Telefonul păcăni şi Bellini răspunse încet:

– Da.

Operatorul îi spuse:

– Oamenii noştri de afară raportează că înăuntru se sting toate luminile – dar că arată... ca şi cum ar fi fost aprinse lumânări... poate făclii care luminează ferestrele.

Bellini înjură. Făcliile, ştia bine, trebuie să fi fost cu fosfor alb. *Nemernicii.* Chiar de la început... chiar de la începutul începutului, dracu’ să-i ia... Îşi reluă urcuşul pe scara care se balansa.

În vârful tunelului căţărătorul stătea pe traversă, îndreptând proiectorul deasupra lui şi Bellini văzu o mică deschidere, unde peretele tunelului se termina, la câţiva metri de acoperişul înclinat al podului triforiului. Bellini mormăi:

– În sfârşit, o nenorocită de intrare. Se ridică periculos pe traversă, opt etaje deasupra parterului şi se întinse spre deschidere, apucându-se de partea de sus a peretelui de lemn. Se trase în sus, strivindu-şi capul şi umerii largi în spaţiul strâmt, în mână cu un pistol cu surdină. Clipi în întunericul mansardei, aşteptându-se efectiv să fie împuşcat între ochi. Aşteptă, apoi aprinse proiectorul, trăgând în acelaşi timp cocoşul pistolului. Nici o mişcare în afara pieptului său care bătea puternic pe muchea de sus a peretelui. Îşi dădu drumul în jos prin alunecare, cu capul înainte, spre o grindă care trecea pe deasupra tavanului fals, întrerupându-şi căderea cu braţele întinse şi revenind, în linişte, la poziţia verticală.

Capul şi umerii lui Burke apărură în deschidere şi Bellini îl trase înăuntru. Unul câte unul, antiteroriştii îşi dădură drumul în podul lateral din spatele triforiului.

Bellini se târa peste grinzi, frecându-se de peretele scund şi înaintând de-a lungul acestuia, până când simţi o mică uşiţă pe care i-o descrisese Stillway. De partea cealaltă a uşii se afla triforiul de sud-est iar în triforiu, era sigur de asta, se afla unul dintre puşcaşi. Lipi de uşă un mic amplificator audio şi ascultă. Nu auzi paşi, nu auzi nici un semn de viaţă în triforiu, dar undeva în catedrală, un cimpoi cânta *Uimitoarea Graţie.* Îşi spuse în şoaptă: „Nemernicii“.

Se îndepărtă cu grijă de perete şi-şi conduse echipa spre spaţiul scund, îngust, acolo unde acoperişul în pantă se întâlnea cu piatra peretelui exterior. Îşi desfăcu telefonul de campanie de pe haină şi se adresă, încet, centralei de la subsol.

– Raportez tuturor punctelor: Primul pluton, pe poziţie. Nici o întâlnire.

Al doilea pluton, ESD se căţăra pe traversele coşului larg, cu toporişti prinse la spate. Trecu de uşa din oţel, încastrată în cărămidă şi-şi continuă drumul în sus, spre astupătoarea coşului.

Comandantul plutonului legă o frânghie de rapel de traversa de sus şi ţinu în mâini cele două părţi, împreunate.

Aerul rece al nopţii sufla în coş, provocând un sunet adânc, cavernos, fluierat. Comandantul plutonului înălţă un periscop prin astupătoarea coşului şi scrută turnurile, dar din unghiul acesta nu se putea vedea nici un fenian şi orientă periscopul spre acoperişul în formă de cruce. În faţă îi apărură două lucarne şi văzu că trapele acestora erau deschise. „La dracu“. Se întoarse şi radiotelefonistul plutonului schimbă manivela telefonului de la piept şi-i dădu receptorul. Comandantul plutonului raportă:

– Căpitane, al doilea pluton, pe poziţie. Ale naibii lucarne sunt deschise şi n-o să fie uşor să traversăm acoperişul dacă tipii or să stea aplecaţi peste ele, trăgând în noi.

Bellini răspunse abia auzit:

– Staţi acolo până sar turnurile în aer. Apoi, plecaţi.

Al treilea pluton de asalt se căţără prin coş în urma celui de al doilea pluton dar se opri din urcare sub uşa de oţel. Comandantul îşi făcu loc lângă uşă şi îndreptă lumina lanternei spre zăvor. Apropie încet de el un cleşte mecanic şi atinse cu grijă zăvorul, apoi îl smulse. Îl chemă pe Bellini, prin telefonul de campanie:

– Căpitane, al treilea pluton, pe poziţie. Nu pot spune dacă există alarme sau mine montate pe uşă.

– În regulă, îi răspunse Bellini. Când al doilea pluton eliberează coşul, deschizi uşa şi afli.

– În regulă. Îi dădu telefonul înapoi radiotelefonistului care spânzura lângă el şi care-i spuse:

– Cum de n-am repetat niciodată până acum aşa ceva?

– Nu cred să mai fi existat vreodată o situatie ca asta.

La 5:35, comandantul plutonului ESD, de trăgători de elită, aflat în Rockefeller Center, ridică telefonul care suna pe biroul unei încăperi de la etajul zece. Se auzi vocea lui Joe Bellini, stinsă dar fermă. Acesta spuse parola:

– Fuga taurului. Şaizeci de secunde.

Comandantul plutonului de trăgători confirmă receptarea mesajului. Închise, trase aer în piept şi apăsă soneria interfonului din birou, semnalizând alert.

Paisprezece trăgători de elită se îndreptară repede spre cele şapte ferestre care dădeau spre secţiunile cu lucarne ale turnuleţelor, dincolo de Fifth Avenue şi se ghemuiră sub pervazuri. Interfonul sună din nou şi trăgătorii se ridicară şi deschiseră brusc cremoanele ferestrelor şi-şi proptiră puştile de ieşindurile reci, din piatră. Comandantul urmări limba mare a ceasului şi apoi dădu ultimul semnal scurt.

Paisprezece puşti cu silenţios tuşiră şi sunetul metalic al puştilor care se alimentau automat păcăni în birouri, urmat de sunete fluierate, apoi de tusetele altei salve, sfârşind într-un tir la întâmplare, pe măsură ce puşcaşii începeau să tragă fiecare în ritmul său. Tuburi de cartuşe consumate cădeau tăcut pe covoarele pluşate.

Brian Flynn se uita în jos la televizor, stând pe duşumeaua amvonului. Pe ecran se vedea un plan apropiat al clopotniţei, de unde umbra albăstrie a lui Mullins privea afară, prin turnuleţele de aerisire, sparte. Mullins duse o ceaşcă la gură. Scena se mută spre un alt plan apropiat, filmat prin telescop, care-l arăta pe Devane în turnul sudic, cu o expresie de plictiseală pe chip. Sonorul era dat la minim, dar Flynn auzea totuşi vocea monotonă a unui reporter. Reporterul tăcu. Totul i se păru cât se poate de firesc, până în clipa în care camera făcu o mişcare de panoramare, înapoi, şi Flynn surprinse o rază de lumină ieşind prin rozeta care ar fi trebuit să fie întunecată. Îşi dădu seama că vedea o casetă video înregistrată, o reluare de la începutul serii. Flynn se întinse spre telefonul de campanie.

O duzină de informatori fenieni din clădirile înconjurătoare urmărea catedrala, prin binocluri.

Unul dintre aceştia văzu mişcare la gura coşului. Un altul văzu deschizându-se un rând de ferestre, în Rockefeller Center.

Lumini stroboscopice începură să semnalizeze spre turnurile catedralei.

Rory Devane îngenunche în spatele unui stâlp de piatră dintre două ferestre, suflându-şi în mâinile îngheţate, cu puşca sprijinită pe braţele îndoite. Ochii lui surprinseră semnalele stroboscopice şi imediat văzu un şir de fulgere făcute de puştile care trăgeau din clădirea de dincolo de Avenue. Se întinse după telefonul care începu să sune în acelaşi timp, dar, înainte de a-l ridica, bucăţi de piatră dezintegrată îl izbiră în faţă. Încăperea întunecată a turnului se umpluse de sunete ascuţite, şuierătoare şi răsuna de zăngănitul metalic al turnuleţelor de aerisire, din cupru, smulse.

Un glonţ se izbi cu putere de jacheta anţi-glonţ a lui Devane, expediindu-l, clătinat, în spate. Simţi un alt glonţ trecându-i prin gât, dar pe cel care ricoşă în frunte şi-i fractură ţeasta, nu-l mai simţi.

Donald Mullins stătea în picioare în capătul estic al clopotniţei, privind peste Est River, încercând să zărească lumina care precede zorii, venind dinspre Long Island. Se şi convinsese pe jumătate că nu o să mai fie nici un atac şi, când sună telefonul de campanie, ştiu că era Flynn, anunţându-l că fenienii câştigaseră.

O lumină stroboscopică străluci de la o fereastră din Waldorf-Astoria şi, o clipă, inima încetă să-i mai bată. Auzi unul din clopotele din spatele lui sunând ascuţit şi se întoarse într-acolo. Puştile scăpărau într-o succesiune rapidă, ca nişte lămpi cu magneziu, pe toată lăţimea clădirii de dincolo de Avenue şi, în depărtare, alte şi alte lumini stroboscopice trimiteau semnale; dar aceste atenţionări, pe care le aşteptase toată noaptea, nu lăsară nici o impresie în mintea lui. O serie de gloanţe izbiră în jacheta sa anţi-glonţ, tăindu-i răsuflarea şi ridicându-l în sus.

Mullins reveni pe picioare şi se repezi spre telefonul care continua să sune. Un glonţ îi zdrobi umărul şi un altul îi trecu prin mână. Puşca îi căzu jos şi totul deveni negru. Încă un glonţ îi pătrunse după ureche şi-i desprinse o lungă halcă din ţeastă.

Mullins se clătină sub durerea oarbă şi se apucă de

funiile clopotului, care atârnau prin puţul casei scării. Simţi cum cade, alunecând în jos, pe sforile care se răsuceau.

Părintele Murphy stătea ghemuit, lipit de scara rece, metalică, din clopotniţă, pe jumătate inconştient din cauza oboselii. Un zvon slab de clopot deasupra lui îl făcu să se uite în sus şi-l văzu pe Mullins căzând spre el. Instinctiv, se întinse să-l apuce, înainte ca acesta să treacă prin deschiderea scării.

Mullins îşi schimbă direcţia şi ateriză pe duşumea, urlând de durere. Se clătină prin încăpere, cu mâinile pe faţă şi cu simţul echilibrului dus odată cu urechea interioară, cu sângele şiroindu-i printre degete. Alergă cu capul înainte spre zidul estic al turnului şi trecu prin geamul făcut ţăndări, prăvălindu-se trei etaje, spre acoperişul triforiului de nord-vest.

Părintele Murphy încercă să înţeleagă scena suprarealistă care tocmai se petrecuse în faţa ochilor săi înceţoşaţi. Clipi de câteva ori şi rămase uitându-se la fereastra sfărâmată.

Abby Boland se gândi că auzise parcă un zgomot pe acoperişul podului triforiului din spatele ei şi îngheţă, ascultând.

Leary se gândi că auzise parcă zvon de clopot venind dinspre clopotniţă şi se concentră să mai audă ceva.

Flynn striga în telefonul de campanie:

– Turnul sudic, turnul nordic, răspundeţi.

În horn, radiotelefoniştii celor două plutoane răspunseră în acelaşi timp la telefon şi auziră glasul lui Bellini:

– Ambele turnuri curăţate. Porniţi!

Comandantul celui de-al doilea pluton aruncă sfoara împreunată în sus, afară din coş, şi se strecură prin gura acestuia afară, în aerul rece. Mizaseră pe ideea că ieşind în lumina albastră a reflectoarelor, care scălda zidurile mai

joase ale catedralei, nu vor alerta observatorii fenieni aflaţi în clădirile înconjurătoare sau în pod. Dar comandantul se simţea teribil de vizibil, în timp ce cobora în jos, pe frânghie, pe o latură a coşului. Acostă pe acoperişul întunecat al triforiului nord-estic, urmat de cei zece oameni ai săi din plutonul de asalt. Se deplasară pe un acoperiş mai scund, spre un turnuleţ care se înălţa zvelt, între două ferestre uriaşe ale deambulatorului. Găsiră în piatră treptele metalice pe care Stillway spusese că le vor afla aici şi se căţărară spre un acoperiş mai înalt, destul de vizibil în lumina difuză. Lăsându-se pe acoperiş, se întinseră în jgheabul de scurgere, spaţios, acolo unde peretele întâlnea vasta întindere, în pantă, de plăcuţe din ardezie cenuşie, apoi începură să se târască în jgheab, spre cea mai apropiată lucarnă. Comandantul nu-şi dezlipea ochii de pe aceasta în timp ce înainta spre ea. Văzu ceva scos afară prin gura deschisă a lucarnei, ceva lung şi ascuţit, ca o ţeavă de puşcă.

Comandantul celui de-al treilea pluton de asalt, instalat în dreptul uşii metalice, urmări ultima formă întunecată dispărând prin astupătoarea coşului de deasupra şi prinse cleştii de zăvorul uşii, murmură o rugăciune, îndepărtă zăvorul şi împinse apoi uşa, încetişor, întrebându-se dacă nu cumva o să fie azvârlit în sus, prin gura coşului, ca un fulg de funingine.

Jean Kearney şi Arthur Nulty stăteau în dreptul gurilor lucarnelor, de o parte şi de alta a acoperişului înclinat, scrutând cerul nopţii, pentru a zări elicopterele. Nulty, aflat în coasta de nord a acoperişului, crezu că a auzit un zgomot dedesubt. Se uită chiar sub el, spre acoperişul triforiului dar nu văzu nimic în întuneric. Auzi un zgomot imediat în dreapta lui şi se întoarse. Un şir lung de forme negre, ca nişte goange, gândi, se târa spre el, prin jgheabul pentru colectarea apelor de ploaie. Nu-şi putu imagina cum ajunseseră acolo fără elicoptere sau fără să fi fost văzuţi de observatorii din clădirile înconjurătoare. Ridică instinctiv

puşca şi ţinti în primul om, care nu se afla la o distanţă mai mare de şase metri.

Unul dintre oameni strigă şi toţi se ridicară într-un genunchi. Nulty văzu puştile aşezându-se în poziţie de tragere şi trase un singur foc. Unul din oamenii în negru îşi duse mâna la jacheta anţi-glonţ, îşi pierdu echilibrul şi căzu din jgheab, căzu trei etaje mai jos, pe acoperişul triforiului, cu o bufnitură care se auzi puternic în noaptea liniştită.

Auzind zgomotul făcut de arma lui Nulty, Jean Kearney se întoarse.

– Arthur! Ce...

Lucarna în dreptul căreia stătea Nulty erupse în aşchii zburătoare de lemn şi Nulty căzu pe spate, în pod. Se ridică foarte repede în picioare, făcu doi paşi spre Jean Kearney, cu braţele fluturând, apoi se rostogoli peste pasarelă şi se prăbuşi pe tavanul fals de dedesubt.

Kearney privi în jos la trupul lui, apoi se uită în sus, spre lucarnă, şi văzu un bărbat ghemuit în deschidere. Îşi ridică puşca şi trase, dar omul sări şi ieşi din vedere.

Kearney alergă de-a lungul pasarelei şi se strecură pe sub grinzile de lemn, întinzându-se după o lampă cu gaz, aprinsă. O azvârli într-un arc şi aceasta se prăbuşi pe o grămadă de lemne sparte. Jean se rostogoli câteva picioare mai departe şi se întinse spre telefonul de campanie, care suna.

Prin lucarnele deschise oameni îşi dădeau drumul în pod, învălmăşindu-se pe pasarele şi trăgând la nimereală, în spaţiile abia luminate. Gloanţele izbeau grinzile şi duşumeaua cu zgomot surd.

Kearney trase şi ea şi zgomotul puştii ei atrase după sine alte zeci de focuri. Simţi o durere ascuţită în coapsă şi ţipă, dând drumul la puşcă. Sângele îi şiroia printre degetele mâinii pe care o ţinea pe rană, sub fustă. Cu cealaltă mână se lăsă la podea, căutând telefonul care continua să sune.

Grămada de lemne începea de-acum să ardă cu vâlvătăi şi lumina contura umbrele negre care se apropiau de ea. Umbrele aruncau canistre cu lichid extinctor peste lemnul arzând, dar focul continua să se extindă.

Apucă din nou puşca şi trase în lumina orbitoare a focului. Un om ţipă şi focuri de răspuns îi şuierară pe lângă cap. Se târî spre pasajul clopotniţei, lăsând o dâră de sânge pe podeaua prăfuită. Puse mâna pe o altă lampă cu petrol şi o aruncă deasupra grămezii de lemne dintre ea şi turn, blocându-şi calea de scăpare.

Se întinse pe burtă, trăgând sălbatic, în toate direcţiile, în podul cuprins de flăcări. Încă un om gemu de durere. Gloanţele smulgeau bucăţi de lemn în jurul ei şi geamurile turnului din spatele ei începură să se spargă. Flăcările ajungeau de acuma până la tavan, încolăcindu-se în jurul grinzilor. Mirosul lumânărilor de ceară care ardeau se amesteca cu cel de stejar vechi, tratat, şi căldura focurilor începea să-i încălzească trupul înfrigurat.

În triforiul de nord-est, Eamon Farrell auzi un zgomot clar pe acoperişul podului de deasupra lui. Nervii lui deja uzaţi nu mai suportară. Îşi ţinu respiraţia şi se uită jos, în catedrală, la Flynn care, aflat în amvon, dădea la manivela telefonului de campanie. De partea cealaltă, Sullivan şi Abby Boland se aplecau neliniştiţi peste balustradă. Ceva era pe cale să se petreacă iar Eamon Farrell nu afla nici un motiv pentru care ar fi stat prin preajmă ca să vadă ce anume, exact.

Farrell se îndepărtă încet de balustradă, îşi puse jos puşca şi deschise uşa din peretele mansardat din spatele lui. Pătrunse în podul întunecat şi-şi îndreptă spotul lanternei spre uşa de oţel a coşului. Dumnezeu, era sigur de asta, îi oferise o portiţă de scăpare şi făcuse bine că o ţinuse ascunsă de Flynn, iar acum făcea bine că o folosea.

Se apropie cu atenţie de uşă, îşi băgă lanterna în buzunar, apoi se lăsă în jos prin deschidere, până când picioarele lui dădură de o treaptă metalică. Închise uşa şi făcu un alt pas în jos, în întunericul total, spre o altă treaptă. Umărul lui se frecă de ceva şi urlă de spaimă, apoi întinse mâna şi atinse o funie foarte bine întinsă.

Privi în sus şi văzu, în gura coşului, o bucăţică de cer înstelat, în parte ascuns de o formă mişcătoare. I se ridică

stomacul, dându-şi seama că nu era singur.

Auzi pe cineva respirând, mirosi prezenţa altor trupuri în spaţiul plin de funingine din jurul lui, îşi imagină cu ochii minţii forme care se bălăngăneau răsucindu-se pe sfori în întuneric, ca liliecii, la câţiva centimetri de el. Îşi drese glasul:

– Ci... cine...?

– În nici un caz Moş Crăciun, amice, îi răspunse o voce.

Farrell simţi metalul rece apăsându-l pe maxilar şi strigă:

– Mă predau! Dar strigătul său îi băgă în panică pe ESD-işti şi întunericul fu sfâşiat de scăpărarea tăcută a unei lumini orbitoare. Farrell căzu cu picioarele înainte şi apoi se dădu peste cap în puţul întunecat, sângele şiroindu-i de-a lungul braţelor care se zbăteau.

Comandantul celui de-al treilea pluton spuse:

– Mă întreb unde se duce *el*? Plutonul ieşi în tăcere prin uşa coşului şi se adună în podul întunecat, aflat deasupra camerei miresei.

Flynn opri televizorul. Vorbi în microfonul amvonului:

– A început! Fiţi vigilenţi! Calmaţi-vă! Păziţi uşile şi ferestrele! Pregătiţi rachetele!

Bellini se lipi de peretele mansardat şi ascultă vocea lui Flynn, vorbind în microfon. „Da, ticăloşilor, păziţi voi uşile şi ferestrele.“ Primul pluton îngenunche de o parte şi de alta, cu puştile ridicate. Bellini puse mâna pe zăvor, îl ridică şi împinse. Toţi cei din spatele lui se strânseră în dreptul uşii şi Bellini o deschise cu putere şi se rostogoli la pământ în triforiul întunecat. În urma lui se scurseră şi ceilalţi, plonjând şi apoi rostogolindu-se pe pardoseala rece, cu armele aţintite în susul şi în josul lungii galerii.

Triforiul era gol, dar pe jos zăceau aruncate o redingotă neagră, un joben şi o eşarfă cu tricolorul şi cuvintele *Mareşal de Paradă.*

Jumătate din băieţi se strecură de-a lungul parapetului, rămânând în dreptul acestuia, la intervale unii de alţii. Cealaltă jumătate alergă pe vine spre locul în care triforiul

făcea un unghi drept, cuprinzând cu privirea transeptul sudic.

Bellini se strecură spre colţul unghiului drept şi ridică un periscop cu infraroşii. Întreaga catedrală era luminată cu lumânări şi făclii cu fosfor şi imediat fosforul alb decoloră imaginea până când aceasta dispăru. Bellini înjură şi coborî periscopul. Cineva îi dădu un periscop de zi şi se concentră asupra lungului triforiu care se afla dincolo de transept. În lumina tremurătoare care venea de dedesubt, văzu un bărbat înalt, în tunică de cântăreţ la cimpoi, aplecându-se peste balustradă şi îndreptându-şi puşca spre uşile transeptului din partea cealaltă a navei. Roti periscopul şi privi în jos spre balconul întunecat al corului, dar nu văzu nimic, apoi cercetă chiar lungul triforiu din partea cealaltă a navei şi zări o clipă ceva ce părea a fi o femeie în salopetă. Se fixă pe ea şi văzu că faţa ei tânără arăta înspăimântată. Zâmbi şi trecu mai departe în dreapta, în scurtul triforiu aflat pe partea opusă sanctuarului, acolo unde se afla coşul. Părea gol şi începu să se întrebe oare câţi oameni folosise Flynn ca să ocupe catedrala şi să strice tuturor ziua.

În spatele lui apăru Burke şi Bellini îi şopti la ureche:

– N-o să fie chiar atât de rău. Păcăni telefonul şi Bellini îl duse la ureche.

Al treilea pluton raporta tuturor:

– Pe poziţie. Un fenian în coş – lichidat.

Se interferă o voce şi Bellini recunoscu strigătele înnebunite ale şefului celui de-al doilea pluton.

– Podul în flăcări! Luptăm cu focul! Trei victime ESD – un fenian mort – unul mai trage încă. Elicopterele pompierilor în poziţie, dar nu se apropie până când podul nu e curăţat. Poate va trebui să abandonăm podul!

Bellini se uită în sus, la tavanul boltit. Îşi făcu mâna căuş în jurul microfonului şi vorbi repede:

– Staţi acolo şi luptaţi-vă cu focul ăla blestemat, omorâţi-l pe blestematul ăla de fenian şi aduceţi elicopterele pompierilor. Vă pişaţi pe focul ăla, scuipaţi pe focul ăla, dar nu plecaţi de lângă el. Confirmaţi.

Comandantul plutonului parcă se mai calmase:

– Am înţeles, am înţeles, în regulă...

Bellini lăsă telefonul jos şi se uită la Burke.

– Arde podul.

Burke scrută întunericul de deasupra. Undeva, deasupra tavanului abia întrezărit, cam la vreo patru etaje mai sus, era lumină şi căldură, dar aici era întuneric şi frig. Undeva, dedesubt, se aflau explozivi care ar fi putut face una cu pământul întreaga parte estică a catedralei. Se uită la ceasul de la mână şi spuse:

– Bombele vor stinge şi incendiul.

Bellini se uită la el.

– Umorul tău cam lasă de dorit, ştiai?

Flynn stătea în amvon, cu un sentiment de neputinţă crescândă în el. Se termina prea liniştit, fără împuşcături, fără scânteie măcar, fără nimic ce să fi putut auzi el. Era tot mai sigur că poliţia dăduse în final de Gordon Stillway, mulţumită lui Bartholomew Martin şi nu mai aveau de gând să pătrundă înăuntru prin uşi şi ferestre – Schroeder minţise sau fusese folosit de ei. Ei îşi săpau chiar acum drumul înăuntru, precum putregaiul în lemnăria casei, şi totul va cădea doar după câteva focuri. Se uită la ceas – 5:37. Spera că Hickey mai era încă în viaţă, acolo, jos, aşteptând în întuneric echipa de genişti. Se gândi o clipă şi convingerea covârşitoare, că Hickey măcar îşi va duce misiunea la bun sfârşit, puse stăpânire pe el.

Flynn vorbi în microfon:

– Au ocupat turnurile. George, Eamon, Frank, Abby, Leary, Megan – fiţi vigilenţi. Se prea poate să fi găsit o altă intrare. Gallagher, păzeşte cripta din spatele tău. Fiecare să fie atent la dalele mobile din pardoseală; urmăriţi placa de bronz din sanctuar: fiţi cu ochii pe camera miresei, pe sacristia Arhiepiscopului, pe librărie şi pe altare; staţi cu urechea la pereţii podurilor triforiului. Ceva îl făcu să se uite sus, în dreapta lui, spre triforiul nordic. Farrell!

Nimeni nu-i răspunse.

Flynn scrută întunericul de deasupra.

– Farrell! Izbi cu pumnul în marmura balustradei. Fir-ar să fie! Întoarse din nou telefonul de campanie şi mai încercă o dată să trezească podul din morţi.

Bellini asculta cum dispărea din difuzoare ecoul vocii lui Flynn. Comandantul plutonului, aflat lângă el, spuse:

– Trebuie să acţionăm – acum!

Vocea lui Bellini era calmă:

– Nu. Să aşteptăm momentul optim. E ca atunci când vrei să te culci cu cineva. Trebuie să aştepţi momentul optim.

Păcăni telefonul şi Bellini îl auzi pe şeful celui de-al treilea pluton vorbind din podul triforiului de vizavi.

– Căpitane, mai vezi pe cineva în triforiu?

Bellini îi răspunse:

– Cred că tipul numit Farrell a fost singurul. Intraţi în triforiu. Dă-mi plutonul patru, îi ceru el operatorului.

Comandantul celui de-al patrulea pluton răspunse din canalul prin care se târa.

– Am pierdut timp, căpitane – ne-am rătăcit în reţeaua de canalizare. Cred că acum trecem prin fundaţie...

– *Crezi!* Ce dracu' se întâmplă cu tine?

– Îmi pare rău...

Bellini îşi frecă tâmplele care îi zvâcneau şi reuşi să-şi stăpânească glasul.

– Bine... bine, o să salvăm timpul pierdut, mai împingând puţin ultimul moment când te vei mai putea retrage, de la 5:55 la 6:00. E cinstit, da?

Abia după o pauză, comandantul de pluton răspunse:

– Corect.

– Bine. Şi acum vezi dacă poţi găsi subsolul scund, din zonă. În regulă? Ca să pot trimite acolo echipa de ge-nişti.

Bellini închise şi se uită la Burke:

– Îţi pare bine c-ai venit?

– Absolut.

Flynn învârti manivela telefonului de campanie.

– Podul! Podul!

În sfârşit, se auzi pe fir vocea lui Jean Kearney şi Flynn spuse repede:

– Au ocupat turnurile şi în curând vor intra prin lucarnele podului – pot auzi elicopterele deasupra. N-are rost să-i aştepţi, Jean, aprinde focurile şi intră în clopotniţă.

– În regulă, îi răspunse Jean Kearney. Stătea în picioare sprijinită de o grindă, susţinută de doi ESD-işti, unul dintre ei ţinând amortizorul pistolului proptit în capul ei. Brian! strigă ea, dar unul din bărbaţi îi smulse telefonul din mână.

Jean se sprijini mai bine de grindă, simţindu-se ameţită şi venindu-i rău din cauza sângelui pierdut. Se aplecă şi vomă, apoi îşi trase capul în sus şi încercă să stea drept, sprijinindu-se de cei doi bărbaţi de lângă ea. Din elicopterele care planau deasupra atârnau furtunuri care-şi căutau, şerpuind, drumul prin lucarnele acoperişului, revărsând valuri – valuri de spumă albă peste flăcările tremurătoare. Se simţea înfrântă dar uşurată că totul se terminase. Încercă să se gândească la Arthur Nulty, dar coapsa îi dădea asemenea dureri încât nu se mai putea gândi la altceva decât că durerea trebuie să cedeze şi greaţa trebuie să-i treacă. Se uită la comandantul echipei.

– Dă-mi un pansament, fir-ar să fie!

Omul o ignoră, urmărind mai departe pompierii care coborau prin lucarne, preluând furtunurile de la oamenii săi. Strigă la aceştia:

– Înaintaţi! În clopotniţă!

Se întoarse la Jean Kearney, remarcând uniforma verde, zdrenţuită, de la Aer Lingus; se uită, în lumina slabă, la faţa ei plină de pistrui şi arătă spre o grămadă de lemne, arzând mocnit:

– Sunteti *nebuni?*

– Suntem loiali, spuse ea, privindu-l în ochi.

Comandantul ascultă zgomotul făcut de oamenii săi care alergau peste pasarele, spre intrarea în clopotniţă. În timp ce-şi desprindea de la centură trusa de prim-ajutor, nu-i scăpa din ochi pe pompierii ocupaţi cu furtunurile lor mari, cu substanţe chimice.

Mâna lui Jean Kearney zbură, îi înhăţă repede pistolul, şi-

l duse la inimă şi trase. Pedală în aer spre spate, cu braţele agitându-se în largi mişcări circulare, până când se răsturnă peste pasarela prăfuită.

Comandantul se uită împietrit la ea, apoi se aplecă şi-şi luă pistolul. „Nebună... Nebună“.

O masă densă de spumă înaintă pe pasarelă, prelingându-se peste trupul lui Jean Kearney; băşicile albe, învolburate, se colorară în roşu.

Flynn luă telefonul de campanie ca să cheme balconul corului. Vorbi repede cu Megan:

– Cred că au ocupat podul. Vor pătrunde în balconul corului prin uşile laterale. Acoperă uşile, ca Leary să poată trage.

Vocea lui Megan era furioasă, aproape isterică:

– Cum dracu’ au intrat în pod? Ce mama naibii se petrece, Brian? Ce *fir-ar să fie* se petrece cum nu trebuie, aici?

Flynn respiră adânc.

– Megan, când o să participi la cincizeci de acţiuni, o să ştii că nu trebuie să pui întrebări. Lupţi pur şi simplu şi mori sau nu mori, dar niciodată nu pui întrebări. Ascultă, spune-i lui Leary să aibă în colimator poziţia lui Farrell – cred că tipii sunt şi acolo...

– Cine naiba a spus că eşti un geniu militar?

– Englezii – asta îi făcea să se simtă mult mai importanţi.

Megan ezită, apoi spuse:

– De ce l-ai lăsat pe Hickey să-i facă asta fratelui meu?

Flynn aruncă o privire spre trupul lui Pedar Fitzgerald, sprijinit de bancheta orgii.

– Hickey – ca şi domnul Leary – este prietenul tău, nu al meu. Întreabă-l pe Hickey, prima oară când o să-l revezi. Şi mai spune-i lui Leary să nu piardă din vedere nici triforiul lui Gallagher...

Megan îl întrerupse.

– Brian... ascultă... ascultă...

Flynn recunoscu tonul din vocea ei, lălăiala aceea copilărească la care recurgea când se căia pentru ceva. El

însă n-avea chef să audă ce vroia ea să spună şi închise.

Bellini cerceta zona cu periscopul şi raporta prin telefon, tuturor punctelor!

– Da... au început de-acuma să se uite peste umăr. Tipul de la orgă... dar pare... mort... Dar tot nu-l văd pe Hickey... Ar putea fi în subsolul scund. Doi ostatici... Malone şi Baxter... Murphy tot n-a apărut... la naiba... Cardinalul lipseşte şi el...

Intră pe fir comandantul celui de-al cincilea pluton aflat în sala octogonală de lângă sacristie.

– Căpitane, cercetez porţile cu periscopul... unghiul e prost... dar cineva – parcă ar fi Cardinalul – este prins cu cătuşe de ele. Aştept indicaţii.

Bellini înjură încet.

– Asigură-te că e el şi aşteaptă instrucţiuni. Se întoarse spre Burke: Nemernicii ăştia şi-au mai agăţat o şmecherie ordinară de măciucă – l-au legat pe cardinal de porţi, cu cătuşele. Îşi îndreptă periscopul spre Flynn, aflat în amvon chiar sub ei. Deştept băiat... Mâncătorul ăsta de cartofi e al meu... dar n-o să fie uşor... Deasupra, baldachinul, şi în jurul lui, un zid de marmură. Ştie că totul a început să se ducă dracului, dar nu poate face nimic să împiedice asta. Labagiul.

– Dacă am asigurat podul, spuse Burke, şi dacă dezactivăm şi bombele... atunci ai putea încerca să negociezi. O să vorbească el, Flynn, cu douăzeci de puşti aţintite asupra lui. Multe poţi spune despre el, dar prost nu este.

– Nimeni nu mi-a spus să-i cer să se predea. Bellini îşi apropie faţa de a lui Burke. Nu te lăsa dus de apă şi nu începe să-mi dai ordine, căci jur pe Dumnezeu că până aici ţi-a fost cu mine. Ştiu eu ce fac, Burke – fac bine ce fac –, în seara asta sunt în formă – duceţi-vă dracului – şi tu şi Flynn, să se perpelească puţin şi-apoi să moară.

Cei din al cincilea pluton de asalt îşi dădură drumul, unul câte unul, prin gura canalului şi toţi se întinseră pe burtă, pe planşeul umed al subsolului scund, formând un

perimetru de apărare. Comandantul porni telefonul şi raportă:

– În regulă, căpitane, suntem în subsolul scund. Nici o mişcare aici...

– Sunteţi siguri că nu vă aflaţi în podul ăla nenorocit? îl întrebă Bellini. În regulă, trimit câinii şi dresorii prin canalizare, odată cu echipa de genişti a lui Peterson. Cum faceţi joncţiunea, o luaţi din loc. S-ar putea ca Hickey să fie şi el acolo jos... poate şi alţii. Pândeşte cu capul, nu cu fundul.

Bellini o semnaliză pe Wendy Peterson.

– Perimetrul asigurat. Intraţi în conducte. Urmăriţi firul de telefon şi nu vă rătăciţi.

– Ne şi mişcăm, căpitane, îi răspunse ea laconic, cu o voce care răsună în canalizare.

Bellini se uită la ceas.

– În regulă... acum este 5:45. La 6:00 – la 5:55 oamenii mei ies dracului afară de-acolo, indiferent că aţi dezamorsat sau nu toate bombele. Şi-ţi sugerez să faceţi şi voi la fel.

– Noi o să cântăm după ureche, îi răspunse Peterson.

– Da, asta şi faceţi. Închise şi se uită la Burke. Cred că acum e momentul – până nu se întoarce norocul.

Burke nu spuse nimic.

Bellini îşi frecă bărbia, şovăi şi apoi luă telefonul; şi sună garajul de sub Rockefeller Center.

– În regulă, colonele, parola este *Fuga taurului,* fir-ar ea să fie de parolă. Eşti gata?

– Sunt gata mai de multişor, îi răspunse Logan. Eşti cam la limită!

Bellini îi răspunse caustic:

– Limita a şi trecut – poate că este de-acum al dracului de târziu, dar asta nu înseamnă că nu mai poţi câştiga o medalie.

Colonelul Logan făcu vânt telefonului de campanie de pe turela comandantului transportorului blindat şi-i strigă şoferului:

– Dă-i drumul!

Cele zece tone ale blindatului începură să se hurducăie în sus, pe rampa garajului subteran. Uşa mare se ridică şi blindatul se târî în Strada Patruzeci şi nouă, făcu dreapta şi se apropie de Fifth Avenue cu aproape cincizeci de kilometri la oră, apoi vira spre nord, luând-o în sus, pe Avenue, mărindu-şi viteza.

Logan stătea în picioare în turelă, în mâini cu o puşcă M-16, vântul umflându-i salopeta. Se uită la catedrala care se apropia de el, pe partea dreaptă, apoi aruncă o privire spre turnuri şi acoperiş. Fumul se învolbura deasupra catedralei iar elicopterele care o survolau îl împingeau în jos, în timp ce furtunuri groase pătrundeau prin lucarnele podului.

– Dumnezeule mare...

Logan privi străzile tăcute, dinaintea răsăritului, pustii, cu excepţia poliţiştilor postaţi în intrările retrase. U-nul dintre aceştia îi ură noroc ridicând degetul mare spre el, altul salută. Logan se înălţă şi mai mult în turelă; mintea îi alerga mai repede decât motoarele blindatului şi sângele îi pulsa puternic în vine.

Blindatul se îndrepta spre catedrală. Şoferul blocă şenilele de pe partea dreaptă şi blindatul pivotă, smulgând bucăţi mari din asfalt. Şoferul eliberă şenila dreaptă şi blindatul o luă spre uşile principale, ambalând motoarele. Ţeava de eşapament pufăi şi vehiculul străbătu aleea largă, îşi luă avânt şi intră în treptele de granit, smulgând piatra, în timp ce şenilele îşi urmau drumul în sus. Balustrada de alamă dispăru sub şenile şi cele zece tone de blindat se îndreptară direct spre cele zece tone ale porţilor de ceremonie, din bronz.

Logan îşi făcu semnul crucii, coborî în cabină şi închise capacul. Cauciucurile de camion prinse în faţa blindatului loviră uşile şi ţâţânii acestora săriră, azvârlind uşile masive spre interior. Alarmele începură să scoată sunete stridente. Blindatul aproape că intrase în atrium, când minele cu explozie întârziată, ataşate de uşi, începură să explodeze, împroşcând cu şrapnele laturile vehiculului. Transportorul îşi continuă drumul de-a lungul atriumului, derapă pe pardoseala de marmură şi se opri sub balconul corului.

Harold Baxter o apucă pe Maureen şi o trase în jos, sub strane.

Brian Flynn ridică un lansator de rachete şi ţinti din amvon.

Uşa din spate a transportorului se lăsă în jos şi cincisprezece oameni din Regimentul 69, conduşi de maiorul Cole, îşi făcură loc prin ea şi începură să se răspândească pe sub balconul corului.

Frank Gallagher stătea de vorbă cu cardinalul când zgomotul uşilor care explodau se rostogoli în toată catedrala. O clipă se gândi că explodaseră bombele de sub el, apoi recunoscu zgomotul. Îşi simţi pieptul greu şi trupul i se scutură atât de violent, încât puşca îi scăpă din mâini. Auzind rafalele armelor în spatele lui, în catedrală, îşi pierdu controlul asupra nervilor. Scoase un vaiet ascuţit şi o luă alergând în jos, pe treptele sacristiei, prăbuşindu-se în genunchi lângă Cardinal. Se apucă de tivul sutanei roşii, cu lacrimi şiroindu-i din ochi şi frânturi de rugăciuni pe buze.

– Doamne... O, Doamne... Părinte... Eminentă... Doamne, Dumnezeule...

Cardinalul se uită în jos la el.

– Gata, e bine acum. Haide... haide...

Colonelul Logan se ridică repede prin turela blindatului şi-şi fixă puşca automată pe mitraliera montată în faţa lui. Scruta întunericul, când văzu o mişcare în amvon şi-şi îndreptă arma într-acolo.

Primul pluton, inclusiv Bellini şi Burke, se ridicase în picioare la unison, în spatele balustradei, cu puştile pe umăr. Abby Boland văzu umbrele apărând de-a lungul marginii, forme negre, sinistre şi spectrale în lumina obscură. Văzu scânteile mici, ţintite în sus, şi auzi amortizoarele tuşind ca o cameră întreagă plină cu bătrâni care-şi curăţă gâtlej urile. Ţipă, „George!“ Când ea strigă, Sullivan, care era atent la uşile transeptului, îşi ridică privirile.

Al treilea pluton ţâşnise din pod şi ocupase triforiul lui Farrell. Se aliniară cu toţii de-a lungul parapetului şi scrutară întunericul, în căutarea ţintelor.

Brian Flynn tocmai îşi fixa racheta M-72, când o rafală de trasoare roşii izbucni dintr-o dată din turela blindatului şi izbi în coloana de granit din spatele lui. Apăsă pe detonator. Racheta ieşi cu zgomot din tub, pluti deasupra stranelor, lăsând o dâră roşie cumplită în urmă şi explodă pe botul înclinat al transportorului blindat.

Blindatul scuipă fum şi flăcări prin spărturi şi şoferul fu ucis pe loc. Logan ţâşni prin turelă în sus, cu flăcările prelingându-i-se pe haine şi aproape se lovi de balconul corului. Trupul lui fumegând căzu înapoi deasupra blindatului în flăcări, cu mâinile şi picioarele întinse ca un acrobat al aerului şi dispăru în norii de fum negru şi flăcări portocalii.

Primul şi al treilea pluton ESD aflate în triforii trăgeau în catedrala luminată cu lumânări, automatele puştilor păcănind înainte şi înapoi, în timp ce amortizoarele şuierau şi cartuşele goale, de aramă, se adunau în grămezi pe pardoseala de piatră.

Abby Boland înţepeni o fracţiune de secundă, strigătul murindu-i în gâtlej. Trase o singură rafală, apoi simţi ceva smulgându-i puşca din mâini şi patul armei izbind-o în faţă. Se lăsă în jos, luă o rachetă şi se ridică din nou.

Sullivan trase o lungă rafală cu automatul său, în direcţia triforiului lui Farrell şi auzi un strigăt. Îndreptă focul spre triforiul unde se aflase Gallagher înainte, dar un glonte rătăcit îl lovi drept în piept. Se prăbuşi la podea, aterizând pe cimpoaiele sale care scoaseră un vaiet trist ce străpunse prin toate celelalte zgomote din catedrală.

Abby Boland îl văzu căzând, în momentul în care îşi lansa racheta în partea cealaltă a catedralei.

Bellini urmări dâra de foc roşu luminând întunericul. Se apropia de el cu un zgomot care semăna cu cel făcut de un marfar grăbit.

– Jos!

Racheta o luă mult în sus şi explodă în zidăria de piatră de deasupra triforiului. Triforiul se clătină şi fereastra de deasupra explodă din ţâţâni, trimiţând mii de bucăţele de sticlă colorată, ca o ploaie deasă, dincolo de triforiu, spre

sanctuarul şi amvonul de dedesubt.

Oamenii lui Bellini se ridicară la iuţeală şi trimiseră o rafală în direcţia de unde pornise racheta.

Abby Boland trase dintr-o dată cu două pistoale, câte unul în fiecare mână, în direcţia scânteierilor portocalii, în timp ce în jurul ei zidăria de piatră începea să se cutremure. Zgomotul puternic al unui aruncător de grenade se rostogoli de-a lungul catedralei şi partea de sus a balustradei din faţa ei explodă. Braţele îi zburară în sus şi o împroşcară pe faţă cu sânge şi bucăţi de pistol. Căzu înainte, pe jumătate orbită, şi mâinile ei sfârtecate se agăţară de lancea înclinată a steagului papal. Într-o totală dezorientare se văzu atârnând în afară, deasupra hăului de sub ea. O rafală îi sfâşie braţele şi Abby Boland dădu drumul strânsorii. Trupul i se prăbuşi rostogolindu-se şi se strivi de stranele de dedesubt, cu un zgomot strident de obiect care se face ţăndări.

Trupul mort al lui Pedar Fitzgerald încasă vreo jumătate de duzină de gloanţe, înclinându-se înainte şi înapoi, căzând apoi pe claviatură şi producând un zgomot tunător, disonant, care continuă neîntrerupt, printre strigăte şi împuşcături.

Flynn se ghemui în amvon, trăgând lungi rafale în triforiul lui Farrell, apoi întoarse focul în direcţia atriumurilor unde se retrăseseră, departe de blindatul în flăcări, oamenii Regimentului 69. Brusc, benzina din blindat explodă. Flăcările ajunseră până aproape de balconul corului şi nori de fum negru se înălţară şi învăluiră balconul.

Oamenii din Garda Naţională se traseră şi mai mult în spate, spre trepte, prin porţile deschise ale catedralei.

Bellini se aplecă în afara triforiului şi-şi îndreptă puşca în jos, aproape vertical, trăgând trei rafale în succesiuni scurte, prin baldachinul din bronz al amvonului.

Flynn se împletici şi căzu în genunchi, apoi se rostogoli pe duşumeaua amvonului. Bellini îi văzu trupul atârnând peste scara în spirală. Ţinti în direcţia formei care se convulsiona. Burke îi dădu una peste umăr, schimbând

direcţia rafalei.

– Nu! Lasă-l!

Bellini îi aruncă lui Burke o privire scurtă, apoi îşi îndreptă atenţia spre balconul corului. Văzu o scânteiere abia perceptibilă, genul de scânteiere dată de combinaţia amortizor-reductor de flamă şi care poate fi văzută numai din faţă. O nouă scânteiere, dar de data aceasta câţiva metri mai departe. Bellini simţi că indiferent cine se afla acolo, era foarte bun şi avea şi o poziţie foarte bună, o zonă întinsă, în pantă, complet în întuneric şi invizibilă în fumul care se înălţa de jos. Chiar când privea el într-acolo, auzi un strigăt din capătul triforiului şi unul din oamenii lui căzu pe spate. Auzi un alt vaiet venind din triforiul de vizavi. Curând toată lumea era la pământ, în timp ce gloanţele răpăiau pe muchea balustradei, doar puţin deasupra capetelor lor. Burke se sprijini cu spinarea de perete şi-şi aprinse o ţigară, în timp ce lemnul de deasupra lui sărea în aşchii.

– Trage bine tipul.

Bellini se aplecă peste el şi încuviinţă, dând din cap.

– Şi ocupă şi cel mai bun scaun din casă. Ăsta o să fie o nenorocire. Se uită la ceasul de la mână. Totul, din clipa în care Logan atacase porţile şi până în clipa de faţă, nu durase mai mult de două minute. Dar Logan era mort. Cei din Garda Naţională nu se vedeau nicăieri şi el pierduse câţiva oameni buni. Poate că ostaticii erau morţi, cei din subterane nu mai raportau şi cineva din balconul corului avea o zi bună.

Bellini luă telefonul de campanie şi chemă al cincilea pluton, aflat în coridorul sacristiei.

– Toţi nemernicii sunt morţi, în afară de unul sau poate de doi, aflaţi în balconul corului. Trebuie să mergeţi după Cardinal şi după cei doi ostatici din strană.

Comandantul plutonului îi răspunse:

– Cum dracu’ să trecem prin poarta asta, cu Cardinalul atârnând de ea?

– Cu foarte multă grijă. Porniţi! Închise şi-i spuse lui Burke: Lunetistul din balconul corului n-o să fie floare la ureche.

ESD-iştii din cel de-al cincilea pluton de asalt ieşiră din încăperile octogonale aflate de o parte şi de alta a porţii sacristiei şi se prelinseră cu iuţeală de-a lungul pereţilor, îndreptându-se spre Cardinal.

Comandantul rămase cu spatele la perete şi scrută cu atenţie deschiderea din faţă lui. Ochii i se încrucişară cu cei ai Cardinalului şi amândoi tresăriră, apoi comandantul văzu un om îngenuncheat la picioarele Cardinalului. Gallagher scoase un ţipăt de surpriză şi comandantul făcu la fel, în timp ce trase două focuri cu arma la şold.

Gallagher se clătină pe spate, apoi se prăbuşi înainte. Faţa lui zdrobită se lovi de bare şi el se rostogoli într-o parte, alunecând la picioarele Cardinalului.

Cardinalul privea la Gallagher care zăcea grămadă la picioarele lui, din cap ţâşnindu-i sânge care se prelingea pe scări. Comandantul se întoarse şi privi în sus pe odihna scării, nu văzu pe nimeni şi dădu un semnal. ESD-iştii cu aparate de tăiat roiau în jurul porţilor, retezând lanţul care le fixa împreună. Unul dintre ei tăie cătuşele Cardinalului, în timp ce un altul descuie lacătul cu o cheie. Nimeni nu scosese nici un cuvânt.

Plutonul de asalt trase de porţi deschizându-le şi zece bărbaţi urcară în sus pe scări, spre uşa criptei.

Cardinalul îngenunche alături de trupul lui Gallagher şi un medic apăru repede dintr-o galerie laterală şi-l apucă de braţ.

– Sunteţi bine?

Cardinalul dădu din cap, încuviinţând. Medicul se uită în jos, la chipul lui Gallagher.

– Băiatul ăsta nu arată prea bine. Veniţi, Eminenţă, îl trase pe Cardinal de braţ, în timp ce doi poliţişti în uniformă îl ridicară, conducându-l spre coridorul care ducea spre reşedinţa sa.

Unul dintre ESD-işti se opri în dreptul uşii de la criptă şi aruncă o bombă cu gaz înăuntru. Bomba explodă şi doi bărbaţi purtând măşti de gaze intrară în cripta plină de fum. După câteva secunde, unul dintre ei strigă înapoi:

– Nimeni, aici.

Comandantul luă telefonul şi raportă:

– Căpitane, poarta sacristiei şi cripta, curăţate. Nici o victimă ESD, un fenian mort, Cardinalul salvat. Floare la ureche, mai adăugă, spontan.

– Spune-mi asta, îi răspunse Bellini, după ce urci scara. E unul dat dracului, în balconul corului, care te poate tăia împrejur cu două focuri de armă, fără să se atingă măcar de ouăle tale.

Comandantul auzi declicul telefonului.

– În regulă! Ostatici sub strane – să mergem! Plutonul se desfăcu în două echipe de tir şi începu să se târască în sus pe cele două scări opuse, în direcţia sanctuarului.

Maureen şi Baxter stăteau nemişcaţi în spatele stranelor clerului. Maureen asculta zgomotul gloanţelor care răsunau de-a lungul catedralei. Se lipi cu faţa de faţa lui Baxter şi spuse:

– Leary – poate Megan – se află încă în balcon. N-am idee cine altcineva ar mai putea să tragă.

Baxter o apucă strâns de braţ.

– Nu mai contează, câtă vreme Leary este tot acolo. O apucă de încheietura mâinii şi se uită la ceas. Este 5:36. La 6:00 fugim.

Ea zâmbi vag.

– Harry, John Hickey este omul care n-o să-ţi spună niciodată ora exactă. 6: 03 poate fi chiar acum. Iar ceasul meu poate merge oricât de bine, căci bombele puteau fi reglate chiar pentru clipa asta. Hickey nu joacă corect – nici cu noi şi nici cu Brian Flynn.

– De ce oare sunt atât de naiv?

Ea îl strânse de braţ.

– E-n regulă. Oameni ca Hickey, Flynn... ca mine... sunt trădători... Este ceva la fel de firesc ca şi respiraţia...

Baxter cercetă spaţiul de sub strane şi spuse:

– Atunci hai să fugim chiar acum.

– Unde? Toată partea asta a catedralei se va prăbuşi. Porţile sunt minate. Leary este în balcon, iar Gallagher, la poartă.

– Gallagher îţi datorează viaţa... spuse el, după o clipă de gândire.

– Eu, una, nu m-aş da pe mâna nici unuia dintre ei. Oricum, nu putem ajunge la scările alea. Nu mă las împuşcată de nişte scursori ca Leary sau Megan. Eu rămân aici.

– Atunci o să fii aruncată în aer de John Hickey.

Maureen îşi înfundă capul în mâini, apoi se uită în sus.

– Prin spatele sanctuarului, având altarul între noi şi balconul corului. Ne refugiem în capela Fecioarei – ferestrele sunt cam la vreo patru metri de sol. Ne căţărăm pe altarul capelei – unul din noi îl ajută pe celălalt să se caţere. Normal, n-ajungem noi atât de departe, dar...

– Dar ne îndreptăm în direcţia corectă.

Ea încuviinţă dând din cap şi se strecură pe sub strane.

Cel de-al cincilea pluton de asalt se ghemui pe cele două şiruri de trepte din spatele altarului înalt. Comandantul cercetă cu privirea partea de sud a altarului şi se uită în stânga, la placa de bronz din pardoseală. Se întoarse spre dreapta, se sprijini cu mâna de pardoseală şi încercă să-i localizeze pe ostatici sub stranele clerului, dar din cauza luminii slabe şi a unghiului din care privea, nu văzu nimic. Îşi ridică puşca şi chemă încet:

– Baxter? Malone?

Cei doi erau pe cale să ţâşnească spre spatele sanctuarului, dar se lăsară pe burtă. Baxter îi răspunse:

– Da!

Comandantul spuse:

– Treptele sunt libere. Cardinalul e în siguranţă. Unde e părintele Murphy?

Maureen se uită la nivelul pardoselei sanctuarului, în direcţia scării, aflată zece metri mai încolo.

– Undeva în turnuri, cred. Se opri, apoi întrebă: Gallagher? Omul care...

Şeful echipei o întrerupse:

– Încă nu a fost găsită bomba de sub noi. Trebuie să ieşiţi de-aici.

– Cât e ceasul? întrebă Baxter.

– 5:46 şi douăzeci de secunde, spuse şeful echipei, uitându-se la ceasul lui digital.

Maureen se uită la cadranul ceasului ei. Arăta cu zece minute mai puţin.

– Ticălosul! Îl potrivi şi spuse: Cineva trebuie să-i facă să tacă pe lunetiştii din balcon, înainte de-a putea ieşi de-aici.

Comandantul îşi scoase capul pe după altar şi se uită în sus, spre balconul luminat de lumânări şi făclii şi încercă să străpungă cu privirea întunericul din spatele acestora.

– E prea departe de noi ca să-l putem ajunge sau ca el să vă ajungă pe voi.

Baxter strigă, mânios:

– Dacă era aşa, n-am mai fi fost acum aici. Omul acela este prea bun.

Comandantul spuse:

– Stăm pe-o *bombă* şi, după câte ştiu eu, ea poate exploda *oricând.*

Maureen îi strigă:

– Ascultă, bombele au fost puse de doi oameni care au coborât în subsolul scund, unde au stat mai puţin de zece minute. Au cărat cu ei două valize.

Comandantul îi răspunse:

– În regulă – o să transmit astea mai departe. Dar trebuie să înţelegi, doamnă, că echipa de genişti poate rata – ai priceput? Aşa că trebuie să te grăbeşti.

– Noi aşteptăm, îi spuse Maureen.

– Mă rog, dar *noi* nu aşteptăm. Comandantul privi în sus, spre triforiul aflat chiar deasupra, acolo unde se instalase Bellini, dar nu văzu pe nimeni în spaţiile deschise. Chemă prin telefon. Căpitane, Malone şi Baxter se află sub stranele de sub dumneavoastră – în viaţă. Transmise informaţiile despre bombe şi adăugă: Nu vor să încerce să traverseze sanctuarul.

Se auzi vocea lui Bellini:

– Nu-i condamn. Bine, peste treizeci de secunde, toată lumea trage în balconul corului. Spune-le să fugă în momentul acela.

– Bine. Comandantul de pluton închise şi transmise

mesajul lui Maureen şi Baxter.

Maureen îi spuse:

– O să vedem – fiţi atenţi!

Comandantul se întoarse şi strigă în direcţia oamenilor săi, aflaţi pe cele două scări opuse:

– Foc susţinut în direcţia balconului! Oamenii urcară treptele şi îngenunchează la pământ, trăgând în lungimea catedralei. Comandantul se apropie de restul oamenilor săi, grupaţi în jurul altarului şi deschise focul în momentul în care începu să se tragă din cele două triforii. Sunetul gloanţelor care se loveau de piatra şi alama balconului se rostogolea înapoi în întreaga catedrală. Comandantul strigă în direcţia lui Malone şi a lui Baxter:

– Fugiţi!

Brusc, două puşti începură să tragă repede din balconul corului, cu extremă stăpânire de sine. ESD-iştii din ambele părţi ale altarului se făcură una cu pardoseala rece a sanctuarului. Ambele formaţiuni se retraseră spre scări, târându-i pe răniţi cu ei şi lăsând o dâră de sânge pe marmura albă.

Comandantul înjură cu glas tare şi privi de după altar:

– Bine, bine, rămâneţi acolo! Se uită repede în sus, spre balconul corului, şi văzu flacăra unei ţevi de puşcă. Marmura din faţa lui se făcu ţăndări şi-l lovi din plin în faţă. Urlă şi cineva îl apucă de glezne, târându-l înapoi, în jos, pe scări.

Medici apărură în fugă din sacristie şi începură să care răniţii. Telefonistul acţionă aparatul şi-i raportă lui Bellini cu o voce tremurătoare.

– Ostaticii încolţiţi pe loc. Altarul ăsta se află exact în partea în care nu trebuie, a unui culoar de tir.

Cel de-al patrulea pluton de asalt înainta încet prin spaţiul scund, şeful formaţiei explorând cu lumină infra-roşie zona din faţa lui. Cei doi câini împreună cu dresorii lor înaintau o dată cu ei. În spatele şirului de bărbaţi îşi croia drum Wendy Peterson, împreună cu ceilalţi patru genişti.

La fiecare câţiva metri, câinii trăgeau de lesă şi geniştii

mai scoteau la iveală un alt fragment de bombă de plastic, fără ceas sau detonator. Tot terenul părea însămânţat cu plastic şi fiecare coloană avea o mică bucăţică de plastic lipită de ea. Unul din dresorii câinilor îi spuse în şoaptă comandantului:

– Nu-i pot opri să urmărească pistele astea false.

Wendy Peterson se apropie de comandant şi-i şopti:

– Oamenii mei vor merge în spatele câinilor. Echipa ta, împreună cu mine, trebuie să o ia înainte – mai repede – în partea cealaltă.

Comandantul se opri din târât, puse jos un periscop cu infraroşii şi se întoarse cu capul spre ea.

– Înaintez ca şi cum în faţa mea ar fi zece oameni înarmaţi, ăsta fiind singurul fel în care ştiu să înaintez, când mă târăsc într-o nenorocită de gaură neagră... Locotenente...

Genistii se apropiară de ei, venind repede din spate. Unul din ei strigă:

– Locotenent?

– Aici.

Omul se apropie de ea.

– E în regulă, mina de pe chepengul dinspre coridor a fost dezactivată şi, dacă va fi nevoie, vom putea ieşi de-aici cât se poate de repede. Mina avea un fir detonator care pleca de la ea, ne-am luat pe urmele lui până am ajuns la explozivii amplasaţi în jurul stâlpului principal de susţinere, din partea asta. Se opri şi-şi trase sufletul. Am scos focosul acestei uriaşe bombe-mamă – cam douăzeci de kilograme de plastic – colorat şi modelat astfel încât să semene cu piatra – un mecanism simplu de ceas, reglat să se declanşeze la 6:03... Aici nici o păcăleală. Scoase un sac de pânză şi-l împinse în mâinile lui Peterson. Maţele.

Ea se aplecă deasupra şi aprinse o lanternă cu filtru roşu, golind pe jos conţinutul sacului. Un ceas cu sonerie, baterii, fire şi patru detonatoare electrice, detaşate, întoarse ceasul şi acesta începu să ticăie tare în aerul nemişcat. Îl opri la loc.

– Fără trucuri?

– Fără. Am despicat tot plasticul – fără trape prosteşti, fără dispozitive de împiedicare a intervenţiilor. Tehnici foarte vechi dar foarte sigure şi plastic de cea mai bună calitate – miroase şi arată ca tipul ăsta nou, C-5.

Ridică o bucăţică detaşată de plastic, o frământă între degetul mare şi arătător şi apoi o mirosi.

Comandantul o privi în lumina filtrată şi-şi aminti de mama sa frământând aluat pentru prăjituri, care însă nu-i reuşea.

– Marfă bună, într-adevăr, nu?

Ea stinse lumina şi-i spuse:

– Dacă mecanismul celei de-a doua este la fel cu ăsta, o să am nevoie de mai puţin de cinci minute să dezamorsez bomba.

– Perfect – acum nu mai ai nevoie decât de cealaltă bombă. Iar *eu* am nevoie de circa opt minute să mă car dracului de aici şi să ajung în subsolul cancelariei. Deci, la 5:55, indiferent ce se întâmplă, eu v-am salutat din mers.

– Destul de corect. Să mergem.

El nu făcu nici o mişcare, dar spuse:

– Trebuie să raportez vestea cea bună. Puse mâna pe telefon. Căpitane, partea nordică a subsolului scund este curăţată de bombe.

– În regulă, foarte bine, îi răspunse Bellini. Îi transmise informaţia primită de la Maureen. Îndreptaţi-vă cu atenţie spre partea cealaltă a criptei. Hickey...

– Da, dar nu-l putem ataca. Ne putem totuşi retrage înapoi spre chepeng, ca să poţi trimite pe cineva să lanseze, prin placa de bronz, grenade ofensive în sanctuar. După care putem intra şi...

Bellini îl întrerupse:

– Plutonul al cincilea se mai află pe treptele sacristiei. A avut câteva pierderi... Au probleme cu traversarea sanctuarului – e un trăgător de elită sus, în balcon...

– Foarte bine, nimeriţi-l naibii şi haide s-o luăm din loc.

– Da... O să-ţi comunic când o să reuşim asta.

Comandantul şovăi, apoi spuse:

– Bine... Rămânem pe poziţii...

Bellini lăsă să treacă câteva secunde şi spuse:

– Lunetistul ăsta o să ne ia ceva timp... Nu sunt foarte *sigur* că Hickey sau altcineva se află într-adevăr acolo... Trebuie să ajungi la cealaltă coloană.

Comandantul închise şi se întoarse spre dresorii de câini.

– În regulă, târâţi javrele astea cretine înainte şi nu vă opriţi până nu ajungeţi în partea cealaltă. Să mergem, strigă el oamenilor săi.

Cele trei echipe – plutonul de asalt ESD, genieştii şi dresorii de câini, douăzeci de oameni cu totul – începură să înainteze. Trecură de peretele din spatele criptei şi o luară la stânga, urmând şirul de coloane care îi călăuzea spre coloana principală care flanca scara sacristiei şi unde, sperau ei, se afla ultima bombă.

Din poziţia de înaintare, în patru labe, trecură în poziţia de târâre pe burtă, cu puştile ţinute înaintea lor, comandantul cercetând zona cu periscopul cu infraroşii.

În timp ce înainta, Peterson se uita la ceasul de la mână – 5:47. Dacă nici mecanismul din partea asta nu trişa, dacă nu existau mine, dacă nu mai existau şi alte bombe şi dacă nimeni nu trăgea asupra lor, atunci însemna că avea multe şanse să împiedice aruncarea în aer a Catedralei Sf. Patrick.

Totuşi, pe măsură ce înainta, se gândea la diversele mecanisme declanşatoare – la toate mijloacele prin care putea fi detonată o bombă, în afara unui ceas electric. Se gândi la o grenadă ofensivă care putea acţiona un declanşator foto, la o mişcare care putea acţiona un declanşator bazat pe inerţie, la fire de care să te împiedici, la ceasuri false, la mecanisme duble sau triple, la mecanisme de percuţie cu arc, la mecanisme acţionate de la distantă – atâtea feluri scârboase de a declanşa o bombă care nu vroiai să explodeze. Totuşi, nu era nevoie de nimic atât de sofisticat ca să păzeşti o bombă cu ceas până în momentul în care trebuia să explodeze, dacă aveai lângă ea un câine de pază.

John Hickey îngenunche lângă coloana principală, implântată între fundaţie şi casa scării sacristiei,

contemplând masa de explozivi amplasaţi în jurul soclului şi al patului de piatră. Pornirea lui era să scoată ceasul şi să-l potrivească mai devreme decât fusese programat iniţial. Dar, ca să sondezi plasticul în întunericul acela, puteai risca să provoci deconectarea unui detonator sau a unei legături la baterie. Se uită la ceas – 5:47. Încă şaisprezece minute. Îi putea ţine la distanţă în timpul ăsta – suficient ca răsăritul să asigure camerelor de luat vederi lumina optimă. Rânji.

Hickey se trase şi mai mult în micul spaţiu şi scrută întunericul în direcţia punctului unde se afla, în tavan, placa de aramă. Nimeni nu încercase încă să pătrundă pe acolo şi, ascultând răpăiala de sus, bănui că Leary şi Megan mai erau în viaţă şi că vor avea grijă ca nimeni altcineva să nu mai fie. Un glonţ izbi în placa de bronz şi un zgomot profund, pătrunzător, răsună în întuneric. Alte patru gloanţe izbiră la intervale scurte şi Hickey zâmbi.

– Ah, Leary, dar ştiu că ăsta-i numărul tău, acum, băiete.

Exact atunci urechile sale surprinseră nişte scheunături.

Îşi făcu mâna pâlnie la ureche şi ascultă. Câini. Apoi oameni, respirând. Acţionă selectorul armei spre complet automat şi se aplecă în faţă, pe măsură ce zgomotul făcut de cei care se târau se apropia de el. Câinilor li se dăduse mirosul explozivilor puşi aici şi probabil şi mirosul lui. Hickey îşi ţuguie buzele şi scoase un sunet.

– Pssst!

Se lăsă o tăcere bruscă şi totală.

– Pssst! făcu Hickey din nou. Apucă o bucată de moloz şi o aruncă.

Comandantul cercetă zona din faţa lui, dar nu exista nici măcar o geană de lumină care să fie surprinsă de periscopul cu infraroşii şi amplificată.

– Sunt eu. Nu trageţi, spuse Hickey.

Câteva secunde nu-i răspunse nimeni, apoi comandantul îi strigă cu un glas care se lupta să rămână sub control:

– Ridică braţele şi apropie-te.

Hickey puse puşca la câţiva centimetri de sol şi o ţinu în poziţie orizontală.

– Nu trageţi, băieţi, vă rog nu trageţi. Dacă trageţi... ne

aruncaţi pe toţi în aer. Râse şi adăugă: Totuşi, eu pot să trag. Apăsă pe trăgaci şi goli o magazie întreagă de douăzeci de cartuşe pe pământul din faţa lui. Introduse o altă încărcătură, în timp ce ecoul slăbea şi auzi ţipete şi vaiete. Mai goli o magazie în trei rafale lungi de foc tirant. Auzi un câine urlând, sau poate un om, îşi zise. Mimă urletul, în timp ce reîncărcă şi trase din nou.

Lunetiştii ESD din ambele triforii trăgeau de-a lungul Catedralei, în balconul corului, dar ţintele de acolo – cel puţin două – se deplasau cu iuţeală prin întuneric, în timp ce trăgeau. ESD-iştii începură să cadă morţi sau răniţi, pe podelele triforiului. Unul dintre ei, aflat lângă Bellini, se ridică şi se aplecă peste balustradă, lansând o rafală lungă de automat, în direcţia balconului. Trasoarele roşii zburau în arc în balconul corului, dispărând apoi, împlântându-se în tâmplărie. Fu lovită claviatura orgii şi scântei electrice sfârâiră în întuneric. Omul trase din nou şi o altă rafală de trasoare lovi tuburile înalte de alamă, producând un zgomot ca de clopote trase. Trasoarele ricoşară înapoi, învârtindu-se şi dansând ca nişte morişti arzând, în spaţiul întunecat.

Bellini ţipă la om şi-l trase de vesta antiglonţ:

– Prea lung! Jos!

Brusc, omul dădu drumul la puşcă şi-şi duse mâinile la faţă, apoi se aplecă în afară şi se rostogoli dincolo de balustradă, prăbuşindu-se peste stranele de jos.

Un ESD-ist cu un lansator de grenade trase. Mica grenadă explodă cu flamă, izbindu-se de un dulap din lemn şi sutanele începură să ardă. Bellini puse mâna pe portavoce şi strigă:

– Fără grenade! Focul arse câteva secunde, apoi începu să se stingă. Bellini se ghemui şi-şi ridică portavocea. În regulă! Primul şi al treilea pluton – toţi deodată – două magazii pline, automate, la comanda mea. Apucă puşca de lângă el şi strigă în portavoce, ridicându-se: Acum!

Cei rămaşi în ambele triforii se ridicară la unison şi traseră, producând un muget asurzitor, în timp ce valuri de trasoare roşii se scurgeau în balconul întunecat al corului.

Îşi goliră magaziile, reîncărcară, traseră din nou şi se lăsară la pământ.

În balconul corului se lăsă tăcerea şi Bellini se ridică atent, cu portavocea în mână, ţinându-se în spatele unei coloane. Strigă în direcţia balconului:

– Aprindeţi luminile şi ridicaţi mâinile pe cap, dacă nu, tragem din nou. Se uită în jos la Burke care stătea lângă el, cu picioarele încrucişate. Vom negocia! Îşi ridică din nou portavocea.

Leary îngenunche în faţa balconului, în colţul nordic şi urmări prin lunetă cum se înălţa portavocea în spatele coloanei, pe diagonala catedralei. Se întinse culcat pe marginea de sus a balustradei şi se aplecă în afară, periculos, ca un jucător de biliard care încearcă o lovitură dificilă, fixând reticulul în cruce al lunetei pe o mică porţiune vizibilă, de pe fruntea lui Bellini. Trase şi se rostogoli înapoi, pe duşumeaua balconului.

Portavocea scoase un vaiet amplificat care răsună bizar, în timp ce fruntea lui Bellini explodă, împroşcând cu oase şi sânge. Acesta se prăbuşi pe loc, aterizând pe picioarele încrucişate ale lui Burke. Burke rămase uitându-se la trupul greu, întins peste el. Tâmpla înnegrită a lui Bellini arunca o mică arteziană roşie... ca un boboc roşu de trandafir, se gândi Burke, abstract... Împinse trupul în lături şi se sprijini de parapet, trăgând din ţigară.

Se făcuse aproape linişte în catedrală, observă el, şi nici un fel de zgomot din partea supravieţuitorilor primului pluton, din preajma lui. Îşi făcuseră apariţia medicii care-i tratau pe răniţi acolo unde se aflau aceştia: îi transportau apoi în pod, pentru a-i coborî prin puţul liftului. Burke se uită la ceas. 5:48.

Părintele Murphy ascultă zgomotul paşilor care se apropiau de jos. Primul său gând fu că vine poliţia; apoi îşi aminti cuvintele lui Flynn şi se gândi că ar putea fi Leary sau Megan, care vin după el. Apucă pistolul şi-l ţinu în mâna tremurândă.

– Cine este? Cine-i acolo?

Şeful unei echipe a celui de-al doilea pluton de asalt, aflată două etaje mai jos, îşi mută trăgătorii din dreptul puţului deschis. Ridică arma şi-şi înăbuşi vocea, cu mâna.

– Sunt eu... Coboară... Arde podul.

Părintele Murphy îşi duse mâna la faţă şi şopti:

– Podul... ah... Dumnezeule... Nulty! Tu eşti? strigă el, în jos.

– Da.

Murphy ezită.

– Leary... Leary este cu tine? Unde e Megan?

Şeful echipei se uită în jur la oamenii lui, care păreau încordaţi şi nerăbdători. Strigă în sus, spre casa scării:

– Sunt aici. Coboară!

Preotul încercă să-şi adune gândurile, dar mintea îi era atât de întunecată din cauza oboselii, încât nu reuşi decât să privească pur şi simplu în jos, prin gaura întunecată.

Şeful echipei strigă spre el:

– Dacă nu cobori, urcăm noi sus, la tine!

Părintele Murphy se trase înapoi din dreptul deschiderii, atâta cât îi permise mâna prinsă în cătuşe.

– Sunt înarmat!

Şeful echipei îi făcu semn unuia dintre oameni să arunce o bombă cu gaz prin deschidere. Proiectilul o luă în sus prin etajul care-i despărţea şi explodă pe scară, lângă capul părintelui Murphy. O bucată de metal îl lovi în faţă şi plămânii i se umplură cu gaze. Se clătină spre spate, apoi se poticni în faţă căzând prin deschidere. Părintele Murphy rămase agăţat în cătuşe, bălăngănindu-se şi lovindu-se de scara de pisică, cu stomacul şi toracele zvâcnindu-i în timp ce din gât îi ieşeau sunete gâtuite.

Un ESD-ist cu o puşcă mitralieră văzu trupul căzând din întunericul de deasupra şi trase de la nivelul şoldului. Trupul se zmuci şi se întinse apoi nemişcat, pe scară. Echipa ESD îşi reluă atentă drumul spre etajul superior.

Luminile oraşului se filtrau prin geamurile sparte şi împrăştiau în clopotniţă o lumină slabă, ca o umbră. Un vânt rece împrăştie mirosul gazului. Un ESD-ist se apropie de scară şi strigă:

– Hei! E un popă!

Şeful echipei îşi aminti vag o convorbire telefonică privitoare la ostaticul lipsă, preotul. Îşi drese glasul:

– Unii dintre ei se deghizaseră în preoţi... corect?

Omul cu puşca mitralieră adăugă:

– A spus că are pistol... L-am auzit căzând... A căzut ceva aici, pe jos... Se uită în jur şi găsi pistolul. Uite-l... şi i-a strigat pe nume...

Omul cu lansatorul de grenade spuse:

– Dar e prins în *cătuşe!*

Şeful echipei se apucă cu mâinile de cap.

– Am crăcănat-o... Am crăcănat-o rău de tot. Se sprijini cu mâna de balustrada scării ca să-şi revină. Sângele se prelingea pe balustradă şi se strângea într-o mică băltoacă, în jurul degetelor sale.

– Ah... ah, nu... nu, nu, *nu...*

Cealaltă jumătate a celui de-al doilea pluton aflat în pod coborî cu atenţie prin clopotniţa întunecată, apoi se năpusti în triforiul prelung, unde se aflase înainte Abby Boland. Se lăsă la pământ, înaintând târându-se de-a lungul întunecatei galerii, trecând peste duşumeaua udă de sânge din dreptul lăncii steagului şi dând colţul, în direcţia de unde se putea privi în transeptul nordic. Doi oameni cercetară podul triforiului, în timp ce şeful echipei raporta prin telefon:

– Căpitane, triforiul nordic, liber. Tot ce vezi mişcându-se aici, noi suntem.

O voce se făcu auzită pe fir:

– Aici e Burke. Bellini e mort. Ascultă... trimite câţiva oameni jos, la etajul balconului corului... Ceilalţi rămâneţi pe poziţie şi trageţi jos, în balconul ăla. Sunt vreo doi lunetişti acolo – şi cel puţin unul dintre ei este extrem de precis.

Şeful de echipă confirmă şi închise. Se uită înapoi, la cei patru oameni rămaşi.

– Căpitanul a mierlit-o. În regulă, voi doi rămâneţi aici şi trageţi în jos, în balcon. Voi doi veniţi cu mine. Intră din nou

în turn şi alergă în jos pe scara în spirală, spre etajul balconului.

Unul din cei doi rămaşi în triforiu se aplecă peste balustradă, sprijinindu-şi puşca pe suportul steagului, ieşit în afară şi băgă de seamă că acesta era ciobit şi acoperit cu sânge. Se uită în jos şi în lumina unei făclii văzu trupul unei femei tinere, întins peste o stranã distrusă.

– Isuse...

Privi în balconul întunecat şi trase o rafală scurtă, la întâmplare. Ia să le facem noi vânt nemernicilor ăstora!

Un singur glonte fluieră din direcţia balconului, străpunse lancea de lemn a steagului şi se lovi de vesta anţi-glonţ. Omul se ridică şi puşca îi zbură prin aer. Vreme de câteva secunde zăcu la podea, răscrăcărat, apoi se răsuci în mâini şi în genunchi, încercând să-şi recapete suflul.

– Doamne, Dumnezeule... Isuse Cristoase...

Celălalt, care nu se mişcase din poziţia îngenuncheată, spuse:

– A fost o lovitură norocoasă, Tony. Pariez că a doua oară n-ar mai nimeri.

Omul rănit îşi băgă mâna sub vesta anţi-glonţ şi simţi o umflătură de mărimea unui ou, acolo unde se întâlneau oasele coşului pieptului.

– Oho!... oho-ul dracului... Se uită la celălalt. E rândul tău.

Omul îşi scoase de pe cap ciorapul negru şi-l ridică peste balustradă, în vârful puştii. Un sunet ca o tuse slabă se auzi din direcţia balconului, urmat de un şuierat şi de un pocnet, apoi de un altul, dar căciula nu e mişcă. ESD-istul îşi retrase căciula.

– Pute. Se îndreptă spre un loc aflat la câţiva metri depărtare şi se uită peste balustradă. Steagul papal uriaş, alb şi galben, nu mai atârna de lancea lui, ci zăcea întins peste stranele de dedesubt, acoperind trupul femeii moarte. ESD-istul privi înapoi spre lance şi văzu legănându-se, rupte, cele două sfori ale steagului. Se lăsă repede jos şi se uită la celălalt.

– N-o să-ţi vină să crezi aşa ceva...

Cineva râse, în balconul corului.

Un ESD-ist de lângă Burke luă portavocea lui Bellini şi începu s-o înalţe deasupra balustradei, dar se răzgândi. O orientă în sus din poziţia îngenuncheat în care se afla şi strigă:

– Hei! Tu, ăla, din balcon! Spectacolul s-a terminat. Ai rămas singur. Apropie-te de balustradă, cu mâinile ridicate. N-o să păţeşti nimic. Închise portavocea şi spuse: O să fii făcut chisăliţă, nenorocitule.

Urmă o lungă tăcere, apoi o voce bărbătească strigă din balcon:

– N-o să puneţi niciodată mâna pe noi.

Urmară două împuşcături ascuţite de pistol, după care, tăcere.

ESD-istul se întoarse spre Burke.

– Şi-au zburat creierii.

– Mai mult ca sigur, îi răspunse Burke.

Omul se gândi o clipă.

– Cum aflăm? întrebă el, într-un târziu.

Burke arătă spre trupul lui Bellini.

ESD-istul ezită, apoi îi şterse faţa şi fruntea cu batista şi Burke îl ajută să-l ridice pe Bellini deasupra parapetului.

Se auzi imediat un sunet ca un bâzâit de albină, urmat de o buşitură puternică şi trupul lui Bellini fu smuls din mâinile lor şi se prăbuşi pe pardoseala triforiului, în spatele lor. O voce ciudat de stridentă strigă din balcon:

– Vii! Vreau vii!

Pentru prima oară de la începutul atacului, Burke simţi cum i se formează broboanele de sudoare pe frunte.

ESD-istul păli se.

– Dumnezeule...

Şeful celei de a doua echipe îşi conduse cei doi oameni rămaşi, în jos, prin clopotniţa întunecată, până când găsiră camera de repetiţii a corului. O cercetară cu atenţie în întuneric şi găsiră uşa care dădea în balcon. Şeful echipei ascultă tăcut la uşă apoi se dădu într-o parte, puse mâna pe bumb şi-l răsuci dar nu se auzi nici o alarmă. Cei trei se

lipiră o clipă de perete, înainte ca şeful echipei să împingă uşa şi intrară repede prin deschizătura acesteia, mergând cât puteau de chirciţi.

O puşcă răsună de cinci ori în întuneric, într-o succesiune rapidă şi cei trei fură aruncaţi înapoi în camera corului, cu feţele, braţele şi picioarele spintecate de şrapnele.

Megan Fitzgerald intră repede în încăpere şi îndreptă lanterna peste cele trei trupuri contorsionate. Unul dintre ei se uită în sus la silueta în rochie neagră, pe care o zărea prin lumina lanternei şi rămase zgâindu-se la chipul grotesc machiat, descompus de un rânjet respingător. Megan ridică pistolul şi împuşcă deliberat, în cap, fiecare din cele trei forme care se zvârcoleau, apoi închise uşa, montă la loc alarma luminoasă şi silenţioasă, şi trecu înapoi în balconul corului. Îl strigă pe Leary care se deplasa în permanenţă, trăgând din toate punctele balconului.

– Nu-i lăsa pe Malone şi Baxter să fugă. Ţine-i acolo până când explodează bomba!

Leary strigă, în timp ce trăgea:

– Da, da! Tu păzeşte însă nenorocitele alea de uşi laterale.

Un lung şir de trasoare roşii străbătu triforiul de nord-vest şi începu să muşte în stranele corului. Leary lansă o rafală de răspuns înainte ca ultimul trasor să iasă din gura puştii ESD-istului şi focul se opri brusc.

Leary se duse mult în spate, lângă tuburile uriaşe ale orgii şi privi linia neagră a orizontului, formată de balustrada balconului, de-a lungul catedralei iluminate de lumânări şi făclii. Era o strictă chestiune de probabilitate, ştia bine. Erau patru sute de metri pătraţi de balcon total neiluminaţi şi mai puţin de douăzeci de poliţişti aflaţi pe poziţii de unde puteau trage în balconul corului. Însă din cauza poziţiei lor înălţate, nu puteau trage foc razant de-a lungul spaţiului în pantă, ci numai foc cu ochire directă, cu un punct de impact limitat, ceea ce reducea aria ucigaşă a tirului lor. În plus, el şi Megan purtau veste anţi-glonţ sub tunici, arma lui avea amortizor iar flama era redusă şi amândoi se mişcau în permanenţă. Câtă vreme dedesubt

ardea fosforul, lunetele de noapte, cu infraroşii, ale ESD-iştilor, se albeau, iar el trăgea într-o zonă iluminată şi le putea distinge formele, când aceştia se apropiau de marginea triforiilor. Probabilitate. Şansă. Îndemânare. Avantaj de teren. Toate erau în favoarea lui. Ca întotdeauna. Norocul nu exista. Dumnezeu nu exista.

– Cât e ceasul? o întrebă Leary pe Megan.

Aceasta se uită la ceas şi văzu limba luminoasă a minutarului ticăind încă un minut.

– Mai sunt paisprezece minute până la ora 6:03.

Leary dădu din cap, numai pentru el. Erau clipe când se simţea nemuritor şi clipe când nemurirea nu însemna decât faptul de a rămâne în viaţă destul ca să apuce să mai tragă o dată. Paisprezece minute. Nici o problemă...

Burke auzi declicul telefonului şi ridică receptorul.

– Burke.

Auzi în receptor vocea primarului Kline:

– Locotenente, eu n-am vrut să mă interferez în circuitul tău de comandă – fireşte, am monitorizat toate transmisiile şi, cum n-am fost acolo, să văd care e situaţia, m-am gândit că ar fi fost mai bine să-l fi lăsat pe căpitanul Bellini să se ocupe de asta – dar acum, că el e...

– Apreciem asta, domnule. Burke observă că vocea lui Kline avea acea pedanterie rece care se afla la un fir de păr distanţă de panica văicăreaţă. De fapt, trebuie să iau legătura cu subsolul scund, domnule primar, aşa că...

– Da – o clipă. Mă întrebam dacă ne poţi spune care e situaţia...

– Tocmai asta am şi făcut.

– Ce? Ah, da. O clipă doar. Avem nevoie de un raport asupra situaţiei, făcut de tine, ca cel mai mare în grad, de-acolo... apropo, ai fost numit oficial.

– Mulţumesc. O să vă sun eu imediat...

– Perfect.

Auzi un declic şi-i spuse poliţistului operator:

– Nu-mi mai da legătura cu idiotul ăsta. Dădu drumul receptorului, pe podea.

Al şaselea pluton de asalt ESD cobora din elicoptere pe frânghii, în lucarnele deschise ale podului. Alergară cu toţii pe pasarelele acoperite cu spumă spre turnul sudic, unde se despărţiră, o echipă luând-o în sus, spre poziţia lui Devane, cealaltă, în jos, spre nivelele unde se aflau triforiul şi balconul corului.

Echipa care urca în turn arunca grenade deasupra, deplasându-se etaj cu etaj, până când ajunse la încăperea prevăzută cu turnuleţele din aramă, pentru aerisire, unde fusese plasat Devane. Căutară trupul trăgătorului fenian în încăperea întunecoasă, plină de fum, dar nu dădură decât de pete de sânge pe jos şi de o mască de gaz, zăcând într-un colt.

Şeful echipei atinse o pată de sânge de pe scara care urca mai departe şi spuse:

– De aici încolo, urcăm folosind gaze.

Oamenii îşi traseră pe faţă măştile de gaze şi lansară bombe cu gaze. Urcară scara, etaj cu etaj, gazul ridicându-se odată cu ei, în fleşa care se îngusta tot mai mult. Deasupra lor auziră ecourile zgomotelor făcute de un om care tuşea, apoi icnitul profund, din rărunchi, al vomei. Urmau dâra de sânge de pe scara ruginită, în timp ce înaintau atent prin nivelele întunecate, până când ajunseră într-o încăpere octogonală, îngustă, ţuguiată, cam la cincisprezece etaje deasupra străzii. Încăperea avea deschideri în formă de frunză de trifoi, fără geamuri tăiate în cele opt laturi ale construcţiei din piatră. Dâra de sânge se oprea pe scară şi duşumeaua din dreptul uneia dintre deschizături era murdară cu vomă. Şeful echipei îşi scoase masca de gaz şi-şi vârî capul şi umerii prin deschizătură, uitându-se afară.

O serie de trepte metalice ducea în sus, pe ultima porţiune de treizeci şi unu de metri a fleşei care se îngusta tot mai mult, până la crucea de aramă din vârf. Şeful de echipă văzu cam la jumătatea drumului un om căţărându-se. Omul îşi pierdu echilibrul, îşi reveni şi se trase mai sus, spre bara următoare. Şeful echipei se lăsă înapoi în mica,

îngheţata încăpere. Îşi scoase puşca şi introduse în ea o magazie de cartuşe.

– Ticăloşii ăştia au mulţi de-ai noştri pe conştiinţă – clar?

– Nu-i o mişcare prea deşteaptă, spuse unul dintre ei, să-i faci de petrecanie cu toată lumea aia din Rockefeller Center care se uită la noi.

Şeful lor se uită prin deschizătură la clădirile de dincolo de Avenue. În ciuda ordinelor şi a tuturor măsurilor luate de poliţie, sute de oameni se aflau la ferestre şi pe acoperişuri, urmărindu-l pe căţărătorul care-şi croia drumul în sus, pe fleşa de granit. Câţiva oameni strigau, făcând gesturi de încurajare cu mâinile şi cu trupurile. Şeful echipei auzi îmbărbătări şi aplauze şi i se păru că auzise oftaturi, când omul alunecase.

– Cretinii, spuse el. Întotdeauna primeşte aplauze cine *nu merită.* Puse piedica înapoi, se duse la deschizătură şi privi în sus. Strigă:

– Ei, King Kong, mişcă-ţi fundul înapoi aici!

Căţărătorul privi în jos dar îşi continuă drumul.

Şeful îşi băgă capul înapoi în încăpere:

– Dă-mi funia de rapel. Apucă sfoara de nailon şi începu să se prindă de ea, ca să se caţere. Aşa cum se întreabă poliţiştii de la omucideri: „A căzut sau a fost împins?“, aceasta era întrebarea.

Cealaltă jumătate a celui de-al şaselea pluton de asalt coborî prin turnul sudic şi, urmând o schiţă aproximativă, furnizată de Gordon Stillway, localiză uşa care dădea în lungul triforiu de sud-vest. Unul dintre ei împinse uşa înăuntru şi ceilalţi patru o luară repede pe vine de-a lungul întinsei galerii. Unul dintre ESD-işti văzu un om îmbrăcat în *kilt* zăcând chircit în colţul balustradei, cu un cimpoi ieşind de sub trupul lui.

Brusc, din triforiul aflat dincolo de transept se înălţă un periscop şi izbucni o portavoce.

– Jos! Balconul corului! Fiţi atenţi la balconul corului!

Oamenii se întoarseră la unison şi se uitară în jos, spre balconul corului, care ieşea în afară în unghi drept, cam la

nouă metri sub ei. Gura unei puşti străluci de două ori şi doi dintre ei fură doborâţi. Ceilalţi trei se aruncară la pământ.

– Ce dracu'...? Şeful echipei se uită sălbatic de jur-împrejurul întunecatei galerii, ca şi cum ar fi fost înţesată cu puşcaşi. De unde s-a tras... din balconul corului? Se uită la cei doi morţi, amândoi împuşcaţi între ochi. Nici măcar n-am văzut... Nici măcar n-am auzit...

– Nici ei, spuse unul dintre oameni.

Cei cincisprezece oameni din Regimentul 69 se întoarseră înapoi în catedrală după ce transportorul blindat încetă să mai ardă. Acum, stăteau întinşi pe jos, sub balconul corului, cu puştile îndreptate în lungul celor cinci culoare largi, în direcţia sanctuarului înălţat. Maiorul Cole se ridică într-un genunchi şi cercetă stranele cu binoclul apoi cercetă cele patru triforii. Nimic nu părea că se mişcă în catedrală şi cel mai puternic zgomot provenea de la gloanţele trase de fenianul aflat deasupra lor. Cole se uită la transportorul blindat care fumega lângă el. Mirosul de benzină şi de carne arsă îi ridică stomacul în gât.

– Domnule maior, trebuie să *facem* ceva, spuse un sergent, apropiindu-se de el.

Maiorul îşi simţi din nou stomacul în gât.

– Nu ni s-a spus să ne suprapunem peste poliţie. Ar putea apărea o neînţelegere... cine ştie ce accident...

Un curier urcă treptele, intră printre cele două porţi date la perete şi traversă atriumul spre maiorul Cole care se uita la ceasul de la mână. Curierul se lăsă jos, lângă el.

– Din partea guvernatorului, domnule.

Cole luă fără entuziasm mesajul scris de mână şi citi ultimul paragraf.

– Părintele Murphy lipseşte în continuare. Localizaţi-l şi salvaţi ceilalţi doi ostatici aflaţi sub stranele sanctuarului...

Cole îşi ridică ochii spre sergent.

Sergentul se uită la faţa palidă a lui Cole.

– Dacă aş găsi o intrare spre balconul corului şi l-aş lichida pe lunetist, v-aţi putea repezi prin culoar ca să-i luaţi de acolo pe cei doi ostatici... Zâmbi. Dar va trebui să vă

mişcaţi repede, pentru că sunteţi în competiţie cu poliţia.

Maiorul Cole îi spuse înţepat:

– În regulă. Ia cu tine în balcon zece oameni. Se întoarse spre curier. Am luat cunoştinţă de mesaj. Poliţia să ia legătura cu oamenii ei aflaţi în triforii şi să le spună să nu mai tragă în balcon... cinci minute. Curierul salută şi plecă. Cole se adresă sergentului: Ai grijă să nu păţească nimeni nimic.

Sergentul se întoarse şi porni, în fruntea celor zece oameni, înapoi spre atriumul sudic şi deschise uşa care dădea spre scara în spirală. Soldaţii urcară turnul în fugă, până când dădură de o uşă mare, din lemn, încastrată în perete. Sergentul se apropie atent de ea, ascultă, dar nu auzi nimic. Puse mâna pe bumb, îl răsuci încet, apoi crăpă puţin uşa. În faţa lui, întuneric total. La început crezu că nu se afla în balcon, dar văzu apoi, în depărtare, pâlpâirea lumânărilor dansând pe peretele lungului triforiu nordic de deasupra şi recunoscu lancea steagului goală. Deschise uşa, se lăsă pe vine cu puşca pregătită şi începu să înainteze pe unul din culoarele în cruce. Cei zece soldaţi începură să-l urmeze, la intervale.

Înaintând, sergentul îşi freca umărul de împrejmuirea stranelor din stânga lui, clipind des în întuneric, încercând să vadă ceva, să audă un zgomot oarecare, undeva în hăul balconului. Umărul îi alunecă într-o deschidere şi se întoarse ca să se pomenească faţă în faţă cu intervalul larg din centrul balconului în pantă. Întreaga întindere era scufundată în beznă totală, dar îşi putu da seama de dimensiunile ei cu ajutorul ferestrei imense, în formă de rozetă, care se contura vag în întuneric, mai mare decât o clădire cu două etaje, reflectând luminile din Rockefeller Center, de dincolo de Avenue. Sergentul făcu un pas spre intervalul în pantă şi auzi un zgomot ca un foşnet de mătase, venind dinspre stranele de deasupra lui.

La câţiva metri de el, cu o treaptă mai sus, se afla o femeie. Sergentul îşi ridică ochii spre doi licurici verzi, incandescenţi, care reflectau lumina ce venea de jos, din spatele lui, de la lumânările din catedrală. Ochii sfredelitori

îl fixară o fracţiune de secundă, înainte ca el să apuce măcar să ridice arma.

Megan strigă sălbatic şi descărcă o rafală în faţa lui. Cu un salt se cocoţă apoi pe o strană şi începu să tragă în jos, în intervalul din faţa ei. Soldaţii se bulucirăspre capătul culoarului, retrăgându-se înapoi în turn, în timp ce alicele mari le ciuruiau coifurile, vestele anţi-glonţ, mâinile şi picioarele.

Leary strigă:

– Ţine-i departe, Megan! Acoperă-mă. Trag ca niciodată până acum. Trase şi-şi mută locul. Trase din nou şi din nou se mută în altă parte.

Megan apucă puşca automată şi trase rafale rapide în direcţia uşilor turnului. Leary văzu un periscop înălţându-se deasupra parapetului triforiului sudic şi-l zburădintr-o singură lovitură.

– Sunt fierbinte! Doamne, cât de fierbinte sunt azi!

Burke auzi focurile de puşcă venind dinspre balcon, urmate de rafalele scurte, rapide, ale automatului M-16 şi apoi de fluieratul puştii cu lunetă a trăgătorului de elită, în timp ce gloanţele muşcau din balustrada de deasupra capului său.

ESD-istul de lângă el spuse:

– Se pare că soldaţii-noştri-de-duminică nu au pus mâna pe balconul corului.

Burke luă telefonul şi intră în legătură cu celelalte trei triforii.

– La comanda mea, tragem cu tot ce avem, în balcon. Chemă scara sacristiei. Spune-le lui Malone şi lui Baxter că lansăm un nou atac represiv şi dacă vor să încerce, acum e momentul s-o facă – altă ocazie n-o să mai existe.

Burke aşteptă cât mai rămăsese din cele cinci minute pe care le promisese Regimentului 69, ca să fie sigur că aceştia nu aveau de gând să mai încerce o dată să pătrundă în balcon, apoi duse telefonul la gură.

– Foc.

Douăzeci şi cinci de ESD-işti se ridicară în cele patru triforii şi începură să tragă cu puşti automate şi lansatoare

de grenade. Puştile răscoleau balconul cu lungi rafale orizontale, în timp ce lansatorii îşi alternau încărcăturile, trăgând grenadă după grenadă, cu şrapnele, cu dum-dum, cu explozivi puternici, cu gaz, cu gaz extinctor şi trasoare.

Balconul corului răsuna de vacarmul grenadelor care explodau şi fumul gros, negru se amesteca cu gazul gălbui. Amestecul de fum şi gaz se ridică deasupra stranelor făcute ţăndări, apoi se deplasă de-a lungul boltei catedralei, asemenea unui nor sinistru, irizat, în lumina făcliilor care ardeau dedesubt.

Megan şi Leary purtând măşti de gaze, îngenunchează în culoarul cel mai de jos, sub parapetul gros, proeminent, care se întindea pe toată lăţimea balconului. Leary trase în triforii, se deplasă mai într-o parte, ochi şi-şi schimbă din nou locul. Megan trimitea rafale de focuri automate spre sanctuar, înaintând, apoi retrăgându-se de-a lungul parapetului.

Burke auzea zgomotul făcut de lansatoarele de grenade subţiindu-se, timp în care se goleau, apoi câte o exclamaţie, când cineva era lovit. Se ridică în picioare şi privi peste balustradă, prin fum, desluşind mici scântei ce sclipeau în balcon. În telefon se auzeau voci înnebunite, venind din celelalte triforii, chemând medicii. Şi împuşcăturile din balcon continuau. Burke înşfăcă o M-16 din mâna unui ESD-ist.

– Ticăloşi blestemaţi! Trase o magazie întreagă de gloanţe, fără întrerupere, reîncărcă şi ochi din nou, până când arma se supraîncălzi, blocându-se. Aruncă arma cu sălbăticie şi urlă în telefon: Trageţi toate grenadele cu gaz extinctor care v-au mai rămas şi coborâţi!

Ultimele grenade extinctoare căzură în balcon, din zborul lor arcuit, şi Burke văzu că tirul începe să se reducă în intensitate. Apucă fără să raţioneze portavocea şi strigă în direcţia balconului:

– Vin la voi, mama voastră de... Simţi cum cineva îi smulge picioarele de sub el şi căzu la pământ, în timp ce un glonţ trecea exact prin locul unde se aflase el înainte.

Un ESD-ist stătea cu picioarele încrucişate şi se uita în

jos, la el.

– Fără patimă, locotenente. Nu există nimic personal între noi şi ei. Pricepi?

Un altul aprinse o ţigară şi adăugă:

– Ei trag cât pot ei de bine şi noi tragem cât putem noi de bine. Astăzi, norocul ţine cu ei – vezi? Şi nu cu noi. Te cam face să te miri, totuşi... Vreau să zic... Într-o catedrală şi tot restul...

Burke luă ţigara omului şi-şi recâştigă stăpânirea de sine:

– În regulă... În regulă... Aveţi vreo idee?

Un om care-şi pipăia rana făcută de un glonţ care trecuse razant pe lângă falca lui, îi răspunse:

– Da, să le oferim o slujbă, slujba mea.

Un altul adăugă: Cineva trebuie să *intre* în balcon, prin clopotniţă. Ăsta-i adevărul.

Burke privi cadranul ceasului de la mâna celuilalt. Luă telefonul şi chemă scările sacristiei:

– Ostaticii au reuşit să iasă?

Telefonistul răspunse:

– Indiferent cine se află în spatele acelei M-16 de acolo, de sus, nu în voi trăgea, băieţi – arunca o ploaie de gloanţe pe pardoseală, între strane şi scară – Cristoase, dar ştiu că cine-i acolo, sus, are într-adevăr ceva cu ăştia doi.

– Sunt sigur că nu-i vorba de ceva personal. Burke aruncă telefonul. Totuşi, încep să mă cam enervez.

– Ce dracu' îi mână pe irlandezii ăştia doi? întrebă un ESD-ist. Politica? Vreau să spun că eu sunt un democrat declarat, dar n-o iau razna î*n halul ăsta.* Înţelegi?

Burke stinse mucul unei ţigări şi se gândi la Bellini. Privi în jos, la sângele coagulat de pe pantaloni, sângele lui Bellini, acest creier mare şi prost care nu era conştient pe de-a-ntregul de ştiinţa pe care-o acumulase. Bellini ar fi ştiut ce trebuia să facă, iar dacă nu, ar fi ştiut cum să capete încrederea acestor semi-psihopaţi din jurul lui. Burke nu era deloc în apele lui, respingând ideea de a mai da un ordin care să conducă la moartea altui om. Şi înţelese acum – înţelese cu adevărat şi pe deplin – motivul

comportamentului ciudat al lui Bellini, de-a lungul întregii nopţi. Freca în mod inconştient petele de pe pantaloni, până când cineva spuse:

– N-o să iasă!

Burke dădu din cap, încuviinţând. Înţelese acum că el însuşi trebuia să se ducă în balcon şi să termine odată, indiferent cum.

Maureen ascultă cum se stinge încet tirul intens. Braţul poliţistului care se prăvălise din triforiul de deasupra se bălăbănea între strane, iar sângele care picura din el formase o mare băltoacă roşie. Crezu că auzise, printre focuri, un zgomot venind dinspre amvon:

– Cred că asta a fost ultima noastră şansă, Maureen, îi spuse Baxter.

Ea auzi din nou acel zgomot, un geamăt uşor, înfundat.

– S-ar putea să mai avem o şansă, zise ea. Se strecură de lângă Baxter, evitându-i strânsoarea şi se rostogoli în spatele stranelor, ieşind acolo unde acestea se terminau, în apropiere de scara în spirală a amvonului, la cel mult doi metri de partea cealaltă a unui petic de pardoseală. Traversă târându-se această porţiune şi se lipi de treptele placate cu marmură, îmbrăţişând marea coloană în jurul căreia se încolăceau treptele. Ajungând sus, observă petele roşii de sânge de pe treptele superioare. Se uită în amvon şi văzu că el se târâse singur, ridicându-se în şezut, cu spatele sprijinit de peretele de marmură. Avea ochii închişi şi-l privi câteva secunde, urmărind mişcarea neregulată, în sus şi în jos, a pieptului. Apoi se strecură în amvon.

– Brian.

Deschise ochii şi se uită la ea. Maureen se aplecă deasupra lui şi spuse:

– Vezi ce-ai făcut? Sunt morţi cu toţii, Brian. Toţi prietenii tăi credincioşi sunt morţi – nu au mai rămas decât Leary, Megan şi Hickey – cei nemernici.

El îi luă mâna şi i-o apăsă abia perceptibil.

– În regulă... ai avut întru totul dreptate... şi Baxter?

Ea înclină din cap, apoi îi trase cămaşa şi văzu rana

făcută de glonţul care pătrunsese prin partea de sus a umărului. Îşi plimbă mâinile pe trupul lui şi găsi rana făcută la ieşirea glonţului, prin şoldul opus, mare şi crestată, plină cu aşchii de oase şi măduvă.

– Oh, Doamne... Respiră adânc de câteva ori, încercând să-şi recapete controlul asupra glasului. A *meritat*?

Ochii lui păreau limpezi şi vigilenţi.

– Încetează cu morala, Maureen!

Îi atinse obrazul.

– Părintele Murphy... De ce ai făcut asta...?

Brian închise ochii şi scutură din cap.

– Noi nu scăpăm niciodată de spaimele copilăriei... preoţii mi-o datorează... Inspiră scurt: Preoţii... catedralele... ataci ceea ce-ţi provoacă teamă... e primitiv... auto-protecţie.

Ea se uită la ceas, apoi îl apucă de umeri şi-l scutură cu blândeţe.

– Îi poţi striga pe Leary şi Megan? Îi poţi face să se oprească? Privi în sus, la microfonul din amvon. Să te ajut să te ridici în picioare.

El nu-i răspunse.

Maureen îl scutură din nou.

– Brian – s-a terminat – gata – pune capăt acestui măcel...

El dădu din cap.

– Nu-i pot opri... Ştii asta...

– Bombele, atunci. Brian, câte bombe sunt? Unde sunt? La ce oră...?

– Nu ştiu... şi chiar dacă aş şti... nu ştiu... la 6:03... mai devreme... mai târziu... două bombe... opt... o sută... Întreabă-l pe Hickey.

Maureen îl scutură mai tare.

– Eşti nebun de legat. O să mori, adăugă ea, puţin mai blând.

– Lasă-mă să mă duc în linişte, nu poţi asta? Se aplecă brusc înainte şi-i apucă mâinile strângându-i-le surprinzător de tare şi un spasm îi scutură trupul. Simţi cum i se ridică sângele din plămâni şi cum îi ţâşneşte printre buzele

întredeschise. Ah... Doamne... Doamne, ce încet...

Maureen se uită la un pistol căzut pe podea şi-l ridică.

El o urmări cum apucă pistolul cu amândouă mâinile. Scutură din cap.

– Nu... Ai destule păreri de rău... Nu te mai încărca şi cu asta... Nu pentru mine.

Ea armă pistolul.

– Nu pentru tine – pentru *mine.*

El întinse mâna şi i-o dădu pe a ei într-o parte.

– *Vreau* să fie încet...

Ea descărcă pistolul şi-l azvârli în jos, pe scări.

– În regulă... cum vrei. Se uită în jur, pe podeaua amvonului, şi scoase dintr-o grămadă de cutii cu muniţii, o trusă de prim-ajutor: desfăcu două pansamente, de compresie.

Flynn îi spuse:

– Pleacă... N-o mai lungi. Nu mă ajuţi cu nimic...

– Vrei să dureze. Pansă cele două răni, apoi scoase din trusă o seringă cu morfină.

Brian îi dădu mâna de o parte, fără vlagă.

– Pentru Dumnezeu, Maureen, lasă-mă să mor aşa cum vreau eu... Vreau să rămân lucid... să gândesc...

Maureen lovi uşor seringa cu arc de braţul lui şi morfina pătrunse în muşchi.

– Lucid, repetă ea spusele lui, lucid, fireşte.

Brian se lăsă pe spate, pe peretele amvonului.

– Frig... frig... asta e rău...

– Da... lasă morfina să-şi facă efectul. Închide ochii!

– Maureen... la câţi oameni n-am făcut eu asta...? Dumnezeule... c*e-am făcut* eu în toţi aceşti ani...?

Maureen îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Ah, Brian... Întotdeauna prea târziu... Întotdeauna prea târziu...

Rory Devane simţi adunându-i-se sângele în gâtul sfârtecat şi încercă să scuipe, dar sângele îi ţâşni din nou prin rana deschisă, antrenând cu el bucăţi de vomă. În timp ce urca, îşi îndepărta, clipind, lacrimile din ochi. Mâinile lui

îşi pierduseră orice senzaţie şi trebuia să se uite la ele ca să vadă dacă acestea se apucaseră de drugii reci de fier.

Cu cât urca mai sus, cu atât capul îi pulsa mai tare, acolo unde fusese lovit de glonţul ricoşat, şi pulsaţia i se răspândea prin toată ţeasta, provocându-i o durere care n-ar fi crezut că e posibilă. De câteva ori a vrut să renunţe, dar imaginea crucii din vârf îl făcea să urce mai departe.

Ajunse la capătul fleşei de piatră şi se uită în sus, la rozeta ornamentală din aramă, proeminentă, din care pornea crucea. Crampoanele metalice, ca nişte trepte, fuseseră implantate în rozeta bombată. Le urcă încet, apoi îşi aruncă braţele în jurul bazei crucii, îşi lăsă capul pe metalul rece şi plânse. După o vreme îşi îndreptă capul şi-şi continuă căţărarea. Îşi potrivi braţele amorţite peste cruce şi se ridică în picioare, la douăzeci şi cinci de etaje deasupra oraşului.

Încet-încet, Devane îşi îndreptă privirea înainte. Dincolo de Avenue, Rockefeller Center se înălţa deasupra lui, cu jumătate din ferestre aprinse şi deschise, oamenii făcându-i semn cu mâna. Se întoarse spre stânga şi văzu Empire State Building înălţându-se copleşitor peste Avenue. Îşi răsuci trupul şi se uită în spatele lui. Văzu, între două clădiri înalte, Long Island, întinzându-se departe, spre orizont. Acolo unde pământul întâlnea cerul întunecat, acoperit de stele, locul era iluminat de o vâlvătaie blândă, aurie.

– Răsăritul.

Burke îngenunche pe podeaua triforiului, acoperită de sânge. Răniţii fuseseră coborâţi prin tunelul liftului iar morţii, inclusiv Bellini, fuseseră întinşi afară, în pod. Din primul pluton de asalt mai rămăseseră patru ESD-işti care stăteau lipiţi de parapet. Lunetistul din balconul corului împrăştia gloanţe pe deasupra balustradelor, dar din câte putea auzi Burke, prea puţini ESD-işti din celelalte triforii îşi înălţau capetele ca să întoarcă tirul. Burke luă telefonul şi chemă triforiul de vizavi.

– Situaţia.

– Comandantul a mierlit-o. Răniţii au fost evacuaţi prin

cămin şi vin înlocuitori – dar, ascultă, ce se mai aude din Rockefeller Center? E târziu.

Burke avu o viziune pregnantă a comisarului Rourke borând la closet, a lui Murray Kline spunându-i fiecăruia să nu-şi piardă cumpătul şi a lui Martin, arătând foarte stăpân pe el şi anunţând că aşa fusese plănuit să se termine cu catedrala şi cu toată lumea dinăuntrul ei. Burke se uită la ceas. Retragerea prin coş se făcea încet. Spuse, în telefon:

– Retragerea.

– Am auzit.

Burke chemă centrala.

– Aţi pătruns în clopotniţă sau în pod?

– Podul e sub control, îi răspunse operatorul. Părţile superioare ale ambelor turnuri sunt în mâinile noastre, cu excepţia nu ştiu cărui clovn care escaladează turnul dinspre sud. Dar jos, la nivelul balconului, treaba este împuţită rău. E acolo o târfă ca de pe altă lume, îmbrăcată ca o vrăjitoare sau mai ştiu eu ce şi care trage în uşile dinspre turn. Câţiva băieţi de la ESD au rămas în camera corului. Băieţii de la armată au fost spulberaţi în clipa în care pătrundeau în balcon, dinspre celălalt turn. E încurcată rău. Vreţi să vorbiţi cu ei? Să le spun să mai încerce o dată?

– Nu. Spune-le să rămână pe poziţii. Dă-mi legătura cu subsolul.

Operatorul răspunse cu o voce ezitantă:

– Nu putem intra în legătură cu ei. Până acum cinci minute, raportul lor era pozitiv – după care i-am pierdut. Omul făcu o pauză, apoi adăugă: Verifică ora.

– Ştiu al dracului de bine cât e ceasul. Toată lumea ştie al dracului de bine cât e ceasul. Încearcă în continuare să intri în legătură cu subterana. Dă-mi legătura cu plutonul cinci.

Îi răspunse un ESD-ist de pe scările sacristiei şi Burke spuse:

– Situaţia.

Omul raportă:

– Sacristia din spatele meu este plină cu noi plutoane de asalt, dar numai doi pot trage, dintr-o dată, din spatele

altarului. Categoric, nu putem ajunge la placa aia de bronz. Nu putem ajunge la ostatici şi nici ei nu pot ajunge la noi. Isuse, dar *ştiu că trag* nenorociţii ăia doi, de sus. Trase adânc aer în piept. Ce dracu' se petrece?

– Ce se petrece, îi răspunse Burke, este că probabil peste zece minute această parte a catedralei se va prăbuşi, aşa că trimite-i pe toţi înapoi în cancelarie, cu excepţia a doi sau trei oameni care să rămână în legătură cu ostaticii.

– În regulă.

Se auzi pe fir, vocea lui Langley:

– Burke – ieşi dracului de-acolo! Acum!

Burke îi răspunse:

– Spune-le ESD-iştilor şi geniştilor să mai trimită oameni în subterane – Hickey trebuie să le fi venit de hac celorlalţi. A mai rămas cel puţin o bombă şi probabil că el o păzeşte aşa cum păzeşte câinele un os cu carne. Ocupă-te de asta.

– Bomba poate exploda în *orice* moment, zise Langley. Nu mai putem trimite alţi...

Interveni primarul Kline şi vocea sa avea tonul omului care vorbeşte ştiind că este imprimat.

– Locotenente, *la sugestia dumitale* voi mai trimite acolo încă o echipă de ESD-işti şi de genişti, dar trebuie să înţelegi că şansele lor...

Burke smulse firul telefonului şi se întoarse spre omul de lângă el.

– Toată lumea să coboare prin puţul liftului şi nimeni să nu se oprească până nu a ajuns jos, în reşedinţa Cardinalului.

– Dumneavoastră veniţi? întrebă omul, punându-şi puşca înapoi pe umăr.

Burke se întoarse şi dădu colţul spre triforiul care privea spre transeptul sudic. Se ridică în picioare şi se uită peste balustradă. Vederea în balconul corului era blocată de unghiul făcut de construcţia în formă de cruce şi ESD-iştii trăseseră pe o traiectorie care dădea din transept în lungul triforiu. Burke se strecură în hamul unei frânghii şi începu să se tragă, palmă de palmă, dintr-o parte într-alta a braţului transeptului, lat de peste treizeci de metri.

Un ESD-ist din partea cealaltă se întinse şi-l trase peste balustradă. Cei doi o luară repede spre colţul unde zăcea Sullivan răstignit peste cimpoaiele sale, cu kiltul şi picioarele goale împroşcate cu sânge. Cei doi se chirciră la pământ înainte de a da colţul şi Burke înaintă de-a lungul triforiului, trecând pe lângă şase lunetişti ESD îngenuncheaţi şi alţi doi, morţi. Luă un periscop şi privi peste balustradă.

Balconul corului se afla cam la trei etaje mai jos şi Burke putea vedea de aici cât de uriaş şi de întunecos era acesta în comparaţie cu poziţiile ocupate de poliţişti, mult mai bine conturate în lumina săltăreaţă a lumânărilor, care străbătea prin deschiderile ca nişte ferestre. Totuşi, se gândi el, părea incredibil faptul că cineva din balcon supravieţuise paselor de focuri.

Coborî periscopul şi se deplasă mai departe, spre dreapta, apoi se ridică şi mai sus şi orientă vederea spre întinderea de dedesubt. De sub balcon ieşea partea din faţă, zdrobită, a vehiculului blindat şi văzu ceva dintr-un trup întins pe ea – Logan. Două braţe înnegrite ieşeau afară din ceea ce fusese habitaclul şoferului. Maiorul Cole stătea îngenuncheat, împreună cu alţi câţiva oameni, de o parte a transportorului, părând abătuţi, dar, se gândi el, uşuraţi în acelaşi timp că exerciţiile Gărzii Naţionale din acea zi se apropiau de sfârşit.

Un glonţ şuieră din direcţia balconului şi periscopul îl lovi pe Burke în ochi, zburându-i apoi din mâini. Burke se răsturnă şi căzu jos.

ESD-istul de lângă el spuse:

– L-ai ţinut sus prea multă vreme, locotenente. Şi ăsta era ultimul nostru periscop.

Burke se frecă la ochi şi constată că mâna îi era plină de sânge apos. Se ridică într-un genunchi şi se uită la omul pe care-l vedea ca prin ceaţă.

– Ceva veşti din turn?

Până să apuce omul să răspundă, o rafală scurtă, sacadată se năpusti asupra lor, din direcţia balconului, urmată de o alta şi omul spuse:

– Astea sunt veştile din turn – scorpia nu vrea pe nimeni în apropierea uşilor. Se uită la ceas şi urmă: Ce porcăria dracului. Aproape că reuşisem. N-am dreptate?

Burke se uită la ESD-istul din faţa lui, un sergent.

– Ai vreo idee?

– Totul se reduce la anihilarea balconului, astfel încât Malone şi Baxter să poată ajunge la scară, iar ESD-iştii de-acolo să poată lansa grenade de şoc prin placă şi să facă piure din creierii lui Hickey. Şi-atunci băieţii pot veni de hac bombelor. Corect?

Burke confirmă, dând din cap. Aceasta părea să fie soluţia inevitabilă a problemei. Balconul corului domina întreaga catedrală, aşa cum se şi intenţionase, dar pentru un cu totul alt scop. Iar Flynn plasase acolo, sus, doi oameni de-a dreptul fermecaţi.

Sergentul ESD îşi frecă bărbia.

– Mă rog, putem aduce alte reflectoare în triforii, putem mitralia din elicoptere, prin rozetă, putem pătrunde prin tavanul fals din podul de deasupra balconului. Există nenumărate posibilităţi... dar n-avem la îndemână toată artileria asta... şi ia timp...

Burke încuviinţă din nou.

– Da...

– Dar cea mai bună soluţie este, urmă sergentul, ca cineva să se strecoare în balcon, printr-unul din turnuri. Odată aflat dincolo de uşă, ai ca şi ei spaţiu de manevră şi eşti la fel de invizibil.

Burke încuviinţă. Celălalt răspuns era să ajungi la explozivi prin subsolul scund şi abia după aceea să te ocupi de lunetist şi de ostatici. Atunci ora 6:03 n-ar mai fi contat. Burke înşfăcă telefonul şi vorbi cu centrala:

– Care e situaţia în subterane?

Operatorul îi răspunse:

– O nouă echipă ESD se află acolo – a dat de câţiva supravieţuitori răniţi, care se târau înapoi. Câinii şi dresorii, morţi. Artificierii au murit cu toţii, cu excepţia lui Peterson, care este rănită dar mai funcţionează încă. E un nebun acolo, cu o armă automată. Supravieţuitorii spun că nu

există nici o altă soluţie de a ajunge la restul bombelor decât prin placa de bronz. Operatorul şovăi puţin, apoi adăugă: Ascultaţi... Peterson zice că tipul ar avea posibilitatea să declanşeze bombele oricând vrea el... aşa încât eu îmi închei misiunea, pentru că sunt cam aproape de locul unde se presupune că s-ar afla bombele. Întrerup orice comunicare până găsesc un loc pentru centrala asta undeva în altă parte. Îmi pare rău, locotenente. Caută în ambele turnuri şi în pod, mai adăugă el, poate dai de instalaţia de bruiaj şi, dacă dai de ea, o să aveţi comunicaţie prin radio, în regulă? Îmi pare rău.

Telefonul muri. Burke porni un aparat de radio care zăcea lângă picioarele sale şi o rafală de paraziţi umplu aerul. Îl închise la loc.

Operatorul ESD de lângă el spuse:

– Asta e. Nimeni nu mai vorbeşte acum cu nimeni. Nu putem coordona un atac asupra balconului, dacă am dori aşa ceva – nu putem coordona retragerea...

Burke încuviinţă.

– Se pare că pătrunderea aici a fost partea cea mai uşoară. Se uită prin galeria întunecată. Da, e un loc măricel. Eu aş zice că e destul de solid. S-ar părea că arhitectul s-a gândit că partea aceasta va rezista în cazul în care coloana principală de-acolo s-ar prăbuşi...

Unul dintre oameni întrebă:

– Poate garanta cineva asta? Este cineva sigur că nu există bombe sub coloanele astea? Bătu într-una din coloane.

Burke răspunse:

– În mod logic, nu s-ar fi obosit să provoace incendii în pod, dacă tot locul ar fi fost împânzit cu bombe. Corect? Se uită la oamenii înghesuiţi în jurul lui, dar nici unul nu părea mai liniştit în urma deducţiilor sale.

Sergentul zise:

– Mă îndoiesc că ar putea exista vreo logică în felul cum operează ticăloşii ăştia.

Burke se uită la ceas. 5: 54. Spuse:

– Eu rămân... voi plecaţi.

Intră în turnul sudic şi începu să coboare spre etajul unde se afla balconul corului.

Maureen se uită la ceas, apoi îi spuse lui Flynn:

– Eu cobor înapoi.

– Da... nu... nu pleca... Acum, glasul îi era mult mai slab.

Îi şterse fruntea cu mâna.

– Îmi pare rău... nu pot rămâne aici.

El încuviinţă, dând din cap.

– Te doare tare, Brian?

El scutură din cap, dar făcând asta, trupul îi deveni rigid.

Maureen luă o altă doză cu morfină şi-i îndepărtă capacul. Ştia că din cauza sângelui pe care-l pierduse, doza l-ar fi putut ucide, dar cel puţin n-ar mai fi suferit atât. Se aplecă peste el şi-şi petrecu braţul în jurul gâtului, sărutându-l pe buze, în timp ce se apropia cu seringa de pieptul lui, aproape de inimă.

Buzele lui Flynn se apropiară de ale ei şi ea-şi întoarse capul, ca să-l poată auzi.

– Nu... nu... ia-o de pe mine...

Ea îşi retrase seringa şi-l privi. Brian nu deschisese ochii nici măcar o dată, în ultimele câteva minute, şi nu putea înţelege de unde ştiuse el... doar dacă, pur şi simplu, o cunoştea într-adevăr atât de bine. Îi apucă strâns mâna şi simţi inelul mare apăsând-o în palmă. Spuse:

– Brian... pot să-l iau eu...? Dacă reuşesc să scap de-aici... aş vrea să-l înapoiez... să-l duc înapoi, acasă...

El îşi retrase mâna şi-şi strânse degetele.

– Nu.

– Păstrează-l, atunci, ca să pună poliţia mâna pe el.

– Nu... Trebuie să vină cineva după el.

Ea dădu din cap şi-l sărută din nou. Fără un cuvânt, se strecură înapoi, spre scara în spirală.

Flynn strigă în urma ei:

– Maureen... ascultă... Leary... i-am spus... să nu tragă în tine... El urmează ordinele primite... Tu îţi dai seama... când trage Megan în uşa turnului... atunci poţi să fugi...

Ea rămase liniştită, pe scări, apoi întrebă:

– Baxter...?

– Baxter e ca şi mort. Tu poţi pleca... pleacă...

Ea scutură din cap.

– Brian... n-ar fi trebuit să-mi spui asta...

Brian deschise ochii şi o privi, apoi încuviinţă din cap.

– Nu, n-ar fi trebuit... prostul de mine... Fac întotdeauna ceea ce nu trebuie... Încercă să se ridice şi faţa i se albi de durere. Te rog... fugi... trăieşte... Pieptul începu să i se ridice şi să i se coboare încetişor.

Maureen îl urmări, apoi se lăsă încet pe scări în jos şi se rostogoli repede peste mica suprafaţă de pardoseală expusă, apoi se târî între strane, ajungând lângă Baxter.

Baxter spuse:

– Am vrut să vin după tine... dar m-am gândit că poate...

Ea îi luă mâna şi i-o strânse.

– A murit?

– Nu.

Stăteau culcaţi, în tăcere, umăr la umăr.

La 5:55, Baxter întrebă:

– Crezi că s-ar putea – sau ar vrea – să le spună lui Leary şi Megan să înceteze?

– Nu l-am întrebat, îi răspunse Maureen.

Baxter încuviinţă din cap.

– Înţeleg... Ei bine, eşti dispusă să fugi?

– Nu sunt sigură că asta e ceea ce-aş vrea eu să fac.

– Atunci de ce te-ai mai întors aici?

Ea nu-i răspunse.

El trase scurt aer în piept şi urmă:

– Eu plec...

Ea îl apucă strâns de braţ şi se uită, pe sub strană, la suprafaţa întinsă de marmură albă, brăzdată de sânge, care părea să radieze o incandescenţă a ei, proprie, în lumina lumânărilor. Auzi salvele sacadate ale tirului lui Megan lovind uşile turnului dar nu mai auzi gloanţele lui Leary lovind în interiorul catedralei.

– Leary ne aşteaptă.

– Atunci să nu-l facem să aştepte. Începu să se îndrepte spre capătul stranei.

– Nu! Maureen îl înşfăcă de braţ.

Se auzi vocea unui poliţist dinspre scara sacristiei, din spatele altarului.

– Ascultaţi, din cauza voastră stau aici doi oameni. Nu-mi place s-o spun aşa, dar ar fi mai bine să ne cărăm – ştiţi? – deci, veniţi sau nu? Crezuse că vorbise atât cât să fie auzit de cei doi, dar acustica purta sunetul în întreaga catedrală.

Două gloanţe fluierară din direcţia balconului şi se sparseră de marmură, la jumătatea drumului dintre altar şi strane. Maureen veni lângă Baxter şi se întoarse cu faţa spre el.

– Rămâi cu mine.

El îşi trecu braţul peste umerii ei şi strigă în direcţia scării:

– Căraţi-vă – n-are rost să aşteptaţi după noi.

Nu se auzi nici un răspuns şi Maureen şi Baxter se strânseră mai aproape unul de altul, aşteptând să se scurgă ultimele minute.

Wendy Peterson stătea în genunchi, în spatele peretelui din fundul criptei, în timp ce un medic făcea un bandaj în jurul antebraţului ei drept. Îşi îndoi degetele şi observă că acestea îi înţepeniseră.

– Fir-ar...

– Mai bine te-ai întoarce, îi spuse medicul. Un alt medic îi lega strâns un pansament de compresie în jurul călcâiului drept.

Se uită în jur, în spaţiul luminat de o lumină roşie. Cei mai mulţi din grupul iniţial fuseseră părăsiţi după rănile mortale primite în cap, ca urmare a tirului tras la rasul solului; ceilalţi fuseseră evacuaţi, cu răni în membre sau fese, cu clavicule sfărâmate, în locurile unde vestele de protecţie opriseră înaintarea gloanţelor. În lumina roşie, feţele palide păreau rozalii, sângele negru iar rănile mult mai urâte. Se întoarse şi se concentră asupra mişcării degetelor.

– Fir-ar să fie!

Comandantul noului pluton ESD îşi adună oamenii în

colţul criptei şi se uită la ceas.

– Opt minute. Îngenunchie lângă Peterson. Ascultă, habar n-am ce dracu' aş putea face eu acolo, jos, în afară de a aduna cadavrele pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, nu există nici o şansă să-l scoatem pe tipul ăla de acolo, locotenente.

Ea se îndepărtă de medici şi se îndreptă şchiopătând spre marginea galeriei.

– Eşti sigur?

El încuviinţă, dând din cap.

– Eu nu pot trage – corect? El are o mască de gaze iar grenadele defensive sunt excluse. Dar chiar dacă l-am doborî, nu prea mai rămâne vreme să dezamorsăm nici măcar o bombă şi nu ştim câte sunt. Afurisiţii ăia de câini sunt morţi şi alţii nu mai există...

– Bine... bine... Fir-ar... Suntem atât de aproape.

– Nu, spuse comandantul. Nu suntem câtuşi de puţin aproape.

Câţiva din oamenii din jurul lui tuşiră nervos şi semnificativ. Comandantul îi spuse lui Peterson:

– Ei ziceau că dumneata trebuie să hotărăşti... dumneata şi Burke. Puse mâna pe telefonul de campanie de lângă el, dar acesta continua să tacă. Dumneata trebuie să hotărăşti.

O voce strigă din întuneric, vocea unui om bătrân, uşor ironică:

– Băga-v-aş! Băga-v-aş undeva pe toţi!

Un poliţist tânăr, nervos, îi răspunse:

– Băga-te-aş!

Comandantul îşi scoase capul pe după colţul criptei şi strigă:

– Dacă ieşi de-acolo cu mâinile sus...

– Ah, prostii! Hickey râse, apoi trase o rafală de gloanţe în lumina roşie care se vedea în colţul criptei. Rafala provocă un zgomot asurzitor în spaţiul închis şi răsună departe, în spaţiul întins al subteranei scunde. Hickey strigă: E pe-acolo vreun tip de la echipa de genişti?

– Sunt chiar aici, tataie.

– *Tataie?* Cui îi spui tu tataie? În sfârşit, nu mai contează

– ascultă, bombele astea au mai multe contacte sensibile care să le facă să explodeze decât... decât Linda Lovelace. Râse, apoi spuse: Teribilă metaforă. Oricum, fetiţo, un exemplu pentru un profesionist ca tine – vreau să spun să demoleze, nu să explodeze – unde rămăsesem? Ah, da, am nenumărate declanşatoare – fotosensibile, audio – tot felul de declanşatoare.

– Cred că mănânci numai rahat.

Hickey râse.

– Bine, atunci trimite pe cineva să arunce în mine cu o grenadă defensivă. Dacă chestia asta n-o să declanşeze bombele, atunci puteţi trimite aici un genist, să le dezamorseze. *Tu* n-o să poţi face asta cu creierii tăi tefleciţi, iar eu n-o să-l pot împiedica, cu creierii *mei* tefleciţi. Dă-i drumul, fetito. Hai să vedem din ce eşti făcută.

Wendy Peterson se întoarse spre comandantul plutonului:

– Dă-mi o grenadă de şoc şi eliberaţi terenul.

– Pe dracu’. Oricum, ştii bine că nu cărăm cu noi chestii dintr-astea, în asemenea spaţii.

Ea scoase din teacă stiletul lung folosit la tăierea plasticului şi se îndreptă spre colţul criptei.

Comandantul se întinse şi o trase înapoi.

– Unde dracu’ te duci? Ascultă, m-am gândit şi eu la asta – sunt peste optsprezece metri până la locul unde se află tipul. *Nimeni* nu poate străbate distanţa asta fără să facă un zgomot cât de mic, iar el o să tragă în tine în secunda în care te-a auzit.

– Atunci acoperă-mă, făcând zgomot.

– Las-o baltă!

Hickey strigă:

– Ei, băieţi, ce mai urmează? Târârea pe burtă a unuia? Pot auzi respiraţia de la paisprezece metri. Ascultaţi, domnilor – şi doamnă –, a venit vremea să plecaţi de-aici. Mă plictisiţi şi mai am lucruri la care să mă gândesc în următoarele câteva minute. Îmi vine să cânt... Şi începu să cânte o versiune obscenă a imnului armatei britanice.

Băga-v-aş, băga-v-aş undeva pe toooţi,
Pe cei scunzi, pe cei înalţi, pe cei mai hoooţi.
Băga-i-aş undeva pe curcani, cu armele lor de-un cot,
Pe preoţi, cu copiii lor din flori, cu tot.
Aşadaaar, adio vă spun tuturor,
Celor cu vino-ncoace şi celor înfricoşători.
Mă tot învârt şi tot mai zăbovesc, măi fraţi,
În timp ce voi pe Harry vreţi să-l salvaţi.
Oricum, băga-v-aş undeva pe toooţi

Wendy Peterson îşi băgă stiletul înapoi în teacă şi expiră îndelung.

– Să mergem.

Procesiunea începea să-şi croiască drum înapoi, spre chepengul deschis al coridorului, mişcându-se cu o degajare prefăcută, care ascundea faptul că se retrăgeau în mare viteză. Nici unul nu se uita înapoi, cu excepţia lui Wendy Peterson care mai arunca din când în când câte o privire peste umăr. Brusc, începu să alerge de-a buşilea, depăşind şirul de bărbaţi, îndreptându-se spre chepengul deschis.

John Hickey se strecură afară din spaţiul strâmt şi se aşeză jos, rezemându-se de piciorul coloanei, având în spinare masa explozivului plastic.

– Ah... bine... Îşi umplu pipa, o aprinse şi se uită la ceas. 5: 56. Doamne, e târziu... Mormăi câteva versuri din *Cântec de leagăn irlandez,* apoi începu să-şi cânte, încet: *...Hai-daa-hai-daa-hai, taci şi nu mai plânge...*

Comandantul celui de-al şaselea pluton se căţără de unul singur pe treptele metalice, legat de mijloc cu o sfoară de nailon. Înainta încetişor, în aerul rece al nopţii, spre un punct aflat la un metru jumătate sub Rory Devane, care continua să stea agăţat de braţele crucii. ESD-istul îşi scoase pistolul.

– Ei! Cristoşii tăi, nici o mişcare, că-ţi umflu fundul cu gloanţe.

Devane deschise ochii şi se uită în jos, la el.

Comandantul ridică pistolul în sus.

– Eşti înarmat?

Devane scutură din cap.

Comandantul vedea mai bine acum, în luminile oraşului, faţa însângerată a lui Devane.

– Chiar că arăţi ca dracu', ştiai?

Devane încuviinţă.

– Coboară. Încetişor şi frumuşel.

Devane dădu din cap.

– Nu pot.

– Nu poţi? Tu te-ai urcat aici. Acum, coboară. N-o să stau toată ziua spânzurat aici ca să te aştept pe tine.

– Nu mă pot mişca.

Comandantul se gândi că aproape jumătate din lumea asta îl urmărea la televizor, aşa că-şi compuse o expresie preocupată, apoi îi zâmbi lui Devane cât se putea de firesc.

– Ticălos nenorocit! Aş da oricât să-ţi vâr pistolul între picioare şi să-ţi zbor boaşele direct în cosmos. Privi spre clădirile uriaşe din Rockefeller Center şi aruncă o privire hotărâtă în direcţia camerelor telescopice de luat vederi şi a binoclurilor. Ascultă, băiete, vin la tine cu sfoara asta, dar dacă faci vreo prostie, jur pe Dumnezeu că zbori de-acolo!

Devane privi în jos la silueta neagră care se apropia de el.

– Ciudat mai vorbiţi voi, ăştia...

Comandantul râse şi se căţără mai departe, peste concavitatea rozetei, şi-şi trecu braţele în jurul bazei crucii.

– Eşti în regulă, băiete. Eşti tu un ticălos, dar eşti în regulă. Nu te mişca. Ocoli într-o parte şi se trase în sus, până când capul lui ajunse la nivelul umărului lui Devane, apoi se întinse şi înfăşură o sfoară în jurul acestuia. Tu eşti tipul care a lansat rachetele luminoase?

Devane încuviinţă.

– Un adevărat specialist, nu, juniorule? Altceva ce mai ştii să faci? Faci scamatorii? Înnodă capătul frânghiei lungi de partea de sus a crucii şi spuse, pe un ton mai solemn: O să trebuiască să cobori puţin pe chestia asta. Te ajut eu.

Mintea lui Devane era aproape amorţită, dar ceva totuşi

nu părea cum trebuie. Era absurd să atârni la douăzeci şi opt de etaje deasupra celui mai tehnologizat oraş din lume şi să ţi se spună să-ţi dai drumul în jos pe o frânghie, aşa rănit, spre un loc mai sigur.

– Cheamă un elicopter.

Comandantul îi aruncă o privire rapidă.

Devane privi în jos, în ochii omului, şi spuse:

– Tu ai de gând să mă omori.

– Despre ce dracu' vorbeşti acolo? Îmi risc amărâta mea de viaţă ca să te salvez pe tine – idiotule! Aruncă un zâmbet înspre Rockefeller Center. Haide. Coboară.

– Nu.

Comandantul auzi un zgomot şi se uită în sus. Un elicopter al pompierilor apăru deasupra şi începu să coboare spre fleşă. Elicopterul coborî mai aproape, bătând în jos aerul rece. Comandantul văzu un om în hamuri lăsându-se în afară, prin uşa laterală, cu un scaun de transport în mâini. Comandantul se agăţă cu braţele de braţele lui Devane prinse de cruce şi se trase în sus, astfel încât se aflau acum faţă în faţă şi începu să studieze trăsăturile vineţii, îngheţate, ale tânărului. Sângele i se cristalizase efectiv în părul roşu şi strălucea în lumină. Comandantul îi examină rana de la gât şi masa mare, decolorată, de pe frunte.

– Ai cam încasat-o, n-am ce zice. Puteai fi mort, ştii?

– O să trăiesc.

– Acolo, jos, nişte prieteni de-ai mei sunt vârâţi în saci...

– Eu n-am tras un foc.

– Da... Haide, o să te-ajut să te urci în hamac.

– Cum poţi comite o crimă – *aici?*

Comandantul trase mult aer în piept şi expiră un vălătuc de ceată.

Pompierul se bălăngănea acum cam la vreo şase metri deasupra lor şi dădu drumul scaunului de transport, care se lăsă pe sfoară în jos, la mai puţin de doi metri de cei doi. Comandantul puse mâinile pe umerii lui Devane:

– E-n regulă, Roşcovanule, ai încredere în mine. Se întinse şi ghidă scaunul sub Devane, îl prinse în chingi de

acesta, apoi deznodă bucla sforii. Nu te uita în jos. Făcu semn cu mâna, în direcţia elicopterului.

Elicopterul se înălţă şi Devane zbură de lângă fleşă, rotindu-se într-un cerc larg, pe cerul strălucitor. Comandantul urmări până când toată frânghia-ham fu trasă înăuntru şi Devane dispăru în elicopter. Comandantul se întoarse şi se uită spre Rockefeller Center. Lumea se aplecase peste ferestre, civili şi poliţişti, se auzeau ovaţii. Bucăţele de hârtie începură să zboare de la ferestre şi să plutească în curenţii ascendenţi. Îşi şterse ochii care-i lăcrămau şi făcu semn cu mâna în direcţia clădirilor, în timp ce începea să coboare jos de pe cruce.

– Ei, deştepţilor, aveţi grijă să-mi scrieţi numele corect. Bună mamă, – fac ceva pe tine, Kline –, sunt un erou.

Burke coborî în goană scara în spirală a turnului, până când se întâlni, pe etajul întunecat al balconului corului, cu un grup de soldaţi din Garda Naţională şi poliţişti.

– Care-i situaţia? întrebă Burke.

Nimeni nu se grăbi să-i răspundă, până când un ESD-ist îi spuse:

– Aproape că am intrat unii într-alţii, în întunericul ăsta. Şi arătă spre un frumos pichet, cam de şase trupuri, aliniate la perete. – Cristoase... Burke se uită în partea cealaltă a camerei clopotniţei şi văzu o uşă făcută bucăţi, care abia se ţinea în balamale.

– Stai în afara liniei de foc a uşii ăsteia, spuse un ESD-ist.

– Da, tocmai mi-am dat şi eu seama de asta.

O scurtă rafală lovi uşa şi toată lumea se lăsă la pământ, în timp ce gloanţele ricoşau peste tot, în încăperea spaţioasă, făcând ţăndări geamurile de sticlă groasă. Un membru al Gărzii Naţionale trase înapoi, prin uşă, o întreagă magazie de gloanţe.

Tusea neîntreruptă a amortizorului lunetistului răsuna în încăpere, dar Burke nu-şi putea imagina în ce mai avea de tras. O luă prin încăpere şi se strecură de-a lungul peretelui, spre uşă.

Wendy Peterson o luă la fugă spre treapta de sus a scării sacristiei, aflată în spatele altarului. Abia mai respira şi rana de la călcâi îi sângera. Strigă înapoi, în direcţia odihnei din faţa criptei, unde stăteau în picioare cei doi ESD-işti care mai rămăseseră acolo.

– O grenadă defensivă!

Unul din oameni dădu din umeri şi-i aruncă o grenadă mare, neagră.

Wendy ieşi de după altar şi se uită în dreapta. Cam zece metri îi separau de scară pe ostaticii de sub strane. La stânga ei, spre partea din spate a sanctuarului, un metru jumătate de pardoseală o despărţea de placa de bronz, scrijelită de gloanţe. Oare cât de grea era placa, se întrebă ea. De care parte era prinsă în balamale? Unde se afla mânerul? Se întoarse spre odihna criptei.

– Ostaticii?

– Nu-i putem ajuta, spuse unul dintre cei doi. Trebuie să facă o încercare, când se simt pregătiţi. Noi suntem aici, pentru eventualitatea în care încearcă şi sunt răniţi... Dar n-au de gând s-o facă. Şi nici noi, dacă mai stăm mult pe-aici. Îşi drese glasul. Ei, e 5:57 – oare bombele astea or exploda înainte de 6:03?

Ea arătă spre placa de bronz.

– Ce şanse am?

Omul se uită în jos, la scara pătată de sânge şi în mod inconştient îşi duse mâna la urechea crestată de un glonţ venit din balcon – un glonţ tras de la aproape o sută de metri, în lumina palidă.

– Şansele tale de a ajunge la placă sunt bune – cincizeci la cincizeci. Şansele de a o deschide, de a arunca grenada, de a-ţi da drumul apoi înăuntru, sunt sub zero.

– Şi atunci o să lăsăm clădirea să sară în aer?

– Nimeni nu poate spune că n-am încercat, zise el. Îşi mişcă piciorul prin sângele gros, adunat pe odihna scării. Las-o baltă.

Ea scutură din cap.

– Eu o să mai stau pe aici – nu ştii niciodată ce se mai poate întâmpla.

– Eu ştiu ce-o să se întâmple, locotenente, şi nu ăsta-i locul unde să te afli, când acest lucru se va întâmpla.

Două gloanţe loviră placa de bronz şi ricoşară spre Capela Sfintei Fecioare. Un alt glonţ lovi în tavanul fals, zece etaje mai sus. Peterson şi cei doi ESD-işti priviră în sus, la întinderea întunecată şi la bucăţile de tencuială desprinse. O a doua tiară de cardinal, care fusese suspendată deasupra criptei, căzu pe odihna scării, lângă unul din cei doi ESD-işti. Omul o ridică şi examină tiara roşie, ascuţită.

Vocea lui Leary răcni din balcon:

– Am nimerit un Cardinal, dintr-o parte, pe întuneric. Dumnezeule, nu pot rata! Nu pot *rata!*

ESD-istul aruncă tiara într-o parte.

– Are dreptate, cred că-ţi dai seama.

Peterson spuse:

– O să vorbesc cu ostaticii. Voi puteţi pleca.

Unul din cei doi o luă alergând în jos, pe scări, spre porţile sacristiei. Celălalt urcă spre Peterson.

– Locotenente – se uită jos, la bandajele însângerate, murdare, înfăşurate în jurul piciorului ei gol – durează cam şaizeci de secunde să ajungi la parterul cancelariei...

– În regulă.

Bărbatul şovăi, apoi se întoarse şi se îndreptă spre porţile sanctuarului.

Peterson se aşeză pe treapta cea mai de sus şi strigă la Baxter şi Malone:

– Cum vă mai descurcaţi acolo?

– Pleacă, îi răspunse Maureen.

Peterson îşi aprinse o ţigară.

– E-n regulă... mai avem vreme... Oricând sunteţi gata... gândiţi-vă. Vorbea blând cu ei, în timp ce secundele ticăiau înainte.

Leary trase razant câte o rafală pe deasupra balustradelor fiecăruia din cele patru triforii, îşi schimbă poziţia, trase apoi în statuia Sfântului Patrick, se mută într-o parte, fixă printr-o lunetă o lumânare care pâlpâia în

suportul ei, trase şi o urmări sărind în aer. O luă de-a curmezişul peste strane, se opri şi trase două gloanţe prin fereastra albastră, de cobalt, care se înălţa deasupra capătului oriental al deambulatorului. Răsăritul care se apropia scotea la iveală prin geamul spart un albastru mai deschis.

Leary se instală în spate, într-o strană ciuruită de gloanţe, lângă tuburile orgii şi se concentră asupra sanctuarului – casa scării, placa de bronz şi stranele preoţilor. Îşi îndoi braţul – fusese lovit de şrapnele –, şi-şi frecă obrazul acolo unde alicele mari îi răzuiseră o parte din faţă. Avea cel puţin două coaste fracturate, în locurile unde gloanţele nimeriseră în vesta anţi-glonţ.

Megan trăgea pe rând în uşile turnului, alternând succesiunea şi durata fiecărei rafale de tir automat. Stătea în picioare în interval, câţiva metri mai jos de Leary, şi urmărea atentă cele două uşi ale balconului, aflate departe, la stânga şi la dreapta ei. Braţele şi picioarele aveau pe ele sânge închegat, de la şrapnele şi alice şi umărul drept îi era amorţit de la un glonţ care o nimerise în plin. Începu dintr-o dată să tremure, i se făcu greaţă şi se sprijini de o strană. Se îndreptă şi-i strigă lui Leary:

– Nici măcar nu mai încearcă.

– M-am cam plictisit, spuse Leary.

Ea râse slab şi-i răspunse:

– Acum o să arunc în aer stranele alea două şi o să-i oblig pe amândoi să iasă de sub ele. Iar tu o să-i nimereşti.

– Peste circa şase minute, spuse Leary, jumătate din catedrală o să se prăbuşească peste ei... sau o să-i dobor, dacă o să facă o încercare de fugă. Nu strica jocul. Ai răbdare.

Ea îngenunche în culoar şi-şi ridică puşca.

– Dar dacă poliţia dezamorsează bombele?

În timp ce vorbea, Leary se uita în sanctuar.

– Mă îndoiesc că pun ei mâna pe Hickey... Oricum, eu, unul, fac ce mi s-a spus – acopăr placa aia şi-i împiedic pe cei doi să fugă.

Ea strigă, în timp ce ţintea în stranele clerului:

– Vreau *s-o văd* murind – înainte să mor eu. O să-i scot de-acolo. Iar tu îi împuşti. Eşti gata?

Leary se uită la Megan, a cărei siluetă era vizibilă în lumina lumânărilor şi a făcliilor de jos. Vorbi cu glas jos, meditativ:

– Toată lumea a murit, Megan, cu excepţia lui Hickey şi, presupun, a lui Baxter şi Malone. Vor muri cu toţii în timpul exploziei. Asta înseamnă că nu mai rămânem decât tu şi cu mine.

Megan se răsuci şi scrută întunericul, în direcţia de unde venea glasul lui.

Leary spuse:

– Înţelege, sunt un profesionist. Şi este exact cum îţi spuneam, nu fac decât ceea ce mi se cere – nimic mai mult, nimic mai puţin –, iar Flynn mi-a spus să mă ocup în mod deosebit de tine şi de Hickey.

Ea scutură din cap.

– Jack... nu poţi... Nu... după ce noi... Râse. Ba da, desigur... Nu vreau să fiu prinsă... Brian a ştiut asta... A făcut-o pentru mine. Dă-i drumul atunci. Repede!

El înălţă pistolul, ţinti în direcţia siluetei întunecate şi-i trase repede două gloanţe în cap. Trupul lui Megan se prăbuşi pe spate şi se rostogoli în josul culoarului, venind să se odihnească alături de sergentul din Garda Naţională pe care-l omorâse.

Burke stătea cu spatele lipit de perete chiar în interiorul uşii turnului, numai în şosete, cu un lansator de grenade burduhănos, cuibărit în îndoitura cotului. Închise ochii ca să se ferească de strălucirea luminilor care pătrundeau prin geamurile sparte şi-şi stăpâni respiraţia. Oamenii din clopotniţă stăteau într-o tăcere desăvârşită, urmărindu-l. Burke asculta glasurile îndepărtate ale unui bărbat care discuta cu o femeie, apoi zgomotul produs de două focuri de pistol. Se răsuci repede în uşă şi o luă în sus, spre intervalul lateral, de-a lungul zidului, apoi se lăsă în jos, în intervalul în pantă, cam la jumătatea drumului spre balconul corului. Departe, în spate, în apropiere de tuburile

orgii, se auzi cineva respirând. Respiraţia se opri brusc şi un glas de bărbat spuse:

– *Ştiu* că eşti acolo.

Burke rămase nemişcat.

Omul continuă:

– Eu văd în întuneric, miros ceea ce tu nu poţi mirosi, aud *totul.* Eşti un om mort.

Burke ştia că omul încerca să-l descumpănească speriindu-l şi nu făcea o treabă proastă. Omul era bun. Chiar şi într-o situaţie atât de încordată ca aceasta, îşi păstra sângele rece.

Burke se rostogoli pe spate, ridică capul şi se uită în catedrală, peste balustradă. Cablul care susţinea candelabrul cel mai apropiat de balconul corului se legăna uşor, în timp ce era tras în sus, de troliul din pod. Candelabrul ajunse la acelaşi nivel cu balconul şi Burke văzu un soldat din Garda Naţională cocoţat pe el, cu puşca îndreptată spre balcon. Arăta, se gândea Burke, ca o momeală vie. *Vii,* doar asta vroia el, ţinte vii. Muşchii lui Burke se încordară.

Leary trase şi trupul de pe candelabru se clătină.

Burke sări în picioare, îndreptă aruncătorul de grenade în direcţia de unde venise zgomotul împuşcăturii şi trase unica sa încărcătură. Zecile de schije ascuţite bâzâiră de-a lungul balconului, împrăştiindu-se pe măsură ce înaintau. Se auzi un strigăt ascuţit urmat imediat de scânteierea unei puşti pe care Burke o văzu cu colţul ochiului în timp ce se întorcea, aruncându-se la podea. O izbitură puternică în spinare, în vesta anţi-glonţ, îl proiectă cu capul în perete şi Burke se clătină şi se prăbuşi în interval. Un alt glonţ îşi tăie drum printre strane şi trecu la câţiva centimetri deasupra capului său.

Burke zăcea liniştit, conştient de o durere în şira spinării, care începea să-i cuprindă braţele şi picioarele. Alte câteva gloanţe căzură în jurul lui. Focul se întoarse apoi spre uşi şi Burke încercă să se târască în altă parte, dar constată că nu se putea mişca. Încercă să ajungă la pistolul de la brâu, dar braţul răspundea cu mişcări scurte, spasmodice.

Tirul reveni asupra lui şi un glonţ îi trecu razant pe lângă mână. Fruntea îi sângera acolo unde se lovise de perete şi o durere îi pornea de la ochi spre partea din spate a ţestei. Simţi cum îşi pierde cunoştinţa, dar auzea clar zgomotul făcut de omul care-şi reîncărca puşca. Apoi vocea spuse:

– Eşti mort sau pur şi simplu îţi doreşti să fii?

Leary îşi ridică puşca, însă durerea ascuţită, persistentă din piciorul drept îl făcu să o coboare. Se aşeză jos, în centrul intervalului, îşi suflecă cracul pantalonului şi-şi trecu degetele peste fluierul piciorului, reperând gaura îngustă, făcută de proiectilul care-l lovise. Îşi plimbă mâna de jur-împrejurul gambei şi atinse rana de ieşire, puţintel mai mare, cu o aşchie de os înfiptă în carne.

– Ah... băga-l-aş... băga-l-aş.

Se ridică în genunchi şi-şi descărcă puşca în direcţia uşilor şi a intervalului lateral, apoi îşi smulse masca de cauciuc şi-şi scoase masca de gaze de la gât. Îşi sfâşie de pe el mantia lungă, folosind-o ca să-şi şteargă puşca de la un capăt la altul în timp ce cobora, de-a buşilea, intervalul central. Leary strecură puşca în mâinile calde ale lui Megan, se duse în strana centrală şi scoase de acolo o altă puşcă. Se ridică şi se propti de marginea stranei şi se lăsă pe o banchetă. Leary strigă:

– Martin! Eşti acolo?

Urmă o tăcere, apoi o voce îi răspunse, din direcţia camerei de repetiţii a corului.

– Chiar aici, Jack. Eşti singur?

– Da.

– Anunţă poliţia că te predai.

– Bine. Vino aici – singur.

Martin intră repede în balconul corului, aprinse o lanternă şi-şi croi drum în întuneric, spre intervalul central. Păşi peste trupul lui Megan.

– Bună, Jack. Se apropie de Leary şi intră în strană. Haide, dă-mi-o. Fii băiat de treabă. Îi luă lui Leary puşca şi pistolul şi strigă: E dezarmat.

ESD-iştii începură să se îndrepte prevăzători spre balcon, venind dinspre cele două turnuri. Martin strigă spre ei:

– E-n regulă – omul ăsta e un agent al meu. Martin se întoarse spre Leary şi-i aruncă o privire enervată. Puţin cam prea devreme, nu-i aşa, Jack?

Leary răspunse printre dinţii încleştaţi:

– Sunt rănit.

– Adevărat? Dar n-arăţi rău deloc.

Leary înjură.

– Fitzgerald începuse să devină o problemă şi a trebuit s-o lichidez cum mi s-a ivit ocazia. Apoi a intrat cineva în balcon şi am încasat o schijă în fluierul piciorului. E clar?

– E groaznic... dar nu văd pe nimeni pe-aici... Zău că ar fi trebuit să mai aştepţi.

– Du-te-n...

Martin îndreptă lanterna spre tibia lui Leary. Ca atâţia alţi ucigaşi, se gândea el, nici Leary nu putea suporta prea multă durere.

– Da, arată că ar durea ceva. Întinse mâna şi atinse rana lui Leary.

Leary scoase un strigăt de durere.

– Ei! Dumnezeule... pare ca şi cum ar mai fi o schijă înăuntru.

– N-ar fi exclus. Martin se uită în jos, în sanctuar. Malone şi Baxter...?

Un poliţist strigă dintr-o parte a balconului:

– Ridică-te în picioare!

Leary îşi puse mâinile pe strana din faţa lui şi se ridică în picioare. Îi spuse lui Martin:

– Amândoi sunt sub stranele sanctuarului de acolo...

Luminile din balconul corului se aprinseră, iluminând şirurile de strane sfârtecate, pereţii găuriţi de gloanţe, dulapurile arse şi intervalele zgâriate. Tuburile imense ale orgii străluceau puternic în locurile unde fuseseră lovite, dar deasupra tuburilor fereastra în formă de rozetă rămăsese intactă. Leary se uită în jur şi scoase un sunet fluierat.

– E ca şi cum ai merge prin ploaie fără să te uzi. Zâmbi.

Martin făcu nerăbdător semn cu mâna.

– Nu înţeleg ce-i cu Baxter şi cu Malone. Sunt morţi, nu?

Poliţia trecea peste trupurile din culoar, avansând cu atenţie spre strane, cu puştile şi pistoalele ridicate.

Vorbind cu Martin, Leary îşi ridică automat braţele şi-şi puse mâinile pe cap.

– Flynn mi-a spus să n-o omor – şi n-am putut trage în strane, asupra lui Baxter, fără să risc s-o nimeresc...

– *Flynn?* Bine, dar tu lucrezi pentru *mine,* Jack.

Leary îl împinse pe Martin, trecând pe lângă el şi intră şchiopătând în interval.

– Tu-mi dai ordine, el îmi dă ordine... Eu fac numai ceea ce mi se spune – şi pentru ceea ce sunt plătit...

– Dar banii lui Flynn au venit de la *mine,* Jack.

Leary se uită la Martin.

– Flynn nu a mâncat niciodată rahat. Mi-a spus că în balconul ăsta o să fie iadul pe pământ şi am ştiut că aşa o să fie. Tu mi-ai spus că o să fie – cum ziceai? – relativ fără risc?

Vocea lui Martin sună arţăgos.

– În sfârşit, în ceea ce mă priveşte pe mine, nu ţi-ai îndeplinit contractul. Va trebui să reconsider natura plăţii finale.

– Ascultă, căcăciosule! Doi ESD-işti se apropiară de-a lungul culoarului şi-l apucară pe Leary de mâinile ridicate, trăgându-i-le brutal spre spate, după care îi puseră cătuşele. Îl împinseră la podea şi el strigă de durere, apoi îşi întoarse capul spre Martin în timp ce poliţia îl percheziţiona.

– Dacă tipii pun mâna pe Hickey, acolo, jos, atunci îndepărtează şi bombele. Dacă nu-l suprimă, atunci o să mai ai parte de explozia ta.

Martin îl observă pe Burke care se îndrepta spre el, sprijinit de doi ESD-işti. Martin îşi drese glasul.

– În regulă, Jack, ajunge.

Dar în mod clar, Leary se simţea jignit.

– Mi-am făcut datoria până la sfârşit. Vreau să spun că, Dumnezeule, Martin, este trecut de ora şase – şi uită-te în jurul tău... ce-i prea mult e prea mult...

– Gura!

Doi ESD-işti îl ridicară pe Leary în picioare. Leary spuse:

– Piciorul... ce senzaţie ciudată... arde...

Martin nu răspunse.

Leary se uită fix la el.

– Ce ai...? Ah... nu...

Martin îi făcu cu ochiul, se întoarse şi se îndepărtă.

Un ESD-ist ridică o portavoce şi strigă în catedrală:

– Poliţia se află în balconul corului! Totul e în ordine! Domnule Baxter, domnişoară Malone, fugiţi! Fugiţi pe-acolo!

Baxter îşi înălţă capul şi se uită la Maureen.

– Ăsta a fost Leary?

– Începi să înveţi, spuse ea, încercând să zâmbească. Ascultă portavocea care le repeta numele. Nu ştiu... Îşi apăsă faţa de faţa lui Baxter şi se ţinură strâns, unul de altul.

Wendy Peterson îşi scoase capul pe după altar şi privi în sus, în balconul corului. Era complet luminat şi văzu poliţia agitându-se printre strane. Fără să se uite la ceas, ştia că poate nu rămăseseră mai mult de trei minute – sau mai puţin, dacă bomba fusese reglată mai devreme, iar de vreo bombă, care să fi fost reglată mai târziu de ameninţătoarea oră anunţată, nu-şi amintea.

Alergă spre placa de bronz trăgând cuiul grenadei defensive în timp ce înainta şi strigând în direcţia stranelor:

– Fugiţi! Fugiţi! Se aplecă şi trase în sus, cu o singură mână, placa grea de bronz.

Maureen se ridică în picioare, uitându-se mai întâi la Wendy Peterson şi apoi spre întinderea iluminată, din partea de sus a catedralei, în timp ce Baxter se apropie de ea.

O portavoce urla:

– Fugiţi! Fugiţi pe-acolo!

O luară la fugă dar Maureen se întoarse brusc şi se năpusti în sus pe scările amvonului, îl apucă pe Flynn de braţ şi începu să-l tragă în jos pe trepte. Baxter veni în goană după ea şi o trase de braţ. Maureen se întoarse spre el.

– E viu. *Te rog...*

Baxter ezită, apoi îl ridică pe Flynn pe umeri şi alergă spre banca de comuniune a altarului.

Wendy Peterson îi urmări în tăcere până când ajunseră într-un loc, în centrul navei, unde îşi spuse că sunt în siguranţă în cazul în care grenada ar fi provocat declanşarea bombei. Scoase mânerul de siguranţă şi aruncă grenada în gaură, cu o mişcare care sugera *Ce-o fi, o fi...* Lăsă apoi placa de bronz şi se îndepărtă câţiva metri, apăsându-şi urechile cu mâna.

Grenada explodă smulgând placa de bronz din ţâţâni şi aruncând-o în aer. O undă de şoc se rostogoli în catedrală şi sanctuarul tremură sub picioarele ei. Totul părea că rămăsese suspendat în aer, în timp ce ea aştepta cea de a doua explozie, dar nu se întâmplă nimic, cu excepţia ţiuitului din urechile ei. Coborî pe scară, în fumul gros.

Burke se îndrepta spre Martin, când ecoul undei de şoc străbătu balconul corului.

Martin spuse:

– Ei bine, locotenent Burke, asta da, surpriză. Am crezut că eşti... mă rog, în altă parte... arăţi groaznic! Şi mergi ciudat. Unde-ţi sunt *pantofii?* Martin se uită la ceas. Încă două minute... mai puţin, cred. Bună vedere de-aici. Aveţi cumva aparate de luat vederi care să înregistreze asta? Aşa ceva n-o să mai ai ocazia să vezi. Se uită în sanctuar, peste umărul lui Burke. Uită-te la toată lucrătura asta în metal, la toată marmura asta. Magnific. Peste trei minute o să arate exact ca Coventry[1]. Bătu uşor pe reverul pardesiului său şi se întoarse spre Burke. Vezi? Eu mi-am păstrat garoafa. A ta unde e? Se uită din nou, neliniştit, în sanctuar. *Ce face* femeia aia nebună? Întoarce-te, Burke, e păcat să pierzi spectacolul.

Martin se frecă de Burke şi se apropie mai mult de balustradă. Îi urmări pe Baxter şi pe Maureen care se apropiau, însoţiţi de maiorul Cole şi de soldaţii din Garda Naţională. Trupul vlăguit al lui Flynn era purtat pe o targă,

[1] Oraş în Anglia, puternic bombardat în 1940. (N. tr.).

de doi din gardă. Martin îi spuse lui Burke:

– Guvernatorul Doyle o să fie mulţumit de băieţii lui. Primarul Kline o să *lie furios* pe tine, Burke.

– Harry, bătrâne? Aici, sus! Făcu semn cu mâna. V-aţi descurcat bine, voi doi.

Martin se întoarse şi se uită înapoi, în timp ce Leary, aproape leşinat, era transportat în camera de repetiţii a corului. Îi spuse lui Burke:

– Expertiza balistică va arăta că puşca pe care am luat-o din mâinile lui nu a tras nici măcar un glonţ ucigaş. A omorât-o într-adevăr pe femeia asta tânără, o trăgătoare de elită, în clipa în care a prins-o – cum îi ziceţi voi? – în colimator. În sfârşit, aşa cel puţin a lăsat el să se creadă. Dacă va fi judecat, va fi eliberat. Martin se uită înapoi, peste umăr. Cu bine, Jack. Ne vedem mai târziu, la spital. Strigă spre un şef de brigadă ESD: Luaţi-o mai uşurel cu omul ăsta – lucrează pentru mine. Martin se întoarse înapoi spre Burke, în timp ce Leary dispărea în camera de repetiţii a corului.

– Oamenii tăi sunt într-o dispoziţie cumplită. În sfârşit... misterele încep să se lămurească... Burke? Mă asculţi? Burke... Martin se uită la ceas, apoi în sanctuar şi continuă, într-o nouă dispoziţie: Problema cu voi este lipsa unei discipline a focului de armă. Mai întâi tragi şi după aceea pui întrebări – asta e o mare tradiţie. Ăsta e motivul pentru care părintele Murphy atârnă mort de o scară din clopotniţă – ah, n-ai ştiut asta, Burke?

Martin se duse spre marginea balconului şi se sprijini cu mâinile de parapet, privind drept în jos. Baxter şi Ma-lone stăteau acum cu spatele la el. Flynn zăcea pe jos, alături de ei, şi un medic din Garda Naţională stătea aplecat deasupra lui. Baxter, observă Martin, o ţinea pe Maureen Malone pe după umeri, iar ea se lăsa pe el. Martin îi spuse lui Burke:

– Vino mai aproape – uită-te la asta, Burke. S-au împrietenit. Strigă în jos! Harry, satir bătrân! Domnişoară Malone! Adăpostiţi-vă, voi doi – o să cadă ceva moloz. Se întoarse spre Burke, care rămăsese în spate. Aproape că mă simt prost că eu am fost cel care l-a forţat pe Baxter să

se afle pe trepte... Dacă aş fi ştiut cât de cât că o să fie atât de periculos...

Burke veni lângă Martin şi se aplecă peste balustradă, începea să-şi simtă din nou picioarele şi braţele şi amorţeala fusese înlocuită de o senzaţie de furnicătură. Se uită în catedrală, concentrându-se asupra sanctuarului. Un ESD-ist mort zăcea în stranele clerului şi din intrarea subsolului se ridica un fum negru. Garoafe verzi erau împrăştiate peste tot pe marmura din dale albe şi negre şi sute de bucăţi de vitralii străluceau în locurile unde căzuseră de sus. Chiar şi de la distanţa asta putea vedea petele de sânge şi urmele gloanţelor peste tot, în altar. Poliţiştii aflaţi în spatele lui, în stranele corului, tăcură şi începură să se apropie de balustradă. Turnurile şi podul se goliseră, majoritatea poliţiştilor părăsind catedrala prin unica ieşire neminată – uşile de ceremonie, distruse. Câţiva se strânseră în cele două lungi triforii occidentale, departe de zona presupusă a fi distrusă. Se uitau în sanctuar, la un cvartal distanţă de ei, cu o fascinaţie aproape hipnotică. Burke se uită la ceas: 6:02, plus sau minus câteva secunde.

Wendy Peterson aprinse lanterna în faţa lui Hickey şi-l împunse cu stiletul în gât, dar omul era mort – deşi nu se vedea sânge curgându-i din nas, din gură sau din urechi, sau limba ieşindu-i afară şi nici capilare sparte, indicând că ar fi fost omorât de şoc. De fapt, se gândi ea, faţa lui era senină, aproape zâmbitoare, şi probabil că murise liniştit, în somn, fără nici un ajutor din partea ei sau a oricui altcuiva.

Coborî lumina spre baza coloanei şi aprinse lampa căştii ei de miner.

– Sensibilitate la lumină, pe viaţa mea, spuse ea tare. Bătrân nemernic! începu să-şi vorbească sieşi, aşa cum făcea întotdeauna când se afla singură în apropierea unei bombe. În regulă, Wendy, proasto, fără grabă... Inspiră adânc şi mirosul uleios al plasticului i se ridică în nările dilatate. Ai tot timpul din lume... Îşi trecu încet mâinile peste suprafaţa prăfuită a plasticului, pipăind să găsească locul unde ar fi putut fi introdus mecanismul. Uită-te la

piatra asta... Deştept... totul netezit, deasupra... În regulă... Îşi scoase ceasul de la mână şi-l fixă în plastic. Nouăzeci de secunde, Wendy, plus sau minus... Prea târziu ca să te cari... prostii... Tăie cu stiletul, făcând o incizie întâmplătoare în plastic. Nu ai decât două sau trei tăieturi la dispoziţie... Îşi vârî mâna dreaptă în despicătură dar nu simţi nimic. Din cauza rănii de la braţ, i se înţepeniseră groaznic degetele. Şaizeci de secunde... timpul zboară când... Se aplecă cu urechea asupra plasticului şi ascultă, dar nu auzi nimic în afara sângelui care-i pulsa în cap... când te distrezi... În regulă... taie aici... *În regulă,* Dumnezeule? Atenţie... nimic, aici... Unde l-ai pus, moşule? Unde-i inima asta care ticăie? Taie aici, Wendy... Când îţi pui o dorinţă, nu contează steaua pe care mizezi. *Aici... aici,* ăsta e. Trase de plastic, mărind incizia şi dând la iveală cadranul unui ceas cu alarmă, ticăind cu putere. În regulă, ora indicată de ceas, 6:02. Ora mea, 6:02 – ora alarmei. 6:03. ... Joci cinstit, bătrâne... În regulă... Ar fi vrut să smulgă ceasul, să smulgă firele, sau să spargă geamul ceasului şi să potrivească alarma la o altă oră, dar acest lucru declanşa, de cele mai multe ori, blestematul de mecanism. Uşor, fetiţo... ai ajuns până aici... Îşi vârî mâna în plastic şi-şi strecură, cu grijă degetele lungi, înţepenite, prin substanţa umedă, densă, pipăind după detonatoare suplimentare, în timp ce săpa mai departe, spre spatele ceasului. Atacă încet porcăria asta, Peterson... Mâna în spatele ceasului... acolo... nu-i decât un simplu mecanism... Unde o fi butonul de oprit alarma? Haide... Găseşte-l odată... 6:03 – la dracu'! – încă nici o alarmă... doar câteva secunde... fii calmă, Wendy. Doamne Dumnezeule, linişteşte-te, *linişteşte-te...* Alarma sună cu putere şi Wendy Peterson o ascultă cu atenţie, ştiind că acesta era ultimul sunet pe care îl va mai auzi vreodată.

O tăcere desăvârşită se aşternu asupra catedralei. Martin stătea cu braţele încrucişate pe balustradă, uitându-se în sanctuar. Bătea cu degetele în geamul ceasului de la mână.

– Cât e ceasul la tine, Burke? Nu e cam târziu? Oare care-o fi problema?

În cancelarie şi în reşedinţa Cardinalului, oamenii se retrăseseră de la ferestrele pe care fuseseră lipite benzi de hârtie. Pe toate acoperişurile din jurul catedralei poliţiştii şi oamenii de presă stăteau nemişcaţi. În faţa televizoarelor din locuinţe şi din barurile care nu fuseseră închise peste noapte, oamenii urmăreau numărătoarea inversă, afişată pe ecranul tăcut, care prezenta o imagine a catedralei, luată de sus, care devenea, încet, încet, tot mai vizibilă în lumina răsăritului. În biserici şi în sinagogi, unde se slujise toată noaptea, oamenii se uitau la ceasurile de la mână. 6:04.

Wendy Peterson se ivi încet prin gura subsolului şi se îndreptă spre mijlocul sanctuarului, clipind în lumina puternică. Ţinea ceva cu amândouă mâinile, cu ochii aţintiţi asupra acelui obiect, apoi îşi ridică încet privirile, spre triforii şi balconul corului. Era cumplit de palidă iar în glas avea o uşoară ezitare, dar cuvintele ei pătrunseră în toate ungherele tăcutei catedrale.

– Detonatorul... Ridică în sus un ceas conectat cu patru fire la o baterie mare, din care porneau alte patru fire. Îl ridică şi mai sus, ca şi cum ar fi fost o cupă, ţinând în cealaltă mână patru detonatoare lungi, cilindrice, pe care le tăiase de fire. Mai atârna încă de mecanism plasticul alb şi în tăcerea catedralei ticăitul ceasului răsuna foarte puternic. Îşi trecu limba peste buzele uscate şi spuse: Totul e în ordine.

Nimeni nu aplaudă, nimeni nu ovaţionă. Se auzi doar un oftat de uşurare, colectiv, apoi zgomotul făcut de cineva care plângea.

Tăcerea fu brusc sfâşiată de sunetul ascuţit al unui ţipăt prelung, pe când un om se prăbuşea cu capul înainte, din balconul corului. Trupul se lovi cu o bufnitură puternică de pardoseala din faţa transportorului blindat.

Maureen şi Baxter se întoarseră şi priviră în jos, la trupul

răsfirat într-o poziţie înfiorătoare; o baltă de sânge se întindea pe pardoseală, în jurul capului. Baxter şopti:

– Martin.

Burke traversa împleticindu-se spaţiul de sub balconul corului. Furnicăturile din şira spinării se transformaseră într-o durere surdă. O targă era purtată prin dreptul lui şi-i zări în fugă chipul lui Brian Flynn, dar nu putea să spună dacă acesta era mort sau viu. Martin avea gâtul fracturat, ochii îi erau larg deschişi şi limba ieşită în afară era muşcată pe jumătate. Burke aprinse o ţigară şi aruncă chibritul peste faţa acestuia.

Se întoarse şi se uită absent la blindatul imens, carbonizat şi la trupurile înnegrite care zăceau peste acesta, apoi urmări lumea care se agita în jurul lui, vorbind repede, văzându-şi fiecare de îndatoririle sale; dar toate astea îi păreau îndepărtate, ca şi cum le-ar fi privit printr-un telescop nereglat. Îi căută în jur, din priviri, pe Baxter şi pe Malone, şi constată că cei doi plecaseră. Îşi dădu seama că pe moment nu mai avea nimic de făcut şi aceasta îi dădu o senzaţie de bine.

Burke o luă în dorul lelii de-a lungul culoarului central şi o văzu pe Wendy Peterson stând acolo singură şi uitându-se, ca şi el, încoace şi încolo, fără ţel. Prin fereastra înaltă, spartă, aflată în extremitatea orientală a deambulatoriului, pătrundea lumina slabă a soarelui şi femeia părea, îşi zise el, că stătea intenţionat în dâra în care plutea praful. Trecând pe lângă ea, îi spuse:

– Foarte frumos.

Ea îşi ridică privirea:

– Burke...

Burke se întoarse şi văzu că ţinea în continuare detonatorul. Wendy începu să vorbească, dar parcă nu neapărat cu el, i se păru lui Burke.

– Ceasul merge... vezi? Şi nu puteau să cadă chiar toate bateriile... Legăturile erau foarte strânse... Au fost patru detonatoare diferite... dar nu au...

Wendy arăta aproape îngrozită, îşi zise el, ca şi cum

toate legile fizice ale universului, în care crezuse ea, ar fi fost revocate. Burke spuse:

– Da, dar tu... tu ai fost...

Ea dădu din cap.

– *Nu.* Tocmai asta încerc să-ţi spun. Îl privi în ochi. Am întârziat cam două secunde... *A sunat...* L-am *auzit* sunând, Burke. *...L-am auzit.* Apoi am avut o senzaţie ciudată... ca o prezenţă. M-am gândit, cunoşti senzaţia, că murisem şi că nu era chiar aşa de rău. Oamenii vorbesc – în meseria asta, oamenii vorbesc despre un înger care stă aplecat peste umărul tău, în timp ce tu-ţi faci treaba – înţelegi? Dumnezeule mare, eu una am avut un regiment întreg de îngeri.

CARTEA A ŞASEA

18 MARTIE, DIMINEAŢA

Şi se ofili Garoafa Verde, aşa cum se sting focurile pădurii.

G.H.Chesterton

59

Patrick Burke clipea des în timp ce ieşea afară prin uşile de ceremonie, îndreptându-se spre mijlocul scării cu treptele sfărâmate şi balustradele turtite, în lumina slabă a soarelui de iarnă.

Gheaţa formată în timpul nopţii se prelingea de pe acoperişuri şi din aleile laterale şi se topea pe treptele Catedralei Sf. Patrick, scurgându-se în străzile pline cu gunoaie. Burke văzu pe ultima treaptă afişul scris de mână, pe care fenienii îl prinseseră de portal: pe jumătate sfâşiat, cuvintele întinzându-se pe cartonul ud. Băltoaca formată de vopseaua verde, scursă din sticla aruncată, se prelingea pe granit şi o dâră lungă de sânge, abia vizibilă, sângele calului mort, ajungea până în Avenue. Dacă n-ai fi fost acolo, se gândea Burke, n-ai fi ştiut ce însemnau toate astea.

Un vânt blând dinspre sud scutură gheaţa din copacii desfrunziţi care străjuiau Fifth Avenue şi în depărtare se auziră bătând clopotele. Ambulanţe, echipaje de poliţie şi limuzine împroşcau apa din băltoacele însorite iar pichete ale Poliţiei tactice şi ale Gărzii Naţionale mărşăluiau pe străzi, în timp ce poliţişti călare, pe jumătate adormiţi în şa, se deplasau aparent la întâmplare. Mulţi poliţişti, observă Burke, purtau panglici negre la mână şi numeroase steaguri se aflau în bernă, ca şi cum toate acestea fuseseră gândite din vreme, anticipate, prevăzute.

Burke auzi un zgomot pe terasa nordică şi văzu procesiunea prelaţilor şi a mirenilor înconjurând zidurile catedralei, condusă de Cardinalul care purta un patrafir alb. Procesiunea ajunse în dreptul portalului principal şi se opri cu faţa spre acesta, în timp ce Cardinalul intona:

– Purifică-mă cu *isop,* Doamne, şi eu voi fi curăţat de păcate. Spală-mă şi eu voi fi mai alb ca neaua.

Burke se opri câţiva metri mai încolo, în timp ce congregaţia continua ritualul reconcilierii pentru biserica profanată, nepăsătoare la furnicarul din jur. Îl urmări pe Cardinalul care stropea zidurile cu apă sfinţită, în rugăciunile celorlalţi şi se minuna cum putea fi îndeplinit atât de curând un ritual atât de obscur şi cu o precizie atât de romano-catolică. Dar îşi dădu seama că atât Cardinalul cât şi ceilalţi se gândiseră cu siguranţă toată noaptea la el, la fel cum mai marii oraşului îşi repetaseră rolurile în minte în timpul acelor lungi, negre ore. El, Burke, nu-şi lăsase o clipă gândurile să treacă dincolo de 6: 03 şi acesta era unul din motivele pentru care n-ar putea nicicând ajunge primarul sau arhiepiscopul New York-ului.

Procesiunea trecu pe sub portal, în rânduri de doi câte doi şi intră în catedrală prin uşile de ceremonie, distruse. Burke îşi scoase vesta anţi-glonţ şi o lăsă să-i cadă la picioare, după care se îndreptă încet spre colţul treptelor de lângă Strada Cincizeci şi se aşeză jos, sub un petic de soare palid. Îşi petrecu braţele în jurul genunchilor şi-şi odihni capul pe aceştia, aţipind uşor.

Cardinalul se îndreptă spre sobor de preoţi care alcătuiau personalul ecleziastic al catedralei. Un purtător de cruce înălţă o cruce înaltă, aurită, deasupra mării de capete mişcătoare şi începu litania sfinţilor, în timp ce şirul înainta, trecând prin poarta gărduleţului băncii de comuniune.

Grupul se adună în mijlocul sanctuarului unde era aşteptat de către Monseniorul Downes. Altarul era complet golit de obiecte de cult, în aşteptarea terminării ritualului de purificare, iar fotografii poliţiei şi personalul laboratorului medico-legal se grăbeau fiecare la treaba lui. Grupul deveni

tăcut şi oamenii începură să privească în jur, la altarul şi sanctuarul împroşcate cu sânge. Şi capetele începură atunci să se întoarcă spre catedrala devastată şi câţiva începură să plângă fără să se ascundă.

Glasul Cardinalului întrerupse această manifestare a emoţiei:

– Vom avea timp destul pentru asta, mai târziu. Spuse apoi, uitându-se la doi dintre preoţi: Duceţi-vă în atriumurile laterale, unde au fost transportate victimele şi ajutaţi-i pe capelanii poliţiei şi ai armatei. Ocupaţi-vă de transportarea trupului părintelui Murphy în Cancelarie, mai adăugă el.

Cei doi preoţi se îndepărtară. Cardinalul se uită la paracliseri şi arătă spre sanctuar:

– Cum îşi termină poliţia treaba aici, pregătiţi sanctuarul pentru Liturghia care va fi slujită la încheierea purificării. Şi lăsaţi garoafele unde sunt, mai adăugă el. Se întoarse spre Monseniorul Downes şi i se adresă pentru prima oară: Vă mulţumesc pentru rugăciunile dumneavoastră şi pentru eforturile pe care le-aţi făcut, de-a lungul acestei grele încercări.

Monseniorul Downes îşi plecă capul şi spuse încet:

– Eu... mi-au cerut să autorizez salvarea voastră... acest atac...

– Cunosc toate astea. Zâmbi. Nu o dată în timpul nopţii i-am mulţumit lui Dumnezeu că nu am fost eu acela care să fi trebuit să aibă de-a face cu aceste... Întrebări. Cardinalul se întoarse şi rămase cu faţa spre întinderea vastă a stranelor goale. Când Dumnezeu intervine, duşmanii Lui sunt împrăştiaţi şi aceia care-L urăsc, dispar din faţa Lui.

Căpitanul Bert Schroeder urca nesigur treptele Catedralei Sf. Patrick, cu un bandaj acoperindu-i falca stângă, alb ca varul. Era escortat de un medic de poliţie şi de câţiva ofiţeri din Politia Tactică.

Primarul Kline alerga spre Schroeder, cu mâna întinsă.

– Bert! Aici! Aduceţi-l aici, oameni buni!

Câţiva reporteri fuseseră lăsaţi să treacă dincoace de cordonul poliţiei şi toţi se îndreptau spre Schroeder.

Camerele de luat vederi ţăcăneau şi microfoanele ziariştilor erau înghesuite în faţă lui. Primarul Kline îi strânse mâna lui Schroeder şi-l îmbrăţişă, profitând de ocazie ca să-i spună, printre dinţi:

– Zâmbeşte, fir-ar să fie, şi arată şi tu ca un erou!

Schroeder părea uluit şi dezorientat. Privirea îi rătăci peste mulţimea din jurul lui, spre catedrală: se uită lung la aceasta, apoi se uită de jur-împrejur la lumea care discuta aprins şi îşi dădu seama că i se luau interviuri.

– Căpitane, este adevărat că aţi recomandat un asalt asupra catedralei? întrebă un reporter.

Schroeder nu răspunse şi Kline interveni:

– Da, o acţiune de salvare. Recomandarea a fost aprobată de un comitet de urgenţă alcătuit din mine, guvernator, Monseniorul Downes, inspectorul Langley de la Informaţii, şi defunctul căpitan Bellini. Cei de la Informaţii ne-au furnizat date arătând că teroriştii intenţionau să masacreze ostaticii şi apoi să distrugă catedrala. Mulţi dintre terorişti erau instabili psihic, aşa cum arată dosarele poliţiei. Se uită în jur, la fiecare reporter în parte.

– Nu am avut de ales.

Un alt reporter întrebă:

– Cine era, de fapt, maiorul Martin? Cum a murit?

Zâmbetul lui Kline dispăru.

– Se fac investigaţii.

Urmă un baraj de întrebări pe care Kline le ignoră. Îşi trecu braţul în jurul lui Schroeder şi spuse:

– Căpitanul Schroeder a avut un rol vital în menţinerea teroriştilor într-o stare de nepregătire psihologică, în timp ce căpitanul Bellini concepea acţiunea de salvare ajutat de Gordon Stillway, arhitectul Catedralei Sf. Patrick. Făcu un semn cu capul spre Stillway, care stătea singur, examinând uşile principale şi luându-şi notiţe, într-un carneţel.

Kline adăugă pe un ton mai sobru:

– Tragedia aceasta ar fi putut fi mult mai mare... Un *Te Deum* începu să răsune cu putere dinspre clopotniţă şi Kline arătă spre catedrală. Catedrala a rămas în picioare! Cardinalul, Sir Harold Baxter şi Maureen Malone sunt în

viaţă. Pentru aceasta, trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu. Îşi lăsă capul în jos şi după un interval de timp corespunzător, privi în sus şi spuse cu autoritate: Această acţiune de salvare *va fi* comparată în mod favorabil cu operaţii umanitare similare, îndreptate împotriva teroriştilor din toată lumea.

Un reporter i se adresă direct lui Schroeder:

– Căpitane, aţi constatat cumva că Flynn ăsta – ca şi celălalt, Hickey – erau oameni cu care se negocia foarte greu?

– Foarte greu...? repetă Schroeder, ridicând privirea.

Primarul Kline îşi trecu braţul pe după braţul lui Schroeder şi-l scutură.

– Bert?

Schroeder îşi aruncă privirea în jur.

– Ah... da, da, mi-am dat seama – nu, nu, nu... nu cu mult mai dificil decât... Scuzaţi-mă, nu mă simt bine... Îmi pare rău... mă scuzaţi. Se eliberă din strânsoarea primarului şi o luă la fugă pe scări, evitând reporterii. Oamenii de presă îl urmăriră plecând, apoi se întoarseră spre Kline şi începură să-i pună întrebări referitoare la marele număr de victime de ambele părţi, dar Kline eludă aceste întrebări. Zâmbi însă şi arătă peste capetele celor din jurul lui.

– Uitaţi-l pe guvernator, traversează strada. Făcu semn cu mâna. Domnule Guvernator Doyle! Aici!

Dan Morgan stătea în picioare la fereastră cu ochii fixaţi pe ecranul televizorului care arăta treptele catedralei, cu mulţimea de reporteri, poliţişti şi oficialităţi ale oraşului. Terri O’Neal şedea pe pat, complet îmbrăcată, cu picioarele ghemuite sub ea. Amândoi erau tăcuţi şi nemişcaţi.

Camera de luat vederi se fixă asupra primarului Kline şi a căpitanului Schroeder şi un reporter vorbea din afara camerei, făcând comentarii privind maxilarul pansat al lui Schroeder.

Într-un târziu, Morgan spuse:

– Se pare că n-a făcut ceea ce i s-a spus să facă.

– Bine, zise Terri O’Neal.

Morgan scoase un oftat adânc şi se îndreptă spre marginea patului.

– Toţi prietenii mei au murit şi nu văd nimic bun în asta.

– O să mă omori...? întrebă ea cu o voce răguşită, continuând să se uite la televizor.

Morgan îşi scoase pistolul din centură.

– Nu. Eşti liberă. Puse mâna pe umărul ei şi îndreptă amortizorul spre mijlocul capului ei.

Ea îşi ascunse faţa în mâini şi începu să plângă.

Dan Morgan apăsă pe trăgaci.

– Îţi aduc haina...

Terri îşi ridică brusc capul din mâini şi se întoarse. Constată că privea direct în ţeava pistolului.

– Ah... Nu...

Mâna lui Morgan începu să tremure. Se uită la ea şi privirile li se întâlniră. Vârful amortizorului îi mătură obrazul iar el dădu pistolul de o parte şi-l vârî înapoi în centură.

– Au fost destule morţi astăzi, spuse el. Se întoarse şi ieşi din dormitor.

Terri O'Neal auzi uşa din faţă deschizându-se şi apoi trântindu-se la loc.

Găsi ţigările lăsate de Morgan, îşi aprinse una şi privi la televizor.

– Sărmanul papă.

Burke se întoarse nervos, trezit din scurtul său somn de zgomotul din jur şi de durerea pulsantă din spinare. Se frecă la ochi şi observă că ochiul rănit era din nou înceţoşat şi că fiecare centimetru din trupul lui părea la fel de înceţoşat; amorţit, îşi spuse el, era un cuvânt mai potrivit, amorţit, cu excepţia părţilor dureroase. Mintea lui părea şi ea amorţită *şi* înceţoşată, plutind în derivă, în lumina însorită care-l înconjura. Se ridică nesigur, privi deasupra treptelor înţesate şi clipi des. Bert Schroeder şi Murray Kline erau maeştrii de ceremonie – şi totul era, constată el, exact aşa cum şi-ar fi imaginat dacă şi-ar fi permis să se gândească la răsăritul soarelui. Schroeder înconjurat de presă, Schroeder arătând foarte stăpân pe sine, jucându-se

cu întrebările ca un profesionist – dar uitându-se mai bine, observă că Negociatorul pentru Ostatici nu se descurca prea bine. Îl văzu pe Schroeder eliberându-se brusc şi croindu-şi drum pe scări, prin grupurile de oameni, ca un jucător de baseball care pătrunde printr-o spărtură a liniei adverse şi Burke strigă, pe când acesta trecea pe lângă el:

– Schroeder!

Schroeder părea să nu-l fi auzit şi îşi continuă drumul spre portalul în arcadă al atriumului sudic. Burke urcă în urma lui şi-l apucă de mână.

– Opreşte-te!

Schroeder se uită la el, cu ochii dilataţi. Burke îi spuse:

– Martin a murit şi toţi fenienii sunt morţi, sau pe moarte. A trebuit să-i spun lui Bellini... dar şi el e mort. Langley ştie, dar Langley nu deconspiră secrete – te face doar să plăteşti pentru ele, într-o bună zi. În regulă? Deci ţine-ţi gura închisă şi stăpâneşte-te. Îşi luă mâna de pe braţul acestuia.

În ochii lui Schroeder apărură lacrimi.

– Burke... Dumnezeule Atotputernic... *Înţelegi* ce-am făcut...?

– Da... da, înţeleg şi tare mi-ar plăcea să te ştiu la pârnaie vreo douăzeci de ani, dar asta n-ar ajuta la nimic... N-ar ajuta departamentul şi nu m-ar ajuta nici pe mine şi nici pe Langley. Şi mai mult ca sigur că nu le-ar ajuta cu nimic nici pe nevastă-ta şi nici pe fiică-ta. Se apropie şi mai mult de Schroeder. Şi nici creierii să nu ţi-i zbori, care cumva... E un păcat – ştii asta? Mai rămâi o vreme în slujba asta şi se va găsi cineva să ţi-i zboare în locul tău.

Schroeder îşi trase sufletul şi spuse:

– Nu... O să mă retrag – o să demisionez – o să mărturisesc... voi face o declaraţie publică...

– O să-ţi ţii dracului gura! Nimeni – nici eu, nici Kline sau Rourke sau cei de la DA nimeni – nu are chef să-ţi asculte nenorocita ta de declaraţie, Schroeder. Şi aşa ne-ai creat destule probleme – revino-ţi!

Schroeder îşi lăsă capul în jos şi încuviinţă.

– Burke... Pat... Mulţumesc...

– Du-te-n... Se uită la uşa din dreptul lui. Ştii ce se află în

atrium?

Schroeder scutură din cap.

– Trupuri. Puzderie. O morgă de campanie. Te duci acolo şi stai de vorbă cu toate trupurile alea – şi-i spui ceva lui Bellini – şi intri în catedrală şi faci o confesiune, sau te rogi, sau faci orice este nevoie să faci, ca să te ajuţi să depăşeşti următoarele douăzeci şi patru de ore. Burke se întinse şi deschise uşa, îl apucă de braţ pe Schroeder şi îl împinse în atrium, apoi închise uşa la loc. Privi multă vreme în jos, la paviment, apoi se întoarse, auzindu-şi numele şi-l văzu pe Langley grăbindu-se în sus, pe scări, spre el.

Langley făcu gestul de a-i întinde mâna, apoi aruncă repede o privire în jur şi şi-o retrase. Spuse rece:

– Ai cam dat de necaz, locotenente.

Burke îşi aprinse o ţigară.

– De ce?

– *De ce?* Coborî glasul şi se plecă înainte. Ai îmbrâncit un reprezentant oficial al consulatului britanic – un *diplomat* – peste balconul corului Catedralei Sf. Patrick, provocându-i *moartea.* Iată *de ce.*

– A căzut.

– Bineînţeles că a căzut – doar l-ai împins tu. Ce altceva ar fi putut face, decât să cadă? Nu putea *zbura.* Langley îşi trecu mâna peste gură şi Burke se gândi că acesta îşi ascundea un zâmbet. Langley îşi recăpătă stăpânirea de sine şi spuse sarcastic: Asta a fost o mare prostie – nu eşti de acord?

Burke ridică din umeri.

Roberta Spiegel trecu neobservată prin mulţimea de pe trepte şi veni sub portal, oprindu-se lângă Langley. Se uită la cei doi bărbaţi, apoi îi spuse lui Burke:

– Isuse Cristoase, chiar în faţa a nu mai puţin de patruzeci de poliţişti şi a Gărzii Naţionale. Eşti nebun?

Langley zise:

– Eu tocmai l-am întrebat dacă nu e cumva prost, dar şi asta e o întrebare bună. Se întoarse spre Burke. Hotărăşte-te, eşti prost sau nebun?

Burke se aşează jos, cu spatele lipit de peretele de piatră

şi urmări fumul care se înălţa din ţigară. Căscă de două ori.

Vocea lui Spiegel suna amenințător:

– Te vor aresta pentru *crimă.* Sunt surprinsă că nu te-au înşfăcat până acum.

Burke îşi ridică privirea spre Spiegel.

– Nu m-au înşfăcat pentru că le-ai spus tu să n-o facă. Pentru că vrei să vezi dacă Pat Burke se va retrage în linişte sau se va zbate şi va urla.

Spiegel nu răspunse.

Burke se uită la ea, apoi la Langley.

– În regulă, ia să văd dacă ştiu cum se joacă jocul ăsta. Un dosar al lui Bartholomew Martin – corect? Suferea de vertij şi de teamă de înălţimi. Sau: douăzeci de martori poliţişti semnează depoziţii sub jurământ, prin care afirmă că Martin a vrut să prindă o muscă şi s-a prăbuşit... Nu, nu, am găsit...

Spiegel îl întrerupse.

– Era un *funcţionar oficial al Consulatului.*

– Rahat!

Spiegel scutură din cap.

– Nimeni n-o să poată aranja chestia asta, locotenente.

Burke se lăsă pe spate şi căscă din nou.

– Tu eşti Domnişoara-Aranjează-Tot, în oraşul ăsta, doamnă, aşa că aranjeaz-o. Şi aranjează-mi şi mie o recunoaştere oficială a meritelor şi o soldă de căpitan, dacă tot te ocupi de chestia asta.

Spiegel se înroşi la faţă.

– Nu cumva mă *amenințI?* Privirile li se întâlniră, dar nici unul din ei nu şi le retrase. Spiegel urmă. Şi cine o să creadă versiunea *ta* despre tot ce s-a discutat în cursul acestei nopţi?

Burke aruncă mucul ţigării.

– Schroeder, care este un erou, va confirma orice voi spune eu.

Spiegel râse.

– E absurd.

Langley îşi drese glasul şi-i spuse lui Spiegel:

– De fapt, e adevărat. E o poveste lungă... Eu cred că

locotenentul Burke merită... În sfârşit, orice spune el că merită.

Spiegel se uită atent la Langley, apoi se întoarse înapoi la Burke.

– Îl ai pe Schroeder cu ceva la mână – da? În regulă, nu trebuie să ştiu despre ce este vorba. N-am de gând să te spânzur, Burke. O să fac tot ce pot...

Burke o întrerupse:

– Secţia Falsuri de opere de artă. Ar fi într-adevăr o idee bună ca mâine pe vremea asta să mă aflu la Paris.

Spiegel râse.

– Falsuri de opere de artă? Cât naiba te pricepi tu la artă?

– La ce îmi place, mă pricep.

– E adevărat, încuviinţă Langley. Se pricepe. Întinse mâna spre Burke. Ai făcut o treabă grozav de bună azi noapte, locotenente. Divizia este foarte mândră de tine.

Burke îi luă mâna şi se folosi de ea ca să se ridice.

– Mulţumesc, inspectore-şef. O să mă curăţ de păcate. Spală-mă şi voi fi mai alb ca neaua.

Langley spuse:

– Mă rog... noi o să-ţi obţinem o recunoaştere oficială a meritelor, sau ceva asemănător...

Spiegel îşi aprinse o ţigară.

– Cum naiba reuşesc să mă încurc cu poliţai sau cu politicieni? Doamne, mai bine m-aş plimba pe Times Square.

– Eu credeam că te-ai obişnuit cu alde noi, zise Burke.

Ea îl ignoră, uitându-se spre trepte şi spre Avenue.

– Apropo, Schroeder unde este? Văd o mulţime de camere de luat vederi, dar nici urmă de Bert zâmbind în faţa vreuneia dintre ele. Sau se şi află în studiourile televiziunii?

– Este în catedrală, se roagă, spuse Burke.

Spiegel păru surprinsă, apoi dădu din cap.

– Asta e o presă *a naibii* de bună. Da, da. Toată lumea e afară, zbătându-se să apară pe prima pagină, iar el e înăuntru, rugându-se. Ce-o să mai devoreze cu toţii chestia

asta. Ah... L-aş putea face consilier în Bensonhurts, pe nemernicul ăsta.

Purtătorii de tărgi începură să scoată trupurile afară din catedrală într-un lungă, tăcută procesiune, ieşind prin uşile atriumului sudic şi coborând scările. Tărgile pe care se aflau poliţişti şi soldaţi din Gardă erau trecute prin faţa unei gărzi de onoare încropită în grabă; tărgile cu fenieni erau transportate prin spatele acestei gărzi. Toată lumea aflată pe trepte deveni tăcută; capelanii de armată şi de poliţie mergeau pe lângă tărgi şi un inspector de poliţie stradală, cu galoane aurite, îndruma purtătorii de tărgi spre ambulanţele respective. Tărgile cu fenieni fură depuse pe aleea laterală.

Burke cutreieră printre tărgi şi găsi eticheta pe care scria *Bellini.* Dădu învelitoarea la o parte şi se uită la faţa ştearsă de fardul măştii – o faţă foarte albă, cu un maxilar puternic şi barbă ţepoasă, neagră. Lăsă învelitoarea înapoi şi se depărtă repede câţiva paşi, cu mâinile pe coapse, privind în jos, la picioarele lui.

Clopotele terminaseră *Te Deum-ul* şi începură un cântec funebru, lent. Guvernatorul Doyle se opri împreună cu alaiul său, cu pălăria în mână. Maiorul Cole se aşeză lângă el, reţinându-şi un salut. Guvernatorul se a-plecă spre Cole şi-l întrebă înclinându-şi capul cu respect:

– Câţi oameni a pierdut Regimentul Şaizeci şi nouă, maior?

Cole se uită la el cu colţul ochiului, convins că depistase o nuanţă de speranţă în glasul guvernatorului:

– Cinci morţi, inclusiv colonelul Logan, desigur. Trei răniţi.

– Din câţi?

Cole coborî mâna ridicată spre a saluta şi se uită la Guvernator.

– Dintr-un total de optsprezece oameni care au participat direct la atac...

– La acţiunea de *salvare...* da... Guvernatorul dădu din cap, gânditor. Groaznic. Cincizeci la sută pierderi.

– Ei, nu chiar cinci...

– Dar aţi salvat doi ostatici.

– De fapt, s-au salvat singuri...

– Regimentul Şaizeci şi nouă va avea nevoie de un nou comandant, Cole.

– Da... aşa e.

Ultimii poliţişti şi soldaţi din Gardă erau introduşi în ambulanţe şi coloana de vehicule începea să se mişte, escortată de poliţia pe motociclete. O dubă neagră de poliţie se opri la bordură şi un grup de purtători de tărgi de pe alee luă de jos tărgile pe care se aflau fenienii morţi şi se îndreptă spre dubă.

Un ofiţer de la Informaţii, care se afla lângă dubă, îl salută pe Langley care se apropia de dubă şi-i înmână un mic pachet cu hârtii împăturite. Omul spuse:

– Aproape fiecare dintre ei are asupra lui un act de identificare, inspectore. Aici aveţi un raport preliminar asupra fiecăruia dintre ei. Am mai găsit, adăugă el, şi pagini din planul de atac al ESD. Cum dracu'...?

Langley luă paginile disparate şi le vârî în buzunar.

– Astea nu vor fi incluse în raportul dumitale.

– Da, domnule.

Langley reveni alături de Burke care se aşezase din nou jos, sub portal, cu Spiegel în faţa lui.

– Unde sunt Malone şi Baxter? întrebă Burke.

Spiegel răspunse:

– Malone şi Baxter se mai află în catedrală, pentru propria lor protecţie – ar mai putea încă exista trăgători, afară. Până îl încredinţăm oamenilor săi, Baxter se află în sacristia Arhiepiscopului. Malone e în Camera Miresei. Se va ocupa de ea FBI-ul.

– Unde e trupul lui Flynn? întrebă Burke.

Nimeni nu-i răspunse, apoi Spiegel îngenunche pe treaptă, lângă Burke.

– Încă n-a murit. E în librărie.

– E cumva librăria asta o anexă a spitalului de urgenţă?

Spiegel şovăi, apoi îi spuse:

– Doctorul zicea că îl mai despart doar câteva minute de moarte... de aceea nu... nu l-am mişcat de aici.

Burke zise:

– Îl asasinaţi – şi nu-mi vindeţi mie rahatul ăsta cu mişcatul lui din loc.

Spiegel îl privi în ochi.

– Toată lumea, de ambele părţi ale Atlanticului, îl doreşte mort, Burke. Aşa cum toată lumea îl dorea mort pe Martin. Nu începe acum să-mi ţii predici...

– Duceţi-l la spital.

Langley se uită tăios la el.

– Ştii bine că nu putem face asta acum... iar el ştie prea multe, Pat... Schroeder... şi altele... Şi este periculos. Haide să ne facem şi noi o dată viaţa mai uşoară. În regulă?

Burke spuse:

– Hai să vedem.

Intrară în catedrală şi traversară atriumul sudic, plin de ce lăsase în urmă morga de campanie şi care răspândea un miros vag, dezagreabil – un amestec de mirosuri care toate se identificau, în final, cu moartea.

Începuse Liturghia şi orga de deasupra lor cânta o melodie introductivă. Burke se uită la razele de soare care pătrundeau prin ferestrele sparte. Îşi imaginase că lumina ar putea reduce într-un fel din mister, dar nu făcuse asta şi în realitate efectul era mult mai obsedant decât cel al luminii date de lumânări. O luară la dreapta, spre librărie. Doi ESD-işti blocau intrarea dar se dădură repede de o parte. Spiegel intră în micuţa prăvălie, urmată de Burke şi de Langley. Se aplecă peste tejghea şi se uită în jos, spre duşumea.

Brian Flynn zăcea în spaţiul strâmt, cu ochii închişi; pieptul i se ridica şi-i cobora abia perceptibil. Spiegel spuse:

– Nu se desparte de viaţă cu una, cu două. Se uită la el vreme de câteva secunde, apoi urmă: E un bărbat frumos... cred că a avut şi o extraordinară forţă de atracţie. Puţini oameni se nasc aşa, în această lume jalnică... Într-un alt timp şi spaţiu ar fi fost poate... altceva... Ce pierdere de necrezut...

Burke ocoli tejgheaua şi îngenunche lângă Flynn. Îi ridică pleoapele, apoi îi ascultă inima şi-i pipăi pulsul. Burke îşi

ridică privirea:

– Lichid în piept... inima îl lasă... dar asta mai poate dura ceva.

Nimeni nu-i răspunse. Apoi Spiegel zise:

– Nu pot face asta... Mă duc să chem purtătorii de tărgi...

Buzele lui Flynn începură să se mişte şi Burke îşi apropie urechea de faţa acestuia. Spuse:

– Da, am înţeles. Se întoarse spre Spiegel. Renunţă la targă... Vrea să vorbească cu ea.

Maureen Malone stătea tăcută în Camera Miresei, în timp ce patru poliţiste încercau să converseze cu ea.

Roberta Spiegel deschise uşa şi se uită la ea o clipă, apoi spuse brusc:

– Vino cu mine!

Maureen părea că nu auzise, continuând să stea nemişcată.

– Vrea să vorbească cu tine, zise Spiegel.

Maureen îşi ridică ochii şi întâlni privirea celeilalte femei. Se ridică şi o urmă pe Spiegel. O luară repede prin culoarul lateral şi trecură prin faţa atriumurilor. Când intrară în librărie, Langley se uită apreciativ la Maureen iar Burke îi făcu semn cu capul. Cei doi bărbaţi părăsiră încăperea. Spiegel spuse:

– E acolo. Şi îi arătă unde. Poţi să stai cât vrei. Se întoarse şi plecă.

Maureen ocoli tejgheaua şi îngenunche alături de Brian Flynn. Îi luă mâinile într-ale sale fără să spună nimic. Se uită prin tejgheaua de sticlă şi constată că nu mai era nimeni acolo şi înţelese. Îi strânse mâinile lui Flynn, cuprinsă de un copleşitor sentiment de milă şi părere de rău, cum nu mai simţise niciodată înainte, pentru el.

– Ah, Brian... atât de singur... Întotdeauna singur...

Flynn deschise ochii.

Ea se plecă înainte, astfel încât feţele lor se apropiară, şi spuse:

– Sunt aici.

În ochii lui se vedea că o recunoscuse.

– Vrei un preot?

El scutură din cap.

Maureen simţi o apăsare uşoară pe mâini şi răspunse la fel:

– Mori, Brian. Ştii asta, nu? Şi te-au lăsat să mori aici. De ce nu vrei un preot?

Încercă să vorbească dar nu se auzi nici un sunet. Cu toate acestea, ea crezu că ştie ce vroia el să spună şi s-o întrebe. Îi vorbi despre moartea fenienilor, inclusiv a lui Hickey şi a lui Megan, şi, fără nici o şovăire, îi vorbi despre moartea părintelui Murphy, despre supravieţuirea Cardinalului, a lui Harold Baxter, a lui Rory Devane şi a catedralei în sine şi despre bomba care nu explodase. În timp ce vorbea, pe chipul lui se citea emoţia. Adăugă: A murit şi Martin. Se spune că locotenentul Burke l-a împins peste balconul corului şi se mai spune că Leary era omul lui Martin... Mă auzi?

Flynn încuviinţă din cap.

Ea continuă:

– Ştiu că nu-ţi pasă că mori... dar mie îmi pasă... Îmi pasă groaznic de mult... Încă te mai iubesc... n-ai vrea, de dragul meu, să accepţi un preot? Brian?

El deschise gura şi ea se apropie şi mai mult. Brian spuse:

– ... preotul...

– Da... O să chem unul...

El scutură din cap şi se agăţă de mâinile ei. Ea se aplecă din nou. Vocea lui Flynn era aproape imperceptibilă:

– Preotul... Părintele Donelly... aici...

– Ce...?

– A fost aici. ... Brian ridică mâna dreaptă. Şi-a luat înapoi inelul...

Maureen se uită la mâna lui şi văzu că inelul dispăruse. Se uită la faţa lui şi pentru prima oară observă că se putea citi pe ea o anumită stare de pace şi că nu mai rămăsese nici o urmă din tot ceea ce-l marcase atât de mult de-a lungul anilor.

El deschise larg ochii şi o privi cu intensitate.

– Înţelegi...? Se întinse din nou spre mâinile ei şi i le strânse cu putere.

Ea încuviinţă din cap.

– Da... nu... nu, nu înţeleg, dar niciodată n-am înţeles, pe când tu ai părut întotdeauna atât de sigur, Brian. Simţi slăbind presiunea asupra mâinii ei, se uită la el şi văzu că murise. Îi închise ochii şi-l sărută, trase apoi aer în piept şi se ridică în picioare.

Burke, Langley şi Spiegel stăteau pe bordură, la colţul Străzii Cincizeci cu Fifth Avenue. Salubritatea mobilizase uriaşele ei escadroane şi oameni în cenuşiu se amestecau cu cei în albastru. Mormane uriaşe de gunoi în care domina verdele de Kelly fuseseră înălţate la rigolă. Cordonul de poliţie care încercuise o suprafaţă de două duzini de cvartaluri se restrângea tot mai mult şi aglomeraţia primelor ore ale dimineţii începea să pună stăpânire pe străzile din jur.

Multă vreme nici unul din ei nu scoase un cuvânt. Spiegel se întoarse cu faţa spre soarele care se ridica deasupra clădirilor înalte, din partea de răsărit. Studie faţada catedralei şi spuse:

– Pe vremea când predam, obişnuiam să spun că fiecare sărbătoare are două conotaţii. Mă gândesc la *Yom Kippur*[1], la *Tet*[2]. Şi după răscoala din 1916, din a doua zi de Paşte, ziua aceasta nu a mai fost niciodată la fel, în Irlanda. A devenit un alt fel de sărbătoare, cu alte cono-taţii – cu alte asocieri – ca Ziua Sfântului Valentin, la Chicago. Am sentimentul că Ziua Sfântului Patrick nu va mai fi niciodată ce a fost până acum, la New York.

Burke se uită la Langley:

– De fapt, mie nici măcar *nu-mi place* arta – ce dracu' să-mi pese mie dacă este falsificată sau nu?

Langley zâmbi, apoi spuse:

– Nu m-ai întrebat niciodată nimic despre biletul din

---

[1] Sărbătoare evreiască celebrată prin penitenţă, timp de zece zile după anul nou, numită şi Ziua Ispăşirii. (N.tr.).

[2] Prima zi a anului, în calendarul lunar vietnamez, prilej de festivităţi (între 20.01 –19.02). (N.tr.).

coşciugul lui Hickey. Îi întinse biletul şi Burke citi: *Dacă vei citi acest bilet, înseamnă că m-ai găsit. Mi-am dorit să-mi trăiesc singur şi în pace ultimele zile, să las sabia jos şi să renunţ la luptă. Şi totuşi, dacă apare ceva bun la orizont... Oricum, nu mă vârâţi aici. Înmormântaţi-mă în pământul din Clonakily, alături de mama şi de tatăl meu.*

Urmă o tăcere şi toţi priviră în jurul lor, căutând ceva care să le atragă atenţia. Langley văzu un camion-cantină PBA, care parcase lângă cartierul general mobil, distrus, îşi drese glasul şi o întrebă pe Roberta Spiegel:

– Pot să-ţi ofer o ceaşcă de cafea?

– Cum să nu. Zâmbi şi-şi trecu braţul pe sub braţul lui. Dă-mi o ţigară.

Burke îi urmări îndepărtându-se şi rămase acolo, singur. Se gândi că ar putea aştepta sfârşitul Liturghiei, dar se hotărî să se prezinte la noul cartier general mobil, pe partea cealaltă a străzii. Începu să se îndrepte într-acolo, dar se întoarse la auzul unui zgomot ciudat, în spatele lui.

Un cal sforăia, scoţând aburi groşi pe nări. Betty Foster îi spuse:

– Bună! M-am gândit eu că ai scăpat cu bine.

Burke se îndepărtă de calul nărăvaş.

– Adevărat?

– Desigur. Ea struni calul, aproape de el. Te enervează cumva Primarul?

– Idiotul ăla... spuse Burke. Ah, calul. Unde *găseşti* tu toate numele astea?

– Vrei să te duc undeva? spuse ea, râzând.

– Nu... Trebuie să mai rămân prin zonă...

Betty Foster se aplecă în şa.

– De ce? S-a terminat. *Terminat,* locotenente. *Nu trebuie* să mai rămâi prin zonă.

Se uită la ea. Avea ochii injectaţi şi cu pungi, dar citea în ei un fel de îndrăzneală de neclintit, rezultatul, probabil, al nebuniei acestei lungi nopţi şi văzu că ea nu avea de gând să se lase refuzată prea uşor.

– Da, du-mă undeva.

Îşi scoase piciorul din scară, se întinse şi-l ajută să se

urce în spatele ei.

– Încotro?

Îşi trecu braţele în jurul taliei ei.

– Tu unde te duci de obicei?

Ea râse din nou şi struni calul în cerc.

– Haide, locotenente, dă-mi un ordin.

– Paris, spuse Burke. Să mergem la Paris!

– S-a făcut! Dădu pinteni calului. Dii, Primarule!

Maureen Malone se frecă la ochi ieşind în lumina soarelui prin porţile atriumului nordic, flancată de tipi de la FBI, printre care şi Douglas Hogan. Hogan făcu semn spre un Cadillac care aştepta la colţ.

Harold Baxter ieşea afară prin atriumul sudic, înconjurat de oamenii de securitate ai Consulatului. Un Bentley gri-argintiu opri în curbă.

Coborând scările spre Cadillac, Maureen îl zări în mulţime pe Baxter. Reporterii începuseră să-l asalteze mai întâi pe Baxter, apoi o înconjurară pe ea, încât escorta trebui să-şi facă loc prin mulţime, cu coatele. Maureen se smulse de lângă Hogan şi se ridică în vârful picioarelor, privind după Baxter, dar Bentley-ul plecase, escortat de motociclete.

Maureen se strecură pe bancheta din spate a limuzinei şi rămase tăcută, pe când ceilalţi se înghesuiau lângă ea şi portierele erau închise cu zgomot. Hogan spuse:

– Vă conducem la un spital particular.

Ea nu răspunse şi maşina părăsi curba. Privi în jos la mâinile ei, acoperite încă de sângele lui Flynn, acolo unde le ţinuse el.

Limuzina se înscria pe partea centrală a aglomeratului Fifth Avenue şi Maureen se uită afară, la catedrală, sigură că nu o va mai vedea niciodată.

Brusc, în dreptul maşinii care înainta încet apăru în goană un bărbat care-şi arătă legitimaţia prin fereastră şi Hogan coborî geamul, câţiva centimetri. Omul vorbea cu un accent britanic.

– Domnişoară Malone... Îi întinse prin fereastră o singură

garoafă verde. Sir Harold vă transmite omagiile sale, domnişoară. Maureen luă garoafa şi omul o salută, în timp ce maşina se îndepărtă de el.

Limuzina o luă spre est, pe Strada Cincizeci şi trecu pe lângă catedrală, se îndreptă apoi spre nord, pe Madison Avenue şi trecu pe lângă reşedinţa Cardinalului, Capela Sfintei Fecioare şi Cancelarie, luând viteză în timp ce înainta pe pavajul ud. Văzu în faţa ei Bentley-ul cenuşiu, apoi îl pierdu în traficul aglomerat. Spuse:

– Coborâţi fereastra.

Cineva cobori fereastra cea mai apropiată de ea şi auzi în depărtare clopotele unor biserici şi Maureen recunoscu sunetul distinct al clopotelor Catedralei Sfântul Patrick cântând *Danny Boy* şi se lăsă pe spate, ascultându-le. Se gândi o clipă la călătoria spre casă, la Sheila şi la Brian, şi îşi aminti acele vremuri din existenţa ei, nu prea îndepărtate, când toţi cei pe care-i cunoştea mai erau încă în viaţă – părinţii, prietenele şi prietenii, rudele şi vecinii – acum însă, viaţa ei era plină de morţi, de dispăruţi şi de răniţi şi se gândi că în curând va trece şi ea, mai mult ca sigur, de această parte. Încercă să-şi imagineze un viitor pentru ea şi pentru ţara ei, dar nu reuşi. Cu toate acestea nu-i era teamă şi abia aştepta să muncească, în felul ei, pentru a realiza idealul fenienilor, acela de a goli închisorile din Ulster.

Clopotele se stinseră în depărtare şi Maureen se uită în jos, la garoafa din poală. O luă, îi rupse codiţa răsucind-o între degete şi o prinse la reverul jachetei ei de *tweed.*